

VIEȚILE SFINȚILOR DE PESTE TOT ANUL

SFINȚENIA – ÎMPLINIREA UMANULUI

„Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Lui"
(Psalmul LXVII, 36)

Ilustru teolog aparținător imigrației ruse care s-a stabilit la Paris – părintele George Florovsky ne încredințează că: "În sfinți cinstim îndumnezeirea naturii umane, iubirea lui Dumnezeu față de ei" (1).

Esența vieții sfinților și a cinstirii lor nu poate fi mai bine exprimată decât arătându-se că întotdeauna este vorba de faptul că Dumnezeu se manifestă ca Duh Sfânt în chip minunat în sfinții Săi.

Sfințenia este înțeleasă ca finalitate a persoanei umane, realizabilă prin exemplele concrete ale sfinților. De aici rolul pedagogic și în special mijlocitor la Dumnezeu al sfinților prin acea "connunio sanctorum" în legătura strânsă dintre "biserica luptătoare" și "cea triumfătoare".

Creștinul adevărat trebuie să fie un sfânt. Așa a cerut Mântuitorul când a zis: "Fiți dar și voi desăvârșiți, precum și Tatăl vostru Cel din ceruri desăvârșit este" (Matei V, 48).

"Sfințenia creștină este un lucru mare și greu, în adevăr, spunea Profesorul Teodor M. Popescu – dar ea nu este peste putința creștinului și dovada aceasta este dintru început făcută; cei dintâi creștini se numeau SFINȚI (Faptele Apostolilor 9, 15, 52) și trăiau ca sfinții. Și sfântă a fost în mare parte viața creștinilor, timp de secole, încât se mirau păgânii de virtuțile lor, deși îi urau"(2).

Nichifor Crainic autorul lucrării cu al cărui nume am intitulat prefața noastră, consideră că adevărata teologie a Bisericii Ortodoxe este cea mistică.

Aceasta pentru, că: "Teologia mistică are în vedere termenul ultim la care poate ajunge omul răscumpărat și pornit în sus pe calea adevărului și vieții deschisă de Domnul Cel care S-a întrupat. Iar termenul acesta ultim e asemănarea omului cu Dumnezeu, sau îndumnezeirea harică a omului. De aceea Teologia mistică se mai numește și "știința sfinților" fiindcă obiectul ei e un lucru cu totul împlinit numai dincolo de ordinea vremelnică, în ordinea cerească, unde sfinții se bucură de Dumnezeu față către față, inundați de veșnica sa prezență infinită" (3), dar a cărei pregustare este accesibilă încă din lumea aceasta prin Biserică.

În acest scop, rostul cinstirii sfinților este covârșitor, de aceea în ortodoxia românească preocupările aghiografice au fost și sunt multiple și variate (4).

---

(1) "On the Prize of High Calling" p. 36, apud Karl Christian Felmy, "Dogmatica experienței ecleziale", trad. Pr. Prof. dr. Ioan Ică, Ed. Deisis, Sibiu 1999, p-177.

(2) "Meditații Teologice" Ed. Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, 1997, p.124.

(3) "Sfințenia împlinirea umanului", TRINITAS, Ed. Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, Iași 1993, p. 14.

(4) A se vedea: "Proloagele" Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1991 - 2 vol. În privința istoricului aghiografiei românești în ultima vreme, a se observa studiul Pr. Conf. dr. Gh. I. Drăgulin: "Aghiografia – o ramură istorică, reînnoită în Biserica Ortodoxă din veacul nostru, în "Ortodoxia", an L (1999) nr. 1-2, pp. 117-128.

Sfinții Bisericii ca oameni care au realizat și au pilduit toate virtuțile, cu jertfa vieții lor de multe ori, au purtat crucea cu eroism în urmarea lui Hristos spre dobândirea sfințeniei.

De aceea "este înălțătoare și mult ziditoare sufletește CUNOAȘTEREA vieții lor, a greutăților ce au biruit, a marilor lor gânduri, a frumoaselor lor însușiri... a întregii lor lupte pentru a se birui pe ei înșiși, ispitele și piedicile ce le stau în cale.

Nu este nici un creștin atât de neputincios, atât de neajutorat, decât dacă nu dorește mântuirea sufletului lui, ca să nu poată să se facă mai bun decât este, mai drept, mai smerit, mai răbdător, mai curat, mai cumpătat, mai plăcut lui Dumnezeu, cu viața și cu faptele sale"(5).

Dobândirea sfințeniei este prin urmare preocuparea esențială a Bisericii prin mijloacele sale harice în istorie.

"Biserica nu uită că este alcăuită (și) din păcătoși. Cum spune Sfântul Efrem Sirul, "toată Biserica este o Biserică și a celor care se pocăiesc și a celor ce pier, dar Biserica rămâne la sfârșit o comunitate amestecată, cuprinzând și grâu și neghină".

"Biserica este fără de păcat, dar nu este niciodată fără păcătoși". Bine spun Sfinții Părinți respectiv Sfântul Ambrozie, că "nu în sine ci în noi este rănită Biserica", dar tot Sfântul Ambrozie ne implora să avem grijă ca nu cumva căderea noastră să rănească Biserica însăși" (6).

Iată de ce acum când în "lanul" Bisericii se înmulțește îngrijorător de mult "neghina", apariția editorială a vieților sfinților cuprinse în SINAXARE (semantica cuvântului trimite la un folos comunitar) (7). este binevenită și folositoare de suflet.

S-ar putea spune că ea reflectă grija Bisericii în sensul arătat.

Binecuvântând apariția tipografică a Sinaxarelor reunite într-un volum, îndemnăm cititorii cu cuvintele sfântului Apostol Pavel la stăruința de a "ne curăți pe noi de toată întinarea trupului și a duhului desăvârșind sfințenia în frica lui Dumnezeu" (II Corinteni, VII, 1) convinși că aceasta este împlinirea umanului.

Cu arhierești binecuvântări,

† Galaction

10 februarie 2002
La sărbătoarea Sfântului
Mucenic Haralambie.

(5) Prof. Teodor M. Popescu, op. cit. p. 125.

(6) Pr. Prof. Boris Bobrinskoy, "Împărtășirea Sfântului Duh" EIBMBOR, 1999, p. 442.

(7) Sinaxar = prezentare pe scurt a Sfântului sau Sfinților sărbătoriți într-o zi, inserată în slujba utreniei după peasna a șasea în Minei sau Triod, cf. Pr. Ion M. Stoian, "Dicționar Religios", Ed. Garamond, p. 253

LUNA SEPTEMBRIE

SINAXAR

În această lună, în ziua întâia, începutul Indictului, adică a anului nou bisericesc.

Trebuie să știm că Biserica lui Dumnezeu prăznuiește Indictul, luând obicei de la cei bătrâni; că era obicei, la romani, să se facă începătura anului de la acest Indiction. Că Indictionul la romani însemna: poruncă și arătare. Și pentru că în această zi a intrat Domnul nostru Iisus Hristos în Sinagoga iudeilor, și dându-I-se cartea lui Isaia proorocul, și deschizând-o a aflat locul unde era scris: «Duhul Domnului peste Mine, pentru care M-a uns a binevesti săracilor, a vindeca pe cei zdrobiți la inimă, a propovădui robilor slobozenie și orbilor vedere. A slobozi pe cei sfărâmați întru ușurare, a propovădui anul Domnului cel primit». Apoi dând cartea slugii și șezând a zis: «Că astăzi s-a plinit Scriptura aceasta în urechile voastre». Cât s-au și mirat popoarele de cuvintele darului ce ieșeau din gura Lui.

Tot în această zi, se face pomenirea minunii săvârșită de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, la Mânăstirea Miasinilor; și pomenirea incendiului cel mare de acolo.

Pomenirea Născătoarei de Dumnezeu din Mânăstirea Miasinilor se face pentru sfânta icoană făcătoare de minuni a Născătoarei de Dumnezeu, care a fost aruncată în iezerul Gazurului, la Mânăstirea Miasinilor, de frica luptătorilor împotriva icoanelor. Aceasta după multă vreme cu voia lui Dumnezeu a ieșit nestricată.

Iar pomenirea incendiului se face, căci s-a întâmplat pentru păcatele noastre de s-a făcut ardere foarte mare în cetatea împărătească în zilele lui Leon împăratul, și au ars cea mai multă parte a cetății timp de șapte zile.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Simeon Stâlpnicul.

Simeon Stâlpnicul a trăit în zilele împărăției lui Leon cel Mare, și a lui Martirie, patriarhul Antiohiei, care era din Eparhia Ciliciei, dintr-un sat ce se chema Sisan. Acesta, călugărindu-se, și suindu-se într-un stâlp, și suferind într-acel stâlp patruzeci și șapte de ani, și făcându-se de multe minuni făcător, a adormit în pace.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Marta, maica Cuviosului Simeon, și a Cuv. Evantia și a adormirii lui Isus a lui Navi.

Acest Isus a fost al lui Navi, și următor lui Moise, celui ce a fost dătător de Lege evreilor.

Acesta a luat și cetatea Ierihonului, care era a celor de alt neam. El a văzut pe Arhistrategul Mihail ținând în mână spadă, și aflând el că acesta este mai-marele Voievod al puterii Domnului, lepădându-și armele, a căzut la picioarele lui. Însă dând el război cu cei de alt neam, și fiind gata să apună soarele, având el osârdie spre război, rugatu-s-a lui Dumnezeu și a zis să stea soarele. Și îndată a fost oprit soarele din calea lui să nu apună, până ce a înfrânt Iosua pe cei străini care au fugit, și i-au biruit cu putere. Apoi povățuind el poporul, și trecându-i prin pustie și împărțindu-le pământul făgăduinței, și judecând pe popor douăzeci și șapte de ani, s-a făcut înfricoșător vrăjmașilor. Și arătându-și bărbăția și fapta bună în multe războaie, a murit, și a fost îngropat cu cinste de poporul său.

Sfântul Simeon Stâlpnicul; Sf. Muceniță Calista; Cuv. Evantia; Cuv. Meletie

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor 40 de Mucenițe Fecioare, și a lui Amun Diaconul, dascălul lor.

Aceste Sfinte Fecioare erau din Adrianopolul Macedoniei. Și fiind creștine au urmat lui Hristos, având și dascăl pe Diaconul Amun. Fiind prinse de Vaul, ighemonul Adrianopolului, și mult fiind chinuite ca să se închine idolilor, s-au rugat lui Dumnezeu, și fiind spânzurate, în văzduh, chinuindu-se multe ceasuri, căzând jos, au pierit.

Apoi a fost spânzurat Sfântul Amun, și l-au zgâriat pe coaste, după aceea au pus coif ars pe capul său. Și izbăvindu-se el a fost trimis împreună cu sfintele fecioare de la Bereia la Iraclia Traciei la Licinie tiranul. Și din porunca acestuia, zece dintr-însele au fost băgate în foc, iar la opt, împreună cu dascălul lor, li s-au tăiat capetele; și alte zece, săbii prin gură și prin inimă suferind, s-au sfârșit; șase au fost tocate cu cuțitele; iar celelalte șase s-au mutat la Domnul, fiind arse.

Sfântul Mucenic Amun Diaconul și cele 40 de Sfinte Mucenițe Fecioare

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici și frați buni, Evod, Calista și Ermoghen.

Acești sfinți mucenici, frați buni fiind, precum erau născuți dintr-un pântece, așa s-au născut și duhovnicește prin scăldătoarea cea dumnezeiască pe vremea propovăduirii. Și de vreme ce au fost pârâți către cel mai mare ce era biruitor atunci, că sunt creștini, și cunoscându-se bun-neamul și neîngrozită starea sufletului lor, moarte de sabie asupra lor au rânduit, și așa sfârșindu-și calea muceniciei, la Domnul s-au mutat.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Meletie cel nou, care s-a nevoit în muntele Miupoliei, și care cu pace s-a săvârșit.

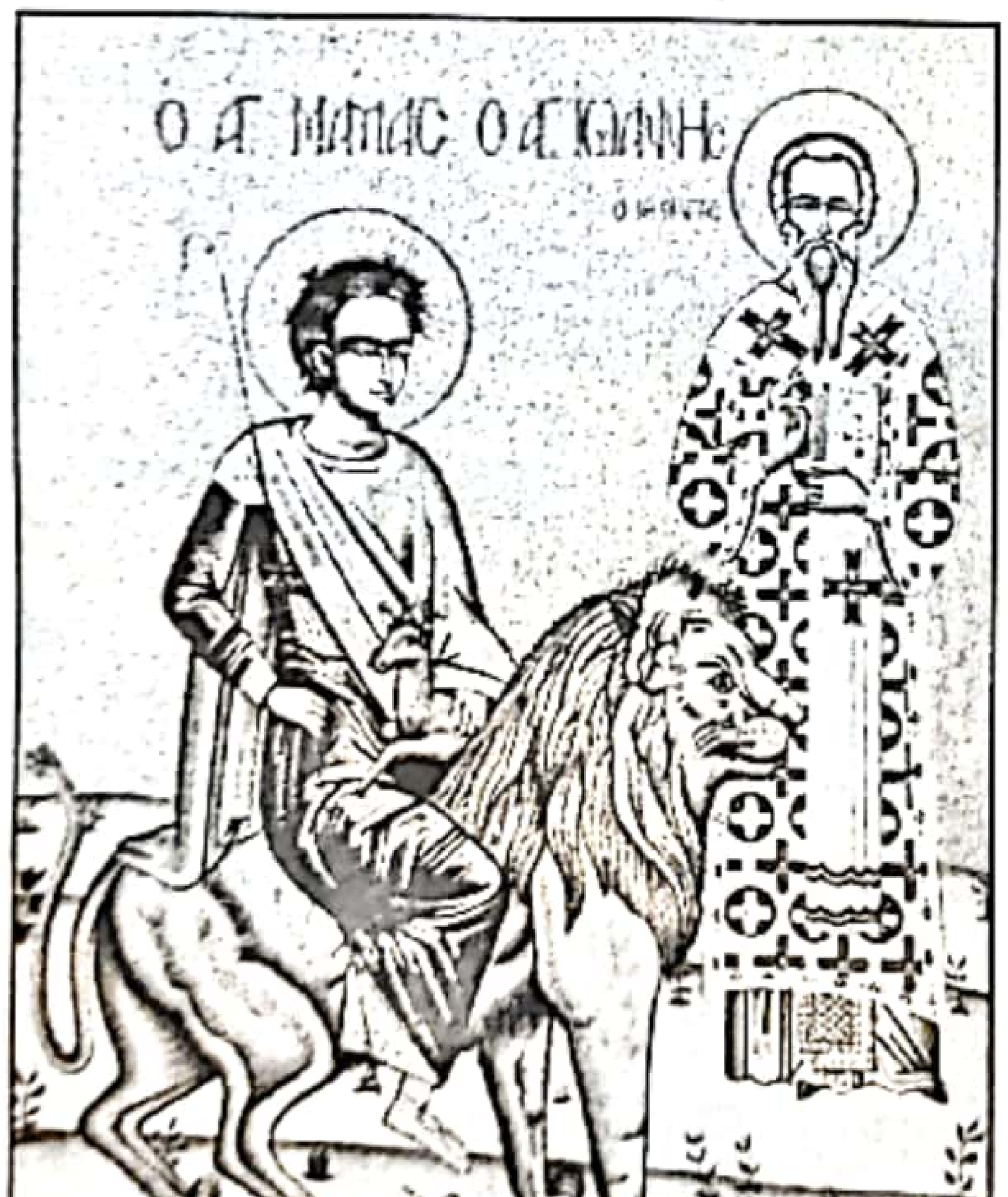
Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Anghel, care a mărturisit în Constantinopol, la anul 1680, și care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a doua pomenirea Sfântului Mucenic Mamant.

Acest sfânt era din Gangra, cetatea paflagonilor. Părinții săi erau creștini, și fiind prinși pentru credința în Hristos și băgați în temniță, s-a născut acolo acesta. Murind părinții lui în temniță, fericitul acesta a fost luat de o femeie creștină, anume Ammia, care l-a crescut. Și deoarece copilul striga adesea pe maică-sa zicând mama, ea i-a pus numele Mamant. Iar dacă s-a făcut de cincisprezece ani, aflându-l că este creștin, l-au prins și l-au bătut cu toiege, și spânzurându-i un plumb pe grumaz l-au aruncat în mare. Dar prin dumnezeiască putere, mântuit de primejdie, s-a ascuns într-o peșteră, și se hrănea cu lapte de ciută. Și iarăși prinzându-l, l-au supus la și mai grele chinuri și, spintecându-i-se pântecele cu sulițe de fier, s-a mutat din lumea aceasta.

Sf. Mc. Mamant și Sf. Ioan Postitorul

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Ioan Postitorul, patriarhul Constantinopolului.

Acest între sfinți Părintele nostru Ioan, a trăit pe vremea împărăției lui Iustin, Tiberiu și Mauriciu. Se născuse în Constantinopol, și fusese lucrător de aur, om evlavios și iubitor de săraci și de străini, și temător de Dumnezeu. Acesta a primit pe un monah anume Eusebie, ce venea din Palestina. Acesta umblând pe cale de-a dreapta sfântului auzea zicându-i-se: «Nu-ți este îngăduit Avva să mergi de-a dreapta celui mai mare». Prin aceasta Dumnezeu arăta de mai înainte arhieria care avea să i se dea. Apoi a fost cunoscut de Sfântul Eutihie scolasticul și arhiereul lui Dumnezeu, care l-a sfătuit să se tundă ca fiind vrednic să intre în rândul clericilor. Fiind el încă diacon, a venit la biserica Sfântului Laurențiu în amiaza zilei. Și a aflat acolo pe un oarecare pustnic, pe care nu-l știa nimeni de unde era venit; și acesta arăta sfântului treptele jertfelnicului. Și iată acolo se vedea mulțime mare de sfinți și glas amestecat de cântare minunată, și toți erau îmbrăcați în veșminte albe strălucitoare. Ajungând el împărțitor și slujitor al banilor bisericii, când se întorcea de la șes și avea numai o pungă, dăruia la săracii ce veneau la el, iar punga nu se golea. Dar ajungând la locul ce se cheamă Boul, un oarecare dintre săraci strigă și zise: «Doamne miluiește până când se va deșerta această pungă». Și numaidecât punga rămase deșartă. Iar sfântul căutând spre acela, cu un chip înfricoșător, îi zise: «Dumnezeu să te ierte, frate».

După adormirea patriarhului Eutihie, voind ca să fie hirotonit, nu se supunea poruncii până ce a văzut această vedenie înfricoșătoare: marea se suia până la cer, și un cuptor de foc înfricoșător și mulțime de îngeri care ziceau așa: «Nu poate fi într-alt chip, ci taci; că altfel vei ispiti și una și alta». Și acestea îi ziceau cu asprime. Atunci, deși nu voia, s-a dat pe sine de a fost hirotonit patriarh al Constantinopolului, petrecând cu nevoință desăvârșită și cu viață cinstită prin toată fapta bună până la sfârșit.

Acesta trecând pe mare (pe la Evdomon), și făcându-se mare furtună, cu rugăciunea sa și cu semnul crucii, a adus marea la liniște. Ioan Gazeanul, scolasticul, pătimind de curgerea ochilor, și luând împărtășanie de la sfântul, care zicea: «Trupul lui Hristos, Celui ce a tămăduit pe cel din naștere orb», l-a sărutat și s-a tămăduit.

Fiind moarte mare, a dat unui om credincios două coșnițe; una deșartă și alta plină de ghioci, și îi zise: «Stai la locul ce se numește Boul și numără morții câți trec, deșertând ghiocii în coșnița cea deșartă. Și făcând aceasta o dată și de două ori, a cunoscut că în întâia zi au ieșit afară trei sute douăzeci și trei de suflete, și a

doua zi făcând asemenea, a cunoscut că a mai încetat puțintel. Și făcând aceasta șapte zile, află că s-a potolit de tot molima datorită rugăciunii sfântului.

La înfrânare atât se nevoia, încât n-a băut apă șase luni, fără cât numai miezul unei lăptuci i-a fost și mâncare și băutură, sau puțintel pepene; ori struguri sau smochine, schimbându-le. Acestea i-au fost hrana, în treisprezece ani și jumătate ai arhieriei sale. Iar somnul lui era, șezând cu pieptul lipit de genunchii săi. Înfigea o undrea într-o lumânare aprinsă, și când ajungea focul lumânării la undrea, cădea undreaua într-un lighean, și se trezea. Iar de se întâmpla să nu audă sunetul undrelei, toată noaptea următoare o petrecea fără somn. O dată, o femeie, fiindu-i bărbatul îndrăcit, și năzuind către un oarecare om pustnic, îi zise acela: «Mergi la preasfântul Ioan, patriarhul Constantinopolului, că acela îl va lecui». Și făcând așa n-a greșit, că luând tămăduirea bărbatului ei cu ruga sfântului, se duse veselă la casa ei. Cu ruga acestuia și femei sterpe au născut, și mulți bolnavi s-au tămăduit.

Răposând sfântul cu pace, și mergând preamăritul Nil eparhul să-l sărute, l-a sărutat și sfântul pe el, văzând toți și mirându-se. A fost îngropat înăuntrul altarului Sfinților Apostoli, precum era vrednic, mărind pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Diomid, care fiind spintecat cu sabie, s-a săvârșit; a Sfântului Iulian, căruia zdrobindu-i-se capul cu lemn, s-a săvârșit; a Sfântului Filip, care de sabie s-a săvârșit; a Sfântului Evtihian, care pe grătar de foc s-a săvârșit; a Sfântului Isihie, care sugrumat, s-a săvârșit; a Sfântului Leonid, care de foc s-a săvârșit; a Sfântului Eutihie, care fiind răstignit, s-a săvârșit; a Sfântului Filadelf, căruia îngreunându-i-se grumajii cu piatră, s-a săvârșit; a Sfântului Melanip, care de foc s-a săvârșit; și a Sfintei Partagapi, care în mare s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților și Drepților preoți Eleazar și Fineas, și a Sfinților Mucenici Aitala și Amun.

Acești sfinți au fost pârâți către Vaud, ighemonul Adrianopolei din Tracia, că sunt creștini. Deci întrebându-i să-și spună neamul și vrednicia ce au, ei au răspuns că sunt creștini. Apoi poruncindu-le să jertfească la idoli și ei neplecându-se, i-au bătut cu vine de bou atât de mult, încât în bătaie și-au dat sufletele în mâna lui Dumnezeu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treia, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Antim, episcopul Nicomidiei.

Sfântul Antim a fost dus legat la Maximian, unde se aflau de față toate uneltele cele pentru chinuire. Și, de vreme ce-l întrebară, a mărturisit cu îndrăzneală și nesilit de nimeni pe Hristos. Pentru aceea întâi i-au zdrobit coastele, apoi l-au rănit cu fier încins; l-au întins gol deasupra unor hârburi și l-au bătut cu toiege; l-au încălțat cu încălțăminte de aramă arsă în foc, și apoi i-au tăiat capul.

Sf. Sf. Mc. Antim și Sf. Mc. Polidor

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Teoctist, împreună-ajunător cu marele Eftimie, și Sfântul Zinon, care, fiind aruncat în căldare plină de plumb, fierbând cu clocote, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Vasilisa, care, fiind aruncată la fiare și luptându-se cu ele, s-a săvârșit.

Fiind domnitor în Nicomidia Alexandru, care prigonea pe creștini, a fost adusă înaintea lui și sfânta. Domnitorul, văzând neînduplecarea ei, a poruncit să o bată peste obraz, iar ea mulțumea lui Dumnezeu; atunci a poruncit să o dezbrace de îmbrăcăminte și să o bată cu toiege. Iar ea mai mult mulțumea lui Dumnezeu. Și atâta au bătut-o peste tot trupul, încât era o rană peste tot. Apoi a fost supusă la nenumărate chinuri, dar ea striga: «Mulțumescu-Ți Doamne, Dumnezeul meu». Văzând domnitorul că ea socotește chinurile ca niște jucării, a poruncit să fie încins un cuptor și să fie aruncată în el. Sfânta și-a făcut semnul crucii și a intrat în mijlocul văpăii și stând multe ceasuri, a fost păzită nevătămată, așa cum a rămas nevătămată și din alte chinuri. Acestea toate văzându-le domnitorul se minună și, umilindu-se cu sufletul în ce chip sunt judecățile lui Dumnezeu, a căzut la picioarele sfintei zicând: «Miluiește-mă roaba lui Dumnezeu, cerescul împărat, și mă iartă de câte rele am arătat față de tine, și mă fă și pe mine ostaș împăratului tău, de vreme ce, precum zici, primește și pe cei păcătoși».

Atunci sfânta, mulțumind Atotputernicului Dumnezeu, învăță pe domnitor și ducându-l în biserică la Antonie episcopul, l-a botezat. După ce a fost botezat, domnitorul a zis către sfânta: «Roaba lui Dumnezeu, roagă-te pentru mine să fiu iertat pentru cele ce ți-am făcut ție, și să săvârșesc cu bună săvârșire vremea vieții mele». Sfânta făcând rugă, iar Alexandru dând mărire și mulțumită lui Dumnezeu, numaidecât și-a dat sufletul către Domnul. Sfânta, îngropându-i trupul, a ieșit împreună cu episcopul din cetate afară ca la trei mile și, aflând o piatră, a stat pe ea și, rugându-se, a izvorât apă și a băut și a mulțumit lui Dumnezeu; și mergând încă puțin zise: «Doamne, primește duhul meu cu pace». Acestea zicând și, îngenunchind la pământ, s-a dus către Domnul cu bucurie, veselindu-se și mulțumind lui Dumnezeu. Aceasta aflând, episcopul Antonie a mers de a îngropat-o, făcându-i mormântul lângă piatra care izvorâse apă la rugăciunea sfintei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Aristion, episcopul Alexandriei, care prin foc s-a săvârșit.

Acest Sfânt Aristion a fost episcop al Alexandriei, și învăța la arătare liber cuvântul lui Hristos și bucuria ce așteaptă pe sfinți în împărăția cerului. Și așa învățând, a fost prins de domnitorul Alexandriei, și mărturisind pe Stăpânul Hristos, Dumnezeu adevărat, l-au băgat în foc. Și așa primind fericitul și doritul său sfârșit, și-a dat sfântul său suflet lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Hariton, care fiind aruncat în groapă de var, s-a săvârșit; pomenirea Sf. Mucenic Arhontiul, care cu foamea fiind chinuit, s-a săvârșit; pomenirea celui întru sfinți împăratul Constantin cel nou, care se săvârșește în Biserica Sfinților Apostoli; și pomenirea Sfântului noului Mucenic Polidor, care a mărturisit în Efesul cel nou la anul 1794 și prin sugrumare s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a patra pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Vavila, arhiepiscopul Antiohiei celei mari, și a celor împreună cu dânsul Sfinții trei prunci, care prin sabie s-au săvârșit.

Acesta a gonit din biserica lui pe împăratul Numerian, care intrase în ea, căci ucisese pe fiul împăratului perșilor, pe care îl avea zălog. Pentru aceea l-au băgat în fiare și l-au purtat pe uliță, apoi i-au tăiat capul și lui și celor trei tineri.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Vavila dascălul de la Antiohia, împreună cu cei de sub ascultarea lui, optzeci și patru de copii, care de sabie s-au săvârșit.

Împărățind Maximian la Nicomidia, creștinii se ascundeau din pricina gonirii împotriva lor. Mergând cineva la împăratul, îi zise: «Împărate, un bătrân, anume Vavila, șade într-o cămară ascuns și învață pe pruncii celor nebuni să nu cinstească pe zei, ci să cinstească pe Cel răstignit». Și îndată trimițând cu dânsul ostași, au adus pe Vavila cu ucenicii lui înaintea împăratului. Și-i zise împăratul: «De ce nu te închini la zeii la care se închină toată lumea? De ce amăgești și pe prunci să nu se

închine la ei?» Iar sfântul răspunse: «Zeii păgânilor, o, împărate, sunt demoni, iar Dumnezeul nostru a făcut cerurile; dar tu și cei ce sunt cu tine fiind orbi, nu vedeți adevărul». Aceste cuvinte aduseră pe împăratul și pe cei ce erau cu dânsul la mânie, și au poruncit la patru ostași să-l bată cu pietre peste obraz, peste coaste și peste vine, să-i zdrobească umerii și gleznele, cu pietre, și, după ce-i zdrobiră toate încheieturile, îi puseră legături grele la grumaji și la picioare și l-au băgat în temniță. După aceea aduseră pruncii, optzeci și patru fiind la număr, parte bărbătească și femeiască. Și a început împăratul a-i lua cu cuvinte amăgitoare, dar ei nu răspundeau, ci se întorceau unii la alții. Văzând că nu răspund, a osebit pe zece dintr-înșii, cei mai mari la vârstă, și le zise: «Iată voi ca niște înțelepți supuneți-vă poruncii mele, și faceți jertfă la zei, și veți fi în palat cu mine, îndulcindu-vă mai bine». Atunci Amonie și Donat ziseră împăratului: «Noi fiind credincioși, nu jertfim la demoni surzi și muți». Atunci a poruncit să-i bată, și întorcându-se împăratul către ceilalți prunci, le-a zis: «Jertfiți cel puțin voi, ca să nu pățiți mai rele decât cele ce au pățit aceștia». Dar și ei strigă: «Creștini suntem, și nu vom jertfi; ci anatema să fii tu și zeii tăi». Atunci a poruncit să-i bată și să-i bage în temniță, să se chinuiască de foame.

Iar a doua zi a poruncit să spânzure pe dascălul lor, și pe prunci, pe fiecare îl întreba, dacă se leapădă de Hristos și de dascălul lor. Și văzând că nu vor să se lepede, a poruncit să li se taie capetele tuturor împreună și dascălului. Mergând înainte sfântul la locul cel rânduit cu cei optzeci și patru de ucenici ai săi, cânta: «Iată eu și pruncii pe care mi i-a dat Dumnezeu». Și sosind la locul sfârșitului, după porunca împăratului, întâi i-au tăiat capul Sfântului Vavila, apoi au tăiat și pe prunci. Iar unii credincioși mergând noaptea, și punând într-o corăbioară moaștele, le-au dus la Bizanț, le-au pus către partea de miază-noapte, afară din cetate, în trei sicrie unde este satul ce se cheamă Moni, dând laudă și mulțumire lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Teotim și Teodul care, dintre slujitorii chinuitori crezând, în foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Prooroc Moise, care cu pace s-a săvârșit.

Acesta s-a născut în Egipt și l-a luat din apă fiica lui Faraon și l-a făcut sieși fiu și l-a învățat toată înțelepciunea egiptenilor. Înaintând el cu vârsta și făcându-se de patruzeci de ani, a ucis un bărbat egiptean care bătea pe un evreu. Pentru aceea temându-se a fugit în pământul Madiam. Și acolo luându-și femeie pe Semfora, fata lui Iotor, i s-a arătat Dumnezeu în para rugului. Și plinind acolo patruzeci de ani, din porunca lui Dumnezeu, s-a pogorât la Egipt către Faraon, ca să-l facă să libereze pe evrei să aducă jertfă lui Dumnezeu. Și devreme ce acela nu voia să asculte, îndată a bătut Egiptul cu zece plăgi și luând poporul cu Pronia și voia lui Dumnezeu, cu argint și cu aur, și trecându-i Marea Roșie și învățându-i cu semne, i-a întărit cu Legea. Dar pentru că a mâniat pe Dumnezeu cu grăirea împotrivă, suindu-se în munte a murit, fiind de 120 de ani, înainte de venirea lui Hristos cu 1485 de ani.

Sfântul Ierom. Vavila, Sfântul Prooroc Moise și Sfânta Muceniță Ermiona

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Ermiona, una din fiicele lui Filip Apostolul.

Sfântul Apostol Filip, care a botezat pe famenul Candachiei, a avut patru fiice, pe care Evanghelistul Luca le mărturisește de proorocițe și fecioare. Dintre acestea Ermiona și Eutihia s-au dus în Asia căutând pe Teologul Ioan, și neaflându-l căci se mutase, aflat-au pe Petronie, ucenicul lui Pavel Apostolul, și luând învățătură de la dânsul, urma obiceiurilor lui. Iar Ermiona se deprindea cu meșteșugul doctoriei. Drept aceea venea mulțime multă, și lecuia pe toți, chemând numele lui Hristos.

Trecând însă Traian împăratul asupra perșilor, se arătă sfânta că este creștină și aducând-o înaintea lui căută să o înșele cu amăgiri și să o despartă de Hristos. Dar de vreme ce nu voia să se supună, a poruncit ca să o bată peste obraz multe ceasuri. Iar Ermiona văzând pe Domnul șezând la judecată în chipul lui Petronie, care îi grăia și o întărea, socotea bătăile ca o nimica.

Deci văzând împăratul întărirea și neînduplecarea gândului ei, rușinându-se, a slobozit-o. Și de atunci, deschizând în Asia sălășluire de oaspeți, odihnea pe toți și-i lecuia și sufletește și trupește. Și Domnul se preamărea în toate zilele de către tot omul, cât a trăit împăratul Traian.

Iar dacă a murit el, împărățind Adrian, ginerele său, și înștiințându-se de cele despre sfânta, trimise slujitori de o aduseră înaintea lui și-i zise: «Spune-mi, bătrâno, de câți ani ești, și de ce neam, și în ce stare te afli?» Iar sfânta, răspunzând, zise: «Domnul meu Hristos știe de câți ani sunt și de ce neam». Împăratul zise: «Dezbrăcați-o de haina ei și o bateți fără de milă», zicându-i să răspundă cu smerenie la cele ce o întreabă împăratul; și așa au bătut-o cumplit. După aceea a supus-o la chinuri îndelungate în căldări cu smoală, din care a rămas nevătămată. Și scoțând-o a grăit ea către împăratul: «Împărate! Domnul meu m-a întors spre somn în căldare, și am văzut unde mă închinam marelui zeu Iraclie». Iar el bucurându-se îi porunci să intre în capiște. Atunci sfânta făcând rugăciune întru sineși către Iubitorul de oameni Dumnezeul nostru, îndată se făcu tunet din cer, și căzând jos la pământ idolii care erau în capiște, se zdrobiră și se făcură pulbere. Și ieșind, sfânta zise împăratului: «Intră înăuntru de ajută zeilor, că au căzut și nu pot să se scoale».

Intrând împăratul și văzând zdrobirea idolilor, a poruncit să i se taie cinstitul ei cap afară din cetate. Și luând-o Teodul și Timotei, au ieșit din cetate și neîngăduindu-i să-și facă rugăciunea, s-au repezit cu obrăznicie asupra ei, dar li s-au uscat mâinile. Rugându-se atunci de sfânta, și crezând cu tot sufletul în Domnul nostru Iisus Hristos s-au însănătoșit, și au rugat pe sfânta ca să se roage pentru dânșii să-și dea sufletele lor către Domnul înaintea ei. Și aceasta făcându-se a răposat și ea cu pace, aproape de același loc. Și venind oarecare credincioși binecinstitori, și luându-le moaștele le puseră în Efes în loc ales și însemnat, întru mărirea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Chentirion, Ochean, Teodor, Amian și Iulian, ce se trăgeau din satul Candaveu.

Acești sfinți pentru mărturisirea cea întru Hristos, după alte multe chinuri din porunca lui Maximian au fost băgați într-o baie înfierbântată; dar scăpând de acolo prin dumnezeiescul înger, li s-au tăiat picioarele cu tesla, și fiind aruncați în foc, și-au primit sfârșitul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici: Ermiona și surorile ei, Haritina și Eutihia, Petronie, Zarvil, Tatuil și Veveea.

Acești sfinți au trăit pe vremea împăratului Adrian. Dintre ei Tatuil era preot al idolilor, dar printr-un oarecare episcop, a venit la credință. Pentru aceea a fost bătut cu toiege de Avgar domnitorul, ars pe obraz, și chinuit în multe și felurite chipuri. Iar la urmă prin sabie s-a săvârșit, împreună cu sora sa Veveea.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților trei mii șase sute douăzeci și opt de mucenici.

Aceștia fiind aflați ascunși în munții și peșterile Nicomidiei, Maximian, chinuindu-i cu nenumărate chinuri i-a omorât.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincea, pomenirea junghierii Proorocului Zaharia, tatăl înaintemergătorului.

Acest Zaharia era din Ierusalim, fiu al lui Iuda preotul, care se numea și Varahia. Și a propovăduit cu îndrăzneală și fără de sfială pe cea de Dumnezeu Născătoare Maică și Fecioară, poruncindu-i să nu iasă din ceata cea rânduită a fecioarelor. Dar neaflându-se Ioan, fiul său, pe care-l ascunsese mama sa de partea cealaltă a Iordanului într-o peșteră, pe vremea

când erau omorâți pruncii din porunca lui Irod, a fost omorât de Iudei în mijlocul altarului.

Sfântul Prooroc Zaharia

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Urban, Teodor, Medimn și a celor împreună cu dânșii optzeci de preoți și leviți adică diaconi.

Acești sfinți au fost goniți din Biserică de Valent cel cu minte rea. Și suferind nenumărate chinuri, iar mai pe urmă fiind băgați într-o corabie dusă într-un colț de mare ce se cheamă locul Astachin și dându-i-se foc corăbiei, s-au săvârșit în ea.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Avdei episcopul, care a fost în zilele lui Isdigerd, împăratul perșilor.

Sfântul acesta a fost pe vremea lui Teodosie împăratul romanilor și a lui Isdigert împăratul perșilor, în anii patru sute doisprezece. Fiind prins de mai-marele vrăjitor care îl silea să se închine soarelui și focului, fiindcă nu s-a plecat, a poruncit să-l bată peste tot trupul cu toiege de trandafir pline de ghimpi, atât de mult, încât a ajuns ca un mort. Pentru aceasta luându-l slujitorii l-au dus la casa sa. Și după un ceas și-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Apostolul Petru cel din Atira.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șasea, pomenirea minunii celei mari ce s-a făcut în Colosele Frigiei de Arhistrategul Mihail.

Oarecare elini aprinși de zavistie din pricina minunilor preamărite ce se făceau în biserica Arhistrategului Mihail, au vrut să abată râul care curgea acolo aproape și să-l pornească asupra Bisericii, ca să înece și Biserica și să piardă și pe Arhip cinstitul bărbat ce ședea acolo. Dar dumnezeiescul Arhistrateg, însuși arătându-se și poruncind lui Arhip să se îmbărbăteze, a lovit cu un toiag piatra, și făcând cale apei printr-însa, de atunci până în ziua de astăzi, se vede cum acolo este înghițită apa și se mistuiește.

Minunea Sf. Arh. Mihail în Colose

Tot în această zi, pomenirea pătimirii Sfinților Mucenici Eudoxie, Zinon, Romil și Macarie.

Acestui Sfânt Romil i s-a tăiat capul în zilele lui Traian, care a trimis la oarecare cetăți în izgonire unsprezece mii de creștini, și cu amară moarte i-au omorât. Iar în zilele lui Diocletian, Eudoxie primind pe slujitorii care îl căutau, le-a spus că el este Eudoxie, și aceia îl sfătuiau să fugă. Iar el uitând de femeie, de copii, de rude, de casă și de celelalte, s-a dus înaintea domnitorului din Melitin, și întâi scoțându-și brâul de la sine, care era semn de dregătoria comiției,

l-a aruncat în obrazul domnitorului; și împreună cu dânsul mulțimea ce sta împrejur, toată ceata lui, 1104 ostași, asemenea au făcut. După aceea pe dumnezeiescul Eudoxie l-au întins patru slujitori și l-au bătut pe coaste, l-au schingiuit și l-au condamnat a primi moarte prin sabie. Însă când a sosit la locul execuției, întorcându-se înapoi și-a văzut soția, și aducându-i aminte de cele ce o învățase mai înainte și poruncindu-i să pună sfârșit bun la toate, i-a dat cea de pe urmă învățătură: să nu plângă pentru moartea lui, ci să-i facă în sat un mormânt fără de semn și să-i bage trupul acolo și să cinstească mai mult ziua aceea cu luminată bucurie. Apoi mucenicul ridicându-și ochii și mâinile la cer, i s-a tăiat cinstitul cap, împreună cu iubitul său Zinon și cu ceilalți sfinți mucenici. Trecând șapte zile, s-a arătat Sfântul Eudoxie în vis soției sale, și i-a poruncit ei ca să spună Sfântului Macarie să meargă la divan, unde mergând și nevrând să aducă jertfă la idoli, i s-a tăiat și lui fericitul cap.

Tot în această zi, pomenirea celor 1104 ostași, și a Sfintei Calodoti, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Faust prezbiterul, Macarie, Andrei și Viv monahul, Chiriac, Dionisie, Andronic, și sfintele: Andropelaghia și Tecla, și Teoctist corăbierul, și alt Chiriac, Dimotul, țăranul, care de sabie s-au săvârșit.

Acești sfinți au fost pârâți că sunt creștini, în zilele împăratului Deciu, către Valerie domnitorul Alexandriei. Fiind aduși sfinții, și cutremurându-se Valerie de întărirea și nespăimântarea lor, i-a osândit la moarte prin sabie. Și luându-și ei sfârșitul așa, iubitorii de Hristos ce erau în Alexandria le-au luat trupurile și le-au băgat în cetate, întru mărirea lui Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sarapavon senatorul, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, s-a întâmplat și înnoirile Bisericii Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei la Deuteron, în casa Sf. Irina.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaptea, pomenirea Sfântului Mucenic Sozont.

Acest sfânt se trăgea după neam din Licaonia, și era păstor de oi. El s-a învrednicit de Sfântul Botez, și în zilele lui Maxim domnitorul Ciliciei, intrând într-o capiște unde era un idol făcut de aur și de argint, sfântul mâna dreaptă a idolului a frânt-o și a luat-o și a vândut-o. Iar prețul ce a luat pe ea l-a împărțit săracilor. Pentru care domnitorul locului făcând rău multor bănuiți, sfântul s-a vădit pe sine. Și îndată a fost supus la bătaie cumplită și la alte multe chinuri, încât sfântul și-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu.

Sf. Mc. Sozont și Sf. Ap. Onisifor

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Apostoli Evod și Onisifor.

Sfântul Evod a fost în urma lui Petru Episcop la Antiohia cea mare. Precum se vede din Epistolele Fericitului Pavel, săvârșind el nevoință mare între cei șaptezeci, s-a făcut predicator vestit al Cuvântului.

Iar Onisifor, pe care îl pomenește Apostolul în Epistola către Timotei, am aflat că a fost făcut episcop al Colofoniei, că era vrednic și puternic la cuvânt, și că până la sânge a întărit credința. Acesta în ceata propovăduitorilor împreună cu Apostolul Evod se sălășluiește în cereștile locașuri.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Evpsihie, care de sabie s-a săvârșit.

Acesta a fost născut și crescut în Cesareea, când împărățea Adrian peste romani. După ce a murit tatăl său, botezându-se și împărțindu-și toată averea la săraci, a fost prins de domnitorul Capadociei, și băgat în temniță. Dar întărindu-se prin arătare de înger, a fost mult chinuit, iar la urmă i s-a tăiat capul. Se zice că din tăietură în loc de sânge a curs lapte și apă.

Tot în această zi s-a săvârșit adormirea Preacuviosului Luca, cel din eparhia licaonilor, ce a fost al treilea egumen al Mânăstirii Mântuitorului, unde se cheamă Pârâul adânc.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a opta, pomenirea Nașterii Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria.

Tatăl Sfintei Fecioare, Ioachim, se trăgea din neam împărătesc. Acesta cu toate că-și ducea la Dumnezeu darurile îndoite, ca un iubitor de Dumnezeu și bogat ce era; dar pentru nerodire era defăimat căci erau sterpi și nu

Nașterea Maicii Domnului

aveau copii. De aceea mâhnindu-se la inimă, el în munte, iar femeia lui Ana în grădină, se rugau cu lacrimi lui Dumnezeu, Care ascultându-i, le-a dat rod sfânt pântecelui, pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Iar Sfânta Ana se trăgea din Matan al douăzeci și treilea din neamul lui David și al lui Solomon; acesta a luat pe Maria din neamul lui Iuda, și a născut pe Iacov tatăl lui Iosif teslarul, și trei fete: pe Maria, Sovi și pe Ana. Maria a născut pe Salomi moașa; Sovi a născut pe Elisabeta, iar Ana a născut pe Născătoarea de Dumnezeu. Deci Preasfânta este nepoata lui Matan și a Mariei femeia sa. Iar Elisabeta și Salomi erau nepoate ale Anei de surori, și verișoare cu Născătoarea de Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților frați buni, Ruf și Rufian, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sever, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Artemidor, care în foc s-a săvârșit,

Povestire foarte de folos

Un oarecare preot și cu un diacon, Evlavist, având între dânșii dragoste multă spre Dumnezeu, dar învrăjbindu-se ei din drăcească înșelăciune, multă vreme au fost neîmpăcați. Întâmplându-se să moară preotul în acea vrajbă, diaconul s-a întristat că nu se împăcase, cât a fost preotul viu. De această întâmplare vorbind el cu un om bine chibzuitor, acela l-a îndreptat să meargă la un sihastru în pustiu. Și așa cu multă sârguință înconjurând el locurile cele mai pustii, își căuta tămăduitorul. Și aflând pe un oarecare părinte bătrân, îi descoperi acestuia aducerea aminte de rău, cerând de la dânsul iertare. Iar bătrânul zise către dânsul: «Cel ce va cere cu credință, va lua; și celui ce va bate i se va deschide. Însă nu este cuvântul acesta prin putința mea, o, frate; ci tu nevoindu-te spre bine, Domnul va face de-ți vei lua curând dezlegare; deci, mergi de unde ai venit, și către seară mergând la biserica cea mare, să apuci mai înainte decât toți cu taină la ușile cele frumoase, și oprește pe cel ce va intra întâi înăuntru, și te închină lui din partea mea, dându-i și această scrisoare pecetluită, și de la dânsul îți vei lua cu adevărat îndreptarea greșelilor tale».

Atunci diaconul, a făcut după cum l-a îndreptat acel părinte: la miezul nopții, a sosit înaintea ușii bisericii; și îndată s-a ivit omul de care spusese părintele acela, căruia închinându-se, i-a dat scrisoarea bătrânului, descoperindu-i ceea ce i se întâmplase. Iar omul acela fiind înțelept, a socotit că de la Dumnezeu era acea îndreptare, și vărsând lacrimi multe, zise: «Dar cine sunt eu, un om prost ca mine, să îndrăznesc a mă apuca de un lucru ca acesta? Însă având nădejde spre rugăciunile celui ce te-a trimis voi ține seama de lucrul acesta». Și stând înaintea acelor uși încuiate, ridicându-și mâinile la cer, și îngenunchind, și-a pus capul la pământ și se ruga lui Dumnezeu șoptind. Și fără zăbavă sculându-se îndată ce zise: «Deschide nouă ușa milei Tale, Doamne», i se deschise ușa singură, și intrând diaconul împreună cu dânsul, au stat în tinda bisericii. Și mergând mai departe la ușile bisericii celei de argint, zise acel om sfânt către diacon: «Stai aici și nu merge mai înainte"; iar el făcându-și iarăși obișnuita metanie la pragul de jos, deschise și ușile cele de argint ce erau încuiate. Și intrând în biserică, minunată vedere a văzut: o lumină luminoasă se pogora din bolta bisericii pe capul omului aceluia, de strălucea biserica, și tot de dânsul se ținea făcând el rugă.

Dacă a sosit și în altar, plecându-și și acolo capul la rugă, iarăși a ieșit încetișor afară la diacon, și iarăși se încuiară ușile singure. Atunci îl cuprinse frica și spaima pe diacon, și nu cuteza el nicidecum a se apropia de acel om. Căci din rugă precum zicea, îi era fața preamărită ca fața îngerului, încât se tulbura diaconul cu cugetul, zicând: «Nu cumva este înger acesta ce se arată și nu om?» Dar încă și gândul acesta l-a cunoscut sfântul acela, că zise către diacon: «De ce te tulbură și te luptă gândurile pentru mine, o, omule? Crede că și eu sunt om pământean, și din sânge și carne alcătuit, și din casă strălucită. Sunt Hartularie, adică vistier de cărți, fiindu-mi hrana din venitul acela. Iar pronia lui Dumnezeu ce ocârmuiește toate spre bine, de multe ori prin cei proști și mici obișnuiește a face minuni mari. Să mergem, frate, spre lucrul ce ne stă înainte». Și mergând amândoi degrab spre târg, au sosit la biserica ce era acolo a Născătoarei de Dumnezeu, și apropiindu-se de ușile încuiate ale bisericii și pe acelea le-au deschis cu rugăciunea. Și intrând în altar, și-a săvârșit rugăciunea după obicei. Și ieșind afară către diacon, care sta de se mira, zise: «Doamne miluiește», și se închiseră ușile amândouă singure. După aceea au mers iarăși la biserica Născătoarei de Dumnezeu din Vlaherne, și spunea diaconul: «Așa de repede socoteam că ne facem calea pe la biserici, cât nici pasăre zburătoare n-ar fi putut a se asemăna cu iuțimea noastră». Apropiindu-ne și acolo de ușile bisericii Născătoarei de Dumnezeu, se deschiseră și acelea bărbatului acela, și făcându-și și acolo rugăciunea, și udându-și fața sa cu lacrimile, a sosit și la ușile sfintei racle, unde era sfântul brâu al Preasfintei de Dumnezeu Născătoare. Și punând pe diacon să stea între uși, îi porunci să ia aminte bine și să bage seamă pe cei ce vor intra; și făcând el obișnuita sa rugăciune la pragul de jos, i se deschiseră ușile și dădură loc de au intrat, și mergând în mijlocul bisericii, punând genunchii la pământ, făcea rugăciune fierbinte, precum după aceasta cu jurământ diaconul ne încredința și ne adeverea: «La pragul ușii unde stam și mă cutremuram, cu ochii mei aievea am văzut cum ieșea un diacon luminos din altar cu cădelnița în mână, și cădea toată biserica; peste puțin am văzut pe unii ca niște clerici intrând, îmbrăcați fiind cu podoabe albe preoțești; și iarăși altă ceată de preoți intrară îmbrăcați în veșminte mohorâte până la pământ, și aceștia de amândouă părțile adunându-se, cântau un vers foarte frumos și minunat», din care nu putea să mai priceapă diaconul altceva, decât «Aliluia».

Și după ce a săvârșit rugăciunea, a ieșit Hartularie afară și zise către diacon: «Frate, intră în biserică fără de nici o grijă, și ia aminte la preoții cei din ceata de-a stânga, de poți să cunoști pe cel cu care ai rămas neîmpăcat cu dânsul pentru neuitarea răutății». Și intrând diaconul îngrozit, a ieșit degrabă către omul lui Dumnezeu, zicând, cum că n-a putut să vadă într-aceia pe preotul cel ce a murit învrăjbit. După aceea iarăși îi zise acel pământesc înger: «Intră și ia aminte și în ceata din dreapta». Și mergând zise către dânsul diaconul că a cunoscut aievea pe cel ce căuta stând acolo. Și-i zise fericitul acela: «De l-ai cunoscut bine, mergi și zi: Ieși, că Nichita Hartularie stă afară și te cheamă». Deci, mergând diaconul după cum l-a învățat, a făcut de a ieșit preotul din ceata cea de-a dreapta afară către omul lui Dumnezeu,

căruia îi zise cu blând și smerit glas: «Prezbitere, fă dragoste și pace cu fratele, că amândoi netocmiți în greșeală ați rămas cu grabnica mutare a ta». Atunci îngenunchind amândoi cu smerită sărutare dezlegară vrajba. După aceea, preotul a intrat în biserică și a mers la ceata sa, iar omul lui Dumnezeu a luat pe diacon, și căzând la pragul sfintei biserici, se închiseră ușile prin putere dumnezeiască, și mergând puțină cale, s-au oprit amândoi. Și așa zise omul lui Dumnezeu către diacon: «Frate, mântuiește-te și-ți iubește sufletul, și mergând către părintele care te-a trimis la mine spune-i că, curățenia rugăciunilor tale, și îndrăznirea cea către Dumnezeu, poate să învieze și mort spre împăcare, nedând noi nimic ajutor pentru aceasta». Și aceasta zicând s-a despărțit de la ochii diaconului. Iar diaconul închinându-se la pământ, unde stătuseră picioarele acelui om minunat, își făcu cale înspăimântat către bătrânul părinte, dând laudă și mulțumire lui Dumnezeu, Căruia se cuvine slava în veci. Amin.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Atanasie, care a mărturisit în Tesalonic, la anul 1774, și care prin sugrumare s-a săvârșit.

Pentru rugăciunile sfinților Tăi, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a noua, pomenirea Sfinților drepților Părinți Ioachim și Ana.

Acest sobor îl prăznuim pentru nașterea Preasfintei Stăpânei Doamnei noastre de Dumnezeu Născătoarea, iar săvârșirea acestui sobor se serbează la 25 ale lui iulie.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Severian, care s-a săvârșit legându-i-se de picioare bolovani de piatră și apoi spânzurat pe zid.

Acest sfânt a trăit în zilele lui Liciniu împăratul Sevastiei, și făcea parte dintre senatori. A fost descoperit creștin, pentru că îndemnase și pe cei patruzeci de mucenici spre nevoința muceniciei. Drept aceea l-au spânzurat la zid, și îngreuindu-i picioarele cu un bolovan mare de piatră, și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Teofan mărturisitorul, care a sihăstrit mai înainte de Dioclețian.

Acest sfânt era din părinți elini; și apropiindu-se către Hristos, fiind încă prunc, a văzut un copil pătimind foarte rău de frig, și l-a îmbrăcat cu hainele sale. Întrebându-l tatăl său: «Unde-ți sunt hainele, fiul meu?» A răspuns: «Pe Hristos L-am îmbrăcat». Iar tatăl său zise: «Cine este Hristos? De vreme ce noi cinstim pe Ermes și pe Apolon». Atunci copilul, lepădându-se de tatăl său, l-a luat îngerul Domnului, și l-a suit în muntele ce se cheamă Diavinon, și l-a dat în seama unui părinte sihastru, care petrecea viață călugărească de șaptezeci și cinci de ani. Și luându-l acel părinte l-a învățat Sfânta Carte și viață călugărească; și erau hrăniți amândoi de un înger. După cinci ani, răposând starețul, copilul a sihăstrit în acea peșteră cincizeci și opt de ani.

După aceea, fiind povățuit de dumnezeiescul înger, a ieșit din peșteră, și încălecând pe un leu, a umblat șaizeci de stadii, și a predicat pretutindeni credința în Hristos. Dar fiind prins, împărații Caros, Carin și Numerian au pus și i-au dat o sută de palme. După aceea, supunându-l la felurite chinuri, și văzând că prin minunile ce făcea el, venea către Hristos multă mulțime și se boteza de dânsul, s-au rușinat, și l-au lăsat să petreacă în sihăstria sa.

Sfinții Părinți Ioachim și Ana

Și suindu-se iarăși la peștera în care locuise mai înainte, și petrecând acolo și alți șaptesprezece ani în sihăstrie, până s-au făcut toți anii sihăstriei lui șaptezeci și cinci, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Hariton, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Părinților celor ce s-au adunat în Efes la Sfântul și a toată lumea al treilea Sinod, în zilele împăratului Teodosie cel Mic, și au caterisit pe necredinciosul Nestorie.

Acest Sfânt și a toată lumea Sinod s-a adunat pe vremea împăratului Teodosie cel mic, la anii de la Hristos 431, împotriva lui Nestorie patriarhul Constantinopolului, care despărțea în două pe unul Hristos, căci îl zicea pe Hristos a fi om gol, și nu Dumnezeu întrupat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a zecea, pomenirea Sfintelor Mucenițe Fecioare Minodora, Mitrodora și Nimfodora.

Acestea erau surori bune și drepte și locuiau nu departe de apele cele calde ce ies la Pitia. Fiind pârâte la Fronton domnitorul cetății, și

Sfintele Mc. Minodora, Mitrodora și Nimfodora

amare chinuri suferind, și-au dat sufletele către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Varipsava.

Acest sfânt luând de la un oarecare pustnic, cinstitul sânge, care a curs din coasta Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, făcea cu dânsul lecuiri. Pentru aceasta a fost ucis, noaptea, cu vicleșug de cei necredincioși. Dar odorul acesta a rămas iarăși la ucenicul său cu pază.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Pulheria împărăteasa, care în pace s-a săvârșit.

Această sfântă a fost soră cu Teodosie cel Mic, și socotită femeie binecredinciosului împărat Marchian. Dar păzindu-și până la bătrânețe fecioria și făcând multe bunătăți la zidiri de biserici și bolnițe pentru bolnavi, pentru săraci și bătrâni cu hrana lor, și prin mijlocirea ei adunându-se și Sfântul Sinod de la Calcedon, cu pace a răposat.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Apostoli Apelie, Luca și Climent.

Alt Apelie a fost acesta, și altul a fost cel ce a fost episcop la Iraclia Traciei. De acesta pomenește Pavel Apostolul la Epistola către Romani, că s-a făcut luminător Smirnei și slujind lui Dumnezeu cu cuviință către Dânsul a călătorit. De asemenea și acest Luca, n-a fost evanghelistul, ci acela de care mărturisește Fericitul Pavel în Epistola către Timotei, că a fost arhiepiscop în Laodiceea Siriei, și bine păstorind-o, s-a mutat către Domnul. Iar Climent acesta, este cel de care pomenește Apostolul în Epistola către Coloseni, că și acesta din păgâni fiind a crezut întâi în Hristos, și a fost făcut episcop al Sardiei, și purtând rănile lui Hristos pe trupul său, către Domnul a răposat.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Ia, care prin sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Petru Episcopul Niceii, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

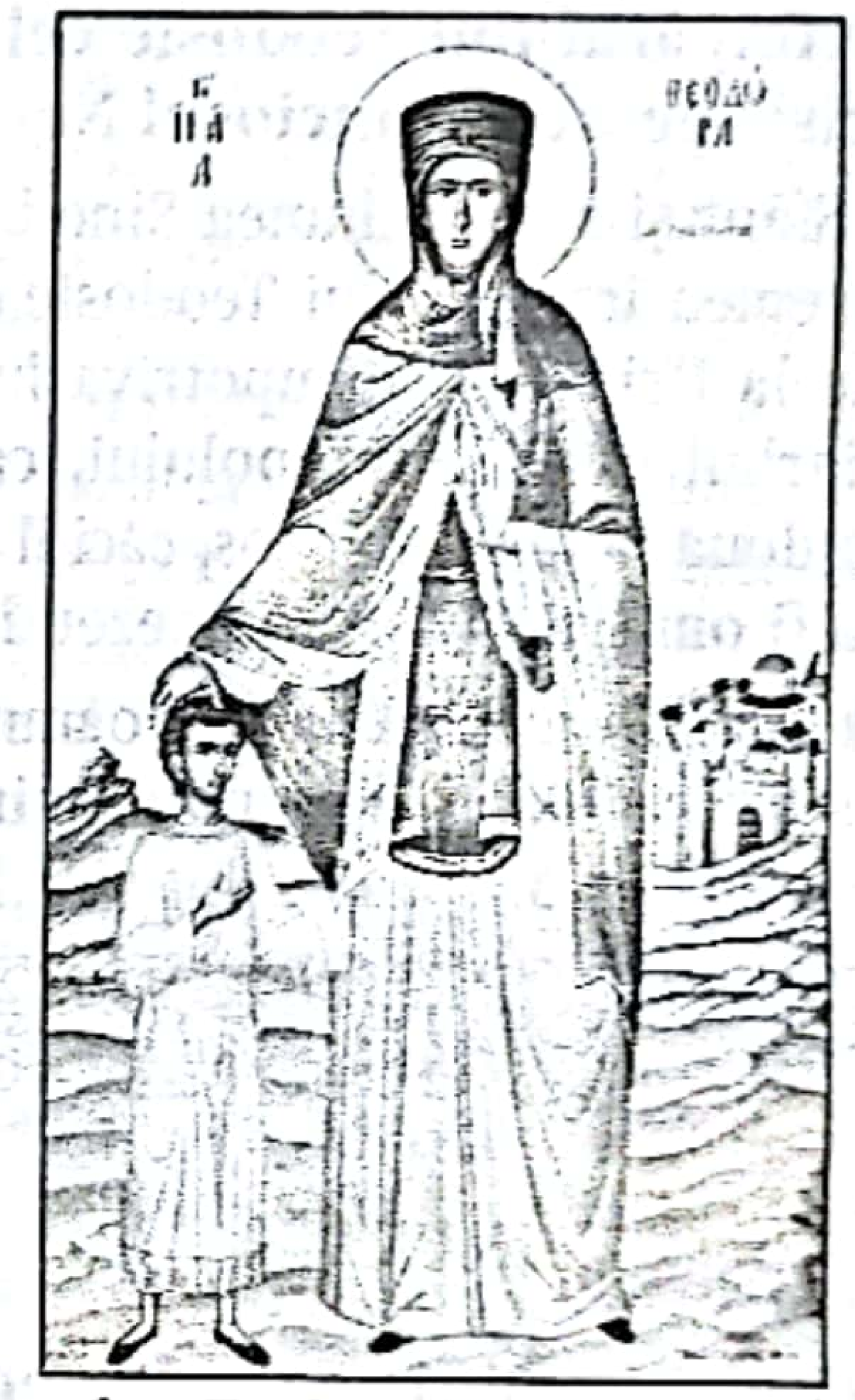
SINAXAR

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea Cuvioasei Maicii noastre Teodora cea din Alexandria.

Precum împărăția cerurilor s-a asemănat cu zece fecioare, după pilda lui Hristos în Evanghelie, în același chip și zece femei, asemănându-se cu schima bărbaților, au zdrobit boldurile ucigătorului de oameni diavol. Una dintre aceste zece a fost și Teodora ce se prăznuiește acum, având numele de dar al lui Dumnezeu. Ea se trăgea din cetatea Alexandriei, și a trăit pe vremea lui Zenon împăratul în anul 472. Însoțindu-se prin nuntă cu bărbat legiuit, trăia viață cu bună rânduială și neprihănită. Dar, din pizma urâtorului de bine diavol, a căzut pe ascuns în preacurvie, și cugeta a căuta și a-și afla mântuirea. Auzind cuvintele Domnului că nu este nimic ascuns, care să nu se facă arătat la judecata cea de apoi: «Că nu este lucru de taină, care să nu se arate» (Luca 8, 17), îndată a cunoscut greutatea păcatului ce a făcut. Și lepădând îmbrăcămintea femeiască, și luând îngereasca schimă a monahilor, și în loc de Teodora s-a numit Teodor, a mers într-o mănăstire bărbătească, și acolo se pocăia și plângea pentru păcatul său.

După ce a petrecut, fericita, doi ani întregi, ostenindu-se cu slujbe grele și nevoindu-se la aducerea lucrurilor celor trebuincioase mănăstirii, din pizma urâtorului de suflet diavol, a fost clevetită cum că a făcut desfrânare cu o femeie, de către unii care au adus un prunc și aruncându-l afară la poarta mănăstirii, spunând mincinos că era al ei. Pentru aceasta Fericita Teodora, primind prihănirea aceasta ca fiind adevărată, a luat pruncul și-l hrănea pe el cu curățenie ca și când era al său. Așa se sârguia, de trei ori fericita, a se tăinui pe sine că era femeie după fire.

După aceea, pentru dragostea lui Dumnezeu și pentru canonul păcatului său, i-au îngăduit să locuiască lângă mănăstire șapte ani întregi, luptându-se cu gerul iernii și cu arșița verii și cu culcarea pe jos, și abia cu greu mai pe urmă a intrat în mănăstire. De atunci, uscându-și trupul cu desele rugăciuni, cu osteneli și cu starea și priveghierea cea de toată noaptea, și cugetând la moștenirea împărăției cerurilor, a ajuns la țelul pe care l-a iubit. Căci femeie fiind după fire, a viețuit împreună cu bărbații fără a fi cunoscută, și s-a nevoit ca un bărbat, strălucind prin pustnicie ca un mare luminător. Pentru aceasta, fiind împovărată de ostenelile sale cele vrednice de plată, s-a suit cu bucurie către Hristos, Mirele său Cel dorit. Iar monahii văzând minunea aceasta preamărită, s-au spăimântat și au mărit pe Dumnezeu.

Cuv. Teodora din Alexandria

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Eufrosin bucătarul.

Acest cuvios s-a născut din părinți țărani și fiind crescut fără de învățătură, a venit la mănăstire. Și îmbrăcându-se în schima monahicească, s-a făcut slujitor monahilor. Fiindcă petrecea totdeauna în bucătărie ca un om simplu, era defăimat și luat în râs de către toți monahii. Dar fericitul suferea toate defăimările cu bărbăția inimii și a cugetului și cu liniștea gândului, fără a se tulbura cât de puțin. Căci, cu toate că era simplu după cuvânt, însă nu era simplu și cu înțelegerea. Căci în mănăstirea aceea, unde se afla fericitul acesta Eufrosin, era și un preot iubitor de Dumnezeu, care se ruga cu sârguință pentru ca să-i arate Dumnezeu bunătățile, pe care le vor dobândi cei ce-L iubesc pe El.

Într-o noapte, dormind preotul, i se arătă în somnul lui că se afla într-o grădină și privea cu mirare și cu spaimă la bunătățile cele veselitoare ce se aflau acolo. Și văzu acolo și

pe Eufrosin bucătarul mânăstirii, care sta în mijlocul livezii și se desfăta de bunătățile acelea. Apropiindu-se de el, îl întrebă: «A cui este grădina aceea? Și cum s-a aflat el acolo?» Iar Eufrosin a răspuns: «Grădina aceasta este locuința aleșilor lui Dumnezeu, iar eu pentru multă bunătatea Dumnezeului meu, sunt iertat a mă afla aici». Iar preotul i-a zis lui: «Și oare ce faci în această grădină?» Eufrosin a răspuns: «Eu stăpânesc toate câte vezi aici și mă bucur și mă veselesc de privirea și câștigarea acestora».

Atunci preotul i-a zis: «Poți să-mi dai ceva din bunătățile acestea?» Eufrosin a răspuns așa: «Ia cele ce voiești din acestea, prin darul Dumnezeului meu». Atunci preotul i-a arătat merele, și cerea să-i dea din acelea. Eufrosin luând câteva mere, le-a pus în rasa preotului, zicând: «Iată ai dobândit merele, pe care le-ai cerut». Și fiindcă atunci a lovit în toacă pentru ca să se scoale părinții la Utrenie, s-a trezit preotul.

Și în vremea când socotea că vedenia ce a văzut era vis, a întins mâna la rasa sa, și, o, minune! a aflat în fapt merele. Și minunându-se de acea preamărită bună mireasmă, a rămas nemișcat multă vreme. După aceea mergând în biserică, și văzând stând acolo pe Eufrosin, l-a luat la un loc osebit și l-a jurat ca să-i spună unde a fost în noaptea aceea. Eufrosin a zis: «Iartă-mă, părinte, nicăieri n-am mers în noaptea aceasta, ci acum am venit la Utrenie». Și preotul a zis: «Pentru aceasta eu te-am legat mai întâi cu jurământ, pentru ca să descoperi la toți măririle lui Dumnezeu, și tu nu voiești să arăți adevărul?» Atunci a răspuns smerit-cugetătorul Eufrosin: «Acolo, părinte, am fost, unde sunt bunătățile pe care vor a le moșteni cei ce iubesc pe Dumnezeu, pe care și tu de mulți ani ai dorit să le vezi. Acolo m-ai văzut și pe mine desfătându-mă cu bunătățile livezii aceleia. Pentru că voind Domnul să te încredințeze pe sfinția ta despre bunătățile celor dorite drepților, a lucrat prin mine smeritul această minune». Atunci a zis preotul: «Părinte Eufrosine, și ce mi-ai dat din bunătățile livezii?» Iar Eufrosin a răspuns: «Merele cele frumoase și mirositoare pe care le-ai pus acum în patul tău. Însă, părinte, iartă-mă că eu sunt vierme și nu om».

Cuviosul Eufrosin bucătarul

Atunci preotul a povestit la toți frații vedenia ce a văzut. Și printr-aceasta a îndemnat pe toți a se minuna și a se spăimânta, și spre dorința binelui și a faptelor bune. Iar fericitul Eufrosin fugind de mărirea oamenilor, s-a dus pe ascuns din mânăstire. Și s-a depărtat fugind și rămânând necunoscut până în sfârșit. Iar din merele acelea mâncând mulți bolnavi, s-au vindecat de bolile lor, întru mărirea lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Diodor, Diomid și Didim.

Aceștia au fost din Laodiceea Siriei și fiind prinși de domnitorul locului și mărturisind cu îndrăzneală adevărul, au fost bătuți fără milă și așa au primit sfârșitul vieții lor.

Tot în această zi, pomenirea pătimirii Sfintei Mucenițe Ia, cea bătrână de vârstă.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Dimitrie și Evantia soția sa și Dimitrian fiul lor, care fiind chinuiți cu foamea, s-au săvârșit.

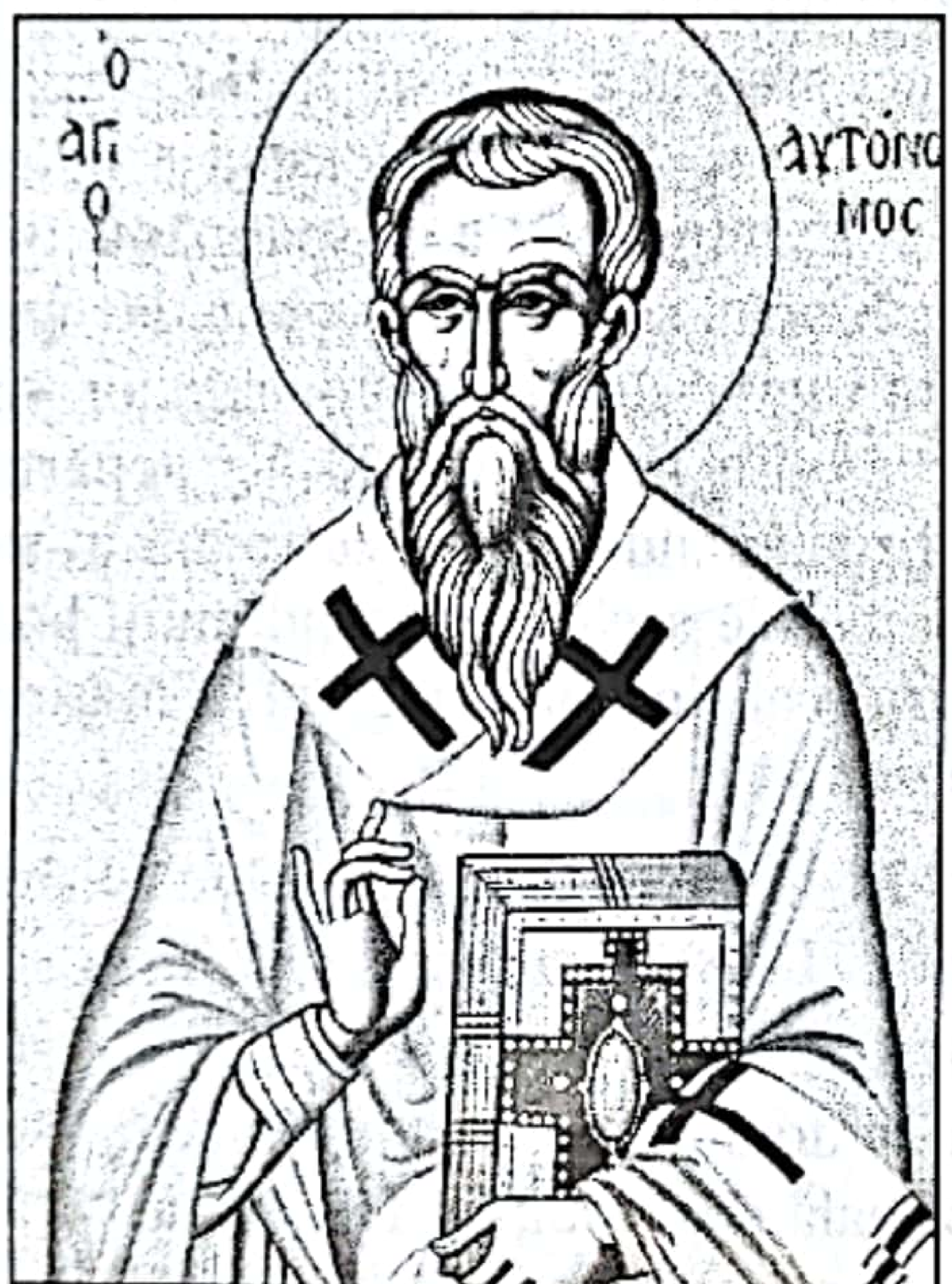
Sfânta Muceniță Evantia

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăsprezecea, pomenirea închinării cinstitelor lemne, și chinuirea Sfântului Sfințit Mucenic Autonom.

Acest sfânt a trăit pe vremea împăratului Diocletian, și lăsând Italia a mers la Bitinia. Dar pentru că învăța pe mulți credința în Hristos, a fost omorât de slujitorii la idoli în sfântul altar, cu lemne și cu pietre.

Sfântul Sfințit Mucenic Autonom

Tot în această zi, pomenirea Sf. Sfințitului Mucenic Curnut, episcopul Iconiei.

Acest sfânt, aflându-se în satul Sursalul, a fost prins de prigonitori și dus înaintea lui Perinie domnitorul, pe care mustrându-l pentru nebunia lui, acela a poruncit de i s-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Teodor, episcopul Alexandriei.

Pe sfântul acesta prinzându-l alexandrinii că propovăduia cu îndrăzneală pe Hristos, și aprinzându-se ei de mânie, îl încununară cu spini, îl bătură peste obraz, îl purtară legat prin oraș și îl aruncară în mare. Dar din toate acestea rămânând nevătămat cu dumnezeiescul ajutor, la sfârșit din porunca domnitorului i s-a tăiat capul și s-a suit la ceruri purtător de biruință.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Machedonie, Tatian și Teodul și a Cuviosului Daniil cel din Tasios, care în pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Ochian, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Iulian cel din Galatia.

Acest sfânt a trăit pe vremea lui Diocletian, și era în cetatea Galatia. Fiind domnitor cetății aceleia Antonie, căruia făcându-i-se știre că sfântul este creștin și stă cu alți patruzeci într-o peșteră, a poruncit să fie prins și silit să spună și pe ceilalți. Văzând însă că avea a sta înaintea domnitorului, a strigat sfântul cu glas mare către cei împreună pustnici cu dânsul, zicând: «Iată m-au prins și merg să mărturisesc și nu vă vând; iar voi sârguiți de veniți să mă aflați». Iar Antonie i-a zis: «Apropie-te către zeu și adu jertfă». Iar fericitul i-a zis: «Tu te făcuși nouă bun sfetnic, de vreme ce alt lucru mai bun și mai de folos la noi nu este decât a muri pentru credința cu care ne-am crescut». Sfârșind iarăși judecătorul întrebările, a poruncit să fie ars cu foc un pat de fier, și să fie pus sfântul deasupra patului cu fața în sus. Iar sfântul, însemnându-se peste tot trupul cu semnul cinstitei Cruci, s-a suit pe acel pat încins, dar îngerul Domnului rourând văpaia, a păzit nevătămat pe mucenic. Antonie s-a îngrozit foarte și a început a întreba pe sfântul: «Cine ești tu, de biruiești și focul așa lesne?» Zise mucenicul: «Slujitor al lui Dumnezeu sunt, și Iulian mă cheamă"; iar Antonie zise: «Dar care îți sunt părinții?» Și sfântul zise: «O bătrână este maica mea iar tatăl meu s-a mutat către Domnul». Atunci a poruncit ca degrab să vină maică-sa înaintea lui; și venind ea de față, căutând asupra ei cu sălbăticiune, răstit îi zise: «Pleacă-ți, femeie, pe cel născut al tău să tămâieze la zei, că de nu, te vor apuca oamenii și-ți vor rușina trupul tău, cu necinste». Dar viteaza mamă zise: «Dar ce osândă voi avea dacă în silă mi se va rușina trupul? Ci mai vârtos aceasta îmi va fi mie răsplătire și cunună».

De acestea mirându-se tiranul, a poruncit să se dea drumul mamei sfântului, iar Fericitului Iulian să-i taie capul. Mergând în munte, la locul de execuție, sfântul, rugându-se să-l lase puțin ca să-și facă rugăciunea, zise: «Mulțumescu-Ți, Doamne, că m-ai păzit nerușinat până la vărsarea sângelui meu; și dă celor ce vor lua

din țărâna mormântului meu, iertare de păcate și ferire de patimi. Și să nu vină asupra țarinilor lor păsări stricătoare sau lăcuste sau alte vietăți pricinuitoare de stricăciune; și-mi primește duhul cu pace». Atunci s-a auzit glas din cer, zicând: «Puitorul de nevoințe a deschis porțile, și tu intră ca cel ce te-ai nevoit după lege». Acest glas auzindu-l și ceilalți patruzeci de creștini ce erau ascunși la poalele muntelui, au aflat săvârșit pe mucenicul lui Hristos.

Cu rugăciunile mucenicilor Tăi, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi în veci. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treisprezecea, pomenirea înnoirilor (dumnezeiescului locaș) a Sfintei Învieri a lui Hristos, Dumnezeul nostru.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului mucenic Cornelie sutașul.

Acest sfânt a trăit pe vremea Sfinților Apostoli și este cel dintâi dintre păgâni, care a crezut. Petrecând o viață fără prihană, a văzut un înger care-l îndemna să cheme la sine pe Apostolul Petru, să audă de la el cele ce se cădea. Și mergând Petru către dânsul, și spunându-i cuvântul Domnului lui și celor ce veniseră cu dânsul, și învățându-l și botezându-l i-a dat rânduiala și ocârmuirea cetății Schepsia. Pe care aflând-o cufundată în idoli, a botezat pe toți cu harul lui Hristos; și chiar și pe Dimitrie ighemonul, care a crezut cu toată casa lui. Deci sfârșindu-și sfântul viața apostolește, către Domnul s-a dus.

Sf. Sf. Mc. Cornelie sutașul

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Cronid, Leontie, Serapion, Straton și Seleuc.

Fericitul Cronid diaconul, strălucind cu bunele fapte ale vieții sale, în Mitropolia Alexandriei, au crezut printr-însul Leontie și Serapion. Iar în Galatia cea barbară și necredincioasă, Seleuc și Valerian, Macrovie și Gordian, și Straton la Nicomidia Bitiniei. Însă Cronid, Leontie și Serapion, după ce au pătimit multe chinuri în Egipt, legându-l-se mâinile și picioarele, au fost aruncați în mare. Ale căror moaște ieșind la uscat, s-au arătat îngeri prin vedenii la oameni credincioși, și le-au poruncit de le-au acoperit cu pământ. Iar cei din Galatia, Seleuc și Valerian, Macrovie și Gordian, chinuiți fiind cu foc și cu sabie și în multe alte feluri de ighemonul ce era acolo, mai apoi de toate i-a dat să-i mănânce fiarele sălbatice, și așa sufletele la Dumnezeu și-au dat. Iar ighemonul Bitiniei, după ce cu multe chinuri a chinuit pe Sfântul Straton, plecând vârfurile a doi copaci, i-au legat mâinile de acelea și poruncind îndată să slobozească copacii la locul lor, au rupt pe sfântul în două; și așa și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Gordian, Macrovie, Ili, Zotic, Lucian și Valerian.

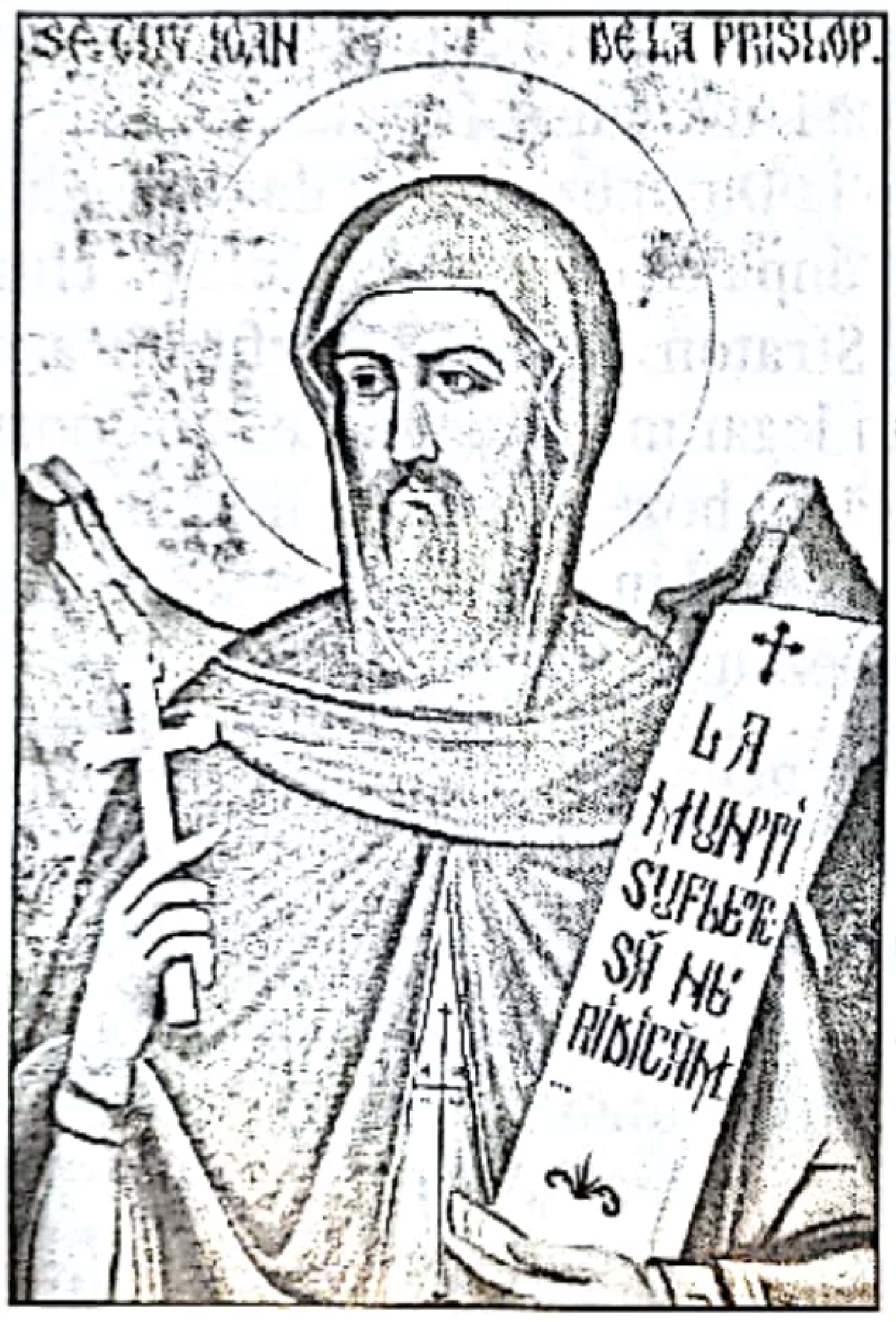
Acești sfinți au suferit chinuri pe vremea lui Liciniu. Gardian era din Capadocia, iar Macrovie era din Paflagonia, tineri de vârstă, și desăvârșiți în credință întru Hristos. Iar Zotic, Ili și Lucian, s-au săvârșit prin sabie la Roma, după multe chinuri, din porunca lui Maxim ighemonul; însă Valerian s-a săvârșit plângând deasupra mormântului sfinților.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Petru cel din Agreia, care în pace s-a săvârșit și a Cuviosului Ierotei cel nou, Iviritul, ce s-a născut la anul 1686 și care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Ioan de la Prislop

Se spune că un tânăr pe numele Ioan, din satul Silvașul de sus – în hotarul căruia se află și Sf. Locaș – a părăsit casa părintească, s-a închinoviat în obștea călugărilor de le Prislop, ducând o viață aleasă de rugăciune, împletită cu munca și săvârșirea de fapte bune. După un număr de ani, dorind să ducă o viață și mai liniștiă, retrasă cu totul de lume, a găsit un loc, ca la 500 metri de mănăstire, pe malul

prăpăstios al râului Slivuț (Silvuț), unde și-a săpat singur cu mari nevoințe, o chilie de piatră, cunoscută până azi sub numele de «chilia» sau iarăși «casa sfântului». Aici și-a petrecut restul zilelor în neîncetate rugăciuni și ajunări, întocmai ca marii nevoitori întru cele duhovnicești din primele veacuri creștine. Dar a fost voia lui Dumnezeu ca viața lui îmbunătățită să se sfârșească prea devreme. Spune tradiția populară că pe când își făcea o fereastră la chilia lui, doi vânători de pe versantul celălat al prăpastiei l-au împușcat, fără să știe cine era. Așa s-a săvârșit din viață Cuviosul Sihastru sau Sfântul Ioan de la Prislop.

Cuviosul Ioan de la Prislop

Nu știm cu siguranță când a trăit Cuviosul Ioan de la Prislop. Presupunem că în veacul al XV-lea sau în prima jumătate a celui următor... El a fost este și va fi – pentru credincioșii din părțile Hațegului și Hunedoarei – o pildă vie de sfințenie, iar «chilia» sau «casa» lui rămâne mereu un loc de pelerinaj și de reculegere sufletească pentru toți cei ce caută cuvânt de mângâiere și de înărire în locurile de mare frumusețe naturală ale Prislopului, în care au trăit atâtea cuvioși călugări cu viață aleasă și bineplăcută lui Dumnezeu. (Pr. prof. dr. Mircea Păcurariu „Sfinți Români" edit.1987)

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea înălțării Cinstitei și de viață făcătoarei Cruci.

Constantin cel Mare, întâiul împărat al creștinilor, avea război, precum zic unii din istorici, la Roma împotriva lui Maxențiu, până a nu lua împărăția. Iar alții zic că la apa Dunării împotriva sciților.

Văzând că mulțimea potrivnicilor era mai multă decât oastea lui, era cuprins de nedumerire și frică. Atunci i s-a arătat în amiaza zilei semnul Crucii cu stele pe cer, și litere romane împrejurul Crucii, care și acelea erau închipuite cu stele și ziceau: «Întru aceasta vei birui». Făcând numaidecât o cruce de aur, după chipul celei ce i se arătase, și poruncind să fie purtată înaintea ostașilor săi, au dat război cu vrăjmașii, dintre care cei mai mulți au pierit, iar alții au fugit.

Pentru aceasta, gândind întru sine la puterea Celui ce a fost răstignit pe Cruce, și crezând că Acesta este Adevăratul Dumnezeu și întărindu-se cu Botezul împreună cu maică-sa, a trimis-o la Ierusalim ca să găsească Crucea lui Hristos. Și a aflat-o ascunsă, împreună cu celelalte două cruci, pe care fuseseră răstigniți tâlharii; și nu numai crucile, ci și piroanele le-au aflat. Neștiind împărăteasa care ar fi Crucea Domnului, s-a arătat aceasta prin minune. O

Înălțarea Sfintei Cruci

femeie văduvă moartă, de care s-a atins Crucea a înviat; iar celelalte două cruci ale tâlharilor nu au arătat nici un semn de minune. Atunci împărăteasa s-a închinat și a sărutat Crucea, împreună cu toată suita. Și neputând încăpea tot poporul să se închine s-a rugat ca măcar să o vadă. Atunci s-a suit Fericitul Macarie, patriarhul Ierusalimului, și a înălțat deasupra amvonului Cinstita Cruce, și văzând-o poporul, a început a striga: «Doamne miluiește!» Și de atunci a început a se ține sărbătoarea Înălțării Cinstitei Cruci.

Tot în această zi, pomenirea adormirii celui între sfinți Părintele nostru Ioan Gură de Aur, arhiepiscopul Constantinopolului; căci în această zi a răposat; și pentru praznicul Cinstitei Cruci, i s-a mutat slujba în luna noiembrie în 13 zile.

Tot în această zi, pomenirea binecredincioasei împărătese Plachila, care a fost soția marelui împărat Teodosie.

Această sfântă petrecându-și toată viața ei întru dreapta credință, în grijă și nevoință spre săraci s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea celor între sfinți Părinților noștri, care s-au adunat la Sfântul a toată lumea Sinod al șaselea, pe vremea împăratului Constantin Pogonatul tatăl lui Iustinian cel Mic, Riznomitul; cârma Bisericii Constantinopolului o purta Serghie, și a Bisericii Romei, Agaton. Și s-au adunat la Trula palatului ce se chema Oat, și supunând anatemei pe monoteliții: Serghie, Pir, Petru și Pavel, ce fuseseră episcopi ai Constantinopolului, și pe Macrovie al Antiohiei, pe Chir al Alexandriei, pe Onorie al Romei, pe Ștefan și Polihronie și pe cei ce erau la un gând cu dânșii. Sfântul Sinod s-a adunat pe vremea celui mai sus zis Constantin Pogonatul. Iar Cartea Canoanelor s-a făcut în zilele lui Iustinian, fiul lui.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Papa.

Acest sfânt a trăit pe vremea împărăției lui Maximian și a lui Magnus, ighemonul cetății Larandrei din Eparhia Licaoniei. Iar chipul muceniciei sale a fost în multe feluri în timpul cărora și-a dat sufletul către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Teoclit, care prin sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Valerian pruncul, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul cuvios Mucenic Macarie, care a mărturisit în Tesalonic la anul 1525, și a fost ucenic al Sfântului Nifon, patriarhul Constantinopolului, și care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincisprezecea, pomenirea pătimirii Sfântului Marelui Mucenic Nichita.

Acest sfânt a trăit pe vremea împărăției marelui Constantin. Era născut și crescut în țara barbarilor numiți goți (adică în Dacia lui Traian), care pentru scriitorii greci este «dincolo de Dunăre», iar pentru noi românii, «dincoace de Dunăre». Această țară pe acele vremuri o stăpâneau goții și se chema Goția, iar acum se cheamă România.

Fiindcă acest sfânt nu a voit a urma păgânătatea barbarilor, ci precum era de neam luminat și bogat, așa era și creștin bun, a fost prins de Atanarih, stăpânitorul goților, și pentru credința lui Hristos a fost mult chinuit și la urmă prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Filotei preotul.

Acesta era dintr-un sat ce se chema Mirmicos, din locul ce se cheamă Opsichiu, și purta nume asemenea cu al maicii-sale, pe care o chema Teofila. Însurându-se și făcându-se tată de copii, s-a învrednicit și a fost făcut preot. Și nevoindu-se cu postul și cu rugăciunea, a ajuns făcător de minuni: la vreme de lipsă a dat pâine celor flămânzi, a prefăcut apa din râu în vin, și a mutat o piatră foarte mare cu cuvântul său. Iar la un an după adormirea sa, fiind mutat în alt loc, și-a întins mâinile ca și cum ar fi fost viu, și apucându-se de umerii a doi preoți ce aveau să-l mute, s-a sculat pe picioare,

și pășind de trei ori s-a mutat, și s-a așezat în locul în care și acum zace. Și izvorăște mir nepărăsit, dând minunată dovedire de viața sa îmbunătățită.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Porfirie cel dintre îngânători.

Acestui sfânt poruncindu-i Iulian Paravatul, când serba ziua nașterii lui, ca să hulească și să batjocorească lucrurile cele creștinești, când voia să intre în apă și să se afunde, a strigat tare: «Botează-se Porfirie în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh». Deci ieșind afară îmbrăcându-se cu haine albe, și mărturisind că este creștin și propovăduind aceasta pe față, i s-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea aflării moaștelor Sfântului Acachie, episcopul Melitinei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Maxim, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea a două sfinte fecioare, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea aflării moaștelor Sfântului întâiului Mucenic Ștefan.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici celor ce au pătimit împreună cu Sfântul Mucenic Nichita.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintele nostru Gherasim, ctitorul sfintei Mânăstiri a Sfintei Treimi, ce se numește Survia care se află aproape de Macrenița cea din Zagora, și care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sf. noului Mucenic Ioan Criteanul, care a mărturisit în Efesul cel nou, la anul 1811.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Visarion, arhiepiscopul Larisei, făcătorul de minuni.

Acest între sfinți Părintele nostru Visarion era dintr-un sat din Macedonia, din părțile spre Tesalia. S-a născut din părinți cucernici și învățând carte, când a fost de 16 ani, a poftit viața și schima monahală; și cu adevărat s-a dus cu tot sufletul la Marco, mitropolitul Larisei. Și câtăva vreme rămânând împreună cu dânsul și trecând treptat cele sfințitoare, a fost făcut episcop pe seama cetății Dometicului și Elasonului.

Iar poporul cetății, din pricina mândriei, nu l-a primit ca episcop, pentru că în trecut cetatea lor era cinstită cu rang de Arhiepiscopie. Pentru aceasta, mergând ei cu îndrăzneală la patriarhul Teolip ce păstorea în vremea aceea, care era stăpânit mai mult de aur decât de Dumnezeu, au luat de la dânsul ca episcop pe un oarecare Neofit.

Iar Visarion, următorul lui Hristos, socotind acest lucru pricină de odihnă, aștepta lângă Marco, părintele lui duhovnicesc, vindecând pururea cu cuvântul și cu fapta pe săracii și neputincioșii ce așteptau la biserica sa. Trecând patru ani, și văduvind de păstor episcopia Stagopului a fost cerut de către credincioșii acelei episcopii să le fie exarh. Și petrecând în episcopia aceea șase ani multe supărări și prigoniri a suferit din pricina unui netrebnic de preot, numit Dometie. Iar preasfințitul Marco, dându-și sfârșitul și mutându-se către locașurile cele fericite, atunci cu alegerea și cu cererea episcopilor acelei eparhii și a clericilor, precum și a tot poporul drept-credincios, Sfântul Visarion a fost rânduit urmaș în scaunul Larisei de către patriarhul Ieremia.

Cât a condus această eparhie a săvârșit cele plăcute lui Dumnezeu: răscumpăra pe cei robiți, ajutora cu daruri pe cei săraci și lipsiți; făcea poduri peste ape. Astfel, a făcut pod pes-

Sf. M. Mc Nichita; Sf. Ier. Visarion al Larisei; Cuv. Filotei preotul

te râul ce cobora din Pind în Etolia, numit de locuitorii de acolo Levcopotomos, adică râul alb, iar de poeți Ahelios, curgător ca argintul, peste care mai înainte nimeni nu putea trece și nici nu putea face pod din pricina repeziciunii cu care curgea apa și a nămolului ce se făcea în vremea ploilor. El a pus temelia și a zidit la munte, aproape de satul lui, Mânăstirea cea frumoasă a Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Și a avut și ajutor întru toate, pe fratele lui bun Preacuviosul Ignatie episcopul.

În acest chip, bine și cu plăcere dumnezeiască chivernisindu-și toate lucrurile sale, precum și cele ce erau sub stăpânirea lui, fiind aproape de 50 de ani, s-a dus către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea celui între Sfinți Părintelui nostru Iosif cel Nou, mitropolitul Timișoarei și a tot Banatul, făcătorul de minuni.

Acest fericit părinte era din pământul Dalmației, născut la anul 1568 în orașul Raguza, unde părinții săi Ioan și Ecaterina, vlahi sau aromâni, se îndeletniceau cu negoțul pe mare fiind cunoscuți de toți locuitorii acelei părți ca oameni cu frica lui Dumnezeu. Murindu-i tatăl, înecat cu corabia în apele Mării Adriatice, tânărul Iacob, cum se numea în mirenie, s-a mutat împreună cu maica sa în Ohrida unde a și învățat carte mai multă vreme la Mânăstirea Maicii Domnului din acea cetate. Dorind să-și închine viața Domnului, a plecat apoi la Sf. Munte al Atosului, intrând în Mânăstirea Pantocratorului, unde s-a călugărit luând numele de Iosif. Până la vârsta patriarhală de 82 de ani a petrecut între viețuitorii Sfântului Munte, făcându-se pildă de adevărată trăire întru Hristos. Înfruntând cu puterea credinței primejdiile și ostenelile de tot felul, alesul între cuvioși a crescut duhovnicește și a rodit bogat în fapte minunate.

În vremea aceea surpându-se stăpânirea creștinească din părțile Banatului, o dată cu venirea turcilor, Domnul n-a lăsat fără mângâiere și întărire pe credincioșii acestor meleaguri; ci din Sfântul Munte le-a hărăzit cârmuitor duhovnicesc pe vlădica Iosif, care prin alegerea și trimiterea sa de către Patriarhia Țarigradului trebuia să împodobească scaunul mitropolitan al Timișoarei. Deși la vârstă înaintată, n-a precupețit osteneala purcederii la calea lungă ce-l ducea spre păstoriții săi, care-l așteptau ca pe un sfânt ales al lui Dumnezeu, al cărui dar al facerii de minuni în tot locul era vestit.

Noul mitropolit a fost înscăunat la 20 iulie 1650, din acea zi cercetând cu o râvnă deosebită întregul ținut pus sub oblăduirea sa duhovnicească, îndrumând lucrarea preoților, înviorând viața credincioșilor, reînnoind bisericile și mânăstirile sau zidind altele noi, după trebuință. Pretutindeni pe unde a trecut, neputința se vindeca, viața se înnoia, credința se întărea, nădejdea creștea. Ostenindu-se ca un viteaz s-a arătat biruitor în vâltoarea luptelor cu greutățile, mâna Domnului fiind cu el în toată vremea, ridicându-l mărturie tare și pavăză neînfrânată dreptei credințe și arătându-l strălucit prin faceri de bine, prin săvârșirea de minuni și prin neabătută dragoste față de toți oamenii.

La 1653, în al optzeci și cincilea an al vieții sale, s-a retras la sfânta Mânăstire a Partoșului, nu departe de cetatea Timișoarei, și aci a mai viețuit încă trei ani în rugăciune, post, faceri de bine și tămăduiri. Iar la praznicul Adormirii Maicii Domnului din anul mântuirii 1656 s-a mutat către Domnul fiind îngropat în biserica mânăstirii. Mormântul său a devenit de atunci loc de cinstire și de rugăciune pentru credincioșii de pretutindeni. Mai apoi însă găsindu-se cu dreptate ca sfintele sale moaște să se așeze în chiar orașul în care a păstorit, spre mai mare cinstire și împlinirea cererilor de folos ale smeriților rugători, au fost strămutate

Sf. Iosif cel Nou de la Partaș mitropolitul Timișoarei

cu mare alai în catedrala mitropolitană din Timișoara în anul 1956, la treisute de ani de la moartea sa.

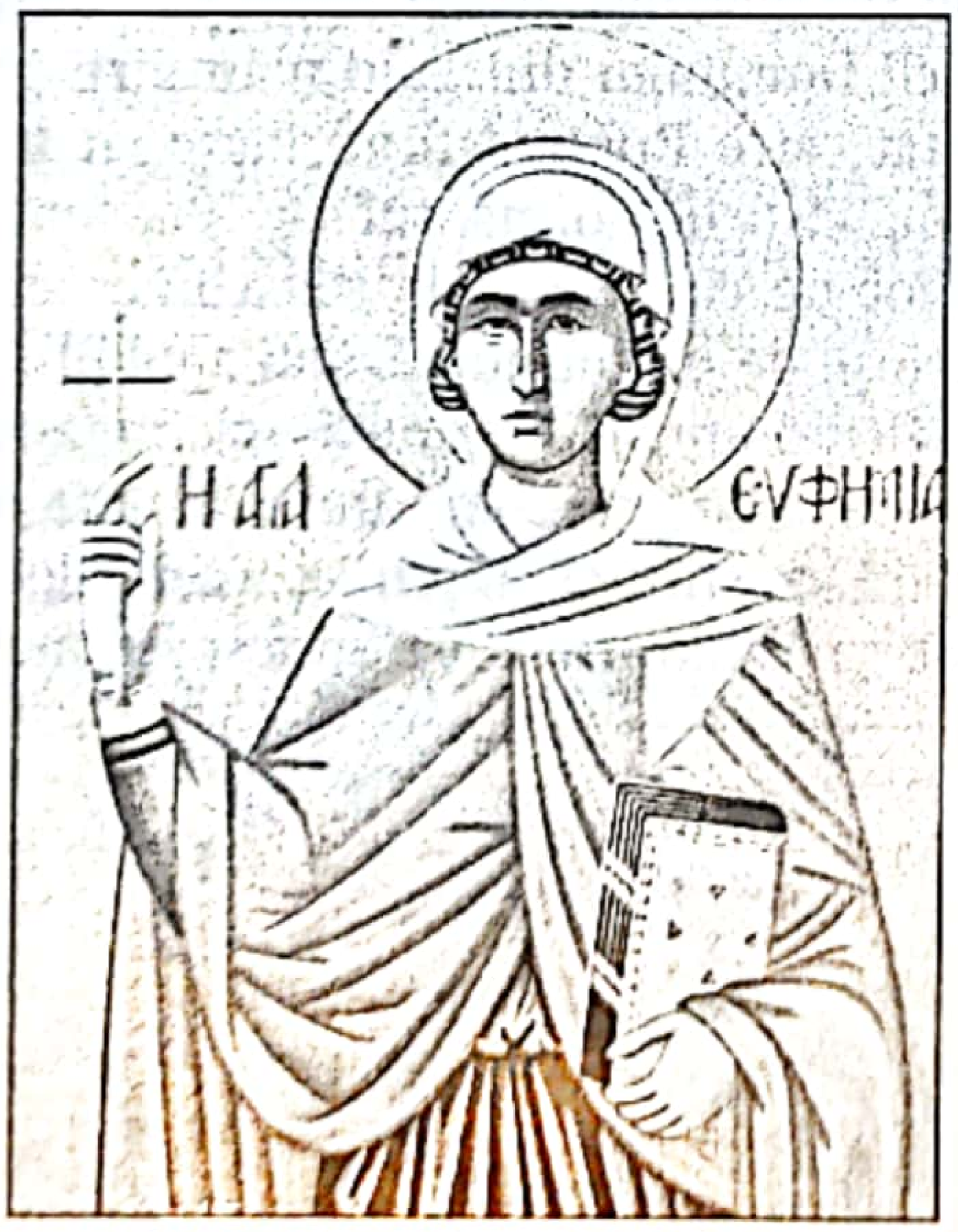
Și a lucrat sfântul și după moarte tot felul de minuni, întru slava adevăratului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaisprezecea, pomenirea Sfintei Marii Mucenițe și Prealăudatei Eufimia.

Această sfântă a trăit în zilele lui Diocletian. Fiind prinsă, pentru mărturisirea în Hristos a fost chinuită cu focul, cu roata și cu alte chinuri. Dar scăpând cu darul lui Hristos de toate nevătămată în aceeași priveliște sufletul către Domnul și-a dat.

Sfânta Mare Muceniță Eufimia.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Meletina.

Această sfântă era din Marchinopolul Traciei (adică din cetatea lui Marchian), pe vremea împăratului Antonie și a ighemonului Antioh. Făcând multe minuni, răsturnând idolii la pământ cu rugăciunea sa, și zdrobind pe Apolon și pe Hercule, și aducând pe mulți către Hristos, a fost condamnată să i se taie capul. Însă fiind dusă la soția ighemonului ca să o întoarcă cu amăgiri, ea a făcut-o și pe aceasta creștină. După ce i s-a tăiat capul, zăcând cinstitul său trup neîngropat, un oarecare Acachie, macedonean fiind, mergător la patria sa, a cerut moaștele sfintei, și ighemonul nebănuind nimic în aceasta, i le-a dat.

Luând acesta sfintele moaște, și punându-le într-un sicriu, sârguia a merge la patria sa. Și călătorind el pe mare, a căzut în boală și a murit, iar corabia abătându-se la un colț de mare, la ostrovul Limnului, a fost așezat acolo sfântul trup al muceniței, și lângă dânsa iubitorul de mucenici Acachie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea Sfintelor Mucenițe și bine-biruitoare fecioare: Pistis, Elpis și Agapi și a maicii lor Sofia.

Aceste sfinte au trăit în Italia, pe vremea împărăției lui Diocletian. Deci aducând pe Pistis, care era de doisprezece ani, și mărturisind ea pe Hristos, au bătut-o cu toiege, și i-au tăiat sânii, din care în loc de sânge a curs lapte, și după alte chinuri, i-au tăiat capul. După aceea pe Elpis, care era de zece ani, au supus-o de

Sfintele Mucenițe fecioare: Pistis, Elpis și Agapi cu mama lor Sofia.

asemenea la felurite chinuri, și la urmă, prin sabie și-a primit și ea moartea. Tot așa a fost chinuită și Agapi care avea nouă ani, și la urmă i-au tăiat capul. Iar maica lor, Sofia, trei zile în urmă plângând pe mormântul lor, și-a dat sufletul către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Agatoclia.

Această sfântă a fost slujnică a unui oarecare Nicolae care era creștin.

Femeia lui, care era pavlichiană, ocară a făcut Agatocliei timp de opt ani, bătând-o peste grumaji cu pietre, gonind-o desculță prin locuri colțuroase, zdrobindu-i coastele cu un ciocan de fier și arzându-i limba.

Dar, văzând că nu poate să o întoarcă spre voia sa, i-a turnat jeratec peste grumaz, silind-o astfel să părăsească viața aceasta.

Sfânta Muceniță Agatoclia

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Maxim, Teodot și Asclipiodota.

Acești sfinți au fost bătuți, li s-au tăiat degetele mâinilor și au fost băgați în temniță întunecată, pentru că mărturiseau pe Hristos. La urmă le-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Lucia și Mucenicului Geminian fiul ei.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Teodota.

Împărățind Alexandru la Roma cea veche, a fost trimis Simpliciu în Capadocia, și a fost clevetită către dânsul Teodota, care era din părțile Pontului, femeie foarte bogată. Fiind adusă înaintea lui, și neputând să o plece ca să lase credința în Hristos, au atârnat-o și i-au sgâriat pântecele multe ceasuri; iar ea lăuda pe Dumnezeu și răbda, părându-i-se că altcineva ar fi chinuit.

După aceea, pogorând-o, au băgat-o în temniță și după opt zile s-a deschis temnița singură, iar păzitorii s-au spăimântat și degrab au vestit lui Simpliciu, dar el nu i-a crezut. A doua zi au adus-o pe sfânta înaintea lui, și văzând-o cu totul sănătoasă, neavând măcar un semn cât de mic de răni pe trupul său, a întrebat-o: «Cine ești tu?» Iar sfânta i-a zis: «Ți s-a întunecat mintea, că de ai fi treaz m-ai cunoaște că eu sunt Teodota». Acestea auzind Simpliciu, a poruncit să fie încins tare un cuptor, în care au băgat pe sfânta.

A doua zi a trimis dregătorul pe doi popi idolești și cu alții dimpreună, ca să risipească cenușa trupului sfintei. Aceștia destupând gura cuptorului, au fost arși amândoi de para focului, iar ceilalți au văzut pe sfânta între doi tineri îmbrăcați în veșminte albe, șezând și cântând; și a ieșit sfânta din cuptor nevătămată, bucurându-se și cântând.

După aceea, plecând Simpliciu la Bizanț, a poruncit să ia și pe sfânta legată să o ducă după dânsul. Și abătându-se el la Ancira, a cerut să fie adusă sfânta, către care a zis: «De nu te vei pleca mie să jertfești la zei, te voi ucide pe grătar încins». Iar ea zise lui: «De va intra și Doroteu, slujitorul zeilor, cu mine și va birui focul, voi jertfi și eu zeilor tăi». Și a zis Simpliciu către Doroteu: «Intră cu dânsa având pe zei ajutor». Dar intrând el cu sfânta, îndată s-a topit de foc, iar sfânta a ieșit nevătămată. De care lucru mirându-se dregătorul, a poruncit să fie legată iarăși sfânta, și dusă la Bitinia. Și când a sosit la Niceea, a poruncit ca să intre sfânta în capiștea idolilor să facă rugăciune.

Sfânta a primit aceasta cu bucurie; dar toți idolii au căzut și s-au zdrobit. Atunci cu mânie a poruncit dregătorului ca sfânta să fie întinsă în patru părți, și să fie despicată cu fierăstrăul. Și făcându-se așa, fierăstrăul s-a tocit, neputând să facă nimic, iar sfânta rămase liberă, mulțumind Mântuitorului Dumnezeu. Întunecându-se mintea lui Simpliciu, a poruncit să ucidă pe sfânta prin sabie; și așa i-au tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților o sută de mucenici, și a Sfinților Pilevs și Nil episcopii și a celor 46 de mucenici de la Palestina.

Când s-a ridicat prigoană împotriva creștinilor din partea închinătorilor la idoli, atunci au fost prinși și acești sfinți. Din Egipt, au prins doi episcopi, ce se numeau Pilevs și Nil, și doi boieri mari, ce se chemau Patermutie și Ilie, și alții împreună cu aceștia fiind la număr o sută; iar din Palestina au prins cincizeci. Sfântul Pilevs și sfântul Nil, asemenea și Patermutie și Ilie, și cei cincizeci din Palestina, toți aceștia prin foc au săvârșit mărturisirea, și au luat cununile de la Domnul.

Iar pe cei o sută ce se trăgeau din Egipt, mai întâi i-au orbit, scoțându-le ochii și tăindu-le pulpele cele stângi ale picioarelor, după aceea i-au dat ca să lucreze la metale. Și în sfârșit, le-au tăiat capetele, luând și ei de la Dumnezeu cununile nevoinței.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Haralambie și Pandoleon, cu tovarășii lor. A căror prăznuire se face la mucenicia lor, care se află la Defteron.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Iraclid și Miron, episcopii Tamasului de la Cipru.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Eumenie, episcopul Gortinei.

Acest Eumenie din tinerețea vârstei, alegând viața sihăstriei și petrecând cu multă nevoie, a dobândit smerenia cea desăvârșită. Drept aceea i s-au încredințat și turma Bisericii din Gortina. Acesta pe un balaur groaznic ce a năvălit asupra lui l-a omorât cu fĭcliile. Apoi mergând la Roma, ca un înalt luminător, a luminat cu dumnezeieștile învățături, spăimântând pe mulți cu semne și cu minuni. Și de acolo, sosind la Tebaida, numaidecât a potolit întristarea secetei. Aflându-se acolo, și-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu. Iar după mutarea sa, tebanii i-au trimis trupul la moșia și la turma sa, la locul ce se cheamă Raxos, unde se află și cinstitul trup al lui Chiril.

Preacuviosul Părintele nostru Eumenie

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor Mucenițe femei Sofia și Irina.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Ariadna.

Această sfântă a trăit pe vremea împăraților Adrian și Antonin. Era roaba unui anume Terpil, ce era mare în cetatea Promiseilor Frighiei Salutariei. Și pentru că n-a vrut să prăznuiască împreună la nașterea copilului stăpânului său, în capiștea idolilor, a fost foarte rău chinuită, dar a scăpat. Stăpânul ei căuta să o prindă. Atunci ea, apropiindu-se de o piatră, s-a rugat lui Dumnezeu să o izbăvească; și din dumnezeiasca voie crăpând piatra, s-a ascuns sfânta într-însa, și iar s-a așezat piatra cum a fost. Iar cei ce o căutau au pierit toți, uciși de îngerii ce s-au ivit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Castor.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a nouăsprezecea, pomenirea Sfinților Mucenici Trofim, Savatie și Dorimedont.

Acești sfinți au trăit pe vremea împărăției lui Prob. Dintre ei, Savatie, stând înaintea guvernatorului la Antiohia, și fiind bătut foarte rău, a fost băgat în temniță, și astfel și-a dat sufletul în chinuri. Iar pe Trofim încălțându-l cu încălțăminte de fier, și urgisindu-l l-au dus la Synad, și suferind multe chinuri împreună cu Dorimedont, li s-au tăiat capetele.

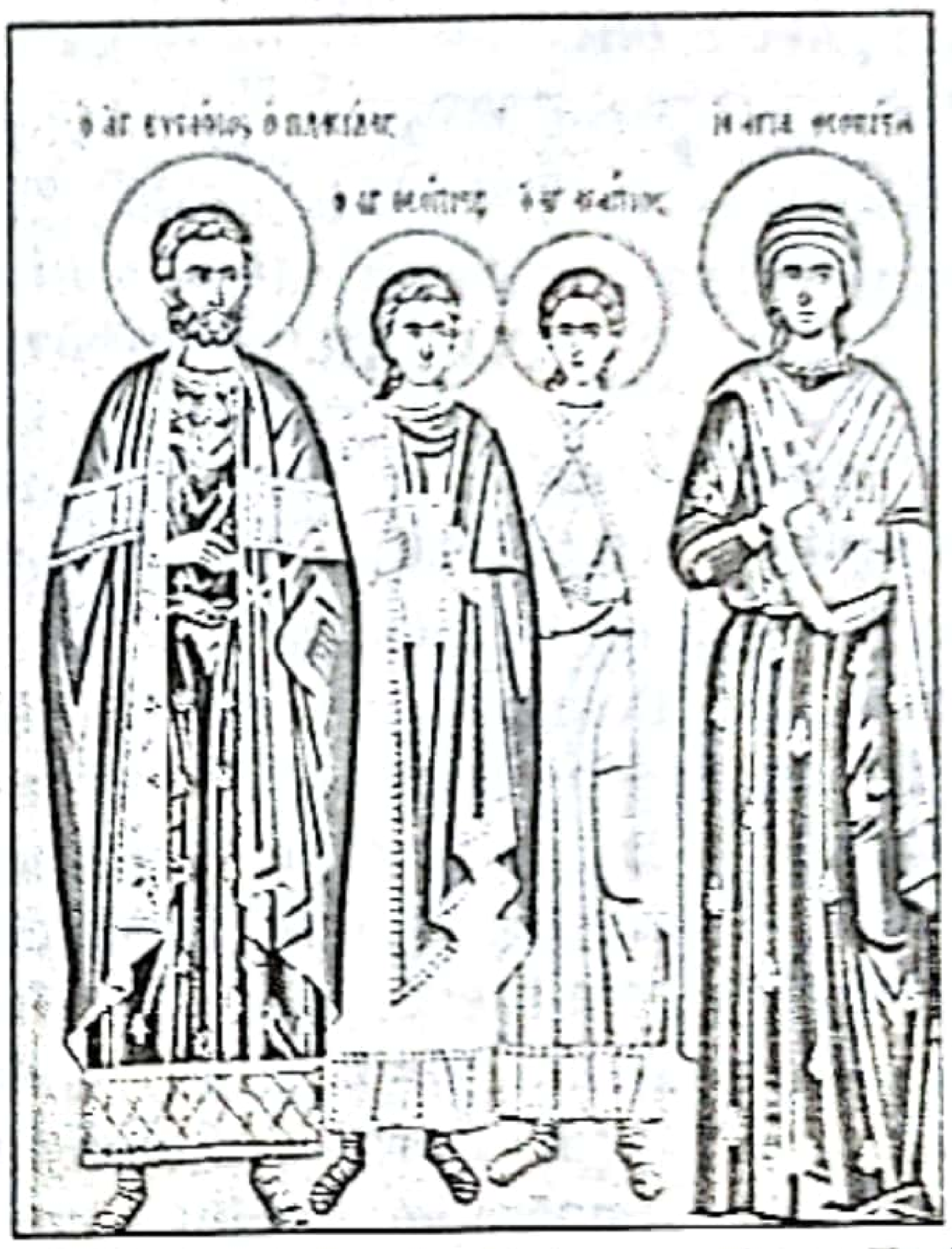
Sfinții Mucenici Trofim, Savatie și Dorimedont

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Eustatie și Teopisti, soția lui, și doi fii ai lor: Agapie și Teopist.

Acest sfânt mare Mucenic Eustatie a fost stratilat peste oști la Roma, pe vremea împăratului Traian. El se numea Plachida, iar femeia lui, Teopisti. Era om foarte bogat, și era foarte milostiv față de săraci. Fiind el elin și fiind într-o zi la vânat, i s-a arătat un cerb și a început a-l goni; și apropiindu-se a văzut între coarnele lui cinstita Cruce a lui Hristos, strălucind mai mult decât soarele, și pe dânsa chipul lui Hristos, și a auzit glas de la Cruce, zicând: «O, Plachida! pentru ce mă gonești, că Eu sunt Hristos?» Atunci s-a botezat. Și atât război a dat împotriva lui ucigașul de oameni, diavolul, încât și-a pierdut averea, pe femeia sa a văzut-o robită, pe copiii lui răpiți de fiare sălbatice, iar pe sineși în mare sărăcie. După aceea iarăși a aflat și pe femeie și pe copii. Iar împăratul i-a dat lui cinstea cea dintâi, dar l-a silit ca să facă Jertfă la idoli. Și nevrând ei a se supune, i-au vârât într-un bou de aramă încins cu foc și așa și-au primit sfârșitul.

Sfinții Mc. Eustatie Plachida cu soția sa Tepista și cu fiii lor Agapie și Teopist

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Părinților noștri și Mărturisitorilor Ipatie episcopul și Andrei preotul.

Acești sfinți erau din Lidia, și de copii mici au mers la școală. Ipatie iubea călugăria, iar Andrei a fost făcut propovăduitor al Bisericii; însă întrecea pe alții nu numai cu postul și cu privegherile și cu rugăciunile, ci încă și cu toată smerita cugetare și dragoste. Aflând de dânșii episcopul Efesului și trăgându-i la sine, pe Ipatie l-a hirotonit episcop, iar pe Andrei prezbiter.

Și aflând de dânșii hulitorul de sfinți Leon împărat, a trimis de i-au chemat și i-au băgat în temniță. După aceea a poruncit de le despuiară capetele de piele și sfintele icoane cele de mult preț pe capetele lor le-a ars; și ungându-le bărbile cu smoală i-au purtat prin mijlocul orașului, și i-au junghiat în părțile Zirolofului, dându-i câinilor să-i mănânce.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Artemidor și Talu.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Meletie episcopul

Ciprului; și pomenirea celui dintre mărturisitori Marelui Ioan Egipteanul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Ilarion Criteanul ce a mărturisit în Constantinopol la anul 1804, săvârșindu-se prin sabie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și una, pomenirea Sfântului Apostol Codrat.

Acesta fiind om vechi și mult știutor a predicat cuvântul Domnului în Atena și în Magnesia; și luminând pe mulți cu învățătura dogmelor i-a adus la lumina cunoștinței lui Dumnezeu. Pentru aceea l-au alungat persecutorii de la turma sa din Atena; întâi a fost împroșcat cu pietre și în foc ispitit, și apoi cu alte chinuri. Iar mai la urmă a primit cununa mucenicei pe vremea împărăției lui Eliu Adrian.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Prooroc Iona.

Acest Prooroc a fost fecior al lui Amati din Get, din Cariatmaus, aproape de Azot cetatea elinilor de lângă mare. Și fiind aruncat de chit, a mers la Ninive de a propovăduit; și întorcându-se n-a rămas în pământul său, ci luând pe mamă-sa a locuit în Asur, cetatea celor de alt neam. Pentru că zicea: «Așa îmi voi ridica rușinea mea, de vreme ce am mințit, proorocind asupra Ninivei cetății celei mari». Acesta este feciorul văduvei, pe care l-a înviat proorocul Ilie; căci mustra atunci Ilie pe Ahav, și chemând foamete pe pământ a fugit și mergând la Sarepta Sidonului, a aflat pe acea văduvă cu fiul ei. Și a locuit la dânsa, căci nu putea să locuiască cu cei netăiați împrejur; și a binecuvântat-o pe dânsa pentru primirea ei de oaspeți. Acesteia i-a înviat feciorul care-i murise. Și sculându-se Iona după foamete a mers la pământul lui Iuda, și a îngropat pe mamă-sa care murise, aproape de Balanul Deborei, și a locuit în pământul Senaar, și a murit acolo și a fost îngropat în peștera lui Cenezeu, care fusese judecător unui trib, pe când nu era împărăție. Și a dat semn în Ierusalim și în tot pământul, când vor vedea piatra urlând cu jale cu viers subțire, și gândac din lemn grăind către Dumnezeu, atunci se va apropia mântuirea. Atunci vor vedea Ierusalimul stricat până în temelie, și vor veni către dânsul toate limbile ca să se închine Domnului. Și vor clădi pietrele lui spre apusul soarelui. Și acolo va fi închinăciunea Unsului, căci Ierusalimul s-a dat spre pustiirea fiarelor sălbatice. Și atunci va veni sfârșitul a toată suflarea.

Sfântul Proroc Iona și Sfântul Apostol Codrat

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Părintele nostru Iona Savaitul.

Acest preacuvios preot a fost tată al Preacuviosului și Preafericitului Teodor, și al lui Teofan făcătorul de canoane. Chipurile lor le-a scris Teofil luptătorul de icoane. Acest părinte Iona mergând la Lavra Sfântului Sava, și călugărindu-se, a dobândit smerenia desăvârșită. Și făcând multe bunătăți, întru bătrânețe bune s-a dus către Domnul

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Eusebie.

Acest sfânt a mers singur către ighemonul Feniciei și i-a zis: «Pentru ce ești fără de minte, luptătorule cu Dumnezeu, de gonești turma lui Hristos?» Și acela mâniindu-se a poruncit să spânzure pe sfântul și să-l sfâșie, băgând sare în traiste de păr și legându-le, strujea carnea sfântului foarte rău. Dar sfântul se bucura ca și cum ar fi pătimit în trup străin. Atunci dregătorul aflându-se în uimire, a dat poruncă să-i taie capul; și s-a suit la ceruri, slăvind și binecuvântând pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici și frați buni, Eusebie, Nestavu și Zinon.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Părinților noștri: Meletie și Isachie, episcopii Ciprului.

Acești sfinți și fericiți părinți ai noștri au fost episcopi ai Bisericii lui Hristos, din Cipru. Erau cucernici și cu frica lui Dumnezeu. Lucru neîncetat avea a învăța pe popor dumnezeieștile cuvinte ale lui Hristos, și a-și împărți averea la cei ce aveau nevoie. Și așa făcând în toată viața lor, prin felurite locuri, s-au mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Prisc.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților șase Mucenici, care erau păzitorii lui Maximian.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Foca, făcătorul de minuni.

Acest Sfânt era fiul lui Pamfil și al Mariei din cetatea Sinope. Și încă din fragedă vârstă

Sf. Sfințit Mc. Foca; Sf. Mc. 26 Cuv. Părinți de la Zografu arși de latino-cugetători

făcea minuni mari cu darul Sfântului Duh. Și a petrecut făcând minuni până la sfârșitul vieții sale. I s-a arătat și sfârșitul muceniciei ce era să vină, că a venit un porumbel și a șezut pe capul lui și i-a pus cunună, grăind omenește: „Pahar ți s-a amestecat și trebuie să-l bei". Pe care pe deplin s-a învrednicit de l-a băut, în zilele împăratului Traian, luând sfârșit prin sabie și prin foc. Și după mutarea lui către Domnul a făcut multe minuni.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Foca grădinarul.

Acest Sfânt era din Sinope, cetate veche și vestită lângă Marea Neagră. Avea meșteșug grădinăria, la care ostenea și lucra, și ce agonisea avea mare grijă să-și înfrumusețeze sufletul. Pentru aceea nu s-a ascuns, ci s-a vădit ca o slugă adevărată a lui Hristos către ighemonul care era atunci. Și venind ucigașii, au găzduit la casa celui pe care îl căutau. Primindu-i și odihnindu-i i-a întrebat cine sunt și cu ce trebuință au venit în cetatea lui? Aceia îi spuseră taina, că ei căutau pe Foca, pentru a-l chinui. Și dacă a auzit sluga Domnului acestea, făcându-și gătirea mormântului, s-a vădit pe sine la cei ce-l căutau; iar lor li s-a făcut milă; dar el îi rugă să îndrăznească a înfăptui porunca pe care o aveau, și tăindu-i capul, s-a adus curată jertfă înaintea lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Isaac și a Sfântului Martin.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Cosma Zografitul, ce a pustnicit în Sfântul Munte al Atonului, în anii 1323. Și cei douăzeci și șase cuvioși Părinți Zografiți, care mustrând pe împăratul Mihail și pe patriarhul Ioan Becul, latino-cugetătorii, deasupra Pirgului prin foc s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și treia, pomenirea zămislirii Sfântului slăvitului înaintemergătorului și Botezătorului proorоc Ioan.

Această dumnezeiască zămislire a bineves-tit-o dumnezeiescul Arhistrateg Gavriil către proorocul și sfințitul Zaharia, zicându-i: «Ascultată a fost rugăciunea ta». Așa că din aceasta s-a cunoscut mai înainte dumnezeiasca și fecioreasca naștere a Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, adică pentru minunea, și a bătrânetilor și a sterpiciunii Elisabetei.

Sfântul Prooroc Zaharia și Sfânta Elisabeta

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Andrei și Ioan, Petru și Antonie, care s-au săvârșit în Africa.

Domnind la Roma Vasile Macedon, domnea și tirănea preacrudul Avrahin Agareanul (Turcul) toată Africa. Acesta prădând Siracuzele (aceasta este Mitropolia Siciliei), a luat de acolo pe Ioan împreună cu copiii lui, Petru și Antonie, care erau încă mici și îndată a poruncit să-i învețe carte agarenească. Și după ce au ajuns la vârstă bărbătească, și întreceau pe mulți cu înțelepciunea și cu faptele bune, mirându-se de dânșii acel viclean Veliar, i-a boierit: făcând pe Antonie ghenicon, și pe Petru sachelar. Însă aceștia în ascuns erau creștini, iar la vedere se fățărniceau că sunt saracini. Dar nu s-au putut ascunde mult timp. Că aflând Avrahin, și mâniindu-se, i-a pus cu picioarele în obezi, și l-a bătut cu toiege noduroase.

Fericitul Antonie luând patru sute de toiege pe tălpi, mulțumea lui Dumnezeu. După aceea l-a pus pe un grătar, legat deasupra unui samar cu ștreanguri și l-a purtat prin mijlocul târgului. Iar pe Petru dezbrăcându-l, l-a bătut cu toiege pe spinare și pe pântece, și l-a băgat în temniță. După aceea mai scoțându-i, iarăși i-a supus la cumplite chinuri, în timpul cărora și-au dat sufletul lui Dumnezeu. După aceea au adus și pe tatăl lor Ioan, și ridicându-l cu mâna stângă de grumaji, îi băgă lui sabia în gură pe gâtlej, și așa el și-a dat duhul peste fiii săi.

Și făcând foc mare, au ars trupurile sfinților toate la un loc. Iar fericitul Andrei, foarte bătrân fiind de vârstă, și multă vreme zăcând la închisoare, uscat fiind de foame și de sete și de goliciune și nesupunându-se aceluia, a fost străpuns cu sulița și apoi i s-a tăiat capul. Și așa s-a plinit mărturisirea lor.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Raida fecioara.

Această sfântă s-a născut în Egipt, la locul ce se cheamă Tama, fiică fiind unui preot anume Petru, și a îmbrăcat schima monahicească, având ea doisprezece ani. Deci pogorându-se împreună cu alte fecioare la fântână ca să-și scoată apă și văzând multe fecioare, femei și mulțime de bărbați, preoți și diaconi și călugări, pe care îi prinsese ighemonul Luchian, și-i ducea legați într-o corabie, și aflând ea că sunt legați pentru Hristos, îmbărbătându-se, a intrat și ea între dânșii, rugându-se lui Comentarisie care era mai mare, ca să fie și ea cu aceia, iar acela o învăța să-și aleagă ce este mai bine: să nu pătimească chinuri, nici să moară cu acei legați. Dar nevrând ea, a stat înaintea ighemonului și a batjocorit pe zeii lui și l-a scuipat în obraz căci își bătea joc de credința creștinilor. De aceea, după multe chinuri i s-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioaselor femei surori Xantipi și Polixeni.

Aceste sfinte au fost din țara spaniolilor, pe vremea lui Claudie Cezarul. Xantipi era femeia lui Prob care administra țara și a fost învățată de Apostolul Pavel când a fost acolo, și împreună cu alții și bărbatul ei. Iar Polixeni fusese răpită de oarecare om rău și făcător de rele; dar cu darul lui Dumnezeu a scăpat curată și neîntinată, și a fost botezată de Apostolul Andrei.

Crezând mulți prin ea, a luat cu sine pe Apostolul Onisim, și s-au dus în Spania, patria sa. După acea călătorie mare și nespusă, a fugit trăgând cu dânsa și pe Rebeca cu care se botezase, și a aflat pe sora sa Xantipi. Și petrecându-și viața împreună, și multe puteri de minuni arătând, către Domnul s-au dus.

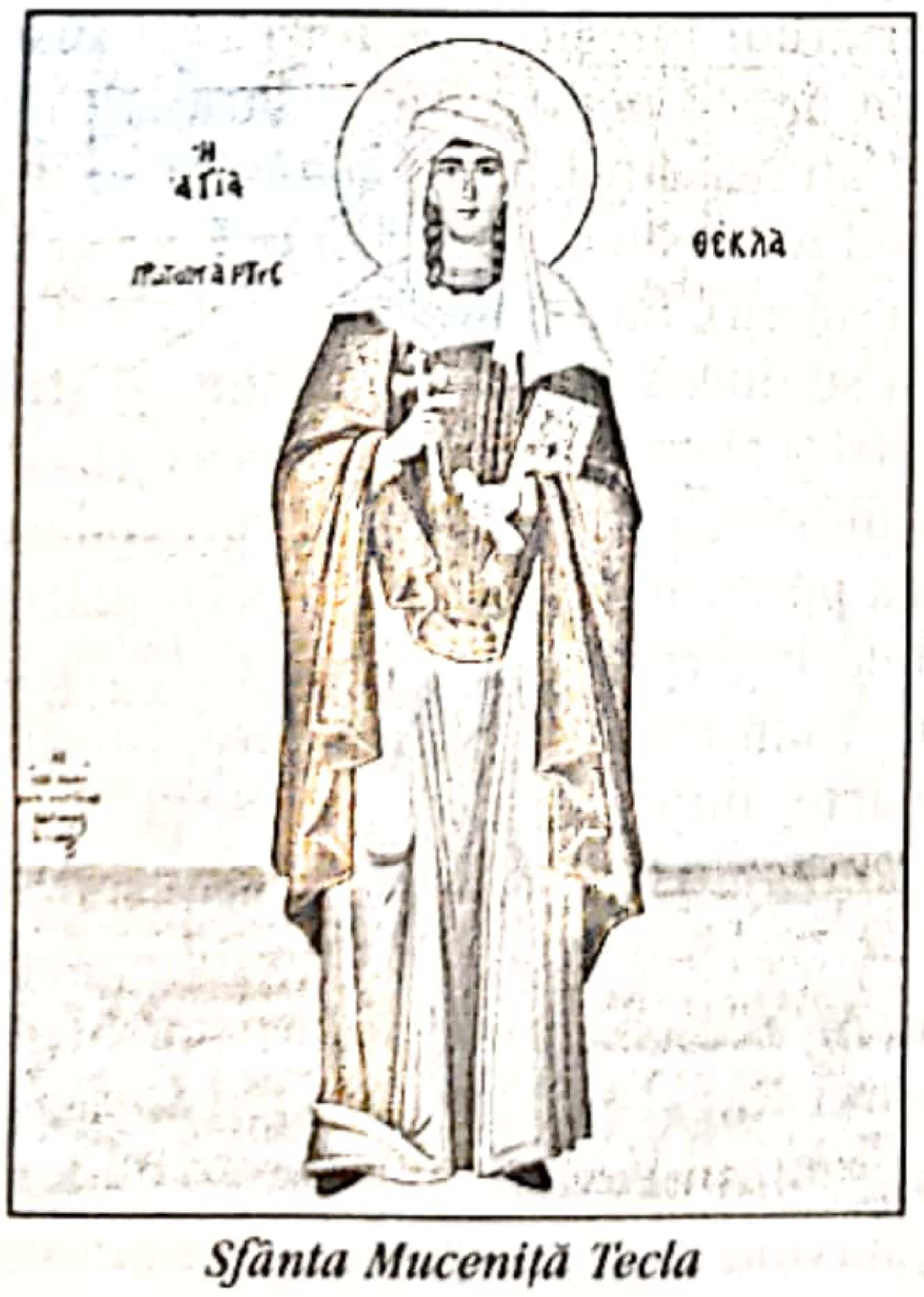
Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Nicolae Pantopolitul, care, mărturisind în Constantinopol, la anul 1672, prin sabie s-a sfârșit; și pomenirea Sfântului noul Mucenic Ioan din Conița.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea Sfintei Marii Mucenițe și întocmai cu Apostolii Tecla.

Această sfântă a fost din cetatea Iconiei, născută fiind de Teoclia, de bun neam și slăvită. A învățat cuvântul credinței de la marele Pavel Apostolul, când acesta învăța în casa lui Onisifor. Iar sfânta când a venit la credință era de optsprezece ani, logodită fiind cu Tamir. Și nebăgând seamă focul în care s-a aruncat, nici de logodnic, a urmat lui Pavel. Iar după aceea mergând la Antiohia, a fost dată la fiare sălbatice de Alexandru, și la tauri ca să o împungă și să o sfărâme; și izbăvindu-se de toate cu darul lui Dumnezeu, și propovăduind prin multe locuri pe Domnul Iisus Hristos și trăgând pe mulți către credința în Hristos, s-a dus la patria sa, unde petrecând cu singurătate într-un munte, ce se zice vechea Selevchie și făcând multe puteri de minuni, a părăsit viața, despicându-se o piatră și primind-o. Iar toată vremea vieții sale a fost nouăzeci de ani.

Sfânta Muceniță Tecla

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Coprie.

Acest sfânt părinte s-a născut în gunoi lângă Mânăstirea Sfântului Marelui Teodosie Chinoviarhul, dintr-o femeie urmărită de agareni, cu alți mulți creștini care fugeau către Sfântul Teodosie ca să scape. După ce s-au dus păgâni, potoliți de dumnezeiescul dar ce locuia în Sfântul Teodosie, au aflat călugării pe copilul ce se născuse în gunoi. Din porunca marelui Teodosie l-au luat și l-au numit Coprie (adică gunoi) și a fost hrănit cu laptele unei capre, care păștea în câmp împreună cu celelalte. Iar când știa vremea că trebuie să sugă copilul, se pogora singură din munte de-l alăpta și iar se întorcea la turmă. Dacă s-a făcut mare, copilul era foarte drag marelui Teodosie, și s-a învrednicit de Duhul Sfânt. Căci păzind curăția sufletului a ajuns de i se supuneau fiarele sălbatice. Așa, într-una din zile, aflând un urs în grădină mâncând lăptucile, l-a luat de urechi și l-a scos afară. Și poruncindu-i, cu ruga marelui (Teodosie), n-a mai cutezat ursul altădată să mai intre în grădină. Și în munte suindu-se cu un măgar la lemne, și aducând lemnele iarăși a venit un urs, și a apucat măgarul să-l vatăme. Dar sfântul a prins pe urs, și a pus lemnele pe el zicându-i: «Nu te voi lăsa, că acum trebuie să faci tu slujba măgarului până se va tămădui». Și prin ruga marelui Teodosie i se supunea ursul și căra lemne. Acest sfânt servind la bucătărie, când undea căldarea de se vărsau bucatele, negăsind la îndemână lingura cea obișnuită, își băga mâna goală în căldare de potolea undele și nu se vătăma.

Ajungând el la nouăzeci de ani, strălucea între părinții aceia ca soarele, împodobit fiind cu preoția și cu tot felul de virtuți. Și stând într-un loc ascuns își tindea rugăciunile către Dumnezeu atâta, încât marele Teodosie, după mutarea sa către Domnul, i se arăta, și venea împreună cu dânsul și cânta. Și mai pe urmă zise către dânsul: «Iată, frate Coprie, ți-a venit vremea petrecerii tale; vino către noi la locul care-ți este gătit». Și dacă auzi aceasta minunatul, peste puține zile se îmbolnăvi și sărutând pe sfinții părinți, se duse cu pace către Domnul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și cincea, pomenirea Preacuvioasei Maicii noastre Eufrosina, fiica lui Pafnutie Egipteanul.

Sfânta Eufrosina a trăit pe timpul Împăratului Teodosie cel Mic. Părăsind ea lucrurile veselitoare ale lumii și deșertăciunea și slava vieții acesteia, și fugind pe ascuns din casa părintească, s-a schimbat pe sine, îmbrăcând haine bărbătești, Smarald numindu-se, în loc de Eufrosina. Și fiindcă a iubit viețuirea monahicească, a mers la o mânăstire de bărbați, arătându-se ca un famen împărătesc, și tunzându-și părul capului său, se silea prin tot chipul să se ascundă, ca să nu o afle Pafnutie, tatăl ei. După ce și-a câștigat dorința, se nevoia cu multe nevoințe și osteneli și cu rugăciuni neîncetate, până când și-a uscat cu totul trupul său gingaș femeiesc, așa fel, încât toți frații mânăstirii se spăimântau și se minunau, văzând pătimirea ei. Și cu adevărat era un lucru minunat, să vadă cineva o femeie frumoasă, locuind în mijlocul monahilor. Prin urmare așa a putut a străluci în mijlocul bărbaților cu virtuțile, precum și piatra cea scumpă smaraldul strălucește în mijlocul celorlalte pietre. Cu adevărat smarald s-a arătat fericita aceasta Eufrosina, rămânând necunoscută, nu un an sau doi sau trei, ci vreme de treizeci și opt de ani încheiați, adică până la sfârșitul vieții sale. Căci numai la sfârșitul vieții sale s-a arătat cum că era femeie, și nu bărbat. Pafnutie, tatăl ei, a mers odată la mânăstire, pe timpul în care era să moară cuvioasa. Și văzându-l ea, a zis către dânsul cuvântul acesta cel mai de pe urmă: «O, tată!» Și așa și-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu, bucurându-se și veselindu-se de bunătățile ce avea să le dobândească pentru nevoințele și ostenelile sale.

Tatăl ei auzind cuvântul acesta, s-a spăimântat, pentru bucuria cea peste măsură ce a luat, că s-a învrednicit a vedea pe fiica sa, și a căzut la pământ ca un mort. Și ce alt dar se cuvenea să pătimească, în timp ce a auzit acest cuvânt făcător de bucurie? A lăsat el patria și lumea și cele din lume, și luând în sufletul său asemenea râvnă și dorință a pustniceștilor nevoințe ale fiicei sale, s-a făcut și el monah. Pentru aceasta s-a arătat moștenitor, atât al locului cum și al chipului, mânăstirii, și al virtuților fiicei sale. Ca un tată al acestui fel de copil evlavios, bucurându-se și veselindu-se, s-a mutat la Domnul.

Cuvioasa Eufrosina

Tot în această zi, pomenirea aducerii aminte de cutremurul cel mare, în care s-a făcut răpirea unui prunc în văzduh.

Pe timpul împărăției lui Teodosie cel Mic, vrând Dumnezeu să arate oamenilor, mai înainte de ziua învierii, a îngăduit de s-a făcut cutremur înfricoșător. Pentru aceasta a făcut litanie tot poporul cu împăratul Teodosie, și cu patriarhul Proclu și cu tot clerul Bisericii, și cu tot orașul pentru frică, afară la câmp. Și fiindcă atunci din ispita diavolului se începuse eresul teopashiților (a celor ce ziceau că Dumnezeu a suferit), fără de veste a fost răpit un copilaș și se ducea în sus în văzduh. Și strigând toți cu frică și cu spaimă multe ceasuri: «Doamne miluiește», s-a pogorât iarăși copilașul șezând ca pe un norișor, și a spus cu mare glas, că cetele îngerilor cântă întreit sfânta laudă: «Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi». Și îndată cu glasurile acestea și-a dat copilașul sufletul la Dumnezeu și a încetat cutremurul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Pavel și Tatis, cu fiii lor.

Acești Sfinți Pavel și Tatis, și copiii lor Savinian, Maxim, Ruf și Eugenie, erau din cetatea

Damascului. Și fiind pârâți că sunt creștini, au fost închiși în temniță și legați cu lanțuri. Și fiind aduși la întrebare, au fost bătuți tare și chinuiți de mâinile celor fără de lege, dându-și sufletele la Dumnezeu.

Cu ale sfinților Tăi rugăciuni, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șasea, pomenirea mutării Sfântului slăvitului Apostol și Evanghelist Ioan teologul.

Sfântul Ioan Evanghelistul a fost feciorul lui Zevedei și al soției lui, Salomi, care era fiica logodnicului Iosif. Pentru că acesta a avut patru feciori: pe Iacov, pe Simeon, pe Iuda și pe Iosie și trei fete: pe Estera, pe Marta și pe Salomi, care a fost femeie lui Zevedei, și maică lui Ioan. De aici se vede că Domnul nostru Iisus Hristos era unchi lui Ioan și frate al Salomiei, fetei lui Iosif. Acesta este cel ce s-a rezemat pe pieptul lui Hristos, ca cel ce era foarte iubit de Dânsul. Pentru că și la vânzare a fost cu Dânsul, și la răstignire, când a luat și pe Născătoarea de Dumnezeu în casa sa, slujind-o până la adormirea ei. Iar după adormire aruncând sorți Sfinții Apostoli unde era să meargă fiecare dintr-înșii și să propovăduiască, a căzut lui Ioan soarta ca să meargă în Asia. Se mâhnea de aceasta că cunoștea mai înainte că o să aibă nevoie de călătorie pe mare, ceea ce și spuse mai înainte ucenicului său Prohor. Umblând patruzeci de zile și patruzeci de nopți pe mare, purtat de puterea valurilor, căci se mâhnise pentru sorți; și (fiindcă n-a nădăjduit la puterea lui Dumnezeu cea nebiruită) pentru aceasta s-a îngăduit de la Dumnezeu ca să cadă în ispită, ca prin acea ispită să i se ierte greșeala sa cea omenească. Și s-a dat într-o parte de loc al Asiei, ce se cheamă Marmareonda și acolo a aflat pe Prohor căzut și el în primejdie. Căci fiind disprețuit de oamenii ce erau acolo, și părându-li-se că este vrăjitor, și că Ioan ar fi furat galbeni din corabie și a fugit. Scăpând cu nevoie a sosit la locul ce s-a zis mai sus. Mergând la Efes i-a aflat pe ei o femeie anume Romana vestită în răutate până și la Roma. Aceasta plătindu-le i-a silit să slujească la baie. Apostolii neștiind meșteșugul băii, ea îi necăjea atât de rău că i-a făcut pe amândoi ca pe niște robi. Ioan era rânduit să facă foc, să încălzească baia, iar Prohor să pornească apa la baie în tot timpul. De trei ori într-un an un drac cumplit sugruma înăuntru câte un tânăr și câte o tânără, pentru că atunci când se zidise baia a pus un tânăr și o tânără la temelie, și din această pricină începuse a face moarte.

Când a fost a treia lună, intrând Domnus, feciorul lui Dioscorid într-acea baie, a fost sugrumat de demon. Iar Romana făcând plângere, s-a auzit în tot orașul Efesului și la Dioscorid, care auzind aceasta, de mare întristare și de multă mâhnire a murit și el. Atunci Romana a rugat foarte pe Artemida să învieze pe Domnus, dar fără folos. Întrebând Ioan pe Prohor ce se întâmplase i-a văzut Romana vorbind, și a apucat pe Ioan și strâmtorându-l îi zicea că este fermecător, și că de nu va învia pe Domnus îi va despărți sufletul de trup. Făcând apostolul rugăciune și înviind pe copil, s-a spăimântat cu duhul Romana, și zise că este ori Dumnezeu, ori fiul lui Dumnezeu, și a crezut în Hristos, mărturisindu-se către Ioan. Iar înviind și pe Dioscorid, a crezut și el împreună cu fiul său Domnus, și se mărturisiră toți, botezându-se: Dioscorid, Domnus și Romana. Și a rupt Romana înscrisul de robie, iar Ioan a depărtat și duhul cel viclean din baie.

Pe când efesenii prăznuiau pe Artemida, apostolul a stat într-un loc înalt, unde se afla acel idol. Iar poporul înfuriindu-se pentru aceasta, arunca cu pietre asupra lui Ioan, dar nu-l atingeau pe el, ci loveau idolul încât l-au făcut fărâme. Apostolul le spunea multe pentru credință; iar ei întărâtându-se, iarăși au aruncat cu pietre asupra lui; pietrele însă se întorceau asupra celor ce le aruncau. Atunci făcând apostolul rugăciune se făcu o fierbere mare din pământ, și au căzut jos la pământ din popor ca la vreo două sute de oameni și au murit. Iar ceilalți abia dezmeticindu-se și izbăvindu-se din groază, se rugau sfântului să-i miluiască, și să învieze pe cei morți. Deci rugându-se și înviindu-i pe cei ce muriseră, și iarăși făcându-se fierberea aceea a pământului, au căzut la Ioan toți și s-au botezat. Apoi când sta sfântul într-un loc ce se chema Tihi,

a tămăduit pe un slăbănog ce zăcuse doisprezece ani, care, sculându-se, mărea pe Dumnezeu. Făcutu-s-au și alte multe minuni de Ioan, de s-a dus pretutindenea vestea minunilor. Văzând dar demonul ce se afla în capiștea Artemidei, toate cele ce se făcuse de sfântul și cunoscând că și pe el era să-l gonească de acolo, a stârnit furie mare în popor împotriva Sfântului Ioan și a ucenicului său Prohor.

Cunoscând Ioan prin Duhul Sfânt că pornirea poporului era să iasă spre bine, s-a dat de bunăvoie poporului împreună cu ucenicul său Prohor. Și trăgându-l poporul până la capiștea Artemidei, se rugară ei lui Dumnezeu să cadă capiștea, dar să nu vatăme pe nimeni din cei ce erau acolo. Și așa căzând capiștea, apostolul zise către demonul care se afla acolo: «Ție zic, demone spurcat, câtă vreme este de când locuiești aici? Și de ai pornit tu asupra noastră poporul, mărturisește!» Iar demonul strigă tare: «De când locuiesc aici sunt două sute patruzeci și nouă de ani și eu i-am pornit pe aceștia toți asupra voastră». Zise drept aceea sfântul: «Poruncescu-ți în numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, să nu mai locuiești în acest loc». Și îndată ieși demonul din oraș. Atunci pe toți i-a cuprins cutremur și frică, și cei mai mulți dintr-înșii au crezut în Domnul.

Făcându-se și alte multe semne și minuni din mâinile apostolului, și venind multă mulțime la credință, s-a dat știre de lucrurile lui și la ighemonul de atunci că poporul, ademenit de niște învățături fermecătorești grăite de apostol, părăsește legile împăraților, și calcă cinstea zeilor, încât și capiștile cele mai bune ale lor au căzut de s-au sfărâmat. De aceea au fost izgoniți în ostrovul Patmos, de care i se arătase Domnul în vis lui Ioan spunându-i-se că are să pătimească mult și să fie izgonit la un oarecare ostrov ce se cheamă Patmos, fiind celor de acolo de mare folos mergerea lui.

Mergând pe mare la locul Exoriei, a înviat pe unul din slujitorii ce se înecase în mare, și întoarse spre liniște și furtuna, care ridicase asupra lor valul cel groaznic al mării. Pentru aceea s-au botezat toți. Iar Ioan mergând bucuros la Exoria ostrovului Patmos, a scăpat pe feciorul lui Miron, pe Apolonid, de dracul ce locuia într-însul. Și îndată toată casa lui Miron a crezut în Hristos și s-a botezat, împreună cu Lavrentie ighemonul, care avea mare putere în acel ostrov, și femeia lui Hrisipia, fiica lui Miron, cu fiul său și cu toate slugile sale.

Deci, era în părțile acelea un vrăjitor anume Chinops petrecând în loc pustiu, care cu mulțimea nălucirilor demonice minuna atâta pe cei fără de minte, încât era socotit ca un zeu. Preoții lui Apolon văzând îndrăznirea ce avea Ioan în învățătura sa, au vorbit lui Chinops, pe dânsul rugându-l, să folosească meșteșugirile lui împotriva sfântului. Acela, nevrând să meargă în cetate, căci petrecea în pustietăți neumblate, a făgăduit că va trimite un duh viclean la casa lui Miron, ca să ia sufletul lui Ioan.

A doua zi a trimis pe unul din duhurile cele viclene învățându-l să-i aducă sufletul lui Ioan. Mergând demonul la casa lui Miron, a stat în locul unde se afla Ioan, care simțind pe demon, i-a poruncit să nu se mai mute de acolo, ci să stea până va spune pricina pentru care a venit. Iar duhul a zis: «Preoții lui Apolon au venit la Chinops, și au vorbit multe lucruri rele despre tine, și-l chemau să vină în oraș să-ți rânduiască moarte; iar el s-a apărat zicând: «Nu vreau să mă ostenesc să merg în cetate pentru un om mic și ticăit, ci vă întoarceți înapoi, că mâine voi trimite un duh și voi lua sufletul lui și-l va aduce la mine, și-l voi da la judecată». Iar Ioan zise: «Ai mai fost trimis vreodată și ai mai luat suflet de om să i-l duci?» Și zise duhul: «Am fost trimis de am omorât, dar suflet n-am luat». Atunci Ioan zise: «Pentru ce-l ascultați?» Și zise duhul: «Toată puterea satanei locuiește acolo și s-a tocmit cu toți cei mai mari și noi cu dânsul, și ne ascultă Chinops pe noi, și-l ascultăm și noi pe el». A zis Ioan: «Ascultă duh viclean: îți poruncește apostolul lui Dumnezeu Ioan să nu mai mergi niciodată să mai viclenești om, ci să ieși afară dintr-acest ostrov, și să umbli rătăcind, și să nu ai loc nicăieri». Și îndată duhul cel viclean a ieșit din ostrov. Văzând Chinops că nu se mai întoarce duhul, a trimis pe altul, care pățind la fel a mai trimis și alți doi: unul să intre la Ioan și altul să stea afară să-i aducă răspuns. Deci intrând acela și pățind ca și ceilalți, s-a dus celălalt și a spus lui Chinops ce s-a întâmplat. Atunci Chinops, umplându-se de mânie, și luând toată mulțimea demonilor a mers în cetate; iar cetățenii au început a striga, și toți i se închinau. Găsind el pe Ioan unde învăța, s-a umplut de multă mânie și a zis către popor: «Oameni orbi

și rătăciți! Ascultați calea adevărului: de este drept Ioan și sunt adevărate graiurile lui, și va face cuvântul care voi zice, voi crede și eu în cele ce zice». Și apucând Chinops pe un tânăr îi zise: «Tânărule, trăiește tatăl tău?» Iar acela îi spuse că a murit. Chinops zise: «Cu ce moarte?» Iar acela răspunse: «A fost corăbier, și spărgându-se corabia pe mare s-a înecat». Iar Chinops zise către Ioan: «Iată, arată de grăiești adevărat, și scoate pe tatăl copilului din mare și adu-l la fiul său, să-l vedem și noi viu». Iar Ioan zise: «Nu m-a trimis Hristos ca să înviez morții, ci ca să învăț oamenii rătăciți». Deci zise Chinops către tot poporul ce sta acolo: «Măcar acum să mă credeți pe mine, oamenilor, că acest om este amăgitor și vă înșeală cu farmece; țineți-l până ce voi aduce pe tatăl tânărului și-l pun înaintea voastră viu». Și l-au ținut pe Ioan. Iar Chinops tinzându-și mâinile și lovind marea, și făcându-se sunet în mare de a speriat pe toți, s-a făcut nevăzut. Atunci au înălțat toți glas, zicând: «Mare ești Chinops și nu este altul afară de tine». Și fără de veste ieși Chinops din mare ținând, precum a zis, pe tatăl copilului, și s-au minunat toți. Deci zise către copil: «Acesta este tatăl tău?» Și zise copilul: «Acesta este, doamne», și se închinară toți lui Chinops.

Și vrând ei să ucidă pe Ioan, nu i-a lăsat Chinops zicând: «Dacă veți vedea altele mai mari decât acestea, atunci va fi certat rău». Și întrebă pe unul din cei de față: «Ai feciori?» El zise: «Am avut, dar l-a ucis oarecine cu vicleșug». Chinops s-a făgăduit să-l aducă și pe acela la tatăl său, viu. Deci strigând tare, chema anume și pe ucigaș și pe cel ucis; iar ei îndată se arătară stând de față amândoi. Și zise Chinops către omul acela: «Acesta este fiul tău? Și acesta este cel ce l-a ucis?» Și zise omul: «Așa, doamne». Iar Chinops zise către Ioan: «Te miri de acestea?» Iar Ioan zise: «Nu mă mir, ci mi-e milă de sufletele ce pier prin tine».

Și se lăuda Chinops că va face și pe sfântul să se mire de cele ce făcea el, speriindu-l, că în cele din urmă și de viață îl va lipsi. Iar Apostolul a zis: «Curând ți se vor dezlega semnele și ție». Acestea auzind poporul și pornindu-se asupra lui Ioan, până într-atât l-au bătut și l-au zdrobit că l-au lăsat aproape mort; și părându-le tuturor, chiar și lui Chinops, cum că ar fi murit apostolul, nu l-au socotit vrednic de îngropare, ci din porunca lui Chinops l-au lăsat neîngropat, ca să-l mănânce fiarele și păsările. Apoi s-a dus fiecare la casa lui, bucurându-se că au scăpat de Ioan, și mirându-se de spurcatul Chinops. După aceea, peste puțin, auzind Chinops că Ioan învață la locul ce se cheamă zvârlitura pietrii, au chemat pe demonul cu care făcea fermecătoriile, și mergând în locul acela a zis către Ioan: «Vrând să te fac de mai mare rușine te-am lăsat atunci viu; dar vino să mergem la marginea mării, și vei vedea puterea mea și te vei rușina». Deci au mers după dânsul și cei trei demoni, care se arătaseră a fi înviat din morți. Și bătând Chinops tare din palme, sări în mare dispărând fără de veste din vederea tuturor. Iar poporul striga: «Mare ești Chinops și nu este altul ca tine». Iar Ioan, poruncind demonilor care se făceau că sunt oameni înviați din morți să stea pe loc să nu se miște de acolo, s-a rugat către Dumnezeu să nu mai lase viu pe Chinops. Și îndată se făcu mare sunet în mare, și învăluindu-se apa unde căzuse Chinops, n-a mai ieșit. Iar demonilor cărora se arătaseră că au înviat din morți, le-a poruncit Ioan în numele lui Iisus Hristos cel răstignit să iasă din acel ostrov, și s-au făcut nevăzuți. Așteptând poporul pe Chinops trei zile și trei nopți pe marginea mării, de foame și de răcnete și de zăduf cea mai mare parte dintr-înșii leșinase, de zăceau fără glas, dintre care au și murit trei copii. Dar făcându-i-se milă sfântului, și rugându-se pentru mântuirea lor și mult învățându-i pentru credință, a înviat pe copiii cei morți. Atunci toți cu o unire întorcându-se către Hristos, au primit Sfântul Botez. Deci s-au întors toți locuitorii ostrovului la propovăduirea Evangheliei și venind către Hristos prin credință, au făcut rugăciune toți către apostolul, să le dea scrisă toată mântuitoarea propovăduire.

Mergând Apostolul Ioan într-un munte, împreună cu ucenicul său Prohor, a postit trei zile, rugându-se lui Dumnezeu pentru aceasta. Și după a treia zi s-a făcut fulger mare și tunet, că s-a cutremurat muntele și Prohor a căzut la pământ, iar Ioan ridicându-l și șezând de-a dreapta lui și căutând la cer a început a zice: «La început era Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu»... și celelalte. Și săvârșind Sfânta Evanghelie, a dat-o în mâinile lor, și de acolo s-a răspândit la toate marginile pământului. Și

a petrecut acolo împreună cu Prohor; și a aflat pe un tânăr într-un oraș aproape de Efes, pe care încă până a nu fi izgonit la Patmos, sfântul îl dăduse pe mâna episcopului bisericii, dar fugind de la episcop, s-a făcut căpetenie de tâlhari. Pe acesta iarăși l-a întors la pocăință, și a izbăvit orașul de moarte, și l-a îndreptat către Hristos. Și așa a trăit Sfântul Evanghelist în Efes, și făcând nespuse minuni a atras multă mulțime către Hristos. Acolo a mai trăit douăzeci și șase de ani, și mai înainte nouă ani; iar la Patmos cincisprezece ani. Iar când a mers la Efes de la Ierusalim era de cincizeci și șase de ani și șapte luni, încât s-au făcut anii lui peste tot o sută cinci ani și șapte luni. Și trăgea în casa lui Domnus; de unde ieșind cu ucenicii săi, șapte fiind, și mergând într-un loc le porunci să șadă acolo. Și era pe la vremea utreniei, și dându-se puțin înlături de la dânșii își făcu rugăciune multă. Întorcându-se la dânșii, le-a poruncit să sape cruciș după statul său, și făcând ei precum le poruncise, a mers și a intrat în groapă, și sărutându-i pe dânșii pentru despărțire și ei foarte întristându-se, căci se lipseau de dascălul lor, și vărsând lacrimi pentru dânsul, i-a învățat să-l acopere cu pământ până la genunchi; după aceea iarăși sărutându-i și învățându-i, l-au mai acoperit până la grumaji; după aceea, punându-și o mahramă peste obraz, și punând pământ peste dânsul a fost acoperit de tot, și răsărind soarele, și-a dat duhul.

Ucenicii plângând mult, căci rămaseră lipsiți de dascălul lor, se întoarseră și povestiră celor din cetate despre petrecerea lui, și auzind aceasta frații care erau în cetate au mers de au săpat și n-au găsit nimic. Și plângând mult și rugându-se se întoarseră în cetate. De aceasta și Policrat, episcopul poporului Efesului, scriind către Victor, episcopul Romei, zise așa: «A adormit în Asia, mare Stihie, care va să se scoale la ziua cea de apoi a venirii Domnului, Ioan cel ce s-a rezemat pe pieptul lui Hristos». Iar dumnezeiescul Ipolit povestind propovăduirea și săvârșirea apostolilor, zice: «Ioan, fratele lui Iacov, propovăduind în Asia cuvântul, a fost izgonit la ostrovul Patmos. Și de acolo, iarăși fiind chemat din izgonire de la Efes, s-au săvârșit acolo, în zilele lui Neron. Ale cărui moaște căutate de locuitorii cetății cei credincioși nu s-au aflat». Iar Chesarie, fratele marelui Grigorie, întrebând la Constantinopol de aceasta pe vremea lui Sicret, i s-a răspuns așa: «Acest Ioan la sfârșitul Evangheliei sale a arătat aceasta: Și aceasta zicând Iisus, zise lui (adică lui Petru): Vino după mine; și întorcându-se Petru a văzut pe ucenicul pe care-l iubea Iisus urmând, și zise: Doamne, dar acesta ce? Și zise lui Iisus: de voi vrea să rămână el până voi veni Eu, ce-ți este ție? Drept aceea a ieșit cuvântul acesta între frați că ucenicul acela nu va muri. Pentru aceasta și unii din pricina cuvântului acesta zic că Ioan nici până astăzi n-a gustat moarte, ci că s-a mutat. Dar nu este așa adevărul: de vreme ce aflând Hristos unde vâna pește, poruncit-a numai lui Petru să-i urmeze. Iar el vrând ca să meargă și Ioan împreună cu dânsul, zise: Doamne, dar acesta ce? Iisus a poruncit lui Ioan să rămână la vânătoarea peștelui, zicând: De voi vrea să stea acesta aici până voi veni, să pescuiască până iarăși mă voi întoarce, ce-ți este ție? Numai că iubitul lui Hristos, Ioan, a murit, de vreme ce și mormântul lui se știe unde este. Însă o adeverează aceasta și marele dascăl și întocmai cu apostolii Ioan Gură de Aur, în tâlcuirea Epistolei către Evrei, a Evangheliei după Matei și a Evangheliei după Ioan».

Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan și ucenicul său Prohor

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Hira, care prin sabie s-a săvârșit, și pomenirea dreptului Ghedeon, care mai înainte a văzut Nașterea lui Hristos, prin roua lânii.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea Sfântului Mucenic Calistrat, și a celor împreună cu dânsul 49 de sfinți mucenici.

Acești sfinți au trăit în Roma, în zilele împăratului Diocleţian. Sfântul Calistrat fiind prins de Persendin Stratilatul și mărturisind că Hristos este Dumnezeu adevărat, a fost bătut foarte. După aceea l-au pus peste niște hârburi ascuțite și l-au tras peste ele; apoi l-au băgat într-un sac și l-au aruncat în mare. Dar rupându-se sacul, a ieșit sănătos. Văzând minunea, cei patruzeci și cinci de slujitori au crezut în Hristos; pe aceia bătându-i Persendin i-a băgat cu Calistrat în temniță. Acolo el i-a învăţat despre judecată și despre înviere și despre suflet. După aceea ieșind din temniță cu dânșii dimpreună și făcând rugăciune, au dărâmat toți idolii; și văzând aceasta ceilalți o sută optzeci și patru de slujitori au crezut și ei, și li s-au tăiat capetele tuturor.

Sfântul Mucenic Calistrat

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Epiharis.

Epiharis, mucenița lui Hristos, a trăit în Roma, în zilele împăratului Diocleţian, și a fost prinsă de Chesarie eparhul. Mărturisind cu îndrăzneală numele lui Hristos, au atârnat-o și i-au sfâșiat trupul și au chinuit-o în multe feluri. Ea și-a primit sfârșitul prin sabie, și așa și-a dat fericitul și cinstitul suflet lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintele nostru Ignatie, ce a fost egumen la Mânăstirea Mântuitorului Hristos, ce se cheamă Valea-Adâncă.

Acest sfânt a fost din a doua eparhie a Capadociei pe vremea împăraților Nichifor și Ioan. Din pruncie el a fost dăruit lui Dumnezeu de părinții lui ca și Sfințitul Samuel. Și fiind învățat, adeverirea petrecerii călugărești de Vasilie, ctitorul mânăstirii, și trecând prin toate treptele bisericești, a fost hirotonit preot și pus egumen. El a crescut și a înmulțit mânăstirea spre venituri, și spre toate cele ce trebuiau; a zidit și dumnezeiești biserici Sfântului Arh. Mihail, văzătorului de Dumnezeu Ilie, și a făcut și altă sfântă biserică a Sf. Apostoli la un târg din afara cetății și altele. Iar în zilele de prigoană s-a nevoit vitejește împotriva celor ce biruiau atunci, pe care-i hirotonise Andart, cel fără de lege și fără Dumnezeu, care toată lumea a tulburat-o cumplit. Ieșind acesta de acolo, s-a dus la Constantinopol și a făcut sfinte odoare și semnul Domnului nostru Iisus Hristos și Evanghelie ferecată cu argint, pe care a și trimis-o prin frații ce erau cu dânsul la acea mânăstire. Iar el zăbovindu-se acolo a căzut în boală, de care văzând că se topea de tot și încet-încet îi grăbea moartea, se silea să meargă la mânăstirea sa. Sosind la Amoreea și-a luat sfârșitul vieții, și a fost îngropat la o biserică cinstită a acelui oraș. Și dacă a trecut un an, au vrut părinții mânăstirii să-i ia moaștele, și deschizându-i sicriul, i-au aflat trupul întreg și nestricat și plin de minunat miros. Și l-au adus la mânăstirea lor, și l-au pus în tinda bisericii.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Apostoli Marcu, Aristarh și Zinon.

Marcu Apostolul, care și Ioan se cheamă (de care pomenește Evanghelistul Luca în cartea Faptelor Apostolilor), hirotonindu-se de apostoli episcop Bivlei, s-a dovedit isteț la lucru evanghelicesc, și așa era de lipit și iubit la Dumnezeu, încât de umbra lui se depărtau bolile. Însă s-a aflat și alt Apostol Aristarh între cei 70, de care a pomenit Apostolul în Epistola către

Romani, și a fost episcop la Apamia Siriei. Alt Ioan Acridomelitrofos (adică se hrănea cu mugur și cu miere) îmbrăcat cu cojoc, acela a fost Zinon legiuitorul, de care pomenește Fericitul Pavel în Epistola către Romani, și acesta a fost episcop în Diospol, care făcându-se locaș al Sfântului Duh, și propovăduind Evanghelia a trecut către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ierarh Martir Antim Ivireanul, mitropolitul Țării Românești.

Vistierie de daruri, ca un pom răsădit lângă izvoarele apelor, acest trimis al lui Dumnezeu pământului românesc din îndepărtata Ivirie (Georgia), nu a îngropat nici un talant din câți i-au fost dăruiți de Dumnezeu și pe toți, ca o slugă bună și credincioasă, i-a înmulțit.

Însemnându-l la botez cu numele Sfântului Apostol Andrei, părinții săi, Ioan și Maria, l-au crescut în evlavie și dreaptă credință. Ocrotit fiind de Bunul Dumnezeu în robia turcească în care a căzut, tânărul Andrei își arată – de timpuriu – ascuțimea minții, deprinzând cu ușurință limbile greacă, turcă, slavă veche, arabă, iar mai târziu și limba română. După mărturiile vremii, se pare că după ce a scăpat din robia turcească, a trăit în preajma Patriarhiei de la Constantinopol unde a învățat arta sculpturii în lemn, pictura și broderia.

Către anul 1690, evlaviosul voievod, Sfântul Martir Constantin Brâncoveanu îl aduce la București unde, după ce învață meșteșugul tiparului în tipografia domnească, se mută la mânăstirea Snagov unde întemeiază o nouă tipografie. A tipărit și a supravegheat cu neobosită râvnă, în migăloasa îndeletnicire, scoțând din tiparnițele pe care le-a îndrumat 63 de cărți, din care 38 lucrate de el însuși, în diferite limbi: română, greacă, arabă, georgiană.

Pentru virtuțile și viața sa curată, a fost ales mai întâi stareț la mânăstirea Snagov, apoi episcop la Râmnic și nu mult după aceea, mitropolit al Țării Românești. Cu ajutorul și harul lui Dumnezeu cel Atotputernic, cu blândețe și necruțând nici o osteneala, și-a păstorit clerul, călugării și credincioșii cărora le-a ridicat noi sfinte lăcașuri sau le-a preînnoit pe cele stricate de vreme. Mărturie despre această lucrare stă ctitoria sa, mânăstirea Antim din București, cu hramul Tuturor Sfinților pe care, cu darurile pe care i le-a hărăzit Dumnezeu, a zidit-o, împodobind-o cu alese sculpturi și a înzestrat-o cu tipografie. O altă lucrare lăudabilă a Marelui Ierarh a fost înființarea de școli pentru copiii celor săraci în care învățământul era fără plată.

Smerit și convins fiind că numai datorită Milostivului Dumnezeu a ajuns vas ales lucrării dumnezeiești, Sfântul Părinte Ierarh Antim priveghea cu osârdie și fără de lene, ziua și noaptea și în tot ceasul, pentru folosul și spășenia tuturor de obște, învățându-i și îndreptându-i pe toți cu frica lui Dumnezeu pe calea cea dreaptă". Podoabă a cărturarilor și dulce grăitor al înțelepciunii dumnezeiești în graiul românesc, Sfântul Ierarh Antim a adăpat poporul însetat de credință prin cuvântul său de învățătură, lăsând Bisericii noastre marele tezaur literar și teologic cuprins în Didahiile și predicile sale.

Nesocotindu-i-se toate câte cu harul lui Dumnezeu a izbândit, Sf. Ierarh Antim, pe nedrept a fost depărtat de toată lucrarea și ordinea arhierească și dezbrăcat de harul divin și scos din catalogul arhieresc". Osândit a fost cu exilul și pus a fost sub paza necredincioșilor ostași turci care, l-au chinuit foarte, până la moarte, prin tăierea capului pe care apoi l-au aruncat în apele Tungiei, un afluent al râului Marița, în sudul Dunării. Așa s-a săvârșit de moarte mucenicească Părintele și Mitropolitul Antim al Țării Românești, a cărui pomenire rămâne înscrisă pentru veșnicie în cartea Bisericii și neamului românesc.

Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul

Cu ale cărui sfinte rugăciuni, Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Filimon, episcopul Fortunianu și a Sfintei Mucenițe Gaiani.

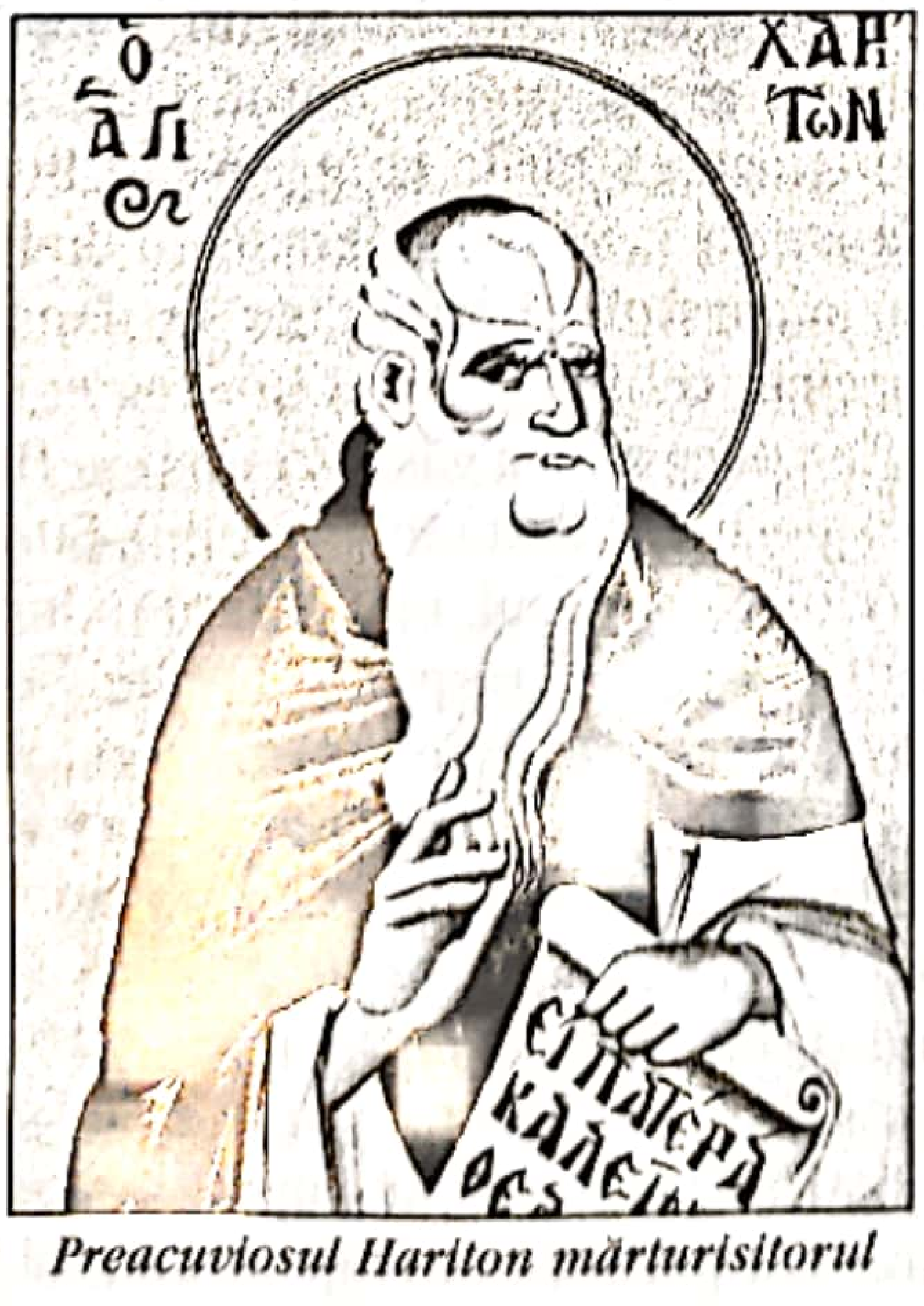
Tot în această zi, pomenirea celor cincisprezece Mucenici, care au fost băgați în corabie și aprinzând corabia cu foc, s-au înecat în mare.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și opta, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Hariton mărturisitorul.

Acest sfânt a trăit pe vremea împăratului Aurelian în cetatea Iconiei, din Eparhia Licaoniei. Fiind adus înaintea judecății și mărturisind cu îndrăzneală că Hristos este Dumnezeu, a fost bătut de patru slujitori și cu foc ars. Dar după sfârșitul lui Aurelian, scăpând sfântul, s-a dus în pustiu, unde a căzut între tâlhari, care prinzându-l și legându-l, a scăpat de dânșii într-acest chip: venind un șarpe și intrând în vasul în care țineau tâlharii vin, și-a vărsat otrava în vin, din care bând ei, toți au murit. Iar sfântul, făcând peștera biserică și adunând mulțime

Preacuviosul Hariton mărturisitorul

de călugări, a făcut mânăstire, scoțând dintr-o piatră uscată izvor de apă și arătându-se lecuitor de orice boală; iar la adânci bătrâneți a adormit întru Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Prooroc Baruh.

Adevărată oglindă a proorocilor, a fost următor dascălului său Ieremia, când acesta plângea prădarea și pustiirea Ierusalimului. Și în timpul cât a durat pustiirea Ierusalimului, Baruh se închisese într-o peșteră și plângea înstrăinarea lui Ieremia; și n-a ieșit de acolo până la întoarcerea poporului. Iar când s-a întors poporul, Baruh, ieșind din peșteră, auzit-a iarăși cu Abimeleh cele ce văzuseră Ieremia în uimire când era lovit cu pietre. Și se arătau a fi ca un suflet în două trupuri acești doi prooroci, deoarece dumnezeiescul Duh însemna și îi adeverea pe amândoi. Baruh a propovăduit mai limpede despre orânduiala întrupării lui Hristos, zicând: «Acesta este Dumnezeul nostru, nu se va socoti altul lângă Dânsul» și celelalte. Și ar putea cineva din cei ce cu dragoste ostenesc a lua seama la cărțile proorocești, să afle pe proorocul Baruh că proorocește mai mult despre Hristos și despre Ierusalim. După ce a îngropat pe Ieremia cu sârguință, curând după petrecerea aceluia, către Domnul s-a petrecut și acesta.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Marcu păstorul; a Sfinților Mucenici și buni frați Alexandru, Afiu și Zosima; a Sfântului Mucenic Pimen, a Sfinților Mucenici Nicon, Neon, Eliodor și celelalte fecioare și fii.

Acești sfinți au trăit pe vremea împăratului Diocletian, în cetatea Pisidiei, când acolo era domnitor Magnus. Iar Fericitul Marcu păstea oile, având părul capului alb și lung până la călcâie. Și dacă s-a cunoscut că este creștin, îndată l-au trimis la Claudiupoli, unde au chemat fauri ca să facă legăturile sfântului. Și au venit trei frați, anume Alfie, Alexandru și Zosima, care locuiau în satul Cataliton, meșteri deprinși la lucrul fierului. Începând a bate fierul, curgea ca apa de pe ei și li se muiau mâinile; iar ei mirându-se de ceea ce li se întâmpla, și auzind dumnezeiesc glas care-i îndemna să se nevoiască împreună cu Marcu, au mărturisit că sunt creștini. Atunci îndată au fost

supuși la chinuri felurite, în timpul cărora și-au dat duhul. Iar Marcu a fost încălțat cu încălțăminte de chinuire, bătut, împuns cu frigări și, după ce i s-a tăiat limba, i s-a tăiat și capul. De asemenea au fost chinuiți și Nicon și Iliodor; iar lui Neon, fiind prins cu mulți prunci și fecioare, le-au tăiat capetele la locul ce se cheamă Moromilio.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Calinic și Eustatie Romeul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Alexandru, și a celor împreună cu dânsul treizeci de mucenici.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și noua, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Chiriac Sihastrul.

Acest sfânt a trăit pe vremea marelui împărat Teodosie, în cetatea Corintului. Tatăl lui se chema Ioan, fiind preot al bisericii din Corint și mama lui Evdochia. Era nepot al lui Petru episcopul, citeț fiind la aceeași biserică. Împlinind optsprezece ani, s-a dus la Ierusalim și a fost făcut călugăr de marele Eftimie. Și arătând multă nevoință și mustrând pe cei ce urmau greșelilor lui Origen, și cu lucrarea lui Hristos

Sfântul Cuviosul Chiriac Sihastrul

făcând multe minuni și ajungând la adânci bătrâneți a trecut din viață. Era blând și bun primitor, spunând mai înainte cele ce aveau să fie din dumnezeiasca descoperire. Era mare la trup, cu cuviință și cu dar, păzind toate părțile trupului întregi, neschimonosindu-se cu nimic din pricina bătrâneții. A fost și egumen câțiva ani la Lavra Sfântului Hariton.

Tot în această zi, pomenirea celor 50 de Mucenici din Palestina; și a Sfântului Mucenic Trifon, Trofim și Dorimedont; și a Sfintei Mucenițe Petronia.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Gudelia.

Această sfântă fiind creștină, și întorcând pe mulți din perși la credința creștinilor, a fost prinsă de Savorie împăratul perșilor. Dar, nevrând să aducă jertfă focului, a băgat-o în temniță, mulți ani chinuindu-se de foame. După aceea scoțând-o din temniță, și nevrând să se lepede de Hristos, întâi i-au despuiat capul de piele, apoi țintuind-o cu piroane la stâlp foarte tare, și-a dat sfântul său suflet Domnului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Casdon și Casdoas.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici: Dada, Govdela și Casdoas, din care unii rudenii, iar alții erau adevărați fii lui Savorie, împăratul perșilor.

În zilele lui Savorie, împăratul perșilor, tatăl Sfântului Govdela, era un oarecare creștin anume Dada, mai de frunte la palatul împărătesc, preaiubit și neam cu împăratul. Fiind trimis ca să domnească țările ce erau sub biruința lui, el a crezut în Hristos. Dar pârându-l oarecine la împăratul, și trimițând la dânsul pe Andrameleh, cel mai mare din dregătorii lui, ca să afle adevărul, l-a găsit crezând în Hristos și a scris despre aceasta împăratului. Iar împăratul scriind răspunsul, i-a dat putere împotriva creștinilor. Acest răspuns l-a trimis cu fiul său Govdela, care primindu-l și șezând alături cu el, Govdela a început a face cercetare. Și luându-i seama cu amănuntul, și zicându-i cele ce aveau ei în gândul lor, a aflat pe sfântul crezând cu tot sufletul în Domnul nostru Iisus Hristos și vrând să moară cu osârdie pentru Dânsul. Atunci a aprins un cuptor cu foc foarte mare, și a poruncit să bage pe sfântul în el.

Dacă s-a apropiat de cuptor, sfântul și-a făcut semnul cinstitei și de viață făcătoarei Cruci, cuptorul s-a stins și a izvorât apă în loc de văpaie; și se minunau toți de această minune. Atunci fiul împăratului Govdela a zis: «Iubitul meu Dadas, cine te-a învățat aceste farmece?» Iar el a zis: «Măcar de te-ai fi învrednicit și tu să fii învățat de la Dascălul meu!» Și Govdela a zis: «Dar de voi crede în Hristosul tău, putea-voi să fac și eu acestea?» Zis-a Dadas: «Nu numai acestea vei face, ci și cu Dânsul împreună vei împărăți». Și poruncind Govdela de a aprins un cuptor, și chemând el numele lui Hristos, îndată l-a stins; și căzând la sfântul a crezut în Hristos. Acestea văzând Andrameleh s-a dus de a spus toate împăratului. Împăratul auzind că fiul său s-a făcut creștin a trimis de l-au adus și a poruncit să taie toiege ghimpoase și a pus patru servitori de l-au bătut. Iar sfântul fiind bătut peste tot trupul, se ruga să i se dea răbdare. Și arătându-i-se îngerul îl întărea zicându-i: «Fii bărbat, că eu sunt cu tine», și băgându-l în temniță a stat cinci zile. După aceea luând oarecare Gargal voie de la împăratul asupra sfântului și asupra tuturor creștinilor, și scoțând pe sfântul din temniță, și bătându-l cu vine de bou, sfântul se ruga și anatemiza credința tatălui său. Atunci a poruncit Gargal să-i scoată două fâșii de piele de la picioare până la cap, zicând: «Lasă că va veni în adevăr Hristosul tău de te va tămădui», și după aceasta legându-l foarte tare l-au băgat iar în temniță. Dar dezlegându-se legăturile singure îndată s-a făcut sfântul sănătos precum era și mai înainte. Și văzând Gargal aceasta, se minuna. Și a mers de a spus împăratul. Iar el i-a zis: «Mergi de-l omoară, că nu-mi este fecior, ci-mi este vrăjmaș de vreme ce a crezut în Hristos». Atunci l-a supus Gargal la nenumărate și grele chinuri din care a rămas nevătămat. Văzându-l cei ce erau în temniță, s-au minunat zicând: «Mare este Dumnezeul creștinilor». Iar stăpânitorul mâniindu-se a poruncit să fie supus la chinuri și mai grele. Deci auzind împăratul, a zis lui Gargal: «Tot trăiește acel fermecător Govdela?» Iar el a zis: «Așa împărate, viu este. Și eu mult l-am chinuit, dar tot viu este». Atunci împăratul a poruncit să-i despoaie pielea capului spre spate, să-i acopere obrazul și făcându-i și aceasta, iar l-a băgat în temniță, iar el mărea pe Dumnezeu. Dimineața aflând că tot este viu, i-au dezrădăcinat unghiile de la mâini și de la picioare, și cele patru măsele mari. Și l-au aruncat în temniță ca pe un mort, poruncind să nu-i dea nici apă, nici să intre cineva la dânsul. Iar soră-sa a mers la dânsul, și i-a dat apă, zicând temnicerului să nu spună cuiva, că-și va pune capul. Iar sfântul, dacă i s-a adeverit credința, nu mai avea nevoie de lecuire; ci luând răbdare și îndrăznire și osârdie la chinuri cu luminarea Sfântului Duh, aflându-se și rănit, se bucura și tămăduia pe toți; și toți se minunau de acestea. Un alt oarecare Gargal fermecător ce se afla în temniță pentru multe rele ce făcuse, văzând răbdarea sfântului și minunatele lucruri ce făcea, a căzut la picioarele sfântului zicând: «Rogu-te, robul lui Dumnezeu, pomenește-mă și pe mine înaintea Hristosului tău». Iar sfântul i-a zis: «Crede într-Însul și te va scăpa de toate relele tale». Și Gargal a zis: «Cred întru Tine, Doamne Iisuse Hristoase», și s-a alăturat cu Govdela.

A doua zi i-a adus domnitorul pe amândoi înaintea sa, și dezbrăcând pe Gargal, a poruncit de l-a bătut cu toiege, și el căutând la cer, zicea: «Doamne Iisuse Hristoase, pentru numele Tău pătimesc, întărește-mă"; și acestea zicând și-a dat sufletul la Dumnezeu.

Iar pe Sfântul Govdela, l-au supus la neînchipuit de cumplite chinuri, dar rămânând viu, Gargal s-a consultat cu ai săi, a răstignit pe sfântul, gol, sus pe un lemn, și l-au săgetat mulți oameni multe ceasuri; dar sfântul rămânea nerănit, căci săgețile aruncate asupra lui se duceau în văzduh. Aceasta a făcut pe toți de s-au cutremurat.

Văzând împăratul toate lucrurile zadarnice, a trimis pe fiica sa Cazdoua ca să învețe pe Govdela și să-l întoarcă. Iar ea dacă s-a dus, fiind învățată de fratele ei, s-a făcut creștină. Deci mâniindu-se împăratul de aceasta, a poruncit de a supus pe fiica sa la multe chinuri. Atunci ea a zis către sfântul: «Roagă-te pentru mine că nu pot răbda chinurile». Iar sfântul i-a zis: «Să nu-ți lipsească credința întru Hristos, și nădăjduiesc în Acela în Care ai crezut, că nu vei mai suferi alte chinuri». Deci scoțând împăratul pe Sfântul Govdela, a poruncit să-i lege mâinile și picioarele, și să-l arunce în picioarele cailor celor ce învârteau moara, ca să-l calce toată noaptea. Dar sfântul a fost păzit nevătămat, binecuvântând pe Dumnezeu. Iar

dimineața aflându-se sănătos și dezlegat din legături, se minunau toți. Apoi a fost supus la alte grele chinuri. Iar Dadie și Avdie, creștini fiind stăruiau de scriau chinurile sfântului în taină, de frica împăratului, către care a zis sfântul: «De puteți aduceți-mi apă și untdelemn ca să mă botez, iar de nu puteți, rugați-vă ca să se facă aceasta». Și când grăia aceste cuvinte, iată un norișor mic ca o negură a acoperit pe sfântul, și a turnat pe capul lui untdelemn și apă multă și s-a auzit glas zicând: «Iată că ai primit sfântul botez, robule al lui Dumnezeu, Govdela». Și s-a făcut fața lui ca lumina, și a ieșit mult miros frumos. Iar auzind sfântul glas, făcea rugăciune către Dumnezeu, mulțumindu-I și mărindu-L, și rugându-se sfântul către Dumnezeu, și-a dat sufletul.

Atunci Gargal i-a legat picioarele cu ștreanguri, și legându-l de coadele unor cai neînvățați, i-a tras trupul gol prin locuri rele și pietroase, de se rupea carnea bucăți de pe dânsul, și ce mai rămăsese din trupul lui l-a tăiat de l-a făcut trei părți și l-a risipit. Pe acestea și preoții, Dadie, Avdie și Armaazac diaconul, le-au luat și le-au dus la casele lor; și înfășurându-le cu pânză și cu aromate le-au îngropat cu osârdie.

Iar Sfântul Dadas cel mărit, vărul împăratului fiind chinuit mai înainte în multe feluri, l-au tăiat tot bucăți din toate membrele, și așa și el în Domnul s-a săvârșit. Oarecare iubitori de Dumnezeu, adunând și bucățile moaștelor lor, le-au îngropat la loc însemnat. Deci cântând cei trei bărbați ce s-au pomenit mai înainte, toată noaptea, când a fost la miezul nopții s-a aflat și Sfântul Govdela în mijlocul lor, și a zis: «Îmbărbătați-vă în Domnul, fraților, și stați întăriți și neschimbați, și nu vă temeți de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă». Iar ei dacă l-au văzut s-au bucurat; și iarăși le-a zis: «Dumnezeu să vă dea plată pentru cele ce ați ostenit pentru mine». Și plecându-și capul către Dadia, a zis: «Ia cornul cu untdelemn și sfântul trup al lui Hristos, și intră în grădina împăratului, și unge pe soru-mea Cazdoua și o împărtășește cu Sfântul Trup». Acela luându-le a mers și cum a sosit la poartă, i s-a arătat îngerul Domnului și a intrat cu dânsul, și botezând-o și împărtășind-o cu trupul Domnului, i-a zis: «Mergi și dormi până la venirea Domnului nostru Iisus Hristos», și îndată luând îngerul sufletul ei l-a dus la cer.

Iar dimineața intrând maică-sa la dânsa, și aflând-o săvârșită s-a dus la împăratul și i-a zis: «De acum înainte bucură-te, tu și împărăția ta; că fiul meu ca și cum ar fi făcut greșeli de mii de ucigași, în mii de chinuri s-a petrecut; iar acum și fiica mea, ca și cum ar fi ucis pe tatăl său, goală, ucisă cu toiege ghimpoase ca un tâlhar, s-a săvârșit și ea». Acestea auzind cumplitul și nemilostivul acela mâncător de sânge împărat, nu s-a plecat nicidecum spre milă. Iar împărăteasa luând aromate de tot felul cu mirosuri scumpe a uns moaștele sfintei fiicei sale și înfășurând-o în porfiră împărătească, a pus-o cu Govdela fiul ei.

Cu ale sfinților Tăi rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treizecea, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Grigorie al Armeniei celei mari.

Acest sfânt a trăit pe vremea împăratului Dioclețian, și era persan de neam, fiul lui Anac, rudenie lui Cusaro, împăratul Armeniei, fratele lui Artavan, împăratul perșilor. Fiind prins ca creștin de domnitorul Tiridat, a fost supus la multe și neînchipuite chinuri, dar din toate a rămas viu cu ajutorul lui Dumnezeu. După

Sfântul Grigorie al Armeniei și Sfintele Mucenițe Ripsimia și Gaiani

aceea, aflând Tiridat că sfântul este fiul lui Anac persanul care cu înşelăciune omorâse pe tatăl său, i-a legat mâinile şi picioarele sfântului şi la cetatea Ararat l-a aruncat într-o groapă adâncă plină de fiare şi de târâtoare în care sfântul a trăit 15 ani, fiind hrănit în taină de o femeie văduvă. Iar împăratul Tiridat, ieşindu-şi din minte, îşi muşca din carnea trupului său şi păştea cu porcii prin munţi. Atunci sora sa, Cusaroducta, a avut un vis şi glas a auzit, că de nu va ieşi Grigorie din groapă, Tiridat nu se va face sănătos.

Atunci a fost scos sfântul din groapă şi ieşind a botezat pe mulţi. Iar fiind făcut episcop, a zidit multe biserici şi la adânci bătrâneţi, cu pace s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor Muceniţe Ripsimia, Gaiani şi alte treizeci şi două cuvioase muceniţe femei şi fecioare.

Aceste două sfinte femei erau de neam mare şi au trăit pe vremea împărăţiei lui Diocleţian, fiind fecioare prea încuviinţate cu frumuseţea şi călugăriţe. Deci pentru că n-a voit Ripsimia a se însoţi cu împăratul, a fugit şi s-a dus împreună cu Gaiani în părţile Armeniei. Şi aflând aceasta Tiridat, domnitorul laturilor acelora, a trimis şi au adus-o şi a silit-o la nelegiuită împreunare. Dar cu puterea lui Hristos nu a biruit-o pe ea, iar el nedobândindu-şi dorinţa, zăcea ca un mort. Atunci ea a fugit, dar ostaşii împăratului, gonind-o şi prinzând-o, mai întâi i-au rupt hainele, apoi legându-i mâinile la spate, i-au tăiat limba, trupul i l-au ars şi i-au scos ochii. Aşa şi-a dat fericitul său suflet. Au fost ucişi încă împreună cu ea 70 de bărbaţi creştini şi 32 de femei. Iar viteaza Gaiani a fost străpunsă prin gât şi după aceea au suflat în ea ca într-o băşică, şi fiind despuiată de pielea trupului până la sâni, a fost zdrobită cu pietre şi i s-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea sfinţilor celor şaptezeci de mucenici, cărora li s-au tăiat capetele împreună cu Sfânta Ripsimia; şi pomenirea cuvioaselor două femei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Stratonic.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Mardonie care prin foc s-a săvârşit, şi pomenirea sfinţilor o mie de mucenici, care prin sabie s-au săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

LUNA OCTOMBRIE

SINAXAR

În această lună, în ziua întâia, pomenirea Sfântului Apostol Anania.

Sfântul Apostol Anania a fost din cetatea Damasc, care a botezat și pe Pavel din descoperire dumnezeiască, făcându-se episcop de către apostoli în acea cetate. Deci făcând multe vindecări în Damasc și în Elevteropole și convingând pe mulți la credința cea în Hristos, a fost bătut cu vine de bou de către guvernatorul Luchian, strujit la coaste și pârjolit cu făclii; apoi fiind scos afară din cetate, a fost ucis cu pietre, și așa plinindu-și mucenicia s-a petrecut către cereștile locașuri.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Mihail din Mânăstirea Zovei și a celor cu dânsul, 36 de sfinți monahi, care au mărturisit în Eparhia Sevastopolei.

Acești sfinți au fost pe vremea împărăției lui Constantin și a Irinei, șezând la o mânăstire ce se chema Zovi, lângă Sevastopol. Deci oștindu-se Alim Amira al agarenilor, asupra țării aceleia a prins pe sfinți; iar cuvioșii părinții aceia i-au stat împotrivă, întăriți fiind cu puterea lui Hristos, și stând la mijloc Mihail preacuviosul egumen și învățându-i, i-a povățuit pe toți spre moartea cea pentru Hristos; și întâi ei plecară capetele spre tăiere, apoi Cuviosul Mihail.

Tot în această zi, Sfinții șase preacuvioși mucenici, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru Roman, făcătorul de condace.

Acest între sfinți Părintele nostru Roman a fost din Siria, cetatea Emesinilor, diacon al sfintei Biserici celei de Berit. Deci mergând la Constantinopol, în zilele împăratului Anastasie, a rămas la biserica Preasfintei de Dumnezeu Născătoare, cea din Chir, petrecând cu evlavie, și priveghind toată noaptea la slujba Vlahernelor. Și după săvârșirea slujbei de acolo, iarăși se întoarse la Chir, unde și darul alcătuirii condacelor a luat, arătându-se lui în vis Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, și dându-i o bucată de hârtie, îi porunci să o mănânce; deci i se păru că deschise gura, și înghiți

hârtia; și fiind praznicul nașterii lui Hristos, îndată cum se deșteptă, suindu-se în Amvon, a început a cânta: «Fecioara astăzi pe Cel mai presus de ființă naște...». Acesta a făcut condacele și ale celorlalte praznice, încă și ale sfinților celor mari; așa că mulțimea condacelor făcute de dânsul este mai mult de o mie; apoi cu pace a adormit.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Domnin.

Acesta a fost de la Tesalonic. Fiind Maximian acolo, când își făcea curți împărătești, l-a prins aflându-l că este creștin, și aducându-l de față la judecata lui i-a zis cu mânie: «Pentru ce fiind eu în scaun aici în cetate, cutezi tu de mărturisești pe alt Dumnezeu? Ci de voiești să trăiești, jertfește zeilor». Iar sfântul nevrând să se înduplece, împăratul a poruncit de i s-a strujit trupul. Maximian văzând că se batjocorea de sfântul, a poruncit să-l scoată afară din cetate, unde îi zdrobiră fluierele și tăindu-i picioarele, după șapte zile de chinuri, mucenicul mulțumind lui Dumnezeu și-a dat Lui fericitul său suflet.

Tot în această zi, Cuviosul Ioan cântărețul cel numit Cucuzel, care s-a nevoit în hotarele Lavrei celei mari din Athos, cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, Cuviosul Grigorie Domesticul care în acea mare Lavră a Atonului s-a nevoit și o monedă de aur de la Născătoarea de Dumnezeu a primit, cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, prăznuim pomenirea Acoperământului Preasfintei noastre de Dumnezeu Născătoare și pururea Fecioarei Maria.

Trebuie să știm că acest praznic a început a se prăznui pentru o pricină ca aceasta: în zilele împăratului Leon cel înțelept în Constantinopol, spre o duminică, făcându-se priveghere de toată noaptea în sfânta biserică Vlaherna a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, în întâia zi a lunii octombrie, și mulțimea poporului stând înainte, ca la patru ceasuri de noapte fiind, Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos și-a ridicat ochii în sus împreună cu ucenicul său, Fericitul Epifanie, și au văzut pe împărăteasa cerului, pe ocrotitoarea a toată lumea, pe Preasfânta Fecioara Născătoare de Dumnezeu, stând în văzduh și rugându-se, strălucind cu lumină și acoperind pe popor cu cinstitul său omofor, înconjurată de oști cerești și de mulțime de sfinți, care stăteau în haine albe cu cucernicie împrejurul ei; din care doi erau mai aleși, Sfântul Ioan înaintemergătorul și Evanghelistul Ioan. Iar cele cu umilință graiuri ale rugăciunii ei către iubitul său fiu, și Dumnezeul nostru Iisus Hristos, acestea s-au auzit: «Împărate ceresc, primește pe tot omul cel ce Te slăvește pe Tine, și cheamă în tot locul preasfânt numele Tău; și unde se face pomenirea numelui meu, acel loc îl sfințește, și preamărește pe cei ce Te preamăresc pe Tine, și pe cei ce cu dragoste mă cinstesc pe mine Maica Ta. Primește-le toate rugăciunile și făgăduințele și-i izbăvește din toate nevoile și răutățile». Știind și noi pe solitoarea și acoperitoarea noastră, să năzuim către dânsa cu umilință strigând: «Acoperă-ne pe noi cu acoperământul tău, Preasfântă Fecioară, în ziua răutăților noastre; acoperă-ne în toate zilele noastre, iar mai ales în ziua cea rea când sufletul de trup se va despărți, de față să ne stai întru ajutor, și să ne acoperi pe noi de duhurile cele rele din văzduh, cele de sub cer, și în ziua înfricoșătoarei judecăți, să ne acoperi pe noi întru ascunsul Acoperământului tău».

Cu ale acesteia preaputernice și bineprimite rugăciuni, și cu ale tuturor sfinților Tăi, Dumnezeule miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

Acoperământul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria.

SINAXAR

În această lună, în ziua a doua, pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic Ciprian și a Iustinei.

Acesta era din Antiohia Siriei în vremea împăratului Deciu, de bun neam și bogat, filozof și vrăjitor cumplit. Și a fost câștigat la credința cea întru Hristos de către Iustina fecioara și creștina, care pe toate demonicele lui lucrări ca pe o pânză de păianjen le-a sfărâmat, fiind și ea din Antiohia. Căci un bărbat oarecare elin, numit Aglaid, de dragostea frumuseții ei rănindu-se și neajungându-și scopul a venit la Ciprian; iar acesta de trei ori trimițând demonii către tânără, n-a izbutit nimic. Deci după ce a cunoscut că meșteșugul său este neputincios, s-a botezat și, arzând vrăjitoreștile sale cărți, a crezut în Domnul. Apoi a fost făcut episcop și pe mulți povățuindu-i la credința lui Hristos, a fost prins împreună cu Iustina de către stăpânitorul Damascului, și strujindu-li-se coastele au fost băgați în cazan de fier; și fiind trimiși la Nicomidia li s-au tăiat capetele. Iar marele Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu, nu pe altul, ci pe acesta îl numea iubit Fecioarei. Și se săvârșește soborul lor la locul muceniciei, care se află de acea parte, la locașurile lui Solomon.

Sfinții Mucenici Ciprian și Iustina

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru Teofil Mărturisitorul.

Preacuviosul Părintele și mărturisitorul nostru Teofil era monah cucernic pe vremea împărăției lui Leon Isaurul, a cărui necredință și rea pornire asupra sfintelor icoane văzând, a mers de l-a mustrat de față, și i-a zis că este fără de lege și înaintemergător lui antihrist. Din care pricină pornindu-se împăratul cu mânie și cu urgie a poruncit de l-au bătut cumplit și l-au băgat în temniță, unde s-a chinuit cu foamea. Apoi scoțându-l, și nevrând să se supună, l-a trimis în exil departe, și acolo mulțumind lui Dumnezeu, și-a dat Aceluia sufletul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului nou Mucenic Gheorghe, care la Carageas a mărturisit, în anul 1794 și care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi pomenirea Sfântului și fericitului Andrei cel nebun pentru Hristos.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treia, pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic Dionisie Areopagitul.

Acesta, întrecând pe toți cu bogăția, cu slava, cu mintea și cu înțelepciunea, era unul din sfetnicii Areopagului, dar fiind convins de marele Pavel, s-a botezat și a fost hirotonit episcop. Fiind învățat tainele cele de negrăit și dumnezeiești de înțeleptul Ierotei, a lăsat și cărți minunate și foarte înalte. Însă acest sfânt Dionisie tâlcuind și Tipicul bisericeștii rânduieli, după aceea s-a dus spre părțile Apusului, pe vremea împărăției lui Domițian și arătând multe minuni, i s-a tăiat capul în cetatea Parisului. Și primindu-și capul în mâinile sale, a umblat două mile de loc pe picioarele sale, făcând ca să se minuneze cei ce îl vedeau, și nu l-au lăsat până nu s-a întâlnit cu o femeie anume Catula. Și oprindu-se din dumnezeiască pronie, l-a pus în palmele ei ca un odor. Asijderea

și ucenicii săi, Rustic și Elefterie, tăindu-li-se capetele și aruncându-li-se trupurile împreună cu mucenicescul trup al sfântului propovăduitor ca să-l mănânce fiarele cele sălbatice și păsările. Oarecare credincioși le-au luat și le-au ascuns pentru frica ce era atunci de ucigători; și după ce s-au dus aceia, le-a așezat Fericita Catula într-o casă, la trei ale lunii octombrie. Era la statul trupului om de mijloc, uscățiv, albeneț, cam galben, puținel cam scobit la nări, cu sprâncenele dese, cu ochii adânciți și cu urechile mari, cărunt păros, cu barba cam lungă și rară puținel, cam pântecos, degetele mâinilor lungi. Și se săvârșește soborul lui în preasfânta marea Biserică.

Sf. Dionisie Areopagitul

Tot în această zi, Sfinții Mucenici Rustic și Elefterie.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Teoctist.

Tot în această zi Sfântul Mucenic Dionisie și cei cu dânsul 8 mucenici.

Acesta a fost pe vremea împăraților Valerian și Galien; și fiind adus către guvernatorul Emilian și nesupunându-se legii lor, l-au trimis undeva la urgie. După aceea l-au tras la popor și l-au împroșcat cu pietre, pătimind mai mult decât cele ce pătimise mai înainte din partea lui Deciu în Libia. Deci închizându-l într-un loc sec, cu Faust și cu Gaius și cu Petru și cu Pavel, și cu ceilalți patru care suferind cu el doisprezece ani, s-au săvârșit în bună mărturisire.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Teaghen.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Teotechi.

Tot în această zi, Preacuviosul Ioan Hozevitul, episcopul Cezareii.

Acest sfânt părinte al nostru Ioan a fost tibeu din țara Egiptului. Deci primind de la moșul său îngerescul chip al monahilor și luând iertare de la bătrânul, s-a dus la sfintele locuri, la Ierusalim. A lepădat Soborul din Calcedon și de Biserica sobornicească se depărta pe sineși; dar voind a se închina cinstitei Cruci, și oprit fiind a se apropia, i s-a părut că aude glas, că cei ce nu fac parte din Biserica sobornicească, sunt nevrednici de închinarea Crucii. Trezindu-se dar, s-a apropiat de Biserică, apoi iarăși s-a întors la moșul său, și fiind iertat iarăși de către bătrânul a ieșit din mânăstire. Și aflând într-un loc râpos și cu anevoie o mică peșteră, a locuit în ea, hrănindu-se cu mugurul copacilor de acolo. Pe acesta vrând Dumnezeu să-l slăvească l-a vădit așa: Oarecare Ananie, sihastru mare și vestit, locuia în acele locuri; deci a fost adus un copil îndrăcit al unui om bogat la acest om mare. Copilul era bântuit de duh necurat și acela nu l-a primit, ci de smerenie mare sfântul acesta îi înșelă ca să meargă mai înăuntru pustiei să caute pe Ioan egipteanul. Deci aici fiind trimiși aflară pe cel ce căutau și spunându-i cu ce treabă au mers, întâi s-a apărat că face rugăciune, apoi supărându-l a făcut și a zis către demon: «În numele lui Iisus Hristos, duh necurat, nu eu, ci Anania robul lui Dumnezeu, îți poruncește să ieși din copil». Acestea auzind duhul cel necurat de la sfântul, îndată a ieșit și copilul s-a făcut sănătos. Și făcându-se prin minunea aceasta vestit, se supuse și fără de voie a primit hirotonia ca episcop al Cezareii. Și neputând a petrece acolo viața cea pustnică și fără gâlceavă, a lăsat Cezareea și iarăși s-a dus în pustie, dar nu s-a putut ascunde de un plugar, care având și el un copil ce era bântuit de duhul necurat, l-a pus într-o coșniță și acoperindu-l cu buruieni l-a pus lângă ușa sfântului și s-a dus în laturi; deci plângând copilul și sculându-se sfântul și văzându-l, a cunoscut pe duhul cel necurat ce locuia într-însul și gonindu-l, a tămăduit pe copil. Acest fericit Ioan auzind de un oarecare sihastru vestit anume Marcian, dorea să-l vadă, dar de vreme ce el făcuse jurământ ca să nu mai iasă din peșteră, măcar de vrea a-i urma nevoie mare și neapărat, ca să nu se poată mântui, legându-se el însuși cu cuvântul, nu putea să dezlege acea legătură, deci socotiți ce lucru minunat a făcut și aici pronia lui Dumnezeu, care toate le vede. Înger luând pe sus pe Mar-

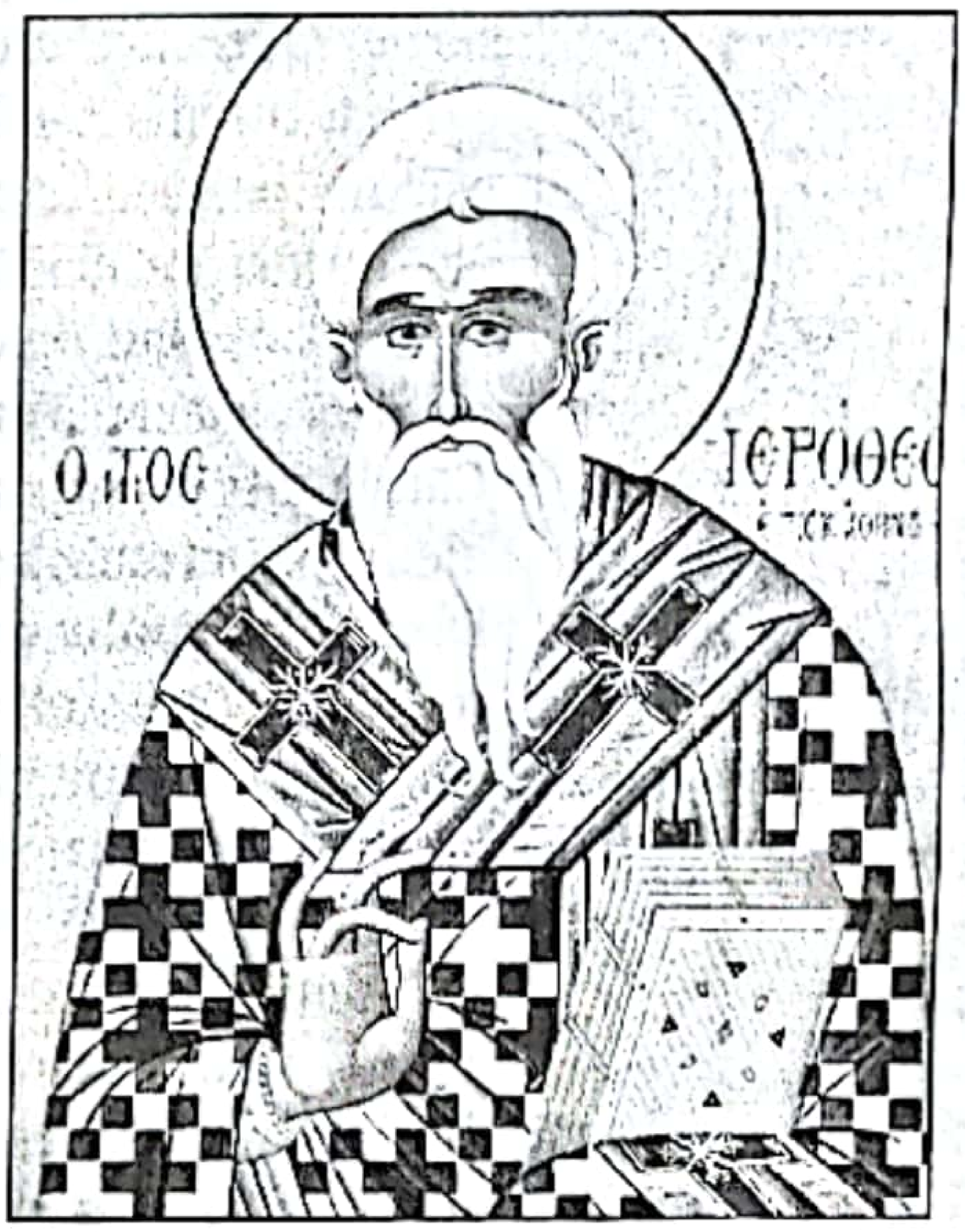
cian din chilia lui, fără clinteală l-a pus în peștera fericitului Ioan; deci împreună fiind amândoi, și sărutându-se unul cu altul, și săturându-se unul de altul de duhovniceasca vorbire și alcătuind fericitul Ioan cuvântul cel de apoi de mulțumire zicea așa: «Slavă Sfântului Dumnezeu, Care m-a învrednicit a vedea pe doritul meu Marcian». Fără veste răpit fiind Marcian de înger, s-a făcut nevăzut dinaintea ochilor fericitului Ioan. Însă aceasta a băgat pe sfântul la multe gânduri și se îndoia luptându-se cu gândurile și, călcându-și legătura, a ieșit din peșteră și purcese pe cărarea care mergea la chilia lui Marcian pentru că se spăimântase de mărimea minunii, socotind să nu fi fost vreo nălucire ceea ce se făcuse. Deci dacă se duse și auzi pe Cuviosul Marcian chemându-l pe nume și înțelegând fericitul Ioan cum a fost pricina venirii sale, se bucura cu inima și se veselea. Drept aceea iarăși sărutându-se unul cu altul, și mulțumind lui Dumnezeu, s-a întors la locașul său. Acesta a gonit mulți demoni din oameni și a tămăduit și boli fără de leac, și a făcut de a izvorât și ape prin multe locuri și de multe ori ploi din cer a coborât prin rugăciunea sa și alte multe semne printr-însul a făcut Dumnezeu. Și după acestea cinstitul său suflet întru bătrânețe bune cu pace lui Dumnezeu l-a dat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a patra, pomenirea celui dintru sfinți părintelui nostru, Ierotei, episcopul Atenei.

Acesta a fost unul din cei nouă sfetnici ce erau la Areopag. Deci fiind învățat ale credinței de către Sfântul Apostol Pavel, a fost hirotonit episcop al Atenei; acesta a învățat pe marele Dionisie credința în Hristos, și a fost și începător al cântărilor la Adormirea și la îngroparea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, în adunarea Sfinților Apostoli. El era cu totul înstrăinat și depărtat cu sufletul de cele pământești, și arătat către toți la care se vedea și se auzea, că este cuprins de dumnezeire, și de Dumnezeu lăudător. Deci, viețuind, bine plăcut înaintea lui Dumnezeu și veselind pe Dumnezeu cu faptele sale bune, către Domnul s-a mutat.

Sfântul Ierotei, episcopul Atenei

Tot în această zi, Sfântul mucenic Petru din Capitoliu.

Acesta era foarte înțelept, întrecând pe mulți cu înțelepciunea. Deci luându-și femeie și născând trei copii, după aceea s-a făcut călugăr, și s-a preoțit, luând acest har, fără voia lui, de la cel ce purta atunci cârma arhieriei Bostrei; și ca un dascăl fiind creștinilor, a fost pârât la conducătorul agarenilor al acelei țări, și ducându-l în Damasc, pentru dragostea lui Hristos, tăindu-i-se limba, a grăit și mai curat și mai deslușit. Apoi i-au tăiat mâna dreaptă și picioarele. După aceea l-au lipsit de ochi, l-au răstignit, și i-au tăiat capul, și arzându-i-se oasele au fost aruncate în râu.

Tot în această zi, Sfânta Muceniță Domnina și fiicele ei Verina și Prosdoca.

Aceste femei, din râvnă dumnezeiască, părăsindu-și casele și rudele, au fugit și s-au înstrăinat din loc în loc până la Edesa. Oprindu-se ele acolo, fără de veste a ajuns bărbatul ei și tatăl fetelor, având și slujitori, ca să prindă vânatul. Deci dacă le prinseră, le duseră la Ierapole și acolo fiind un râu ce înconjura locul, și persecutorii punându-se să păzească, s-au dat după băuturi; ele atunci se furișară, și făcându-și ruga din pripă, s-au aruncat în apă și le-a luat repejunea apei și s-au săvârșit înecate de apă.

Tot în această zi, Sfântul Mc. Audact, și Callistena fiică-sa.

Acesta a fost din Efesul Asiei, care fiind duce peste alt duce, și eparh al lui Maximin, întrecea pe ceilalți cu bogăția, și cu înțelepciunea. Dar pentru că n-a vrut să-și dea pe fiică-sa împăratului, care era străin de credință, l-au dat în jaf de i-au prădat tot, și izgonindu-l la melitini, i-au tăiat capul. Iar Callistena, fiică-sa, și-a tuns părul capului, și îmbrăcându-se bărbătește s-a ascuns la Nicomidia. După opt ani, s-a dus la o femeie din Tracia, a cărei fiică era beteagă la ochi și a tămăduit-o; și pentru tămăduirea ce a făcut acelei fete, au vrut părinții ei să o mărite după dânsul, să-l facă ginere, părându-li-se că este bărbat. Deci silind-o spre aceasta, a spus cele despre sine; și minunându-se, a lăudat pe Dumnezeu cu cuviință. Deci murind Maximin, a luat împărăția Liciniu; atunci Callistena s-a înfățișat la împărăteasa acestuia, care era creștină și soră a marelui Constantin. Și povestindu-i toate câte i s-au întâmplat, a luat-o lângă sine și a făcut-o ca pe o maică fiului său; și așa fericita Callistena, își întoarse înapoi toată averea tatălui său, pe care o luase Maximin. Și a adus sfintele moaște ale tatălui său, din Mesopotamia în Asia și făcând o biserică mucenicească în numele lui, a sfințit-o și apoi petrecându-și viață apostolească, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, Preacuviosul Părintele nostru Ammun Egipteanul.

Acesta a fost egiptean de neam, și sărac de părinți și fiind silit de unchiul său s-a însurat, și locuind cu femeia optsprezece ani, el avea grijă de făcea balsam care-i da multă trudă și osteneală, nesocotindu-și soția, ca și când nu i-ar fi femeie, ci ca pe o soră o ținea. Apoi ieșind de acolo, a mers, la marele Antonie, și întărit fiind de acesta, a fost spre folosul multora.

Tot în această zi, Sfinții Mucenici Faust, Gaiu, Eusebiu și Herimon diaconii.

Aceștia erau ucenici ai Sfântului Dionisie, și diaconi Domnului nostru Iisus Hristos. Deci Gaiu și Faust, izgoniți fiind cu dânsul, și multe pătimind și-au primit mucenicescul sfârșit. Iar Eusebiu și Herimon, după izgonirea dascălului lor umblând și cercetând pe sfinții care erau închiși prin temnițe, și îngropând moaștele mucenicilor, și ajungând ei până în zilele lui Deciu, și suferind multe ispite pentru mărturisirea lui Hristos, au fost prinși și li s-au tăiat capetele.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincea, pomenirea Sfintei Mucenițe Haritina.

Aceasta a fost pe vremea împăratului Dioclețian și a lui Dometie comitul, slujnică fiind a unui oarecare Claudie, de care aflând comitul că este creștină, a scris stăpânului ei să o trimită la dânsul să-i facă cercetare, căci este creștină și întoarce pe mulți la credința creștinească. Iar stăpânul său întristându-se s-a îmbrăcat cu sac și o plângea, iar ea mângâindu-l îi zicea: «Nu te mâhni, domnul meu, ci te bucură, că și pentru păcatele mele și pentru ale tale voi fi socotită jertfă bine-primită lui Dumnezeu». Deci zicând și el: «Pomenește-mă și pe mine la Cerescul Împărat», o trimise la comitul, la care sosind și pe Hristos mărturisind, i-au ras capul, i-au turnat pe cap jăratic de cărbuni aprinși și cu frigări de fier înroșite i-au împuns sânii și coastele, apoi i-au legat o piatră grea și au aruncat-o în mare și ieșind vie s-a arătat iarăși comitului și mult chinuind-o și scoțându-i unghiile de la mâini și de la picioare din rădăcină și dinții, și-a dat duhul la Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfânta Muceniță Metodia din Kimolo.

Sfintele Mucenițe Haritina și Metodia

Tot în această zi, Sfânta Muceniță Mamelhta.

Aceasta a fost din Persida, preoteasă a capiștei Artemidei, având și soră creștină și văzu în vis îngerul lui Dumnezeu unde-i arăta tainele creștinilor și sculându-se cu frică povesti surorei sale. Și ea o duse la episcop și botezându-se i se făcu singură soră-sa nașă de a o primi din botez. Pentru care pornindu-se elinii asupră-i cu mânie, o uciseră cu pietre, fiind încă îmbrăcată cu hainele sfântului Botez și o aruncară într-o groapă adâncă din care abia au putut-o creștinii să o scoată. Iar episcopul, mergând la împăratul Perșilor, a luat stăpânire să strice capiștea Artemidei și să zidească o biserică în care au pus cinstitele moaște ale sfintei Mucenițe Mamelhta.

Tot în această zi, vedenia lui Cosma Monahul, înfricoșătoare și folositoare.

În al treisprezecelea an al împărăției lui Romano, care ocârmuia cu cucernicie împărăția romanilor, se afla un oarecare om la Constantinopol, fiind din cei ce slujeau la camera de culcare a lui Alexandru (ce fusese cu puțin mai înainte împărat, care era fiu al lui Vasile Macedon și frate al lui Leon împăratul), și din cele mai de casă slugi. Acesta alergând la viața călugărească, a ajuns egumen călugărilor, ce se aflau la mânăstirea ce este la apa Sangarului.

Trecând câțiva ani i s-a întâmplat de a căzut într-o boală foarte grea și a zăcut multă vreme. După cinci luni, într-o zi la trei ceasuri s-a trezit puțintel și venindu-și în fire s-a sculat încetișor din pat, și a șezut sprijinit și de o parte și de alta de către cei de casă. Și așa șezând își ieși din fire și era mintea lui dusă cu ochii ațintiți în sus la podul casei de la trei ceasuri până la al nouălea și șoptea cu gura cuvinte neîncheiate și neînțelese, și întru aceste ceasuri, ce s-au zis mai sus, mai venindu-și în fire oarecum, ceru de la cei ce erau cu dânsul două bucăți de pâine uscată, zicând: «Dați-mi cele două bucăți de pâine ce am luat de la bătrânul», și zicând aceasta își băga mâinile în sân pipăind și cercând cele ce căuta. Iar un oarecare din cei ce stăteau acolo se rugă să le spună această mare taină, zicându-i: «Spune-ne, părinte, și nu te îndura a nu ne fi de folos, unde ai fost atâtea ceasuri? Și la ce vedenie îți suise-și gândul? Și cu cine vorbeai mișcând din buze?» Iar el văzându-i pe ei foarte întristați și plânși a zis: «Încetați fiilor, că de va da Domnul să îmi viu în fire, voi plini cererea voastră».

Deci când fu dimineață, se strânse la dânsul toată obștea frățească și începu el povestea așa: «De voi vrea să le spun întocmai toate câte una cu gândul meu, părinților și fraților, și să le povestesc cu amănuntul, trece peste mintea și limba omenească, dar câte voi ține minte și voi putea să povestesc, acestea vă voi povesti. Acolo unde ședeam pe patul meu sprijinit de doi frați, mi se păru că vedeam în partea de-a stânga mulțime, de niște omuleți neînchipuiți, cu obraji negri și negreața nu era la toți într-un fel, ci la unii mai multă și la alții mai puțină, și unii erau cu obrajii schimonosiți, alții cu vânătăi la ochi, alții cruntați de sânge, având căutătură groaznică și sălbatecă și unii cu buzele umflate, alții cu buzele vinete, la unii cele de sus, la alții cele de jos, aceștia dar veneau de se apropiau de patul meu și se nevoiau să mă ia de la voi și întâi văzându-vă că stați împrejurul meu, mi se părea că nu îmi era prea frică, nici nu mă temeam de pornirea lor. Apoi nu știu cum am rămas singur de voi și am fost cuprins de dânșii, și au cutezat și m-au luat; deci unii mă trăgeau înainte legat, alții mă împingeau dinapoi, și unul de o parte, altul de altă parte mă strângeau tare și așa m-au dus la o râpă foarte mare; lățimea ei nu era mai mult decât o aruncătură de piatră, iar adâncimea până la tartar și mă trăgeau cu sila la acea râpă. Și era dinspre acea râpă o cărăruie foarte strâmtă, atât cât nici o urmă de picior nu încăpea, deci pe acea cărăruie strâmtă mă trăgeau și eu mă lăsam tot spre partea dreaptă, de mă cumpăneam, ca nu cumva să scapăt, ca să cad în acea prăpastie adâncă peste seamă; și întru acea prăpastie se vedea un râu unde curgea cu mari șiroaie, zgomotoase. Deci trecând cu multă groază acea cărăruie strâmtă, se făcea că mergeam spre partea răsăritului și aflarăm o poartă mare deschisă la capul acelei prăpastii. Acolo ședea un om mare ca un uriaș, negru și groaznic la chip, ai cărui ochi erau strâmbați și foarte mari și sângerați și lăsa din ei pară de foc multă și fum din nări, iar limba lui spânzura afară din gură de un cot și mâna lui dreaptă era de tot seacă, iar cealaltă era umflată, ca un stâlp gol și foarte întinsă, care apuca pe cei osândiți de-i arunca în acea prăpastie și toți câți se osândeau întru acea prăpastie, strigau: «Vai, vai!».

Apropiindu-mă eu de acel om înfricoşător şi groaznic, el strigă tare către cei ce mă duceau, zicând: «Acesta este prietenul meu», tinzând şi mâna cu poftă să mă apuce. Iar eu spăimântându-mă de frică m-am cutremurat şi m-am tras spre sine-mi şi îndată se arătară doi bărbaţi ca şi cum i-ar fi trimis cineva, oameni bătrâni şi cuvioşi, care socoteam să fie Andrei şi Ioan, Sfinţii Apostoli, semuindu-i după chipurile din sfintele icoane. Pe aceştia văzându-i acel scârnav şi groaznic, îndată s-a tras şi s-a ascuns. Deci luându-mă aceşti doi bătrâni şi trecând prin porţile de care am spus mai înainte, şi prin oraşul care era între porţi, am ieşit la un loc şes, unde erau nişte sate frumoase şi trecând până unde se sfârşea acea câmpie, am ieşit la o vale ierboasă cu pajişte foarte frumoasă, care frumuseţe şi darul ce-l avea, este peste putinţă a o povesti şi a o arăta cu cuvintele. Iar în mijlocul el şedea un bătrân, om foarte vesel şi de cinste, având împrejurul lui mulţime de copii ca nisipul mării. Atunci părăsindu-mă frica, am întrebat cu smerenie pe cei ce mă purtau, cine era bătrânul acela? Şi ce era acea mulţime nenumărată dimprejurul lui? Şi ei ziseră: «Acesta este Avraam şi sânul lui Avraam, de care ai auzit», şi îndată fiind purtat de ei mă închinai cu plecăciune şi sărutai pe acel ce ziceau ei, că este Avraam şi iarăşi mergând înainte noi pe cale şi sfârşindu-se valea, am aflat un pomet foarte mare de măslini, care precum mi se pare, erau mai mulţi pomi decât stelele cerului, şi la fiecare pom era ca nu cort şi cu pat sub cort şi pe fiecare pat era un om, între care am cunoscut pe mulţi din cei ce se aflau la curtea împărătească şi pe mulţi din oraş şi pe unii din ţărani, încă şi pe unii dintre ai mânăstirii noastre, şi aceştia câţi am cunoscut sunt toţi morţi mai demult.

Cugetând eu să întreb, ce era pometul acela de măslini aşa de mare şi minunat, bătrânii apucară a vorbi înainte de întrebarea mea, zicând: «Ce cugeţi despre acest mare şi prea înfrumuseţat pomet de măslini? Şi care sunt toate câte sunt în el? Acestea sunt acele: «Multe locaşuri la Tine, Doamne, sunt, după vrednicia tuturor împărţite după măsura virtuţii»; şi după măslinişul acela era o cetate, a cărei frumuseţe şi împestritură şi încheietură şi tocmirea zidurilor cu neputinţă este a povesti cineva. Erau douăsprezece rânduri împrejurul a tot zidul, ca douăsprezece brâie din cele douăsprezece pietre scumpe, şi fiecare brâu dintre acestea era întreg făcut dintr-o piatră şi fiecare îşi făcea înconjurarea lui, şi ce pot să zic de netezitura zidului şi de buna alcătuire şi tocmire ce era la toate; şi în zidul acela erau porţi pestriţe, cu aur şi cu argint amestecătură, şi din porţi înăuntru era pardoseală de aur, şi case de aur cu scaune de aur, şi cu mese de aur, şi toată cetatea era plină de lumină nepovestită, plină de miros, plină de bucurie, prin care trecând n-am văzut nici om, nici vită, nici pasăre zburătoare, nici altceva nimic din câte se mişcă pe pământ şi în văzduh; iar despre marginea cetăţii aceleia erau zidite curţi minunate împărăteşti, şi la intrarea curţilor era o boltă de lungă cât ai azvârli cu o piatră, şi din marginea boltei până în cea margine era întinsă o masă de marmoră ce se numeşte Romancon, de înaltă cât se rezema omul şi era plină de oaspeţi, ce şedeau, şi toată casa era plină de lumină foarte vie şi de un bun miros şi de daruri, iar în fundul boltei era o scărişoară învârtită de ieşea într-un foişor fermecător care se vedea de la masă, din care plecându-se şi ivindu-se din afară doi tineri luminaţi la faţă ca fulgerul şi plini de toată strălucirea, ziseră bătrânilor care mă ţineau: «Să şadă şi acesta la masă», şi îndată cum ziseră au arătat şi locul, la care aducându-mă bătrânii m-au pus, iar el a şezut de o parte. Iar tinerii, au intrat până în casa cea dinăuntru de la fereastra soarelui, şi zăbovindu-se ei, eu mă uitam şi foarte luam aminte la masa aceea şi cunoşteam mulţi prieteni din cei ce şedeau şi din mireni şi din monahii cei din mânăstirea noastră, iar unii erau şi din cei ce se aflau la împărăţie.

După aceea târziu iarăşi venind acei tineri strigară pe cei doi bătrâni, zicându-le: «Ridicaţi-l pe acesta, că mult îl plâng fiii lui cei duhovniceşti şi împăratului i s-a făcut milă şi vrea să-l lase să petreacă cu monahii în viaţă şi ducându-l pe altă cale, luaţi în locul lui pe monahul Atanasie de la Traian». Şi îndată luându-mă bătrânii, cu degrab am ieşit din boltă şi din cetate şi am mers pe altă cale, aflând şapte iezere pline de munci şi de chinuri, unul era plin de întuneric, altul plin de foc, altul de negură împuţită, altul cu viermi, altele cu alte feluri de munci şi toate erau pline de nenumărată mulţime, care plângea şi se tânguia cu

jale. Deci trecând aceste iezere și puțin loc mai înainte, iarăși am aflat pe bătrânul acela ce zicea că este Avraam, și închinându-mă la dânsul iarăși l-am sărutat, iar el mi-a dat un pahar de aur, plin de vin mai dulce decât mierea, și trei bucăți de pâine uscată, din care una o am muiat în vin, precum mi se pare că o am mâncat și am băut și vinul tot, iar celelalte două ce le ceream ieri, le-am băgat în sân; după aceea peste puțin iarăși am mers la locul acela unde ședea uriașul acela, ce era peste seamă de grozav, și obrazul lui asemenea cu noaptea, care văzându-mă scrâșnea din dinți greu împotriva mea, și-mi zicea cu mânie și cu amar: «De aicea mi-ai scăpat, dar de acum înainte nu voi înceta a face tot felul de uneltiri asupra ta și asupra mânăstirii tale».

Până aicea, fraților au fost câte am cunoscut și am ținut minte de v-am spus, iar cum mi-am venit în fire nimic nu știu. Deci, trecând vedenia aceasta în acest chip, îndată am trimis la Mânăstirea lui Traian și au aflat pe monahul Atanasie mort și-l scoteau din chilie pe patul cel ce poartă morții. Și întrebând când a murit, au aflat că a murit ieri pe la al nouălea ceas, în ziua în care a văzut părintele acesta vedenia și și-a venit în fire. Și peste scurtă vreme s-au făcut aceste două mânăstiri tot una, fiind aproape una de alta, și până în ziua de astăzi se chivernisesc de un egumen. Și cârmuindu-se amândouă mânăstirile cu viață plăcută lui Dumnezeu, treizeci de ani, de către acest părinte ce a văzut această vedenie, trăind el atâta vreme, mult au sporit aceste mânăstiri, atât cu petrecerea cea plăcută lui Dumnezeu a monahilor cât și cu veniturile din toate părțile spre chivernisirea și hrana lor, întru slava iubitorului de oameni, Dumnezeului nostru. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șasea, pomenirea Sfântului măritului Apostol Toma.

Acesta propovăduind cuvântul lui Dumnezeu, la midieni, la parți, la perși și la indieni, a fost închis de Smideu împăratul, căci crezu printr-însul Uazan fiul său și Tertia femeia lui, Migdonia și Narca. Drept aceea l-a și dat pe mâinile a cinci ostași, care suindu-l într-un munte, l-au junghiat cu sulițele, și așa s-a petrecut în Domnul.

Încă trăind apostolul, a trecut în India, cu un negutător anume Avan, și au găzduit la o casă în Andrapole. Tocmai atunci avea nuntă mai-marele cetății aceleia, care își mărita o fiică și se veseleau toți câți se întâmplaseră acolo. Apostolul șezuse la masă mai jos decât alții, și ospătându-se toți ceilalți, numai el nu mânca, ci fiind în grijă și pe gânduri, se păzea pe sine și ședea liniștit. Iar una din slugi, îngâmfându-se, a dat sfântului o palmă peste obraz, zicându-i: «Dacă ai venit la nuntă, nu ședea posomorât, ci te bucură și te veselește împreună cu ceilalți oaspeți». Iar apostolul a zis aceluia ce i-a dat palma: «Să-ți ierte Domnul greșeala în veacul viitor, iar în acest de acum, mâna care s-a întins fără de cale asupra mea, să o împartă fiarele sălbatice, pentru a multora învățătură și certare». Și îndată după cuvânt, alergând acela ca să aducă apă, să dreagă vinul cu apă, fiind paharnic, a ieșit o fiară ce pândea acolo la fântână, de l-a sfâșiat și a murit. Atunci un câine găsind în drum mâna ce lovise pe sfântul și luând-o în gură a intrat cu ea unde era masa, ca și cum ar fi arătat tuturor pedeapsa ce a luat acela pentru lovirea ce a dat apostolului. Și mirându-se toți câți erau acolo a cui să fie mâna aceea, o oarecare femeie evreică ce cânta cu fluierul la nuntă, a strigat cu glas mare și a zis: „Mare taină ni s-a arătat astăzi, nuntașilor! Sau Dumnezeu, sau apostolul lui Dumnezeu, a vrut să șadă împreună cu noi la masă; pentru că eu cântând cu fluierul și veselindu-vă, am auzit pe un om de o limbă cu mine, care a zis evreiește către paharnicul ce l-a lovit: «Mâna ta cea dreaptă ce m-a lovit, să fie ruptă de câini în viața aceasta, pentru ca să vadă toți și să se înțelepțească». Și iată că s-a înfăptuit cuvântul lui". Și au aflat toți minunea aceasta, și a ajuns și la urechile stăpânitorului. Acesta după ce a trecut nunta, chemând pe apostol, îi zise: «De vreme ce știi prin blestemul tău a pricinui moarte, arată și puterea rugăciunii tale, la fiica mea pe care o am dat astăzi». Deci primind apostolul acesta bucuros, intră în cămara cea de nuntă, și întărind pe tineri spre curățenie, și convingându-i ca să urască dulceața poftei trupești, dându-i în

seamă lui Dumnezeu s-a dus de acolo. Deci peste puțină vreme a văzut mirele pe un oarecare, ce semăna cu apostolul, și vorbea cu mireasa, și părându-i-se că este Toma, îi zise: «N-ai ieșit tu mai înainte decât toți? Dar cum iarăși ai venit?» Iar cel ce se arătase zise: «Eu nu sunt Toma, ci după har frate îi sunt lui, și cine va urma după Mine ca dânsul, lepădându-se de lume, va fi la a doua naștere nu numai frate, ci și dimpreună moștenitor împărăției Mele". Și zicând aceasta s-a făcut nevăzut.

Deci, aceia păzind la sine cuvântul ca un mărgăritar, au făcut rugăciune toată noaptea, către cel ce li se arătase, iar dimineața s-au dus tatăl și socrul la casa în care se culcau tinerii, și aflându-i șezând osebiți, s-au mâhnit, și întrebând pricina, pentru ce șed osebiți, ei au zis: «Ne rugăm, ca să se țină această osebire între noi până la sfârșit, ca să rămânem nedespărțiți la vremea cununiilor în cămara de nuntă cea veșnică, după făgăduința celui ce ni s-a arătat în asemănarea străinului. De aceasta tulburându-se tatăl și socrul, făgăduiră daruri ca să fie găsit înșelătorul acela, să fie adus înainte, și trimițând căutau pe cel ce se arătase. Iar cercetătorii după cuvântul psalmistului, s-au stins iscodind multe căci cel ce se arătase tinerilor, nu se afla în chip văzut, iar în chip nevăzut arătându-se noilor săi ucenici, îi întărea.

Fiindcă tinerii rugau pe Domnul, ca să îmblânzească mânia tatălui și socrului lor, și să-i învrednicească a cunoaște credința cea adevărată, auzindu-i Dumnezeu, a rânduit ca și acela să se facă creștin. Și a fost învățat de către înșiși tinerii cinstirea de Dumnezeu, și a crezut în Hristos cu tot sufletul. Iar după ce s-a făcut aceasta, auzind acești ispitiți ucenici ai lui Hristos, cum că Toma zăbovește în India, au mers la el cu sârguință și s-au desăvârșit cu sfântul Botez; aceștia apoi altora s-au făcut propovăduitori ai Sfintei Evanghelii.

Iar când a mers apostolul Domnului la Gundafor împăratul Indiei, l-a întrebat acesta ce meșteșug știe, la lemn sau la pietre a lucra? Apostolul răspunse că la lemn știe a face pluguri, juguri, cârme și vâsle; iar la pietre, coloane, temple și case împărătești. Atunci împăratul zise: «Oare, putea-vei să-mi faci niște palate după voia mea la locul care îmi va plăcea? Apostolul zise că poate; și se tocmiră și fără să-și facă grijă, porunci să se dea apostolului aur, ca să ia cele ce-i trebuie și să pună temeliile, arătându-i și locul. Însă apostolul zise: «Acum, împărate, nu este vreme a zidi cineva, ci în luna lui octombrie». Aceasta mi se pare să o fi zis apostolul, pentru răsplătirea ce este să se dea în veacul cel viitor, pentru cele ce am făcut în viață; și așa prea lesne înduplecă firea împăratului, mai ales că luă în mâinile sale și dreptarul și desemnă cu meșteșug locul de construit, și-l liniști ca să nu aibă nici o grijă. Deci mirându-se împăratul de istețimea apostolului, dându-i și de cheltuială de ajuns, se întoarse la casa sa. Iar apostolul împărți tot aurul la săraci, și ca un apostol făcu împăratului case nefăcute de mână de om, în curtea celor întâi-născuți. Deci trecând câtva timp, împăratului îi era aminte să știe despre lucru, și auzind că lipsea numai acoperișul de bucurie socotind că este adevărată vestea, trimise și altă măsură de aur la apostol, zicând să-i facă acoperișul foarte frumos și mai curând. El iarăși luând aurul, își ridică mâinile și ochii către cer, și zise: «Mulțumescu-Ți Iubitorule de oameni, că în multe feluri de chipuri știi și rânduiești mântuirea fiecăruia; și aflându-se tot în acel gând, îl împărți tot la cei lipsiți. Deci în cele din urmă, unii din cei ce se aflau cu apostolul, au spus împăratului că nu va ieși nici un fel de zidire de la acel om, de vreme ce aurul l-a împărțit la săraci, și încă propovăduiește pe un Dumnezeu neștiut, face niște lucruri minunate către cei ce merg la dânsul, și nu mănâncă nimic».

Sfântul Apostol Toma

Împăratul umplându-se de nespusă mânie, a trimis și a adus pe apostol și l-a întrebat dacă a zidit palatul? Iar el răspunzând a zis: «Ți-am zidit împărate palat foarte frumos, precum am învățat eu să lucrez, de la marele meșter Hristos». Și împăratul zise: «Ia să mergem să-l vedem». Iar apostolul zise: «Nu-ți va trebui acum, ci când te vei muta de aici, atunci cu bucurie vei avea sălășluirea palatului ce s-a zidit. Iar împăratului părându-i că-l ia în râs, strigă sălbăticit: «Luați pe acest înșelător și-l băgați într-o groapă, care va fi mai întunecoasă, împreună cu negutătorul, care mi l-a adus». Deci aflându-se la închisoare în legături apostolul, fratele împăratului căzând în multă inimă rea, chemând pe împăratul îi zise: «Pentru mâhnirea ce ți s-a întâmplat de la acest înșelător, îngreunându-mă la suflet, acum voi să mor"; și vorbind amândoi așa, îi pieri firea și muri.

Atunci luându-i sufletul îngerul, și purtându-l pe la sălașele Domnului îi arătă frumusețea lor și-l întrebă unde-i place să locuiască? Iar sufletul văzând unul mai ales și osebit pe urma tuturor, îl arătă pe acela îngerului, și se ruga a se sălășlui în o parte a acelui palat; îngerul însă îi zise: «Nu vei putea să te sălășluiești în acesta că este al fratelui tău pe care i l-a făcut Toma străinul». El îi zise: «Rogu-te lasă-mă să mă duc la dânsul, că-l voi cumpăra de la el cu puțin preț și mă voi întoarce; că el nu-i știe frumusețea.

Atunci îngerul întorcând sufletul în trupul cel mort, și trezindu-se mortul ca dintr-un somn greu, a trimis să cheme pe fratele său. care venind îi zise: «Știu fără îndoială că ai fost tu bucuros să dai jumătate din împărăția ta pentru mine, ca să înviez. Cer dar de la tine un dar mic, și te rog a mi-l da». Împăratul zise: «Ceea ce este în puterea mea, voi da bucuros, iubitului meu frate", adeverindu-i cu jurământ. Atunci fără nici o sfială spuse frate-său cererea, zicând: «Dăruiește-mi palatul pe care-l ai în ceruri; câți bani vei vrea să-ți dau să mi-l dai?» Împăratul la aceasta rămase ca un mut; apoi întrebă: «Eu să am palate în cer? De unde?» «Cu adevărat ai, măcar că tu nu știi; cele ce ți le-a zidit străinul care este închis în temniță».

Atunci punând împăratul în mintea sa cuvintele acestea, urni pe frate-său în acest chip, zicându-i: «De ar fi ceea ce poftești din cele ce sunt sub împărăția mea, ar fi păcat a se călca jurământul; dar fiindcă este din cele ce sunt osebit la ceruri, judecă tu singur! Fiind însă meșterul de față, ți-l ia și-ți va face mai frumoase, decât cele ce ai văzut». Acestea zicând, scoase pe apostol și pe Avan din temniță; și căzând împăratul la picioarele lui, i-a cerut iertare pentru greșeala ce a făcut din iuțeala mâniei. Iar apostolul mulțumind lui Dumnezeu de aceasta, și luminându-i pe amândoi cu cuvântul harului, dându-le și arvuna împărăției celei veșnice, adică dumnezeiescul Botez, se duse în alte cetăți propovăduind și binecuvântând pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul Sfânt.

Tot în această zi, Sfânta Muceniță Erotiida.

Tot în această zi, Sfântul noul Mucenic Macarie cel de la Chiul Bitiniei, care în Brusa a mărturisit, împroșcat fiind mai întâi cu pietre; în urmă de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaptea, pomenirea Sfinților Mari Mucenici Serghie și Vah.

Aceștia au fost pe vremea împărăției lui Maximian. Serghie era primicer din școala centiliilor, iar Vah era secundicer din aceeași școală. Deci, învățându-se și urmând din început credinței creștinilor, și dumnezeieștilor Scripturi, și fiind pârâți la împăratul, îi siliră să facă împreună cu dânsul jertfă de idoli; și ei neprimind nicidecum aceasta, i-au descins de brâie și le-au luat portul cel de podoabă, ce purtau împrejurul grumajilor, și i-au îmbrăcat cu port femeiesc, și i-au dus în mijlocul târgului, ca să-i ocărască, încărcați de lanțuri. Apoi au fost trimiși la guvernatorul Antioh în cetatea Eufrastisilor. Aci apropiindu-se, din arătare îngerească s-au umplut de îndrăzneală și de putere dumnezeiască, și întâi Vah fiind bătut cu vine de bou crude multă vreme, și-a dat duhul în aceste chinuri. Iar lui Serghie făcându-i-se strânsori în multe chipuri, și băgându-i în picioare încălțăminte de fier, și silindu-l să alerge departe, după aceea băgându-l în temniță,

și iarăși pironindu-se cu aceleași râni de încălțăminte, i s-a tăiat capul.

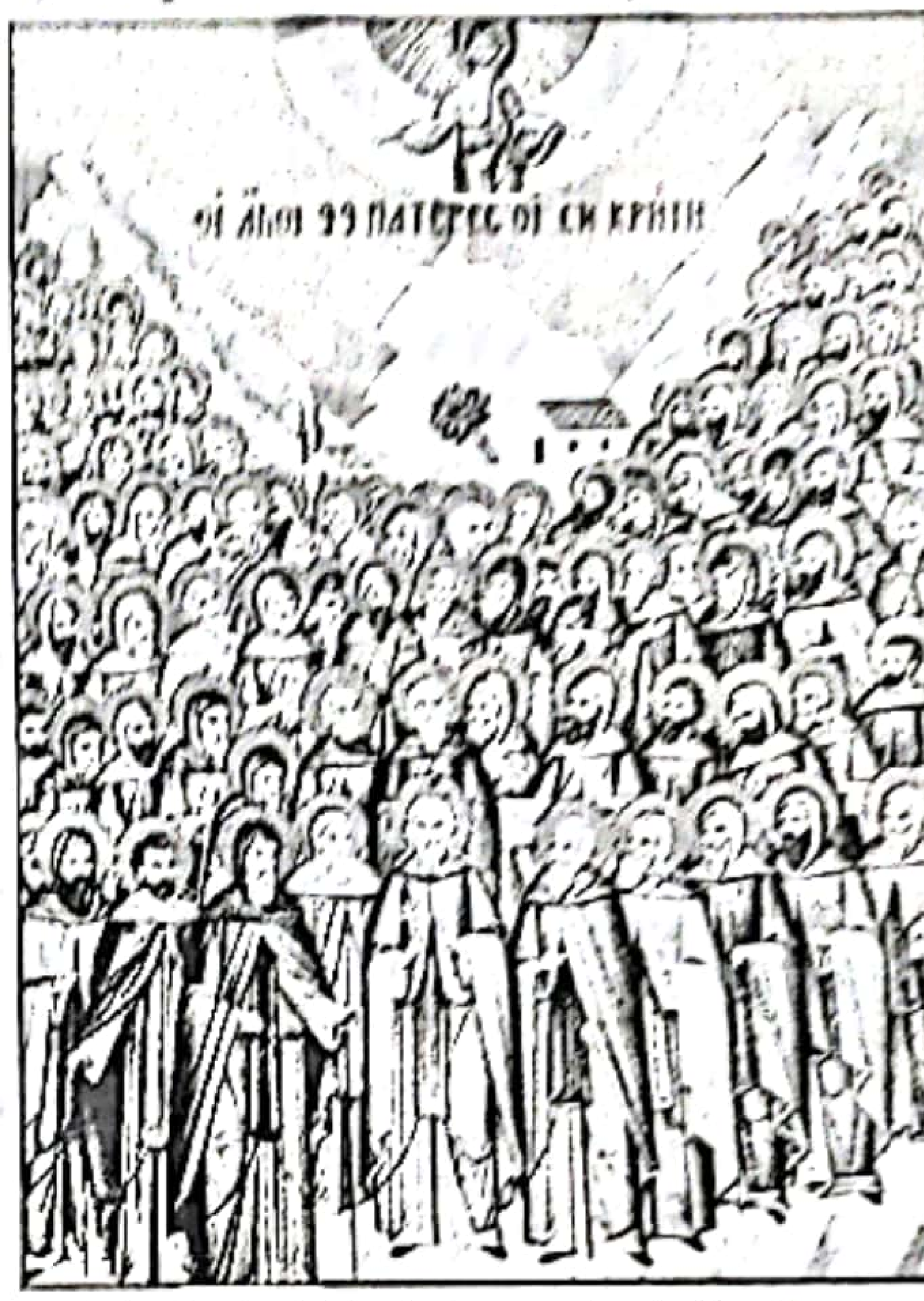
Tot în această zi, Sfinții Mucenici Iulian Prezbiterul și Chesarie Diaconul.

Împărățind Claudiu la Roma, și omorând pe maică-sa pentru credința în Hristos, nu i se mai făcea milă de creștini; atunci fericitul Chesarie venind din Africa la un sat ce se cheamă Tarachini și văzând spurcatele jertfe, le-a scuipat și le-a călcat cu picioarele. Atunci l-au prins și l-au băgat în temniță, zăcând trei zile nemâncat, apoi l-au dat la proconsul. Și legându-i mâinile dindărăt, l-au târât slujitorii înaintea carului dregătorului, până la capiștea lui Apolon. Și dacă au venit acolo, făcând sfântul rugă, îndată a căzut capiștea din temelie, fiind înăuntru preotul cel mare al idolilor și alți mulți; lucru pe care văzându-l Leontie Ipatul a căzut la sfântul, și crezând în Hristos, s-a botezat înaintea tuturor. Atunci venind preotul Iulian l-a cuminecat cu Sfintele Taine, și consulul îndată și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu, precum poftise prin rugăciunea sfântului. Deci văzând Loxorie căpetenia ceea ce se făcuse a prins pe preotul Iulian și pe Chesarie diaconul, și a poruncit să-i bage în saci și să-i arunce în mare; iar sfinții i-au zis: «Noi, o Loxorie, vom fi aruncați în mare, iar tu mușcat fiind de un șarpe rău, îți vei lepăda sufletul cu rea moarte"; ceea ce s-a și făcut; că peste două zile, umblând el pe lângă mare, s-a încolăcit peste dânsul un șarpe foarte mare și bătându-i toate mădularele, atât îl făcu de nu putea să răsufle, și era mai mort, fiind o priveliște mare de jale celor ce-l vedeau zăcând umflat. Iar trupurile sfinților ieșind din mare de Domnul îndrumate, trimiși fiind prin vedenie oarecare Eusebiu preot și Felix de le-au primit, și trecând pe unde zăcea acel nenorocit, pe care și văzându-l striga și se văita ticăloșindu-se pe sine, și după puțin și-a lepădat sufletul; iar feciorul botezatului Leontie consulului celui mai sus numit, după ce au îngropat moaștele sfinților lângă cetate, au tăiat și capetele lor, și le-au dat pe râu. Atunci Cuart preotul din cetatea Capua, fiind povățuit de dumnezeiesc înger, a mers de a luat moaștele acestora, adică ale lui Eusebiu și ale lui Felix, și le-a pus în loc cucernic, întru mărirea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh.

Tot în această zi, Sfântul Leontie Consulul, crezând în Hristos și rugându-se cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Eusebiu prezbiterul și Felix.

Tot în această zi, Cuvioșii nouăzeci și nouă de părinți, care în insula Creta s-au nevoit, cu pace s-au săvârșit.

Sfinții 99 Cuvioși Părinți din Creta

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Polihronie.

Acesta a fost născut în provincia ce se cheamă Gamfanita, iar tatăl acestuia Vardenie era plugar. Și și-a învățat copilul carte, și i-a poruncit să urmeze după ceilalți copii. Și fiindu-le apa departe, prin rugă copilul a izvorât fântână în curtea tatălui său cu apă foarte bună; pentru că avea copilul multă înțelepciune și înfrânare. Deci ajungând în vârstă, se luă cu cei ce lucrau la vii și merse la Constantinopol. Și lucrând și el cu ceilalți lucrători la vie, gusta hrană și bea apă a doua zi, sau a treia zi. Iar stăpânul viei mirându-se de lucrătorul lui Dumnezeu și respectând virtutea lui, i-a dat o sumă de aur și l-a trimis zicându-i: «Du-te la casa ta și te roagă lui Dumnezeu pentru mine», oprindu-i și sapa de dragul credinței, care a făcut multe minuni; iar el cu aurul ce avea la mâna lui, a făcut o biserică; și aflându-se la Sinodul ce s-a ținut la Niceea, fiind citeț s-a învrednicit și de diacon și de preot. După aceea murind marele Constantin, îndată erezia lui Arie începu a prinde pe mulți; atunci sfântul acesta ținând tare credința cea dreaptă, se silea totdeauna a o crește și a o întări. Pentru aceea ereticii se topeau de zavistie, și aflând pe sfântul stând la altar, au sărit fără veste și l-au

junghiat și l-au tăiat cu săbiile, amestecându-l cu tainicul și dumnezeiescul sânge, și astfel l-au trimis fără voia lor jertfă sfântă lui Dumnezeu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a opta, pomenirea Preacuvioasei Maicii noastre Pelaghia.

Această sfântă a fost în zilele împăratului Numerian; ea era din cetatea Antiohiei și umbla pe la jocuri și prin teatre, și făcând desfrâu a strâns avere mare din acea rea agonisire. Apoi luând învățătură de la oarecare om sfânt anume Non episcopul, pocăindu-se cu căldură și botezându-se, își lepădă toată averea, ca și cum ar fi fost niște gunoaie, și îmbrăcându-se cu haine de păr, schimbându-se în chip bărbătesc și tăinuindu-se, s-a dus în muntele Măslinilor. Aici s-a închis într-o chilie și și-a petrecut viața ce i-a mai rămas cu plăcere dumnezeiască și a răposat cu pace.

Sf. Cuv. Pelaghia

Tot în această zi, Sfânta Pelaghia fecioara.

Aceasta a fost de la Antiohia Siriei de neam mare; și aflând conducătorul țării aceleia că este creștină, a trimis ostași să o prindă. Deci ei mergând acolo i-au înconjurat casa, vrând să o răpească; iar sfânta prinzând de veste i-a rugat să-i îngăduie puțin și ei au ascultat-o; deci stând ea către răsărit, la locul unde-și făcea rugăciunea, ridicându-și mâinile în sus și înălțându-și ochii la cer, s-a rugat multă vreme lui Dumnezeu ca să nu o lase să cadă în mâinile ostașilor, ci să ridice către Dânsul curată și sfințită jertfă fără prihană; apoi suindu-se deasupra casei, s-a aruncat pe sine în prăpastie și și-a dat sufletul lui Dumnezeu. Pe aceasta Sfântul Ioan Gură de Aur cu laude a cinstit-o pentru curăția fecioriei ei și pentru multa ei nevoință.

Tot în această zi, Sfânta Taisia, care a fost desfrânată.

Aceasta de mică a fost locaș demonic, din pricina mamei sale. Deci, fiind vânată de Pafnutie Sidoneanul și luând deplin adeverire că este pocăită, și-a împărțit toată averea la săraci, până la patru sute de litre de aur. Și încuindu-se într-o chilie și plângând și suspinând din toată inima, zicea: «Cel ce m-ai zidit, miluiește-mă». Întru aceasta a petrecut trei ani. Apoi ieșind de acolo din porunca părintelui, peste cincisprezece zile s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a noua, pomenirea Sfântului Apostol Iacov al lui Alfeu.

Acesta era fratele Sfântului Matei Evanghelistul, care fusese mai înainte vameș, și era fiu al lui Alfeu; mergând la propovăduirea Evangheliei, arzându-se de râvnă dumnezeiască, a stricat toate capiștile idolilor, tămăduind boli și gonind duhuri necurate; pentru care lucru și mulțimea limbilor, l-a numit sământă dumnezeiască. Acesta umblând multă parte a lumii, și vestind pe Hristos, ca un iubitor de Hristos și patima ce-a râvnit și moartea, că a fost răstignit pe cruce, și așa și-a dat Duhul la Dumnezeu.

Tot în această zi, Preacuviosul Părintele nostru Andronic, și Atanasia soția lui

Acest cuvios Andronic, a fost din Antiohia cea mare, lucrător de argint, foarte cucernic, plin de fapte bune și bogat; și a luat luiși pe Atanasia, femeie curată și iubitoare de Dumnezeu; iar bogăția lor o împărțeau în trei părți; o parte la săraci, alta la împodobirea bisericilor și a treia la trebuința casei lor. Au născut ei un fiu și o fiică, iar după nașterea celor doi fii, n-au mai adăugat a se cunoaște trupește, ci amândoi se nevoiau pururea în curăție, la rugăciune, și a face bine săracilor și a căuta pe

bolnavi. Trăind așa doisprezece ani împreună, fiind fiii lor la o vârstă care putea să dea bucurie părinților, într-o zi îmbolnăvindu-se amândoi fiii au murit. Deci Andronic, nu se arăta mâhnit de acea întâmplare, ci încă a strigat fericitul, acel glas al lui Iov, zicând: «Gol am ieșit din pântecele maicii mele, gol mă voi și duce»: «Domnul a dat, Domnul a luat». Iar femeia lui, Atanasia, avea jale nemângâiată, zdrobindu-se cu atâtea plânsuri, încât de mâhnirea cea mare atâta a slăbit încât era să moară; pentru că zicea: «Să mor și eu cu fiii mei». La îngroparea fiilor lor s-au adunat toți cetățenii și însuși patriarhul cu tot clerul, și i-au îngropat în biserica Sf. Iulian. Iar după îngropare nu voia Atanasia să meargă la casa sa, ci ședea lângă mormântul fiilor săi plângând. La miezul nopții însă i s-a arătat ei Sfântul Mc. Iulian, în chip de călugăr, zicându-i: «Pentru ce nu lași pe cei ce sunt aicea să se odihnească, femeie?» Iar ea a zis: «Nu te mânia pe mine, domnule; sunt mâhnită, pentru că doi fii am avut, și pe aceștia astăzi i-am îngropat împreună». Iar el i-a zis: «Dar de ce plângi pentru dânșii? Că în ce chip caută firea omenească mâncare și nu se poate a nu-i da, așa și copiii cu cereștile bunătăți se hrănesc de la Hristos, pe Care roagă-L, zicând: «Dreptule judecător, dacă ne-ai lipsit de cele pământești, nu ne lipsi de cele cerești». Iar ea auzind acestea s-a smerit și și-a schimbat mâhnirea în bucurie, că zicea: «Dacă fiii mei viețuiesc în cer, apoi de ce plâng eu?» Și s-a întors să mai vorbească cu cel ce i se arătase și nu l-a mai văzut; l-a căutat prin toată biserica, și n-a aflat pe nimeni. Atunci Atanasia a cunoscut că vedenie a fost, și s-a spăimântat; și mergând a spus bărbatului ceea ce a văzut, și s-au mângâiat amândoi. Iar nu după multă vreme, a zis Atanasia către Andronic: «Lasă-mă la o mânăstire, ca să-mi plâng păcatele», și el primind cuvântul cu bucurie, fiindcă dorea și el, au împărțit cea mai multă parte din avuția lor la săraci, și au iertat robii ce erau cumpărați, iar cealaltă avuție a lor au dat-o socrului său ca să facă bolniță de săraci și gazdă străinilor, și luându-și puțină avere, cât să le fie pe cale, au ieșit noaptea din cetate numai ei amândoi. Iar fericita Atanasia întorcându-se, a văzut de departe casa sa, și căutând spre cer a zis: «Dumnezeule cel ce ai zis lui Avraam și Sarei: ieși din pământul tău și din rudenia ta, și vino la pământul pe care îl voi arăta ție, caută și spre noi și ne du întru frica ta. Iată pentru numele tău, am lăsat casa noastră, ca să nu ne închizi nouă ușile împărăției Tale». Și plângând amândoi, au mers în calea lor și ajungând la Ierusalim s-au închinat la Sf. Locuri, și vorbind cu mulți părinți, au luat binecuvântare de la dânșii. Și auzind de părintele Daniil, au mers la dânsul, și i s-au închinat lui; acesta vorbind cu ei cuvânt de mântuire, mult i-a folosit, și scriindu-le o carte i-a binecuvântat și i-a trimis la Mânăstirea Tavenisiotului.

Sfântul Apostol Iacov al lui Alfeu
și Cuv. Andronic și soția sa Atanasia

Deci mergând acolo, a dat fericitul Andronic pe sfânta lui soție Atanasia la mânăstirea de femei. Iar el întorcându-se la părintele Daniil, a primit îngerescul chip și a petrecut fericitul lângă acest părinte doisprezece ani, nevoindu-se. După aceasta a rugat pe părintele să-l lase pe el la Ierusalim să se închine la Sfintele Locuri; iar părintele Daniil făcând rugăciune i-a dat voie. Și mergând părintele Andronic în părțile Egiptului, a șezut să se odihnească puțin sub un copac, și iată după rânduiala lui Dumnezeu a văzut pe fericita Atanasia, femeia sa, care mergea în chip bărbătesc, și s-au închinat unul către celălalt. Deci a cunoscut Atanasia pe bărbatul său, iar el nu a cunoscut-o pe ea. Căci cum era cu putință să o cunoască, că fața ei se veștejise de înfrânare, și era neagră ca un arap: Către aceasta încă și rânduiala sa schimbându-și, era îmbrăcată bărbătește, și a întrebat pe Andronic, zicând: «Oare, nu ești tu ucenicul părintelui Daniil, cel ce se numește Andro-

nic?» Iar el a zis: «Eu sunt». Și iarăși l-a întrebat: «Unde mergi Avva Andronic?» Răspuns-a Andronic: «Mă duc la Sfintele Locuri să mă închin; dar tu unde mergi, și cum îți este numele?» Iar ea a zis: «Mă duc și eu la Sfintele Locuri, și numele îmi este Atanasie" (pentru că așa își schimbase numele). Și a zis Andronic: «Să mergem dar împreună». Iar Atanasie a zis: «De voiești să mergi cu mine, să pui pază gurii tale ca în tăcere să călătorim». Iar el a zis: «Bine, să fie așa precum voiești». Grăit-a Atanasie: «Să mergem dar, și rugăciunile sfântului tău stareț să călătorească cu noi». Și ajungând la Sfânta Cetate și închinându-se la Sfintele Locuri, s-au întors cu tăcere la Alexandria. Și a zis Atanasie către părintele Andronic: «Voiești, părinte, să petrecem amândoi într-o chilie?» Răspuns-a Andronic: «Să petrecem; însă mai întâi voi întreba pe stareț dacă ne va porunci nouă ca împreună să petrecem». Și a zis Atanasie: «Mergi și întreabă, iar eu te voi aștepta pe tine în schitul ce se cheamă Optsprezecinicul; și de-ți va porunci părintele să vii la mine, precum am umblat cu tăcere, așa cu tăcere și în chilie să petrecem. Iar de nu vei putea să petreci în tăcere, să nu vii la mine; că măcar și părintele de ar porunci, nu voi să viețuiesc acolo unde nu ar fi tăcere».

Și mergând Andronic la Avva Daniil, i-a spus de împreună-călătorul său Atanasie. Și a zis Daniil lui Andronic: «Mergând să iubești tăcerea, și să petreci cu Atanasie de vreme ce este călugăr desăvârșit». Deci a luat Andronic pe Atanasie, și l-a dus în chilia sa, și au petrecut în frica lui Dumnezeu cu tăcere alți doisprezece ani; și n-a cunoscut Andronic că Atanasie este soția lui; pentru că aceea se ruga cu deadinsul lui Dumnezeu ca să nu fie cunoscută de bărbatul său. Iar Avva Daniil adeseori venea la dânșii și-i învăța. Odată fiind la dânșii, și mult grăindu-le de folosul sufletului, se întorcea; și mai înainte de a sosi în chilia sa, l-a ajuns fericitul Andronic, zicându-i: «Părinte Daniel, părintele Atanasie se duce către Domnul!» Și întorcându-se starețul, l-a aflat într-o mare fierbințeală; și a început Atanasie a plânge. Și starețul i-a zis: «Se cade să te bucuri că mergi să întâmpini pe Hristos, iar nu să plângi». Răspuns-a Atanasie: «Nu plâng pentru mine, ci pentru părintele Andronic; ci să faci dragoste părinte, după îngroparea mea vei afla o scrisoare sub căpătâiul meu, și citind-o să o dai părintelui Andronic». Și făcând rugăciune, s-a împărtășit Atanasie cu dumnezeieștile taine, și s-a dus către Domnul. Și au venit frații să îngroape trupul lui, și aflară că era femeie cu firea ei. Iar Avva Daniil a aflat sub căpătâiul ei scrisoarea și, citind-o, a dat-o lui Andronic. Atunci a cunoscut Andronic, că femeia lui era, și toți au lăudat pe Dumnezeu. Și s-a auzit aceasta în toate Lavrele, și trimițând Avva Daniil a chemat pe toți părinții cei din Egipt, și pe cei din pustiul cel mai dinăuntru, și s-au adunat din toate Lavrele, și au îngropat cu cinste sfântul trup al fericitei Atanasiei, mărind pe Dumnezeu cel ce i-a dat o asemenea răbdare. Iar după îngroparea ei, au petrecut starețul cu Andronic până la a șaptea zi, și în ziua a șaptea făcând pomenirea celei ce se mutase, a voit ca să ia pe Andronic în chilia sa; iar Andronic îl ruga zicând: «Lasă-mă aicea părinte, ca și eu să mă îngrop cu doamna mea Atanasia». Și lăsându-l starețul s-a dus; și încă nesosind el până la chilie l-a ajuns un călugăr, zicându-i: «Părintele Andronic se duce către Domnul». Și a trimis starețul în urma părinților celor ce plecase, zicând: «întorceți-vă cu mine la părintele Andronic; iar ei întorcându-se l-au aflat încă viu, și au luat binecuvântare de la dânsul. Iar sfârșindu-se cu pace părintele Andronic, s-a îngropat cu fericita Atanasia, lăudând pe Dumnezeul cel minunat între sfinții săi, căruia se cuvine mărirea, în vecii vecilor. Amin.

Tot în această zi, pomenirea dreptului Avraam și a nepotului său Lot.

Dreptul Patriarh Avraam

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Poplia.

Aceasta trăia pe vremea păgânului Iulian, măritată fiind mai înainte și născând roadă vrednică lui Dumnezeu, pe preotul Ion care a fost purtător de grijă pentru orânduiala Bisericii, și pururea fugea de vrednicia episcopiei, pentru multa lui smerenie. Deci mergând atunci Iulian la Antiohia, având multă mândrie demonică și silind pe toți să creadă în demoni, această cinstită bătrână, a început a cânta în fața împăratului cu niște fecioare: «Idolii păgânilor argint și aur, lucruri de mâini omenești». Pentru aceasta târând-o, au bătut-o tare peste obraz, atâta cât s-a roșit și pământul de sângele ei, dar nu a fost omorâtă, până la întoarcerea Paravatului. Acela însă, fiind înjunghiat, nu s-a mai întors, iar ea trăind un an după aceea, cu pace s-a dus către Domnul.

Tot în această zi, Preacuviosul părintele nostru Petru.

Acest fericit ostaș a fost pe vremea împărăției lui Teofil; și fiindcă era încuviințat și la frumusețe și la stat, și la chipul trupului, a fost încins de împăratul mare spătar. Apoi călcând și lepădând toate lucrurile lumești, a mers la viața călugărească, la o mânăstire ce se cheamă Dafnes, și și-a pus numele Petre, în loc de Leon. Apoi s-a dus la Olimp, după aceea la Sfintele Locuri, apoi la Laodiceea și la Attalia, suferind toate ostenelile călătoriei. Deci fiindcă înțelese înălțimea vieții și a faptelor sale celor bune, l-a plecat împăratul Vasile Macedon, de a mers la Mânăstirea sfântul Foca. În care nevoindu-se foarte după Dumnezeu, cu pace și-a dat duhul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a zecea, Sfinții Evlampie și Evlampia.

Acești sfinți mucenici au fost pe vremea lui Maximian, când domnea în orașul Nicomidia Maxim. Pe atunci mai mulți creștini ascunși în munte, au trimis pe Sfântul Evlampie la cetate ca să le cumpere pâine. Iar el mergând, a fost prins de slujitorii idolești; și punându-l înaintea împăratului și întrebându-l, se mărturisi pe sine că este creștin; și intrând în capiștea idolilor, în loc să jertfească, el a poruncit idolului lui Aris să cadă și a căzut de s-a sfărâmat. Fiind el pedepsit a venit Evlampia, sora sa, la mijloc și l-a rugat să facă rugăciune pentru dânsa, ca să mărturisească și ea împreună cu el. Deci, băgându-i într-o căldare ce fierbea, și rămânând nevătămați, au crezut în Hristos două sute de bărbați, cărora li s-au tăiat capetele împreună cu dânșii.

Tot în această zi, Sfinții două sute de mucenici ce s-au tăiat împreună cu sfântul Evlampie.

Tot în această zi, Părintele nostru Vasian.

Acest Preacuvios, părintele nostru Vasian, era de la Răsărit, din Siria. Iar în zilele împăratului Marcian a venit în Constantinopol, și atâta a strălucit cu faptele și cu minunile, încât împăratul a zidit o biserică întru numele lui, care se află până astăzi. Și i s-a înmulțit numărul ucenicilor până la trei sute, dintre care era și Preacuvioasa Matroana. Deci, trăind așa și pe mulți aducând lui Dumnezeu, și tămăduind boli, și fiind făcător de nespuse minuni, întru adânci bătrânețí către Domnul s-a dus.

Tot în această zi, Preacuviosul Părintele nostru Teofil mărturisitorul.

Acest fericit, părintele nostru Teofil, a fost născut aproape de Tiberiupol din părinți creștini, și când a fost de trei ani, primind sfântul

Cuviosul Teofil și Sfinții Mucenici Evlampia și fratele său Evlampie

Botez, îl luară părinții și merseră în muntele Selentiul, unde aflând pe cuviosul părintele nostru Ștefan, și luară binecuvântare de la dânsul, se duseră la casa lor. Deci de atunci se nevoia copilul la învățătura cărții. Și dacă ajunse la treisprezece ani, se duse iar la Preacuviosul Ștefan. Acesta văzându-l, îi zise: «Pentru ce ai venit fiule la mine?» Iar copilul îi răspunse: «M-ai chemat părinte; și eu lăsându-mi părinții am venit aici». Și iarăși zise cuviosul: «Când te-am chemat fiule, și ce ți-am zis?» «Lucrând eu, zice, la țarină, mi-ai zis: «Fiule Teofile, te-ai depărtat de la Domnul, care zice: «Ridică-ți Crucea, și urmează Mie!» Din aceste cuvinte rănindu-mă la inimă ți-am venit pe urmă până la ușă; și aflând-o încuiată, te-ai făcut nevăzut de la ochii mei, și rămăsei singur; și mi se pare, părinte sfinte, precum îți cunosc vorba, să nu fi fost tu cel ce m-ai chemat; nu te întoarce dar de către robul tău, care cere mântuire». Iar cuviosul părinte mulțumind lui Dumnezeu, luă copilul la dânsul, crescându-l, și deprinzându-l cu nevoința și cu petrecerea vieții călugărești. Apoi, peste trei ani, chemând părintele pe egumenul lavrei, a dat copilul pe mâna lui, și luându-l la mânăstirea lui, îi tăiaseră părul. Iar părinții lui nu încetau căutându-l și nevoindu-se să afle pe cel ascuns; și după câțiva ani, aflând cele despre copil, au mers la egumen, cerând cu poftă să le arate pe fiul lor; iar egumenul întâi mâhnindu-se foarte de acest lucru, nici cum se pleca; dar dacă văzu întristarea lor și fără de voie l-a arătat. Văzându-l părinții, în cinul ce se afla, pornindu-se spre plângere, amestecată cu bucurie, îmbrățișându-l și sărutându-l, ce nu zicea, și ce nu făcea, cât era destul să pornească și pe cel fără de suflet spre bucurie.

Atunci bucurându-se câteva zile cu fiul lor, și cu adevărat cunoscând harul ce era asupra lui, adeveriră către egumenul cu jurământ, că întorcându-se acasă poftea să-și aibă și copilașul cu dânșii; ca să facă o mânăstire cu cheltuiala lor, precum de mult doreau; și deoarece acum este vremea aceea, trebuia să se apuce de lucru. Apărându-se egumenul găsiră cu cale să ia de la Dumnezeu răspunsul acestui lucru. Și a făcut rugăciune și post trei zile neîncetat, și săvârșind rugăciunea: «O, minunate sunt lucrurile Tale, Doamne!» Și auzi un glas de sus în biserică, poruncind: «Să slobodă copilul». Pe care luându-l părinții împreună și cu oarecare frați din mânăstire, se întoarseră cu bucurie la casa lor. Deci făcându-se în scurtă vreme mânăstirea, se afla Sfântul Teofil petrecând în ea sihăstrește de câțiva ani. Iar fiara cea hulitoare Leon împăratul, luptătorul împotriva icoanelor, făcu de veni sfântul înaintea lui, și mărturisind închinăciunea sfintelor icoane, porunci să-l bată cu vine de bou; apoi să-i lege strâns mâinile la spate și să-l ducă pe calea ce mergea la Niceea. Și pe stâlpnicul Longin, să-l întindă cu fața în sus pe pământ, și să-i ardă pe cap icoanele ce s-au aflat. Iar sfântul Teofil ajungând la Niceea, stătu înaintea judecății, și nesuferind păgânul îndrăznirea și mustrarea sfântului, porunci să-l întindă pe doi stâlpi cruciș, și să-i rupă carnea cu vine de bou uscate. Și păgânul văzând că-i curgea sângele ca un izvor, de se roșea pământul, se sculă și el de pe scaun, și a bătut însuși pe sfântul peste obraz multe ceasuri. Deci după ce încetă a-l bate, porunci să-l încalțe cu încălțăminte de fier arsă, și să alerge înaintea lui. Atunci consulul umilit fiind de patimile sfântului îi zise: «Oare numai tu Teofil și cu ai tăi, vă aflați fără minte la închinarea icoanelor?» Iar sfântul zise: «Dacă vei vrea, ia să cercăm din Sfintele Scripturi despre întrebarea aceasta că te știu că bine le știi. Și de mă vei rămâne cu socoteala, voi părăsi închinarea icoanelor; iar de vei rămâne tu, vei voi să te închini lor?» Căpetenia zise: «Fără îndoială, așa să fie!».

Atunci sfântul făcându-și voie bună, începu a se întreba pentru cinstea și rânduiala sfintelor icoane. Și învingând sfântul pe căpetenie, acesta zise către el: «Cinstite bătrânule, eu voi pune nevoință să înduplec pe împăratul, să urmeze la această cunoștință de voi putea. Iar tu du-te la chilia ta». Iar sfântul se mâhni că nu-și săvârși calea muceniciei, însă având rănile îi părea bine. Și întorcându-se la mânăstire, a dus mare bucurie fraților, și prietenilor și rudelor, și tuturor câți erau pe aproape. Deci trecând puțină vreme de la întoarcerea lui de la mărturisire la mânăstire, cunoscând fericitul mutarea sa cea după pământ spre ceruri și bine tocmind lucrurile mânăstirii și învățând și binecuvântând pe toți, s-a mutat către Domnul, de Care dorea: a Căruia este mărirea în veci. Amin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea Sfântului Apostol Filip, unul din cei șapte diaconi.

Acesta era din Cezareea Palestinei și luându-și femeie a născut patru fete proorocițe. De acesta pomenește dumnezeiescul Luca evanghelistul la Faptele Apostolilor. A fost făcut și diacon de către apostoli la lucrarea sfinților, împreună cu Ștefan și cu ceilalți. Acesta a luminat Samaria și a botezat pe Simon vrăjitorul, care se fățărnicea; și răpit fiind de îngeri a aflat pe etiopianul famen, pe care învățându-l l-a botezat. După aceea fiind adus de înger la cetatea Azot a luminat-o și pe aceasta cu cuvântul său. Apoi a mers la Tralia cea din Asia, în care făcând minuni și zidind biserică, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, Sfintele Mucenițe Zinaida și Filonila surorile.

Acestea au fost din Tarsul Ciliciei, rudenii lui Pavel apostolul și părăsindu-și patria și lepădându-se de averea lor și prefăcându-se că umblă cu meșteșugul doctoricesc, iar după adevăr plineau lucrul apostolesc. Au venit și în cetatea Dimitriadei și intrând într-o peșteră, petreceau acolo viața lor; în care loc Zinaida tămăduind boli și slăbiciuni s-a mutat către Domnul. Iar Filonila dându-se pe sine la îndelungate postiri și privegheri cu rugăciunea făcea multe minuni. Și cu slujba slujind firii, s-a dus din viața aceasta vremelnică.

Tot în această zi, Preacuviosul Părintele nostru și mărturisitorul Teofan, fratele Sfântului Teodor Scrisul.

Aceștia fiind din părinți cucernici, care locuiau în Palestina și aveau grija iubirii de oaspeți, prin sârguința părinților lor au învățat toată filozofia cea sfântă și cea elinească și s-au călugărit, apoi au fost hirotoniți preoți. Pe atunci tulburându-se păgânul Teofil împotriva icoanelor și oprindu-le de la închinare, au fost trimiși acești preaînțelepți de către cel ce era atunci patriarh de Ierusalim, către acel hulitor de Hristos împărat pentru pricina aceasta; înaintea căruia stând de față și mustrându-l ca pe un luptător împotriva lui Dumnezeu au fost închiși în temniță amândoi multă vreme. După aceea spurcatul chemând pe fericitul Teodor la el din temniță și bătându-l rău și înfierându-i obrazul cu stihuri iambicești l-a trimis iarăși la temniță. Iar pe Sfântul Teofan, pătimind și el asemenea, l-a trimis în Tesalonic la închisoare. După moartea păgânului Teofil, fiind chemat de la închisoare de Mihail și Teodora, binecredincioșii împărați, a fost făcut mitropolit Bisericii din Niceea de patriarhul Metodie, care a risipit erezia luptei împotriva icoanelor; și ocârmuind Biserica și turma sa precum iubește Dumnezeu, a trecut din viața aceasta.

Sfântul Apostol Filip; Sfântul Teofan ep. Niceei și Sfânta Mucenița Zinaida

Tot în această zi, pomenirea sfinților patriarhi ai Constantinopolului: Nectarie, Arsachie și Sisinie.

Duminică după 11 zile ale acestei luni, se face pomenirea Sfinților și fericiților Părinți de la Niceea, care a doua oară s-au adunat în acest oraș în zilele iubitorilor de Hristos împărați Constantin și Irina, împotriva celor ce păgânește și fără învățătură și fără socoteală făceau Biserica lui Dumnezeu a sluji idolilor și aruncau cinstitele și sfintele icoane.

Sfântul și a toată lumea al șaptelea Sinod, s-a ținut la Niceea, a doua oară, în zilele împăratului Constantin și ale Irinei maicii sale; în ale lui Adrian papa Romei și Tarasie al Constantinopolului; Politian al Alexandriei, Teodoret al Antiohiei și Ilie al Ierusalimului. Erau Sfin-

ţii Părinţi, ce se adunaseră acolo, trei sute şaizeci şi cinci; care s-au strâns împotriva luptătorilor icoanelor şi au anatemizat cu scrisoare anume tot eresul şi pe căpeteniile eresurilor, apoi pe toţi luptătorii împotriva icoanelor, poruncind şi întărind cu scrisoare, cum că cel ce nu va cinsti sfintele icoane, este străin de dreapta credinţă. Au dogmatisit că cinstea icoanei se ridică la chipul cel dintâi; şi cum că cel ce cinsteşte icoana, cinsteşte pe însuşi cel ce este înfăţişat în aceasta. Şi aşa rânduind şi întărind dreapta credinţă, s-a dus fiecare la scaunul său.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăsprezecea, pomenirea Sfântului Mucenici Prov, Tarah şi Andronic.

Aceştia au fost pe vremea consulului Diocleţian şi a guvernatorului Flavian. Tarah era foarte bătrân cu vârsta, roman fiind cu neamul, şi din norocire ostaş. Iar Prov era din Sida Pamfiliei. Şi Andronic din cetatea Efesului Ioniei. Deci, lui Tarah i-au zdrobit fălcile şi grumajii cu pietre; i-au ars mâinile cu foc, l-au spânzurat sus de un lemn şi cu fum împuţit l-au afumat dedesubt; apoi amestecând oţet cu muştar şi cu sare, i-au turnat pe nas şi l-au ars la

Sfinţii Mucenici Andronic, Tarah şi Prov

piept cu ţepi arse în foc, i-au tăiat urechile şi i-au despuiat capul de piele. A fost dat şi fiarelor să-l mănânce şi în cele din urma tăiat tot bucăţi cu sabia, şi-a dat sufletul la Dumnezeu. Iar viteazul Prov a fost bătut cu vine crude, i s-au ars picioarele cu fiare încinse, a fost spânzurat de un lemn; i-au ars şi i-au fript spinarea şi coastele cu frigări înroşite în foc, i s-au tăiat pulpele cu alte frigări şi în cele din urmă, făcându-l şi pe el bucăţi cu săbiile, şi-a dat fericitul sfârşit. Iar dumnezeiescul Andronic a fost spânzurat pe un lemn şi sfâşiat pe picioare cu fiare ascuţite; l-au împuns în coaste şi l-au frecat cu sare peste tăieturi; i s-a tăiat limba şi buzele şi de asemenea şi lui zdrumicându-i-se trupul tot bucăţi cu sabia şi-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Cosma făcătorul de cântări, episcopul Maiumei, Aghiopolitul.

Acest sfânt fiind foarte tânăr, rămase sărman; deci fiind în sărăcie, îl luă în casă tatăl Sfântului Ioan Damaschin ca să-l crească; acesta având multă avere şi mărire lumească, a luat în casa sa pe oarecare dascăl învăţat şi înţelept, având vrednicia de asingrit, care şi acesta se numea Cosma; şi i-a dat pe seamă-i pe fiul său Ioan şi pe Cosma, fiul său cel de suflet. Acela punând nevoinţă asupra lor cu învăţătura, în scurtă vreme tinerii au învăţat tot meşteşugul cărţii: adică gramatica şi filozofia şi încă nevoindu-se şi cu astronomia, muzica şi geometria; dintru aceasta se arătară tuturor vrednici de cinste. Dar cui îi este voia să-i cunoască de învăţaţi spre toate lucrurile, se vor adeveri din cărţile pe care le-au făcut. După aceea ducându-se ei la lavra Sfântului Sava, se făcură monahi. Fericitul Ioan a fost hirotonit preot de către Ioan patriarhul Ierusalimului, iar fericitul Cosma, rugat fiind foarte de toţi Ierusalimitenii, a fost făcut episcop la Maiuma. Deci petrecând bine şi povăţuindu-şi turma spre hrana cea mântuitoare, foarte bătrân fiind a răposat în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Muceniţe şi bunei biruitoare Domnina.

Aceasta a fost chinuită în zilele împăratului Diocleţian, fiind adusă înaintea guvernatorului Lisie, în cetatea anazarbenilor; deci mai întâi a fost bătută cu vine de bou crude, şi i s-au

ars picioarele cu fiare arse; apoi i s-au zdrobit oasele cu lemne și au deznodat-o din toate încheieturile. Apoi băgând-o în temniță și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Tot în aceasta zi, Sfânta Mucenița Anastasia fecioara.

Sfânta aceasta a fost pe vremea împărăției lui Deciu și Valerian din cetatea Romei, și era călugăriță împreună cu alte fecioare la o mănăstire. Deci pârâtă fiind la guvernator și adusă fiind înaintea lui în legături de fier, a fost bătută peste obraz și golită și arzând-o cu foc, o picau pe deasupra cu iarbă pucioasă, cu untdelemn și cu smoală. După aceea au spânzurat-o pe un lemn, i-au tăiat sânii și i-au scos unghiile; apoi i-au tăiat mâinile și picioarele și i-au scos dinții din rădăcină. În cele din urmă și-a primit sfârșitul prin sabie.

Tot în această zi, Sfinții șaptezeci de Mucenici, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, Sfântul Teodot episcopul Efesului, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfânta Muceniță Malfeta, săgetată fiind s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfânta Muceniță Anthia, care, băgată fiind în bou de aramă înroșit, cu foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfinții Mucenici Iuventim și Maxim care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, Sfântul Iason episcopul Damascului, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfinții Andromah și Diodor, care prin foc s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treisprezecea, pomenirea Sfinților Mucenici Carp și Papil, Agathodor și Agathonica.

Acești sfinți mucenici ai lui Hristos au fost pe vremea împăratului Deciu și a lui Valerian proconsulul Asiei, cu meșteșugul doctori. Sfântul Carp era episcop Tiatirilor, iar Papil era hirotonit diacon de acest Carp. Deci, prinzându-se de către domnitor și întrebați fiind, au mărturisit înaintea tuturor numele Domnului Hristos și silindu-i să facă Jertfă la idoli și neînduplecându-se, ei au fost legați pe lângă cai și târâți de la Tiatira până la Sardia și acolo spânzurându-i de un lemn i-au strujit. Atunci și Sf. Agathodor slugă fiind sfinților și urmând lor s-a întărit de dumnezeiescul înger și a mărturisit pe Hristos. Deci spânzurându-l și pe el l-au bătut cumplit cu toiege. Și așa fiind bătut și-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu. Iar Sf. Carp fiind spânzurat a râs; și fiind întrebat de către domnitor, pentru ce ai râs Carpe? a zis: «Am văzut mărirea Domnului meu și m-am bucurat». Iar pe Papil l-au legat de patru pari, și l-au ridicat sus, apoi l-au împroșcat cu pietre de care a rămas nevătămat. După aceea fiind aduși de față sfinții împreună i-au tăvălit peste spini în sus și în jos, și bătându-i deasupra pe pântece. După aceea i-au dat ca să-i mănânce fiarele. Atunci un leu, o minune!, răcnind oprea pe chinuitori de la atâta nemilostivire. Și bătându-le cu piroane încălțăminte de fier în picioare, i-au aruncat în cuptor; atunci și Agathonica, sora Sfântului Papil, făcând rugăciune, a intrat și ea cu dânșii. Și rămânând sfinții nearși și nevătămați, li s-au tăiat capetele cu sabia.

Sfântul Mucenic Papil diaconul; Sfântul Sfințit Mucenic Carp și Sfânta Muceniță Hristi; Sfântul Mucenic Agathodor; Sfânta Muceniță Agathonica

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Florentie.

Sfântul Mucenic Florentie, a fost din cetatea Tesalonicului. Și fiind creștin și râvnitor binelui, ocăra și defăima înaintea tuturor, pe dumnezeii elinilor, întărea pe creștini în credința cea în Hristos și-i îndemna în tot chipul spre lucrarea dumnezeieștilor porunci. Deci făcând el așa a fost prins de guvernatorul cetății și fiind întrebat, a mărturisit pe Hristos cu îndrăzneală fără frică înaintea tuturor, că este Dumnezeu mai înainte de veci și Făcătorul tuturor; și că zeii păgânilor, sunt lemne, pietre, aur, argint, aramă, fier, idoli fără suflet și fără simțire. Acestea zicând, l-au bătut cumplit, l-au spânzurat de un lemn și l-au strujit; și aprinzând foc mare l-au aruncat în mijlocul focului; iar el bucurându-se și rugându-se în taină și mulțumind lui Dumnezeu, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Dioscor.

Acesta a mărturisit pe vremea împărăției lui Diocletian. Se trăgea cu neamul din schinopoliți și cu vrednicia era sfetnic. Deci socotind toate lucrurile lumii acesteia ca pe niște gunoaie, numai ca să dobândească pe Hristos, a luat îndrăzneală și stând înaintea guvernatorului Luchian, înfruntându-l și mai vârtos batjocorindu-l, întru nimic îi socotea înfricoșările și amăgirile; mai ales când acela arăta sfântului foc și organele vârtejelor, și alte multe feluri de chinuri. Însă toate acestea au rămas nelucrătoare și s-au arătat ca o nimica înaintea bărbăției și a mărimii de suflet a mucenicului. Pentru aceasta în cele din urmă, cu sabia i-a tăiat sfântul lui cap.

Tot în această zi, Sfântul Părintele nostru Nichita Patriciu Mărturisitorul.

Acesta s-a născut în Paflagonia din părinți creștini și iubitori de Dumnezeu; se zice că era rudenie cu împărăteasa Teodora. Deci dându-se la învățătură și la Sfintele Scripturi a mers în Constantinopol, fiind de șaptesprezece ani. Și ținând atunci Irina sceptrurile împărăției și aflând că copilul era făcut famen de părinții săi l-a luat în casă și peste puțină vreme a ajuns mai mare peste toți ai casei. Și ajungând la vrednicia patriciilor, a fost pus guvernator al Siciliei. De atunci trăind bine, precum iubește Dumnezeu și vrând să se călugărescă, nu l-au lăsat împărații Nichifor și fiul său Stavrachie. Iar apoi împărățind Mihail (adică Rangave, care și Curopalat se zicea), abia după multe rugăciuni, i-au dat voie să se facă monah, însă din cetate să nu iasă; ci dându-i Mânăstirea Hrisonichi la poarta de aur i-au poruncit să petreacă acolo. Și era de cincizeci de ani când s-a călugărit; și la această mânăstire s-a aflat, până în zilele împărăției lui Leon Armeanul luptătorul împotriva icoanelor.

Dacă a văzut necinstea ce se făcea icoanelor, a ieșit din cetate și a mers la un metoc pe care îl dăruise el mânăstirii și s-a amestecat cu frații cei de rând, mâncând cu ei și lucrând împreună cu ei. Iar unii din clevetitori făcând voia luptătorului împotriva lui Dumnezeu, i-a spus că acesta avea o icoană a Mântuitorului, pe care din credință o luase de la Roma. Deci a fost trimis unul din rânduiala sa înfricoșându-l cu cuvinte aspre și cu îngroziri, și cerându-i să-i dea cinstita icoană; iar el nevrând a răspuns: «Nu este a mea această cinstită icoană, ci este a lui Dumnezeu și a fost dăruită în sfintele odoare ale bisericii». Deci apucând pe alt frate, ca să-i arate ceea ce căuta, a intrat în biserică și aflând-o a luat-o ca și cum ar fi fost lucru de nimic și a aruncat-o fără de cinste la așternutul picioarelor lui. Sfântul văzând aceasta a suspinat din adâncul inimii, socotind că aceasta era să fie începătura chinurilor lui. Deci, vrând să plece trimisul împărătesc, a închis pe sfântul să nu iasă nici de acum de acolo. După acestea luând împărăția Teofil luptătorul împotriva lui Dumnezeu și acesta purtând și el război împotriva sfintelor icoane, a trimis și către sfântul pe oarecare Teodosie să-i spună înaintea celor ce se aflau acolo că, sau să se împărtășească cu patriarhul Antonie, și să nu se închine icoanelor, sau în acel ceas să fie izgonit. Iar sfântul zise: «Nu voi înceta niciodată a mă închina icoanei lui Hristos și Dumnezeului meu, măcar că aceasta nu vă place». Iar pe Antonie, având-mi mintea întreagă, nu-l voi numi Patriarh, ci desfrânat. Deci izgonește, taie, fă ce-ți este voia; și îndată l-a izgonit de acolo. Iar sfântul mulțumind lui Dumnezeu și luând cu dânsul trei frați a mers la alt metoc ce era acolo aproape și petrecând acolo sfânta patruzecime, până la Pogorârea Sfântului Duh, s-a dus la Pantihia. Dar ieșise porunca să nu fie primiți creștinii care fug. Atunci

sfântul s-a întors la Erivol, și acolo a venit către dânsul un oarecare Nicolae, rudenie a sa, și i-a spus că ar găsi mare odihnă, dacă ar vrea să meargă la metocul lui, ce se cheamă Zulupas și s-a dus acolo.

Apoi peste puțină vreme a venit poruncă de la luptătorii împotriva icoanelor că sau să se împărtășească cu ei, sau să fugă de acolo. Deci ieșind și de acolo, s-a dus la Catisia și aflând un loc mic l-a cumpărat și a zidit o biserică în numele Sfinților Arhangheli și petrecând în aceea câțiva ani, bine și cu plăcere dumnezeiască, împreună cu frații ce erau cu el, în cele din urmă s-a dus la mânăstirea cea de lângă mare; unde învățând pe monahi și rugându-se pentru dânșii și cunoscându-și mai înainte mutarea către Domnul, a răposat la șaptezeci și cinci de ani ai vieții sale.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Veniamin Diaconul.

Acest fericit Veniamin era în zilele lui Isdigherd împăratul Persiei; fiind diacon la Biserica lui Dumnezeu, a adus pe mulți păgâni la dumnezeiasca cunoștință. Atunci a fost pârât ca un făcător de rele; pentru aceasta a fost bătut și băgat în temniță unde a zăcut doi ani. Deci venind un sol de la împăratul romanilor, la împăratul perșilor, și aflând de aceasta, a rugat pe împăratul, ca să slobozească pe Veniamin; iar împăratul l-a întrebat dacă va înceta să mai învețe pe magi creștinismul? Și solul a răspuns: „Așa este împărate, să păzească în tot chipul poruncile tale precum trebuie". Iar Veniamin dacă a auzit cuvintele solului, a zis: «Este peste putință să nu împart eu lumina care am primit-o, căci de câtă certare este vrednic, cel ce va ascunde talantul, ne arată aievea învățătura sfintelor Evangheliii». Împăratul nepricepând nimic din toate acestea, a poruncit să-i dea drumul din legături; iar el iarăși s-a dus de făcea cele obișnuite. Pentru care mâniindu-se împăratul, a făcut douăzeci de țepuși de trestii ascuțite și i le-au băgat pe sub unghiile mâinilor și ale picioarelor. Și văzându-l că socotea chinurile ca niște jucării, a făcut altă țepușă de trestie ascuțită, și i-a pus-o în mădularul udului, pe care punând-o și scoțând-o adesea, făcea dureri nesuferite sfântului. Apoi după chinul acesta, acea fiară fără de omenie a poruncit să-i îndese prin șezut un lemn gros care avea de toate părțile noduri; și așa și-a dat duhul către Domnul.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Antigon care s-a săvârșit prin foc.

Tot în această zi, Sfânta nouă Muceniță Hrisi, care s-a nevoit în oarecare loc al eparhiei Moglenilor ce se numește Slatina, la anul 1795, în bucăți tăindu-se s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a paisprezecea, Cuvioasa Maica noastră Parascheva cea nouă.

Aceasta cu adevărat mare și vestită între femei, Cuvioasa și pururea pomenita Parascheva, s-a născut într-un sat al Traciei, numit și din vechime și acum Epivata. Părinții fericitei erau de neam bun și măriți, înavuțiți cu foarte mulți bani și averi; mai mult însă îi mărea și îmbogățea drept cinstirea lui Dumnezeu și a fi și a se numi creștini. Aceștia dar aducând la lumină pe cuvioasa, întâi au renăscut-o prin scăldătoarea cea dumnezeiască, apoi pe cale înaintând, o învățară toată îmbunătățirea și așezarea cea după Dumnezeu; iar după ce a trecut al zecelea an, ades mergea cu maica sa la biserica Preacuratei Născătoare de Dumnezeu și a auzit aceste dumnezeiești binevestiri: «Cel ce voiește a veni după Mine, să se lepede de sine și să ridice crucea sa și să urmeze Mie». Îndată toată a fost cuprinsă de aceasta și ieșind din biserică, întâlnind un sărac, ascunzându-se de maica sa și dezbrăcând hainele strălucite și luminate ce purta, le-a dat lui și ea a îmbrăcat pe ale aceluia, luându-le pe acestea cu oarecare meșteșugire înțeleaptă. Iar după ce a venit acasă și au văzut-o părinții într-un astfel de chip s-au îngrozit și au bătut-o ca să nu mai facă așa. Ea însă nu numai de două ori, ci de trei ori, și de multe ori, se zice că dezbrăcând hainele sale, le-a dat săracilor, întru nimic socotind pentru aceasta, ocările, îngrozirile și nesuferitele bătăi ale părinților. Și acestea, adică în casa părintească erau ca niște preîntâmpinări ale roadelor ce mai pe urmă erau să odrăslească în ea și pășiri spre trecerea peste om. Apoi fiindcă nu mai putea

suferi durerea duhului în suflet, fără știrea părinților și al celor de un sânge cu ea, și a mulțimii slugilor, a ajuns la Constantinopol, unde gustând toate bunătățile cele după Dumnezeu, îndestulându-se de dumnezeieștile și sfințitele biserici și moaștele sfinților și fiind binecuvântată de sfinții bărbați cei de acolo și întărindu-se cu rugăciunile lor, a ieșit din cetate și a trecut în Calcedon de cealaltă parte și de acolo a venit la Iraclia din Pont, călătorind cu picioarele sale. Iar părinții ei înșiși și prin alții (că nevoia este lesne iscoditoare), mult trudindu-se și locuri din locuri schimbând și cetăți și sate călcând și neaflând-o, s-au întors acasă. Iar, preafericita fecioară venind la Iraclia din Pont și sosind la un oarecare locaș dumnezeiesc al Maicii lui Dumnezeu și intrând în el cu bucurie duhovnicească, s-a așezat pe pământ și l-a udat cu lacrimi; apoi s-a sculat și prin ruga sa umplându-se de har, cinci ani întregi a petrecut cu răbdare într-acest sfânt locaș, tot felul de îmbunătățiri săvârșind; căci întru rugăciunile de toată noaptea făcea stări statornice și de diamant, ajunări neîncetate, bătăi în piept, țipete, tânguiri cu lacrimi nestinse, iar culcarea jos pe fața pământului, cine după vrednicie va povesti; obiceiul smerit, cugetul cumpătat, curățenia inimii și plecarea ei spre Dumnezeu. Iar acum din destul de acestea desfătându-se a trimis Dumnezeu pe cei ce aveau să o ducă la Ierusalim; căci această dorință o avea și ruga pe Dumnezeu și pe Maica Lui de aceasta. Deci așa pregătită a ieșit din biserică și îngrădită cu ajutorul de sus, a ajuns la Ierusalim și îndestulându-se de toate cele sfinte și bune ale Ierusalimului, unde și blândele picioare ale Mântuitorului meu Hristos au călcat» și săturându-se și zburdând prin pustiul Iordanului ca o pasăre, a nimerit la o viață cinstită de călugărițe pustnice și aci a intrat. Însă cât s-a nevoit aci, prin care pe vrăjmașul diavol până în sfârșit l-a stins, care mai înainte cu ispite multe și de tot felul a năvălit asupra ei, neputând a le da în scris toate, puține oarecare din ele spre pomenire vom adăuga aci. Băutură întrebuința apă de izvor, și de aceasta foarte puțină; trebuința așternutului o împlinea o rogojină, iar îmbrăcămintea era o haină și aceasta foarte zdrențăroasă, cântarea pe buze neîncetată, lacrimile de-a pururea. Peste toate acestea înflorea dragostea, iar vârful îmbunătățirilor, smerita cugetare le cuprindea pe toate acestea.

Deci mulți ani răbdând în arătata mănăstire a călugărițelor și nevoindu-se prin foarte multe fapte bune, plinind al douăzeci și cincilea an al vârstei, a ieșit de aci și a venit la Ioppe și intrând într-o corabie a început a pluti pe calea ce ducea spre casă, și a ajuns cu corabia la limanul patriei sale după ce a suferit multe primejdii ale sfărâmării de corabie, în mare. Apoi pururea pomenita a venit la Constantinopol, și după ce a cercetat dumnezeieștile locașuri și pe sfinții bărbați a plecat și a venit la oarecare sat anume Calicratia și acolo la biserica sfinților și întru tot lăudaților Apostoli s-a sălășluit, nesocotind petrecerea părinților de bun neam și batjocorind înțelepțește uneltirile vicleanului înșelător. Deci doi ani a petrecut acolo neîntinata porumbiță și din potopul acestor curgătoare zburând a odihnit cortul ceresc, încredințând sfânt sufletul său mâinilor îngerești și prin ei locașurilor celor veșnice și dumnezeiești; iar trupul cel din pământ și înfrumusețat cu dumnezeiești îmbunătățiri l-a ascuns în pământ. Multă vreme după aceasta a trecut și cineva, rău cheltuind viața și obșteasca datorie împlinind, a fost îngropat aproape de cuvioasa; dar ea n-a vrut a-l suferi, prea viteaza; ci oarecăruia din bărbații sfinți arătându-se în vis: «Ridică, i-a zis, trupul acesta și-l aruncă; că soare fiind și lumină nu pot suferi întunericul și murdăria». Însă zăbovind acel dumnezeiesc bărbat, divina arătare a cuvioasei socotind-o vedere obișnuită, sau vis normal, și a doua, și a treia iarăși sfânta l-a strigat și cumplit l-a îngrozit. Și după ce călugărul și-a venit în sine după cum se cuvine și din numele cuvioasei, care îi arăta cu degetul locul, prea degrab s-a sculat și cu sârguință a descoperit poporului vedenia de acolo, care cu toții obștește alergând ca la o vistierie foarte înavuțită au săpat pământul. Iar după ce s-a apropiat de sicriu, se umplea de mireasmă, și acel sfânt trup al cuvioasei aflându-l întreg cu totul păzit, cu mâini cucernice l-au adus în biserica Sfinților Apostoli, umplând aerul de mirezme și tămâieri și cântând dumnezeiești psalmi. Însă câte minuni a săvârșit după așezarea moaștelor ei aici, Dumnezeul minunilor prin ea și până acum săvârșește, cu neputință este în scris a le da; căci covârșesc, ca să zicem așa și numărul ste-

lelor și nisipul mării. De vreme ce vindecă schiopi, surzi, ciungi, ologi și tot felul de boli, încă și cele atingătoare de moarte; și în scurt a zice, depărtează toată neputința nevindecată, numai cu atingerea raclei, care nu încetează, nici va înceta, îmbelșugat a vărsa tămăduiri, cu harul lui Iisus Hristos, Celui ce a preamărit-o.

Despre aceea, că sfintele moaște ale cuvioasei aflate în cetatea Târnovei, capitală oarecând a crailor bulgari, s-a strămutat de aci la Belgrad, și de acolo în orașul Constantinopol, povestesc Evtimie și Rafail; asemenea și Meletie al Atenei și Dositei patriarhul Ierusalimului. Tot la același loc aflăm și povestire de strămutarea moaștelor ei din orașul Constantinopol aici la Iași. Adică, «Patriarhul Constantinopolului Partenie bătrânul, luând bani de la domnitorul Moldaviei Vasilie, cu cuvânt ca să plătească datoriile Patriarhiei, spânzurând de zidul Fanarului din Constantinopol sfintele moaște, ce se păzeau în Patriarhie, le-a trimis aici către stăpânitorul Moldoaviei».

Iată ce zice despre aceasta Cantemir domnitorul Moldovei: «Sfânta Parascheva, precum aflăm din cărțile bisericești, era stăpână a satului Epivatelor, pe care apoi l-a câștigat marele Apocavcos, Voievodul însuși stăpânitorul Andronic Paleologul. Sultanul Murad al IV-lea a dat voie domnitorului Moldaviei, Vasilie, să strămute sfintele ei moaște din biserica patriarhală a Constantinopolului; le-a câștigat acestea pentru cele multe și mari binefaceri și slujbe făcute sfintei biserici celei mari; că din însăși veniturile sale a plătit peste 260 pungi ce datora ea turcilor și creștinilor. Însă fiindcă la turci este oprit a strămuta mort peste trei mile, afară de trupul sultanului, a cheltuit peste 300 de pungi la Poarta otomană, ca să ia voie pentru strămutarea sfintelor moaște și ca să ia poruncă către un Capugibașa, ca să le însoțească la Moldavia. Toată povestirea aceasta a strămutării acesteia este zugrăvită pe peretele de amiazăzi al bisericii Sfinților Trei Ierarhi, unde se află sfintele ei moaște. Între alte lucruri se înfățișează acolo și Capugibașa cu ofițerii lui, mergând la petrecerea sfintelor moaște».

Această strămutare de atunci este descrisă și pe marmura Cuvucliului, unde sunt așezate sfintele moaște, așa: «Cu voința Tatălui, cu bineplăcerea Fiului și cu conlucrarea Sfântului și de viață făcătorului Duh, a Dumnezeului celui mărit și închinat în Sfânta și cea de o ființă și nedespărțită Treime. Binecinstitorul și de Hristos iubitorul Ioan Vasilie Voievod cu mila lui Dumnezeu domnitor a toată Moldavia, fiind râvnitor și apărător al sfintei credințe răsăritene, după dumnezeiască îngrijire, a strămutat din Constantinopol cu multă osârdie și prea multă dorință aceste cinstite moaște ale Cuvioasei Maicii noastre Parascheva cea din Târnova. Această strămutare a fost a treia. Iar preasfințitul și fericitul a toată lumea patriarh Partenie, cu toată bunăvoința și sfatul Bisericii, a trimis aceste sfinte moaște ca pe o vistierie dumnezeiască, cu prea fericiții trei mitropoliți: Ioanichie al Iracliei, Partenie al Adrianupolei și Teofan al Paleon-Patronului, în zilele prea sfințitului Varlaam mitropolitul Sucevei și a toată Moldavia; iar binecinstitorul și de Hristos iubitorul și cu mila lui Dumnezeu stăpân al nostru și domnitor a toată Moldavia Ioan Vasilie Voievod, de acasă ieșind cu evlavie și din tot sufletul primind această neprețuită vistierie, potrivit le-au pus și le-au păstrat în cea nouă zidită biserică a Sfinților Trei Ierarhi și ai lumii dascăli: Vasilie cel Mare, Grigorie de Dumnezeu cuvântătorul și Ioan Gură de Aur, spre cinstea și mărirea lui Dumnezeu celui lăudat în Treime și spre veșnică solire a Preacuvioasei Maicii noastre Parascheva, pentru lăsarea păcatelor sale și a tot strălucit neamul lui. În anul de la Adam 7149, iar al domniei lui al 8-lea, în 13 iunie; în același an s-a născut și preaiubit fiul lui, Ioan Ștefan Voievod, căruia să-i dea Domnul zile îndelungate și viață de mulți ani. Amin».

Din tradiție avem povestiri de multe minuni săvârșite de cuvioasa în anii cei dinaintea noastră, pe care nu s-a sârguit cineva a le aduna și a le publica spre lauda lui Dumnezeu slăvitorul sfinților Săi; încă și în zilele noastre nu contenește a face minuni celora ce cu credință aleargă la ea. Căci câți neputincioși au evlavie la sfintele moaște, alergând cu credință sau din acoperământurile puse la capul cel sfânt al Cuvioasei luând și purtând, dobândesc vindecare! Și la neplouare, sau altă nevoie mare, făcând litanie creștinii cu sfintele moaște, nu se lipsesc de cerere. Ci și în patria ei Epivata unde, precum se zice, casa ei părintească a fost prefăcută în biserică cu numele ei, cuvioasa face multe minuni, căreia se cuvine mărirea în vecii vecilor. Amin.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici: Nazarie, Protasie, Ghervasie și Chelsie.

Aceștia s-au nevoit în Roma în zilele lui Neron împăratul, după săvârșirea Sfinților Apostoli Petru și Pavel. Dintre aceștia Sfântul Nazarie era din tată de bun neam și bogat, asemenea și din mamă, povățuindu-se spre dreapta credință de Apostolul Petru și botezându-se de Lin episcopul Romei.

Deci când a fost în vârstă de douăzeci de ani, trecând prin cetățile Italiei, propovăduind, a atras pe mulți la credință; iar peste zece ani, nimerind în cetatea Plachentia a aflat de Protasie și Ghervasie, băgați în temniță de căpetenia Anulie și a fost gonit din acea cetate. Mergând dar la altă cetate numită Chimelin, a luat cu sine pe Sfântul Chelsie, fiind copil de trei ani, și îndată a fost băgat în temniță de căpetenia Dinovie. Apoi dându-i-se drumul de acolo, s-a dus la cetățile lui Tiberie, binevestind și fiind prins de Neron a fost legat și dat la fiare. Scăpând de acestea nevătămat, iarăși s-a dus în Plachentia, și a aflat vii în temniță pe Ghervasie și pe Protasie; și a fost trimis din nou la Roma de Anulie, unde s-a făcut pricină de mântuire moșului său; și întorcându-se la Mediolan, i s-a tăiat capul împreună cu Ghervasie, Protasie și Chelsie.

Sfinții Mucenici Ghervasie; Nazarie; Protasie și Chelsie (cel micuț).
Sfântul Cuvios Cosma (12 oct.).

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Silvan.

Acesta era din Gaza, bărbat blând, întreg cu credință, preot al bisericii din Gaza, bătrân cu vârsta; care stând față înaintea poporului chesarenilor, a fost bătut cu amar și i s-au strujit coastele. Apoi a fost osândit să muncească la băile de aramă din Zoora; și de acolo fiind scăpat de credincioși, s-a învrednicit a fi făcut episcop. Și ajungând la adânci bătrâneți și în neputință, căci era slăbit de boală, i s-a tăiat capul de către închinătorii la idoli.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Petru Avselamul.

Acesta era din munții Elevterupolei, din satul ce se cheamă Ania, tare și sporit cu sufletul; iar cu trupul tânăr și vârtos. Și multe răbdând în nevoință pentru credință și toate cele pământești defăimându-le, în al șaselea an al împărăției lui Diocletian și Maximian, s-a făcut jertfă bine primită lui Dumnezeu, săvârșind lupta prin foc.

Tot în această zi, Sfântul Evtimie, care s-a luptat în Tesalonic pentru Sfintele icoane.

Tot în această zi, Sfinții patruzeci de Mucenici cei din Egipt și Palestina, care de sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincisprezecea, pomenirea Sfântului Martir Luchian, preotul Antiohiei celei mari.

Acesta fiind fiu de părinți bine credincioși, după moartea lor împărțindu-și averea la săraci, se nevoia cu citirea dumnezeieștilor Scripturi; prin care a tras pe mulți iudei și elini la credința cea în Hristos. Lăsându-și apoi casa și mergând la Nicomidia, îndemna spre nevoință pe cei ce de frica chinurilor se lepădau de credință. Și știind a scrie frumos, a lăsat bisericii nicomidenilor o carte scrisă în trei stâlpi care cuprinde tot Testamentul Vechi și Nou. Și se făcuse mai presus decât tot omul, prin înălțimea faptelor celor bune și a nevoinței. Aflând de el Maximian și rușinându-se a-l vedea la față, ca nu cumva prin puterea cuvântului lui să se defaime, a grăit cu acesta de după perdea, și cunoscând nemutarea gândului lui, l-a osândit la închisoare și foame îndelungată. Multe zile nici mâncând, nici bând, s-a săvârșit în închisoare. Și trupul lui din porunca guvernatorului a fost aruncat în mare. Iar din voia lui Dumnezeu un delfin ținându-l pe umere l-a scos la uscat.

Sfântul Mucenic Luchian și Cuv. Eftimie cel Nou

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Savin Episcopul.

Fericitul Savin pentru nespusa lui bunătate a fost făcut episcop și urând certurile, a fugit și s-a depărtat și atâta s-a nevoit încât s-a făcut și făcător de minuni; tămăduia boli, izgonea demonii și spunea dinainte cele ce aveau să fie. Și pe mulți folosind și plecându-i a părăsi lumea și părinții a sluji lui Hristos, cu pace a răposat.

Tot în această zi, Preacuviosul Părintele și mărturisitorul nostru Vars episcopul Edesei.

Acest sfânt părinte a strălucit prin faptele sale cele bune nu numai la Edesa, ci și în Fenicia și în Egipt și la Tebaida. Valentinian însă care era atunci împărat, informându-se că sfântul era râvnitor dreptelor dogme, întâi i-a poruncit să-l ducă să locuiască în insula Aradon; dar aflând că mergea către dânsul mult popor, l-a trimis în exil la o cetate egipteană ce se cheamă Oxirinh; și acolo asemenea pe toți i-a pornit vestitul său nume. Deci în cele din urmă, acest vrednic preot al celor cerești, s-a exilat într-un fort al barbarilor, care era în vecinătate. Și se spune că până astăzi stă patul lui la Aradon având mare cinste; căci bolnavii culcându-se pe el cu credință, se tămăduiesc. Făcând nenumărate minuni, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, nevoința oarecărui monah și mucenic; povestire folositoare.

Oarecare monah se afla la schit și era supus la un părinte de câțiva ani. Acesta din zavistia vrăjmașului diavol, căzând de sub ascultarea bătrânului, s-a dus de la acel bătrân fără nici o pricină călcându-și legământul; pentru că era legat cu legătura ascultării, ca să nu se lepede de ascultare. Deci pogorându-se la Alexandria, s-a prins ca un creștin de conducătorul de acolo, și dezbrăcându-l de chipul monahicesc, îl silea să aducă jertfă la idoli; și el nevrând nicidecum să se supună, întâi a fost bătut fără de milă cu vine de bou, apoi s-a poruncit să i se taie capul, aruncându-i trupul câinilor afară din cetate. Iar oarecare creștini iubitori de Hristos l-au luat noaptea și înfășurându-l cu miruri și cu giulgiu, l-au pus într-un sicriu și l-au așezat ca pe un mucenic în altarul bisericii. Deci făcându-se sfânta liturghie și strigând sfințitul cleric: «Câți sunteți chemați ieșiți; cei chemați ieșiți», au văzut toți că sicriul ieșea singur neapucat de mână de om și sta în tinda bisericii, până la apolisul sfintei Liturghii;

apoi iarăși intra înăuntru singur și sta în locul unde fusese așezat să stea. Deci făcându-se de multe ori un lucru ca acesta, se minunau toți cei ce vedeau; despre care aflând și oarecare din părinții cei mari purtători de Dumnezeu ce viețuiau atunci, s-a rugat lui Dumnezeu pentru aceasta și degrab a primit dezlegare; căci venind îngerul îi zise: «Ce te miri de aceasta? Au n-au luat Apostolii lui Hristos, precum știi, puterea de a lega și a dezlega și de la dânșii iarăși pe rând ucenicii lor? Deci acest frate ce și-a vărsat sângele pentru Hristos și nu își îngăduie ca să stea la jertfelnic când se aduce sfânta jertfă, ci se scoate până la tinda bisericii, pentru că a căzut din ascultarea cutărui sihastru ce a sihăstrit cu el, ucenic fiindu-i, fiind legat de dânsul cu dreptate, el s-a înstrăinat de acolo legat. Și ca un mucenic a luat cunună; iar ca un legat nu se iartă a sta înăuntru când se face sfânta Liturghie, până nu-l va dezlega cel ce l-a legat». Acestea auzind acel dumnezeiesc bătrân, luându-și toiagul, s-a dus la acel sihastru și, povestindu-i toată istoria, s-a pogorât cu el la Alexandria. Și mergând la biserica unde se aflau moaștele mucenicului, deschizând sicriul puțintel, i-au dat amândoi iertare și, sărutându-l, au stat la sfânta Liturghie și a rămas mucenicul neclintit în altar, de atunci până astăzi.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaisprezecea, pomenirea Sf. Mucenic Longhin sutașul.

Acesta a fost pe vremea lui Tiberiu cezarul din Capadochia, sutaș sub ascultarea lui Pilat, guvernatorul Iudeii și a fost rânduit din porunca aceluia să slujească la cinstitele patimi ale lui Hristos, și la răstignire și să păzească mormântul cu straja, adică cu ceata sa de ostași ce avea sub ascultarea lui. Văzând el minunile ce se făceau, cutremurul și întunecarea soarelui, mormintele ce se deschideau, morții care ieșeau afară și pietrele care se despicau, a strigat tare, zicând: «Cu adevărat Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu». Acesta și cu alți doi ostași care mai pe urmă împreună cu el au mărturisit, n-a primit arginții care i s-au dat de către iudei ca să tăgăduiască învierea. Apoi lăsându-și slujba ce era pe seama lui și mergând în țara sa, propovăduia apostolește pe Hristos Dumnezeu. Deci plecându-se Pilat, mai vârtos fiind stricat prin făgăduință de bani de la iudei, a pârât pe Longhin cu scrisori către Tiberiu cum că și-a lăsat slujba și se află în patria lui propovăduind pe Hristos Dumnezeu. Și Tiberiu îndată a trimis cu porunca lui de i-a tăiat capul și lui și celor doi ostași ce erau cu el și i-au adus capul din Capadochia la Ierusalim ca să se încredințeze Pilat și iudeii de moartea lui și pentru ca să ia Pilat cele ce i se făgăduiseră. Deci i-au ascuns cinstitul cap afară din cetate în niște gunoi. Și peste mulți ani, o femeie slăvită din Capadochia, pierzându-și vederea ochilor, a mers la Ierusalim cu un fiu ce-l avea unic-născut, ca să poată să-și găsească leacul orbirii la acele Sfinte Locuri; și ajungând-o și moartea fiului său, își plângea îndoita jale. Deci arătându-se în vis fericitul Longhin, și spunându-i cine este și arătându-i unde era capul îngropat, a îndemnat-o să sape, să-l scoată de acolo, că se va tămădui la ochi și își va vedea și pe fiul său, că se află preamărit. Femeia aflând gunoiul, săpă cu mâinile și scoase capul sfântului și îndată i s-a tămăduit vederea ochilor și a văzut în vis pe fiul său că era împreună cu sfântul și avea cinste acolo. Atunci a îngropat moaștele fiului său într-un loc cu capul sfântului; fiindcă așa îi zisese sfântul prin vis; și s-a dus la Capadochia, ca și Saul, care căutând

Sfântul Mucenic Longhin sutașul

asinii tatălui său, a dobândit împărăția.

Așa și ea căutându-și lecuirea ochilor, a dobândit aceasta și pe sfântul l-a aflat de atunci cald ajutător. Drept aceea zidind ea mucenicului o biserică foarte frumoasă și punând acolo muceniceștile moaște se îmbogăți și ea și toți credincioșii de izvoare de tămăduiri, întru mărirea Domnului nostru Iisus Hristos.

Tot în această zi, Sfinții doi Mucenici cei tăiați împreună cu Sfântul Longhin.

Tot în această zi, Sfinții Mucenici Leontie, Dometie, Terentie și Domnin, care prin foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, Preacuviosul Părintele nostru Mal.

Acest între sfinți Părintele nostru Mal, lăsând averea și rudeniile, petrecea în locuri pustii și nelocuite, bucurându-se în postiri, în privegheri și în toată altă nevoință. Ba încă îi era fața pururea veselă și făcea mari minuni cu numele lui Hristos, curățind leproșii, alungând demonii, dăruind orbilor vedere; și acestea le făcea încă fiind viu; iar după ce s-a dus către Domnul și lăsându-și trupul pe pământ, a luat har de la Dumnezeu de curgea mir din el cu foarte frumoasă mirosire, spre tămăduire și apărare de toate primejdiile și de boli fără de leac: «Că pe cei ce mă preamăresc, zice Domnul, îi voi preamări». A Căruia este mărirea și puterea, în vecii vecilor. Amin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea Sfântului Prooroc Osie.

Acesta se tâlcuiește mântuit, păzitor sau umbritor. Era fecior al lui Beyri din Balemot, din tribul lui Isahar. Și proorocind multe asupra lui Israel, a răposat, și a fost îngropat în pământul lui cu pace. El a dat semn că va veni Domnul pe pământ și va locui cu oamenii, când va apune soarele spre Silom și se va împărți în două părți și se vor face doisprezece copaci, urmând și ascultând lui Dumnezeu, Celui ce se va ivi pe pământ; și printr-însul se va mântui tot pământul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Preacuviosului Mucenic Andrei cel din Crit

Acest fericit Părinte al nostru Andrei, s-a născut și a crescut în cetatea Critului cea aleasă, din părinți binecredincioși și iubitori de fapte bune și fusese crescut cu bune învățături, și era cu mare căldură lucrător al poruncilor lui Dumnezeu. Deci când a fost pe vremea împărăției lui Constantin Copronim, văzând turma lui Dumnezeu că este smintită de eresul luptătorilor împotriva icoanelor a venit la Constantinopol și a mărturisit cu îndrăzneală adevărul înaintea împăratului, mustrând fără nici o frică păgânătatea lui. Iar acesta nesuferind îndrăzneala lui, l-a oprit numaidecât asupra vorbei și a poruncit celor ce stau înaintea lui să-l prindă; și aceștia l-au doborât jos la pământ pe cel înalt cu gândul și nu l-au lăsat până nu l-au târât, cât însuși împăratul după ce s-a răzbunat de ajuns pentru îndrăzneala sfântului, a poruncit să-l lase. Vorbind atunci și alte multe sfântul către împăratul pentru sfintele icoane, între altele i-a zis: «De vreme ce pe cei ce ocărăsc chipurile împărătești, îi certați de moarte, la câtă urgie și pedeapsă dumnezeiască vă veți osândi voi cei ce ocărâți icoana lui Dumnezeu?» Atunci tiranul aprinzându-se de mânie, a poruncit de l-au dezbrăcat și l-au întins cu legături de ștreanguri și atâta l-au bătut de rău, încât se roșise locul sub el cu curgerea sângelui. Deci dacă l-au sculat, văzând că nici cu daruri nici cu înfricoșări nu-l pot înfrânge, iarăși l-au pus la chinuri cumplite și fără de omenie; și i-au pătruns coastele și i-au zdrobit gura cu pietre; apoi l-au băgat în temniță. Și a doua zi, iarăși aducând pe sfântul înaintea lui și văzându-l mai îndrăzneț de cum era, a poruncit de l-au bătut iarăși și i-au strujit carnea și i-au sfârtecat rănile, de se rupeau și cădeau bucăți de pe trupul lui. Iar în cele din urmă, legându-i picioarele cu ștreanguri, l-au tras pe pământ târându-l prin tot târgul. Deci târât fiind mucenicul așa, un pescar cum ieșise din mare cu pește, pornindu-se din îndemnarea demonică, a luat satârul cel de măcelărie și tăind un picior de la trupul sfântului, a contenit alergătura nevoinței mucenicului și l-a trimis la cereștile locașuri. Iar cinstitele sale moaște au fost aruncate la locul făcătorilor de rele și fiind aflate după multă vreme amestecate cu trupurile care erau acolo,

12 oameni demonizați din multe părți ale cetății s-au dus acolo, ca și cum ar fi fost sfătuiți și au găsit cinstitul trup zăcând negrijit și fără de cinste; dar atingându-se de trup, întru acel ceas se tămăduiră; și luându-l l-au dus de l-au îngropat la un loc sfințit ce se numea Crisis, întru mărirea Domnului nostru Iisus Hristos. Amin.

Tot în această zi, aducerea Cinstitelor moaște ale Sfântului Dreptului Lazăr.

Fericitul între împărați, prea înțeleptul Leon, pornindu-se din dumnezeiasca râvnă, ca din dumnezeiască insuflare, întâi a zidit o biserică frumoasa Dreptului Lazăr; după aceea trimițând la Insula Cipru, a aflat sfintele sale moaște zăcând în pământ în cetatea chitieilor, fiind trecuți ca la o mie de ani, în o raclă de marmură, în care erau săpate litere într-altă limbă: «Lazăr cel de patru zile mort, prietenul lui Hristos». Deci îndată ridicând odorul cel scump și punându-l într-un sicriu de argint, l-au dus la Constantinopol.

Tot în această zi, Sfinții Mucenici și buni frați, fără de arginți, Cosma și Damian, Leontie, Antim și Euprepie.

Trei sunt perechile sfinților fără de arginți Cosma și Damian ce se numesc tot cu acest nume și lucrează meșteșugul doctoricesc, având numele fără de arginți. Unii au fost fiii Teodotei, o femeie bună și credincioasă, care a răposat cu pace și a fost îngropată în locul ce se cheamă Fereman. Alții se aflau în Roma, având dascăl viclean. Acesta suindu-i cu înșelăciune

Sf. Mc. doctori fără de arginți Cosma și Damian

într-un munte, ca să culeagă ierburi, i-a ucis cu pietre. Iar alții sunt aceștia, a căror pomenire o facem, care au fost din Arabia, foarte învățați la meșteșugul doctoricesc și umblau prin toate cetățile și orașele, tămăduind bolnavii, neluând plată; și cu prilejul meșteșugului propovăduiau pe Hristos. Iar în zilele lui Dioclețian și Maximian, au mers la Eghea cetatea Lisiei și stând înaintea guvernatorului Lisiei și bătându-i fără de milă i-au aruncat în adâncul mării; și cu vrerea lui Dumnezeu aflându-se pe uscat, și prinzându-i iarăși, i-au aruncat într-un cuptor ars; și păziți fiind nevătămați, i-au răstignit pe cruce. După aceasta li s-au tăiat capetele acestor fericiți cinci frați.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea Sfântul Apostol și Evanghelist Luca.

Luca marele apostol și evanghelist, a fost din Antiohia Siriei celei mari, doctor cu meșteșugul, având și știința zugrăviei desăvârșit. Acesta aflându-se în Teba Beoției și doctorind pe vremea împăratului Tit Claudie, a aflat pe Sfântul Apostol Pavel și crezând în Hristos, a părăsit rătăcirea cea părintească, și lăsându-se de tămăduirea cea trupească, s-a apucat de cea sufletească. A scris și Evanghelia sa către oarecare dregător anume Teofil, care crezuse în Hristos, după cum o știa de la Sfântul Apostol Pavel. După aceea a scris și Faptele Apostolilor către același Teofil. Apoi după ce s-a dus de la Roma și a lăsat pe fericitul Pavel, a umblat învățând toată Grecia și ajungând, precum se spune la optzeci de ani, a răposat cu pace; iar în locul în care a fost îngropat trupul lui, mărind Dumnezeu pe apostolul lucrătorul său, a plouat colurie deasupra mormântului lui, spre semnul meșteșugului lui cel doctoricesc. (Căci coluria este o doctorie alcătuită din picături de apă de trandafiri și din alte feluri, folositoare la boala ochilor). Pentru care a fost cunoscut și mai mult mormântul lui de toți. Iar Constantie feciorul marelui Constantin a adus de la Teba moaștele lui prin mijlocirea lui

Artemie marele duce al Egiptului, care și mucenic s-a făcut, și le-a pus în biserica Sfinților Apostoli, sub sfânta masă, împreună cu ale lui Andrei și ale lui Timotei. Și se spune despre dânsul că el a zugrăvit întâi icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, ținând în brațe pe Domnul nostru Iisus Hristos, cu meșteșugul zugrăvirii cu ceară și alte două și cum că le-a dus apostolul la Maica Domnului să le vadă, și aceasta ar fi zis: «Harul Celui născut din mine, prin mine să fie cu dânsele. Asemenea și icoanele sfinților mai marilor apostoli». Și de atunci s-a împărțit în toată lumea un lucru bun ca acesta, ortodox și întru totul cinstit.

Sfântul Apostol și Evanghelist Luca

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Marin cel bătrân.

Acesta a fost pe vremea lui Diocletian și a lui Aristobul. Deci, stând înaintea guvernatorului Ciliciei, a fost bătut cumplit cu toiege și legându-i-se picioarele cu fiare, a fost băgat în temniță, și a doua zi iarăși aducându-l înainte, l-au spânzurat pe lemn de picioare, și l-au bătut fără de milă; apoi pogorându-l de pe lemn, a suferit moarte prin sabie, dându-și duhul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru Iulian, cel de lângă râul Eufratului.

Acest între sfinți părintele nostru Iulian, părăsind lumea, s-a dus la țărmurile apei Eufratului și găsind acolo o peșteră, petrecea viață monahicească, căruia râvnindu-i mulți, au năzuit la acea peșteră mică și făcându-și colibi împrejur, s-au strâns până la o sută, mâncând și ei ce mânca învățătorul lor. Minunatul acesta a omorât și un balaur și a făcut de a izvorât fântână cu apă în pământ sec și fără de apă. Acesta mergând și la Muntele Sinai, a făcut o biserică deasupra pietrei pe care a văzut Moise, primitorul de lege, pe Dumnezeu, pe cât i-a fost cu putință a-L vedea, care se află și până astăzi. Însă mulți și din cei ce se temeau de întoarcerea păgânului Iulian Paravatul de la perși, cunoscându-l că este rob ales al lui Dumnezeu, îl rugau ca să-i izbăvească de el. Iar acesta făcând îndelungată rugăciune către Dumnezeu zece zile, a auzit glas de sus, zicând: «Nu numai pentru tine, ci și pentru alții mulți, care stau toată noaptea la rugăciune, spurcatul și păgânul Iulian a fost junghiat». Apoi după câtiva ani fiind izgonit fericitul Meletie de la Antiohia, au chemat unii pe fericitul acesta, pentru ruga și mângâierea multora, și înduplecându-se și mergând a fost primit pe cale de o femeie iubitoare de Dumnezeu și șezând sfântul la cină, un copilaș de șapte ani al acelei femei, singurul născut, care se afla împrejurul mesei și depărtându-se puțintel de la ochi în laturi, s-a întâmplat de a căzut într-un puț. Iar acea cinstită femeie văzând aceasta, fără a se întrista cât de puțin sau a se mâhni, nimic nu-și schimbă firea, acoperind puțul, sluji sfântului cu credință și mărime de suflet. Deci sfântul întrebând de copil, ea zise cum că îi este rău, iar sfântul cerând cu dinadinsul ca să vină copilul la masă să-l binecuvinteze, a priceput lucrul și numai decât sculându-se sfântul de la masă și descoperind puțul, văzu copilașul plutind deasupra apei sănătos, ca și cum s-ar fi jucat și a poruncit celor ce se aflau acolo de l-au scos; și fiind întrebat copilul, spunea că nu i-a fost nici un rău, fiindcă era ridicat deasupra de sfântul, care îi vorbea în apă și se juca cu dânsul.

Deci mergând Sfântul la Antiohia, s-a pogorât la peștera în care sfântul Meletie oarecând se ascundea și năvălind multă mulțime la peșteră, ca să ia har și binecuvântare de la sfântul, iar el fiind aprins de niște friguri foarte grele, zăcea fără de glas, de abia trăgându-și sufletul. Deci supărându-l frații cei ce erau împrejurul lui zicându-i că stau mulți afară care vor să ia binecuvântarea sa, el a răspuns: «De este pentru folosul vostru sănătatea, să le-o dea

Domnul Atotputernicul». Și făcând rugăciune, s-a sculat însuși dintru acea mare fierbințeală, pentru folosul mulțimii. Deci călătorind el oarecând pe cale de mergea la împărăția Constantinopolului, un bolnav care zăcea de multă vreme, atingându-se de cojocul lui numai decât s-a sculat, urmându-l ca și oarecând ologul pe Petre și pe Ioan. Și nu numai aceasta, ci și întărindu-l în credința ortodoxă s-a întors la sihăstreasca sa nevoință, făcându-și calea prin mijlocul cetății Cirului; iar cei de loc de acolo din Cir oprind pe sfântul pentru mângâiere, i-au zis: «Robule al lui Dumnezeu, așteptăm în locul episcopului nostru pe un oarecare Asterie rău credincios și adânc în răutate, ci fii cu noi de ne ajută cât vei putea, ca nu cumva el cu bârfitoarea sa limbă, să ne întoarcă cu oarecare cuvinte». Deci sfântul a rămas și a făcut rugăciune toată noaptea cu cei puțini ce se adunaseră și a fost ucis acela prin urgie trimisă de la Dumnezeu, lăsându-i viață chinuită numai de o zi. Apoi întorcându-se către ucenicii săi și petrecând câțiva ani cu dânșii, către Domnul a răposat.

Tot în această zi, Sfinții patruzeci de tineri, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, sfântul Mnason episcopul Ciprului, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților din nou arătați Mucenici Gavriil și Chirmidol, care în Egipt s-au nevoit la anul 1522.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

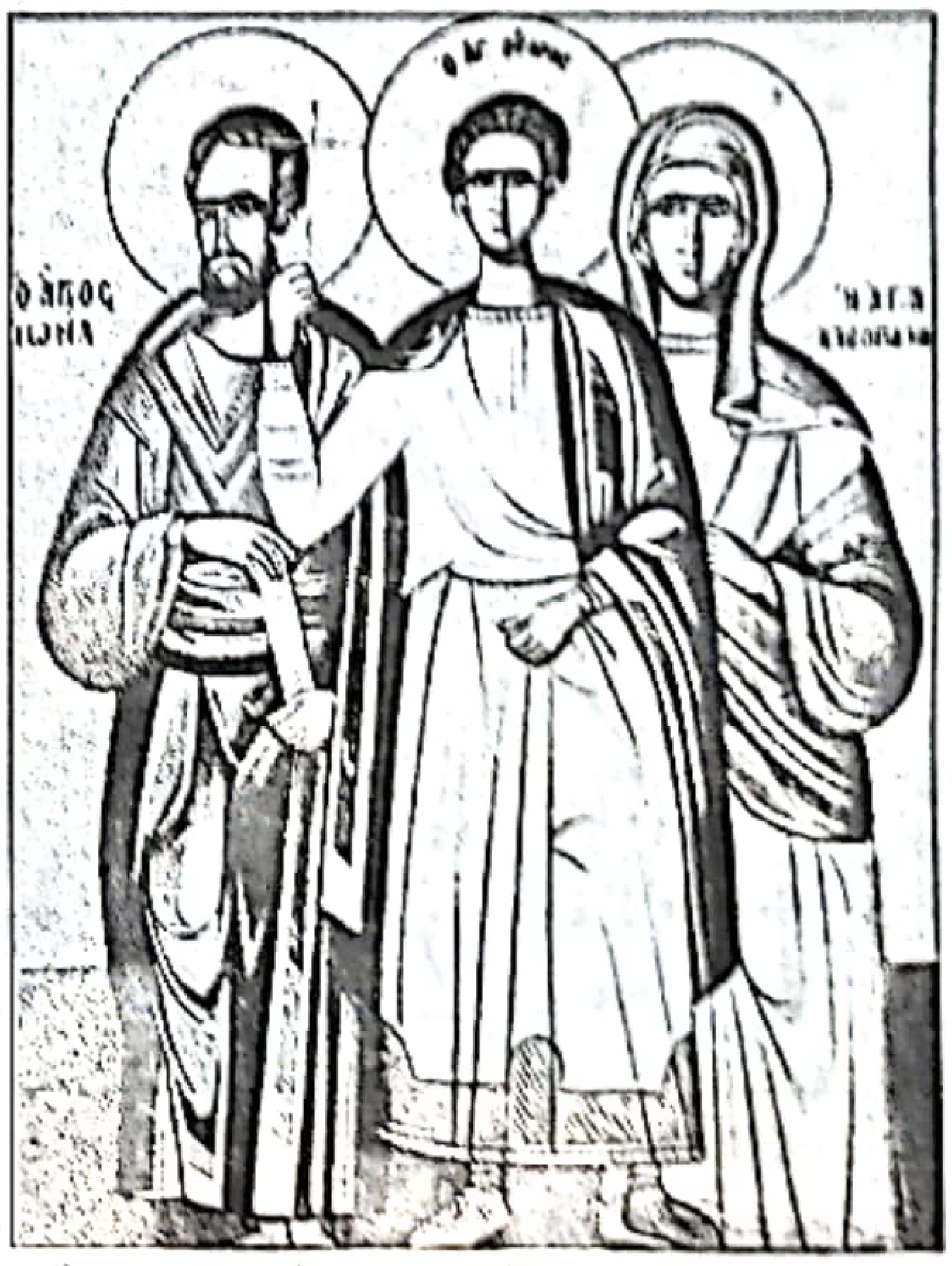
SINAXAR

În această lună, în ziua a nouăsprezecea, pomenirea Sfântului Prooroc Ioil.

Acesta se tâlcuiește dragostea Domnului, sau începătură, sau pârgă a lui Dumnezeu. El era din seminția lui Ruvim, din satul Metomoran; și proorocind despre foametea și încetarea jertfelor legii și despre patima dreptului prooroc, prin care s-a înnoit spre mântuire tot pământul, a murit și s-a îngropat în pământul lui.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Uar și a celor ce erau împreună cu dânsul, șapte dascăli, precum și a fericitei Cleopatra și a fiului ei Ioan.

Acesta a fost în zilele împăratului Maximian, ostindu-se în Egipt, de neam mare și luminat și drept măritor. Deci fiind la închisoare oarecare șapte sfinți, multă vreme le-a purtat de grijă Sfântul Uar, în toate zilele. Și săvârșindu-se unul dintre acei șapte a trecut sfântul în locul aceluia; și mergând la guvernator cu ceilalți dimpreună, a fost bătut cu toiege, și i-au strujit coastele mult și într-aceste chinuri cinci ceasuri aflându-se cu răbdare, pe lemn fiind pironit, și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Sfântul Profet Ioil; Sfântul Mucenic Uar și Sfânta Muceniță Cleopatra

Tot în această zi, șase Cuvioși Mucenici din pustie, care dimpreună cu Sfântul Uar s-au nevoit și care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, Sfântul sfințitul Mucenic Sadot și cei dimpreună cu dânsul o sută și douăzeci de mucenici, care s-au săvârșit în Persida.

Împărățind Savorie în țara perșilor, sfântul părintele nostru acesta, fiind acolo episcop, la o eparhie a împărăției lui, și învățând pe poporul lui Dumnezeu câte trebuie spre folosința sufletească botezând și pe unii din perși fără de sfială, a fost pârât la împăratul; și fiind adus înaintea lui, și nesupunându-se a se închina soarelui și lunii, apei și focului, întâi l-au bătut cu toiege. Apoi i-au scos o fâșie din frunte până

la unghiile picioarelor, de un deget de lată; și iarăși l-au bătut cu vine de bou și l-au tăvălit peste spini și peste scai de cei ghimpoși, și l-au strâns într-un teasc cu vârtej. Deci, răbdând acestea toate vitejește, spre mai multă mânie a ațâțat pe împăratul, și băgându-l în temniță, iarăși l-a scos la întrebare. Și aflându-se sănătos peste tot trupul, l-a spânzurat cu capul în jos, și l-a pătruns peste tot trupul cu țepi de fier arse. Și sfântul socotind acestea întru nimica, a auzit pe împăratul înfricoșându-l mai vârtos, și zicându-i, că-i va risipi membrele trupului. Iar sfântul i-a răspuns, zicând: «Eu cred lui Dumnezeu, că creștinii vor împărți moaștele mele și cine va chema pe Dumnezeu prin numele meu va afla mântuire». Și îndată i-au tăiat limba. Iar sfântul întinzându-și mâinile și ochii la cer, și rugându-se întru sine a auzit glas din cer, zicându-i: «Plinitu-ți-s-a cererea, și iată vei grăi». Și crescându-i altă limbă, mărea pe Dumnezeu. Aceasta văzând popoarele s-au spăimântat și au crezut în Domnul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, o mie și șaptezeci de bărbați, și alte două sute. Deci văzând împăratul, că vin mulți prin mijlocirea lui către Hristos Dumnezeul nostru, a poruncit să-i taie capul; de vreme ce și alții mulți au strigat zicând: «Împărate, și noi suntem creștini"; și a dat și asupra lor judecata cea mai de pe urmă, și luându-i slujitorii i-au adus la locul junghierii. Deci, făcând sfântul rugăciune și însemnându-i cu semnul cinstitei și de viață făcătoarei Cruci, fiind o sută douăzeci, întâi a fost tăiat capul Sfântului Mucenic Sadot, apoi ale celorlalți, și toți și-au luat cununile muceniciei.

Tot în această zi, Sf. Leontie filozoful care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfinții Felix preotul și Eusebie diaconul care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, Cuviosul părintele nostru Ioan făcătorul de minuni, care la muntele Rila s-a nevoit și a zidit mânăstirea de acolo, și care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Artemie.

Acest fericit Artemie, fiind duce și august al Alexandriei și patriciu, era cinstit de marele împărat Constantin; luând însă împărăția Iulian Paravatul, și prigonind pe creștini la Antiohia, a mers nechemat fericitul acesta la chinuri; și mustrând fărădelegea aceluia, l-au bătut cu vine de bou crude, și l-au zgâriat pe spate cu brice ascuțite și tăioase, și i-au pătruns coastele și tâmplele cu țepuși. Și despicând tăietorii de pietre o piatră mare l-au băgat într-însa și lăsând piatra peste dânsul, a fost turtit sfântul și i-au sărit ochii și mațele pe pământ; după aceea i-au tăiat capul. Și așa a luat de trei ori fericitul cununa cea neveștejită a muceniciei. Iar sfintele lui moaște s-au adus de la Antiohia la Constantinopol, de către femeia unui oarecare diacon, ce se chema Aristis. Și a fost îngropat la locul ce se numește Ocsia.

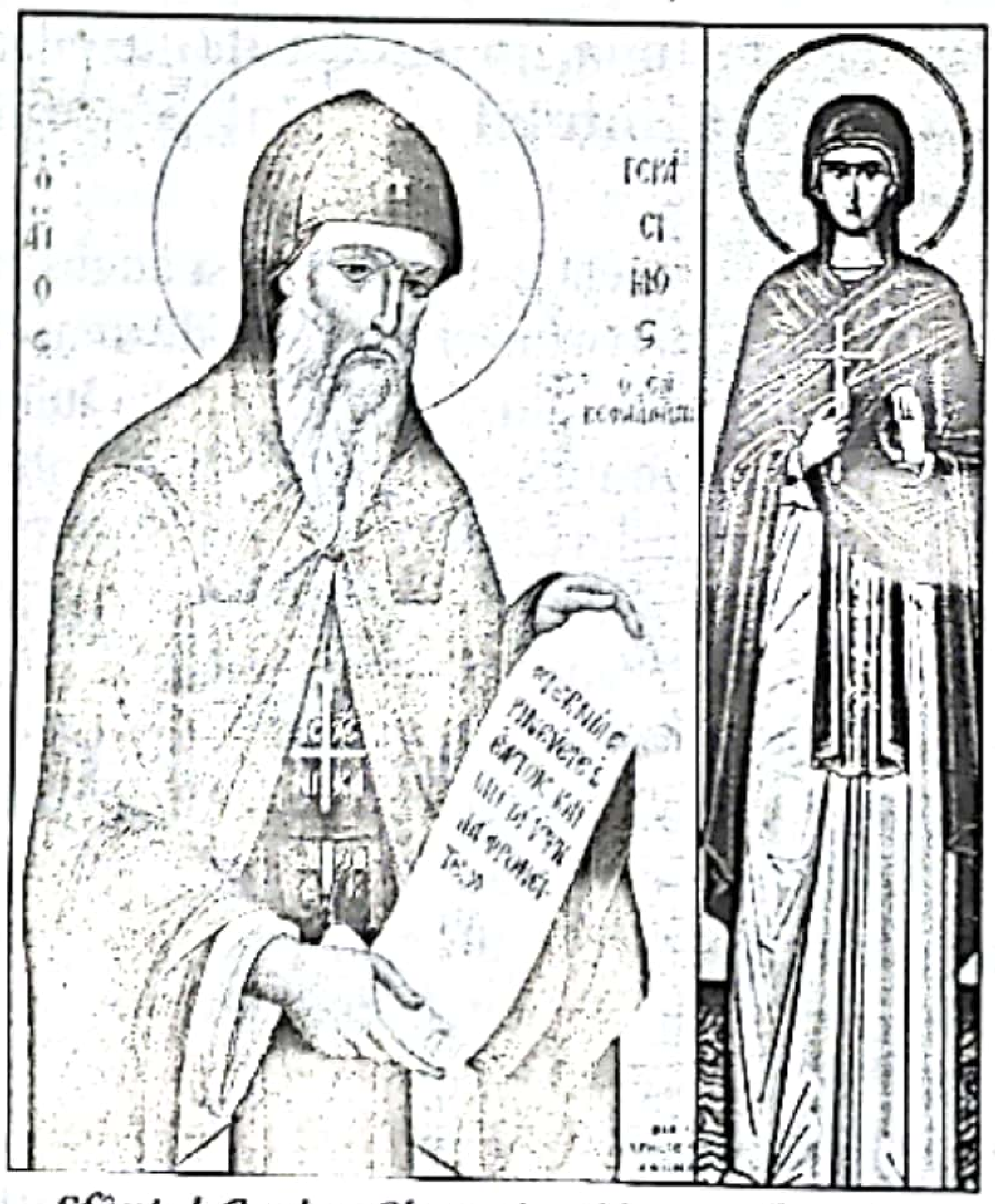

Sfântul Mare Mucenic Artemie

Tot în această zi, Sfinții Mucenici Evor și Evnoi, fiind uciși cu pietre s-au săvârșit.

Tot în această zi, Cuvioasa Maica noastră Matroana cea de la cetatea Hios.

Tot în această zi, Cuviosul și purtătorul de Dumnezeu Părintele nostru Gherasim cel nou, sihastru cel din Peloponez, ale cărui sfinte moaște sunt în Chefalonia, care în pace s-a săvârșit.

Sfântul Cuvios Gherasim (din Chefalonia); Sfânta Cuvioasă Matroana (din Hios)

Tot în această zi, Sfinții Mucenici Zevina, Ghermano, Nichifor și Antonin, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, Sfânta Muceniță Manato fecioara care de foc s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și una, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Ilarion cel Mare.

Acest preacuvios a fost pe vremea împărăției lui Constantin cel Mare, născut și crescut în cetatea gazenilor, fecior din părinți necredincioși. Iar pentru dragostea învățăturii, a mers în Alexandria; și învățând și primind credința în Hristos, a ajuns ucenic al marelui Antonie și a rămas lângă dânsul multă vreme; după care întorcându-se în patria sa după moartea părinților săi, și-a împărțit toată averea la săraci. După aceea mergând în pustie și făcând nevoință desăvârșită, a devenit făcător de multe minuni; și umblând prin multe cetăți, orașe și locuri, și-a săvârșit viața, trăind de toți anii săi 80.

Tot în această zi, Sfinții Mucenici Gaie, Dasie și Zotic.

Acești sfinți aflându-se în Nicomidia propovăduind, luând îndrăzneală, au surpat cele ce se aflau în capiștile idolești; și dacă au fost dovediți, au suferit tot felul de chinuri, fiind spânzurați pe lemn și frecați pe coaste cu țesături de păr aspre. După aceea legându-li-se pietre de grumaji, au fost aruncați în mare.

Tot în această zi, sfinții și din nou arătații Mucenici: Andrei, Ștefan, Pavel și Petru.

Tot în această zi, Sfânta Muceniță Teodota, și Socrate Prezbiterul.

Sfânta Teodota a fost în zilele împăratului Alexandru Sever, din părinți de bun neam din părțile Pontului. Mergând la un schit și petrecând sihăstrește, a fost vădită. Și fiind prinsă de către guvernatorul Capadociei pentru mărturisirea lui Hristos, a fost spânzurată în două rânduri, strujită și aruncată într-un cuptor aprins. Și fiind păzită cu harul lui Hristos a fost adusă de Domnul la Bizantia; după aceea la Anghira, unde se afla prezbiterul Socrate. Acesta, în timp ce elinii cu tot poporul, aveau praznic zeilor și se închinau idolilor, s-a umplut de dumnezeiască râvnă, și răsturnând vatra jert-

Sfântul Sințit. Mucenic Socrate și Sfântul Cuvios Ilarion cel Mare

felor, i s-a tăiat capul. Iar Sfânta Teodota, fiind silită să jertfească la idoli și nesupunându-se, și-a primit sfârșitul prin sabie.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Eucrat, de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Filotei, cel ce s-a nevoit în Muntele Atonului.

Tot în această zi, Cuvios Mucenic Zaharia, care în mare s-a săvârșit.

Tot în această zi Cuviosul Varuh, cel ce cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Azis, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Ioan cel de la Monemvasia, care s-a săvârșit în chinuri la Tesalonic, în anul 1773.

În această zi, pomenirea Cuviosului mărturisitor Visarion.

Cuviosul părintele nostru Visarion, s-a născut în Bosnia, din părinți creștini ortodocși, Maxim și Maria, în anul mântuirii 1714, și a primit din Sfântul Botez numele de Nicolae. Tânăr, călătorind pe la multe locașuri de închinare, a poposit adesea la Locurile Sfinte. Acolo, la mânăstirea Sfântul Sava, de lângă Ierusalim, a îmbrăcat schima monahicească, pe când avea 18 ani, primind numele de Visarion. După un timp, a venit în Slovenia și s-a așezat la mânăstirea Pacra, unde pentru râvna sa către cele sfinte, s-a învrednicit de darul preoției.

La trei ani după hirotonirea sa întru preot, cuviosul Visarion a mers din nou la Locurile Sfinte, ca să-și întărească și mai mult sufletul în dreapta credință a Bisericii Răsăritului. La puțină vreme după întoarcerea sa din această călătorie, a venit în Țara Ardealului, unde papistașii căutau prin silnicie să smulgă credința dreptmăritoare din sufletele românilor ortodocși.

Nu glasul omenesc l-a chemat în Ardeal, ci însuși Ziditorul tuturor, ca să mântuiască din pierzare pe românii drept-credincioși. Pe unde trecea, el aprindea în sufletele credincioșilor râvna pentru credința cea adevărată. Trăia o viață de aspră înfrânare, hrănindu-se numai cu mâncare slabă de legume. Pentru chipul mult îmbunătățit al vieții sale, drept-credincioșii români nu numai că-l ascultau și urmau povețele lui, dar cuprinși de o mare însuflețire duhovnicească, îi sărutau mâinile și picioarele cele sfinte. În drum spre Sibiu a fost prins de stăpânirea catolică și târât la judecată. În fața celor care-l judecau, el a stat drept și fără frică, mărturisind că dreapta credință a Bisericii Răsăritului este singura adevărată și mântuitoare. Pentru aceea, el nu va înceta să arate uniților rătăcirea lor și să-i îndemne să se lase de ea. Pentru această mărturisire a dreptei credințe, cuviosul Visarion a fost aruncat în fioroasa temniță din Kufstein, în creierul munților tirolezi, unde după suferințe grele departe de lume, dar aproape de Cel care împarte cununile vieții celor vrednici, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi se face pomenirea Cuviosului mărturisitor Sofronie.

Cuviosul Sofronie se trăgea din familia Popovici de la Cioara Sebeșului. La botez i s-a dat numele de Stan, iar în călugărie numele de Sofronie. A sihăstrit multă vreme în Țara Românească, iar în anul 1756 s-a întors la Cioara. unde râvna sa pustnicească l-a mânat să-și facă un mic schit în mijlocul codrului și să țină acolo câțiva tineri la învățătură. Dar diavolul, care pururea caută să strice cele bune, i-a izgonit prin oameni răi din schitul său, și l-a silit să plece în străine locuri.

După ce străbătu o mare parte din ținutul Sebeșului și al Albei, îndemnând, cu multă râvnă duhovnicească, pe credincioși să nu se depărteze de credința dreptmăritoare, a suferit grea prigoană din partea papistașilor, care l-au aruncat în temnița grea din Bobâlna. Dar Domnul, care a scăpat pe Petru din lanțuri, l-a slobozit și pe cuviosul Său Sofronie. Două luni a stat cuviosul în ținutul Zărandului și apoi s-a îndreptat spre Munții Apuseni, ca să facă din crestele lor cetate nebiruită dreptei credințe.

Neputându-l abate de la calea cea dreaptă, papistașii l-au prins din nou și l-au aruncat în temnița din Abrud. Dar Dumnezeul puterilor l-a izbăvit iarăși din temniță. De acum, credincioșii n-au mai vrut să-i părăsească, ci, ca pe Domnul Hristos odinioară, îl însoțeau pururea câte 12 bărbați temători de Dumnezeu, ca niște apostoli înflăcărați.

În ziua a patrusprezecea a lunii februarie din anul 1761, cuviosul Sofronie a ținut «Marele

sobor» din cetatea Bălgradului (Alba Iulia). Cu cuvinte lipsite de meșteșug, dar pline de dulce mângâiere, a cerut, la acel sobor, cuviosul Sofronie, în numele poporului român, vlădică pe seama drept-credincioșilor din Ardeal. Bunul Dumnezeu i-a ascultat glasul și a înmuiat inima stăpânitorilor care au îngăduit ca românii să aibă vlădică după rânduiala Bisericii Ortodoxe de Răsărit. Iar atunci când, cu voia lui Dumnezeu, a fost rânduit ca episcop ortodox al Ardealului Dionisie Novacovici, cuviosul Sofronie, socotindu-și împlinit lucrul său, a plecat la sfânta mânăstire a Argeșului, unde s-a săvârșit în pace, mutându-se în locașurile cerești.

Tot în această zi pomenirea Sfântului Mucenic Oprea.

Acest mărturisitor al dreptei credințe s-a născut în Săliștea Sibiului, pe vremea împărătesei Maria Tereza (1740–1780). Era plugar, și împreună cu soția și copiii lui, ducea o viață de bună cucernicie și plăcută lui Dumnezeu.

Pe vremea aceea, semeața împărăteasă multă silnicie făcea credincioșilor de sub stăpânirea ei, ca să-i rupă de la Legea Răsăritului și să-i plece unirii cu Roma. Le răpea bisericile, pe preoți îi izgonea, pe cei care nu se clătinau de la dreapta credință și nu se plecau Romei, îi lovea cu biruri și poveri și umplea temnițele cu ei.

În amărăciunea lor, românii se rugau fierbinte lui Dumnezeu să nu-i lase să piară cu totul. Și Dumnezeu și-a plecat urechea cu milă și a ridicat pe Oprea din Săliște, bărbat drept și inimos, să le fie apărător în cumplita lor primejdie.

Și evlaviosul Oprea porni cu încredere la lupta pentru apărarea dreptei credințe. Mai întâi își întări sufletul cu post și rugăciune, cu binecuvântările preoților izgoniți de la sfintele lor prestoale și cu bunele povețe de la bătrânii înțelepți. Apoi căută, prin munții și văile săliștene, gloatele drept-credincioșilor, pretutindeni îmbărbătând pe cei ce pătimeau, mângâind pe cei ce suspinau, și sprijinind pe cei ce se clătinau.

Când se înfățișă înaintea căpeteniei de la cârma țării și-i ceru oprirea prigoanelor și sloboda mărturisire a dreptei credințe, căpetenia îl mustră ca pe un răzvrătit și-l amenință cu temnița și moartea, dacă nu se pleacă unirii cu Roma.

Văzând această neomenie, în toamna anului 1748, evlaviosul Oprea merse la Viena să se plângă împărătesei și să-I ceară libertate pentru Legea Răsăritului, arătând că unirea cu Roma s-a făcut atât de ascuns, încât nici preoții n-au știut ce este. Împărăteasa, cu viclenie i-a spus că l-a ascultat plângerea, dar în ascuns a dat poruncă pentru și mai mari prigoane, iar Oprea să fie întemnițat de îndată ce va sosi în Ardeal. Prin vrerea lui Dumnezeu, aflând de această ticăloșie, evlaviosul Oprea a rămas în Banat ca cioban la oi. Dar, după puțin timp, înainte de Sfintele Paști din anul 1752, evlaviosul Oprea nemaiputând răbda suferințele drept-credincioșilor, merse iarăși la Viena și ceru împărătesei oprirea prigoanelor și încheia jalba: «sau vlădică de legea noastră, sau drum slobod să plecăm din țară». Împărăteasa porunci ca fericitul Oprea să fie prins și osândit la temniță pe viață în cetatea Kufstein din Tirol. Pe fericitul Oprea l-a așteptat vreme îndelungată soția sa Stana, stând la ușa bisericii, îmbrobodită în negru, plângând și cerând milă ca să-și poată crește copiii. Dar el n-a mai venit, împodobindu-se în temniță cu cununa nepieritoare a sfinților mucenici.

RUGĂCIUNE CĂTRE SFINȚII IERARHI IOREST ȘI SAVA AI ARDEALULUI ȘI SFINȚII MARTURISITORI VISARION, SOFRONIE ȘI OPREA

CE S-A ROSTIT LA SLUJBA CANONIZARII

Cu inimă smerită și cu grai de laudă cutezăm a preamări astăzi pe Hristos, Cel ce v-a arătat pe voi, preafericiți mărturisitori ai dreptei credințe, slava Bisericii noastre! Și început cinstirii voastre de obște făcând, ne plecăm genunchii cu umilință și negrăită dragoste și rugăciune înălțăm vouă, celor ce ați pus mai presus de toate cele vremelmce, credința cea dreptmăritoare; căci voi, o, bunilor ierarhi ai Ardealului, Iorest și Sava, trăitori ai smereniei călugărești și părtași ai darurilor cerești, ați îndurat chinuri de moarte pentru apărarea Legii noastre strămoșești și a poporului dreptcredincios; iar tu, cuvioase Visarioane, prealuminate, te-ai coborât ca un arhanghel cu glas de trâmbiță dumnezeiască în mijlocul credincioșilor, întărindu-i în dreapta credință și viața ta ți-ai dat pentru Hristos; și turma cea dreptcredincioasă din Ardeal pe căile mântuirii și îndrumând Biserica lui Hristos la biruință; iar tu, Oprea, cel prea osârduitor, iubind mai mult

Legea neschimbată a lui Hristos decât pe ai tăi și decât însăși viața ta, sufletul ți-ai pus pentru dreapta credință.

De aceea, voi toți care ați odrăslit din coapsele Bisericii dreptslăvitoare din Ardeal și care acum vă bucurați de slava mucenicilor și a mărturisitorilor lui Hristos, primiți rugăciunea noastră și mijlociți pentru noi înaintea Bunului și Milostivului Dumnezeu, Celui în Treime preamărit. Ocrotiți, cu rugăciunile voastre, turma cea dreptslăvitoare, care vă cinstește ca pe niște stâlpi neclintiți ai dreptei credințe. Rugați-vă Domnului ca să întărească dragostea și unitatea de credință dintre frați, să reverse harul păcii în inima tuturor, să ferească turma dreptcredincioșilor de toată reaua întâmplare, ca într-un glas și într-un suflet să preamărim pe Cel ce este Dătătorul tuturor darurilor și Mântuitorul nostru. Priveghiați și vă rugați pentru noi, ca izbăviți fiind, prin mijlocirile voastre, de cursele celui rău, să ducem lupta cea bună a mântuirii, în toate clipele vieții noastre și să fim neclătinați întru dreapta credință a moșilor și strămoșilor noștri.

Bucurându-vă de dumnezeiasca mărire întru care v-ați înălțat și rugându-ne vouă ca să fiți mijlocitori înaintea tronului Celui de sus, preamărim pentru toate pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, zicând: Slavă Ție Dumnezeule, Cel mare și minunat întru sfinții Tăi. Amin!

Tot în această lună, în ziua a douăzeci și una, se face și pomenirea Sfinților preoți Mărturisitori Moise Măcinic din Sibiel și Ioan din Galeș.

Pe la mijlocul veacului al XVIII-lea, din rândul preoților și al credincioșilor ortodocși români din Transilvania s-au ridicat numeroși apărători ai dreptei credințe în fața încercărilor autorităților habsburgice de a-i înstrăina de „Legea strămoșească".

Între ei s-au numărat și preoții Moise Măcinic din Sibiel și Ioan din Galeș, sate care țineau pe atunci de „scaunul" Săliște. Primul dintre ei a fost hirotonit la București de Mitropolitul Neofit al Țării Românești, prin anul 1746. Ridicându-se împotriva uniației, a fost prins și întemnițat la Sibiu, unde a pătimit timp de 17 luni. A fost eliberat din închisoare cu condiția de a nu mai săvârși cele ale preoției, și a trăi și a munci ca un simplu țăran. În 1752 a fost delegat, alături de credinciosul Oprea Nicolae din Săliște, să plece la Viena, pentru a prezenta împărătesei Maria Tereza plângerea credincioșilor din părțile de sud ale Transilvaniei (Făgăraș, Sibiu, Sebeș și Orăștie), prin care cereau drepturi pe seama Bisericii Ortodoxe. Au fost primiți de împărăteasă, dar în loc să li se dea un răspuns la plângerile lor, au fost aruncați în fioroasa închisoare Kufstein, din Munții Tirolului.

În anii care au urmat, reprezentanții clerului și ai credincioșilor din Transilvania au cerut în mai multe rânduri autorităților habsburgice să elibereze pe cei doi captivi. La 24 iulie 1784, Stana, soția lui Oprea, ruga pe împăratul Iosif al II-lea să-l elibereze după o robie de 32 de ani. Conducerea închisorii raporta că nu se mai știe nimic despre el. Înseamnă că amândoi și-au sfârșit zilele în temnița de la Kufstein, jertfindu-și viața pentru credința ortodoxă, câștigând însă cununile muceniciei.

Preotul Ioan din Galeș a fost hirotonit la București sau la Râmnic, în lipsa unui episcop ortodox în Transilvania. S-a numărat printre cei mai îndrăzneți apărători ai credinței ortodoxe, în fața oricăror încercări ale autorităților habsburgice de a impune o altă credință. În anul 1756 a fost arestat și dus în lanțuri la Sibiu. Împărăteasa Maria Tereza a dat ordin să fie dus în închisoarea cetății Deva, urmând să fie reținut acolo până la moarte. Dar spre sfârșitul anului următor, a fost dus sub aspră pază militară la închisoarea de la Graz, în Austria. Un cronicar brașovean – Radu Duma – scria

Sfinții Preoți mărturisitori Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel

că în anul 1776 câțiva negustori din Brașov l-au cercetat în închisoare, mărturisindu-le că mai bine va muri acolo, decât să-și lase credința strămoșească".

Mai târziu a fost mutat în închisoarea de la Kufstein, unde își sfârșiseră viața și alți mărturisitori și mucenici ai Ortodoxiei transilvane. În 1780 un alt întemnițat de aici, sârbul Ghenadie Vasici, a reușit să trimită o scrisoare țarinei Ecaterina a II-a și Sinodului Bisericii Ortodoxe Ruse, prin care ruga să se intervină pentru eliberarea lui. Între altele, scria: Aici în fortăreață este și un preot român din Transilvania, cu numele Ioan, care pătimește în robie de 24 de ani pentru credința ortodoxă". Acesta era preotul Ioan din Galeș, cel întemnițat în 1756, deci cu 24 de ani în urmă.

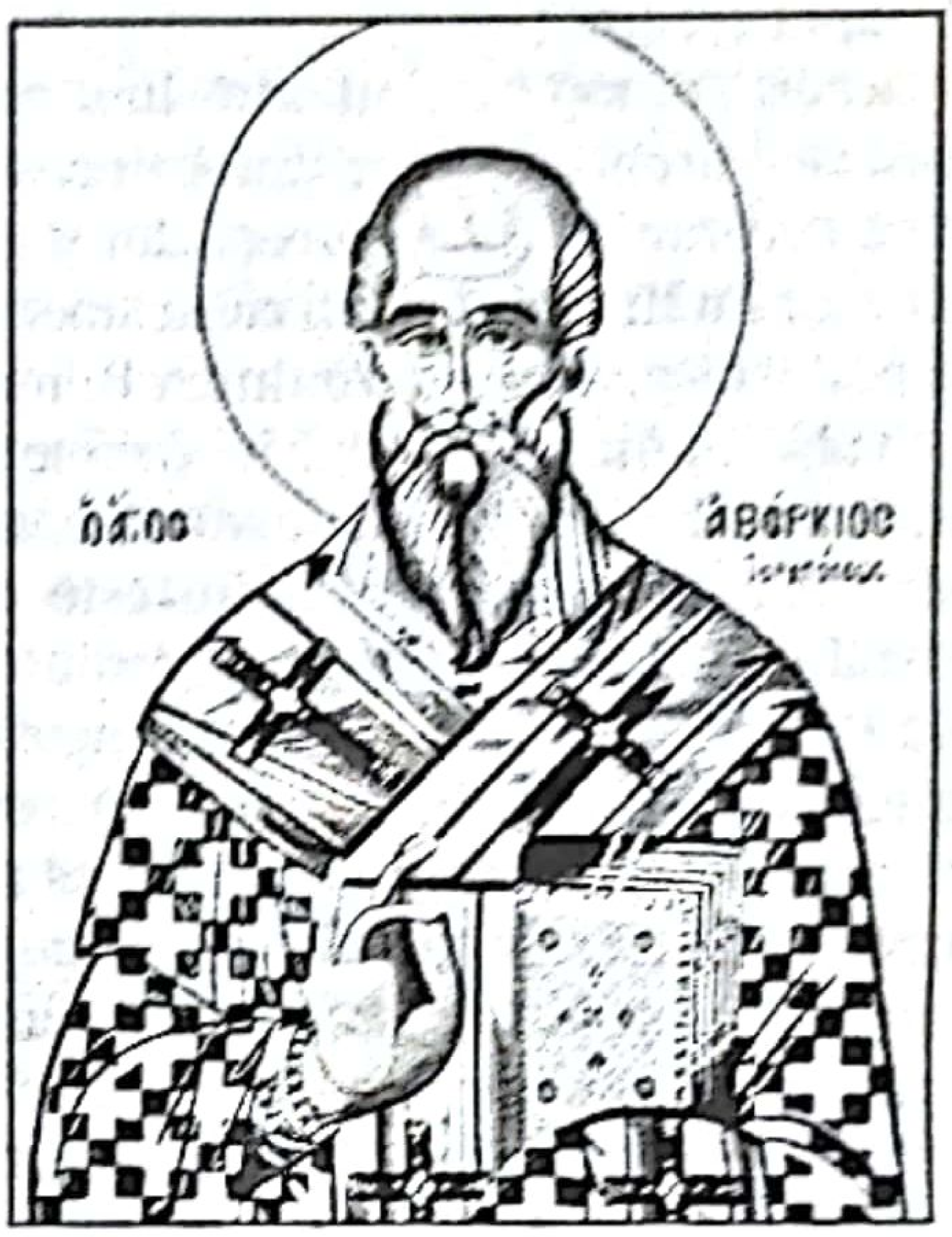
Pentru mărturia lor ortodoxă și moartea lor martirică, Sfinții Preoți Martiri Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel, sunt cinstiți ca sfinți de către obștea credincioșilor de pretutindeni și mai cu seamă de cei din Transilvania, din mijlocul cărora s-au ridicat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea celui întru sfinți părintelui nostru și întocmai cu apostolii Averchie, episcopul Ierapolei făcătorul de minuni.

Acesta a fost episcop în Ierapolea Frigiei Salutare, pe vremea împărăției lui Marcu Antonin, făcător de multe minuni și tămăduiri. Pentru că punând vin și untdelemn și cu alte feluri tot într-un vas a făcut să rămână neamestecată unirea lor prin rugăciune; a scos și ape calde cu rugăciunea sa din sânurile pământului; și alte multe minuni a făcut, propovăduind apostolește dreapta credință în toate cetățile Siriei și ale Mesopotamiei, împăcând și bisericile și cetățile care aveau vrajbă între ele. A lăsat încă și o carte la biserica Ierapolei, plină de învățătură, pe care însuși a scris-o foarte frumos. Deci, așa viețuind fericitul, strălucind cu faptele și cu minunile, și ajungând la șaptezeci și doi de ani, către Domnul s-a mutat.

Sfântul Averchie episcopul Ierapolei

Tot în această zi, pomenirea Sfinților șapte tineri din Efes: Maximilian, Iamvlih, Martian, Dionisie, Antonin, Exacustodian și Constantin.

Acești sfinți au fost în zilele împăratului Deciu; și s-au sfătuit și și-au împărțit averea la săraci și au intrat într-o peșteră; și rugându-se lui Dumnezeu, să le ia sufletele, ca să nu cadă în mâna împăratului și-au dat sufletele. Iar dacă s-a întors Deciu la Efes, a întrebat de ei, ca să-i facă să aducă Jertfă la idoli, și aflând că au murit în peșteră a poruncit ca să astupe gura peșterii. Deci, după trei sute șaptezeci și doi de ani, când a fost în vremea împărăției lui Teodosie cel mic, scornindu-se un eres cum că nu există înviere, la treizeci și opt de ani ai împărăției lui, văzând împăratul că se tulbură Biserica lui Dumnezeu, pentru că se aflau și unii din episcopi cuprinși de acel eres, sta îndoit ce va face. Dezbrăcându-se de haine, și culcându-se jos la pământ, împăratul se ruga lui Dumnezeu cu lacrimi ca să-i arate ceea ce dorea să știe. Domnul nu i-a trecut lacrimile cu vederea, ci i-a arătat cu chip aceasta. Stăpânul muntelui în care era peștera aceea, a vrut să facă în aceeași vreme staul pentru turma sa; și răsturnând pietrele de la peșteră, spre zidirea staulului, s-a deschis ușa peșterii; și din porunca lui Dumnezeu s-au deșteptat acei șapte sfinți tineri ce fuseseră săvârșiți acolo și vorbeau

între dânșii ca și cum ar fi fost adormiți de ieri neschimbându-se nicidecum; atât cât nici hainele lor ce purtau, nu se stricaseră cu nimic de pământ; și mai vârtos aceasta aducându-și aminte, că și Deciu îi cerca ca să-i chinuiască vorbeau între dânșii, zicând Maximilian către ceilalți: «De cumva ne vor și prinde, fraților, să stăm bărbătește și să nu vindem bunul neam al credinței noastre; iar tu, frate Iamvlihe, du-te și cumpără pâine și ia mai multă, că aseară ai adus puțină și ne-am culcat flămânzi; și află și de Deciu, ce gând are pentru noi?» Deci, mergând Iamvlih la cetate, și văzând semnul Crucii la poartă, se miră; același semn văzând și prin alte părți, și zidirile schimbate, și altfel de oameni, i se părea că visează, sau că nu-și este în fire. Însă mergând către cei ce vindeau pâine, a luat și dându-le argintul, se grăbea să se întoarcă. Văzând însă că vânzătorii arătau între dânșii și pe la alții argintul, și căutând la dânsul și zicând că a găsit o comoară, precum argintul arăta lucru de față, având chipul celui ce a împărățit mai înainte cu mulți ani, îl cuprinsese frică și grijă și nu putea să grăiască cugetând că l-au cunoscut și-l vor prinde, și-l vor duce la împăratul Deciu. Drept aceea căzând la dânșii cu rugăminte zicea: «Rogu-mă vouă, dacă ați luat argintul, luați și pâinea, numai pe mine mă lăsați să-mi caut de cale». Iar aceia îi ziceau:

„Arată-ne comoara și ne fă și pe noi părtași; sau de nu, te vom da spre moarte». Acestea zicându-i și văzându-l că este pe gânduri, îl legară de grumaji, și-l purtau prin târg, aducându-l la proconsulul cetății ca să-și dea seama. Iar văzându-l dregătorul îi zise: «Spune-ne tinere, cum ai aflat comoara, câtă este și unde?» Iar el a răspuns: «Niciodată n-am aflat comoară, și banii îmi sunt de la părinți și ce întâmplare este aceasta nu știu». Iar proconsulul zise: «Dar din care cetate ești?» El zise: «Din aceasta sunt, de este acesta Efesul». Iar guvernatorul zise: «Dar care îți sunt părinții? Să vină aici și dacă se va cunoaște adevărul te vom crede». Iar el zise: «Cutare este tatăl meu și cutare este mama mea și cutare îmi sunt rudele și cutare este moșul meu». Iar dregătorul zise: «Nu vei putea tu să ne faci să credem spunându-ne nume străine, care nu sunt acum, ci sunt afară din cele obișnuite». Iar Iamvlih zise: «De nu mă crezi că spun adevărul, nu știu ce să zic alta». Atunci dregătorul zise: «Păgâne, banul tău mărturisește după scrisoare că este tipărit mai înainte cu trei sute de ani și mai bine, din zilele împăratului Deciu; și tu fiind tânăr, nici treizeci de ani având, te silești să ne amăgești». Atunci Iamvlih căzând la picioarele lor se ruga zicând: «Mă rog, domnilor mei, spuneți-mi unde se află împăratul Deciu, care era întru această cetate?» apoi ei ziseră: «În vremile acestea nu se află Deciu ci a fost mai înainte cu mulți ani». Și Iamvlih zise: «Și pentru aceasta v-ați mirat, domnii mei? Veniți dar după mine și vă voi duce la soții mei care sunt în peșteră și de la dânșii doară se vor crede cuvintele mele; că eu știu că am fugit de fața împăratului Deciu. Și ieri venind ca să cumpăr pâine, am văzut pe Deciu intrând în cetatea aceasta». Acestea zise, și auzind episcopul Marin, zise către proconsulul: «Pare-mi-se să se fi întâmplat vreo minune la această povestire. Ci, să mergem cu dânsul împreună să vedem».

Și mergând după cuvintele acestea intră înainte Iamvlih în peșteră; după aceea episcopul. Și întorcându-se spre partea dreaptă a ușii, văzu un sicriaș pecetluit, cu două peceți de argint, pe care îl pusese Rufin și Teodor creștini fiind, ce fuseseră trimiși împreună și cu alții de Deciu, ca să astupe peștera, scriind întru aceasta spre pomenirea sfinților, însemnându-le numele lor în table de plumb. Și strângându-se toți cei aleși cu proconsulul le-au arătat lor. Și deschizând găsiră tablele cele de plumb. Și citind se minunară și intrând înăuntru în peșteră, aflară pe sfinți și au căzut la picioarele lor și șezând îi întrebau. Iar ei povesteau mai întâi despre ale lor; după aceea de isprăvile împăratului Deciu; și se mirau toți și slăveau pe Dumnezeul minunilor. Atunci proconsulul împreună ca episcopul au scris împăratului Teodosie, și i-au vestit despre toate cele mai sus-zise. Deci împăratul luând scrisoarea, s-a umplut de bucurie pentru o înștiințare ca aceasta și a mers foarte degrab acolo la acel loc; și cum a intrat în peșteră, a căzut la pământ și a udat picioarele sfinților cu lacrimile lui și i se bucura sufletul, căci i-a ascultat Domnul rugăciunea, arătându-i de față învierea morților. Deci, făcând împăratul nu puțină vorbă cu sfinții împreună cu episcopii și cu mai-marii cetății, sfinții au fost cuprinși ca de un somn; și privind toți cum dormitau, iarăși au răposat către Domnul. Atunci

împăratul dând haine scumpe și aur și argint, se făcu șapte sicrie întru cinstea sfinților. Iar peste noapte s-au arătat împăratului și-i ziseră: «Lasă-ne împărate pe pământ, unde o dată am înviat». Și făcându-se adunare mare de episcopi, împăratul puse pe pământ, precum ei poruncise prin vedenie și făcând praznic cu bucurie, au dat multă milostenie la săracii cetății Efesului și se bucura cinstind pe tot poporul său cu daruri. Și a slobozit pe episcopii care erau închiși prin temniță, pentru propovăduirea învierii; și s-a făcut de toți praznic obștesc, mulțumind și slăvind pe Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Alexandru episcopul și Iraclie Mucenicul, Anna și Elisaveta, Teodota și Glicheria.

Sfântul mucenic Alexandru, episcop fiind și învățând și întorcând și botezând pe mulți a fost prins de guvernator și fiind chinuit mult și silit ca să jertfească la idoli, n-a vrut să se supună. Deci, văzând Iraclie ostașul răbdarea lui a crezut în Hristos și chinuindu-l și pe acesta mai întâi mult, i-au tăiat capul. Și făcând Sfântul Alexandru minuni și tămăduindu-se de răni, cu ajutorul și harul lui Dumnezeu a tras spre credința lui Hristos și pe patru femei: Teodota, Glicheria, Anna și Elisaveta care înaintea guvernatorului stând și mustrând înșelăciunea idolilor, li s-au tăiat capetele. Apoi și Sfântul Alexandru s-a săvârșit lovit de sabie.

Tot în această zi, Sf. Mc. Zaharia, care în mare s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfântul Ruf, care în pace s-a săvârșit.

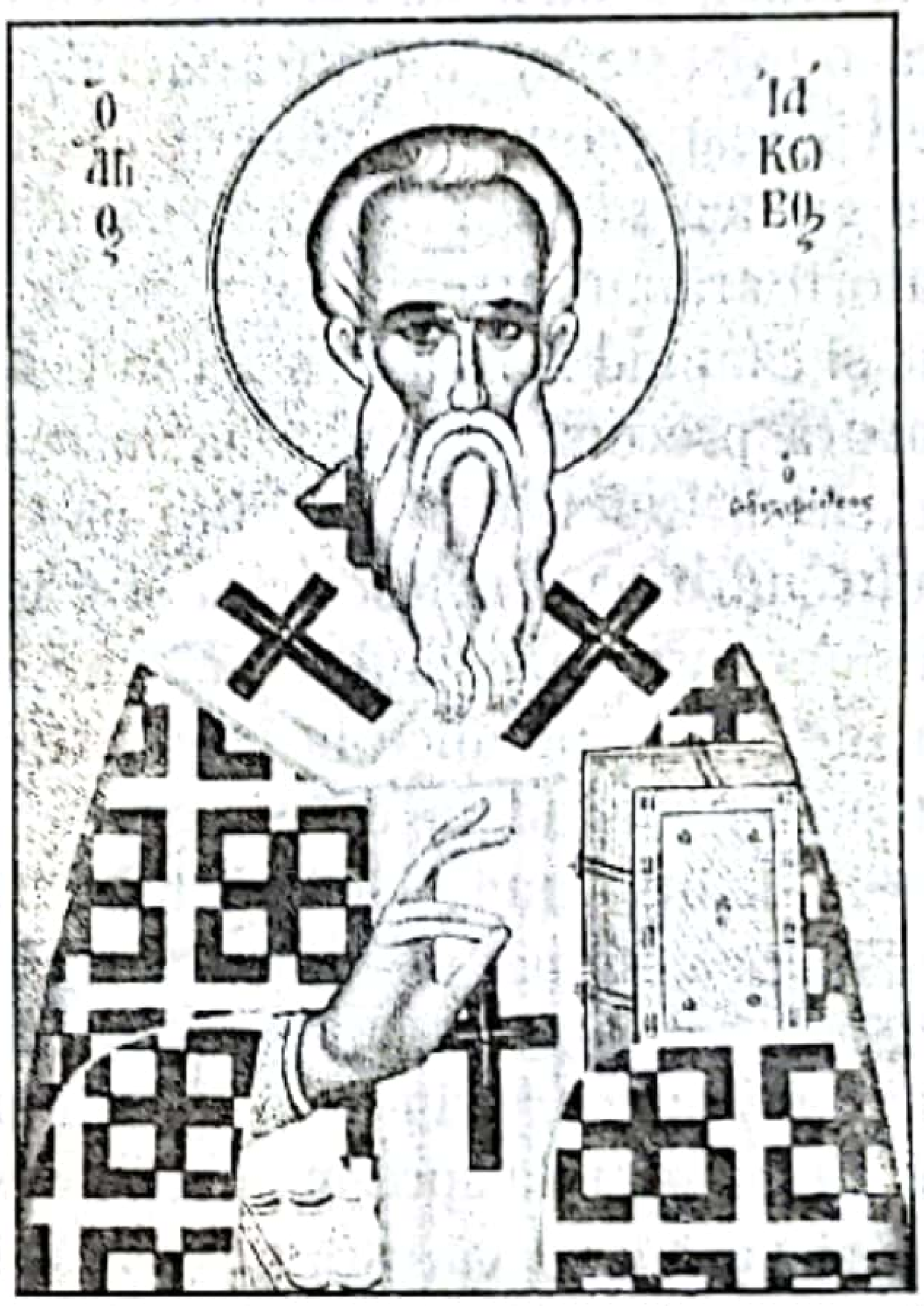
Tot în această zi Cuviosul Lot cel ce în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și treia, pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic și Apostol Iacov, fratele Domnului.

Acest sfânt Iacov, fratele Domnului, a fost cel întâi episcop la Ierusalim, hirotonit de însuși Domnul și întâi el a izvodit și a scris dumnezeiasca Liturghie, învățată de la însuși Hristos. Pe care Liturghie în urmă o a făcut mai pe scurt marele Vasile și după dânsul dumnezeiescul Ioan Gură de Aur pentru neputința omenească. Păstorind sfânta Biserică din Ierusalim și învățând pe mulți din iudei și din elini și întorcându-i spre Domnul, a pornit pe iudei asupră-și cu urgie, care, prinzându-l, l-au aruncat jos de pe aripa templului și fiind încă viu l-au omorât cu un lemn. Iar cuvântul, fratele Domnului se trage din predanie. Că Iosif logodnicul împărțindu-și pământul fiilor ce-i avea cu femeia sa cea dintâi și vrând să facă parte și celui din sfânta Fecioară, Fiu și Dumnezeu, ceilalți nu-l primiră; iar Iacov luându-l părtaș de moștenire pe partea sa, s-a chemat nu numai frate al Domnului, ci și drept.

Sfântul Mucenic și Apostol Iacov

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Ignatie, Patriarhul Constantinopolului.

Acest între sfinți Părintele nostru Ignatie a fost fecior al împăratului Mihail Rangave și al împărătesei Procopia, frate lui Teofil și nepot împăratului Nichifor. Și fiind eunuc, s-a făcut călugăr și a ajuns egumen la Mânăstirea Arhanghelului, care atunci se numea Anatelon; iar acum îi zic a lui Satir. După aceea a fost patriarh al Constantinopolului și a îndreptat Biserica unsprezece ani și cinci luni. Apoi a fost scos de împăratul Mihail, fiul lui Teofil, care a pus patriarh în locul lui pe Fotie protospătarul și protasicritul, după ce fusese făcut mai întâi monah. După aceea și pe el l-a scos îm-

păratul Vasilie Machedon și a pus iarăși pe Ignatie și l-a ținut zece ani, și iarăși a fost scos; și în locul lui a făcut patriarh pe cel între sfinți Ștefan, fiul împăratului Vasilie; iar Sfântul Ignatie, mergând la Mânăstirea Satirului, cu pace s-a săvârșit; viețuind de toți anii vieții sale șaptezeci și nouă.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru Macarie Romanul.

Trei oarecare sfinți bătrâni: Serghie, Ighin și Teofil, din Mânăstirea Sfântului Asclipie cea din Mesopotamia Siriei, fiind la un gând, cu bună socoteală, se vorbiră într-una din zile, și puseră gând până în sfârșit să umble, să înconjure pământul; și plecând întru acea cale, aveau adesea groază și din pricina oamenilor și din pricina fiarelor cu scârbă și cu patimă rea; câte odată lipsiți chiar și de hrana buruienilor sălbatice. Deci călătorind multe zile, au ajuns la un loc, unde se vedeau urme de om; după care s-au și îndreptat de au mers la o peșteră, în care se vedea că locuiește om, că era îngrijită binișor. Și intrând într-însa au așteptat ca să vadă pe cel ce locuia acolo. Și peste puțin simțind un miros frumos, au văzut o asemănare de om împodobit cu părul său. Și acesta era Preacuviosul lui Dumnezeu Macarie Romanul. Venind acesta spre peșteră, l-a simțit de departe, și aruncându-se bătrânul jos la pământ, a făcut rugăciune, și strigând cu glas mare, a zis: „De sunteți de la Dumnezeu, iviți-vă la mine, iar de sunteți de la diavolul, vă depărtați de la mine smeritul și păcătosul». Iar ei răspunseră, zicând: «Binecuvântează-ne robul lui Dumnezeu, că suntem creștini și ne-am lepădat de diavolul». Atunci sculându-se starețul, a venit către dânșii și desfăcându-și părul de pe obraz, i-a binecuvântat; părul îi era alb ca zăpada, iar pielea trupului său era ca țesut de broască, și de multă bătrânețe îi erau lăsate sprâncenele pe ochi și unghiile mâinilor și ale picioarelor sale mai lungi decât o palmă erau, iar barba ajungea până la picioare. Și a început a-i întreba: «De unde sunteți, fiii mei, și pentru ce ați venit aici?» Iar ei îi spuseră toată întâmplarea și gândul lor. Și el zise: «Fiii mei, nu se va afla om ca să poată pricepe puterea lui Dumnezeu; că eu nevrednicul m-am nevoit să fac aceasta, și mi s-a arătat unul noaptea și mi-a zis: «Nu te pune a ispiti pe Cel ce te-a zidit, că nu vei putea trece mai departe din locul acesta». Deci auzind ei acestea foarte se înfricoșară. Și fiind îndeseară, le zise: «Fiii mei, stați puțintel înlături, căci am doi copii aicea, care vin în toată seara la mine, ca nu cumva văzându-vă străini să vă vatăme». Și iată doi lei veneau din pustie repede și căzură la picioarele lui răcnind; iar aceia de frică căzură cu fața la pământ. Punând bătrânul mâinile peste fiare, le zise: «Fiii mei, din pământul omenesc au venit oarecare la mine, dar să nu le faceți vreun rău». Și îndată bătrânul întorcându-se către monahi, le zise: «Veniți, fraților, să facem Vecernia; și dacă se sculară aceia înfricoșați, se repeziră leii la dânșii și le lingeau picioarele. Iar când fu a doua zi, ziseră sfântului: «Spune-ne cinstite părinte, cum ai venit aici"; și el răspunzând, zise: «Eu am fost fiul unui oarecare boier Ioan Romanul, singliticul și m-au logodit părinții mei ca să mă însoare fără voia mea, și s-a făcut nunta, și când au vrut să mă închidă la așternut, jucând oamenii și umblând ei încoace și încolo eu am ieșit singur afară și m-am ascuns într-o casă a unei femei văduve, șapte zile.

Iar părinții mei plângând și căutându-mă, eu la miezul nopții am ieșit la drum și am aflat un bătrân și l-am întrebat: «Unde mergi, părinte?» Iar el îmi răspunse: «Unde gândești tu, acolo merg și eu"; și mă luai după dânsul, și peste trei ani am ajuns aici împreună cu dânsuL Iar mai înainte cu puține zile până a nu veni aici, dormind noi, cum mă deșteptai, n-am mai văzut pe împreună-călătorul meu și am început a plânge și a mă întrista și numaidecât mi se arătă, zicând: «Eu sunt Rafail Arhanghelul; nu te speria, ci dă slavă lui Dumnezeu, de vreme ce ai trecut întunericul și ai venit la lumină». Zicându-mi acestea, iarăși s-a făcut nevăzut de la ochii mei. Iar eu am plecat și după cinci zile am ajuns aici și am aflat în această peșteră o leoaică moartă și puii amândoi țipau neavând ce suge și luându-i i-am hrănit cu mugur de prin copaci, ca pe niște fii ai mei; iar pe leoaică am îngropat-o în pământ. Și dacă s-au împlinit doi ani am ieșit în al șaptelea ceas și am șezut cu acești leișori, și iată văzui o basma jos, foarte subțire și frumoasă și eu mă miram în cugetul meu și ziceam: de unde să fie aceasta; iar a doua zi am găsit niște papuci de mătase și m-am mirat și de acelea. Și căutând împrejur am văzut o femeie șezând deasupra unei pietre, și era împodobită cu haine de aur

de mult preț și frumoasă. Și i-am zis: «De unde ai venit și ce este acest chip diavolesc?» Iar ea plângea cu amar zicând: «Eu, ticăloasa, sunt fiica unui oarecare boier roman, și m-au silit părinții de m-au măritat fără voia mea. Și fugind eu de la împreunare neștiind nimeni dintr-înșii fuga mea, mă rătăcesc prin munți, prin peșteri și pustietăți; și am nimerit aici neștiind unde merg; dar nu te scârbi de mine roaba ta, de vreme ce și eu sunt zidirea lui Dumnezeu». Și ea era ispită diavolească, și-mi grăia cu meșteșug, și eu nu știam. Deci zisei către dânsa: «Unde vrei să mergi, de vreme ce nici eu nu te voi lăsa să te afli aici cu mine?» Iar ea zise: „Venit-am să locuiesc aici în pustiul acesta». Și luând-o de mână am dus-a în peșteră și i-am dat să mănânce mugur, de care mâncam și eu. Și lacrimile îi curgeau ca un izvor, încât îmi tremura și mie sufletul; și dacă s-a înserat și-mi făcui ruga Vecerniei, m-am culcat pe pământ să mă odihnesc puțin, și a început a mă tulbura satana. Și eu cel ce niciodată n-am poftit vreun păcat trupesc, am îndrăgit femeia; și când am vrut să mă împreun cu dânsa, îndată a pierit dinainea mea. Și cunoscând că am greșit înaintea lui Dumnezeu, am zis: «Greșit-am înaintea Ta, Doamne, miluiește-mă!» Și în sfârșit venindu-mi în sine mi-am cunoscut păcatul, că nici leii aceștia nu mai veneau la mine de zece zile, cum făceau mai înainte. Și am pus gând să mă mut de aici, ca nu cândva să mă amăgească iarăși și să fiu lepădat de la fața Domnului. Și sculându-mă am ieșit din această peșteră și umblând cale de două zile mi s-a arătat îngerul Domnului, și-mi zise: «Unde mergi, Macarie?» Iar eu i-am zis: «Fug de fața păcatelor mele!» Și-mi zise îngerul: «O ispită nu ai putut răbda? întoarce-te la chilie-ți»; și eu i-am zis: «Dar cine ești tu, Doamne?» Și zise: «Eu sunt Rafail, care te-am povățuit la calea aceasta». Și acestea zicând s-a făcut nevăzut de la mine, și întorcându-mă la chilia aceasta am îngenunchiat către Domnul, petrecând patruzeci de zile și patruzeci de nopți nemâncat.

Și sculându-mă am văzut că erau lumini în peșteră la câte patru unghiuri, și un om îmbrăcat în porfiră, și cu cunună de aur în cap de pietre scumpe, și cânta o cântare minunată și glasul lui era ca de popor mult cântând. Și dacă a sfârșit cântarea s-a făcut miros prea minunat și îndată s-a făcut nevăzut dinaintea mea cel ce se arătase. Eram atunci de 48 de ani. Iată acestea le-ați auzit, fraților; de veți putea să suferiți, rămâneți cu noi; iar de nu, Domnul să vă îndrepteze. Și slobozindu-i, le zise: «Mântuiți-vă cu pace, duhovniceștii mei fii, și rugați-vă și pentru mine». Și i-au petrecut leii trei zile; care sărutând urmele picioarelor lor, se întoarseră către starețul; iar monahii călătorind câteva zile au sosit la un râu și culcându-se să doarmă puțintel au fost răpiți de dumnezeieștii îngeri și au fost duși în Ierusalim.

Deci deșteptându-se și cugetând câtă cale ca prin vis trecuseră, au slăvit pe Dumnezeu, și făcând rugă și închinându-se la sfintele locuri, s-au întors la mânăstirea lor, povestind afară din celelalte ce văzuseră și pătimiseră ei și cele ale Sfântului Macarie.

Tot în această zi, Cuv. Părintele nostru Nichifor, cel ce a așezat Mânăstirea cea din Harsian, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, Cuviosul Petronie cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfinții doi tineri, fiind siliți a alerga peste foc așternut pe pământ, s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea Sfântului marelui Mucenic Areta și cu cei care îl însoțeau.

Acesta a fost căpetenie a cetății Negran din Etiopia, pe vremea împărăției lui Iustin, în anii 442. Iar în Etiopia împărățea Elezvoi preacredinciosul împărat; și în țara omeriților împărățea păgânul Dunaan, evreul; această țară a omeriților în Sf. Scriptură se numește Sava, iar de greci este numită Arabia fericită. Fiindcă binecredinciosul Elezvoi biruise pe păgânul Dunaan și pusese păzitori și credincioși de ai săi, ca să păzească și să ocârmuiască cetățile acelea, pentru aceasta Dunaan s-a sculat cu război și a omorât pe păzitorii dreptmăritorului Elezvoi. Și încă mergând și la cetatea Negran, a înconjurat-o și neputând-o lua cu război, a făcut jurământ, cum că nu va supăra pe creștinii

din ea și așa a intrat în cetate. Apoi călcându-și jurământul a omorât pe toți câți i-a aflat în ea, atât bărbați cât și femei. Care cu toții au stat bărbătește și au mărturisit credința cea în Hristos. Atunci și Sfântul acesta Areta a stat cu bărbăție și mărime de suflet la lupta mucenicici. Cu toate că era atât de bătrân, cât nici nu putea umbla. După ce mai întâi viteazul acesta nevoitor al dreptei credințe, a întărit cu cuvintele sale pe toți împreună cetățenii săi în credința cea în Hristos, a luat moartea prin sabie și așa s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea femeii ce a pătimit cu Sfântul Areta, și a copilului ei, pe care văzând-o pruncul în foc, s-a aruncat singur în văpaie la dânsa și s-au săvârșit împreună.

Tot în această zi, Sfânta Muceniță Sevastiana.

Pe vremea împărăției lui Dometian, aflându-se petrecând Sfânta Muceniță Sevastiana în cetatea lui Marchian, a fost pârâtă la guvernatorul Serghie că este creștină; aducând-o de față înaintea lui, și mărturisind sfânta, că a fost ucenită a Apostolului Pavel, și a fost botezată de dânsul și cum că este gata a muri pentru Hristos, întâi au bătut-o cu măciuci de plumb peste tot trupul și au băgat-o în temniță, unde i s-a arătat apostolul, zicându-i: «Bucură-te, și nu te mâhni, că trebuie să mergi legată în cetatea ta pentru mărturisirea în Hristos». Și peste șapte zile scoțând-o guvernatorul din temniță și arzând foarte tare un cuptor a osândit-o ca să se arunce în el. Iar sfânta aruncându-se în cuptor și rămânând nevătămată a ieșit, încât s-au minunat toți și s-au spăimântat. Deci făcând ea rugăciune, s-a făcut glas mare din cer și fulgere și tunete și grindină atât cât stinse și focul și mulți se primejduiră și fugea și guvernatorul cu ceilalți. După acestea a zis guvernatorul: «Cine ești tu, ce este pentru tine și din ce cetate ești"; iar sfânta tăcea. Și înțelegând de la cei ce stau înainte, cum că este din Mitropolia Iracliei, a trimis-o legată la guvernatorul de acolo. Iar îngerul Domnului arătându-i-se i-a zis: «Îndrăznește, fiica lui Dumnezeu, că trebuie să stai de față înaintea guvernatorului Pompian, și eu sunt cu tine». Și mergând în Iraclia a stat înaintea guvernatorului care spânzurând-o de un lemn, a strujit-o fără de milă ca la trei ceasuri și rupându-se carnea ieșea din ea miros frumos de mir. Deci fiind strujită, se ruga întru sine atâta, cât ziceau toți că pătimește trup neînsuflețit. Și pogorând-o de pe lemnul acela, a dat-o să o mănânce fiarele. Și slobozind ei un leu foarte mare, a venit lângă dânsa și luând glas omenesc din porunca lui Dumnezeu, pentru îndreptarea păgânilor, lăuda pe sfânta și mustra pe cei fără de lege.

Apoi au slobozit asupra ei o leoaică foarte rea și nu a stricat-o cu nimic; și ședeau amândouă fiarele ca niște mielușei tineri și blânzi; de care mirându-se guvernatorul a dat răspunsul cel mai de pe urmă asupra ei. Și scoțând-o afară din cetate, i-au tăiat cinstitul cap, din care a curs lapte în loc de sânge. Băgând păgânul sfântul ei trup și capul într-un sac, cu 300 de litre de plumb și legându-l cu tot dinadinsul, l-a aruncat în mijlocul mării. Iar îngerul Domnului rupând sacul a scos trupul sfintei la locul ce se cheamă Risiston. Iar Amia, o nobilă, dacă a aflat, a înfășurat moaștele cu pânză curată și cu mirezme scumpe, și le-a așezat în același loc la Risiston.

Sfântul Mucenic Areta și Sfânta Mc. Sevastiana

Tot în această zi, Sfinții Marcu, Sotirih și Valentin, care pe pământ fiind târâți, s-au săvârșit.

Tot în această zi, Sfântul Acachie, preotul, cel ce de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Nerdon, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi cel între sfinți Părintele nostru Proclu, Patriarhul Constantinopolului, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și cincea, pomenirea Sfântul Mucenic Marchian și Martirie, notarii.

Pavel Mărturisitorul, fiind patriarh în Constantinopol după adormirea lui Alexandru, pe vremea împărăției lui Constantie arianul, fiindcă n-a primit arieneasca împărtășire, ci mai vârtos a înfruntat-o, a fost izgonit de către același împărat în Armenia, unde a primit fericitul sfârșit, fiind sugrumat de către arieni. Atunci și sfinții aceștia, ca unii ce au fost notari sau scriitori ai lui, care citeau sfintele cărți poporului, luminând cu ortodoxia, au fost tăiați cu sabia și îngropați la poarta Constantinopolului, ce se numea Milandisia, la locul Devterului; a cărora biserică după acestea a ridicat-o din temelie cel între sfinți Părintele nostru Ioan Gură de Aur.

Sfânta Cuvioasă Tavita și Filadelf; Sfinții Mucenici: Marchian, Hrisaf și Martirie

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Anastasie.

Acesta mergând singur de sineși chemat la tirani și propovăduind cu îndrăznire pe Hristos Dumnezeu adevărat și făcător al tuturor, s-au minunat toți și văzând neînduplecarea gândului lui, i-au tăiat capul cu sabia și l-au aruncat în mare, iar o oarecare femeie având frica lui Dumnezeu, scoțând din mare sfințitele sale moaște și înfășurându-le cu mirezme și cu pânză curată, le-a pus într-o casă de rugăciune ce-și făcuse. Iar cu așezarea lor s-au făcut multe tămăduiri și se fac până astăzi întru mărirea iubitorului de oameni Dumnezeului nostru, Amin.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Valerian.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Savin.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Valerie și Hrisaf.

Tot în această zi, Sfânta Tavita, pe care a înviat-o Sfântul Apostol Petru.

Tot în această zi, Sfântul Uar cel din Egipt, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, Cuviosul Gheorghe episcopul Amastridei, făcătorul de canoane, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfinții Papie, Diodor și Claudian, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, Sfinții: Faust, Vasilie și Lucian, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, Sfinții Nichifor și Ștefan, care s-au săvârșit fiind strujiți.

Tot în această zi, Sfinții Filadelf și Policarp, care în pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, Cuviosul Macarie, episcopul din Chipru, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfinții Mucenici cei din Tracia, care prin mijlocul a două pietre s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șasea, pomenirea Sfântului slăvitului Marelui Mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir și făcătorul de minuni.

Acesta a fost pe vremea împăraților Diocletian și Maximian, trăgându-se din Tesalonic, fiind din început evlavios și învățător al cre-

dinței celei în Hristos. Deci mergând Maximian la Tesalonic a fost prins sfântul și pus în temniță, pentru că era vestit în dreapta credință. Și lăudându-se împăratul cu un om al lui ce-l chema Lie și îndemnând pe oamenii cetății să iasă să se lupte cu el, căci întrecea acesta pe toți cei de vârsta lui la mărimea trupului și la putere. Un oarecare tânăr creștin anume Nestor, mergând la Sfântul Dimitrie unde se afla în temniță, îi zise: «Robule al lui Dumnezeu, vreau să mă lupt cu Lie; roagă-te pentru mine». Iar sfântul însemnându-l la frunte cu semnul crucii, îi zise: «Și pe Lie vei birui și pentru Hristos vei mărturisi». Deci luând Nestor îndrăzneală din cuvintele acestea, merse de se luptă cu Lie și-i puse semeția lui jos, omorându-l. De care lucru împăratul rușinându-se, s-a mâhnit și s-a mâniat.

Și fiindcă s-a aflat că Sfântul Dimitrie a îndemnat la aceasta pe Nestor, a trimis ostași și le-a poruncit să-l străpungă cu sulițele pe sfântul în temniță. Pentru că a fost pricină înjunghierii lui Lie și făcându-se aceasta, îndată marele Dimitrie și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, făcând după moartea sa multe minuni și uimitoare tămăduiri. Apoi din porunca împăratului s-a tăiat și capul Sfântului Nestor.

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie

DINTRU ALE LUI METAFRAST

Așadar, zăcând trupul sfântului mort pe pământ, au luat apoi niște creștini cinstitele lui moaște și le-au îngropat cu cinste și cu dragoste dumnezeiască. Iar o slugă a sfântului ce-l slujea, când a primit sfântul fericita junghiere, el precum a putut a strâns sfințitul sânge al mucenicului, în sfântul orar ce-l purta sfântul pe umere, încă și inelul sfântului ce-l purta în mână sângerându-l cu mucenicescul sânge, multe minuni a făcut cu el, încât s-a umplut toată cetatea tesalonicenilor de vestea minunilor. Drept aceea nici era cu putință a se ascunde aceasta de Maximilian, nici el a suferi zavistia; ci au prins numaidecât pe acea minunată slugă, care se chema Lupul și l-au omorât. Deci trecând câtăva vreme și înmulțindu-se minunile și ajungând în toate părțile, un om oarecare anume Leontie, foarte de cinste și cu căldură spre credința în Hristos, a căzut într-o boală foarte grea, cât socotea mai de dorit moartea și neputând doctorii nimic a-i folosi și boala tot întărindu-se, a năzuit la sfânta biserică a mucenicului, și îndată cum l-au dus și l-au pus acolo și el chemând numele sfântului prin buzele sale, lesne s-a tămăduit de acea boală. Și precum Leontie curând își luă tămăduirea, așa fără de zăbavă precum a putut a dat răsplătirea. Că a stricat locașul cel mic unde era trupul sfântului, fiind foarte strâmt din pricina zidului băii și a uliței. Și a zidit din temelie locaș mai mare în cetatea Tesalonicului, care stă până astăzi foarte cuvios în fața uliței celei mari, unde este baia cea de obște. Deci vrând acest iubitor de credință om, ca să meargă la Iliric unde avea și dregătoria de guvernator și vrând el să ia oarece părți din sfântul trup, ca să zidească și acolo biserică sfântului mucenic, a fost oprit de la ce voia să facă, prin arătări de noapte, pentru că nu luase voie de la sfântul. Pentru aceasta a făcut a doua călătorie, precum se spune, și luând haina mucenicului ce era roșită de sfântul lui sânge și o parte din orar, și punându-le într-un sicriu de cinste, pe cele ce erau cu adevărat cinstite, într-acest chip a împlinit dorința mucenicului și apărarea sa. Deci vrând a-și face calea către Sirmium în vreme de iarnă și sosind la țărmurile apei Istrului și venind apa foarte mare, era în mare mâhnire. Iar Sf. Dimitrie arătându-i-se i-a zis: «Să nu ai nici o grijă, ci ține în mâini cele ce duci și treci fără de nici o îndoială râul». Și a ascultat guvernatorul pe cel ce i se arătase și dimineața suindu-se în car a trecut apa ținând sicriașul în mâini; iar apa îi făcea loc și curgea cu liniște. Deci așa trecând fără de nici o vătămare și sosind la Sirmium a așezat acest sfânt

sicriu cu odorul ce era în el în biserica ce zidise mucenicului. Și mulți s-au bucurat de multele minuni și tămăduiri ce făcuse acea sfântă hlamidă, încă și pe cale.

Și pe Marian guvernatorul ilirienilor, care era cuprins de o boală rea din cap până la picioare, părăsindu-l doctorii și mergând la biserica sfântului, precum îi poruncise sfântul, i-a izbăvit de acea boală. Și pe alt om ce avea boală de curgerea sângelui, l-a tămăduit minunat și pe altul ce era demonizat, încă și cetatea cea mare a Tesalonicului a izbăvit-o de împresurarea barbarilor și a scos-o din robia lor.

Și pe episcopul afrorilor (pe care îi socotesc elinii mutați din Fenicia), care fiind robit de către barbari l-a izbăvit, arătându-i-se sfântul și slobozindu-l din legăturile ce avea împrejur, l-a îndreptat până la Tesalonic. Iar dacă s-a dus episcopul în Africa, a zidit o biserică Marelui Mucenic Dimitrie, silindu-se încă să-i facă și un chivot și un amvon, iar sfântul neîntârziind, ci arătându-se episcopului în vis, i-a zis: «Ia aminte, corabia ce a sosit acum la liman a adus marmore câte îți trebuie, și din acelea să iei pentru acea trebuință"; deci vorbind episcopul cu corăbierul și neizbutind, i s-a arătat iarăși sfântul și i-a zis: «Că la vârful corăbiei zăceau marmorele», spunându-le tot anume cum și în ce fel de formă erau și cum că le cumpărase pe numele fratelui său și împreună-mucenicului Victor, și cum că acela i le-a dăruit acum fiind pentru el altele la Constantinopol de i s-a împlinit trebuința și să spună aievea corăbierului în acest chip, că așa îl va pleca și le va lua, precum a și fost. În cetatea Tesalonicului a potolit foametea și moartea ce era, înconjurând pe la limanuri și arătându-se corăbierilor, le-a poruncit să pornească cu corăbiile cu bucate acolo degrab, arătându-se atunci și aievea, de-l vedeau corăbierii cu ochii și mergea sfântul departe înaintea corăbiilor, umblând pe mare.

Pururea pomenitul împărat Iustinian, a zidit acel de Dumnezeu făcut și fără cusur lucru, în numele adevăratei înțelepciuni a Cuvântului lui Dumnezeu și căuta să ascundă acolo toate cele de demult vechi și cinstite lucruri și poftind să i se aducă acolo și vreo părticică din moaștele Sfântului Marelui Mucenic Dimitrie, și pornindu-se spre acel lucru cei trimiși de dânsul și apropiindu-se de mucenicescul și de Dumnezeu cinstitul mormânt al mucenicului, îndată se arătă unde strălucea foc de la cinstitul sicriu și sărea de acolo văpaie de foc de-i lovea în gură și nu-i lăsa să se apropie, și glas din foc ieșind și povestind acel înfricoșător și minunat lucru zicea: «încetați de a mai încerca"; de care îngrozindu-se, au căzut cu fața la pământ și luând numai țărână de acolo, s-au dus. Din care, jumătate au pus-o ca un odor în camera odoarelor, iar jumătate au trimis-o la împărat pentru sfințenie, povestindu-i cele ce li s-a întâmplat și ce li s-a grăit.

Iar diavolul cel ce pururea pizmuiește cele bune, a ispitit oarecând să dea marea cetate a Tesalonicului în mâinile vrăjmașilor în acest chip: a uneltit ca să ardă chivotul sfântului în biserică, și aprinzându-se biserica de ardea, a sosit și neamul cel fără de omenie al slavinilor, și a ascuns oastea puțin în laturi de la cetate. Iar poporul strângându-se ca să stingă focul, cel ce era purtător de grijă de lucrurile cele sfinte ale bisericii, văzând că argintul sicriului se topise de curgea pe pământ, s-a temut să nu se facă vreun jaf, să piară argintul de popor, deci striga cu glas mare zicând: «O, prietenilor și fraților, vrăjmașii au împresurat cetatea și au început a sfărâma zidurile» și se meșteșugia el cu cuvântul lui ca să risipească mulțimea oamenilor și să nu jefuiască argintul, căci sfântul dăduse insuflarea aceasta. Crezând cuvântul aceluia, precum și era de crezut și pornindu-se toți numaidecât la ziduri au aflat pe vrăjmași punând scările la ziduri și măiestriile cele de stricăciunea cetății și pe cei ce dăduseră năvală asupra cetății numai puțin decât focul; deci chemând pe sfântul în ajutor, i-au alungat. Iar după ce s-a stins și focul, păzitorul acela al bisericii, a spus către toți minunea, zicând: Că strigarea aceea ce făcuse, nu era doară că știa el ceva de venirea vrăjmașilor, ci numai pentru paza sfântului, ca să nu se jefuiască argintul de popor. Care este arătată la cei chibzuiți, care știu socoti lucrurile și cunosc dumnezeieștile rânduieli, că cu pronia sfântului întorcând la capul vrăjmașului meșteșugurile lui, se tămădui răul cu rău, căci cu aprinderea focului a ațâțat poporul și cu stingerea l-a întărit, iar cu glasul cel de mântuire, care s-a dat din dumnezeiasca insuflare păzitorul bisericii le-a strigat și fiind poporul înfierbântat a mântuit și zidul și cetatea foarte ușor.

Așijderea și un oarecare Ilustrie, ce se zice pe limba greacă protospătar, șezând lângă biserica sfântului, dumnezeiesc om se cunoștea a fi. Acesta spunea, că pe vremea războiului cu avarii, când împărăția Mavrichie, a văzut doi bărbați luminoși la chip și la stat, ca cei ce sunt în cinste și stau înaintea feței împăratului, care mergeau să intre în biserica sfântului și când au fost la locul ce se cheamă Trivolon, de unde se începe a intra în biserică, între cei doi stâlpi mari de tetalie, ce stau spre apus, au zis slugii să-i ducă la domnul casei, și apropiindu-se el de intrarea sfântului chivot, iar sfântul degrab a deschis ușile și a ieșit de i-a întâmpinat și le-a dat închinăciunea sănătății ca unor cunoscuți și veniți de la împăratul și făcând voia împăratului, iar și au grăit către dânsul, zicând: «Că împăratul a poruncit sfinției tale să lași cetatea și să mergi către dânsul, că s-a lăsat vrăjmașilor cetatea aceasta». Dacă a auzit sfântul acest lucru a plâns, plecând capul, fiind cuprins cu tăcere, multă vreme, arăta cu chipul acesta greutatea mâhnirii ce-i dăduseră cuvintele acelea, de care mâhnindu-se și sluga, a zis: «De aș fi știut, fraților, că va aduce venirea voastră atâta amărăciune, nu aș fi spus domnului meu». Și după aceea târziu i-a întrebat sfântul: «Adevărat, așa a plăcut? Așa s-a părut Domnului și Stăpânului tuturor? Să părăsească o cetate atât de mare, pe care a cumpărat-o cu Sângele Său și să o dobândească cei ce nu-l cunosc?» Și ei au zis: «Așa, adevărat». Iar sfântul și mult-milostivul mucenic, i-a tocmit și i-a învățat să ducă răspunsul la Domnul și Stăpânul tuturor, care era în acest chip: «Cunosc, iubitorule de oameni, Doamne, milosârdiile Tale, cele ce biruiesc pururea mâhnirea Ta, pe care o ațâță păcatele noastre; cunosc că Ți-ai pus sufletul pentru păcătoși și Ți-ai vărsat sângele pentru ei, și nu s-a zăticnit niciodată această bună voie a Ta și de păcatele noastre, și de vreme ce m-ai pus și pe mine păzitor acestei cetăți, mă voi asemăna Ție, Stăpânului meu, și-mi voi pune sufletul pentru dânșii și voi pieri cu pieritorii aceștia, ce cred în numele Tău. Și nu s-au despărțit de la Tine, măcar că au greșit, iar Tu ești Dumnezeul celor ce se pocăiesc». La acestea, bărbații aceia ziseră: «Acestea să spunem celui ce ne-a trimis? Acestea să zicem împăratului? Frică ne este să nu cumva să se mâhnească asupra ta"; iar sfântul a zis: «Acestea să le zică și iară să le zică, și s-a întors iarăși la Chimitirion și închise sfântul chivot înaintea celor cu chip îngeresc, care purceseră de se duseră după vorba aceasta». Acestea le adeverea sfințitul Ilustrie, că le văzuse aievea întru uimire; sau vedenie și povestindu-le cetățenilor, ce mai rămăseseră, le da îndrăznire cu cuvântul, că erau îngroziți și slăbiți pentru boala omorului ce se întâmplase mai înainte, aflându-se la multă neputință și la lipsă de prada și călcarea limbilor, și-i îmbuna, că este sfântul într-ajutor cu dânșii și-i adeverea că vor fi păziți cu rugăciunile sfântului, precum mai pe urmă sfârșitul lucrurilor a arătat.

Iarăși un eclesiarh anume Onisifor, păzind la sfântul mormânt și se ostenea la aprinderea candelelor și a făcliilor și fiind rău cu năravul, că fura lumânările și făcliile; și făcând aceasta multă vreme, n-a lăsat sfântul netămăduit năravul lui cel nepriceput și de stricăciune, și arătându-i-se în vis, l-a mustrat și l-a învățat cu binișorul ceea ce se cădea să facă, zicându-i: «Frate Onisifore, nu-mi place ce faci la făclii; ci să știi că făcând aceasta și pe cei ce le aduc păgubești mult, și însuți pe tine te-ai împins în prăpastia pierzării. Căci cu cât se aprind mai mult făcliile, se milostivește și Dumnezeu mult spre cel ce le aduce; iar când se iau curând, micșorează lucrul mila aceluia și sporește osânda celui ce le ia».

Deci oprindu-se Onisifor puțin după cuvintele acestea, peste puțină vreme iar lăsându-se de îmblânzirea vedeniei, s-a apucat iarăși de cele obișnuite și le făcea fără de frică. Și într-o zi, mergând un creștin foarte de noapte a dus făclii foarte frumoase, care au plăcut lui Onisifor și îndată cum le-a aprins a mers să le ia, după ce plecase cel ce le adusese. Însă vezi și grija sfântului: cum se întinse acela la făclii, sfântul încă slobozi glas din sicriu, zicându-i: «Dar nu te-ai mai lăsat?» într-acest chip lovindu-se Onisifor, a căzut la pământ cădere grea, îngrozindu-se de frică și de sunetul glasului, până a venit un cleric cunoscut al lui, de l-a ridicat de jos și l-a ținut de și-a venit în fire; și după ce și-a venit în fire, și-a mărturisit către toți îndrăznirea nebuniei lui și purtarea de grijă a sfântului, cu cea dintâi și a doua certare cu iubire omenească, încât nu numai el, ci și alții toți se folosiră de minunea aceasta.

Tot în această zi, Sfinții Mucenici Artemidor și Vasilie, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, Sfânta Muceniță Leptina, care s-a săvârșit fiind târâtă pe pământ.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Glicon, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Marelui și groaznicului cutremur.

La douăzeci și patru de ani ai împărăției lui Leon Isaurul, la al nouălea Indiction, în 26 zile ale lui octombrie, s-a făcut cutremur mare și înfricoșător în Constantinopol, atât cât au căzut cele mai înalte și mai frumoase locașuri și mulți s-au prăpădit împreună cu acelea. Drept aceea în această zi, a Marelui Mucenic Dimitrie, se face și pomenirea acelei groaznice înfricoșări a cutremurului, mergând cu litie la biserica din Vlaherne, a Preacuratei și slăvitei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria, săvârșind într-însa și dumnezeiasca Liturghie. Cu ale cărui rugăciuni să ne mântuim de toată groaza și să ne învrednicim de veșnicile bunătăți, în Hristos Iisus Domnul nostru, a Căruia este slava și stăpânirea în vecii vecilor, Amin.

Tot în această zi, pomenirea mutării icoanei slăvitului Mucenic Dimitrie, de la Tesalonic în Constantinopol, la Mânăstirea Pantocratorului, care icoană mai înainte sta deasupra mormântului lui cel izvorâtor de mir și-l acoperea pe el.

Tot în această zi, Cuviosul nou Mucenic Iosaf, care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Nestor.

Acesta fiind tânăr și foarte frumos, era cunoscut Marelui Mucenic Dimitrie; și alergând la locul unde se afla Sfântul Dimitrie în pază, a căzut la picioarele lui și a zis: «Robul lui Dumnezeu, vreau să mă lupt cu Lie; roagă-te pentru mine, chemând numele lui Hristos». Iar sfântul însemnându-l cu semnul cinstitei Cruci, i-a zis: «Și pe Lie vei birui și pentru Hristos vei mărturisi». Deci mergând la locul de luptă, privindu-l Maximian, a zis: «Dumnezeul lui Dimitrie ajută-mi" și apucându-se cu acel grozav ucigaș Lie, și lovindu-l lovitură de moarte tocmai în inimă, l-a omorât. Iar împăratul s-a tulburat la suflet și îndată a poruncit de a omorât pe Sfântul Dimitrie cu sulițele, ca pe un pricinuitor al junghierii lui Lie; și pe Sfântul Nestor a poruncit de l-au omorât cu sabia lui.

Sfântul Mucenic Nestor și Cuvioasa Procla (soția lui Pilat)

Tot în această zi, Sfintele Mucenițe Capitolina și Erotiida.

Acestea au fost pe vremea împăratului Diocletian și a lui Zilichinhie, guvernatorul Capadociei. Capitolina de neam mare fiind și bogată, împărțindu-și toată averea la săraci și iertându-și robii săi cu cinste, luă îndrăznire și merse înaintea guvernatorului de s-a mărturisit că este creștină. Și băgând-o în temniță, a doua zi au scos-o și i-au tăiat capul; iar Erotiida, care era roabă sfintei, de vreme ce și cu pietre a zvârlit în eparh de l-a lovit, a fost bătută cu toiege; și cu harul lui Hristos făcându-se sănătoasă, i-au tăiat și ei capul.

Tot în această zi, cel dintre sfinți Părintele nostru Chiriac, patriarhul Constantinopolului.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Procla, soția lui Pilat.

POVESTIRE PENTRU IVIRENI, CUM AU VENIT LA CUNOȘTINȚA DUMNEZEIASCĂ, PRINTR-O FEMEIE ROABĂ

În zilele celui între sfinți Constantin marele împărat, oarecare femeie a fost adusă roabă la iviri, care era învățată din copilărie desăvârșit cu viață sihăstrească și ajungând la robie, asemenea se ostenea. Ivirii fiind lipsiți de tot de meșteșugul doctoricesc, au obicei de merg unii la alții, de se întreabă de leacul bolii ce li se întâmplă. Deci a mers altă femeie la acea vrednică minunată femeie, având un copil, care se îngreuia și se chinuia de o boală cumplită, să o întrebe ce să facă? Iar roaba aceea luând pruncul l-a pus în patul său și s-a rugat lui Dumnezeu, ca să-l izbăvească din boală. Și a auzit-o Cel ce cunoaște ascunsurile inimilor și fără de zăbavă a dat sănătate copilului. De care lucru a fost vestită acea minunată femeie încât a ajuns și la urechile împărătesei ivirilor, care îndată a trimis să o aducă pentru că și împărăteasa avea o boală grea. Iar femeia smerindu-se nu vrea să meargă, socotindu-se pe sine nevrednică a merge la împărăteasă.

Nebăgând nicidecum seamă de mărirea ei, împărăteasa s-a pogorât și a mers ea la acea roabă. Și aceasta făcând loc împărătesei să șadă pe patul ei cel sărac, unde pusese și copilul, a adus rugăciunea în loc de iarbă pentru leacul bolii; și izbăvindu-se împărăteasa de boală, voia să-i dea aur și argint și haine și alte daruri împărătești, ca răsplătire pentru că așa curând cu tot harul a izbăvit-o de boală. Iar acea femeie minunată a zis că nu-i trebuie nici unele de acelea, ci socotea plată mare a fi cunoștința bunei credințe. Ci a cerut ca să zidească o biserică lui Dumnezeu Celui ce o iz-bă-vise de acea boală și o mântuise. Auzind împărăteasa cuvintele acestea a mers la împărăție și a făcut pe împărat de se minună de acea minunată tămăduire, povestindu-i și în ce chip, și adeverea că Dumnezeul roabei, Acela este Dumnezeul cel adevărat. Și cum că se cade, cât mai curând să zidească o biserică și să întoarcă pe tot poporul spre închinarea Aceluia.

Împăratul de acel lucru minunat s-a mirat, dar de zidit biserică nu vrea. Și peste puțină vreme ieșind împăratul la vânat, ceilalți toți făceau vânarea fără de nici o sminteală, iar împăratul singur rămăsese, că-l lovise nevederea și mirându-se de ceea ce i se întâmplase își aduse aminte de neascultare și chemând într-ajutor pe Dumnezeul roabei, se izbăvi îndată de întunecare și mergând la acea minunată roabă, a rugat-o să-i arate chipul zidirii și ea însemna și închipuia, iar meșterii zideau.

Dacă s-a isprăvit biserica și a fost acoperită și rămăsese lucrul numai despre preoți, a aflat prilej și pentru lucrul acesta minunata femeie. Și a înduplecat pe împăratul ivirilor să trimită solie la împăratul romanilor să-l roage să trimită dascăli de dreaptă credință și a făcut după pofta ei și trimise. Iar împăratul Constantin primind solia prietenește și cu cinste a mulțumit lui Dumnezeu și a trimis pe un oarecare om de cinste, împodobit fiind cu credință și cu înțelepciune și cu bună viață și vrednic arhiereu a propovăduit dumnezeiasca cunoștință la neamul acela cu multe daruri, care mergând și trăgând pe toți cu minuni și cu învățături spre adevărata credință creștinească și botezându-i și zidindu-le multe biserici și sfințind preoți și întorcând toată țara ivrilor spre dumnezeiasca cunoștință, s-a mutat către Domnul. Într-acest chip au cunoscut ivirii pe Dumnezeu.

Tot în această zi, se prăznuiește în România, Preacuviosul Părintele nostru Dimitrie cel nou de la Basarabi.

Acest cuvios Părinte, a fost pe vremea evlavioșilor împărați bulgari, dintr-un sat din Bulgaria ce se chema Basarabi, de pe marginea apei Lomului; și întâi a fost păzitor de vite la numitul sat, apoi văzând că toate ale lumii sunt trecătoare, a ieșit din satul acela și s-a dus într-o peșteră ce era aproape de Basarabi și s-a făcut călugăr la o mânăstire ce era înăuntrul peșterii. Și cine poate spune luptele ce a suferit? Postul, rugăciunea și privegherile ce făcea! încât și de harul facerii de minuni s-a învrednicit; încă și vremea ieșirii sufletului său din trup a cunoscut-o, pentru care intrând în mijlocul a două pietre, așa și-a dat prealuminatul său suflet în mâna lui Dumnezeu.

Trecând multă vreme, a venit acea apă a Lomului mare de surpa lemnele și pietrele de primprejur. Atunci au căzut în apă și cele două pietre ce erau în cuprinsul peșterii, dimpreună cu moaștele sfântului; și mult timp au fost acolo. Deci vrând Dumnezeu să-l descopere, s-a arătat îngerul Domnului în vis la o copilă, a unui credincios, ce pătimea de duh necurat, zicân-

du-i: «De mă vor scoate părinții tăi din apă, eu te voi tămădui»; și dacă s-a sculat copila dimineața, a spus visul ce a văzut la părinții ei și așa adunându-se preoți și oameni mulți, s-au dus la locul acela, unde de multe ori se arăta lumină și cei ce vedeau socoteau a fi comoară și au găsit pe sfântul, precum a zis îngerul, întreg și luminat ca soarele și luându-l l-au dus în sat și mergând vestea în toate părțile de aflarea sfântului, a ajuns și la urechile domnitorului de la București, care îndată a și trimis preoți și boieri, să aducă pe sfântul la biserica Curții domnești.

Mergând trimișii aceia la Basarabi, au luat pe sfântul și au purces să meargă la București, și sosind până aproape de Ruși, unde este o fântână, n-a vrut să meargă mai înainte. Deci văzând preoții și boierii acea minune și neștiind ce să facă, s-au socotit cu sfat de obște de au înjugat doi junci tineri neînvățați, ca să vadă unde este voia sfântului să meargă și așa o, minune! S-a întors îndată sfântul la Basarabi în mijlocul satului și acolo a stat. Iar preoții și boierii întorcându-se la București, au spus toate cele ce au văzut. Deci domnitorul a trimis boieri cu cheltuială de au făcut o biserică în numele Cuviosului Dimitrie la Basarabi, unde a și fost așezat sfântul. Și multe minuni a lucrat acolo la cei ce cu credință au năzuit; și măcar că fiind satul mic și simplu și lipsit de oameni de știință, nu s-au însemnat toate câte minuni s-au întâmplat, dar câte s-au scris de

Cuviosul Părintele nostru Dimitrie Basarabov

cei ce au văzut minunile sfântului, prin cucernici creștini le însemnăm:

Două femei oarecare surori, Aspra și Ecaterina, de la satul ce se numește Cernavoda, au făcut o biserică prea frumoasă, punându-i hramul Adormirea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria și au gândit întru sine, doară ar putea să ia vreo părticică din moaștele Sfântului Dimitrie și să o aducă în biserica lor; că de a le lua cu totul, socoteau ele că nu va vrea sfântul, precum a și fost. Deci venind prea cu smerenie și cu evlavie și închinându-se la sfântul, în taină au luat o mică părticică din moaștele lui și vrând să se ducă, șezând în căruțele lor, nicidecum n-au putut a se mișca caii din locul acela, măcar de-i și băteа foarte vizitii. Iar ele cunoscând pricina și din căruțe pogorându-se, cu lacrimi au alergat și au căzut la sfântul și punând părticica la locul ei, s-a rugat să le ierte greșeala, și așa s-au dus cu pace la satul lor. Altădată a venit preasfințitul mitropolitul Târnovului, anume Nichifor, cu sinodia lui, ca să se închine sfintelor moaște ale Sf. Dimitrie. Și închinându-se mai întâi mitropolitul și sărutând sfintele moaște și depărtându-se a șezut pe un scaun; apoi pe rând mergând și ceilalți ai sinodiei lui toți și sărutând sfintele moaște un oarecare monah anume Lavrentie, în vremea sărutării, ispitindu-se să rupă cu gura o mică părticică din sfintele moaște ale Sfântului, a rămas cu gura căscată și toți căutând la dânsul și văzându-l cu gura căscată, nu se pricepeau ce a pătimit. Iar mitropolitul i-a poruncit să se dea înlături ca să se închine și ceilalți. Iar el mut și fără de glas fiind deabea s-a depărtat puțin de la sicriul sfântului. Iar după ce au ieșit toți a căzut cu lacrimi rugându-se sfântului și cerându-și iertare și așa i s-a dezlegat limba și a grăit ca mai înainte. După aceea a mers cu mitropolitul la gazdă și i-a spus toate cele ce a pătimit. Iar el i-a zis: «O, omule, cum n-ai socotit că de ar fi fost să se împartă moaștele la toți câți vin spre închinarea lor, până acum n-ar fi rămas nimic. Ci de acum căiește-te, că ai greșit lui Dumnezeu și sfântului.

Un iubitor de Dumnezeu episcop al Preslaviei, anume Ioanichie, căzând într-o boală foarte grea, încât de patru inși era purtat și neputând să se vindece l-au adus la biserica Sfântului Dimitrie și l-au pus cu așternutul lui înaun-

tru în biserică și slujindu-se Sfânta Liturghie, după trei ceasuri s-a sculat sănătos și umbla pe picioarele sale, lăudând pe sfântul și mulțumindu-i. Acestea și alte minuni a făcut Sfântul Dimitrie, care nu s-au scris după cum s-a zis, pentru neștiința locuitorilor.

Iar în anii 1769 și 1774 fiind război între împărăția Rusiei și între Poarta Otomană și cuprinzând muscalii amândouă țările acestea și trecând generalul Petru Salticov Dunărea, și dând război Rusciucului, a călcat și câteva sate de peste Dunăre, orașul Cernavoda și altele; între care a călcat și satul Basarabi, unde se aflau moaștele sfântului pe care luându-le mai susnumitul general, vrea să le trimită în Rusia. Iar un evlavios creștin anume Hagi Dimitrie, întâmplându-se într-acea vreme lângă general, a căzut la dânsul cu rugăminte, ca să nu înstrăineze sfintele moaște, ci să le dăruiască țării ca răsplată pentru prăzile și jafurile care au pătimit din pricina războiului și să o mângâie cu acest dar al sfintelor moaște; și plecându-se generalul, le-a dăruit țării. Pe care primindu-le cu mare cinste și evlavie tot poporul, le-au așezat în biserica cea mare a sfintei Mitropolii a Ungrovlahiei, în zilele preasfințitului mitropolit al țării Chir Grigorie. Și îndată a simțit tot poporul ocrotirea și pătimirea sfântului; că nu numai războiul dintre muscali și dintre turci l-a încetat, ci și boala ciumei cea înfricoșătoare a contenit-o. Și mult ajutor și mare folos câștigă, toți cei ce cu credință năzuiesc către sfântul, pentru ale cărui rugăciuni Dumnezeule miluiește-ne și ne mântuiește pe noi pe toți, acum și pururea și în vecii vecilor, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și opta, Sfinții Mucenici Terentie, Neonilla și fiii lor Nita, Sarvil, Ierax, Teodul, Fota, Vil și Evnichi.

Acești sfinți fiind în casă, închinându-se și slujind lui Dumnezeu pururea, au fost pârâți și fiind aduși la judecată, au mărturisit pe Hristos Dumnezeu adevărat și pe idoli îi batjocoreau. Deci au fost spânzurați și-i strujeau, și-i udau peste răni cu oțet iute și cu sare, pârjolindu-i dedesubt cu foc. Iar ei se rugau lui Dumnezeu în tăcere, îndemnându-se unul pe altul la mucenicie. Și nu a trecut Dumnezeu cu vederea ruga lor și îngeri nevăzuți i-au slobozit din legături și le-au dat tămăduiri; iar păgânii s-au înfricoșat și s-au spăimântat. Apoi legându-i la o roată, i-au bătut; și cât se părea acelora că-i bat, ei nici un rău la nici un chin nu pătimeau; apoi i-au dat să-i mănânce fiarele. Și sfinții mucenici rămânând de toate nevătămați, i-au băgat în niște căldări cu smoală clocotind pe foc; și smoala s-a prefăcut în apă. Deci văzând păgânii că chinurile nu sunt nimic înaintea lor, le tăiară capetele.

Sfinții Mucenici Terentie și Neonila cu fiica Evnichi

Tot în această zi, Preacuviosul Părinte Ștefan Savaitul.

Acest cuvios din tânără vârstă dorind, s-a făcut monah, în anii 790; și venind în Lavra marelui Sava și primindu-se de către sfinții părinți ce locuiau în Lavră, s-a învățat de către aceia frica lui Dumnezeu și toată altă faptă foarte bună și regula pustnicească. Deci a rămas neîmpărtășit de dulcețurile lumii fericitul acesta, căci s-a făcut monah foarte de tânăr. Iar după ce a sporit cu vârsta cea după Dumnezeu și a strălucit cu ascultarea și liniștea, atunci s-a învrednicit și de darul arhieriei. Și nu numai acesta, ci și har făcător de minuni a luat de la Dumnezeu, după ce mai întâi a omorât patimile sufletului și ale trupului, cu înfrânarea, cu osteneala sihăstriei și cu dumnezeiasca cugetare. A vindecat pe o fecioară îndrăcită prin rugăciunea sa și sănătoasă a dat-o tatălui

ei; îmblânzea fiarele cele sălbatice și cerbilor celor ce veneau la el, le da hrană cu mâinile sale. O dată lovind cuviosul pământul cu toiagul său, a scos apă de a adăpat pe ucenicul său și alte semne și minuni a făcut. A strălucit în sfârșit pretutindenea ca un soare, cu nevoința și cu minunile și pildă de virtute făcându-se ucenicilor săi, cu pace s-a rugat către Domnul.

Tot în această zi, Sfinții Mucenici African, Terentie, Maxim, Pompie și alți treizeci și șase.

Acești sfinți mucenici s-au nevoit pe timpul împăratului Deciu și a guvernatorului Fortunat, fiind născuți în Africa și ieșind la luptă, au fost bătuți cu vine de bou crude, apoi cu toiege și arși pe spinare cu țepi arse în foc; apoi căliți cu oțet amestecat cu sare peste arsuri și frecați cu țesături aspre; apoi au fost întrebați dacă se leapădă de Hristos, și neînduplecându-se a se lepăda de Hristos, i-au legat goi la pământ, deasupra focului și iarăși îi frecă cu țesături aspre. După aceea i-au aruncat într-o groapă plină de șerpi și de scorpii și rămânând nevătămați li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, Preacuviosul Părintele nostru Firmilian, episcopul Chesareii Capadociei și Melhion dascălul și preotul Antiohiei, cel ce a caterisit pe Pavel de Samosata.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Chiriac, care a descoperit cinstita Cruce, în zilele lui Constantin cel Mare și a maicii lui Elena.

Acesta după ce a descoperit cinstita Cruce, a crezut și s-a botezat și a fost făcut episcop al Ierusalimului și a trăit până în zilele lui Iulian Paravatul. Care ridicându-se cu oaste împotriva perșilor, a mers și la Ierusalim și aflând de sfântul acesta a trimis de l-a prins și l-au adus înaintea lui. Și silindu-l să facă jertfă la idoli, a fost mustrat de dânsul împăratul. Drept aceea a poruncit păgânul de i s-a tăiat mâna dreaptă, zicându-i: «Multe cărți ai scris tu cu mâna aceasta, de ai întors pe mulți de la închinăciunea zeilor». După aceea i-au turnat plumb topit în gură și apoi l-au culcat pe un pat de fier ars în foc cu fața în jos. Între acestea, mergând mamă-sa la dânsul, a prins-o și pe ea, și a poruncit de au spânzurat-o de părul capului și strujind-o și-a dat duhul către Domnul. Apoi și pe sfântul băgându-l într-o căldare plină de untdelemn fierbinte, a fost înjunghiat cu sabia și așa și-a luat sfârșitul.

Tot în această zi, Anna maica Sfântului Chiriac care, fiind arsă cu făclii și fiind strujită, s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfânta Fevronia fiica împăratului Iraclie care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părinte Atanasie Patriarhul Constantinopolului, care a sihăstrit în muntele Atonului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și noua, Sfânta Preacuvioasa Mare Muceniță Anastasia Romana.

Aceasta a fost pe vremea împăraților Deciu și Valerian și a guvernatorului Prob, romană de neam, tânără fiind și locuind într-o mănăstire. Aceasta mărturisind pe Hristos cu îndrăzneală de față a fost bătută cu palme peste obraz și au întins-o pe jăratic cu foc, apoi au bătut-o cu toiege. Apoi spânzurând-o pe lemn au strâns-o cu vârteje de munci și au străpuns-o cu țepi ascuțite. Și iarăși spânzurând-o, au strujit-o peste tot trupul, i-au tăiat sânii, i-au smuls unghiile, i-au tăiat mâinile, picioarele și limba; apoi i-au scos măselele și dinții și i-au tăiat capul.

Tot în această zi, Preacuviosul Părintele nostru Avramie și Maria nepoata sa.

Acesta a fost fiu din părinți creștini și fiind însurat fără voia lui, a lăsat toate pentru dragostea ce avea către Domnul, și s-a dus de s-a închis într-o chilioară, pedepsindu-se cu toată nevoința; și peste zece ani, a fost hirotonit preot.

Deci murind frate-său cel trupesc, i-a rămas o copilă de nouă ani și a luat-o la sine și făcând o chilioară lângă chilia lui, a pus-o acolo; iar când fata a ajuns la vârsta de douăzeci de ani, i s-a întâmplat de a căzut cu oarecine în păcat; și a fugit și s-a dus la o casă publică.

Atunci sfântul îmbrăcându-se în port ostășesc, a încălecat pe un cal, și s-a dus de a luat-o din acea cădere, și a adus-o iarăși la acel loc. Aceea atâta pocăință a arătat, încât peste scurtă vreme făcea mari minuni.

Deci răposând fericitul Avramie în douăzeci și nouă ale lui octombrie și ea cu puțin mai pe urmă s-a săvârșit.

Sfânta Cuvioasa Maria (nepoata) și Sfântul Cuvios Avramie (unchiul); Sf. Cuv. Mc. Anastasia Romana

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Chiril.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Min și Mineu.

Tot în această zi, Sfântul Sava Stratilatul, care fiind de toate părțile însulițat și pătruns, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Maicii noastre Anna, care și-a schimbat portul și numele bărbătește și s-a numit Evfimian.

Această Preacuvioasă Maica noastră Anna s-a născut în Bizanț, fiind fiică a unui diacon cucernic de la biserica Preasfintei Stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu cea din Vlaherne, pe vremea împăratului Leon Isaurul, în anii 716. De aceea rămânând ea fără de părinți, se silea o mătușă a ei să o mărite după vreun om cinstit, precum ceea ce până la urmă a și făcut. Și venind de la Muntele Olimpului unchiul ei după tată, om foarte ales dintre sihaștri și priceput spre cele dumnezeiești, căruia cu toate că îi tăiase limba Leon Iconomahul, tot vorbea și după tăietură curat și neîmpiedicat, dacă a văzut-o măritată, zise: «Pentru ce ați dat-o după bărbat pe aceasta, care trăgea spre dumnezeieștile nevoințe și osteneli?» Și dându-i blagoslovenia sa, s-a dus. Trecând câțiva ani, a pierit acel necredincios împărat Leon; iar Irina și Constantin pravoslavnicii și preacredincioșii împărați, trimițând să aducă pe sfântul acesta și aflându-i de patima ce pătimise de la cel mai dinainte împărat, i-a primit rugăciunea și blagoslovenia și el învățându-i cele ce erau de folos spre bună plăcerea lui Dumnezeu, s-a dus la locașul său.

Atunci iarăși văzând pe fericita aceasta, i-a zis: «Îmbărbătează-te și te întărește fiică, că multe sunt scârbele drepților și să știi că nu vei naște copilul din pântecele tău, până nu-ți vei îngropa mai întâi pe bărbatul tău», ceea ce așa a și fost; că fiind ea grea de șase luni, i-a murit bărbatul și plângând și tânguindu-se, după ce a născut copilul și l-a înțărcat, l-a dat în mâinile altui unchi al ei. Iar ea s-a supus la nevoințele pustnicești, care și de ce fel sunt știu cei ce i-au urmat și au săvârșit prea deplin viața cea sihăstrească. Deci aflându-se ea întru acestea, a venit iarăși de la Muntele Olimpului acel om sfânt, care cunoștea cele de mai înainte și căzându-i la picioare și cerându-i blagoslovenia, a auzit zicându-i-se: «Întărește-te întru Domnul, fiică». De aceea a întrebat-o: «Unde-ți este copilul?» Iar ea a răspuns: «Unul l-am dat fratelui tău celui după Dumnezeu, mie făcător de bine, iar celălalt este cu mine». Acestea și alte cuvinte amestecate zise din inimă foarte mâhnită și aducându-și amândoi copii înaintea cinstitului stareț, plângând se ruga, zicând: «Roagă-te pentru copii mei aceștia, cinstite părinte». Iar el i-a zis: «Nu aceștia au trebuință de rugăciune!» Care cuvânt a fost greu la urechile ei și suspinând dintru adânc, a zis: «Vai mie, păcătoasei, ce rău va să-mi mai vie?» Și starețul zice: «Nu ți-am spus fiică, că multe sunt scârbele drepților? De nu vom suferi, nu ne vom mântui niciodată, că așa se cade și așa place lui Dumnezeu"; iar ea a zis: «Au doară, părinte, s-a părut Stăpânului nostru Hristos să-mi mute copilașii cei fără de vârstă la locașurile cele de acolo?» Și minunatul părinte a zis: «Bine ai zis fiica mea, că în curând va să-i ia Domnul de la tine». Iar ea mulțumind lui Dumnezeu de cuviință, și căzând la picioarele cinstitului stareț și luându-i rugăciunea, a început cu amân-

două mâinile a-și împărți averea la săraci și apoi în scurtă vreme murindu-i copilașii, a plâns mult după ei și dând și ce mai rămăsese la săraci, mergea pe la biserici, făcând rugăciune și aprinzând lumânări. Și luându-și ziua bună și iertăciune de la toți, află pe un oarecare monah de la Muntele Olimpului și a fost tunsă de dânsul în chipul monahicesc.

Deci se îmbrăcă pe de desubt cu port bărbătesc și pe dinafară cu femeiesc și purcezând pe ascuns a mers spre părțile Olimpului și acolo lepădând definitiv portul femeiesc a mers la o mânăstire de cele de obște, a vorbit cu portarul și i-a zis că-i este aminte foarte a vedea pe egumen. Deci portarul făcând știre egumenului, a chemat-o de a mers la dânsul și căzând cinstita femeie le picioarele egumenului și cerând blagoslovenie după obicei, iar dumnezeiescul acela bărbat blagoslovind-o și sculând-o i-a zis: «Pentru care pricină ai venit aici? Și cum îți este numele!» Și ea zise: «Pricina venirii mele la această sfântă mânăstire, sfinte părinte, este mulțimea păcatelor mele, ca să pot afla pe Dumnezeu, blând și milostiv la ziua judecății, sihăstrind aici rămășița vieții mele, iar numele îmi este Evfimian». Deci stareţul zise: «De ai pus în inima ta, fiul meu, gând ca acela și poftești să te mântuiești, să fugi din adunare, că firea celor fameni se biruiește lesne de gândurile poftelor». Acestea zicându-i și blagoslovind-o a rânduit-o în ceata celorlalți frați. Iar ea atâta a înaintat și a sporit spre toată fapta bună și smerirea, încât s-a făcut pildă tuturor monahilor, ce se nevoiau la mânăstire. Iar sluga pe care o alesese ea și o lăsase iconom peste casa ei, tocmind toate precum îi poruncise, ieșise și căuta pe stăpâna sa. Și întâmpinând pe monahul acela care o tunsese îl întrebă de știe unde se află cea care a părăsit cele pământești și căuta cele cerești; iar el răspunzând i-a zis: «Cum că știu de întâmplarea ei, fiul meu, nu tăgăduiesc, dar unde s-ar fi aflând ea acum, nu știu; ci vino peste un ceas să mergem împreună la o mânăstire». Și mergând au aflat de la portar, că era înăuntru cea care era căutată. Și l-au rugat să-i dea de știre. Deci ieșind ea, și arătându-i monahul pe sluga sa, i-a zis: «Iată credinciosul iconom al casei tale, mult s-a ostenit căutându-te și de vei vrea să mergem la mânăstirea noastră».

Auzind acestea sfânta și mergând la egumenul mânăstirii și luând binecuvântare de la dânsul și de la toți frații, a ieșit de s-a dus cu sluga ei și cu monahul la lavră. Și petrecând câtăva vreme acolo, s-a dovedit de nespuse minuni făcătoare. Drept aceea ducându-se vestea minunilor, venea la mânăstire multă mulțime din cei ce se lepădau de lume, ca să se facă monahi, iar strâmtoarea locului împiedica înmulțirea monahilor. Pentru aceea egumenul mânăstirii a dat știre patriarhului ce era atunci în Constantinopol, Sfântul Tarasie, ca să știe de lucrurile cele minunate ale monahului Evfimian, că înțelegându-se vestea minunilor, au năvălit mulțime multă la mânăstire și nu mai încăpea din pricina strâmtorării și micșorării locului. De care lucru, aflând patriarhul i-a dăruit un loc pustiit.

Deci luându-l egumenul pe acesta, în puțină vreme a zidit acolo o mânăstire din temelie spre mântuirea sufletească a multora. Iar mânăstirea acum se numește a avramitenilor. Și a așezat pe sfânta ca să-și săvârșească vremea nevoinței acolo. Și așa vestindu-se la toți acea îngerească petrecere și viețuire și vădindu-se cu încetul ceea ce se ascundea, nu este cu putință a scrie la câtă sumă de număr venise din cei ce se adunau în toate zilele. Iar de vreme ce se întâmplă sfintei și bântuială de către un oarecare ce era numai cu chipul monah, dar cu faptele asemenea cu cei ce locuiesc cu pizmătărețul diavol, care nu înceta a ocărî în toată vremea și a batjocori pe sfânta, defăimând-o de față că ar fi famen. Deci ea socotindu-le acestea întru nimica, s-a adeverit că mai mult îi sunt de folos cele ce o defăimau. Iar oarecare femeie iubitoare de Dumnezeu, auzind acele cuvinte grozave și pline de scârbă, ale acelui necurat și ucigaș, precum s-a arătat mai pe urmă, îi zicea: «Socotește frate, dar dacă nu va fi famen, nici cu poftă precum ți se pare, ci este femeie nepătimașă? Și vei dobândi gheena focului, căci ocărăști și defaimi pe cea nevinovată și pângărești pe cei ce aud. Căci cu puțină vreme mai înainte o femeie oarecare împărțindu-și averea la săraci, nu s-a mai văzut și oare nu cumva este aceea, care zici tu că este famen și-ți bagi sufletul întru adâncimea pierzării?» Iar pângăritul acela și vicleanul, luând-o și aceasta spre răutatea lui, a vădit cuvântul la mulți și părăsind ocările, pândea vreme ca să-i dea brânci sfintei undeva, să o surpe jos, ca să i se dezgolească trupul să se adevereze, precum a și făcut și n-a văzut

nimic. Și i-a secat lui trupul jumătate, fiind pedepsit de puterea dumnezeiască.

Ducându-se el din mânăstire, a mers la patria sa și acolo aflându-se a fost prins cu vină de ucidere și fiind osândit l-au pus în țeapă, dându-și pângăritul lui suflet la pierzare. Iar sfânta, defăimată și aceasta și fugind de scandal, a luat doi monahi cu dânsa și s-a suit în părțile ce se chemau a lui Steno și aflând o biserică ce avea apă și o grădiniță, a locuit acolo cu acei doi monahi ce se numeau Evstatie și Neofit. Și peste puțină vreme s-a dus și de acolo, fiind chemată la Bizanț de oarecare monahi spre părțile Sigmatei, petrecând acolo restul vieții cu plăcere dumnezeiască și dăruind tămăduiri și minuni multe celor ce mergeau către dânsa, a răposat în Domnul.

Tot în această zi, Sfânta Muceniță Melitina.

Această sfântă muceniță fiind pârâtă, că este creștină și stând înaintea stăpânitorului, întâi au bătut-o peste obraz, și dezbrăcând-o în pielea goală și stând la întrebare câteva ceasuri, în mijlocul divanului, batjocorea pe stăpânitorul și toate închinăciunile lui. De aceea, fiind dată la multe chinuri și cu puterea lui Dumnezeu ferindu-se nevătămată, pe urmă a fost tăiată de sabie și așa și-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu.

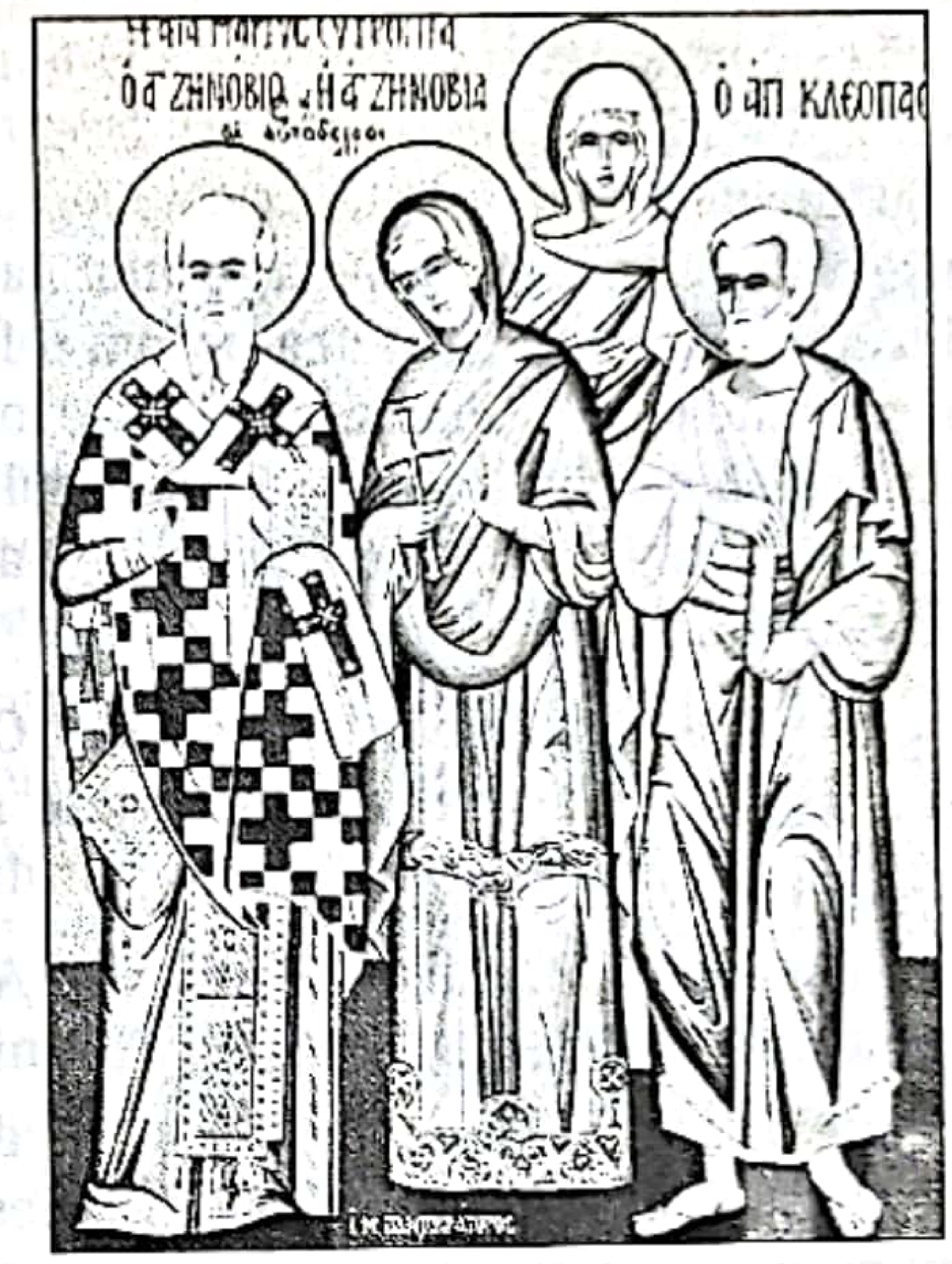
Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului sfințit Mucenic Atanasie celui ce era din Sparta Ataliei, care a mărturisit în Muntania în anul 1653.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treizecea, Sfinții Mucenici și frați Zenovie episcopul cetății Egheilor și sora lui Zenovia.

Aceștia au fost în zilele împărăției lui Dioclețian, fii din părinți creștini. Deci Zenovie sporind în buna cinstire cea după Dumnezeu a fost pus episcop al cetății egheilor, în care s-a și născut și a fost îngropat, făcând multe minuni cu numele lui Hristos. Și fiind prins a stat înaintea guvernatorului. Și acolo unde se afla el la întrebare, s-a dat singură pe sine și sora sa Zenovia. Deci i-au bătut pe amândoi și i-au băgat într-o căldare plină cu smoală fierbând pe foc și fiind păziți cu harul lui Dumnezeu nevătămați, și-au primit sfârșitul prin sabie și așa au luat cununa muceniciei.

Sfinții Mucenici Zenovie și sora sa Zenovia; Sf. Mc. Eutropia și Sf. Ap. Cleopa

Tot în această zi, Sfânta Muceniță Melitina și Sfântul Marcian episcopul Siracusei, ucenicul Sfântul Apostol Petru.

Acesta hirotonit fiind de Apostolul Petru a fost trimis la Siracusele Siciliei, unde, surpând cu rugăciunea sa capiștile idolilor și trăgând pe mulți spre adevăr și înfricoșându-i cu semne și cu minuni, i-a făcut fii luminii. Pentru care zavistuind iudeii și nesuferindu-i îndrăznirea sa l-au omorât cu moarte grabnică. Și așa a luat fericitul cununa luptei cea neveștejită.

Tot în această zi, Sfinții Mucenici Alexandru, Cronion, Iulian, Macarie și alți treisprezece.

Sfinții aceștia au pătimit pe vremea împăratului Deciu în Alexandria. Deci aducându-se de față întâi Alexandru și neputând sta pe picioare, că era bolnav de podagră, l-au pus călare pe cămilă împreună cu Cronion, care era om al lui și i-au purtat pe ulițe. Apoi spânzurându-i și bătându-i, mai pe urmă au turnat pe dânșii var nestins. Și așa fericiții prin chinul acesta și-au dat sufletele în mâinile lui Dumnezeu. Iar lui Iulian și Macarie după multe chi-

nuri li s-au tăiat capetele. Așijderea și din cei treisprezece unii strujiți în multe feluri, alții arși, alții omorâți de săbii și nepărăsindu-și credința lor, luară cu toți cununa muceniciei.

Tot în această zi, Sfânta Mucenită Eutropia.

Aceasta a fost pârâtă la guvernatorul Apelian, că este creștină și că umblă pe la temniță de caută și miluiește pe cei închiși. Drept aceea întâi au spânzurat-o și au ars-o cu lumânări aprinse. Iar ea socotea văpaia focului ca apa și adeverea către toți că vedea un om înfricoșător rourând-o și răcorind-o, pe care om îl vedeau și slujitorii. După aceea chinuind-o mai cumplit, așa întru acele chinuri și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfântul Apostol Cleopa și Sfântul Preacuviosul Părintele nostru Iosif patriarhul Constantinopolului.

Tot în această zi, Sfinții Mucenici Asterie, Claudie, Neon și cu sora lor Neonilla.

La întâiul consulat al lui Diocletian domnind în Cilicia, Lisie, erau acești sfinți creștini și frați buni, locuind împreună și având avere destulă. Deci murind mama lor, aveau mamă vitregă. După aceea murind și tatăl lor și silindu-se maștera să le oprească averea de la părinți, i-a pârât la guvernator că sunt creștini și dacă au stat tinerii înaintea guvernatorului la întrebare au răspuns: «Noi de nici un lucru, o, guvernatorule, nu băgăm seamă, ci pentru credința noastră vom răbda ori ce rău ne va veni asupră. Iar ceea ce în locul maicii noastre nu bine s-a ales, ne-a pârât la tine, nu îndreptând legea voastră, ci silind ca să ne oprească părinteasca moștenire, multă fiind». Acestea auzindu-le guvernatorul, i s-a părut și aceasta a fi după gândul lui pentru a lui îndreptare și îndată au întins la pământ pe Claudie de patru părți și porunci să-l bată cu toiege pe spate. După aceea spânzurându-l cu degetele mâinilor, l-au ars la picioare cu jeratec și i-au zgâriat coastele cu bolduri, și iarăși frecându-l peste răni cu hârburi, l-au ars cu papură. Iar sfântul auzind totdeauna zicându-i, fă jertfă zeilor și ai să te izbăvești, a răspuns: «Am zis odată că pentru credința lui Hristos Domnul meu, nici de moarte nu bag seamă, ci fă ce-ți este voia. Și pogorându-l de pe lemn l-au băgat în temniță și l-au adus înaintea judecății pe Asterie, către care a zis Lisie: „Cum îți este numele?» Și tăcând sfântul, nevrând să răspundă, a poruncit de i-au zdrobit dinții și auzind sfântul pe crainic zicând: «Jertfește zeilor», acesta a răspuns: «Ceea ce vrei să faci, guvernatorule, fă; că eu nu mă voi lepăda niciodată de Dumnezeul meu».

Atunci spânzurându-l l-au strujit și așternându-i jăratic din jos i-au ars picioarele. După aceea bătându-l cu toiege, l-au băgat în temniță. Și au adus pe Neon, care întrebat fiind și el, cum îți este numele, a zis: «De vei vrea să afli numele meu guvernatorule, Neon mă cheamă. Iar mai mult decât aceasta de la mine nu nădăjdui a ști; că fiind eu frate cu cei ce înaintea mea au fost pedepsiți, nu pot să mă despart de dânșii, ci iată înaintea ta sunt pentru mărturisirea Hristosului meu și nu zăbovi a face ceea ce vrei să faci». Atunci întinzându-l și pe el, l-au bătut rău, așternând și sub picioarele lui foc și bătându-l multe ceasuri, l-au băgat în temniță și a doua zi, șezând Lisie pe scaun la judecată, au adus înainte pe Sf. Claudie și i-au zis: «Spune-ne de te-ai dojenit însuți pe tine și ți-ai schimbat gândul și ai gând mai bun». Sfântul a zis: «Încă mai îndrăzneț îți stau înainte astăzi decât ieri, făcându-mă mai ager pentru chinurile tale și mai îndrăzneț».

Deci îndată legându-l vârtos, l-au ridicat de degetele mâinilor și ale picioarelor și aducând cleşte și croiale de descheieturi, i-au desfăcut mâinile și picioarele de la încheieturi. Și după multă vreme de ședere spânzurat, pogorându-l mai mult mort, l-au băgat în temniță. După aceea uitându-se Lisie și la Sfântul Asterie cel ce fusese adus înainte, i-a zis: «Dar tu ce zici? Te-ai gândit să jertfești zeilor și să scapi de acum înainte de chinuri?» Iar sfântul a zis: «Celui ce cunoaște pe adevăratul Dumnezeu și-și pune toată nădejdea în El, nu-i este grijă de moarte, măcar de ar cădea în mii de rele». Atunci a zis Lisie: «Spânzurați-l și-i strujiți coastele și să i se taie degetele mâinilor și ale picioarelor și să-i frigeți coapsele cu frigări arse în foc». Și făcându-se acestea, sfântul de dureri mari și iuți ce simțea a strigat: «Vadă Dumnezeu acestea ce faci tu robului Lui, necuratule, și să-ți facă dreaptă izbândire». Deci Lisie a poruncit să bage pe acesta în temniță și să aducă pe celălalt la întrebare, și stând Sfântul Neon de față, tot același era ca și întâi cu îndrăzneală

și întinzându-l iarăși la pământ l-au bătut cu vine de bou și înnoindu-i rănile cele de mai înainte, l-au făcut peste tot trupul răni și l-au băgat în temniță. Atunci a poruncit guvernatorul de au adus și pe Neonilla sora sfinților și aflând-o și pe ea mai tare decât piatra în credința lui Hristos, a poruncit de au bătut-o peste obraz și au legat-o de picioare și au bătut-o pe tălpi cu bice. Apoi au spânzurat-o de degetele mâinilor. De aceea au ras-o pe cap și întinzând-o pe patru părți, au torturat-o pe trup cu curele crude. După aceea au întins-o la pământ cu fața în sus și au umplut un vas cu jăratic și l-au pus pe pântecele sfintei sfărâind și astfel au scos-o din viața aceasta. Apoi băgând cinstitul ei trup într-un sac, l-au aruncat în mijlocul mării. Iar pe Sfinții Mucenici Claudie, Asterie și Neon, tăindu-le slujitorii capetele afară din cetate, i-au aruncat să-i mănânce fiarele și păsările. Și așa s-au sfârșit sfinții și bunii mucenici și frați biruitori ai lui Hristos și au luat cununa biruinței.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Apostoli din cei 70, Tertie, Marcu, Iust, care se cheamă și Isus, și Artema.

Acești Sfinți Apostoli sunt din cei șapte-zeci, luminați fiind în credința cea către Dumnezeu. Deci Tertie a fost al doilea episcop de Iconiu după Sosipatru și a împlinit propovăduirea acestuia și a înnoit pe toți cei rămași cu sfântul botez, adică cei ce rămăseseră de la Sosipatru, făcându-se făcător de minuni, a scris și Epistola Sfântului Pavel către Romani. Iar Marcu nepotul de frate al Varnavei de care pomenește Apostolul Pavel în epistolă și acesta a fost hirotonit episcop al Apoloniadei risipind cu propovăduirea adevărului închinarea la idoli. Iar Iust căruia și Isus îi zic, a fost episcop în Elevterupolis, atrăgând pe toți la cunoștința adevărului cu cuvântul învățăturii sale. Iar Artema a fost episcop în Listra, împrăștiind toate vicleniile demonilor, ca un slujitor desăvârșit al lui Hristos. Deci așa nevoindu-se acești patru apostoli pentru dreapta credință și căzând întru mari și grele bântuieli cu pace și-au dat sufletele către Domnul.

Tot în această zi, Sfinții 9 Mucenici, care prin foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Manuel, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Dometie, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, un călău oarecare cunoscând pe Hristos, și în închisoare întunecată fiind băgat s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treizeci și una, pomenirea Sfinților Apostoli din cei 70: Stahie, Amplie, Urban, Narcis și Apeles.

Dintre acești cinci Sfinți Apostoli Stahie a fost pus episcop al Vizantiei de către Apostolul Andrei, și a zidit și biserică în Arghiropol, la care se aduna nenumărată mulțime de creștini și-i învăță. Și așa viețuind șaisprezece ani, cu pace a răposat. Iar Sfântul Apeles ajungând episcop al Iracliei și pe mulți aducând la credința lui Hristos, a luat fericitul sfârșit. Iar Sfinții Amplie și Urban, fiind făcuți și ei episcopi, tot de același Apostol Andrei: Amplie cetății Odisopoleos, iar Urban Machedoniei, și pentru mărturisirea în Hristos și a idolilor surpare omorâți fiind de iudei și de elini și-au dat fericitele lor suflete lui Dumnezeu. Iar Narcis fiind făcut episcop al atenienilor și în multe feluri fiind chinuit, și-a dat și el sufletul lui

Sf. Mc. Seleuc și soția sa Stratonica; Sf. Apostoli: Urban, Stahie, Narcis, Apelie, Amplie și Aristobul

Dumnezeu, pentru Care și-a vărsat și sângele cu osârdie.

Iar Aristobul, a fost hirotonit și acesta păstor al oilor celor cuvântătoare și pe Hristos tuturor propovăduindu-L, a luat fericitul sfârșit al ostenelilor sale celor multe.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Epimah.

Acesta era din Egipt, foarte frumos la față și locuia la țară, fiind din cetatea Pelusiu. Fiind pârât la guvernatorul Apelian, care chinuia o mulțime de sfinți în Alexandria și când se făcea jertfă idolilor, mergând Epimah cu degrab s-a apucat să răstoarne jertfelnicul. Deci îndată l-au spânzurat de un lemn și l-au strujit cu unghii de fier și i-au zdrobit oasele cu pietre. Deci stând o femeie acolo, care era oarbă de un ochi și căutând fără abatere tot la sfântul s-a făcut cu dânsa o minune mare și dorită, că strujind pe sfântul și rupându-se oarece parte din trupul său și fiind aruncată în văzduh, a picat picătură din sângele lui în ochiul ei cel beteag și închegându-se picătura, o minune! i se făcu lumină și i se făcu ochiul sănătos, apoi și capul sfântului s-a tăiat.

Tot în această zi, cel între sfinți Părintele nostru Iacov ep. Migdoniei, unul din cei 318 Sfinți Părinți din Niceea.

Acest Sfânt Părinte Iacov a fost episcop în Antiohia Migdoniei, căreia îi zic și Nisibia și pentru înalta lui virtute, făcându-se mare și de minuni făcător, a înviat morți cu puterea lui Hristos și a întors pe mulți din nebunia idolească spre cunoștința dumnezeiască și pe alții care de frică omenească se lepădau de Hristos i-a făcut de s-au întors la Dânsul. Și a scris și o carte foarte de folos și a urmat unele din acea carte Teodorit episcopul Cirului în Istoria sa de Dumnezeu iubitoare. Acesta răbdând multe încercări de la împărații închinători la idoli și neînduplecându-se, a ajuns până în zilele marelui împărat Constantin, de a fost unul din acei trei sute optsprezece sfinți părinți care s-au strâns la Soborul cel dintâi ecumenic și pecetluind și adeverind cu cei ce erau împreună cu dânsul câte s-au propovăduit acolo cu bună credință, s-a dus la Constantinopol la marele Mitrofan și comunicând cu dânsul și îngropându-l după ce a răposat, s-a întors la scaunul său și puțin trăind în urmă și luminând cu semne și cu minuni, a răposat întru Domnul.

Tot în această zi, povestirea lui Teodorit episcopul, despre viața și nevoința unui oarecare Mărturisitor nenumit.

În zilele apostatului Iulian, un tânăr oarecare, fecior de preot idolesc, fiind crescut în păgânătate, a trecut în ceata bunilor credincioși în acest chip: O femeie oarecare vestită în frica lui Dumnezeu și cu vrednicia diaconiță, era cunoscută cu mama sfântului acestuia. Acesta când venea el cu mamă-sa încă mic fiind, îl primea și-l îndemna spre creștinătate. După aceea murind mamă-sa, mergea la dânsa tânărul și lua obișnuita învățătură. Și întărindu-se cu aceste învățături ale cinstitei femeii a întrebat-o zicând: «Cum aș putea să scap de rătăcirea tatălui meu și să fiu părtaș al adevărului, pe care îl propovăduiești tu?» Iar ea i-a zis: «Trebuie, fiul meu, să scapi de la tatăl tău și să alegi pe Făcătorul și al tău și al lui și să mergi într-altă cetate, unde vei putea să scapi de mâinile păgânului împărat». Și ea i-a făgăduit că-i va purta grija, de va ajunge lucrul acesta la sfârșit. Iar tânărul a zis: «Îmi voi da și sufletul».

Trecând câteva zile, Iulian a venit în Antiohia la Dafne, aducând jertfe de obște cu poporul și împreună cu dânsul s-a suit și tatăl copilului, fiind preot idolesc, că avea obicei a merge și el cu împăratul. Deci era și copilul cu tatăl său și cu alt frate al lui, că era slujitor capiștei și stropea bucatele împărătești, căci șapte zile obișnuia de a prăznui la Dafne. Iar la ziua dintâi stând înainte copilul la rânduielile slujbei ce avea de presăra înaintea împăratului și stropind spurcatele bucate după obicei și umplându-se de urâ, a fugit și a mers la Antiohia și îndată sosind la acea minunată femeie i-a zis: «Eu m-am ținut de cuvânt și am făcut precum am făgăduit, de am venit, iar tu te îngrijește și de mântuirea mea și de a ta, și împlinește ce mi-ai făgăduit».

Sculându-se îndată, a dus pe copil la omul lui Dumnezeu, la Sfântul Meletie și acesta l-a așezat ca să se afle sus la locașul lui. Iar tatăl său căutându-și copilul, a înconjurat Dafnele și mergând în cetate a luat aminte în toate părțile, înconjurând drumurile și cărările ca să-l afle. Deci, mergând și acolo unde era locașul Sfântului Meletie, căutând în sus, l-a văzut unde

se plecă în jos și grăbind l-a apucat și l-a pogorât târâș; și aducându-l la casa lui întâi l-a bătut cu toiege și i-a pătruns spinarea și mâinile și picioarele cu frigări arse. După aceea l-a închis într-o cămară și încuind-o pe din afară s-a suit la Dafne. Acestea eu (zice fericitul Teodorit) am auzit povestind om bătrân fiind atunci, că făcându-se minunat și plin de dumnezeiescul har, a zdrobit toți idolii tatălui său și batjocorea slăbiciunea lor.

După aceea luându-și seama de ce făcuse pentru venirea tatălui său se ruga lui Dumnezeu să-i îngăduie să zdrobească încuietorile și să se deschidă ușile, că pentru Tine, Doamne, zicea, am pătimit și am făcut aceasta. Și zicând eu, zice, aceste cuvinte au căzut încuietorile și s-au deschis ușile. Și numaidecât am ieșit și m-am dus la acea femeie și ea îmbrăcându-mă în port femeiesc și ținându-mă în camera ei, m-a dus iarăși la Sfântul Meletie. Iar el m-a dat în mâna patriarhului din Ierusalim, fiind atunci Sfântul Chiril și așa ne-am dus noaptea în Palestina».

Deci după moartea lui Iulian, a povățuit acesta și pe tată-său la dreapta credință; și ajungând la bătrânețe și purtând rănile pe trupul său și povățuind și pe alți elini spre dreapta credință. s-a dus și el către veșnicele locașuri.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici: Ștefan, Varnava, Trofim, Dorimedont, Cosma. Damian, Sava, Vas, Avramie și cei împreună cu dânșii.

Tot în această zi s-a săvârșit Sfântul Mucenic Pes, fiind lovit cu piatra în cap.

Tot în această zi, Sfintele douăsprezece tinere, care înăuntrul cămării spânzurate fiind, s-au săvârșit.

Tot în această zi, Sfinții Mucenici Seleuc și Stratonica, împreună-viețuitori, care de sabie s-au săvârșit și pururea izvorăsc mir.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Gordian, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Epimah Romanul, care de sabie tăiat fiind, s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfinții trei Mucenici cei din Melitina, cărora zdrobindu-li-se picioarele, s-au săvârșit.

Tot în această zi, Sfântul nou Mucenic Nicolae, care în Hio a mărturisit la anul 1754 și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

LUNA NOIEMBRIE

SINAXAR

În această lună, în ziua întâia, pomenirea Sfinților și făcătorilor de minuni fără de arginți Cosma și Damian, fiii Teodotei celei din Asia.

Acești sfinți se trăgeau de neam din pământul Asiei, din tată elin și din maică creștină, al cărei nume era Teodota. Care rămânând văduvă de bărbatul său, cu bună-voie i-a învățat pe ei tot felul de virtuți. Și fiind iscusiți în toată știința, lăsând altele, au iubit pe cea care da tămăduirea sufletească și trupească, tămăduind toată boala și toată slăbiciunea, nu numai oamenilor folosind, ci și dobitoacelor. Drept aceea nu au vrut să ia ceva de la cineva, ci în dar tămăduiau și fără de plată. Petrecându-și așa bine viața lor și cu dreaptă credință în pace săvârșindu-se, s-au așezat cinstitele lor moaște la locul numit Pereman.

Sfinții Doctori fără de arginți Cosma și Damian și Cuviosul David din Euveea (din sinaxarul grecesc).

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor Mucenițe femei Chiriena și Iuliana.

Acestea au pătimit pe vremea împăratului Maximian. Și era Chiriena de la Tars, din eparhia Ciliciei, iar Iuliana era din cetatea rosonilor. Deci fiind prinse și constrânse de guvernatorul Marchian, nu s-au lepădat de Hristos. Pentru aceea Chirienei i-au ras capul și ostașii fără de omenie o purtau despuiată prin cetatea Tarsului, înconjurând-o de patru ori. Și aducând-o la cetatea rosonilor, au aruncat-o în foc cu Sfânta Iuliana. Și așa și-au săvârșit mucenicia lor.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Chesarie, Dasie și a altor cinci.

Acești sfinți fiind prinși la Damasc și cercetați cu felurite chinuri, mai pe urmă și-au primit moartea prin sabie.

Tot în această zi, Sfinții sfințitii Mucenici Ioan episcopul și Iacov preotul.

Aceștia au fost pe vremea lui Savorie împăratul perșilor, învățând cuvântul credinței și îndemnând pe mulți la dreapta credință. Au fost prinși de slugile împăratului și, chinuindu-i cu multe feluri de chinuri, și-au luat sfârșitul prin sabie, dându-și sufletele lui Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfântul Mucenic Ermininghelđ.

Acesta s-a născut din tată ce se chema Liuvingheld, regele goților celor mai dinlăuntru, care cu tot neamul lui era arian. Deci învățându-se dreapta credință de la Leandru episcop ortodox și mâniindu-se tatăl său pentru aceasta, îl lua și cu bine și cu rău în toate zilele, iar sfântul era neschimbat și nebiruit. Pentru care lucru întâi l-a lipsit tatăl său de moștenirea împărătească și, legându-i mâinile și picioarele, l-a închis într-o temniță întunecată. Deci fiind Praznicul Paștilor, a trimis tatăl său pe popa cel arienesc să-l ispitească să se plece să-l cuminece cu tainele arienești; dar el nu s-a plecat, ci, scârbindu-se, l-a gonit. Fiind înștiințat de aceasta Liuvingheld, tatăl lui cel mai înrăutățit decât fiarele, a poruncit să-i taie capul acolo în temniță, unde se afla legat. Și după ce i-au tăiat capul, s-au pogorât cântări și versuri îngerești împrejurul trupului fericitului, împreună cu făclii, care, minune înfricoșătoare, a pornit pe toți credincioșii spre frica lui Dumnezeu, iar pe ucigaș l-a înspăimântat și l-a tulburat și-l silea să se pocăiască de păgânătatea ce a făcut. Și nu a trecut multă vreme și l-a lovit pe ucigaș o boală care îl scotea din minți. Deci chemând pe Leandru bine cinstitorul episcop și ridicând împărat pe fiul său cel mai mic Rechader, l-a rugat să-l învețe și pe acesta asemenea precum învățase și pe Mucenicul Ermininghelđ. Și zicând acestea a murit. Iar Rechader, primind sămânța Ortodoxiei, a întors și pe cei de sub stăpânirea lui să fie și ei ortodocși cu dânsul. Și iată cum a lucrat Pronia lui Dumnezeu: că a lăsat să fie omorât Ermininghelđ pentru evlavie, iar prin mijlocirea morții lui a adus pe tot neamul la credința ortodoxă.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Ciprian și Iuliani, care prin foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Cuviosului noului Mucenic Iacov cel nou, împreună cu doi mucenici ai lui, Iacov diaconul și Dionisie monahul, care prin sugrumare s-au săvârșit la anul 1520.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a doua, pomenirea nevoinței Sfinților Mucenici Achindin. Pigasie, Aftonie, Elpidifor și Anempodist.

Acești sfinți erau din pământul Persiei, fiind mai de frunte și mai de cinste lângă Sapor, regele perșilor, și erau întăriți în dreapta credință. Dar fiind prinși, au fost bătuți și chinuiți. Dar începând regele să hulească pe Hristos, sfinții l-au făcut mut și apoi i-au dezlegat din nou gura. Apoi i-au întins pe paturi de fier arse în foc, dar pogorându-se ploaia a stins focul. Iar ei prin rugăciuni au surpat jos idolul lui Die. Pentru aceea i-au supus la felurite

Sfinții Mucenici: Elpidifor, Aftonie, Pigasie, Anempodist și Achindin

chinuri și din multe ieșind nevătămați au pricinuit îmbrățișarea credinței în Hristos de către mulți, care pentru aceasta au fost uciși.

Tot în această zi, pomenirea sfinților celor din adunarea sfatului, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Eudoxie, Agapie și alți opt sfinți.

Aceștia erau ostași în Sevastia, pe vremea împăratului Lichiniu. Și fiind cercetați de căpetenia orașului Auxanie și de Marcel ducele și de Marcu Agricolau și supunându-se la chinuri nebiruite, au fost dați focului, în care și-au dat sufletele lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor Mucenițe Chiriachi, Domnina și Doamna, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru Marcian cel de la Cir.

Acest cuvios părinte Marcian era de loc din Cir. Și lăsându-și patria și strălucirea neamului său, s-a dus în mijlocul pustiei și acolo, făcându-și o chilioară atât de mică încât să-i acopere numai trupul, s-a închis în ea purtând haine de păr de capră. Iar hrana sa era în toată seara douăzeci și patru de dramuri de pâine. Bea încă și apă atât de puțină încât numai să trăiască. Și după ce a trecut câtva timp, a câștigat doi ucenici: pe Eusebie, care a și rămas moștenitor al colibei sale, și pe Agapitos, care această îngerească petrecere a sădit-o de al doilea la Apamia. Căci și acești doi și-au făcut mici colibe și se linișteau în ele. Cuviosul Marcian, închis fiind pururea, n-a folosit niciodată sfeșnic, ci lumina dumnezeiască îi strălucea lui în timpul nopții și-i arăta alcătuirea literelor, încât vedea și citea, căci avea cu sine și o mică Psaltire. Dar odată a ieșit din pustiul din jur un balaur mare, care îngrozea pe sihaștrii cei împreună cu sfântul că va pricinui moarte și stricăciune. Iar sfântul cu degetul a însemnat cruce peste balaur, iar cu gura a suflat spre el, și așa cum paiele ce rămân în țarină după seceră sunt topite de foc, asemenea și balaurul acela degrab în mai multe bucăți s-a sfărâmat. Odată au venit la el Flavian episcopul Antiohiei și episcopul Cirului și alți episcopi și însemnați bărbați și cuvântători care, punându-i lui înainte multe ziceri din dumnezeiasca Scriptură, îl rugau să iasă afară din chilie, pentru folosul fraților. Iar sfântul nici a le auzi acestea n-a suferit, ci a rămas în chilie închis. Acesta a întors pe mulți din felurite eresuri la adevărata credință.

Odată, sora sfântului cea după trup, luând din cetatea Cirului unele bucate potrivite pentru acest fel de pustnic, și luând împreună și pe fiul ei, s-au dus la cuviosul. Iar el pe sora sa n-a voit să o vadă, iar pe fiul ei și nepotul său la primit cu bucurie, fără să primească de la ea vreun dar. Iar nepotul său cu stăruință îl ruga ca să primească cele ce-i adusese maică-sa. Dar cuviosul l-a întrebat: «Când ați venit către mine, câte mânăstiri și colibe pustnicești ați trecut? Și cărora ați dat din darurile voastre?» Iar nepotul i-a răspuns că nimănui nu au dat nimic. Atunci cuviosul i-a zis: «Mergeți înapoi având cu voi cele ce mie ați adus. Căci pentru fireasca rudenie, și nu pentru dragostea și apropierea cea către Dumnezeu ați adus mie acestea». Minunatul acesta Marcian a stat către toți mare și vestit nu numai la cei de aproape cu locuința fiind dorit, ci și la cei mai de departe. Și fiindcă a aflat că mulți se luptau și se certau ca să ia trupul său după moarte și își gătiseră și lăzi și sicrie, ca să-l pună pe el și zidiseră chiar biserici în numele lui, a jurat pe întâiul său ucenic ca să ascundă după moarte trupul său în loc tainic, departe de chilia sa; și acestea rânduindu-le s-a mutat către Domnul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treia, pomenirea Sfinților Mucenici Achepsima, Iosif și Aitala.

Aceștia au fost pe vremea lui Sapor împăratul perșilor și a lui Constantin cel Mare care împărățea peste romani. Iar Sfântul Achepsima, episcop la Anita, era bătrân de optzeci de ani când a fost prins și a stat de față la cercetare înaintea lui Andrahoshar stolnicul cel mare. Și îndată Sfântul Achepsima a fost bătut cu toiege de trandafir. Iar pe Sfântul Iosif l-au

pus de l-au bătut atât de mult, încât i s-a risipit carnea până la oase. Iar pe Sfântul Aitala, legându-l de mâini și de picioare pe sub genunchi ghemuit, l-au bătut până s-a deznodat de prin încheieturi. După acestea, aducând iarăși pe Sfântul Achepsima, l-au bătut treizeci de ostași până și-a dat sufletul. Iar pe Iosif, spânzurându-l cu capul în jos, l-au ucis cu pietre. Pe Aitala, întinzându-l și bătându-l patruzeci de ostași, l-au spânzurat și pe el cu capul în jos și așa și-a dat sfârșitul său în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfințirii bisericii Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe cea din Lida, adică așezarea sfintelor lui moaște în ea.

Acest mare mărturisitor al lui Hristos, Gheorghe, era pe vremea lui Diocletian, din tată capadocian, iar din maică palestinian; și dobândind creștere minunată și de fire bună fiind și rădăcină cinstită și sfântă având, căci părinții lui din moși-strămoși erau împodobiți cu bun nume și cu dreapta credință, s-a făcut prea viteaz și prea strălucit în războaie. Pentru care a fost făcut și de către Diocletian tribun vestit de trupă, începând atunci să fie în vârstă. Și după aceea pentru bărbăția lui cea covârșitoare a fost făcut și comite, tăinuindu-se până atunci și neștiindu-se că era creștin. Și împlinind douăzeci de ani ai vârstei sale, a rămas orfan de tatăl său, lăsându-și acela viața sa întru luptele bunei cinstiri. Iar sfântul, purcezând cu maică-sa din Capadocia, a trecut în Palestina din care era ea; că acolo avea multe lucruri și multă moștenire, Deci fiindcă s-a întâmplat să moară și maica sa în acea vreme, i-a rămas multă avuție și multă bogăție de lucruri, dintre care luând avere cu sineși din destul s-a dus la Diocletian, poftind să ia mai mare stăpânire decât cea dintâi. Dar văzând pe păgâni având atâta pornire asupra creștinilor și neputând a vedea acestea, a hotărât întâi a împărți la săraci averile pe care le purta cu sine, apoi să se vestească pe sineși înaintea lui Diocletian și la tot sfatul și divanul că este creștin; care lucru l-a și făcut degrab. Deci împărțind averile ce avea cu sine la săraci și dând libertate sclavilor săi și făcând așezământ și orânduială pentru averile rămase în Palestina, a treia zi a sfatului (că făcea sfat cu toți dregătorii de prin toată stăpânirea romanilor, ca să scoată din mijloc pe creștini) a venit singur în mijlocul divanului și al sfatului, fiindcă se afla atunci acolo și Diocletian. Și propovăduind deschis pe Hristos Fiul lui Dumnezeu, a scos la iveală dreapta sa credință. Pentru aceasta a fost prins și dat la toate felurile de nemăsurate chinuri. Dar fiind păzit nevătămat de toate prin harul lui Hristos, a tras către credința cea în Hristos pe împărăteasa Alexandra femeia lui Diocletian și afară de dânsa și pe un oarecare Glicherie și pe altul cu numele Atanasie. Și făcând multe minuni numai cu chemarea lui Hristos, mulțime de oameni a adus la credința lui Hristos Dumnezeu.

Pentru aceasta a fost închis în temniță din porunca lui Diocletian și legat cu lanțuri de fier. Dar în aceeași noapte i s-a arătat lui în vedenie Hristos, vestindu-i bunătățile ce îl așteptau. Și deșteptându-se, a mulțumit foarte lui Dumnezeu și a rugat pe păzitorul temniței, după voia lui, a intrat robul, căci sta acolo afară de temniță. Deci văzând acesta pe stăpânul său în lanțuri și închinându-se lui, zăcea jos plângând. Iar sfântul ridicându-l îl îndemna să fie cu inimă tare. După aceea i-a spus lui și vedenia și pe lângă acestea i-a poruncit cu dinadinsul ca, după moartea sa, să ia trupul lui și diata pe care o avea făcută mai înainte de a fi prins și să-l ducă la casa patriei sale, care era în Palestina, și să se teamă de Dumnezeu și să nu lase nefăcută vreuna din câte erau scrise în diată. Și fiindcă el s-a făgăduit și s-a învoit a

Sf. Mare Mucenic Gheorghe; Sfinții Mucenici: Aitala diaconul, Achepsima, Gheorghe din Neapole și Iosif

face cu lucru toate cele câte i-a poruncit, a luat binecuvântare și iertare și s-a dus de la sfântul. Iar a doua zi adus fiind sfântul iarăși la întrebare și neplecându-se a jertfi lui Apolon, ci mai vârtos zdrobind cu rugăciunea și ca niște praf sfărâmând pe idolii care erau în capiște, i s-a taiat capul. Iar robul lui, luând preacinstit trupul sfântului împreună cu diata lui, i-a dus în Palestina; acolo, împreună cu alți creștini, cu multă cinste și evlavie au îngropat sfântul mucenIcescul trup. Și a săvârșit toate celelalte câte îi poruncise sfântul.

După aceasta n-a trecut multă vreme și a strălucit dreapta credință și luând împărăția de-a pururea pomenitul și marele împărat și întocmai cu apostolii Constantin și aflând vreme slobodă cei care iubeau bunacuviință și pe Mucenicul Gheorghe, au zidit biserică prea veselă și prea frumoasă în numele sfântului în Lida. Și ridicând și mult-pătimitul și sfântul lui trup din locul neînsemnat în care zăcea și aducându-l, l-au pus acolo la arătare. Și printr-însul a făcut sfințirea bisericii aceleia din nou zidită de dânșii în trei zile ale lunii lui noiembrie. Din biserica aceea izvorăsc izvoare de-a pururea curgătoare și daruri de minuni celor care se închină cu credință sfântului. Că Dumnezeu preamărește pe cei care-L preamăresc. Deci de atunci a luat Biserica lui Dumnezeu ca în fiecare an în aceeași zi să prăznuiască aducerea moaștelor Sfântului Mucenic, întru slava și lauda lui Hristos adevăratului Dumnezeului nostru și a însuși marelui mărturisitor Gheorghe.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru Achepsima.

Acesta era pe vremea lui Teodosie cel Mare, la anul trei sute optzeci și doi și, închizându-se pe sine într-un loc săpat, acolo a petrecut șaizeci de ani fără să-l vadă cineva și fără să vorbească cu vreun om. Ci întorcându-și mintea către inima sa, privea cu gândul la Dumnezeu și de la El primea toată mângâierea. Iar locul acela nu era săpat drept, ci era alcătuit pieziș și cu cotituri, precum era înclinarea viei. Mâncarea sa era linte muiată cu apă. Și ieșea de două ori pe săptămână și își lua apa ce era din destul în izvorul ce era acolo aproape, fără să fie văzut de vreun om. Deci acesta, făcând multe minuni și vrednicia preoției cu sila primind-o, în pace adâncă s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru și mărturisitorul Teodor, episcopul Arghirei și a Sfinților Mucenici Sever, Androna, Teodot și Teodota, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru Ilie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfinții nouă Mucenici, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, Sfinții douăzeci și opt de Mucenici, care în foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, Sfântul Ahemenid Persul mărturisitorul.

Ahemenid a stat pe vremea lui Izdigherd fiul lui Gororan regele perșilor și pe vremea lui Teodosie cel Mic împăratul romanilor, în anii patru sute zece, fiind bărbat minunat și fiu al domnitorului cetății. Acesta, lăsând credința tatălui său, a crezut în Hristos. Dar aflând împăratul de aceasta, mult s-a nevoit ca să-l întoarcă la credința lui cea dintâi; și fiindcă n-a putut, l-a golit pe el de bogăția ce avea, de hainele ce purta și de cinurile ce-l împodobeau; și a poruncit ca gol să-l târască cămilele oastei sale, având numai o centură peste mijloc. Iar după ce au trecut multe zile, s-a plecat împăratul din cămară și a văzut pe acel preabun bărbat că era ars de soare și era plin de mult praf. Și și-a adus aminte de strălucirea și slava ce avea de la tatăl său și a poruncit aceluia să vină să îmbrace cămașă. Apoi, socotind că s-a muiat din aspra viețuire cea dinainte și de rușinea ce a suferit, i-a zis lui: «Acum poate te-ai mai gândit, leapădă pe Fiul teslarului, adică pe Hristos». Iar sfântul, umplându-se de râvnă, a sfâșiat cămașa ce îmbrăcase și aruncând-o împăratului a zis: «Dacă tu socotești că pentru cămașa aceasta îmi voi lăsa eu evlavia mea, iați cămașa împreună cu necredința ta». Văzând această îndrăzneală, împăratul l-a alungat gol din palat. Iar acesta cu temere de Dumnezeu și cu evlavie petrecându-și viața, în pace a adormit de trei ori fericitul și a luat cununa mărturisirii.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a patra, pomenirea Cuviosului părintelui nostru Ioanichie cel mare de la Olimp.

Acest fericit s-a născut la douăzeci și patru de ani ai tiraniei lui Leon Isaurul, luptătorul împotriva icoanelor, și s-a născut în provincia Bitinienilor din tată care se numea Miritrichie și din maică ce se chema Anastasia. Ajungând la măsura vârstei, adică la patruzeci și trei de ani ai vârstei sale, și mergând cu împăratul la oaste împotriva bulgarilor, a făcut vitejie mare și a tăiat pe mulți din bulgari, păzind pe cei de un neam cu dânsul, ce stau înaintea împăratului. Deci lăsând cinstea și mărirea pe care împăratul voia să ia-o dea, s-a dus la muntele Olimpului. Auzind un glas dumnezeiesc, a mers și mai la înălțimea muntelui, și acolo a găsit doi monahi ce se pustniciseră patruzeci de ani, pe care nu-i văzuse nimeni niciodată; erau îmbrăcați cu rase de păr și se hrăneau cu buruieni sălbatice; și a auzit de la ei de toate cele ce avea el în cuget. Luând de la dânșii binecuvântare și ducându-se de acolo, a ajuns la muntele Trihalicului, după aceea la Mânăstirea Avgarilor, apoi la munții Cunduriei. Și învățând treizeci de psalmi, îi cânta împreună cu acest tropar: «Nădejdea mea este Dumnezeu, scăparea mea este Hristos, acoperământul meu, Duhul Sfânt». Acest fericit umblând prin multe locuri și făcând multe minuni, și cele viitoare arătând, s-a dus la Mânăstirea lui Antidie, unde a răposat întru Domnul la adânci bătrâneți, căci era de nouăzeci și patru de ani.

Sfântul Sfințit Mucenic Nicandru și Cuviosul Ioanichie cel Mare

Tot în această zi, pomenirea Sfinților sfințiților Mucenici Nicandru episcopul Mirelor și Ermeu preotul, care au fost hirotoniți de Sfântul Apostol Tit.

Acești sfinți, dezlipind pe mulți de idoli și apropiindu-i de Hristos, au fost pârâți la Libaniu, comitele cetății, care i-a chinuit în felurite chipuri. Și încă fiind în viață, i-a băgat într-o groapă și i-a acoperit cu pământ. Și așa cu acea cumplită și nesuferită silă, și-au dat sfintele lor suflete lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Porfirie, cel dintre mimi.

Acesta era pe vremea împărăției lui Aurelian, din cetatea Efesului și fusese crescut în teatru împreună cu actorii, care însoțeau pe comitele Alexandriei, cu care împreună a mers și la Cezareea. Și odată închipuind Sfântul Botez creștinesc, s-a botezat de un alt actor mincinos, înfățișându-se acela ca episcop, pentru că amândoi luau în râs și-și băteau joc de tainele noastre. Iar după ce s-a botezat, Porfirie s-a îmbrăcat și cu haină albă, după obiceiul celor ce se botează. Și, o minune!, a primit desăvârșit legea creștinească cu harul lui Hristos. Căci după ce s-a botezat, s-au arătat înaintea lui îngerii, care l-au învățat să se închine spre răsărit și să însemneze pe frunte și peste tot trupul lui cinstita Cruce. Pentru aceasta, în urma acestei minuni, mulți au crezut în Hristos. Și prin nor fiind botezați, au venit la Biserică. Acel comite a poruncit Sfântului Porfirie să lepede credința creștinească, dar el n-a voit și pentru aceasta i-a tăiat capul. Și așa a luat fericitul cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea plângerii proorocului Ieremia pentru Ierusalim și pentru robirea lui și pentru uimirea lui Abimeleh.

Acest prooroc mare, Ieremia, era din satul Anatot. A proorocit multe pentru Ierusalim și Babilon, de asemenea și pentru iconomia întrupării Fiului lui Dumnezeu. În aceasta se

vede toată puterea și stăpânirea proorociei. Pe acest prooroc tare l-a bătut odată Pashor fiul lui Emir, purtătorul de grijă al casei Domnului. Și în groapă l-a băgat, pentru că se tânguia și era mâhnit din pricina robiei ce avea să pătimească Ierusalimul. Dar fiindcă pronia lui Dumnezeu a scăpat pe prooroc din groapă, acesta a proorocit și a spus lui Pashor: «Numele tău se va face nemernic și străin din pământul acesta al Ierusalimului. Și totodată te va mustra nemernicia ta. Căci blestemat este omul acela care face lucrul Domnului cu lenevire» (Ier. 48, 10).

Iar în zilele regelui Ioachim, Ieremia plângea Ierusalimul, dar proorocii cei mincinoși îndemnau pe preoți să-l ucidă pe el. Însă fiul lui Safan Hirachicam, fiind împreună cu Ieremia, îi împiedica de la aceasta. Atunci a zis Domnul către Ieremia: «Fă ție legături de lemne și pune-le în gâtul tău. Și te voi trimite pe tine la regele Moabului și al Idumeii și al Tirului și al Sidonului». Și făcând acestea proorocul, le-au pus pe ele în gâtul său. Atunci Anania fiul lui Azor, prooroc mincinos, s-a sculat și, luând legăturile de la gâtul Ieremiei, le-a zdrobit înaintea poporului, zicând: «Așa a zis Domnul către mine: voi zdrobi jugul regelui Babilonului de la gâtul tuturor neamurilor». Atunci a zis Ieremia către proorocul mincinos: «Viclene sunt buzele tale și inima ta izbucnește otravă, căci acestea zice adevărul și Dumnezeu. Ai zdrobit legăturile cele de lemn? în locul acestora voi face legături de fier, zice Domnul Atotțiitorul, și le voi pune în gâtul neamurilor. Iar tu Ananie, degrab îți vei lepăda sufletul tău». Și o, minune! lucrul a urmat îndată după cuvântul proorocesc, căci nu după multe luni a murit acela. Iar în anul al optsprezecelea al domniei lui Sedechia regele Iudei, Ieremia se tânguia pentru Ierusalim. Deci pentru pricina aceasta a fost pus în temniță, când haldeii și babilonienii erau aproape de Ierusalim. Nu știu însă în ce chip proorocul a ieșit afară din temniță și s-a dus în pământul lui Veniamin pentru neapărată trebuință ce avea. Și acolo prinzându-l poporul haldeilor și bătându-l, l-a aruncat în temniță.

Și după ce a petrecut acolo în destulă vreme Ieremia, a trimis regele Sedechia, și în taină acesta l-a scos pe el din temniță. Și apoi i-a zis lui: «Fiindcă ai văzut bine de la mine, spune-mi ceea ce are să se întâmple în vremea domniei mele». Atunci răspunzând proorocul, i-a zis: «Nu sunt eu care îți vorbesc ție, rege, ci este Duhul lui Dumnezeu, care vorbește prin mine, și cele ce am scris, am scris: Adică, cele ce am scris sunt adevărate și neschimbate». Drept aceea, iarăși a fost pus proorocul în temniță și iarăși pârâșii lui supărau pe rege, zicând că Ieremia, și în temniță aflându-se, răcește inimile ostașilor, pentru că nu propovăduiește pace, ci război și tulburare. Pentru aceasta mai bine este să fie omorât unul pentru scăparea mai multora. Iar regele a zis către dânșii: «Iată el în mâinile voastre se află». Deci atunci a aruncat pe Ieremia în lacul lui Melhie și în împuțiciunea morților.

Fiind înștiințat de aceasta Abimeleh, a zis către rege: «Pentru ce ai făcut rău, o rege, lui Ieremia?». Răspuns-a regele: «N-am făcut aceasta cu voia mea, ci de frica poporului. Deci, ia împreună cu tine treizeci de oameni puternici, și du-te de-l scoate pe el din lac». Și ducându-se Abimeleh, degrab l-a scos pe Ieremia nevătămat cu puterea lui Dumnezeu. Atunci regele luându-l lângă el i-a zis: «Nu ascunde de mine ceea ce voi să te întreb»; iar Ieremia i-a răspuns: «Pentru ce urăști adevărul, o rege? Eu nu sunt propovăduitor minciunii, deși vei pune de multe ori să mă omoare». Iar regele s-a jurat, zicând: «Viu este Dumnezeul părinților mei: «Nu te voi omorî, pentru tot cuvântul ce-mi vei spune, nici te voi da pe tine în mâinile bărbaților vărsători de sânge». Așadar Ieremia a zis regelui: «De vei păzi sfatul meu, o rege, și ieșind vei primi pe babilonieni, să știi că vei scăpa viața ta și cetatea aceasta a Ierusalimului nu se va pierde. Iar de le vei sta împotrivă, să știi că nu vei scăpa din mâinile lor, ci și cetatea aceasta se va pierde de foc». Deci, fiindcă regele a socotit bârfe cuvintele proorocului, pentru aceasta n-a scăpat de război și de năvălirea babilonienilor. Căci venind ei, au înconjurat cetatea Ierusalimului și, oprind cele spre hrană ce veneau de afară înăuntru, au pricinuit în cetate mare foamete.

Atunci regele, temându-se ca să nu fie omorât înăuntrul cetății, a fugit noaptea împreună cu oamenii săi, iar haldeii, gonindu-l din urmă, l-au prins și au omorât pe fiii lui înaintea ochilor lui. Iar regelui Sedechia i-au scos ochii, și legat l-au pogorât la Babilon, și l-au băgat într-o moară, având-l pe el ca o jucărie. Și în pedeap-

sa aceasta s-a aflat până la cele mai de pe urmă zile ale vieții sale. Iar Nabuzardan, întâiul bucătar al lui Nabucodonosor împăratul, intrând în Ierusalim, l-a ars, și Templul lui Dumnezeu l-a făcut cenușă, după cuvântul lui Ieremia. Iar după șaptezeci de ani, iarăși s-a dezlegat robia Ierusalimului, precum înainte se va arăta. Iar cum a stat luarea și robia Ierusalimului și care sunt cele vorbite de Domnul către Ieremia, le spunem acum aici: În zilele acelea, a grăit Domnul către Ieremia zicând: «Ieremie, ieși afară din cetate împreună cu Baruh; căci vreau să o pierd, pentru mulțimea păcatelor oamenilor ce locuiesc într-însa. Căci rugăciunile voastre sunt ca niște stâlpi neclintiți în mijlocul cetății acesteia, și o înconjoară ca un zid de diamant. Pentru aceasta ieși afară din ea, mai înainte de a o înconjura puterea și oastea haldeilor», Atunci a grăit Ieremia către Dumnezeu, zicând: «Rogu-te, Doamne, iartă-mi mie robului Tău ca să grăiesc înaintea Ta»; și a zis Domnul: «Grăiește!». Atunci a zis Ieremia: «Doamne, cetatea aceasta o dai în mâinile haldeilor, ca să se laude și să zică ei că au biruit-o; Domnul meu, de este voința Ta să se piardă cetatea aceasta, piarză-se de mâinile Tale, iar nu de haldei». Și a zis Dumnezeu: «Tu scoală-te și ieși afară din ea, iar haldeii nu se vor lăuda. Căci de nu le voi deschide Eu lor porțile Ierusalimului, ei singuri nu pot intra în el. Du-te și spune lui Baruh acestea ce-ți zic. Și la al șaselea ceas din noapte veniți la zidurile cetății și vedeți. Că de nu voi deschide Eu haldeilor, singuri ei nu pot intra în Ierusalim». Și după ce a zis acestea Domnul, s-a despărțit de Ieremia. Iar Ieremia s-a dus la Baruh și i-a arătat lui aceasta. Și mergând amândoi în Templu, și-au rupt hainele lor, și și-au pus cenușă peste capetele lor, și plângeau pentru cetatea Ierusalimului. Iar la al șaselea ceas din noapte venind ei la zidurile cetății, au auzit glasuri de trâmbițe. Căci îngerii din cer au venit ținând făclii în mâinile lor, și au stat peste zidurile cetății. Și văzându-i pe ei Ieremia și Baruh, au plâns și au zis: «Acum este adevărat cuvântul pe care l-a grăit Dumnezeu». Și au zis îngerilor: «Rugămu-vă pe voi să nu se strice cetatea, până vom grăi lui Dumnezeu».

Atunci Ieremia a grăit, zicând: «Rogu-mă Ție, Doamne, poruncește să grăiesc înaintea Ta». Și a zis Domnul: «Grăiește»; și a zis Ieremia: «Iată ne-am încredințat că vrei să dai Ierusalimul în mâinile vrăjmașilor lui, și poporul Tău Israel va merge rob în Babilon. Deci ce să facem cu sfintele vase ale Templului Tău?». Și a zis Domnul: «Puneți-le pe ele în pământ, zicând: Ascultă pământule glasul lui Dumnezeu, Cel ce te-a zidit pe tine peste ape, și te-a pecetluit cu șapte peceți și cu șapte vremi. Și după acestea voi lua frumusețea ta. Păzește sfintele vase ale slujirii, până ce se va aduna poporul cel iubit». Apoi a grăit iarăși Ieremia, zicând: «Rogu-te, Doamne, ce voi face lui Abimeleh etiopianul, că multe faceri de bine a făcut mie robului Tău? Căci acesta m-a scos din lacul împuțiciunii, în care mă băgase; și nu voi să vadă pierzarea cetății, ca să nu se sperie și să moară de frică, fiind fricos și mic la suflet. Și a zis Domnul către Ieremia: «Trimite-l pe el la via lui Agrippa; și-l voi acoperi pe el sub umbra muntelui, până se va întoarce poporul din robie».

Atunci dar Ieremia a luat sfintele vase ale slujirii și, după porunca lui Dumnezeu, le-a băgat într-o piatră pecetluind-o cu inelul său, în numele lui Dumnezeu: «Adică Iehova, care după cei șaptezeci de tâlcuitori se înțelege Domnul». Și o, minune! Tiparul peceții s-a făcut atât de adânc, ca și când ar fi fost săpat cu o unealtă de fier. Iar piatra a acoperit-o un nor, pentru ca să fie anevoie cunoscută oamenilor. Se află însă piatra aceasta în pustiul, în care mai întâi Moise a făcut Chivotul lui Dumnezeu. Iar dimineața a zis Ieremia lui Abimeleh: «Ia coșnița aceasta, fiule, și du-te la via lui Agrippa, pe drumul muntelui, și adu smochine ca să mănânce bolnavii poporului, că spre tine este veselia lor, și peste capul tău stă slava lor». Și îndată a plecat acela la vie.

Și acesta ducându-se acolo și soarele apunând ziua, iată puterea haldeilor venind, a înconjurat cetatea Ierusalimului și a trâmbițat îngerul cel mare, zicând: «Să intre în cetate toată puterea haldeilor, căci s-au deschis vouă porțile». Atunci Ieremia, luând cheile Templului, a ieșit afară din cetate și, aruncându-le înaintea soarelui, a zis: «Ia acestea și le păzește până la ziua în care te va cerceta Domnul pentru ele; căci noi n-am fost vrednici să le păzim». Iar Baruh, ieșind afară din cetate, a rămas șezând într-un mormânt. Și Abimeleh, luând smochine pe arsura soarelui, s-a apropiat de un copac și a șezut la umbra lui să se

odihnească puțin și, plecându-și capul lângă coșniță, a dormit șaptezeci de ani. Și aceasta s-a făcut, după porunca lui Dumnezeu, pentru cuvântul cel zis lui Ieremia, că «Eu îl voi acoperi pe el».

Și după ce s-a sculat, a zis: «Dulce am dormit, însă puțin, căci din pricina aceasta este îngreuiat capul meu că nu s-a îndestulat de somn». Și descoperind smochinele, a aflat că pica lapte din ele, ca și când cu puțin mai înainte le-ar fi cules, și a zis: «Aș vrea să dorm încă. Dar fiindcă cu grăbire m-a trimis Ieremia, de voi dormi, voi zăbovi; și pentru aceasta el se va mâhni; că doară nu este osteneală și arsură toată ziua; să mă duc mai curând, și acolo voi dormi». Și luând smochinele a venit la Ierusalim, și nu cunoștea nici Ierusalimul, și nu afla nici casa sa, nici pe vreo rudenie sau prieten. Și a zis: «Bine este cuvântat Domnul, uimire mi s-a făcut mie astăzi. Nu este cetatea aceasta Ierusalimul? S-a înșelat mintea mea, pentru că nu m-am săturat de somn». Și a ieșit afară din cetate; și luând seama după semne, zicea: «Aceasta este cetatea, nu m-am înșelat». Și intrând iarăși în cetate, și cercetând, n-a aflat pe cineva dintre rudenii sau din prietenii săi.

Și a zis: «Bine este cuvântat Domnul, mare uimire mi s-a făcut mie». Și ieșind afară, a rămas mâhnit, neștiind ce să facă. Și punând jos coșnița a zis: «Aicea am să șed, până când Domnul îmi va ridica uimirea». Și șezând el, iată din țarina sa venea un bătrân, către care a zis: «Ție zic, bătrânule, care cetate este aceasta?». Iar bătrânul i-a răspuns: «Ierusalimul, fiule». Și a zis Abimeleh: «Unde este Ieremia proorocul și preotul lui Dumnezeu și Baruh citețul și tot poporul cetății? Căci nu i-am aflat pe ei». Și a răspuns bătrânul: «Nu ești din cetatea aceasta, dacă astăzi ți-ai adus aminte de Ieremia și de popor, și întrebi pentru el după atâția ani. Poporul este în Babilon, fiule, acum de șaptezeci de ani, fiindcă a fost robit de împăratul Nabucodonosor, și cum tu, tânăr fiind și nenăscut încă atunci, întrebi acum de cele ce niciodată nu le-ai văzut?». Și auzind acestea Abimeleh, a zis bătrânului: «De nu ai fi fost bătrân, și pentru că nu este iertat omului lui Dumnezeu a ocărî pe mai-marele său, aș fi râs de tine și ți-aș fi zis că ești nebun, spunându-mi că poporul a fost dus rob în Babilon. Căci și jghiaburile cerului s-ar fi deschis și îngerii lui Dumnezeu ar fi venit să-i ia pe ei cu putere și stăpânire, încât nu ar fi putut ajunge așa degrab la Babilon. Căci puțină vreme este de când m-a trimis părintele meu Ieremia la via lui Agrippa pentru puține smochine, ca să dăm celor bolnavi din popor; și ducându-mă sub un copac, din pricina arsurii soarelui am dormit puțin; și socotind că am zăbovit și descoperind smochinele, am aflat că pica lapte din ele precum le culesesem, și tu îmi spui că a fost robit poporul la Babilon? Și ca să cunoști și însuți că eu nu mint, ia smochinele și vezi». Și văzând bătrânul smochinele, a zis: «O fiule, tu ești fiu de om drept și n-a voit Dumnezeu să-ți arate ție pustiirea cetății acesteia, ci a adus spre tine uimirea aceasta. Iată 70 de ani are poporul de când a fost robit în Babilon, și ca să afli că acestea ce-ți grăiesc sunt adevărate, caută la țarini și vezi, că nu s-a ivit încă creșterea semănăturilor, vezi și smochinele că nu le este încă vremea, și cunoaște și însuți, și te înduplecă mie celui ce-ți vorbesc adevărul». Atuncea Abimeleh, ca din beție deșteptându-se și deslușind cu de-amănuntul pământul și copacii de pe el, a zis: «Bine ești cuvântat Dumnezeul cerului și al pământului, odihna sufletelor drepților». După aceea a întrebat pe bătrân: «Care lună este aceasta?» Și i-a spus lui: «A douăsprezecea, fiule» și luând de la el bătrânul smochine, s-a dus, binecuvântându-l.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului și binecredinciosului împărat Ioan Duca Vatațis, cel milostiv, care în Magnesia cu pace s-a săvârșit.

Pentru rugăciunile sfinților Tăi, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincea, pomenirea Sfinților Mucenici Galaction și Epistimi.

Galaction și Epistimi au fost pe vremea împărăției lui Deciu și a lui Secund guvernatorul. Galaction era feciorul lui Clitofont și Leuchipei, amândoi fiind elini. Au învățat ei dreapta credință de la oarecare monah cu numele Onu-

frie, și s-au botezat. Asemenea și Epistimi, fiind și ea din părinți elini și măritată după Galaction, a fost botezată de el. Și păzindu-și amândoi fecioria nevătămată, s-au călugărit. Și suferind tot felul de aspră petrecere, și îndurând patimă rea, au fost prinși de dregătorul Ursu. Și fiind aduși la cercetare, au fost bătuți rău, și cu trestii ascuțite pe sub unghii înțepați, li s-au tăiat mâinile și picioarele, și după aceea și capetele. Și era Sf. Galaction de treizeci de ani, iar Sfânta Epistimi de șaisprezece.

Sfinții Mucenici Galaction și Epistimia

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Apostoli din cei șaptezeci, Ermeu, Lin, Gaie, Filolog și Patrova.

Aceștia toți erau din cei șaptezeci de ucenici ai lui Hristos. Și Patrova, de care amintește și dumnezeiescul Apostol Pavel în Epistola sa către Romani, a fost făcut episcop la Potiola, pe mulți a botezat și i-a adus la Hristos. Iar Ermeu, de care amintește, de asemenea, Sfântul Pavel în Epistola către Romani, a fost făcut episcop filipenilor. Iar Lin, după cum spune Apostolul Petru, a ajuns episcop al Romei celei mari. Iar Gaie, de care iarăși amintește Apostolul, a fost episcop Efesului, după Preasfântul Timotei. Iar Filolog (și de acesta amintește Apostolul) a fost așezat episcop la Sinopi de Andrei cel întâi chemat. Aceștia fiind episcopi în cetățile arătate și multe încercări și necazuri suferind pentru cuvântul dreptei credințe și pe mulți învățând și lui Hristos aducându-i, s-au săvârșit în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților: Domnin, care în foc s-a săvârșit; Timotei, Teofil și Teotim, care s-au săvârșit fiind bătuți cu pumnii; Doroteu prezbiterul, care s-a săvârșit fiind dat fiarelor; Eupsihie și Carterie, care s-au săvârșit tăindu-li-se părțile cele ascunse; Silvan, care s-a săvârșit fiind bătut în temniță cu pumnii; și Pamfil, care s-a săvârșit în temniță strujit.

Aceștia erau pe vremea lui Maximian tiranul și a lui Urban guvernatorul Palestinei. Deci mult nevoindu-se Fericitul Domnin, și mai înainte de săvârșirea muceniciei, a fost osândit încă la multe chinuri și aproape de sfârșitul său a fost osândit și la tortura prin foc. Iar pe Timotei și pe Teotim și pe Teofil, cei ce erau în floarea tinereților, frumoși și plăcuți la fețe, i-a osândit tiranul la bătaia cu pumnii. Iar pe Doroteu, cucernicul și sfântul bătrân, l-au dat spre mâncare fiarelor. Iar pe Carterie și Eupsihie, care aveau vârsta bărbăției depline, i-au prefăcut în ceata scopiților, tăindu-li-se părțile cele ascunse. Iar pe Silvan, l-a osândit la baie în locul ce se zice Fanon. Iar pe trei fecioare le-au dat la desfrânare, și pe altele le-au pus la închisoare. Și toate acestea într-un singur ceas le-a lucrat tiranul. Iar Pamfil cel împodobit cu toată înțelepciunea și virtutea, cumplit fiind bătut o dată și de două ori și împreună cu alți mărturisitori fiind aruncat în temniță, sfârșitul muceniciei a luat, săvârșindu-se în Hristos.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru Grigorie Arhiepiscopul și mărturisitorul Alexandriei.

Acest între sfinți Părintele nostru Grigorie din tânără vârstă a iubit pe Hristos și s-a împodobit pe sine cu toate virtuțile cele după Dumnezeu. Drept aceea, după săvârșirea preasfântului papă al Alexandriei, din dumnezeiască pronie a fost hirotonit arhiepiscop Alexandriei, de către episcopii ce se adunaseră împreună și de către poporul iubitor de Hristos. Și s-a făcut prea ales dascăl Ortodoxiei, fiind blând, smerit, milostiv, părinte sărmanilor, sprijinitor văduvelor, povățuitor rătăciților, doctor bolnavilor, mângâiere celor scârbiți. Și se putea vedea că toți se bucurau și se veseleau pentru dânsul. Dar lucrătorul de sminteală diavolul, intrând în împăratul acelei vremi Leon luptătorul împotriva icoanelor și insuflându-i socotințe prea întinate, l-a făcut să trimită să

aducă pe sfântul legat de la Alexandria la Constantinopol. Și aceasta făcându-se și înfățișându-se sfântul înaintea lui, l-a mustrat pe împărat înaintea a tot senatul, numindu-l eretic și fără de Dumnezeu și necredincios. Iar tiranul, nesuferind ocările acestea, i-a sfâșiat trupul cu rănile, bătându-l cu vine de bou. Iar sfântul cu mulțumită suferind bătaia, zicea către cei de față: «Pentru sfânta icoană a Hristosului meu, gata sunt a suferi tăiere peste toate părțile trupului meu». Acestea auzind, spurcatul împărat, a poruncit ca sfântul să fie surghiunit. Și mergând fericitul în surghiun, și ani câțiva acolo petrecând, și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Castor și Agatanghel, care prin sabie s-au săvârșit.

Pentru ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șasea, pomenirea celui dintre sfinți Părintele nostru Pavel, arhiepiscopul Constantinopolului, mărturisitorul.

Marele mărturisitor Pavel era din Tesalonic fiind notar și scriitor al Sfântului Alexandru, patriarhul Constantinopolului, și diacon al aceleiași biserici. Pe acesta ortodocșii creștini, după moartea lui Alexandru, l-au pus patriarh al Constantinopolului. Împăratul Constantie fiind arian, când s-a întors de la Antiohia, l-a scos din scaun și a pus în locul lui pe Eusebiu al Nicomidiei. Sfântul, mergând la Roma, a aflat pe marele Atanasie fiind și el scos din scaunul său de același Constantie. Deci cu cărțile împăratului Constans și a lui Iuliu Papa, și-au luat amândoi scaunele, dar după sfaturile arienilor au fost scoși din nou de Constantie.

Atunci a scris Constans fratelui său Constantie că de nu vor fi repuși în scaun, va veni cu putere asupra lui. Deci și-a luat dumnezeiescul Pavel scaunul puțin timp, căci după moartea lui Constans a fost izgonit la Cucuzon în Armenia. Și fiind închis unde era locașul de făceau slujbă, l-au sugrumat arienii cu omoforul său, și așa și-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Sfântul Pavel Arhiepiscopul Constantinopolului

Tot în această zi, pomenirea pulberei ce a căzut cu dumnezeiască iubire de oameni, pe timpul lui Leon cel Mare.

În anul al optsprezecelea al împărăției lui Leon cel Mare, care se numea și Marcel, în șase zile ale lunii lui noiembrie, în ceasul de amiază, tot cerul s-a acoperit de nori. Iar obișnuita întunecare a norilor prefăcându-se în roșeață, se părea că are să ardă toată lumea. Atâta a înspăimântat pe toți oamenii, încât numai privind cerul, toți socoteau că, de va cădea ploaie din acest fel de nori înroșiți, negreșit ploaia aceea va fi foc și pară, care are să ardă ca ploaia de foc care a căzut și a ars Sodoma. Așadar pentru așteptarea aceasta cu îndoială, toți creștinii năzuiau la sfintele biserici și se rugau lui Dumnezeu cu rugăciune și cu plângere. Deci iubitorul de oameni Dumnezeu, amestecând pedeapsa cu bunătatea Sa, a poruncit norilor și au plouat o ploaie neobișnuită și străină, care pricinuia frica între cei păcătoși. Căci începând ploaie de cu seară, a ținut până la miezul nopții.

Iar ploaia ce cădea era o pulbere neagră, și ardea foarte, asemenea cu cenușa din cuptorul cel cu foc. Și atât de multă a căzut, încât s-a aflat pe deasupra pământului și peste cărămizile caselor mai groasă de o palmă bărbătească. Și a ars și a pârjolit toate ierburile pământului și sadurile și copacii. Era încă și foarte

greu de spălat. Însemnând cu aceasta atât mânia lui Dumnezeu, cât și păcatul cel greu de spălat. Căci după aceasta, au căzut multe și cumplite ploi în multe zile, și abia au putut spăla pulberea aceea. Aceasta a fost pildă. Că, adică, păcatul se află în noi ca o pulbere înfocată și neagră ce mănâncă ca focul sadurile bunătăților. Pentru aceasta avem trebuință, ca de ploaie, de multe lacrimi izbucnite de jos, din adâncul inimii, cu suspin și amărăciunea sufletului, ca să spălăm prin aceasta cenușa cea arzătoare a răutății, și să adăpăm pământul cel bun al minții noastre și să-l facem roditor de fapte bune. Și așa să scăpăm de chinul gheenei, care arde sufletele și trupurile noastre, și să dobândim împărăția cerurilor.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru Luca.

Acest fericit Luca era din cetatea Tavromeniei, ce se află în ostrovul Siciliei. Și când era de optsprezece ani, cu sârguință mergea des pe la sfintele biserici. Și nu numai asculta dumnezeieștile cuvinte cu trezvire, ci și le împlinea. Dar fiindcă părinții lui au voit să-l căsătorească, el a fugit noaptea și s-a dus la un loc neumblat, unde petrecea împreună cu fiarele. Și stăruind acolo patruzeci de zile întru postire, s-a învrednicit de dumnezeiască cercetare prin înger. Deci mergând la o mânăstire, s-a îmbrăcat cu îngereasca schimă a monahilor; și de atunci și în urmă, ducea viață mai aspră. Pentru că timp de optsprezece luni tot a treia zi și a patra zi mânca numai pâine și bea numai apă, fără să dea odihnă trupului.

Și de acolo ieșind, s-a dus împreună cu un monah la muntele Etna și acolo avea hrană buruienile muntelui. Dormea puțin, avea numai o haină și fără încălțăminte, punându-și hotar și canon să nu iasă din chilia sa dacă nu citise mai întâi toată psaltirea. Apoi citea ceasul al treilea, și după acestea își lua lucrul său și lucra până la al șaselea ceas; și abia după ceasul al șaselea se îngrijea de hrana puțină ce mânca. Asemenea și pentru cealaltă slujbă. Drept aceea întru acestea nevoindu-se, s-a învrednicit fericitul să ia prea mare har de la Dumnezeu, și să dezlege cuvintele cele neînțelese ale dumnezeieștilor Scripturi; încât unii, nedumerindu-se, ziceau despre el: «De unde știe acesta carte neînvățând?» După acestea s-a dus la un alt loc, povățuit de dumnezeiască descoperire. Și acolo adunând doisprezece ucenici, le purta de grijă. După aceea mergând la Vizantia, și după ce a înconjurat pe la chiliile monahilor, și a descoperit părinților de acolo cugetările sale, s-a întors și s-a dus la Corintul Peloponesului. Acolo, locuind într-un sat ca la șapte luni, a adormit în pace.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Nicandru.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Pavel, cel ce se făcuse nebun pentru Hristos, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

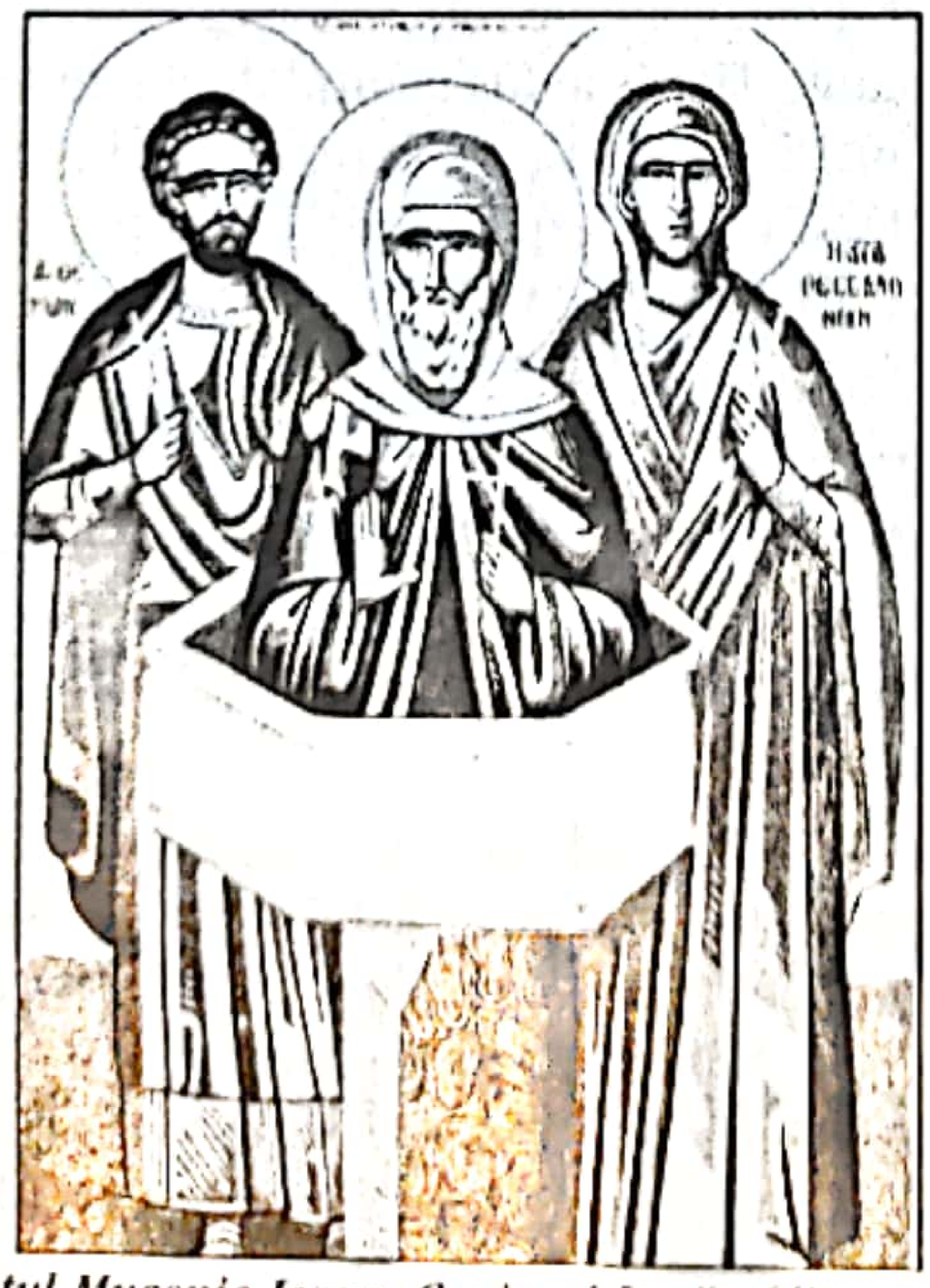
În această lună, în ziua a șaptea, pomenirea celor treizeci și trei de Mucenici din Melitina, Ieron și cu ceilalți.

Acești sfinți s-au nevoit pe vremea împăraților Dioclețian și Maximian. Și era acest Ieron viteaz și puternic la trup și blând la suflet. Și fiind el plugar, l-au găsit într-un loc slujitorii idolilor și, vrând să-l ucidă ca niște tâlhari, nu au putut. Că scoțând sfântul fierul plugului, a luat grindeiul în loc de armă și s-a pornit asupra lor de i-a gonit pe toți, scăpând ei cu sudori și cu sânge. Deci s-a dus sfântul de bunăvoia sa la domn și stând la cercetare, i s-a tăiat mâna dreaptă din cot. Iar pe ceilalți sfinți punându-i pe jos, i-au bătut cu vine de bou. Și dimineața iarăși bătându-le trupurile câteva ceasuri, le-au tăiat capetele afară din cetatea Melitinei.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru Lazăr, făcătorul de minuni, cel ce a postit în muntele Galisiului.

Acest de trei ori fericit părinte al nostru Lazăr era din pământul Asiei, dintr-un sat ce era aproape de Magnesia, în anul 1030, numit cu imnele Născătoarei de Dumnezeu și avea părinți prea evlavioși: Nichita și Irina cu numele. Iar când era să se nască el, a făcut Dumnezeu să se arate din cer o dumnezeiască lumină, care a umplut toată casa sa cea părin-

tească. Din a cărei strălucire de lumină spăimântându-se femeile cele adunate, au ieșit afară și a rămas singură maica-sa. Iar după ce s-a născut pruncul, o, minune, a stat îndată drept și s-a închinat spre răsărit, având-și mâinile cu bună rânduială strânse la piept, mai înainte arătând Dumnezeu prin aceasta curățenia cuviosului și sârguința prin care sufletul lui avea să primească dumnezeiasca strălucire. Și când s-a făcut de cinci ani, l-au dat la un dascăl ca să învețe Sfintele Scripturi. Și în puțină vreme a covârșit pe toți copiii. Drept aceea și de toți era lăudată ascuțimea minții sale, și când a ajuns în vârstă a luat dumnezeiesc dor în sufletul său ca să meargă la Ierusalim și să vadă Sfintele Locuri unde a pătimit Hristos; dar mergea pe ascuns de toți în dorita lui călătorie și călătorea cu oarecare monahi amestecându-se. Iar când a ajuns la sate, s-a unit cu alt monah și se ducea la Ierusalim. Și ajungând la Atalia, pomenitul monah a pus vicleșug în mintea sa împotrivă-i, ca să-l vândă pe el. Iar cu pronia lui Dumnezeu, unul din călători a făcut cunoscut tânărului și acesta aflând a fugit călătorind pe calea sa ca mai înainte. Și ajungând la Sfintele locașuri și înconjurându-le pe toate și închinându-se, s-a întors la biserica Sfintei Învieri, și a fost găzduit de arhidiaconul ei, prin care a fost așezat în Mânăstirea Sfântului Sava. Deci văzându-l pe acesta, proiestosul, că este împodobit cu toată înțelepciunea și fapta bună (căci mai pe toți cei de acolo îi întrecuse slujind

Sfântul Mucenic Ieron; Cuviosul Lazăr (din muntele Galisiului) Sfânta Muceniță Tesalonica

bine și purtând jugul ascultării), l-a trimis la patriarhul Ierusalimului care l-a hirotonit preot. Și după aceea a zăbovit în mânăstire mai mulți ani, până la ridicarea agarenilor, care au stricat toată Palestina și sfânta mânăstire de acolo, având ei povățuitor pe spurcatul Aziz care a surpat înfrumusețata biserică a Sfintei Învieri și crucea cea din turlă a sfărâmat-o și a aruncat-o la pământ și multe a hulit împotriva lui Dumnezeu. Acestea văzându-le cuviosul cu ochii săi împreună și cu ceilalți părinți, au hotărât să meargă la Roma; dar ajungând la Efes și închinându-se iubitului de Dumnezeu cuvântător și evanghelist, a auzit sfântul glas de sus, care îi arăta lui învederat să se suie la muntele cel din preajma Efesului care se chema Galisiul, fiind neumblat de mulți pentru asprime și îndemânatic pentru liniștea dorită de cuvios.

Deci suindu-se într-însul și mai presus de puterile omenești nevoindu-se, suferind ispite nenumărate de la demonii care năvăleau asupra simțurilor și gândurilor lui ziua și noaptea, cu puterea lui Dumnezeu i-a surpat. Iar oarecând, săvârșindu-și el rugăciunea pe la miezul nopții, i s-a arătat stâlp de foc întins de la pământ la cer, și a văzut mulțime de îngeri, care cu dulceață cântau: «Să învieze Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui». Drept aceea acolo a zidit biserica învierii, unde a văzut temelia stâlpului celui de foc, pentru care și biserica se cheamă Sfânta înviere, ridicată fiind de împăratul Constantin Monomahul, care a trimis de la sine atunci mulți bani, împreună cu două scrisori ale sale și sfinte odoare și cinstitul lemn și Sfânta Evanghelie împodobită cu aur și dumnezeiești icoane și a afierosit destule metocuri și sate la mânăstirea aceasta, cu scrisori împărătești; căci multă credință și evlavie avea împăratul către Părintele Lazăr. Pentru că în vremea când împăratul era surghiunit la ostrovul Lisveei, mai înainte cu trei ani, prin oarecare ucenici ai săi cuviosul i-a vestit și scăparea din surghiun și chemarea a doua oară la împărăție.

Deci era săvârșind fericitul și minuni prea mari. Și ajungând la culmea virtuții și învrednicindu-se darului proorociei și-a cunoscut mai înainte sfârșitul său; dar fiii săi cei duhovnicești cu lacrimi îl rugau și cereau ca să mai rămână încă în viață pentru mai marele folos și sporire a lor. Atunci el a cerut de la Născătoarea de Dumnezeu adăugire vieții sale cincisprezece

ani și câștigând cererea a viețuit până la șaptezeci și doi de ani; a ajuns numărul ucenicilor săi peste nouă sute. Și de vreme ce se săvârșise și anul al cincisprezecelea ce i s-a dat lui de Născătoarea de Dumnezeu, s-a mutat către Domnul. Iar sfintele lui moaște cele vrednice cinstindu-le ucenicii lui cu cântări de laude și cu miruri și cu făclii, le-au așezat în sicriul de mult preț aproape de stâlpul pe care ședea fericitul în dreapta bisericii Sfânta înviere. Și a lucrat sfântul și după moarte tot felul de minuni, întru slava adevăratului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine cinstea și lauda în vecii vecilor. Amin.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Melasipp, Casina și Antonie.

Acești sfinți au mărturisit pe vremea lui Iulian Paravatul, în anii 361, în cetatea Ancira, creștini fiind ei din strămoșii lor. Sfântul Antonie a fost pus în închisoare. Iar Melasipp și Casina, spânzurați fiind, au fost strujiți și cu foc pârjoliți, iar după aceea Sfântului Melasipp i-au tăiat picioarele din genunchi; iar Sfintei Casina i-au tăiat sânii. Iar pe Sfântul Antonie spânzurându-l, l-au sfâșiat, pentru că el a scuipat în fața lui Iulian și își fericea părinții săi. Sfântul Melasipp și Sfânta Casina, spânzurați fiind de lemnul cel de chin, și-au dat sufletele lor în mâinile lui Dumnezeu. După aceasta au chinuit pe Sfântul Antonie în neînchipuite feluri, din care nevătămat fiind păzit, pe mulți i-a tras la credința lui Hristos. Și în sfârșit i s-a tăiat capul, și a luat pururea pomenitul cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Auct, Tavrion și Tesalonica.

Aceștia s-au nevoit în Amfipoli a Macedoniei. Și Tesalonica era fiică a unui popă idolesc, ce se numea Cleon, bărbat vestit pentru bogăția lui; dar bogățiile acestea pe tânără nu au împuținat-o, nici n-au despărțit-o de credința creștinească. Căci mult rugând-o pe ea tatăl său, nimic n-a reușit. Pentru aceasta dezbrăcând-o, au bătut-o patru oameni cu vine de bou crude și i-au zdrobit coastele și lipsită fiind de toate ale ei a fost surghiunită departe, de către însuși tatăl său. Dar și așa, necontenind a mărturisi pe Hristos în acel surghiun și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Iar Auct și Tavrion multe vorbind împotriva barbarului și crudului aceluia, au fost pârâți de el către Torivie Ipatul că sunt creștini; și îndată au fost dezbrăcați și bătuți cu toiege și în multe feluri au fost chinuiți. Și ieșind nevătămați, au fost săgetați cu mai multe săgeți. Dar cu voința lui Dumnezeu au scăpat nevătămați. Drept aceea umplându-se tiranul de nedumerire, a poruncit să li se taie capetele cu sabia, ceea ce făcându-se au aflat sfârșitul nevoinței.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Atinodor.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Grigorie, frate al Sfântului Grigorie făcătorul de minuni.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Alexandru cel din Tesalonic, care de sabie s-a săvârșit.

Acesta a fost în zilele împăratului Maximian, trăgându-se din cetatea Tesalonicului. Deci stând înaintea lui în divan și lovind jertfelnicul cu piciorul și răsturnând jertfele ce erau deasupra lui, și-a luat sfârșitul prin sabie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a opta, pomenirea Soborului Mai-marilor Arhistrategi Mihail și Gavriil, și al tuturor cereștilor puteri celor fără de trup.

La adunarea celor 9 cete, Serafimii, Heruvimii, Scaunele, Domniile, Stăpâniile, Începătoriile, Puterile, Arhanghelii și Îngerii.

Mihail, preaîncuviințatul mai-marele peste cetele puterilor celor fără de trup, și în Legea Veche și în cea Nouă a arătat ce este harul Evangheliei, și arată multe faceri de bine neamului omenesc. Că de vreme ce pizmașul și luptătorul mântuirii noastre, înălțându-se s-a mândrit împotriva Ziditorului său și a zis: «Pune-voi scaunul meu deasupra norilor» și lăudându-se că «voi fi asemenea cu Cel înalt», a căzut din cinstea de arhanghel, precum grăiește Domnul («Văzut-am, zice, pe satana, ca fulgerul din cer căzând»). Asemenea cu el și ceata ce era sub el, înălțându-se, a căzut. Acest de-a-pururea lău-

dat, păzind ca o slugă credincioasă credința către Stăpânul și arătând multă nevoință spre neamul nostru, a fost rânduit de Atotputernicul Dumnezeu ca să fie mai mare peste cetele înțelegătoare. Că văzând că a căzut vicleanul, a strâns cetele îngerești și a zis: «Să luăm aminte: Lăudat-au cu glas pe Domnul tuturor», ca și cum ar fi zis: Să luăm aminte noi cei ce suntem zidiți ce au pătimit cei ce erau cu noi, care până acum au fost lumină, și acum s-au făcut întuneric. Pentru aceasta o adunare ca aceasta s-a numit Soborul îngerilor, adică luarea aminte și înțelegere și unire. Acesta dar, marele folositor și de bine-făcător mântuirii noastre, înmulțind și întinzând spre mulți multe faceri de bine mântuirii, s-a arătat la mulți văzându-se. Că s-a arătat lui Avraam și lui Lot la pustiirea și pierderea Sodomei. Arătatu-s-a lui Iacov când fugea de fratele său. Mers-a înaintea taberei fiilor lui Israel, când se izbăveau și au scăpat de robia și de chinul egiptenilor. Arătatu-s-a lui Valaam, când mergea să blesteme pe Israel. Și către Iosua al lui Navi a zis, când l-a întrebat: «Eu, Arhistrategul puterilor Domnului, acum am venit». Acesta a cufundat de tot și râurile ce se revărsaseră de păgâni asupra aghesmei și a locașului de închinare. Se află și altele multe ce se spun despre el în Sfânta Scriptură. Pentru aceasta și noi, având pe acesta ajutor și păzitor vieții noastre, prăznuim astăzi preacinstitul lui praznic. Împreună cu Sfântul Arhanghel Mihail, prăznuim astăzi și pe prea frumosul și prea veselitorul Arhanghel Gavriil. Pentru că și acesta multe faceri de bine a făcut neamului omenesc, atât în Legea Veche, cât și în cea Nouă. Căci în proorocia lui Daniil se pomenește însuși numele lui, când tâlcuiește Daniil visul ce a văzut pentru împărații mezilor și ai perșilor și ai elinilor: «Gavriile, zice, fă-l pe acela (adică pe Daniil) să înțeleagă vedenia» (Daniil. 8, 16). Și iarăși același Gavriil a arătat aceluiași Daniil că după șaptezeci de săptămâni de ani, adică după patru sute nouăzeci și șapte de ani, are să vină Hristos. «Și iată, zice Gavriil, bărbatul pe care l-am fost văzut la începutul vedeniei zburând, s-a atins de mine ca în ceasul jertfei de seara. Și m-a făcut să înțeleg și celelalte» (Daniil 9, 21). Acesta este cel care a binevestit femeii lui Manoe că are să nască pe Samson. Acesta este cel care a binevestit lui Ioachim și Annei că au să nască pe Doamna și Stăpâna de Dumnezeu Născătoarea.

Soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil și al cereștilor Puteri fără de trup

Iar în Legea Nouă, acesta a binevestit lui Zaharia, stând de-a dreapta altarului tămâierii, că va naște pe marele Ioan înaintemergătorul. Acesta a hrănit și pe pururea Fecioara Maria doisprezece ani înăuntru în Sfintele Sfintelor cu hrană cerească. Acesta însuși, și cine se îndoiește? a binevestit Născătoarei de Dumnezeu că va naște de la Duhul Sfânt pe Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta s-a arătat lui Iosif în vis, precum zic mulți, și i-a zis să nu se teamă, ci să ia pe Mariam, femeia sa, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt. Acesta s-a arătat și păstorilor și le-a binevestit, că S-a născut Hristos Mântuitorul lumii. Acesta și în vis a zis lui Iosif să ia pruncul și pe Mama lui și să fugă în Egipt. Și iarăși acesta însuși i-a zis să se întoarcă în pământul lui Israel. Mulți însă din sfințiții învățători și din scriitorii de cântări socotesc că dumnezeiescul Gavriil a fost și îngerul cel îmbrăcat în veșmânt alb, care, pogorându-se din cer, a răsturnat piatra de pe ușa mormântului lui Iisus, Dătătorului de viață, și a șezut deasupra ei. Și el a fost cel care a binevestit mironosițelor învierea Domnului. Și ca să spunem mai cuprinzător, dumnezeiescul Gavriil a slujit la iconomia tainei întrupării Cuvântului lui Dumnezeu din început până în sfârșit. Pentru aceasta și Biserica lui Hristos îl prăznuiește pe el, împreună cu

Arhanghelul Mihail, și cheamă harul și ajutorul lui, rugându-i ca prin ajutorul și rugăciunile lor, și în veacul de acum să aflăm scăpare de rele, și în cel ce va să fie să ne învrednicim de bucuria cerească și de împărăție. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a noua, pomenirea Sfinților Mucenici Onisifor și Porfirie.

Acești sfinți Onisifor și Porfirie, fiind prigoană asupra creștinilor, au fost pârâți că sunt creștini și, fiind aduși înaintea judecății, au stat tare și fără de frică, mărturisind pe Hristos Dumnezeu adevărat, Făcător al cerului și al pământului. Pentru această mărturisire au suferit multe răni de bătăi, și arsuri peste tot trupul. De aceea i-au pus pe un grătar de fier ars, și întru toate chinurile acestea privind la câștigarea binelui celui veșnic, măcar că pătimeau din partea celor fără de Dumnezeu, dar erau ușurați de către Dumnezeu. Iar păgânii aceia și nemilostivii, văzând că nu pot pricinui sfinților nici o vătămare, spre mai multă tulburare s-au ațâțat și, legându-le cinstitele picioare de cai sălbatici, i-au gonit slujitorii, târându-i multe ceasuri peste spini și ciulini și peste locuri colțuroase de le rupeau carnea. Și așa și-au dat sufletele lui Dumnezeu. Atunci niște creștini, luând pe ascuns sfintele lor moaște, le-au așezat în satul pangheanilor, slăvind și binecuvântând pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Preacuvioasei Maicii noastre Matroana.

Aceasta a fost în zilele împăratului Leon cel Mare, din Perga Pamfiliei. Și măritându-se a dobândit o fiică, și s-a dus la Constantinopol cu bărbatul ei, fiind de cincisprezece ani, și cunoscând pe o fecioară cu numele Evghenia și râvnind nevoința ei, nu lipsea de la biserici și petrecea toată noaptea îndeletnicindu-se cu postiri și privegheri. Aprinzându-și mai cu căldură dragostea credinței spre Dumnezeu, a lăsat pe fiica sa pe seama unei femei cu numele Suzana. Și ea, îmbrăcându-se în port bărbătesc, s-a dus la Mânăstirea Sfântului Vasian; și, prefăcându-se că este eunuc, a fost primită de monahi. După aceea, aflând preacuviosul Vasian de cele pentru ea din dumnezeiască arătare, a trimis-o la cetatea ce se cheamă Emesa, la o mânăstire de femei. Și de acolo a trecut la Ierusalim. După aceea la Muntele Sinai, și apoi la Berit, unde prin rugăciune a scos izvor de apă într-un loc sec și uscat. După ce a răbdat multe ispite de la demoni. În urma unei arătări și vedenii s-a dus iarăși la Constantinopol. Și văzând-o Sfântul Vasian, a rânduit-o să șadă la mânăstirea ce s-a numit, de la dânsa până astăzi, Mânăstirea Matroanei. Și trăind până la o sută de ani, cu pace către Domnul a răposat.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Teoctista Lesvianca.

Aceasta era din cetatea Metimna. Fiind dată de copilă la casa de fecioare, s-a făcut călugăriță. Deci ajungând în vârstă de optsprezece ani, s-a dus la satul ce era acolo aproape, ca să vadă pe sora sa. Tot în acea noapte s-a întâmplat să vină la Mitilina tâlhari cretani, al căror căpitan era vestitul Nisiris. Aceștia luând robi pe toți ceilalți cetățeni, au luat împreună și pe cuvioasa și s-au dus. Iar a doua zi s-au oprit la insula Paros, și, după ce au scos robii la uscat afară, ședeau și socoteau cu câte cât să vândă pe fiecare. Cuvioasa Teoctista, găsind bun prilej, a fugit pe ascuns în pădure, scăpând cu aceasta din mâinile lor. Deci, de atunci rămânând acolo, a petrecut fericita treizeci de ani, cu rea pătimire, luptându-se cu foamea, cu gerul, cu arsura, hrănindu-se cu ierburi și cu verdețuri sălbatice, nefiind văzută de nimeni în vremea aceasta, ci numai cu Dumnezeu și cu Preacurata Născătoare de Dumnezeu (pentru care și viețuia) vorbea prin rugăciune.

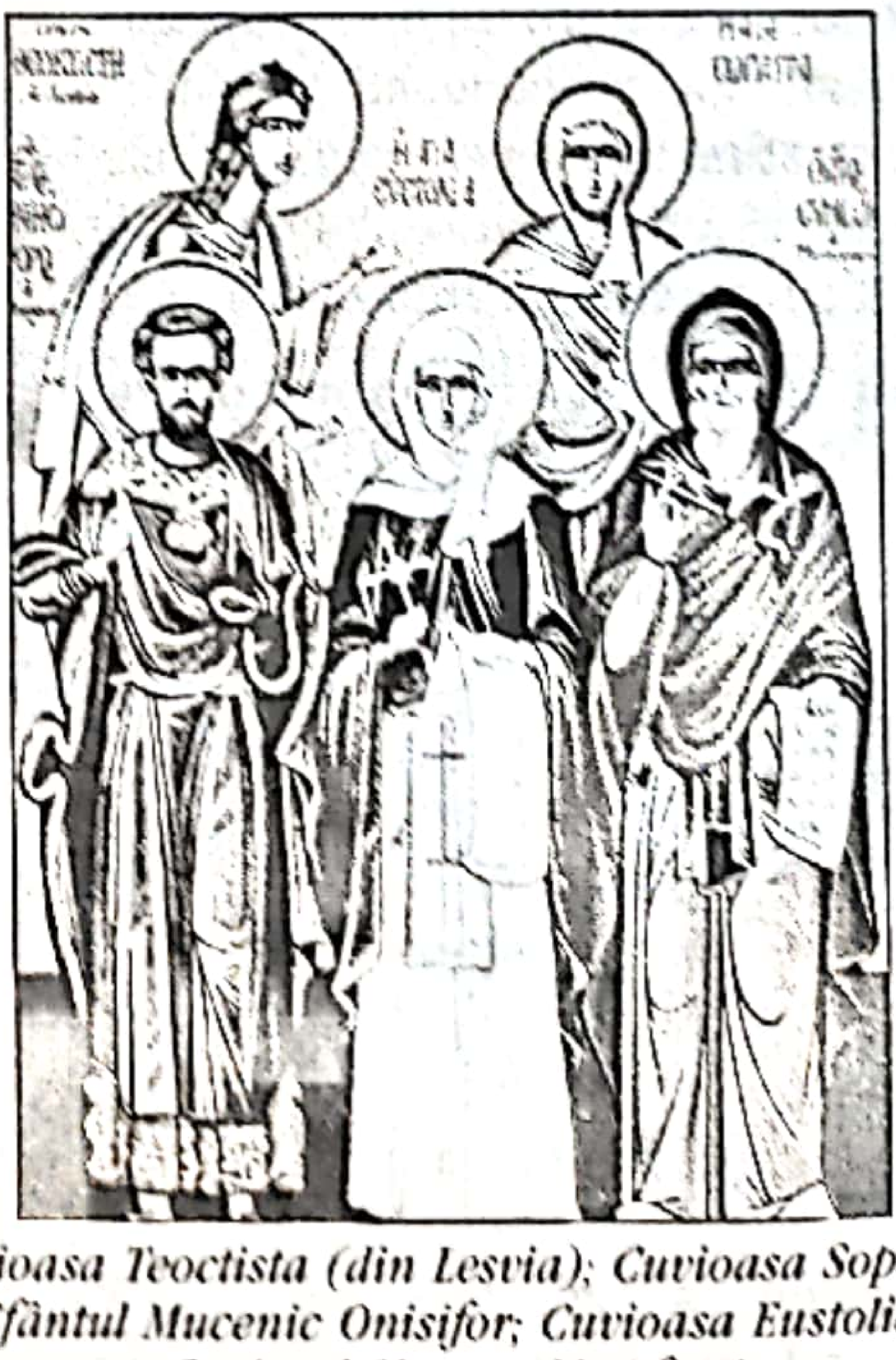
Iar după ce s-au împlinit treizeci și cinci de ani, după dumnezeiască iconomie, s-au dus la Paros oarecare vânători, ca să vâneze în locul acela pustiu, unde petrecea cuvioasa; iar unul dintre ei despărțindu-se și urmărind locul ca să afle vânat, a intrat într-o biserică a Născătoarei de Dumnezeu ce se afla acolo, ca să vadă cele ce erau în ea. Și după ce a văzut cele din biserică și s-a închinat, a ridicat în sus ochii săi, și iată a văzut în partea dreaptă a sfintei mese, ca o țesătură de pânză de păianjeni, ce se clătina de vânt; și fiindcă a voit să meargă mai înainte ca să cunoască bine ceea ce se vedea, a auzit un glas ce-i zicea: «Stai omule și nu te apropia, căci mă rușinez a mă arăta ție.

femeie goală fiind». Iar vânătorul, înspăimântându-se de năprasnicul glas și temându-se, căuta să fugă, căci se ridicaseră perii capului său, și stau drepți ca spinii. Iar după ce abia cu greu și-a venit în sineși, a întrebat pe ceea ce strigase, cine și de unde este. Iar sfânta i-a răspuns: «Aruncă haina ta ca să mă acopăr cu ea, și apoi îți voi povesti cele despre mine». Și vânătorul a făcut îndată după poruncă. Iar cuvioasa, luând haina și îmbrăcându-se, s-a pecetluit pe sine cu semnul crucii, și așa s-a arătat vânătorului: vedere minunată și înspăimântătoare. Căci perii capului ei erau albi, iar fața ei negricioasă, cărnuri însă cu totul nu se vedeau la ea, ci numai o piele, care ținea și cuprindea legătura vinelor și a oaselor. Și în scurt zicând, tot trupul ei nu se vedea trup, ci umbră de trup. Deci, după ce a povestit sfânta toate cele despre ea, s-a rugat de vânător ca, întorcându-se iarăși în insulă ca să vâneze, să-i aducă o parte din Sfântul Trup al lui Hristos. Deci când s-a întors vânătorul, a adus cu sine dumnezeieștile Taine; pe care luându-le cuvioasa și făcând rugăciune, s-a împărtășit, mulțumind lui Dumnezeu. Iar vânătorul, ducându-se la vânat, degrab s-a întors iarăși la cuvioasa, pe care a aflat-o zăcând moartă. Deci săpând în pământ, precum a putut, și mult rugându-se sfintei ca să mijlocească pentru el către Domnul, a îngropat-o în locul acela, unde o aflase, slăvind și binecuvântând pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Simeon Metafrast, care cu pace s-a săvârșit.

Cuviosul Simeon era născut în Constantinopol, fiind pe vremea evlaviosului împărat Leon cel înțelept în anii 886. Pentru faptele cele bune și pentru înțelepciunea sa, a fost înălțat la vrednicia de magistru și logofăt, și avea multă cinste la împăratul. Deci, oarecând au mers arabii în Creta cu armată, și au prădat oarcare sate și cetăți. Atunci împăratul a ales voievod pe marele și viteazul Imerie, cu care împreună a trimis și pe Cuviosul acesta Simeon Metafrast, să meargă soli către arabii care stăpâneau Creta, dându-le acestora amândurora puterea ca sau cu bine să supună pe arabi împărăției (Constantinopolului), sau să-i piarză cu arme prin război. Precum de aceasta povestește același Metafrast, scriind viața mai sus-pomenitei cuvioasei maicii noastre Teoctistei Lesvianca, care se prăznuiește întru această zi. Împăratul îl iubea pe cuviosul și-l cinstea, atât pentru înțelepciunea și fapta bună a lui, cât și pentru fireasca lui bărbăție, priceperea și socotința ce avea în războaie. Însă cu toate acestea, pururea pomenitul Simeon nu avea aplecare spre aceste lucruri amăgitoare. Ci cugeta foarte mult să părăsească lucrurile lumii acesteia și să se facă monah. De aceea a zis către împăratul că, dacă se va întoarce biruitor de la Creta, să-i facă un dar pe care îl va cere atunci, iar împăratul i-a făgăduit că fără de grăire împotrivă îi va plini cererea. Deci mergând la Creta împreună cu Imerie, au vorbit ca niște soli înaintea stăpânitorilor arabilor, și atâta i-au îmblânzit pe ei cu cuvintele lor cele înțelepte, încât fără de război i-au biruit și i-au supus să plătească bir împăratului.

Întorcându-se biruitori la Constantinopol, s-au închinat împăratului, iar pururea pomenitul Simeon l-a rugat ca să-i dea darul ce i l-a făgăduit. Iar împăratul, neștiind ce are a cere, a dat lui Simeon mâna și acesta a sărutat-o, socotind că are a cere aur sau altă oarecare cinste mai mare, precum poftesc iubitorii de lume. Dar Simeon iubitorul de Hristos, mai vârtos decât iubitorul de avuție, n-a cerut altă dăruire de la împăratul, decât ca să-l lase a se face monah. Atunci împăratul s-a mâhnit, pentru că urma să se lipsească de un așa de înțelept bărbat și viteaz ostaș. Însă neputând a-și călca

Cuvioasa Teoctista (din Lesvia); Cuvioasa Sopatra; Sfântul Mucenic Onisifor; Cuvioasa Eustolia; Cuviosul Simeon–Metafrast

făgăduința, a îmbrățișat cu lacrimi pe dumnezeiescul Simeon și l-a sărutat, zicându-i: «Mergi fiule cu mila lui Dumnezeu, Căruia roagă-te și pentru păcatele mele». Apoi, cuviosul, după ce s-a făcut monah și a scăpat de tulburarea lumii, a scris viețile sfinților câte le-a aflat. După aceea, ca unul ce era bogat și avea putere și închipuire, a trimis oameni în felurite cetăți și locuri; și i-au adus câte vieți de sfinți au aflat, pe care el iarăși le-a tâlcuit cu prea dulci ziceri. Pentru care lucru din pricina aceasta s-a numit Metafrast (adică tâlcuitor). Și toate câte a scris sunt adevărate și fără greșeală. Pe care și învățații italienilor le-au tâlcuit în limba italienească, și-l au pe Cuviosul Simeon și în sinaxarele lor, și-l prăznuiesc ca pe un sfânt. Fiindcă mult s-a ostenit atât pentru Domnul, cât și pentru sfinții Lui.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor femei Eustolia și Sopatra.

Sfânta Eustolia era pe vremea lui Mavrichie împăratul, fiică de părinți evlavioși care locuiau în Roma. Și din cruda vârstă, dându-se pe sine cucerniciei, zăbovea în postiri și privegheri. Fiind aprinsă de dumnezeiasca dorință și lăsând Roma, s-a dus la Constantinopol, unde, cercetând dumnezeieștile cinstite locașuri și plinindu-și dorința, s-a întâlnit cu Sopatra, fiica împăratului Mavrichie, care mergea la biserica Născătoarei de Dumnezeu cea din Vlaherne. Și fiindcă fapta bună nu se poate ascunde, Sopatra ruga pe fericita Eustolia, ca să o aibă pe ea maică duhovnicească și păzitoare trupului și sufletului. Și lăsând pururea pomenita Sopatra împărăția și îmbrăcându-se cu schima călugărească, a sporit întru nevoințe și osteneli duhovnicești. A cerut de la tatăl său împăratul un loc potrivit și acolo a zidit casă de rugăciuni, petrecând împreună cu Sfânta Eustolia. Pentru aceasta multe fecioare și femei evlavioase mergând către ele, petreceau împreună viața cea aspră și plină de osteneli. Iar fericita Eustolia nevoindu-se mulți ani, și multora făcându-se pricină de mântuire, s-a dus către Domnul cu pace, lăsând în locul său pe fericita Sopatra, care, asemenea ca duhovniceasca ei maică, nevoindu-se și la vârful faptelor bune ajungând, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Antonie.

Acesta era din satul Siron, cu meșteșugul tăietor de pietre. Deci văzând pe elini că mergeau la capiștea idolilor și jertfeau, i-a sfătuit pe ei să se depărteze de acela, și nefiind ascultat, mâhnindu-se, s-a dus în pustietate, și acolo a aflat pe un rob al lui Dumnezeu, care iarăși fugise din lume, Timotei cu numele, și împreună cu el petrecând trei ani, și luând de la el bunele cuvântări, s-a pogorât iarăși către poporul rătăcit din satul său. Și aflându-i pe ei că săvârșeau serbare demonilor, intrând în capiștea lor, a zdrobit toți idolii. Deci, fiind prins de ei, a fost bătut cumplit. După aceasta s-a dus la Apamia Siriei și, rugându-se cuviosului episcop ca să-i dea voie să zidească o biserică în cinstea Sfintei Treimi, a început a o zidi. Aflând de aceasta cei din satul lui au năvălit noaptea cu săbii și cu ciomege și fără de milă l-au omorât pe el. Și așa și-a dat duhul său lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Cristofor și Mavra, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Ioan Colovul, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Eladie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Narsi și Artemon.

Sfântul Ierarh Nectarie (1846-1920)
(sinaxarul grecesc 9 noiembrie)

Tot în această zi, pomenirea Cuvioșilor și de Dumnezeu purtători Părinților noștri Evtimie și Neofit, ctitorii Mânăstirii Dohiarului, care cu pace s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a zecea, pomenirea Sfinților Apostoli din cei șaptezeci: Olimp, Rodion, Sosipatru, Erast și Cvart.

Aceștia au fost din cei șaptezeci. Olimp și Rodion, urmând Sfântului Apostol Petru, amândurora li s-au tăiat capetele, în cetatea Romei de către Neron. Iar Sosipatru, de care pomenește Sfântul Pavel în Episola către Romani, fiind episcop la Iconiu, cu pace s-a săvârșit. Și poate fiecine să afle că Apostolul Pavel pomenește de dânsul în multe locuri în Epistolele sale. Asemenea și Erast, de care pomenește în Epistolă fericitul Pavel, fiind iconom al Bisericii din Ierusalim și apoi episcop al Paneadei, cu pace s-a săvârșit. Iar Cvart, fiind episcop al Beritului și multe pătimind pentru dreapta credință și pe mulți elini spre Domnul întorcându-i, s-a săvârșit și el cu pace.

Sfântul Apostol Rodion; Cuviosul Teostirict și Sfântul Apostol Olimpas

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Orest.

Acest sfânt a fost din cetatea Tiana, din țara Capadociei, doctor cu meșteșugul. Deci mărturisind pe Hristos, a fost prins de Maximin guvernatorul, pe vremea împărăției lui Diocletian. Și nesupunându-se a jertfi la idoli, ci mărturisind cu îndrăzneală pe Hristos Dumnezeu, a fost bătut cu toiege atât de rău, încât i se sparse pântecele de i se vedeau mațele. Deci l-a dus la capiștea idolilor, și suflând el asupra idolilor, s-au făcut aceia ca praful. Apoi a fost închis în temniță și după șapte zile stând înaintea judecății lui Maximin, și iarăși fiind silit ca să jertfească, și nesupunându-se, i-au pătruns gleznele cu piroane lungi. Și legându-l cu lanțuri de un cal sălbatic, l-au gonit repede și târându-l douăzeci și patru de mile, afară din cetatea Tiana, și-a dat sufletul.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Teostirict, cel din Simvola.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Nonnos, care a botezat pe Sfânta Pelaghia.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic Mil episcopul, și cu doi ucenici ai săi.

Acest Sfânt Părinte al nostru Mil s-a născut într-o cetate persană; și după ce s-a botezat, a învățat Sfintele Scripturi. Vrând el să ostășească împăratului perșilor, după ce a ajuns în vârstă, a fost oprit de la acest gând de o înfricoșătoare vedenie de noapte și de atunci petrecea în feciorie și în nevoințe, rugându-se lui Dumnezeu și pentru sine și pentru tot neamul său. Iar după câțiva ani, lăsându-și cetatea, s-a făcut monah și a locuit în locul în care proorocul Daniil a văzut vedeniile. Și s-a învrednicit el a fi hirotonit episcop al preasfintei Biserici, prin mâna lui Ghenadie episcopul, care s-a făcut mărturisitor și mucenic. Și mult ostenindu-se acolo sfântul, mustra și cu faptele și cu cuvintele pe cei ce făceau călcări de lege; mai în urmă bătut fiind de ei și izgonit, după ce și-a dat seama că ei rămân neîndreptați, mai înainte vestindu-le urgia ce avea să vină asupra lor de la Dumnezeu, s-a dus. Iar după ce au trecut trei luni de zile, mai-marii cetății aceleia din greșeala lor au căzut sub urgia împăratu-

lui. Și trimițând împăratul ostași, împreună cu trei sute de elefanți, au sfărâmat cetatea cu totul, iar pe locuitorii ei i-au omorât cu sabia. Atunci sfântul s-a dus la Ierusalim și a aflat pe Amonie, ucenicul marelui Antonie, lângă care zăbovind doi ani, s-a întors iarăși în Persia.

Ducându-se sfântul la eparhia sa, a zidit acolo o biserică, spre iertarea păcatelor poporului său celui nesupus, pe care împăratul îl pierduse cu amară moarte. Și după ce a petrecut acolo multă vreme, s-a dus la cetatea Ctesifon, în care a aflat adunare de episcopi, și, stând în mijlocul lor, a mustrat pe episcopul împotriva căruia se făcuse acel sinod. Iar episcopul acela umilea și-și bătea joc de sfântul mândrindu-se cu răspunsurile și înțelepciunea sa. Iar sfântul i-a răspuns: «Fiindcă stai neîndreptat, trufindu-te împotriva arhiereilor Domnului meu pe care i-a adunat Duhul Sfânt, pentru aceasta te-a ajuns acum urgia lui Dumnezeu, Care iată te face acum pe jumătate uscat pentru mulți ani, pentru ca prin pătimirea ta aceasta să se înțelepțească și să se îndrepteze ceilalți». Și, o, minune!, odată cu cuvântul sfântului a căzut fulger din cer și l-a făcut pe acela jumătate uscat și în această stare a petrecut doisprezece ani întregi și în urmă s-a săvârșit.

Iar sfântul ieșind de acolo s-a dus la o altă cetate al cărei ocârmuitor pătimea de doi ani de o cumplită boală. Aflând el de venirea sfântului, a trimis la el și l-a rugat să meargă să-l cerceteze ca pe un bolnav și să-i dea binecuvântarea sa. Deci, fiindcă omul trimis stăruia către sfântul să meargă cu grăbire, sfântul a răspuns către dânsul așa: «Du-te și spune cu mare glas bolnavului ce te-a trimis: «Acestea îți zice episcopul, întru numele lui Iisus Hristos, pe Care îl propovăduiesc eu prostul și nevrednicul: Leapădă de la tine toată boala ce te supără, și încingând mijlocul tău, vino umblând cu însăși picioarele tale, ca să te văd». Iar trimisul întorcându-se, îndată ce a zis cuvintele acestea, o, minune!, s-a însănătoșit stăpânul său și atât s-a întărit, încât n-a mai rămas în el vreo rămășiță sau semn de boală. Deci s-a sculat și s-a dus la sfântul umblând cu picioarele sale și aruncându-se la cinstitele picioare ale sfântului și apucându-le cu amândouă mâinile, le săruta pe ele tăvălindu-se pe pământ. Și mulțumind slăvea pe Dumnezeu, Cel ce l-a mărit pe el în acest chip. Această preamărită minune a sfântului pe mulți a adus la credința lui Hristos.

Acolo aflându-se sfântul, a alungat mulți demoni din cei care pătimeau. Și pe o femeie ce zăcea în pat și era slăbănoagă de nouă ani, apucând-o de o mână, a ridicat-o sănătoasă. Și pe un om care cu nedreptate silnicea pe altul și cu nebăgare în seamă încredința nedreptatea prin jurământ, fiindcă defăima și nu asculta cuvintele sfântului, l-a făcut prin rugăciunea sa ca să ia lepra lui Ghiezi peste tot trupul său, spre îndreptarea și a altora mulți, încât din aceasta, mulțime nu puțină din acel oraș a venit la sfântul și a cerut ca să primească credința creștinească. Și alte încă multe minuni în feluri de locuri a făcut sfântul acesta, despre care răspândindu-se vestea, a ajuns la dregătorul Vasilisc. Fiind chemat sfântul și stând el înaintea lui împreună cu doi ucenici ai săi, după ce a văzut credința lor cea în Hristos curată și neclintită, multe pedepse și chinuri le-a pricinuit lor neomenosul acela, care, aprinzându-se de mânie, a scos însuși sabia și a lovit pe sfântul în piept. Asemenea și fratele lui Vasilisc în unire cu el a lovit și acela pe sfântul în inimă. Iar episcopul Domnului și nevoitorul, viu încă fiind, a zis către ei: «Fiindcă voi amândoi v-ați unit ca să mă omorâți pe mine, nevinovatul, pentru aceasta mâine chiar în ceasul acesta se va vărsa sângele amândurora chiar de mâinile voastre, adică vă veți ucide unul pe altul, și maica voastră va rămânea fără fii». Și aceasta zicând și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Iar pe cei doi ucenici ai sfântului suindu-i păgânul Vasilisc deasupra a doi munți, acolo i-au ucis cu pietre.

A doua zi necredinciosul Vasilisc a ieșit împreună cu fratele său la vânat, fără să dea în vreun fel crezare proorociei sfântului, pe care o socotea ca o bârfire. Și aflând un cerb singur ei, amândoi frații, au stat unul în dreptul celuilalt, adică, unul despre o parte de cerb și celălalt de cealaltă, și au slobozit amândoi sulițele ca să omoare cerbul. Iar ele purtându-se cu repeziciune s-au înfipt în inimile amândurora, și așa în chinuri și-au lepădat sufletele, ucigându-se unul pe altul. Iar moaștele Sfântului Mil și ale ucenicilor lui au fost îngropate de către creștini. Și viețuiesc ei pururea viața cea nesfârșită și veșnică și se roagă pentru noi către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Caliopie, Nir și Orion.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Mina cel din Cotiani.

Acesta a trăit pe vremea împărăției lui Maximian și era din Egipt, oștindu-se în cohorta ce se chema Rutalia sub Arghirisc în Cotianiul Frigiei Salutariei. Nesuferind ca să vadă cinstirea cea rătăcită a idolilor, s-a suit în munte și s-a curățit pe sine cu postiri și cu rugăciuni. Și întărindu-se de ajuns și aprinzându-i-se sufletul cu dumnezeiescul dor către Hristos, s-a pogorât din munte și, stând în mijlocul închinătorilor la idoli, a propovăduit pe Hristos. Pentru aceea a fost dat la chinuri: i s-a frecat trupul cu târsini și a fost ars de foc și târât fără milă peste ciulini, de i-a spart trupul, în urma căror a și-a primit sfârșitul prin sabie.

Din minunile Sfântului Mina

Mergând odată un creștin ca să se închine în biserica acestui Sfânt Mina, a găzduit la o casă de străini; iar stăpânul acelei case, cunoscând că găzduitul avea bani în sânul său, s-a sculat în miezul nopții și l-a omorât. Apoi tăindu-l bucăți le-a pus într-o coșniță și a ascuns-o în cămara sa cea mai dinăuntru, așteptând ca să se facă ziuă. În vreme ce ucigașul se afla în nevoință și în îngrijorare, cum și unde și când să se ducă să ascundă părțile celui ucis, ca să nu-l înțeleagă cineva, iată i s-a arătat lui Sfântul Mina, călare în chip de ostaș și cercetându-l ce s-a făcut cu străinul care găzduise acolo; iar ucigașul adeverea că nu știe nimic. Atunci sfântul, pogorându-se de pe cal, a intrat înăuntrul casei celei mai ascunse și, aflând coșnița și scoțând-o, s-a uitat la ucigaș cu o căutătură grozavă și sălbatică și i-a zis: «Cine este acesta?» Iar ucigașul de frică, fără de glas și ca un uluit făcându-se, s-a aruncat pe sineși jalnică cădere la picioarele sfântului. Iar sfântul, punând la loc toate membrele ucisului și făcând rugăciune, a înviat mortul și i-a zis lui: «Dă laudă lui Dumnezeu». Iar mortul, ridicându-se ca din somn și cugetând cele ce a pătimit de la cel ce-l găzduise și cum a câștigat viața a doua oară, a slăvit pe Dumnezeu; iar mulțimea se închina ostașului ce se arătase și care-l înviase. Și după ce s-a ridicat de jos ucigașul, a luat sfântul banii de la el și i-a dat omului pe care-l înviase, zicându-i: «Du-te frate în calea ta. Și, întorcându-se către ucigaș, l-a bătut precum i se cădea, apoi, sfătuindu-l, și pe lângă acestea iertând greșeala lui și făcând rugăciune pentru dânsul, a încălecat calul și s-a făcut nevăzut.

Alt creștin bogat s-a făgăduit să facă sfântului un disc de argint. Deci mergând la argintar, i-a zis să facă două discuri și pe unul să scrie numele sfântului, iar pe celălalt numele său. Și după ce le-a făcut pe amândouă, fiindcă discul sfântului se părea mai strălucitor și mai plăcut, creștinul acela a oprit discul sfântului pentru sine, uitând de scrierea numelui sfântului. Și s-a întâmplat să facă călătorie pe mare. Deci pe când cina, a adus sluga la masă discul sfântului plin de bucate, iar acel nesimțit și neevlavios creștin mânca din bucatele cele din disc fără sfială și fără cucernicie. Deci după ce s-a ridicat masa, a luat sluga discul ca să-l spele în mare, dar discul, alunecând din mâinile slugii, a căzut în adâncul mării. După aceea sluga înspăimântându-se și mult temându-se, încă și cu totul amorțind și buimăcindu-se, a căzut și el în mare. Stăpânul său văzând acestea, se tânguia, zicând: «Vai mie, ticălosul! căci dorind discul sfântului, pe lângă disc mi-am pierdut și sluga. Ci Ție, Doamne, dau făgăduința aceasta, că de voi afla numai trupul slugii mele, voi da mucenicului Tău, Sfântului Mina, împreună cu celălalt disc și prețul discului sfântului, ce s-a cufundat în mare». Deci ieșind din caic, se uita pe țărmurile mării, așteptând și nădăjduind să vadă mort trupul slugii ce-l căuta. Așadar, acolo unde privea el cu sârguință, o, minune!, a văzut pe sluga sa vie ieșind din mare și ținând în mâinile sale discul sfântului. Deci văzându-l pe el s-a spăimântat stăpânul și a strigat cu mare glas propovăduind minunea sfântului. Iar cei ce erau în caic au ieșit toți afară și, văzând pe slugă că ținea în mâini discul, s-au minunat mult și au slăvit pe Dumnezeu. Și-l întrebau cum a scăpat din mare. Iar sluga le povestea, zicând: «Îndată ce am căzut

în mare, a venit un om frumos și alți doi împreună și m-au apucat și, umblând împreună cu mine, ieri și astăzi am venit până aicea.

Și o femeie oarecare, silită fiind de către oarecine spre amestecare de rușine, s-a dus la sfântul și a cerut ajutorul sfântului, care nu a trecut-o cu vederea, căci, pilduind pe cel ce o silnicea, nevătămată a păzit femeia: acela, legându-și calul de piciorul său, silea pe femeie. Iar calul, sălbăticindu-se împotriva stăpânului său, nu numai l-a împiedicat pe el de la nelegiuita faptă, ci și l-a târât pe el pe pământ, neoprindu-se până ce nu a ajuns la biserica sfântului. Și acolo cu mare glas necheza, încât pe mulți oameni i-a făcut să iasă afară și să vadă. Căci sărbătoare fiind atuncea, mulțime de oameni se adunaseră la biserică. Deci cel ce a pătimit aceasta, văzând adunarea poporului și calul său care și mai mult se sălbăticea, și simțindu-se fără nici un ajutor de la nimeni, temându-se ca nu cumva să sufere ceva mai rău de la calul său, fără să se rușineze și-a mărturisit înaintea tuturor păcatul și îndată calul s-a liniștit și a stat îmblânzit. Iar călărețul dezlegându-se a intrat în biserica sfântului și căzând la pământ se ruga lui ca să nu fie încă mai mult pedepsit.

Un șchiop oarecând și o femeie mută stăruind în biserica sfântului împreună cu alții mulți spre a se vindeca, la miezul nopții toți fiind cuprinși de somn, s-a arătat sfântul și a zis șchiopului: «Du-te acum când este liniște și apucă-te de haina femeii mute și te vei vindeca"; iar el ducându-se și apucând-o de haină, aceea tulburându-se a strigat, bătându-și joc oarecum de șchiop și s-a vindecat dezlegându-i-se limba, iar șchiopul, rușinându-se, îndată s-a sculat și a început să fugă. Și înțelegând amândoi minunea ce s-a făcut, au slăvit pe Dumnezeu.

Un evreu oarecare, având prieten pe un creștin, când pleca în călătorie undeva departe, de multe ori lăsa la creștin mulți bani. Lăsând acestuia oarecând o pungă cu cinci sute de monede, cugeta creștinul în inima sa ca să tăgăduiască amanetul, ceea ce a și făcut prin faptă. Căci venind evreul și cerându-și banii după obiceiul lor, creștinul n-a voit să-i dea, zicându-i: «Tu această dată n-ai lăsat nimic la mine; de ce ceri de la mine?» Iar evreul, auzind aceasta fără de nădejde, s-a tulburat cu totul; iar mai pe urmă, venindu-și întru sine, a zis către creștin: «Fiindcă nimeni n-a văzut când ți-am dat banii, jurământul să dezlege pricina noastră, și cerea ca prin sfântul să se vădească care este mincinosul». Deci, cu învoire s-au dus amândoi la biserica Sfântului Mina, și îndată creștinul a făcut jurământ și susținea tăgăduirea amanetului. Și după jurământ, au ieșit amândoi din biserică și și-au încălecat caii. Iar calul creștinului mergea cu neorânduială și se sălbăticea împotriva stăpânului său și, mușcând zăbala, îngrozea că va pricinui amară moarte călărețului; și deodată l-a aruncat jos la pământ, însă nu i-a vătămat trupul, ci și-a pierdut numai basmaua, împreună cu o cheie și cu pecetea lui cea de aur. Apoi iarăși încălecând, mergea împreună cu evreul, care nesuferind paguba se întrista foarte pe cale și ofta din adâncul inimii. Atunci creștinul zice către evreu: «O prietene, fiindcă locul acesta este potrivit, să ne pogorâm de pe cai și să mâncăm pâine». Iar după ce a început să mănânce, iată după puțin vede creștinul pe sluga sa venind și ținând cu o mână punga evreului și cu cealaltă cheia împreună cu basmaua sa; pe care văzându-le s-a înspăimântat. Și a zis către slugă: «Ce este aceasta?» Iar sluga a răspuns: «Un ins oarecare înfricoșător a venit la stăpâna mea și, dându-i ei cheia împreună cu basmaua ta, a zis către dânsa: «Cu mare grăbire trimite punga evreului ca să nu se primejduiască bărbatul tău». Și iată luând-o am venit către tine după poruncă». Atunci evreul s-a umplut de bucurie și s-a întors împreună cu creștinul la sfântul. Și evreul se ruga ca să fie botezat ca cel ce a fost însuși văzător la acest fel de minune. Iar creștinul cerea să ia iertare pentru că a mâniat pe Dumnezeu prin jurământ mincinos. Deci amândoi primind precum au cerut, unul botezul și celălalt iertare, s-au întors la ale lor bucurându-se.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Victor.

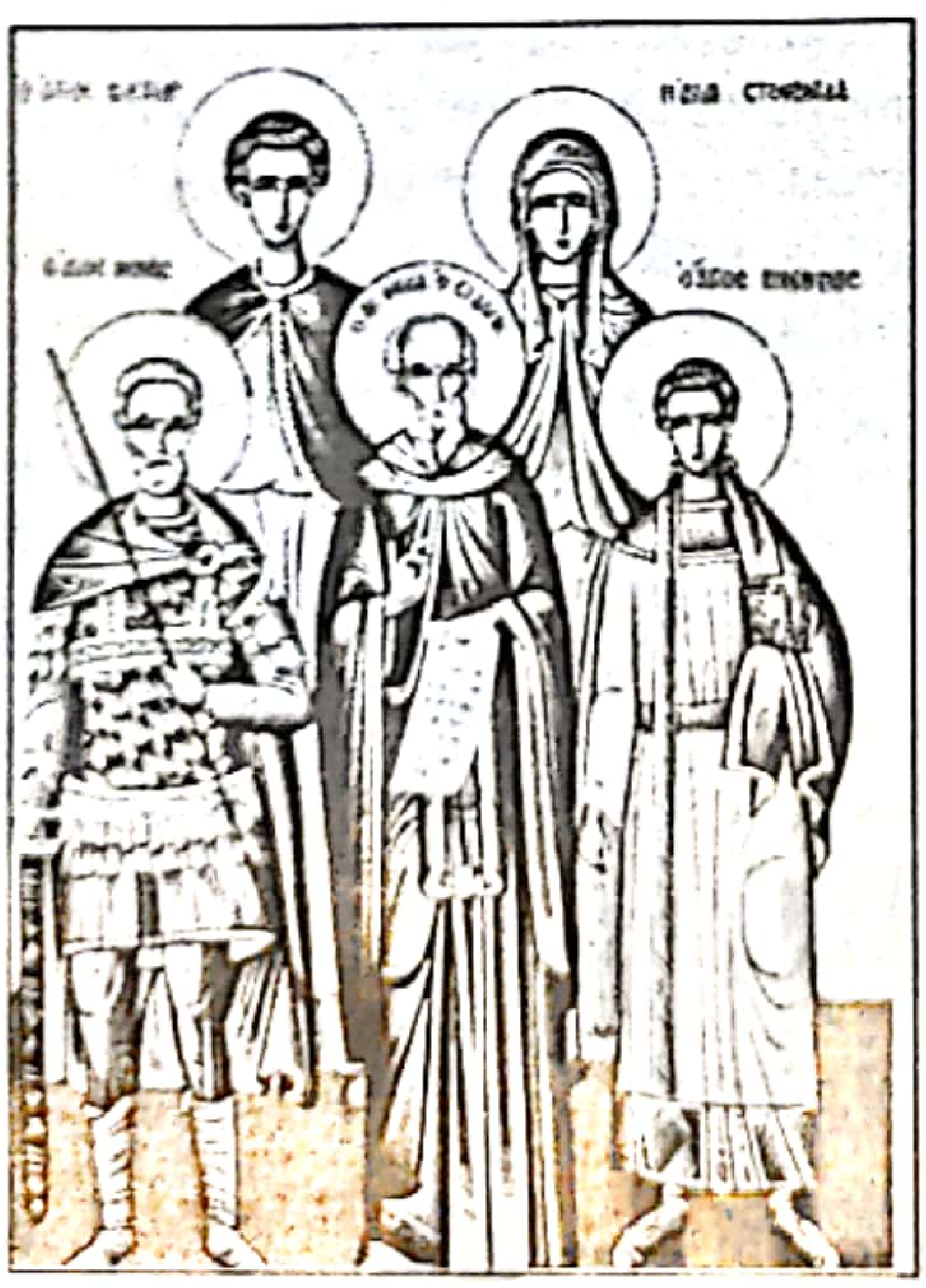
Acesta s-a nevoit pe vremea lui Antonin împăratul romanilor și a lui Sevastian guvernatorul Italiei. Că silindu-l ca să se lepede de Hristos și nevrând ca să se supună, mai întâi i-au sfărâmat degetele, apoi l-au chinuit în multe și neînchipuite feluri, dar rămânând nevătămat, prin puterea lui Dumnezeu, l-au despuiat de piele și atunci și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Vichentie diaconul.

Acest Sfânt Vichentie aflându-se în Augustopoli, cetate în Ispania, și învățând poporul împreună cu Valerie episcopul, diacon fiind Vichentie, au fost prinși și aduși la divanul dregătorului Datiat; care, îndată băgându-i în obezi, a poruncit să fie duși în orașul ce se cheamă Valencia, unde au fost băgați într-o temniță urât mirositoare și întunecată; și peste puține zile scoțând pe Vichentie, a poruncit să fie frecat cu țesala și l-au răstignit pe o cruce și l-au supus la nenumărate chinuri și torturi. Dar rămânând nevătămat, l-au băgat în temniță, unde aflându-se sfântul, s-a învrednicit de dumnezeiescul și îngerescul ajutor și îndată și-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Ștefanida.

Aceasta era soție a unui ostaș și credea în Hristos din început de la strămoșii săi, însă, murindu-i bărbatul, a rămas văduvă. Văzând ea pe Sfântul Victor că pătimea mai presus de puterile omenești, îl fericea pe el și pentru bărbăția sa și pentru cununile ce avea să ia de la Dumnezeu. Pentru aceasta a fost adusă și ea la guvernator; și fiindcă a mărturisit în priveliște pe Hristos Dumnezeu mai înainte de veci, i-au legat mâinile ei de doi copaci de finic care fuseseră îndoiți. Iar în urmă dându-le drumul și întorcându-se cu repejune la starea lor cea dintâi, au spintecat pe sfânta în două bucăți. Și așa fericita și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Sf. Mc. Victor; Sfânta Mc. Ștefanida; Sf. Mc. Mina; Cuv. Teodor studitul; Sf. Mc. Vichentie – diaconul

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Teodor mărturisitorul, egumenul studiților.

Acesta a trăit pe când împărățea Constantin Copronim și era din părinți evlavioși, anume Fotino și Teoctista. Alegându-și el de mic viața cea bună și învățând carte, a ajuns la înălțimea cunoștinței. Deci călugărindu-se și plinind tot felul de faptă bună, s-a învrednicit harului preoțesc de la Sfântul Tarasie, patriarhul Constantinopolului. Și fiind atunci egumen la Mânăstirea Studitului Preacuviosul Platon și lăsând acela egumenia, a primit egumenia fericitul acesta, care a povățuit bine și cu plăcere dumnezeiască turma cea încredințată lui, păstorind-o la pășunea mântuirii. Dar fiindcă a mustrat cu îndrăzneală împreună cu Sfântul Tarasie pe împăratul Constantin, feciorul Irinei, că și-a lepădat pe legiuita sa femeie și a luat pe alta, Sfântul Tarasie a fost scos din scaunul său, iar pe marele Teodor bătându-l, l-a izgonit la Tesalonic. Apoi Constantin fiind orbit a fost lipsit și de împărăție. Atunci a fost chemat Teodor din surghiun.

Însă când s-a făcut împărat Nichifor Patrichie, care se numea și Stavrachie, iarăși a fost izgonit sfântul la Tesalonic. Iar când a împărățit Leon Armeanul și căuta să înlăture sfintele icoane, mustrând cu îndrăzneală fericitul Teodor pe împăratul pentru această faptă, a fost izgonit de către dânsul la ezerul Apoloniadei și de acolo iarăși a fost trimis spre partea răsăritenilor, unde a primit vreo sută de toiege pe spinare pe care le-a suferit cu vitejie. Și iarăși a fost chinuit de mai-marele oastei cu grele bătăi.

Și de acolo a fost trimis la Smirna și închis într-o temniță, unde i s-au pus picioarele în butuci pentru chinuri. După aceea, dacă a luat Mihail Gângavul împărăția, a fost scos din legături marele Teodor și chemat din surghiun. Și având puțină odihnă, s-a aflat cu prietenii săi și cu bună nădejde a răposat întru Domnul. Era om uscățiv, palid la față, cu păr cărunt și cam pleșuv la cap.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăsprezecea, pomenirea celui dintre sfinți Părintele nostru Ioan Milostivul, arhiepiscopul Alexandriei.

Acesta a fost cipriot de neam, fiu al lui Epifanie, domnul țării, și s-a însurat cu voia tatălui său și s-a făcut tată de copii. Apoi murindu-i și femeia și copiii, s-a întors cu toată dorirea spre adaosul virtuții și spre buna plăcere a lui Dumnezeu. Și pentru strălucirea vieții sale, a fost făcut arhiepiscop al Alexandriei, fiind cerut de poporul alexandrinilor de la împăratul Iraclie. Și, după cuvântul Evangheliei fiind pus ca o făclie în sfeșnic, a strălucit ca o lumină de foc în lume. Și a petrecut mulți ani în scaunul arhieriei sale. și multe minuni a făcut și a miluit pe săraci cu cele ce le trebuiau. Drept aceea, și dintru această faptă luând numele milostivului, și având toți spre dânsul evlavie, nu numai credincioșii, ci și necredincioșii, precum arată istoria ce scrie de dânsul, către Domnul s-a mutat.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Nil pustnicul.

Acesta avea multă putere în cuvinte, fiind eparh al Constantinopolului, pe vremea împărăției lui Mavrichie, și s-a căsătorit cu o femeie

Sfântul Ioan Milostivul și Cuviosul Nil Sinatul

cinstită, care i-a născut doi copii, unul parte bărbătească și altul parte femeiască; după aceea și-a înduplecat femeia cu cuvintele și a făcut-o ca să lase Constantinopolul, și să meargă să locuiască la mânăstirile Egiptului, împărțind copiii: să ia el pe fiul său Teodul, și ea pe fiică-sa. Și făcând așa, s-au despărțit unii de alții. Deci aflându-se Sfântul Nil cu părinții și cu fiul său la Muntele Sinai, niște barbari i-au lovit fără de veste ca niște fiare, și au luat rob, împreună și cu alți mulți, pe fiul său Teodul, pe care îl plângeau fără de seamă ca pe un rob, precum se vede în cartea ce este făcută de dânsul. Deci, învrednicindu-se după aceasta de dumnezeiasca preoție, a alcătuit cuvinte pustnicești pline de toată înțelepciunea și înțelegerea și folosul, care cu puterea cuvântului și cu harul Sfântului Duh îndeamnă spre nevoință. Și tocmind multe cărți prin care aducea pe mulți către Hristos cu dragoste dumnezeiască, cu pace s-a săvârșit. Și zace cu fiul său Teodul împreună și cu alți pustnici, precum zic unii în sfânta biserică a Sfinților Apostoli, la Orfanotrofion dedesubtul jertfelnicului, puși acolo de Iustin împăratul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Martin, făcătorul de minuni, episcopul Franciei.

Acest Martin era pe vremea împăratului Traian în Roma, comis cu rangul; și așezându-se voievod de împăratul, a fost trimis la război împotriva barbarilor, unde văzând mulțimea vrăjmașilor s-a temut, precum se cădea a se teme. Însă luând îndrăzneală dintr-o dumnezeiască vedenie, ce i s-a arătat lui în vis, i-a făgăduit că va birui pe vrăjmași. Pentru aceasta, dând război, i-a biruit pe ei; pentru care biruință, a luat de la împăratul mare mulțumită și cinste. Însă sfântul mulțumea mai mult împăratului cerului, Domnului, fiindcă-i dăruise lui biruința peste toată nădejdea, pentru o mică facere de bine ce făcuse. Căci mai înainte de începerea războiului, veni la el un sărac tânguindu-și nevoia și cerând milostenie; iar sfântul, milostivindu-se asupra întâmplării lui, a rupt o bucată din hlamida sa și l-a îmbrăcat pe el, asemenea l-a și hrănit pe el, căci era flămând, și l-a adăpat fiind însetat. Drept aceea i s-a arătat că a văzut pe Domnul în visul său, față stând și zicându-i: «Fiindcă M-ai hrănit găsindu-Mă flămând, și M-ai adăpat, însetat fiind,

și, gol fiind, M-ai îmbrăcat, pentru aceasta voi fi cu tine și te voi întări și-ți voi dărui biruință asupra vrăjmașilor». Atunci sfântul, mulțumind lui Dumnezeu, s-a lepădat de lume și de ale lumii, și a ales mai mult petrecerea monahicească. Și după ce s-a îndeletnicit în sihăstrie șapte ani și s-a deprins în dumnezeieștile Scripturi, atunci a fost hirotonit episcop al cetății Constantinei, care se afla în Galia, și care acum se numește Francia. Acesta cu harul lui Hristos a înviat morți, a omorât balauri, și alte încă multe minuni făcând, în pace s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Prooroc Ahia.

Acesta era din Șilom, din cetatea lui Eli, preotul, unde a fost mai înainte cortul lui Moise. Acesta a proorocit despre Solomon că va greși Domnului, și că femeile îl vor depărta de Dumnezeu. Și a mustrat pe Ieroboam, pentru că se purta cu vicleșug cu Domnul. A văzut și o pereche de boi călcând în templu și alergând asupra preoților, care templu a fost dărâmat, când au năvălit babilonienii, iar sfântul, răposând cu pace, a fost îngropat aproape de copacul Șilomului.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Martin, episcopul Tarachinului.

Acesta era din Saboria Tafoniei, strălucit cu neamul și mare fiind socotit de către ilirici. Și fiind împodobit cu vrednicii apostolești, a fost vrăjmășit de arieni. Și în multe rânduri fiind bătut de ei, înaintea poporului, a fost izgonit. După care, mergând la Mediolan, a pătimit asemenea de la episcopul de acolo Auxentie, arian și el fiind. Deci fiind silit fericitul, a fugit și s-a dus la ostrovul Talarie cel pustiu și nelocuit, care este aproape de marea Tirinichiei, și acolo liniștindu-se, se hrănea numai cu rădăcini de verdețuri, iar mai pe urmă a fost făcut episcop al bisericii din Tarachin. Și atâta a strălucit și a sporit fericitul în iubirea de săraci, încât mai întâi a împărțit toată averea sa săracilor, apoi, dacă se întâmpla să poarte numai o singură haină și vedea vreun sărac că tremură de frig, tăia haina aceea de la genunchi și o da săracului. Acest sfânt, văzând odată un mort pe care-l ducea la îngropare, și pe un năpăstuitor că nu îngăduia să fie îngropat, spunând că este dator cu atâția bani, a înviat pe mortul acela, iar pe năpăstuitor dovedindu-l mincinos a poruncit să moară în locul celui mort. Deci în acest chip viețuind, a adormit în pace.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Antonie și cei împreună cu dânsul Zevina, Ghermanos, Nichifor și Marato fecioara.

Aceștia erau pe vremea lui Maximian, dintre care Antonie era bătrân cu vârsta; iar Nichifor și Zevina și Ghermanos, tineri încă și în floare. Fiind prinși în Cezareea, și mărturisind pe Hristos în priveliște, li s-au tăiat capetele de sabie. Iar Marato fecioara, din Schitopoli fiind, și prin toată cetatea fiind purtată goală, a fost aruncată în foc și s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Nil izvorâtorul de mir, care s-a nevoit în munții marii Lavre din Athos, și s-a săvârșit în pace.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Arsachie, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Leon, patriarhul Constantinopolei, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Sava Nigdeli care în Constantinopol a mărturisit, iar în Cuciuc-Caraman a fost îngropat, la anul 1732, și care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Nicolae Constantinopolitul, care în Constantinopol a mărturisit, la anul 1732.

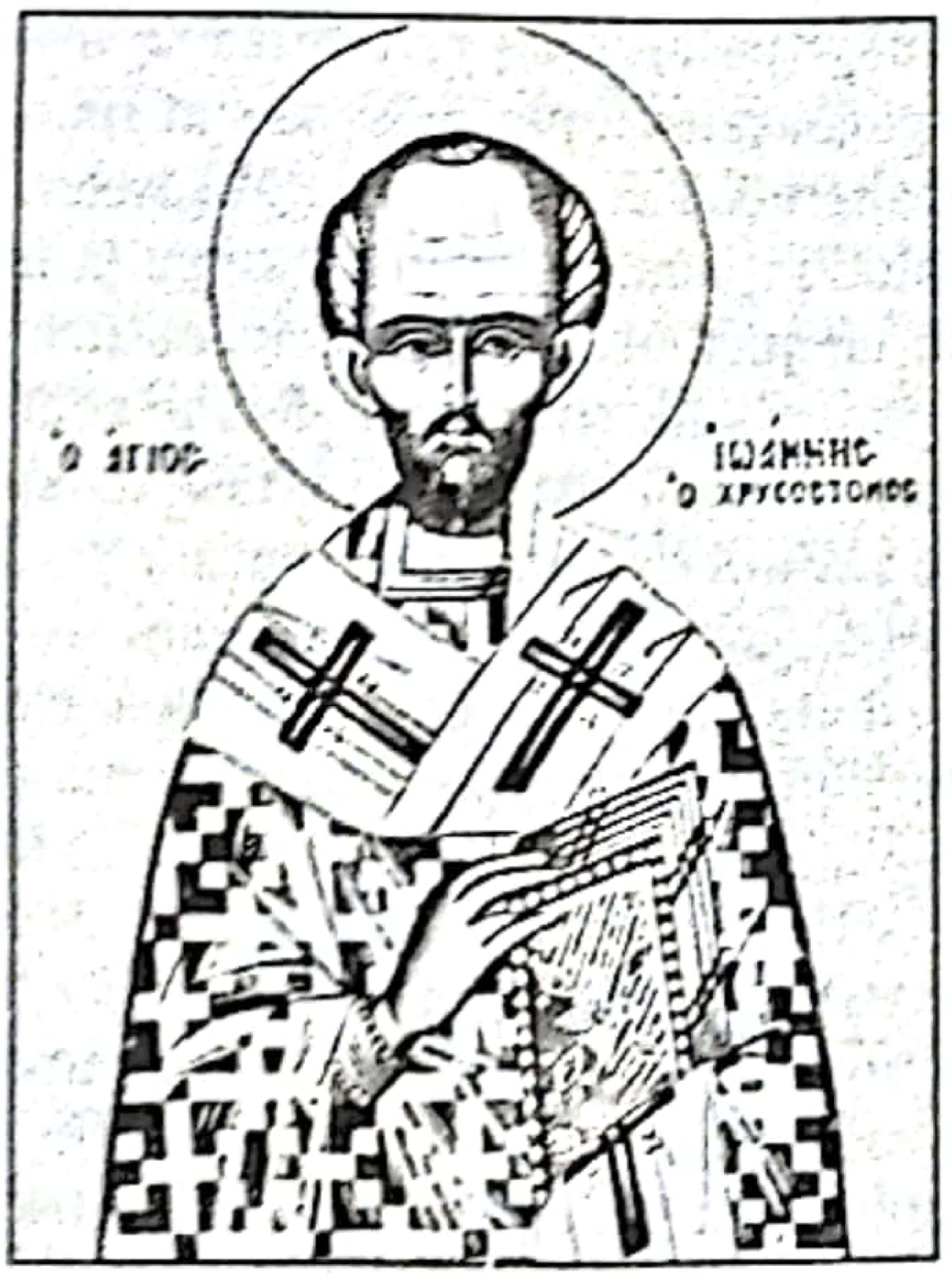
Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treisprezecea, pomenirea celui dintre sfinți, Părintele nostru Ioan Gură de Aur, arhiepiscopul Constantinopolului.

Acest mare și vestit luminător dascăl al lumii a fost din marea cetate Antiohia, din părinți

credincioși ortodocși amândoi; tatăl lui era Secund stratilatul și maică-sa Antuza. Chiar de la începutul vieții sale, a avut mare dragoste pentru știința cuvintelor și cu nevoința ce pusese la învățătură și cu ascuțirea firii ce avea, a învățat toată învățătura elinească, făcându-se ucenic lui Libanie și Andragatie, sofiștilor din Antiohia, iar după aceea al celor ce se aflau în Atena. Și deprinzând toată înțelepciunea elinească și creștineștile Scripturi, la a căror săvârșire a cunoștinței ajungând și împodobindu-și viața cu curăție a fost înălțat la rânduiala de cleric de Sfântul Meletie, patriarhul Antiohiei, iar de Flavian a fost făcut diacon și preot. A alcătuit foarte multe cuvinte de învățătură sfătuitoare pentru pocăință și pentru buna podoabă a obiceiurilor omenești, tâlcuind toată dumnezeiasca Scriptură. Deci întâmplându-se a părăsi viața aceasta Nectarie patriarhul Constantinopolului, a fost chemat Ioan de la Antiohia, cu votul episcopilor și cu porunca împăratului Arcadie, și a fost făcut patriarh al Constantinopolului, primind canonicește hirotonia. Deci mai mult a sporit întru nevoința tâlcuirii dumnezeieștilor Scripturi și la dăscălia întrebărilor, prin care pe mulți a atras la cunoștința dumnezeiască și la pocăință. Și atâta s-a dedat spre nevoință și răbdare, încât mâncarea lui era numai puțină zeamă de orz; și dormea puțin, însă nu pe pat, ci stând și ținându-se de niște funii. Iar de se muia vreodată de somn, atunci ședea; așa încât în prisosirea iubirii de oameni, a fost pildă și altora mulți. Pentru aceasta și în cuvintele sale învăța pe

Sfântul Ioan Gură de Aur

creștini ca să se dea cu totul spre această faptă bună și să se lase de lăcomie. Pentru care s-a și certat întâi cu Eudoxia împărăteasa, care s-a și făcut vrăjmașă, că aceea luase cu răpire o vie a unei văduve sărace ce se numea Calitropia, care striga cerând ce era al ei. Iar sfântul sfătuia pe împărăteasa să nu țină lucrul străin în silă. Și nevrând să-i asculte cuvintele, sfântul o mustra, și cu pilda Izabelei o vădea. Iar ea s-a făcut cu totul fiară ținând cu tărie via. Și a fost sfântul alungat din scaun întâi de dânsa și în al doilea rând prin mijlocul episcopilor, care se purtau mai mult silnicește decât creștinește. După aceea s-a întors iarăși la scaunul său. Și în cele din urmă, sfântul a fost izgonit la Cucuzo al Armeniei și, petrecând multe scârbe, și-a dat cinstitul său suflet lui Dumnezeu.

Precum se vede la istoria lui, după scoaterea lui din scaun și după izgonire, cei ce fuseseră îndemnători spre aceasta, căzând în multe feluri de boli, rea moarte au luat. Pătimind aceasta întâi Eudoxia, căci a fost ea întâi întru fărădelege și a fost pricina pierzării episcopilor. Și zic că după moartea ei, spre semnul strâmbătății ce a făcut Hrisostomului, mormântul în care era îngropată a tremurat treizeci și doi de ani. Iar dacă s-au adus sfintele moaște ale Hrisostomului și s-au pus acolo unde și acum se află, a încetat acel cutremur.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului și noului Mucenic Damaschin, cel din cetatea împărătească, care iarăși acolo a mărturisit la anul 1681.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

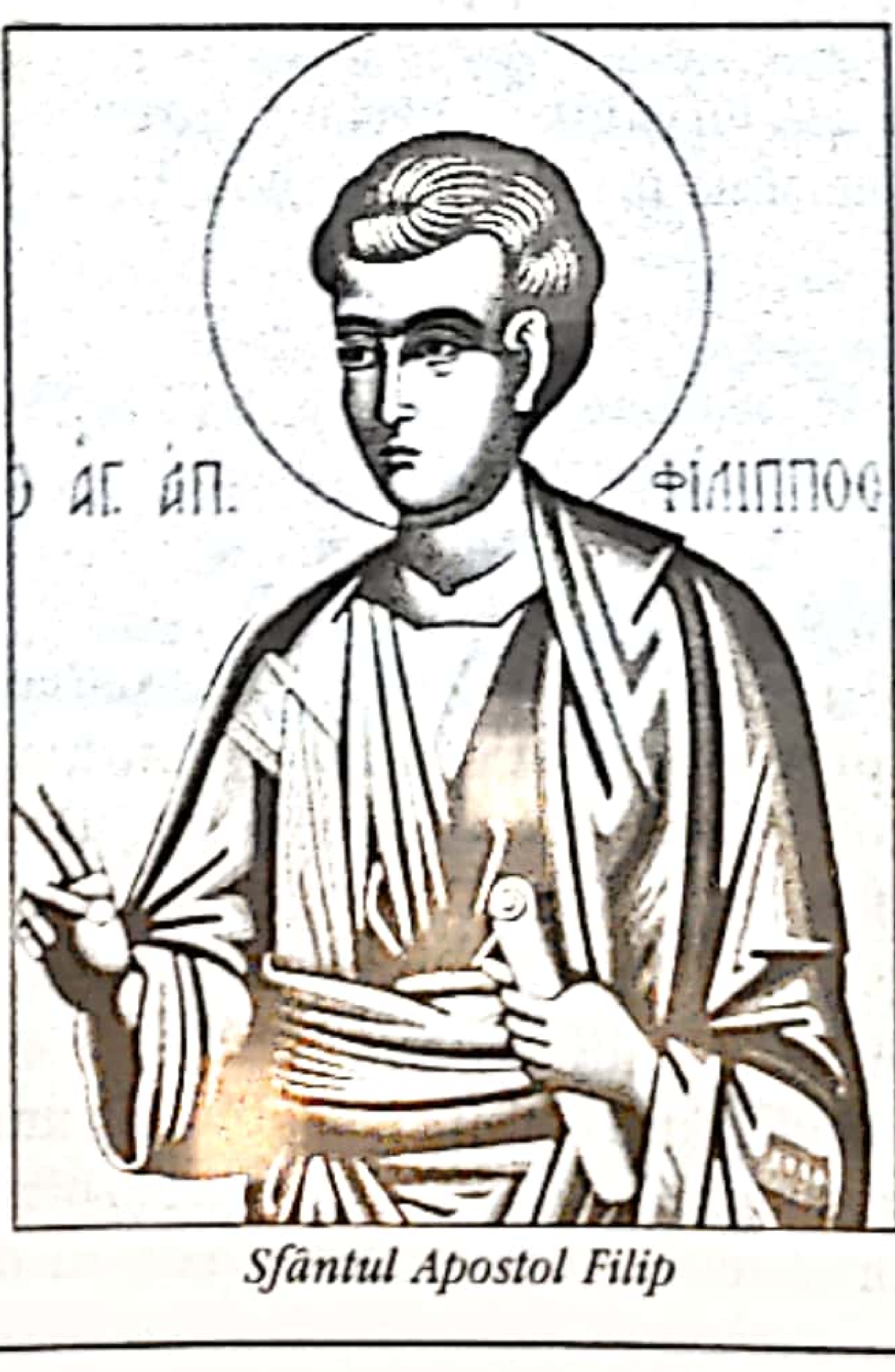
SINAXAR

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea Sfântului slăvitului și întru tot lăudatului Apostol Filip, unul din ceata dintâi, a celor doisprezece.

Acest apostol era din Betsaida Galileii, împreună-cetățean cu Andrei și cu Petru apostolii, și multă înțelepciune avea acest dumnezeiesc apostol, îndeletnicindu-se cu cărțile proorocilor și feciorelnic în toată viața sa cunos-

cându-se; pe acesta aflându-l Domnul după botezul său în Galileea, l-a chemat ca să-i urmeze Lui. Iar el, întâlnind pe Natanael, i-a zis: «Am aflat pe Cel despre Care a scris Moise în Lege și prooroci, pe Iisus, fiul lui Iosif cel din Nazaret». Și alte încă multe ziceri se află în sfânta Evanghelie arătătoare pentru acest apostol. Deci acesta, luând după sorți pământul Asiei, avea pe Apostolul Vartolomeu următor lui și ajutător la propovăduirea Evangheliei. Mai avea încă și pe sora sa cea după trup, Mariamni, care urma și le slujea lor. Deci trecând apostolii aceștia prin cetățile Lidiei și Misiei și propovăduind în ele Evanghelia lui Hristos, multe încercări și necazuri au suferit de la cei necredincioși, fiind bătuți, zdrobiți cu toiegele, prin închisori închiși și cu pietre împroșcați. După aceea a aflat pe iubitul ucenic și de Dumnezeu cuvântătorul Ioan, care propovăduia pe Hristos în Asia. În aceeași vreme și femeia lui Nicanor proconsulul a crezut în Hristos. Deci mergând dumnezeiescul Filip la Ierapoli, acolo a fost târât pe pământ de elini, prin mijlocul ulițelor cetății; după aceasta sfredelindu-i-se gleznele picioarelor, a fost pironit pe nu lemn cu capul în jos, și așa făcând rugăciune, și-a dat sfântul său suflet în mâinile lui Dumnezeu.

Îndată ce și-a dat duhul sfântul apostol, pământul s-a înfricoșat ca și când ar fi fost însuflețit, și a scos înfricoșător glas și geamăt, și s-a despicat și a înghițit pe mulți din cei necredincioși. Iar ceilalți temându-se au îngenunchiat la dumnezeiescul Vartolomeu și la Sfânta

Sfântul Apostol Filip

Mariamni, care erau spânzurați. Și dezlegându-i pe ei de pe lemn, au venit la adevărata credință a lui Hristos; iar moaștele apostolului le-au îngropat. Sfântul Vartolomeu așezând pe Stahie episcop în Bizanț, a ieșit și s-a dus împreună cu Mariamni în Licaonia.

Tot în această zi, pomenirea celui dintre sfinți Părintelui nostru Grigorie arhiepiscopul Tesalonicului, făcătorul de minuni, căruia îi zic și Palama, care a strălucit la anii 1340.

Tot în această zi, Sfântul noul Mucenic Constantin cel ce din Idra a odrăslit, iar în Rodos a mărturisit, la anii 1800 și care prin sugrumare s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

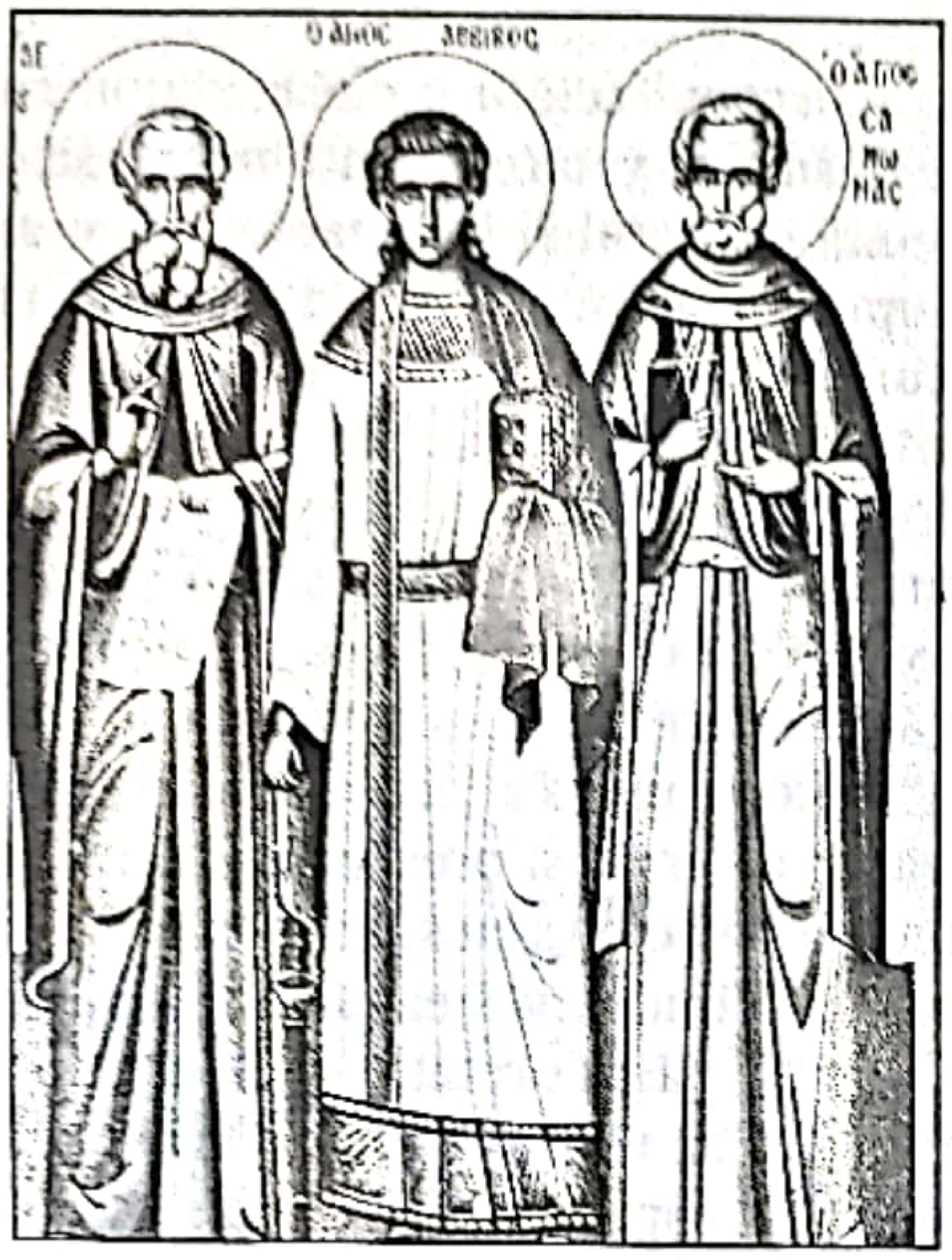
SINAXAR

În această lună, ziua a cincisprezecea, pomenirea Sfinților Mucenici și mărturisitori: Gurie, Samona și Aviv.

Dintre acești Sfinți Mucenici, Samona și Gurie s-au nevoit în zilele împăratului Dioclețian și a guvernatorului Antonie. Gurie se trăgea din satul Sargochitia, iar Samona din Ganad. Fiind pârâți că sfătuiesc pe oameni să nu jertfească la idoli, îndată i-au spânzurat și pe unul și pe altul de câte o mână, îngreuindu-le picioarele cu pietre, și au stat spânzurați de la al treilea ceas, până la al șaselea. Apoi coborându-i, i-au băgat într-o temniță întunecoasă, cu picioarele strânse în butuci, și au zăcut patru luni, chinuiți de foame și de sete, în legături. Apoi scoțându-i iarăși, au spânzurat pe Sfântul Samona de un picior și, deznodându-i-se genunchiul l-au spânzurat cu capul în jos, de la al doilea ceas, până la al cincilea. Iar pe Sfântul Gurie, lăsându-l mai mult mort decât viu, l-au scos a doua zi de i-au tăiat capul.

Iar Aviv, diacon fiind cu rânduiala, a fost pârât în zilele împăratului Liciniu că învață în orașe și în sate cuvântul Domnului. De aceea, ținându-l spânzurat și bătându-l, l-au adus iarăși la cercetare și, neînduplecându-se după

voia tiranului, a fost dat focului și așa își săvârși mucenicia sa.

Sfinții Mucenici: Gurie; Aviv diaconul și Samona

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Chintian, episcopul Seleuciei.

Tot în această zi, pomenirea binecredincioșilor împărați Iustin și Teodora.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Elpidie, Marcel, Eustohie și cei împreună cu dânșii.

Fericitul Elpidie era unul din sfetnicii senatului, și i se încredințaseră tainicele lucrări ale apostatului împărat Iulian, în anii 361. Și scriind legile s-a aflat că este creștin. Deci fiind dus la înfățișare la apostatul și nesupunându-se a se lepăda de Hristos, a fost îmbrăcat cu îmbrăcăminte aspră, țesută din păr de capră, care avea cuie de fier petrecute prin ea, iar pe deasupra era unsă cu păcură fiartă și cu aceasta se întăreau cuiele și, bătut fiind peste haina aceea, cuiele găureau trupul sfântului. Apoi a fost supus la alte multe feluri de chinuri. După aceasta a fost legat de cai sirepi și sălbatici, împreună cu Eustohie și Marcel, cu scop ca să fie ei spintecați. Dar dobitoacele, din dumnezeiasca putere, au rămas nemișcate. Atunci li s-au zdrobit membrele cu toiege groase și au fost aruncați în foc, în care și-au dat sufletele în mâinile lui Dumnezeu.

Zic unii însă că după aceasta au fost îngropate sfintele lor trupuri în muntele Carmelului. Iar făcându-se îndată fulgere și trăsnete a venit acolo Stăpânul Hristos cu îngereștile Puteri și a sărutat pe mucenici și pe Eustohie adică și pe Marcel, mutându-i într-un loc unde Însuși a voit. Iar pe minunatul Elpidie l-a înviat și întărindu-l i-a trimis ca de a doua oară să se lupte în mărturisire, pe care văzându-l Iulian, a poruncit să fie întins de patru părți și să fie bătut neîncetat, apoi să i se toarne oțet și sare peste răni și rănile să fie frecate cu târsâni de păr. După acestea a fost supus la nenumărate chinuri, dar, fiind păzit sfântul nevătămat din toate acestea, pe mulți din cei necredincioși i-a întors la credința lui Hristos, și i-a înduplecat ca să-și zdrobească idolii și la sfârșit fiind aruncat mucenicul într-un cuptor înroșit în foc și-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu. Și așa a luat de la El cununa biruinței.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Dimitrie.

Acesta fiind prins pe vremea împăraților Maximian și Maximin și a guvernatorului Puplie, multe chinuri a răbdat pentru Hristos și pe urmă i s-a tăiat capul cu sabia.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaisprezecea, pomenirea Sfântului Apostol și Evanghelist Matei.

Acest dumnezeiesc apostol, șezând la vamă, a auzit pe Domnul zicându-i: «Urmează Mie». Și el în ceasul acela a lăsat toate și a urmat Domnului, făcând găzduire Domnului în casa sa mare, precum spune el însuși în Evanghelia sa. Iar de atunci și în urmă a fost împreună înnumărat cu ceilalți apostoli. După ce a primit puterea Sfântului Duh, în ziua Cincizecimii, și s-a înțelepțit cu cele dumnezeiești, atunci a scris Evanghelia sa pe limba evreiască; după opt ani de la înălțarea lui Hristos, a trimis Evanghelia la evreii cei nou luminați. Și după ce a învățat pe parți și pe mideni și le-a așezat lor biserici, și multe minuni a făcut, în urmă și-a luat sfârșitul prin foc prin cei necredincioși. Iar când era încă în viață, acest dumne-

zeiesc apostol, ceilalți împreună ucenici și apostoli înconjurau fiecare locul și cetatea, ce-i cădea la sorți, propovăduind Evanghelia lui Hristos. Iar acesta la parți aflându-se, s-a suit singur într-un munte și a zăbovit acolo, având o singură haină și fără de acoperământ. După ce a trecut câtăva vreme, i s-a arătat lui Dumnezeu ca un prunc, Cel ce a zidit din pământ pe om, și, întinzându-Și dreapta Sa, a dat apostolului un toiag și i-a zis: «Ia aceasta și, pogorându-te din munte și mergând la cetatea Mirmina, sădește toiagul acesta înaintea ușii bisericii de acolo, unde făcând rădăcini și înălțându-se din mâna Mea cea dreaptă, se va face copac multroditor; și din vârful crengilor sale se va pogorî mursă de miere, iar din rădăcina sa va ieși izvor de apă, cu care spălându-se oamenii cetății, cei cu mintea de fiară, și din mursa copacului împărtășindu-se, li se vor îndulci simțirile și vor înceta a mai face fărădelegi.

Atunci Matei, primind cu cucernicie toiagul cel dat de Domnul, s-a pogorât din munte și s-a dus la Mirmina. Iar femeia împăratului parților, Fulvana cu numele, având demon viclean, a întâmpinat pe apostol împreună fiind ea cu fiul și cu fiică-sa, care și aceștia erau ținuți de duhuri necurate. Și toți, cu glasuri aspre și cu săltări sălbatice, strigau în preajma apostolului, zicând: «Cine te-a silit ca să vii aicea și la locurile noastre? Sau cine este Cel ce ți-a dat ție toiagul acesta spre pierzarea noastră?» Atunci apostolul lui Hristos cu glas liniștit a certat duhurile cele necurate, iar pe cei ce pătimeau

Sfântul Evanghelist Matei

și se aflau în zbuciumări i-a vindecat și i-a făcut pe ei să urmeze lui cu bună rânduială și cu minte.

Iar episcopul cetății aceleia, Platon cu numele, aflând de venirea sfântului, a ieșit afară împreună cu clerul și l-a întâmpinat, și amândoi împreună au intrat în cetate înaintea tuturor. Atunci apostolul, înfigând toiagul în pământ, a slăvit pe Dumnezeu, Cel ce i s-a arătat lui ca un prunc și i-a poruncit să facă aceasta. Și, o, minune!, îndată toiagul cel uscat a prins rădăcină și a făcut crengi și roadă a dat, care pica mursă de miere, precum a zis Domnul. Lângă rădăcina copacului s-a făcut o fântână, ce izvora apă prea curată și prea dulce, încât toți cei ce treceau pe acolo s-au spăimântat de această minune. Și fiindcă vestea aceasta s-a împrăștiat în toate părțile cetății, alergau împreună mulțimile ca să vadă minunea. Cei care gustau din dulceața copacului și se spălau cu apa din izvor lepădau îndată toată nebunia și cruzimea cea sălbatică din sufletul lor, pe care o aveau cu înșelăciune din pricina închinării la idoli. Dar multe pătimind de la împărat, apostolul Domnului prin foc și-a primit sfârșitul. În urmă însa, a făcut pe împăratul să se întoarcă la credința lui Hristos prin minunea ce au făcut moaștele lui. Împăratul, botezându-se, a luat numele Matei și a zdrobit idolii, a înduplecat pe supușii săi și au crezut toți în Hristos. Apoi și episcop făcându-se, a lăsat după moarte episcopia fiului său, după așezământul ce prin vedenie i-a făcut lui dumnezeiescul apostol.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea celui dintre sfinți Părintelui nostru Grigorie, făcătorul de minuni, episcopul Neocezareii.

Tot în această zi marele făcător de minuni a adormit.

Acesta a trăit în zilele împăratului Aurelian și era din părinți elini și de tânăr a ales partea cea bună, cunoscând adevărata credință în Hristos. Crescând el în vârstă, creștea și dreapta credință într-însul. Iar din pricina mărimii și

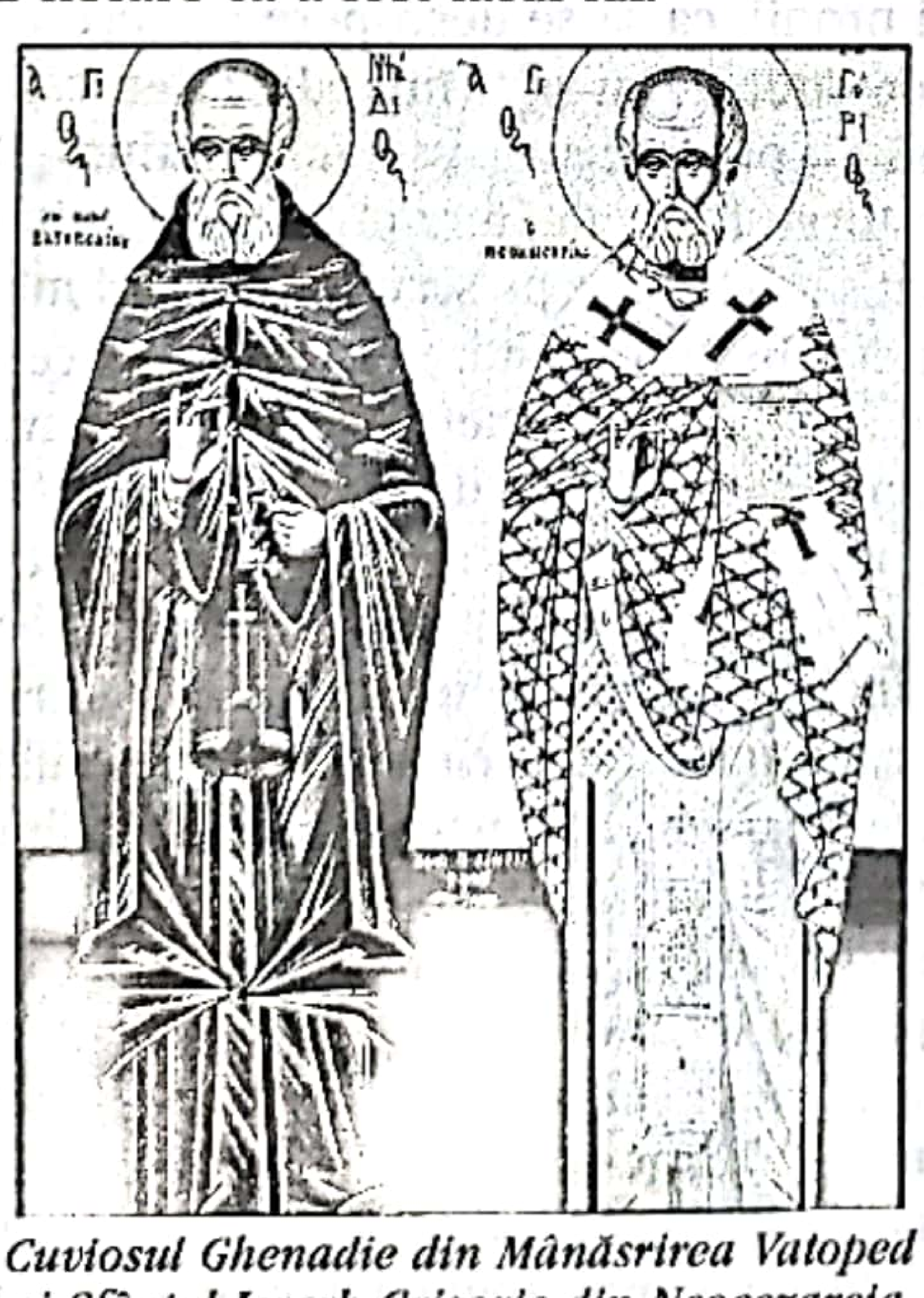
mulțimii minunilor ce făcea, a dobândit numele său, căci a fost chemat făcător de minuni.

Aflându-se încă la școală în Alexandria, după obicei învățând filozofia, a venit la el o femeie desfrânată cu gândul ca apoi să-l cleveteascä, îndemnată fiind de alți ucenici ce erau cu dânsul. Însă cuprinsă fiind de demon care o zbuciuma, sfântul a tămăduit-o cu rugăciunea sa.

A văzut sfântul și pe Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu, împreună cu Ioan cuvântătorul de Dumnezeu, aievea învățându-l taina Sfintei Treimi. Și după ce a fost hirotonit episcop al Neocezareii de Fedim, episcopul Amasiei, și după ce a mers la biserica ce i s-a dat, se spune că a făcut multe minuni, care nu s-au auzit, și mai mari decât se pot crede.

Că a pornit cu rugăciunea o piatră mare cât un munte și a mutat-o în altă parte. Și fiind sfântul călător s-a abătut de a intrat într-o capiște idolească, unde a gonit demonii de acolo și după ce s-a dus sfântul, n-au mai cutezat să intre demonii acolo. Aceasta aflând cel ce purta grija capiștei, s-a mâniat pe sfântul. Iar sfântul a scris pe o hârtie: «Eu, Grigorie, poruncesc ție, satano, intră», și punând-o în capiște, au intrat iarăși demonii în ea. Iar mai-marele capiștei s-a îngrozit de această minune și a devenit ucenic lui Hristos, apropiindu-se de marele Grigorie.

Și un lac mare, ce făcea valuri ca marea, l-a secat și l-a făcut uscat, secând împreună și vrajba pe care doi frați o aveau între dânșii, zicând fiecare că a fost lacul lui.

Cuviosul Ghenadie din Mănăsrirea Vatoped și Sfântul Ierarh Grigorie din Neocezareia

Oprit-a și calea unui râu, rugat fiind de locuitorii de acolo, înfigându-și toiagul în udătura pământului cea repede, făcând atunci minuni peste minuni. Căci se vedea unde se întorcea apa înapoi, ca și cum s-ar fi temut a se atinge de toiag, care toiag, uscat fiind și lipsit fiind de fireasca umezeală, s-a făcut copac verde și frumos, și nici îndelungarea vremii n-a stricat minunea, ci și acum, precum se spune, apa ocolește pe departe, iar copacul stând de atâția ani propovăduiește puterea lui Hristos arătată prin marele Grigorie.

Afară de aceasta, pe un evreu, ce se prefăcea că este mort zăcând răsturnat, l-a făcut cu adevărat mort, precum el se prefăcea.

Altădată iarăși făcând rugăciune în munte, s-a arătat ca fiind copac celor ce căutau să-i facă rău.

Deci, venind vremea trecerii către Domnul, a mulțumit lui Dumnezeu că, primind cetatea sa cu mulți oameni și fiind plină de necredincioși și păgânătate, a lăsat-o cu toți așezați în credință.

Tot în această zi, pomenirea Părintelui nostru Cuviosului și Mărturisitorului Lazăr zugravul.

Acest sfânt de mic copil s-a făcut monah și a învățat meșteșugul zugrăvirii. Iar pe lângă viața aspră și înfrânarea ce întrebuința, se silea fericitul încă și spre milostenie. Pentru care a și primit harul preoției. Iar după ce s-a făcut preot, a dat război împotriva tuturor eresurilor, și atât de multe necazuri a suferit, nu numai de la nestorieni și eutihieni și dioscoreni, ci și de la luptătorii împotriva icoanelor, încât este cu neputință prin cuvânt a se spune. Ci și la Roma cea veche a fost trimis ca să ajute părinteștile și apostoleștile dogme, cărora le dau război luptătorii împotriva icoanelor. Și, întorcându-se de la Roma la Constantinopol, iarăși a fost trimis la Roma pentru aceeași pricină; și în drumul său de a doua oară la Roma, pe la mijlocul căii, s-a îmbolnăvit din tulburările vremii, și așa și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Iar cinstitul lui trup, fiind adus la împărăteasa cetăților, a fost așezat în mănăstirea ce se numea a lui Evandru.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Zaharia Ciobotarul și a lui Ioan.

Povestire foarte folositoare.

Un om oarecare, vestit în lucrările lumești, cu numele Ioan, lepădând toate îndulcirile vieții, ducea o viață smerită și monahicească. Și îndeletnicindu-se cu fapte dumnezeiești, se sârguia ca să placă numai lui Dumnezeu. Deci, ostenindu-se pururea întru rugăciuni și cereri, tindea și sporea către cele mai înaintate și mai mari isprăvi. Fiindcă, pe lângă celelalte ale lui pășiri, avea obicei a se duce ca să privegheze toată noaptea la bisericile Domnului. Într-o noapte, s-a dus la biserica cea mare a Sfintei Sofia ce se află în Constantinopol și, aflând ușile încuiate, a șezut acolo pe un scaun ce era aproape, fiind ostenit el, și întru șederea sa își citea slujba cu glas șovăitor.

Și iată a văzut o strălucire de lumină, ce venea de afară, și privind mai cu luare aminte, a văzut un bărbat cucernic, care urma după lumina aceea. Deci, bucurându-se pentru acea privire, a luat mai bine aminte, voind să vadă ce are să facă acel om. Și când a ajuns omul acela la porțile bisericii Sfintei Sofia, ce erau închise, și-a plecat genunchii înaintea porților, și îndestul a făcut rugăciune, apoi a ridicat în sus mâinile sale și, făcând semnul crucii pe porți, îndată porțile s-au deschis singure, și împreună cu lumina a intrat înăuntru și bărbatul acela. Și după ce a intrat, iarăși a plecat genunchii pe pardoseală, unde deasupra era zugrăvită icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, și, sculându-se, a deschis și acolo porțile. Și venind la porțile cele frumoase de argint ale bisericii în pridvor, destulă rugăciune a făcut acolo, apoi cu semnul crucii le-a deschis și pe acelea, și așa a intrat în biserică cu totul luminat fiind.

Deci, mergând în mijlocul bisericii, și-a ridicat mâinile în sus, înduplecând pe Dumnezeu. Iar după ce și-a isprăvit rugăciunea, s-a întors înapoi și trecea prin pridvorul bisericii, iar porțile se încuiau prin dumnezeiască lucrare îndată ce acela ieși afară. Deci, sta sfântul om Ioan și căuta cu luare aminte, unde va merge acel bărbat dumnezeiesc, după ieșirea din biserică. Și fiindcă acela mergea pe drumul drept, nu s-a lenevit avramicescul Ioan a-l urma, ca să afle unde se ascunde acest fel de scump mărgăritar al lui Dumnezeu. Și abătându-se acela puțin din dreptul drum, mergea spre schela cea pogorâtoare a Sfântului mucenic Iulian; și apropiindu-se de casa foarte mică, și bătând cu mâna în ușă, a strigat încet numele femeii ce era înăuntru: «Maria», și așa a intrat înăuntru. Atunci lumina ce-l lumina pe cale s-a ridicat din mijloc, și așa între amândoi s-a făcut noapte întunecată.

Iar femeia acelui dumnezeiesc bărbat a aprins lumânarea din candelă și a dus-o bărbatului ei; însă el nu s-a culcat pe pat, nici nu și-a odihnit trupul în vreun alt chip, ci a început să lucreze, căci era ciobotar. Atunci și cel ce-i urma lui, vrednicul de pomenire Ioan, fără de sfială a intrat înăuntrul casei, și căzând la picioarele lui, le uda cu lacrimi și rugându-l pe el, zicea: «Nu te ascunde de mine, cine ești, și care este înalta ta viețuire, prin care faci astfel de minuni, pe care le-am văzut însumi cu ochii mei». Iar, smerit-cugetătorul acela zicea: «Iartă, bătrânule, pentru Domnul. Eu sunt om păcătos și nu am la sinemi nici o faptă bună. Că cine sunt eu păcătosul? Sau de unde am învățat vreo înaltă viețuire, precum singur zici, în vreme ce sunt sărac și mă aflu lucrător meșteșugului celui mai neînsemnat; te-ai înșelat, omule, te-ai înșelat, și ai văzut nălucă, iar nu adevărul».

Atunci bătrânul a adăugat lacrimi peste lacrimi, și nu înceta a-l jura pe el pe numele lui Dumnezeu, ca să-i arate lui fapta bună a sa cea mare. Căci zicea: «De nu era lucrul dumnezeieștii pronii, ca să se descopere petrecerea ta, cu adevărat nu m-aș fi învrednicit eu cel mai mic să fiu privitor al acestui fel de taină». Deci, strâmtorat fiind de jurăminte acel minunat bărbat s-a sculat de pe scaun și, făcând mai întâi metanie bătrânului, a început a zice așa: «Bine să știi, fratele meu, că nici o ispravă pe pământ n-am câștigat decât să mă înnoroiesc și să mă întinez cu păcatele și să cinstesc mai mult desfătarea trupească. Iar după aceasta, din bunătatea Dumnezeului meu, luând în minte frica muncii, după cum vezi mi-am luat femeie, dar n-am întinat curățenia trupului. Ci amândoi cu unire păzim fecioria și tăinuim aceasta, zicând că ea este stearpă. Și până acum, cu ajutorul lui Dumnezeu, păzim noi adevărata curățenie a sufletului și a trupului, pentru dorința și dragostea Ziditorului nostru. Voi adăuga încă și alta, pentru legătura jurământului. Bogăția mea toată nu este mai multă

decât numai trei arginți și jumătate, și cu aceștia cumpărând piei, lucrez meșteșugul ciobotelor; și dobânda ce o scot de acolo o despart în două părți: o parte adică, cea mai dreaptă și de căpetenie, o hărăzesc lui Hristos, împărțind-o la săraci – frații lui Hristos; iar cealaltă parte o cheltuiesc la trebuințele noastre; și așa pururea petrecând, aștept neîncetat pe înfricoșătorul Judecător ce va să vină. Și-mi aduc aminte de cercetarea cea înfricoșătoare ce au să-mi facă cumpliții demoni».

Această poveste auzind-o Ioan și înspăimântându-se de curata și fericita viață a pururea pomenitului Zaharia (căci așa se numea), l-a lăudat pe el. Apoi binecuvântându-l pe acel minunat bărbat, a ieșit din casa lui cu bucurie și veselie. Și Ioan s-a dus la casa unde găzduia, mulțumind lui Dumnezeu pentru minunile mari ce a văzut. Iar fericitul Zaharia, cel ce întru adevăr era lipsit de mândrie, voind ca să fugă de amăgirea deșertăciunii lumești, și-a lăsat casa sa și a fugit, cu desăvârșire necunoscut tuturor făcându-se.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Longhin, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ghenadie, patriarhul Constantinopolului, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Maxim, patriarhul Constantinopolului, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Iustin, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Ghenadie, cel ce s-a nevoit în, Mânăstirea Vatoped, și a fost dochiar, și s-a învrednicit a vedea cum un butoi gol a izvorât untdelemn prin minunea Născătoarei de Dumnezeu, și care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

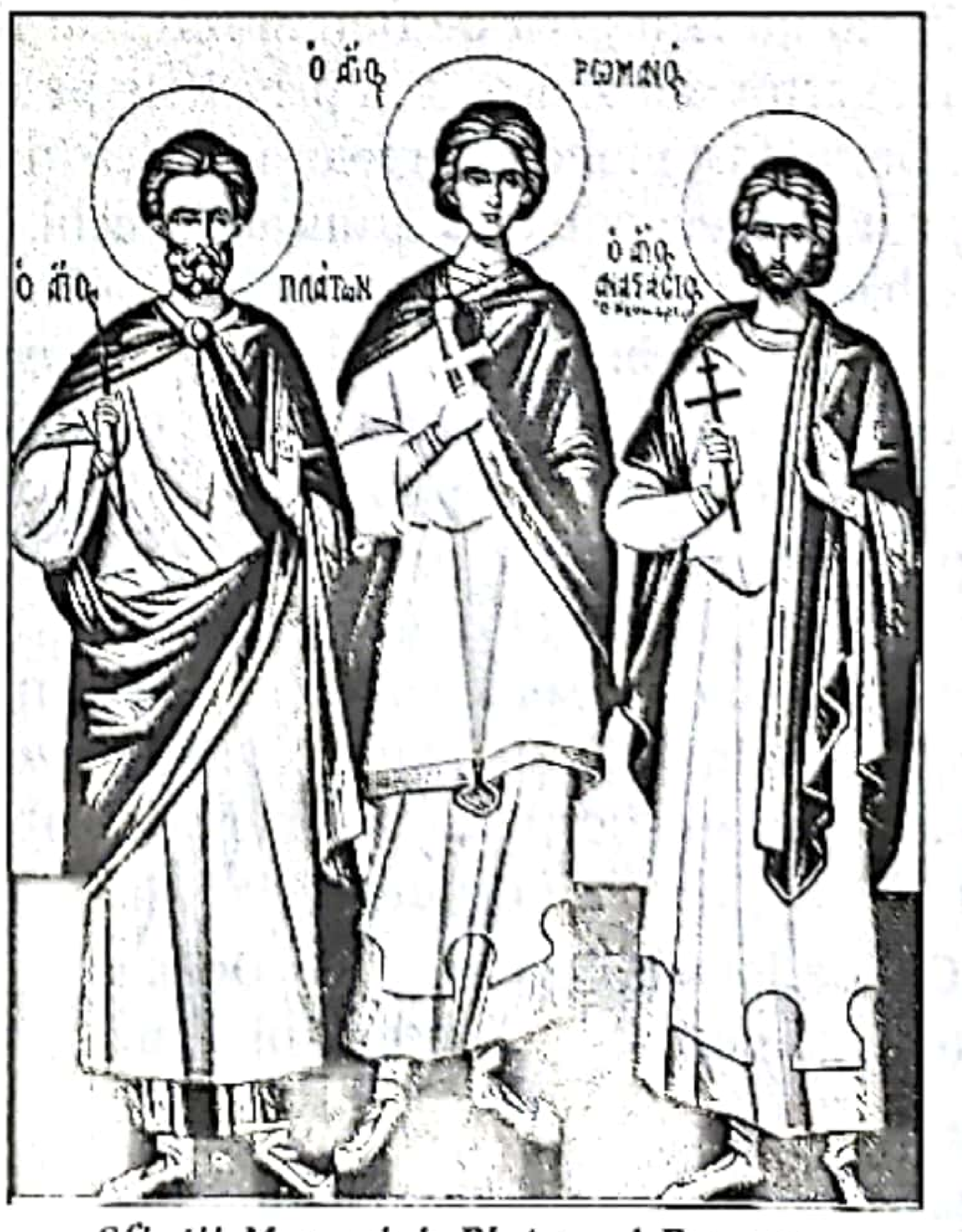
În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Platon.

Acesta era din țara galatilor, din cetatea Anghirei, frate al Sfântului Mucenic Antioh. Și pentru mărturisirea lui Hristos a fost adus înaintea guvernatorului Agripin. Tânăr fiind de vârstă. Și au fost rânduiți doisprezece slujitori de l-au bătut și l-au supus la tot felul de chinuri îngrozitoare pe care le-a îndurat ca un mucenic, iar la sfârșit i-au tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Romano.

Acesta a trăit în zilele împăratului Maximian și pentru dragostea ce avea pentru Hristos a tras înapoi pe eparhul Asclipiad, care voia să intre în capiștea idolilor, zicându-i că idolii nu sunt dumnezei. De aceea l-au bătut peste gură și l-au chinuit. Și ceru sfântul de se aduse un copilaș, spre mustrarea eparhului. Și l-a întrebat eparhul: «Pe care Dumnezeu se cade să-l cinstim și să ne închinăm lui?» Iar el a răspuns: «Pe Dumnezeul creștinilor». Deci bătând eparhul pe copil, fiind și maică-sa de față, copilului fiindu-i sete a cerut apă, dar maică-sa fiind binecredincioasă și de Dumnezeu iubitoare i-a zis: «Nu bea, fiul meu, din această apă, ci du-te și bea din apa cea vie». Și fiindcă copilul mustra încă pe tiran, iarăși l-au bătut și i-au tăiat capul. Iar Sfântului Romano i-au tăiat limba, dar și după ce i-au tăiat-o a grăit, mulțumind lui Dumnezeu.

Deci auzind împăratul Maximian de minunea aceasta a sfântului a poruncit să fie sugru-

Sfinții Mucenici: Platon și Romano
Sfântul Nou Mc. Anastasie (din sinaxarul grecesc)

mat în temniță, și așa a părăsit el această viață deșartă, luând cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului prunc care, întrebat fiind de eparhul: «pe care Dumnezeu se cade a-l cinsti» și răspunzând că «pe Hristos», de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Romano, diaconul palestineanul.

Acesta era din Palestina și a fost diacon al bisericii din Cezareea Palestinei. Și a săvârșit mărturisirea lui în orașul Antiohiei, pe vremea lui Dioclețian. Deci acest pururea-pomenit îndemna cu învățătura sa la mucenicie pe creștinii care, temându-se de chinuri, nu mărturiseau pe Hristos. Drept aceea și el însuși fiind chemat, a stat înaintea judecătorului, mărturisind pe Hristos Dumnezeu adevărat. Și îndată a fost osândit să fie aruncat în foc; dar aflând Dioclețian n-a lăsat să-l arunce în foc, ci a poruncit să-i taie limba. Dar mucenicul lui Hristos, deși s-a lipsit de limbă, mai tare însă și mai curat vorbea, propovăduind în priveliște pe Hristos. După aceasta l-au pus la închisoare și i-au băgat picioarele în butuc și, încingându-i gâtul cu funie, prin sugrumare l-au omorât.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Zaheu, diaconul bisericii Gadirilor, și Alfeu, care de sabie, s-au săvârșit.

Acest fericit Zaheu a fost dus înaintea judecătoriei închinătorilor de idoli, având pe grumajii săi un lanț greu de fier. Și întrebat fiind de judecător a mărturisit în priveliște pe Hristos. Deci a fost muncit cu grele și crude chinuri. După aceea legându-l, l-a aruncat în închisoare și i-a băgat picioarele în butuc și, așa fiind întins, a suferit cu bărbăție patru zile și patru nopți.

După aceasta a fost adus la judecătorie și Sfântul Alfeu, care era plin de Duhul Sfânt. Și după ce i-a strujit tot trupul cu bătăile și i-a ars coastele, l-a băgat în închisoare ca să pătimească acolo cele asemenea, cu împreună-nevoitorul lui, Sfântul Zaheu. Iar în ziua următoare, li s-au tăiat amândurora capetele prin sabie și așa au luat, fericiții, cununa nevoinței.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

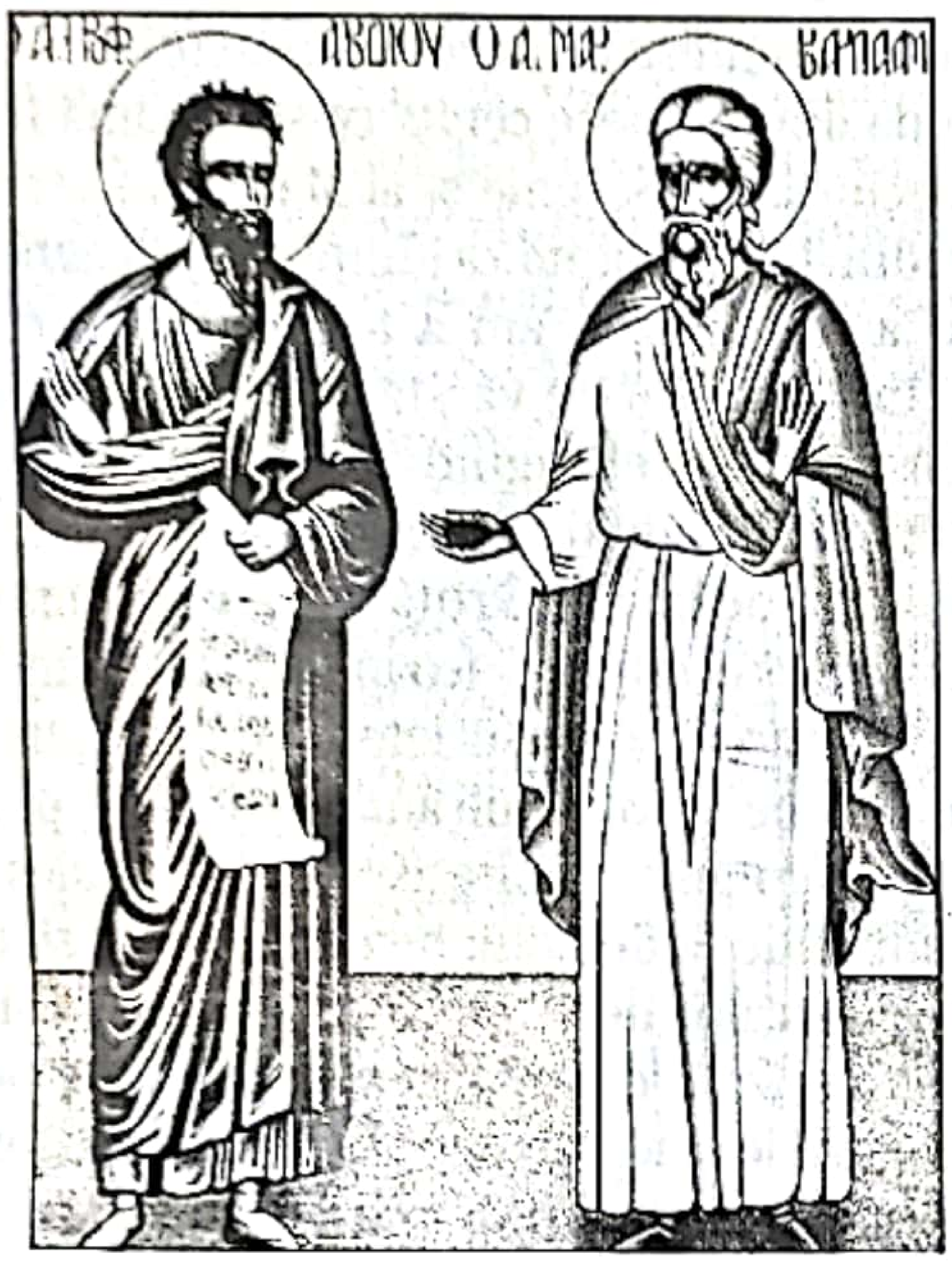
În această lună, în ziua a nouăsprezecea, pomenirea Sfântului Prooroc Avdie.

Acesta se tâlcuiește robul Domnului, ori mărturisit, și era din pământul Sihem, din țarina lui Vitaharam. El a trăit mai înainte de nașterea lui Hristos cu opt sute de ani. A slujit mai întâi regelui Samariei Ahav și apoi lui Ohozia. După ce a trimis Ohozia către sfântul și marele Prooroc Ilie doi căpitani cu câte cincizeci de oameni, să-i spună să se pogoare din munte și să meargă la el și aceștia prin rugăciunea proorocului au fost arși, împreună cu cetele lor, de focul căzut din cer, atunci a trimis Ohozia la acest prooroc Avdie, ca să-l cheme și să i-l aducă înainte pe al treilea căpitan peste cincizeci de oameni, pe care nu-l nimicise Ilie. Acesta, mergând la prooroc, a căzut la picioarele lui și s-a rugat să nu-l arză, ci să se pogoare și să meargă la rege. Iar proorocul lui Dumnezeu a făcut aceasta, așa cum se pomenește în cartea a patra a regilor. Și de atunci și în urmă părăsind Avdie pe rege, a urmat proorocului Ilie, făcându-se ucenic al lui, și proorocind multe a murit și a fost îngropat în mormântul părinților săi.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Varlaam.

Acest Sfânt Mucenic Varlaam era din Antiohia Siriei, bătrân fiind cu vârsta și, fiindcă mărturisea pe Hristos, a stat înaintea stăpânitorului Antiohiei și neînduplecându-se a jertfi la idoli a fost bătut cu vine de bou; după aceea i s-au dezrădăcinat unghiile. Apoi fiind dus la un Jertfelnic idolesc, a poruncit ca să-i deschidă cu sila mâna dreaptă și să-i pună în ea cărbuni aprinși și tămâie, căci socotea stăpânitorul că nu va putea suferi, ci va arunca cărbunii împreună cu tămâia deasupra jertfelnicului idolilor și prin aceasta să se arate că a adus jertfă la idoli. Iar pătimitorul pentru Hristos a stat cu mare bărbăție neschimbat și netulburat, fără a mișca mâna cea dreaptă a sa, arătându-se cu adevărat mai puternic decât arama și fierul, până când focul i-a mâncat toată carnea mâinii drepte a lui și a căzut focul singur pe pământ; căci a ales viteazul luptător al ade-

vărului cu cuget bărbătesc și întărit ca mai bine să-i ardă mâna lui, fără a o mișca cât de puțin, decât să se arate păgânilor că a adus tămâie și jertfă demonilor. Pentru aceasta și în chinul acesta și-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu, luând de la Dânsul cununa mărturisirii. Deci pe viteazul acesta luptător l-a cinstit cu cuvinte de laudă ritoricești atât Marele Vasile cât și dumnezeiescul Hrisostom.

Sfântul Prooroc Avdie și Sfântul Mucenic Varlaam

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Azi, făcătorul de minuni.

Acesta a trăit pe vremea împăratului Dioclețian, în anii două sute optzeci și nouă, trăgându-se din țara isaurilor, ostaș cu meșteșugul. Deci, lăsând viața ostășească, petrecea prin pustietăți, în care aflându-se, făcea multe vindecări și minuni. A fost însă pârât de oarecare vânători și a fost adus la Dioclețian și credința în Hristos mărturisind a fost trimis la eparhul Achilin însoțit de o sută cincizeci de ostași, care în loc să piardă pe sfântul, au crezut și ei în Hristos, datorită minunii ce a făcut sfântul în acea călătorie; căci, fiind ostașii însetați, a scos sfântul apă și i-a adăpat în loc fără de apă. Deci eparhul primind pe sfinți în mâinile sale, i-a dus la un loc și a pedepsit pe sfântul Azi cu multe răni și chinuri ca doară văzând ceilalți să se teamă. Apoi l-au spânzurat pe el pe o roată și sub el a aprins un foc mare, dar văpaia s-a stins și sfântul a rămas nevătămat. Pentru aceasta femeia eparhului și fiica lui au crezut în Hristos. Atunci eparhul a poruncit mai întâi să se taie capetele celor o sută și cincizeci de ostași și femeii și fiicei sale, iar mai în urmă a poruncit să bată pe sfântul cumplit și să-i taie și lui capul. Și așa fericiții pătimitori pentru Hristos au luat cu toți cununa cea neveștejită a mărturisirii.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților o sută cincizeci de ostași, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintelor femei, soția și fiica eparhului, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților doisprezece ostași, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Agapie, care s-a săvârșit fiind sfâșiat de fiare.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Iliodor, cel din Maghido a Pamfiliei.

Pe vremea împărăției lui Aurelian în Roma, domnind Aetie în Maghido, cetatea Pamfiliei, în anii două sute șaptezeci și doi, fericitul acesta Iliodor aflându-se în aceeași cetate și pe Hristos propovăduindu-L cu îndrăzneală, a fost pârât la guvernator. Deci stând față înaintea lui și auzind multe măguliri și fiindcă nu s-a plecat a jertfi idolilor, a fost spânzurat și strujit și ars cu făclii aprinse; a căror iuțime de chinuri străbătând pe sfântul la inimă zicea: «Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mi». Și îndată a venit glas din cer, zicând: «Nu te teme, căci Eu cu tine sunt». Acest glas auzindu-l acei ce țineau făcliile, către acestea văzând încă și patru îngeri care îi opreau pe ei de a chinui pe sfântul, au crezut în Domnul, iar pe guvernator l-au înfruntat și l-au rușinat. Pentru aceasta fiind aruncați în mare, au luat de la Domnul cununile mucenicìei.

Atunci a poruncit guvernatorul să fie încins un bou de aramă și înăuntrul lui să fie băgat mucenicul lui Hristos. Deci, după ce l-au băgat în el, a făcut rugăciune sfântul, iar boul ce scânteia s-a făcut îndată rece și mucenicul cânta înăuntrul lui. Deci guvernatorul, auzind pe sfântul cântând, s-a spăimântat și apropiindu-se acolo și cunoscând că boul ce cu puțin mai înainte era foarte arzător s-a prefăcut în foar-

te rece, a zis către sfânt: «O, cap necuvios, vrăjile tale și acest foc l-au biruit». Iar sfântul i-a răspuns: «Vrăjile mele sunt, Hristosul meu. Ci dă-mi vreme de trei zile, ca să socotesc ce trebuie să fac». Și învoindu-se guvernatorul, sfântul a intrat pe ascuns în capiștea ce se numea Panteon, fiindcă acolo erau toți idolii, și făcând în acesta rugăciune, îndată s-a făcut cutremur și din acel cutremur au căzut jos toți idolii și s-au zdrobit. Aceasta aflând, guvernatorul a adus pe mucenic față la divanul său și, umplându-se de mânie, a poruncit să fie spânzurat sfântul și să i se bată cuie înroșite în cap, pe care sfântul le-a răbdat cu ajutorul lui Dumnezeu. Deci văzând guvernatorul că nu se biruiește sfântul prin chinuri, a poruncit ca, legat cu lanțuri grele, să-l ducă la cetatea Atalenilor. Și, după ce l-au dus acolo, iarăși l-au întors înapoi și iarăși a stat față la divanul său.

Deci multe vorbindu-i ca să jertfească idolilor și văzându-l neînduplecat, a poruncit să fie băgate, în deschizăturile lemnului pentru chinuri, mâinile și picioarele mucenicului. Și arzând în foc o tigaie mare, l-a băgat în ea. Dar sfântul stând în mijlocul tigăii își făcea rugăciunea și pe cei ce erau împrejur îi îndemna să intre în tigaie, încredințându-i că vor rămâne nevătămați de foc. Crezând cuvintelor lui, au intra mulți dintr-înșii și, rămânând nevătămați precum zicea sfântul, au crezut în Domnul nostru Iisus Hristos, zicând: «Cu adevărat mare este Dumnezeul creștinilor». Acestea, după ce le-a văzut, guvernatorul s-a temut ca nu cumva cei ce au crezut să răpească pe sfântul din mâinile lui. De aceea a poruncit ca să-l ducă pe el iarăși la Maghido. Și după ce a ajuns în cetate, iarăși a fost înfățișat la cercetare. Și după ce a vorbit multe și nu s-a înduplecat sfântul să jertfească idolilor, a poruncit guvernatorul Aetie să i se taie limba și, spânzurându-l, să fie bătut două ceasuri; după aceasta a pus pe dânsul frâu și-l trăgea afară din cetate ca să-l omoare. Și făcând sfântul semn cu mâna către cei ce-i trăgeau, ca să-i dea lui puțină vreme de rugăciune, a stat la rugăciune și, plinindu-și rugăciunea, i s-a tăiat capul și așa a luat fericitul cununa mărturisirii.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Antim, Talaleu, Cristofor și Eufimia și cu fiii lor și Sfântul Panharie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

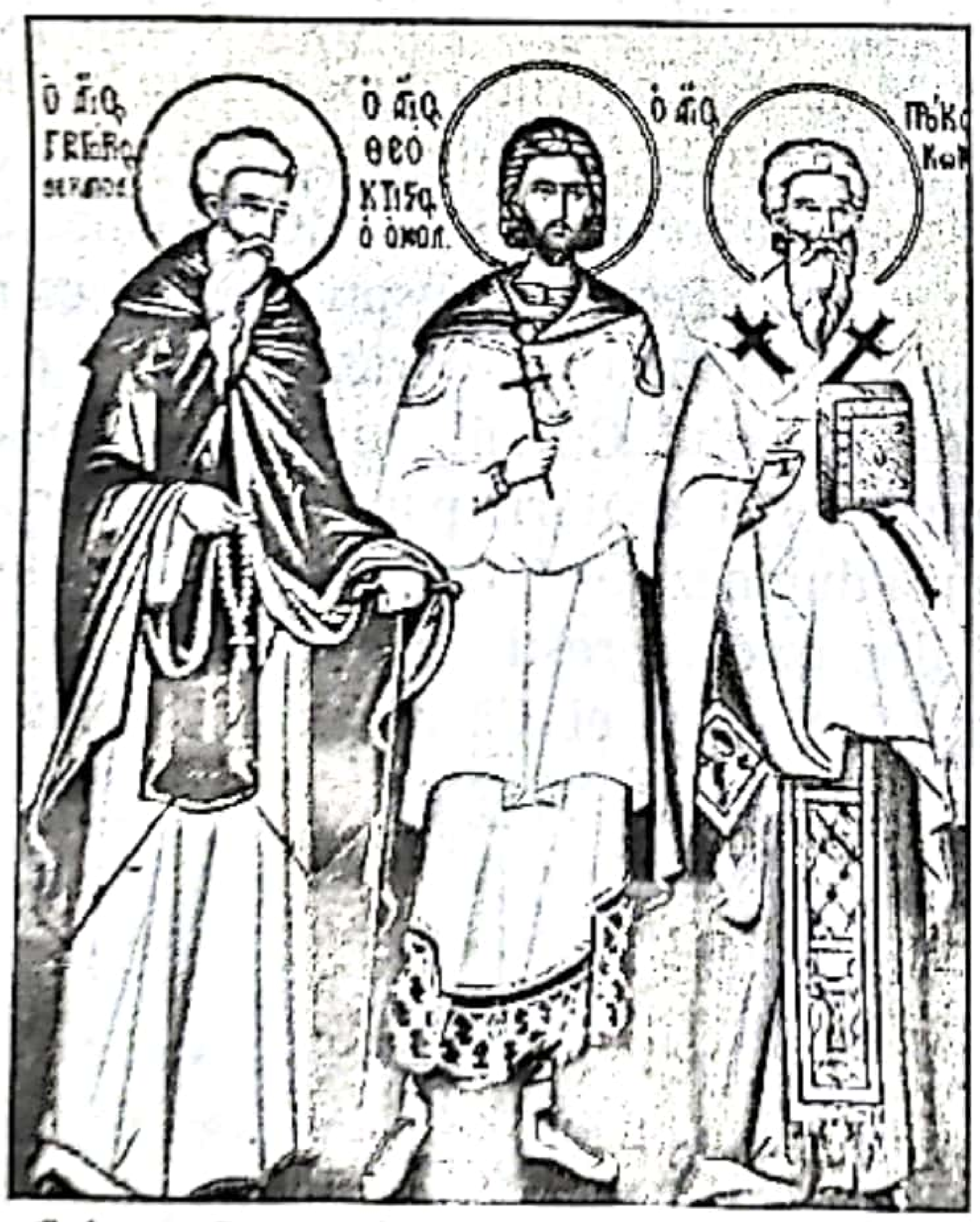
În această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea Preacuviosului și de Dumnezeu purtătorului Părintelui nostru Grigorie Decapolitul.

Acest sfânt era din Isauria, născut și crescut într-una din cele zece cetăți, ce se cheamă Irinopol, fecior al lui Serghie și al Mariei, în vremile necredincioșilor luptători împotriva icoanelor. Când a fost de opt ani a fost dat la carte și învățând s-a făcut de vârstă, se găteau părinții să-l însoare; iar el fugind pe ascuns, mai ales pentru eresul luptătorilor împotriva icoanelor umbla din loc în loc, sărutând pe cei ce mărturiseau pentru sfintele icoane și strângând la sine de la aceia folos sufletesc. Apoi, supunându-se pe sine la toată înfrânarea și aspra petrecere, s-a luptat cu multe ispite și mai ales cu cele aduse de la demoni; pentru care s-a și arătat mare făcător de minuni. Acesta a mers și în Asia și la Bizanț dorind să mărturisească pentru sfintele icoane. Iar de acolo s-a dus la Roma și, străbătând tot Apusul și spăimântând pe mulți cu semnele și cu minunile ce făcea, iarăși s-a întors la Bizanț; și de acolo s-a dus la muntele Olimpului. Deci suindu-se acolo și topindu-se foarte, s-a îmbolnăvit de idropică, încât numai după glas era cunoscut de cei ce-l știau. Deci pogorându-se din munte s-a dus la Tesalonic și de acolo venind iarăși la Bizanț a aflat pe Simeon mărturisitorul și purtătorul de Dumnezeu închis în temniță pentru sfintele icoane. Și închinându-i-se și rugându-l mult să se roage pentru el, cu pace s-a săvârșit. Sfintele moaște, ale acestui Sf. Grigorie, se află întregi în România la sfânta Mânăstire Bistrița-Vâlcea, care este făcută din temelie de răposatul ban Barbu Craiovescul. Acesta cu multă cheltuială a adus aceste sfinte moaște la această sfântă mânăstire, unde se află și până astăzi făcătoare de minuni, prin care și sfânta mânăstire de multe primejdii este ferită și pământul acesta multă folosință și ajutor are; iar cine merge la sfântul cu smerenie și cu credință află folosință și tămăduire atât trupește cât și sufletește.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Proclu, arhi-

episcopul Constantinopolului, care a fost ucenic al fericitului Ioan Hrisostomul și moștenitor al scaunului lui.

Acest între sfinți Părintele nostru Proclu a fost pe vremea împărăției lui Teodosie cel mic, în anii patru sute opt. Fiindcă era cucernic și îmbunătățit a fost hirotonit episcop al Cizicului de către Sfântul Sisinie, patriarhul Constantinopolului. Și mergând la Cizic nu a fost primit de către clericii eparhiei sale, căci aveau hirotonit pe altul cu numele Dalmat. Pentru aceasta s-a întors înapoi la Constantinopol rămânând fără de eparhie. Iar după ce a murit Maximian, patriarhul Constantinopolului, care se prăznuiește la douăzeci și una ale lui Aprilie, în timp ce încă se aflau moaștele lui în altarul marii biserici a fost ales Proclu patriarh al Constantinopolului. Și s-a suit în scaun în ziua mântuitoarelor patimi ale Domnului, adică în Sfânta și Marea Joi. Deci bine viețuind și bine conducând Biserica doisprezece ani și trei luni, cu pace s-a mutat către Domnul.

Cuv. Grigore Decapolitul, Cuv. Toctist mărturisitorul și Sfântul Proclu - Patriarhul Constantinopolului

Tot în această zi, pătimirea Sfântului Mucenic Dasie cel din Durostor (Silistra).

Acest sfânt a trăit pe vremea lui Maximian în anii două sute nouăzeci și opt, aflându-se în cetatea Durostor, care se află aproape de fluviul Dunării. În această cetate era obicei să săvârșească elinii în tot anul serbarea zeului lor Cronos. Mai înainte cu treizeci de zile de această serbare, alegeau un ostaș tânăr și frumos la față și-l găteau spre jertfă. Pe acesta mai întâi îl îmbrăcau împărătește, apoi îl îndemnau ca să-și facă el mai întâi orice poftă a sa și apoi îl junghiau peste jertfelnicul lui Cronos. Când a venit rândul să fie jertfit și ostașul acesta Dasie, ostașii cei împreună cu dânsul îl sileau ca să-și împlinească orice poftă a sa. Iar Dasie și-a pus în minte un gând foarte bun și înțelept și a zis către ei: «Fiindcă este să mor, mai bine îmi este să mor pentru Hristos ca un creștin». Deci înfățișat fiind la divanul guvernatorului a mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos. De aceasta fiind înștiințat Diocletian și Maximian, au adus înaintea lor pe sfântul și, fiindcă în priveliște a mărturisit buna cinstire, multe chinuri a luat de la ei și la sfârșit i s-a tăiat capul prin sabie și așa a luat fericitul cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Nirsa episcopul și Iosif ucenicul său și episcopul și alți împreună cu dânșii, care s-au săvârșit în Persia prin sabie.

Din aceștia, Nirsa era episcop bătrân cu vârsta de optzeci de ani, iar Iosif fiind cu aceeași vrednicie cinstit, adică episcop, era de optzeci și nouă de ani de bătrân. Împreună cu care și alți oarecare episcopi și preoți și din rândul celor mai simpli și femei fecioare și sihastre. Toți prin feluri de chipuri fiind cercetați și cu felurite chinuri fiind lămuriți și de credință nelepădându-se, li s-au tăiat capetele și așa au luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Isachie, Ioan și Savorie, care cu pietre fiind împroșcați s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Gheitazet și alți trei, care s-au săvârșit fiind împunși cu sulițele.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor fecioare Tecla, Vautha și Denahida, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Eustatie, Tespesie și Anatolie.

Aceștia au trăit în Gangria Galatiei, pe vremea împăratului Maximian, în anul 300. Toți erau fii ai lui Filoteu și ai Evseviei. Tatăl lor era din Galatia, iar maica lor din Nicomidia. Evstatie se sârguia spre învățătura cărților, iar Tespesie și Anatolie lucrau meșteșugul părintesc, fiind tatăl lor vânzător de haine. Filoteu tatăl

lor venind o dată de la Răsărit la Nicomidia împreună cu fiul său Anatolie a fost învățat credința lui Hristos de Luchian preotul și dascălul, cel ce călătorea împreună cu ei și, supunându-se învățăturilor aceluia, au crezut în Hristos și s-au botezat. Iar Evstatie și Tespesie, mergând și ei la Nicomidia, s-au întâlnit cu fericitul Antim, episcopul Nicomidiei, și învățând de la el credința în Hristos s-au botezat și ei; iar după aceea tatăl lor Filoteu a fost hirotonit preot și Evstatie hirotonit diacon.

Însă n-a trecut multă vreme și au murit părinții acestor sfinți. Și fiind pârâți la Maximian că sunt creștini, au fost bătuți cu toiege și puși la închisoare, în care venind dumnezeiescul înger, i-a dezlegat din legătură. A doua zi au fost dați la fiare și, luptându-se cu ele, au rămas nevătămați. Deci luându-i pe ei Antonie comitele și ducându-i la Niceea i-a pedepsit cu multe chinuri și după aceea i-a aruncat în temniță. În care iarăși arătându-li-se dumnezeiescul înger i-a ușurat pe ei de durerile rănilor și trupurile lor le-a făcut sănătoase. Acestea văzându-le acel vărsător de sânge, a hotărât asupra lor moarte de sabie. Și venind la locul hotărât spre tăiere, fără de veste și-au dat sfinții sufletele lor lui Dumnezeu, cu pace; iar gealații, cuprinși fiind de frica tiranului, le-au tăiat capetele, moarte fiindu-le trupurile.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Teoctist mărturisitorul și Patriciul, ce a fost famen, în zilele Teodorei Augustei împărătesei în anii 829.

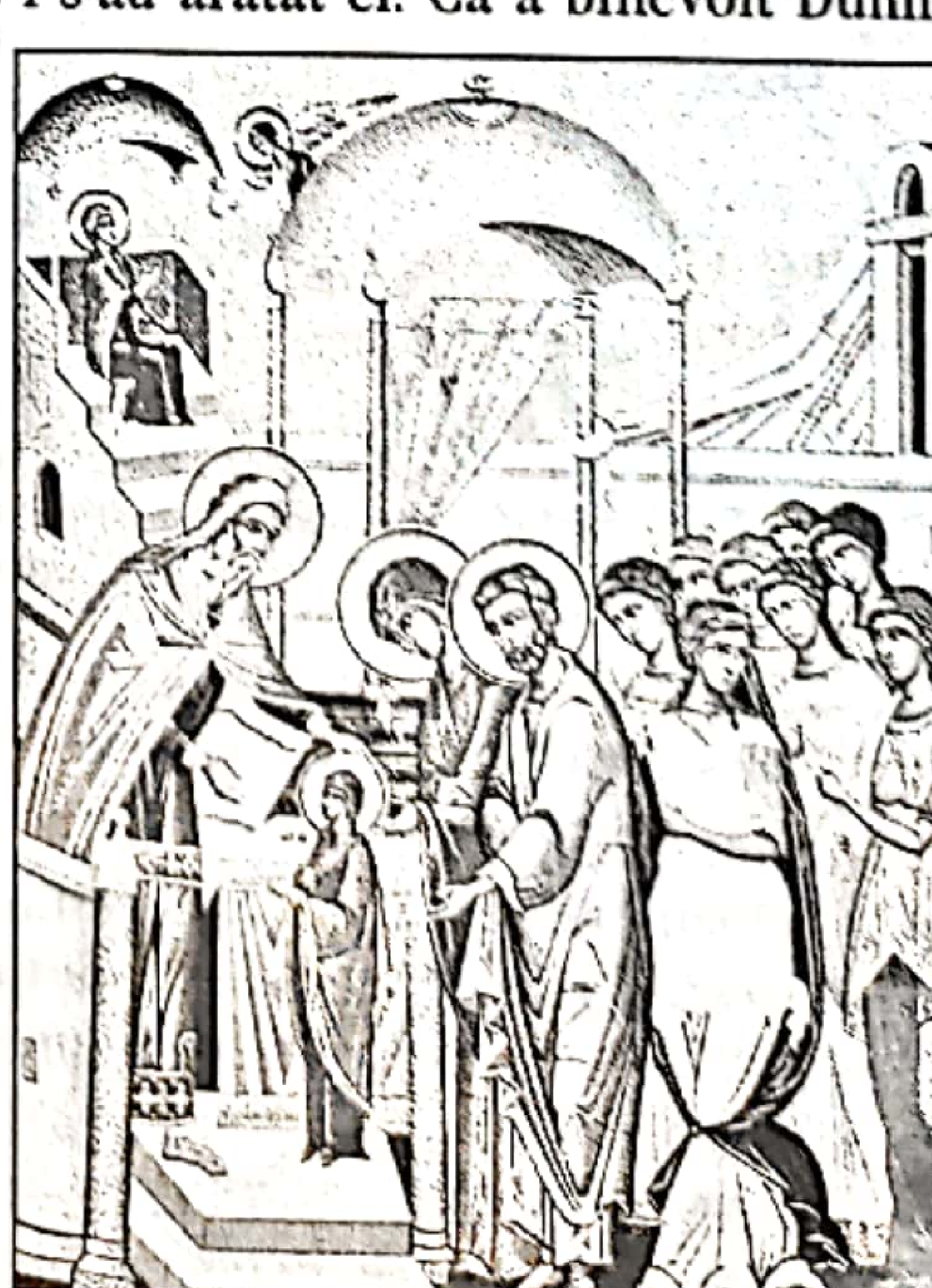
Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și una, Intrarea în Templu a Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei și pururea Fecioarei Maria.

Intrarea în Templul legii a Doamnei de Dumnezeu Născătoarei a pricinuit ortodocșilor creștini praznic minunat și a toată lumea. Fiindcă s-a făcut aceasta într-nu chip minunat și este înainte-mergătoare a marii și minunatei taine a întrupării Cuvântului lui Dumnezeu, care avea a se face în lume prin mijlocirea Născătoarei de Dumnezeu. Deci praznicul Intrării s-a început din pricina aceasta: Ana cea pururea pomenită, fiindcă mai toată viața a petrecut-o stearpă fără să nască prunc, ruga împreună cu bărbatul său Ioachim pe Stăpânul firii, ca să le dăruiască lor prunc, și făgăduindu-se că, dacă vor câștiga dorirea, îndată vor afierosi lui Dumnezeu pe pruncul cel născut. Și așa a născut pe ceea ce s-a făcut pricina mântuirii neamului omenesc, pe împăcătoarea și împrietenitoarea lui Dumnezeu cu oamenii, pe pricina înnoirii de a doua oară a lui Adam cel căzut și a sculării și a îndumnezeirii lui, pe Preasfânta Stăpână de Dumnezeu Născătoare Maria.

Când a fost de trei ani, au luat-o părinții ei și au adus-o pe ea în ziua de astăzi în Templu. Și plinindu-și făgăduința au afierosit pe fiica lor lui Dumnezeu celui ce le-a dăruit-o; și au dat-o pe ea preoților și mai ales lui Zaharia, arhiereului celui de atunci. Acesta luând-o pe ea, a adus-o în cele mai dinăuntru ale Templului, unde numai singur arhiereul o dată pe an intra. Și aceasta a făcut-o după voința lui Dumnezeu Celui ce după puțin avea a Se naște dintr-însa spre îndreptarea și mântuirea lumii. Deci acolo a rămas Fecioara doisprezece ani, cu rară cuviință, hrănindu-se cu hrană cerească de către Arhanghelul Gavriil. Învrednicindu-se și dumnezeieștii arătări, până ce s-a apropiat vremea dumnezeieștii Bunei Vestiri și a descoperirilor celor cerești și mai presus de fire care i s-au arătat ei. Că a binevoit Dumnezeu

Intrarea în Biserică a Maicii Domnului

a Se întrupa dintr-însa pentru iubirea de oameni, ca să înnoiască de a doua oară lumea cea stricată prin păcat. Atunci Născătoarea de Dumnezeu, ieșind din Sfintele Sfintelor, a fost dată lui Iosif logodnicului, ca acela să-i fie păzitor și martor al fecioriei ei și ca să slujească, atât la nașterea ei cea mai presus de fire, cât și la fuga ei cea în Egipt și la întoarcerea cea de acolo în pământul lui Israel.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Dumnezeule, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea Sfinților Apostoli din cei șaptezeci, Filimon, Arhip, Onisim și Apfia, cei ce au fost ucenici ai Apostolului Pavel.

Aceștia au fost pe vremea împărăției lui Nero, ucenici fiind Sfântului Pavel, și au mărturisit la Colose orașul Frigiei, aproape de Laodiceea. Făcând păgânii praznic Artemidei, în capiștea lor din Colose, sfinții, cu alți creștini dimpreună, lăudau pe Dumnezeu în sfânta biserică. Retrăgându-se ceilalți când au năvălit idolatrii, au rămas numai ei singuri cu Apfia, credincioasă fiind și ea, dorind de mărturisirea lui Hristos. Deci, prinzându-i, i-au adus la Androcleu mai-marele Efesului și au fost bătuți de el, dar nesupunându-se a face jertfă la idolul ce se chema de dânșii Mina, i-au îngropat până la brâu și așa i-au ucis cu pietre, săgetați fiind întâi de copii mici cu săgețile.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Cecilia și a Sfinților Mucenici Valerian și Tiburtie.

Aceștia au suferit pe vremea împărăției lui Dioclețian. Cecilia era din Roma, din neam strălucit. Deci măritând-o după Valerian, l-a adus la credința în Hristos și l-a hotărât a petrece în curăție. Iar Valerian a întors pe Tiburtie, care îi era frate bun, și la atâta faptă bună s-a ridicat Tiburtie încât și cu îngerii vorbea în toate zilele. Dar, fiindcă îngropau ei moaștele mucenicilor lui Hristos, au fost pârâți la Tuschie Almachie prefectul cetății și, fiind aduși înaintea lui și mărturisind ei pe Hristos, au fost dați pe seama lui Capelarie Maxim să li se taie capetele. Acesta după ce a tăiat pe sfinți, văzând îngeri petrecând și purtând ca niște odoare sufletele mucenicilor, a crezut și el. Iar Sfânta Cecilia, fiind băgată într-o baie foarte tare înfierbântată, a fost silită să stea în ea trei zile. Apoi din porunca prefectului i s-a tăiat capul acolo în baie.

Sf. Ap. Filimon; Sf. Mc. Cecilia; Sf. Ap. Arhip

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Maxim Capelarie, care prin bătaie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea nevoinței Sfinților Mucenici Marcu, Ștefan și a altui Marcu.

Aceștia erau pe vremea împăratului Diocletian și a mai-marelui Magnus, din cetatea Antiohiei Pisidiei. Deci fiind prinși, și pe Hristos în priveliște mărturisind și multe chinuri suferind și nevrând a se lepăda de Hristos, li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea chinuirii Sfântului Mucenic Procopie, cel din Palestina.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Menignu Piuarul.

Acesta era din colonia Elespontului din cetatea Parios. Și auzind pe oarecare ostași strigând în piață că Nazarineanul Iisus venind noaptea a furat pe cei legați ai noștri, aprinzându-se foarte cu duhul, multă grijă punea ca să câștige mucenicia. Căci în aceeași cetate a sfântului mulți mucenici fiind închiși prin

închisori de paznici, ușile fiind încuiate, sfinții au fost dezlegați din legături de dumnezeiesc înger și, nefiind găsiți, foarte s-au tulburat mult prigonitorii. Iar Menignu auzind și dumnezeiesc glas chemându-l pe el și îndemnându-l către lupte, n-a zăbovit. Ci dând înapoi stăpânilor hainele ce le luase spre înălbire, și poruncile date de tirani rupându-le, a fost bătut cumplit de chinuitori, apoi aruncat la pământ, spânzurat pe lemn, strujit, și degetele picioarelor i s-au tăiat. Deci adus fiind înaintea tiranilor și nevrând ca să jertfească, a fost osândit la moarte; și fiind lovit de gealat cu sabia, și-a dat Domnului duhul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Avva.

Acesta era din neamul israeliților. Lăsându-și el părinții și patria, și bogăția, a urmat unui monah și, luând chipul monahicesc, a petrecut împreună cu monahul câțiva ani. Mai în urmă s-au dus amândoi la marele Eusebie nevoitorul, care adormind întru Domnul, a rămas Avva în locul lui. Și petrecând acolo treizeci și opt de ani, pururea a sporit întru fapte bune, ca și cum atunci ar fi început. Încălțăminte pe picioarele lui nu a pus niciodată; mâncarea lui era atât de puțină, încât să dea numai puțină putere trupului; de prisos socotea încă și băutura de apă; fiind încins cu grele lanțuri de fier, prea puțin ședea; iar partea cea mai multă de zi și noapte o petrecea stând drept și făcând rugăciune. Sta și pe genunchi, aducând rugăciuni Domnului; nimeni nu l-a văzut pe el culcat. Iar după ce a fost făcut egumen și proistos monahilor de acolo s-a arătat pe sine înaintea ascultătorilor frați chip și pildă de înțelepciune și de faptă bună. Așa trăind și multe zile făcându-și, s-a odihnit în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Hristofor și Eufimia, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sf. Talaleu și Antim, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Tadeu, care, fiind legat de roată și din deal slobozit, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea chinuirii Sfinților Mucenici Agapion, Sisinie și Agapie.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru ierarhul și făcătorul de minuni Climent, episcopul Bulgariei cel din Ohrida, care s-a numit și Bulgaro-Chiricos.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună în ziua a douăzeci și treia, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Amfilohie, episcopul Iconiei.

Acest sfânt, după ce a trecut fiecare treaptă bisericească și a strălucit cu nevoința și dumnezeiasca cunoștință, a fost hirotonit episcop al Iconiei, cu voința lui Dumnezeu și alegerea a tot poporul, în vremea împăraților Valentinian și Valent, ajungând încă și până în vremea marelui Teodosie și a fiilor lui, în anii 374, învățător făcându-se al dreptei credințe și cu vitejie stând pururea pomenitul împotriva eresurilor lui Arie și ale lui Macedonie și ale lui Eunomie, din care pricină, multe prigoniri și necazuri a răbdat de la cei necredincioși. Acesta s-a arătat împreună-nevoitor al părinților celor 150 ce s-au adunat la Sfântul și a toată lumea al doilea Sinod împotriva lui Macedonie Pnevmatomahul (adică luptătorul împotriva Sfântului Duh), fiind unul dintre ei, în anii 381.

Iar după ce marele Teodosie a dat stăpânirea părților apusului Europei lui Valentinian cel tânăr și a biruit pe tiranul Maxim, s-a întors la Constantinopol. Atunci marele Amfilohie, intrând la împăratul, l-a rugat să alunge pe arieni. Și fiindcă împăratul nu voia aceasta, a aflat acest minunat părinte o măiestrie prin care a putut să înduplece pe împărat.

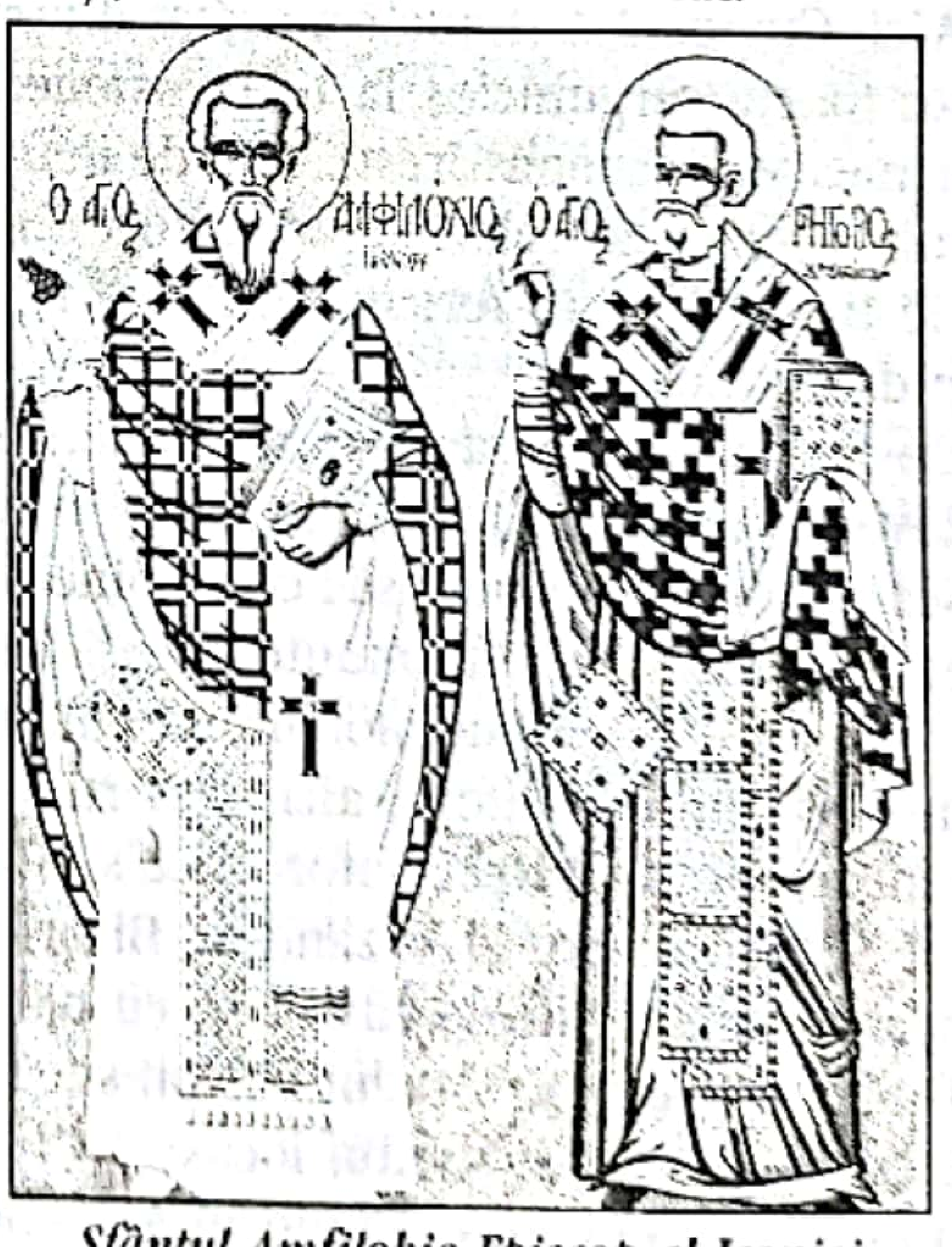
Căci mergând la împărat, a salutat pe Teodosie ca pe un împărat, iar pe Arcadie, fiul lui, care atunci fusese uns nou împărat, l-a salutat în chip prea înjositor. Deci mâniindu-se pentru aceasta Teodosie, a socotit necinstea fiului său arătată necinste adusă lui. Atunci sfântul preaînțelepțește a arătat lucrul, zicând: «Vezi, o împărate, cum nu suferi necinstirea fiului tău și te mânii? Așa să crezi că și Dumnezeu și Tatăl, asemenea Se întoarce și urăște pe aceia care

hulesc pe Fiul Său și zic că Acesta este mai prejos decât Tatăl». Atunci socotind lucrul împăratul, îndată a scris lege ca să fie izgoniți ereticii departe de la cei drept-credincioși. Iar pururea pomenitul acesta Amfilohie mulți ani a păstorit turma lui Hristos și a alcătuit învățături drept-credincioase; și ajungând la adânci bătrâneți, s-a odihnit în pace.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinții Părintelui nostru Grigorie, episcopul Bisericii acragantenilor.

Acesta a fost pe vremea împăratului Iustinian al doilea, care și Rinotmit se chema, în anii 685. Se trăgea din cetatea Acraganta care se află în ostrovul Siciliei, fiind fiu din părinți care se numeau Hariton și Teodota, oameni evlavioși și împodobiți cu toate faptele bune și care trăiau cu îndestulare. Deci, când era sfântul de opt ani, a fost dat de părinții săi să învețe Sfintele Scripturi. Și atât de silitor și nelenevitor s-a arătat la acestea, încât pe toți i-a făcut a se minuna. Când a ajuns la optsprezece ani, a fost pecetluit cleric, adică făcut anagnost de către Sfântul Potamion, căci era îndemânatic la citire pentru buna glăsuire ce avea. Iar într-o noapte, în vremea când dormea sfântul acesta înaintea patului arhidiaconului Damian, a auzit glasul dumnezeiescului înger, de trei ori chemându-l pe el, ca și pe proorocul Samuel și zicându-i: «Grigorie, s-a auzit rugăciunea ta. Deci grăbește și mergi». Iar sfântul, fără a întârzia, a ieșit și a mers la Cartagena, care acum se numește Tunis. Și aflând acolo pe Marco monahul purtătorul de Duh, care a fost trimis de Dumnezeu către el, a rămas lângă dânsul patru ani, iar de acolo a mers împreună cu același Marco la Antiohia. Apoi fiind îndemnat prin oarecare dumnezeiască descoperire, a mers la Ierusalim și acolo a fost făcut diacon de către Macarie, episcopul Ierusalimului. După aceea, de acolo s-a dus la Constantinopol și s-a arătat lui Gheorghe, cel ce era atunci patriarh. Și fiindcă atuncea se adunase acolo sinod împotriva monoteliților, Serghie, Pir și Pavel, s-a luptat cu dânșii Sfântul Grigorie și atât de mult a mustrat nebunia lor, încât vestea despre el a ajuns până la urechile împăratului. De la Constantinopol s-a întors la Roma și acolo a fost hirotonit episcop al patriei sale, cetatea Acragantiei, unde a strălucit foarte, săvârșind minuni și împodobind-o cu vrednicia arhieriei. Pentru aceasta Savin și Crischentie și cu prietenii lor, pizmuind pe sfântul, nenumărate ispite au ridicat asupra lui și, vinovății plăsmuind împotriva lui, l-au prihănit pe el la papa al Romei, care, înșelat de cuvintele lor mincinoase, a închis pe sfântul în temniță doi ani și jumătate.

Apoi după porunca împăratului, a scos pe sfântul din temniță, pentru ca să se judece cu cei ce-l bârfiseră. Atunci a făcut sfântul aceste minunate semne cu lemnele și cărbunii, Dumnezeu mărind pe sluga sa: căci fețele necuraților și necuvioșilor acelora bârfitori ai sfântului s-au acoperit cu negreață întunecată, și s-au înnegrit, încât și până astăzi fețele celor din neamul bârfitorilor acelora au rămas înnegrite. Iar tânăra care fusese amăgită de aceia (și a năpăstuit pe sfântul), după ce a fost chinuită de un duh necurat, la urmă a fost vindecată de către sfântul înaintea poporului. Iar sfântul s-a întors iarăși la patria și eparhia sa cu mare cuviință, făcând semne și minuni mai mari decât cele dintâi. Deci așa viețuind dumnezeiescul părinte și ajungând la adânci bătrâneți, s-a mutat către Domnul.

Sfântul Amfilohie Episcop al Iconiei și Sfântul Grigorie Episcopul Acragantenilor

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Sisinie Mărturisitorul.

Acesta era pe vremea împăratului Diocletian și a guvernatorului Alexandru, având patrie cetatea Cizicului. Deci, fiind pârât la Alexandru că este creștin, a fost legat de cai sirepi care erau siliți să alerge; apoi a fost bătut cu

cruzime și a primit oțet iute pe nas și alte chinuri suferiră și minuni săvârșind, a fost aruncat la închisoare. Iar la Soborul întâi cel a toată lumea adunat împotriva lui Arie, fiind de față, Sfântul Sisinie a sugrumat pe Arie cu vinele dreptelor sale dogme, propovăduind pe Fiul de o ființă cu Tatăl și așa, bine și cu plăcere de Dumnezeu viețuind, s-a mutat către Domnul.

Tot întru această lună, în douăzeci și trei de zile, pomenirea Prea Cuviosului Părintelui nostru Antonie, care s-a nevoit în Schitul Iezeru din ținuturile Vâlcii.

Acest fericit părinte Antonie era de neam român și a trăit pe vremea binecredinciosului voievod Matei Basarab și a voievodului martir Sfântul Constantin Brâncoveanu. A crescut în dreapta credință mergând de mic la Sfânta Biserică, unde își găsea desfătarea sufletească. Înaintând cu vârsta, a ajuns preot, spre slava lui Dumnezeu și bucuria duhovnicească a părinților săi.

Lăsând desfătarea lumii acesteia, a îmbrățișat viața monahicească în prea frumoasa pustie de la Schitul Iezeru, în ținutul Vâlcii.

Aici, Cuviosul Antonie s-a arătat dintru început foarte sârguincios la toată osteneala și asprimea vieții mânăstirești. Atât de mare era nevoința sa, încât celorlalți viețuitori din chinovie li se părea că fericitul Antonie ar fi în trup duhovnicesc.

Dorind să sporească nevoințele sale, cu blagoslovenia egumenului mânăstirii a mers la episcopul locului, Ilarion, să-i ceară binecuvântarea să plece în sfântul munte Athos. Episcopul cunoscându-l că este monah îmbunătățit și poate fi de folos multora, aici, a stăruit ca el să rămână în țară. Deci, întorcându-se Cuviosul la Schitul Iezeru și văzând că Biserica se ruinează, s-a umplut de râvnă și, cu ajutorul lui Dumnezeu, al episcopului Ilarion și cu agoniseala lui a reînnoit sfântul locaș.

După multe nevoințe, Cuviosul Antonie s-a aprins de dorul pustniciei, pentru care fapt, cu binecuvântarea egumenului său a ieșit din schit și cercetând mai îndeaproape pustia, a găsit o peșteră mică într-o stâncă. Acolo, singur a săpat o bisericuță în care s-a rugat neîncetat ziua și noaptea. Urâtorul de oameni, diavolul însă, i-a adus multe ispite și supărări, dar pe toate le-a biruit cu darul lui Dumnezeu, cu rugăciunea și neîncetata lucrare. Cine poate să spună privegherile Cuviosului de toată noaptea, privegherile și plecăciunile genunchilor săi?

Cuviosul Antonie era mic de stat și gârbov de bătrânețe, părul capului era scurt, barba deasă, scurtă și destul de albă, vesel la căutătură, obrazul frumos, puțin iute din fire și lesne iertător.

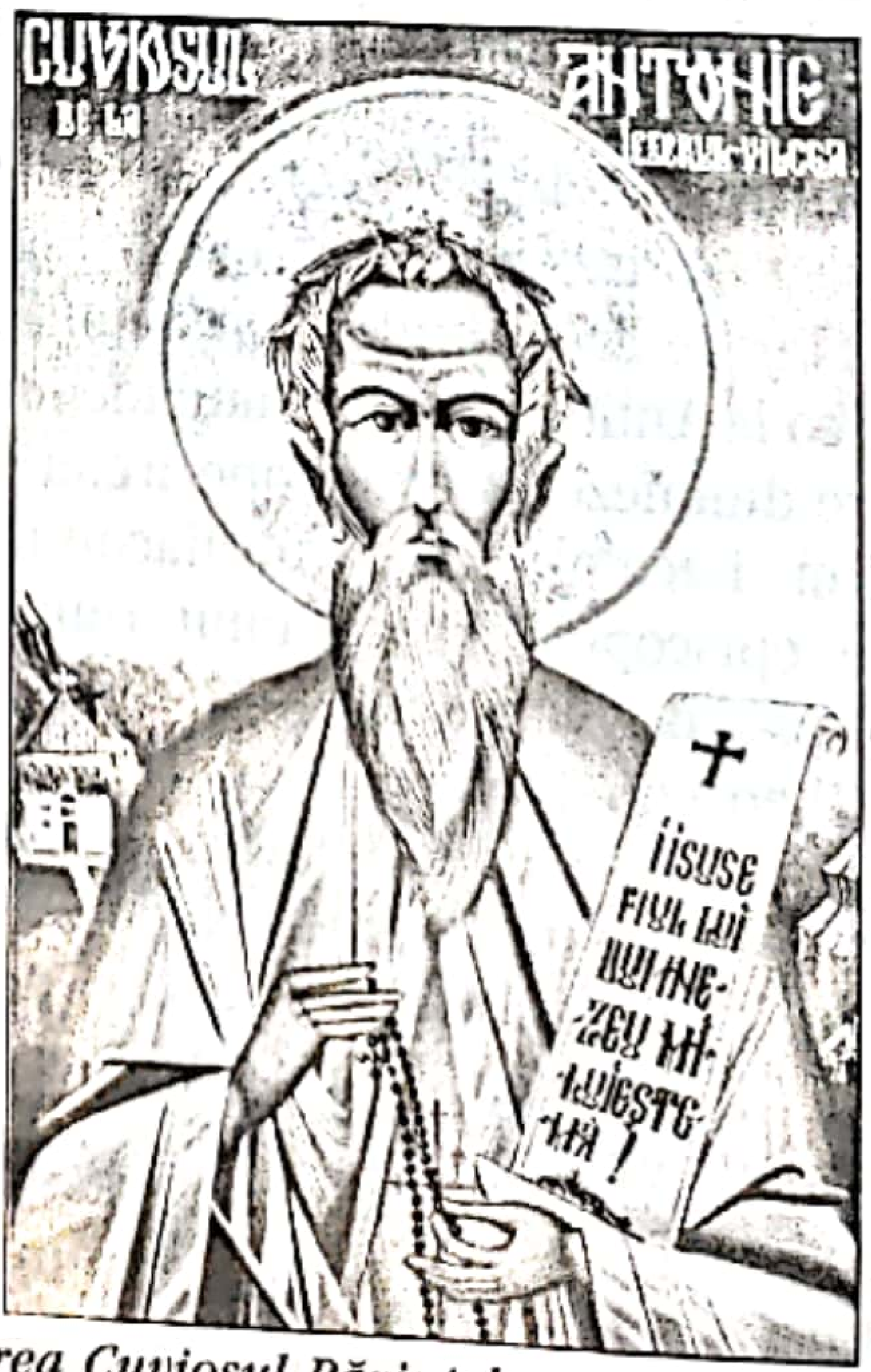
Îmbrăcămintea sa era simplă și numai cele de trebuință purta.

Pentru înfrânarea trupului purta un brâu din lanțuri de fier împrejurul său, iar hrana sa o lua abia la al nouălea ceas și atunci numai pâine uscată și apă dar și acelea cu măsură. Vin și băutură amețitoare nu a gustat niciodată. Pe pat nu dormea, ci numai sta, pentru osteneală, rezemat de niște pietre. Lacrimile nu-i lipseau din ochi tot timpul la rugăciune.

Cu harul lui Dumnezeu, Cuviosul cunoscând că trecerea din lumea aceasta îi este aproape, a chemat pe ucenicul său Nicolae, cu patruzeci de zile mai înainte și i-a spus în taină: „Sfârșitul mi s-a apropiat. După ieșirea sufletului, să te nevoiești să pui trupul meu în gropnița pe care eu am săpat-o aici în piatră".

După patruzeci de zile, îmbolnăvindu-se Cuviosul, vorbind în pace cuvinte de învățătură pentru suflet, a adormit în Domnul.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne, Iisuse Hristose, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Prea Cuviosul Părintele nostru Antonie de la Schitul Iezeru – Vâlcea

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ishirion episcopul, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Elen, episcopul Tarsului, care cu pace s-a săvârșit.

Povestire de vedenia oarecăruia Ioan, foarte de folos.

Fost-a un om pe vremea împăratului Constantin cel Mare, cu numele Ioan, care era cunoscut împăratului prin meșteșugul său. Acesta, având viața înrăutățită, nu a gândit niciodată la gheenă. Iar Domnul, Cel ce pe toate le iconomisește spre folos, a orânduit îndreptarea lui prin vedenie. Căci acesta a văzut o dată în vis că a adus împăratului Constantin un lucru din meșteșugul său și că pentru aceasta, vorbea împăratului cu îndrăzneală și se bucurau împreună. După aceasta a văzut pe împăratul că scoate o sabie goală și, strângându-i părul la un loc, se grăbea să-i taie capul fără milă; iar Ioan pleca gâtul său, socotind că glumește cu împăratul. Însă în vreme ce făcea aceasta, a auzit pe împăratul care cu groază îi zice: «Când sabia va atinge părul tău, atunci gâtul tău se va umple de sângele tău». Deci i s-a părut lui că i s-a tăiat gâtul, și când sabia a venit spre piept, nedumerindu-se și temându-se, Ioan căuta ajutor de la cineva; și de frica și de groaza acelei lupte s-a trezit, și venindu-și în fire, sta cu totul spăimântat. Deci, făcându-și semnul crucii peste trupul lui, zicea: «Mulțumescu-ți ție, visule, că această luptă grozavă mi-ai arătat-o numai ca nălucire, nu și ca faptă». Și așa a rămas iarăși nepocăit și neîndreptat.

Iar după câtăva trecere de vreme, a căzut la grea boală și chema ajutorul lui Dumnezeu. Atunci a văzut iarăși, dar nu în vis, ci în uimire fiind, că sta de față la un divan judecătoresc. Vedea încă și un înfricoșător împărat șezând pe scaun și îmbrăcat cu podoabă împărătească și arhierească și de-a dreapta și de-a stânga lui, ședeau oarecare bărbați, cu sfințită cuviință și cucernicie, iar el sta dedesubtul acelora; de-a dreapta împăratului, ședeau oarecare fameni tineri și frumoși, iar de-a stânga lui, ședea unul mai smerit și mai primitor. Iar în partea din spatele împăratului, era o prăpastie foarte întunecată și adâncă, care numai la vedere pricinuia frică nespusă și durere mare. Deci, în vreme ce el sta cu frică și cu cutremur, i-a zis lui împăratul cel ce ședea: «O, tinere, oare știi cine sunt Eu?» Iar Ioan i-a răspuns: «Știu, Stăpâne, că Tu ești Cel ce Te-ai întrupat, Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu, precum dumnezeieștile noastre Scripturi glăsuiesc». Iar împăratul a zis către dânsul: «Și dacă tu din Scripturi Mă cunoști, și cunoști încă și pe cei împreună cu Mine șezători, cum ai uitat amenințarea care cu câțiva ani înainte ți-a făcut ție împăratul Constantin? Sau nu înțelegi ceea ce-ți zic?» Iar Ioan i-a răspuns: «Înțeleg, Stăpâne, căci încă am în inima mea frica groazei aceleia». Și a zis împăratul: «Dacă rămășițele fricii aceleia le ai încă în inimă, cum stăruiești în răutăți? Învață-te prin cercare, că Eu am fost Cel ce și mai înainte ți-am dat ție groaza aceea, și nu Constantin».

Și acestea zicând, a văzut Ioan că numai cu semnul a poruncit împăratul celor ce-l înconjurau ca să arunce pe Ioan în prăpastia ce se vedea în spatele lor. Și îndată ce au început famenii să împingă fără milă pe Ioan în prăpastie, îndată el a chemat ajutorul Născătoarei de Dumnezeu, că i se păruse că a văzut pe Născătoarea de Dumnezeu acolo în mijloc. Și îndată a auzit pe împăratul zicând: «Lăsați-l pe el să meargă, pentru rugăciunile Maicii Mele».

Până aici este vedenia ce a văzut Ioan; iar el, spăimântându-se și venindu-și în fire, s-a dus la un monah cucernic și i-a povestit totul; iar monahul i-a zis: «Dă slavă lui Dumnezeu, frate, că te-ai învrednicit să iei asemenea învățătură, și de aceea trezește-te, iubitule, nu cumva și tu să pătimești ca despre care îți voi povesti».

O asemenea vedenie ca a ta, a văzut-o un om. Și anume, că se afla în împărăteștile judecătorii, un Gheorghe cu numele, care cu silnicie fiind dus legat ca să fie aruncat într-o prăpastie grozavă, cu totul s-a înspăimântat. Iar unul din cei ce stăteau acolo de față, având îndrăzneală către împăratul, a oprit pe cei ce-i duceau pe el în prăpastie și-l ruga ca să-l lase, dându-le lor chezășie că în douăzeci de zile se va îndrepta. Deci după ce i s-a dat drumul, prin acest fel de chezășie și ajutor, s-a dus cel ce a văzut vedenia și a înțeles ce înseamnă și tâlmăcirea lui Gheorghe, care era tras în prăpastie, căci îi era prieten și cunoscut. Iar Gheorghe, auzindu-le acestea, nu le-a luat în seamă. Așadar a rămas ticălosul neîndreptat. Iar după ce au trecut cele douăzeci de zile, a fost răpit din viața

aceasta, și s-a dus ca să plătească făgăduita datorie. Acestea, cu chip de adăugire le-a povestit monahul acela către Ioan. Iar Ioan auzind acestea, și având în mintea sa încă vii îngrozirile ce văzuse, și-a mărturisit fără de rușine toate păcatele sale, și schimbându-și viața spre mai bine, a petrecut mulți ani cu plăcere de Dumnezeu viețuind, și așa murind, s-a dus la veșnicele locașuri.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Clement, episcopul Romei.

Fericitul și preaînțeleptul Clement era roman de neam și se trăgea din neam împărătesc, fecior al lui Faust și al Matildei. Deci, silindu-se la toată învățătura înțelepciunii elinești și aflând pe Apostolul Petru, a fost învățat de dânsul credința în Hristos cea adevărată și făcându-se propovăduitor al Evangheliei și scriind Așezămintele Sfinților Apostoli, a fost făcut și episcop al Romei. Însă fiind prins de împăratul Domițian, a fost chinuit și izgonit la o cetate pustie de lângă Cherson și acolo, legându-i de grumaji o ancoră de fier de cele de corabie, l-au aruncat în adâncul mării; și așa s-a sfârșit de trei ori fericitul.

Iar Dumnezeul minunilor, și după moarte mărind pe sluga Sa, a făcut o mare și peste fire minune. Că de atunci și în urmă în fiecare an la pomenirea Sfântului Clement se depărta apa de la mal ca la trei mile, lăsând să meargă ca pe uscat pe cei ce se duceau acolo să prăznuiască șapte zile, făcând astfel mare bucurie celor ce nădăjduiau în Domnul.

Deci odată, depărtându-se marea și intrând poporul, și săvârșind praznicul sfântului și ieșind, s-a întâmplat că a rămas acolo un copil mic, uitat de părinții lui. Iar marea întorcându-se și locul iarăși acoperindu-l, părinții copilului plângeau și se tânguiau pentru lipsa lui prin tot orașul, pricinuind și celorlalți cetățeni plângere și jale. Iar a fost în anul următor, când iarăși s-a retras marea în lături au mers și au aflat copilul sănătos șezând lângă mormântul sfântului. Pe care întrebându-l cum s-a hrănit și cum a fost păzit nevătămat, au aflat că l-a hrănit sfântul cel ce zăcea acolo și l-a păzit cu darul rugăciunilor sale nevătămat de fiarele mării. Deci luându-l și mulțumind sfântului s-au dus la casa lor slăvind pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic Petru, episcopul Alexandriei.

Acesta a trăit în zilele împăratului Maximian, fiind învățător al dreptei credințe și propovăduitor al dogmelor celor drepte, căruia împăratul voia să-i taie capul căci aflase de cele ce făcea el. Atunci îl supăra Arie cerând iertăciune, rugându-se și tot poporul pentru aceasta. Iar sfântul neînduplecându-se, nu i-a dat iertare, ci l-a alungat blestemându-l și zicând a fi despărțit de mărirea lui Hristos și în veacul acesta și în cel viitor. Că zicea către ei că a văzut pe Domnul în chip de cocon mic strălucind mai mult decât soarele, dar purtând o haină ruptă din cap până în picioare și întrebându-L pentru ce-i este ruptă haina a aflat de la El că Arie i-a rupt-o. Cu semnul acesta Domnul arată despărțirea și osebirea ce a făcut Arie Fiului de către Tatăl, nemărturisindu-L pe El de o ființă cu Tatăl. Asemenea a arătat și celelalte dogme și cuvinte de hulă ale lui Arie. Acest sfânt s-a săvârșit după porunca împăratului prin tăierea capului, câștigând cununa cea neveștejită.

Sfinții Sfințiți Mucenici: Clement al Romei și Petru al Alexandriei

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Malh, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Carion, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ermoghen, episcopul acragandinilor, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Filumen și Hristofor, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Evghenie, care s-a săvârșit zidit într-o gaură.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Procopie și Hristofor, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Alexandru cel din Corint și a Preacuviosului Părintelui nostru Grigorie cel ce a pustnicit la piatra de aur, care se trăgea dinspre părțile Răsăritului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Teodor cel din Antiohia.

Acest sfânt a trăit pe vremea apostatului Iulian. Și a fost prins de pe uliță de eparhul Salustie, pentru o pricină ca aceasta: Când răucredinciosul Iulian a poruncit ca să se ridice de la Dafne, adică dinaintea cetății Antiohiei, moaștele Sfinților Mucenici Vavila și a celor împreună cu dânsul, atunci creștinii cei ce duceau sfintele moaște cântau un psalm al lui David și la fiecare stare ziceau stihul acesta: «Să se rușineze toți cei ce se închină celor cioplițí». Pentru că păgânii socoteau biruință și neputință a lui Apolon din Dafne mutarea sfintelor moaște. Acest stih auzindu-l Iulian s-a tulburat. Deci după porunca lui a fost prins Sfântul Teodor acesta, fiindcă era și el râvnitor bunei cinstiri și era unul din cei ce cântau pomenitul stih. Și fiind spânzurat pe lemn pătimitorul lui Hristos, a fost rănit pe spate de bătăile vinelor de bou și i s-au jupuit coastele cu unghiile; și așa era chinuit sfântul de dimineață până în seară, apoi legat fiind cu lanțuri, a fost aruncat în închisoare.

Iar a doua zi, aflând Iulian de bărbăția ce a arătat tânărul, și știind câți creștini rabdă până în sfârșit mucenicia și că uciderea prin chinuri tiranilor li se socotește rușine, iar mucenicilor li se socotește biruință, slavă și bucurie, Paravatul a poruncit să elibereze pe sfântul din închisoare.

După acestea au întrebat unii pe sfântul dacă simțea dureri în timpul chinurilor. La care a răspuns că la început simțea puțină oarecare durere; apoi i s-a arătat cineva ținând în mâini o basma moale și răcoritoare, cu care-i ștergea de pe obraz sudoarea și-l îndemna spre îndrăzneală și bărbăție. Pentru aceasta când chinuitorii au contenit de a-l chinui, zicea sfântul că nu s-a bucurat pentru aceasta, ci mai vârtos s-a mâhnit. Căci prin contenirea chinurilor a contenit și cel ce se arăta (care era înger ceresc) și nu-i mai pricinuia lui mai mult îndrăzneala și mângâierea cerească. Sfântul Teodor acestea pătimind, în veci se veselește cu Domnul, odihnindu-se cu pace.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Mucenic Hrisogon și a cuviosului Marcu Trigleanul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și cincea, pomenirea Sfintei Mare Mucenițe Ecaterina.

Aceasta a trăit pe vremea împăratului Maximian, prin anii 304, și se trăgea din cetatea Alexandriei, fiică fiind unui principe care se numea Consta. Era foarte frumoasă și înaltă la trup, având ca la optsprezece ani. Aceasta a învățat desăvârșit toată învățătura și știința grecească și latinească, citind pe Homer și pe Virgiliu, marele poet al latinilor, pe Asclepios și pe doctorii Hippocrat și Gallin, pe filosofii Aristotel și Plato, pe Filistion și Evsevie, și învățătura cea tainică a marilor magi (astronomi) Ianni și Iambri, pe a lui Dionisie și profețiile Sibilei. A învățat ea încă și tot meșteșugul ritoricesc (al grăirii frumoase), cât se afla pe atunci în lume. Deci nu numai acestea, ci și multe alte limbi și dialecte ale multor neamuri cunoștea. Nu numai cei ce au văzut-o o admirau, ci și acei care nu mai auziseră de renu-

mele și înțelepciunea ei. Deci în anii împăratului Maximian și a fiului său Maxentie a fost prinsă pentru mărturisirea cea în Hristos și a fost cercetată cu multe feluri de chinuri. Iar cu înțelepciunea sa și cu buna grăire, a înduplecat pe o sută și cincizeci de ritori ca să creadă în Hristos, împreună și cu alți mulți păgâni. Cu care împreună i s-a tăiat capul fericitei și a luat cununa mărturisirii.

Sfânta Mare Muceniță Ecaterina

Tot în această zi, pomenirea Sfinților o sută cincizeci de ritori, care, prin Sfânta Ecaterina crezând în Hristos, s-au săvârșit fiind aruncați în foc.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei împărătese soția lui Maxentie, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Porfirie Stratilatul împreună cu două sute de ostași ai săi, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Mercurie.

Acesta a trăit pe vremea împăraților Deciu și Valerian în anii 255 și se trăgea după neam din Răsărit, fiind fiu al unui oarecare scit ce se numea Gardian. Fiindcă odată a biruit pe barbari, căci se arătase înaintea lui îngerul Domnului și a insuflat în inima lui îndrăzneală și bărbăție, pentru aceasta a fost ridicat la vrednicia de arhistrateg, adică general ori voievod. Dar pentru mărturisirea lui Hristos a stat înaintea lui Deciu și, fiind legat de patru pari, l-au crestat trupul cu cuțitele și l-au chinuit în nenumărate chipuri. Iar în cele din urmă a fost adus la Cezareea Capadociei unde i-au tăiat capul. Și așa a luat pururea pomenitul cununa muceniciei. Deci era sfântul, când a mărturisit pe Hristos, de douăzeci și cinci de ani. Voinic la trup, frumos la față, galben la păr, care îl împodobea și firească rumeneală având, care strălucea pe obrazul lui.

Sfântul Mare Mucenic Mercurie

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Petru Sihastrul.

Acest sfânt părinte al nostru Petru a fost născut din părinți drept-credincioși de la Marea Neagră și după ce a petrecut cu părinții săi numai șapte ani, toată cealaltă parte a vieții sale a petrecut-o la filozofie și la sihăstrie. Căci mai întâi s-a nevoit în Galatia, apoi pentru știința sa, s-a dus în Palestina, și după ce s-a închinat acolo la toate sfințitele și sfintele locuri, s-a pogorât la Antiohia; și închizându-se într-o chilie, lua aminte de sine, vorbind cu Dumnezeu prin sfintele rugăciuni, fără să mănânce alte bucate decât puțină pâine cântărită, bând și puțină apă; și pe acestea însă le întrebuința la fiecare două zile. Drept aceea pentru virtuțile sale a luat de la Dumnezeu stăpânire asupra demonilor și a vindecat pe un oarecare Daniel. Pe acesta apoi catehizându-l, l-a făcut de aceeași râvnă cu el împreună sihastru. Și multor orbi le-a vindecat ochii și alte feluri de boli a tămăduit; și alte încă multe isprăvi se vestesc despre acest cuvios, unele în scris, iar altele prin singură predanie. Acesta dar, mare și vestit

făcându-se în toată Antiohia și în toate laturile ei și, viețuind ani nouăzeci și nouă, s-a mutat către veșnicele locașuri.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților șase sute șaptezeci de mucenici, care de sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șasea, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Alipie Stâlpnicul.

Acesta a trăit în zilele împăratului Eraclie, în anii 608, și se trăgea din cetatea Adrianopolei paflagonilor. Mai înainte de a se naște el, s-a arătat prin niște semne dumnezeiești maicii sale în ce chip vrea să fie. Și după naștere a mirat atât pe oamenii cei de atunci cât și pe cei de acum, cu vederea și cu auzirea lui. Că se arătă maică-sa când era grea cu dânsul, că ținea în brațe un mielușel frumos, care avea în cornițele lui făclii aprinse. Acesta era semn al virtuților și strălucirii ce avea să aibă el mai pe urmă, căci s-a luptat cu toată nevoința și a întrecut pe mulți cu răbdarea, că a stat pe stâlp în soare 53 de ani. De aceea rănindu-l și pe el vicleanul diavol, ca și pe Iov, cu rană, pentru aceasta sfântul în pizma vrăjmașului s-a rezemat întru acel stâlp numai pe o parte de a răbdat 13 ani, de nu s-a mai întors pe cealaltă parte, până când și-a dat cinstitul său suflet în mâinile lui Dumnezeu. Iar toată vremea vieții lui a fost o sută de ani.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Nicon, numit și «Pocăiți-vă».

Acesta se trăgea din țara Armeniei, fiind fiu al unui oarecare om mare. Deci auzind dumnezeiescul glas ce zice: «Tot cel ce va lăsa pe tată sau pe mamă» și celelalte, și-a lăsat tot și s-a dus la o mânăstire unde a arătat tot felul de nevoințe și a întrecut pe toți monahii cei mai dinainte de dânsul, cu desăvârșită aspră petrecere. Iar tatăl său aflând că se află la mânăstire, cerceta toate locașurile călugărilor. Iar sfântul ieșind din acea mânăstire, a colindat tot Răsăritul propovăduind tuturor și zicând: «Pocăiți-vă». Deci s-a dus și în insula Creta la toate cetățile și orașele din ea; apoi s-a dus la cetatea Lacedemoniei în care a făcut multe minuni și a zidit o biserică în numele lui Hristos, Mântuitorul nostru. Unde aflându-se până în sfârșit, s-a mutat către Hristos cel dorit, luând cununa nevoinței.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Stelian Paflagonul.

Acesta a fost sfințit din pântecele maicii sale și s-a făcut locaș Duhului Sfânt. Pentru aceasta împărțindu-și bogăția la săraci și făcându-se monah, a covârșit pe toți monahii cei de atunci prin nevoință obositoare și viețuire aspră. Apoi s-a dus în pustie, și a intrat într-o peșteră în care primea hrană de la un dumnezeiesc înger. Și s-a făcut doctor de felurite nevindecate patimi. Căci când urma boală aducătoare de moarte și mureau pruncii, și părinții rămâneau fără de copii, atunci câte maici chemau cu credință numele acelui sfânt Stelian și zugrăveau sfânta lui icoană, iarăși nășteau alți prunci. Însă și prunci bolnavi izbăvea de boală. Deci așa viețuind pururea pomenitul și vindecări și minuni multe săvârșind, s-a mutat către Domnul.

Cuv. Nicon; Cuv. Alipie stâlpnicul și Cuv. Stelian

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Părintelui nostru Acachie cel din Scara.

Acest cuvios era într-o mânăstire ce se afla în Asia. Și când era tânăr cu vârsta ducea sihăstrească viață. Avea îndrumător și stareț pe un monah foarte leneș și neînfrânat. Deci atâtea necazuri și supărări răbda de la el fericitul,

încât la mulți poate par necrezute. Căci uneori avea ochiul negru de lovituri, alteori gâtul și alteori avea rănit chipul. Iar după ce au trecut nouă ani, sub ascultarea acelui nemilostiv bătrân, s-a mutat către Domnul și a fost îngropat în cimitirul părinților. Atunci bătrânul său s-a dus la un mare și înțelept părinte și i-a zis: «Fratele Acachie a murit». Iar acel părinte n-a crezut cuvintelor lui, dar bătrânul iarăși i-a zis: «Vino de vezi». Deci s-au dus amândoi la cimitir. Atunci cel mare părinte a întrebat pe Cuviosul Acachie ca pe un viu așa: «Frate Acachie, ai murit?» Iar mereu mulțumitorul și desăvârșit ascultătorul a arătat încă și după moarte supunerea sa, căci răspunzând a zis: «Cum este cu putință, părinte cuvioase, să moară omul făcând ascultare?» Atunci îndrumătorul și starețul de mai înainte îngrozindu-se de această preamărită minune a căzut cu fața la pământ în lacrimi. Și făcându-și chilie lângă mormântul cuviosului, acolo și-a petrecut viața, cu înfrânare, mărturisindu-se părinților pentru bătăile ce da sfântului și zicând cuvântul acesta «Ucidere am făcut».

Iar cinstitele moaște ale Cuviosului Acachie au fost păzite prin dumnezeiască putere mai presus de toată stricăciunea și de fireasca dezlegare. Și au rămas întregi multe înconjurări de ani. S-a întâmplat o dată ca să iasă monahii acelei mânăstiri să secere, vremea la aceasta chemându-i, și numai doi frați au rămas în mânăstire. Unul ca să păzească, iar celălalt pentru că era bolnav. Și s-a întâmplat că a murit cel bolnav, iar celălalt frate singur fiind, nu putea ca să-i sape mormântul și să facă și celelalte trebuincioase spre îngropare. Așadar deschizând mormântul cel gata al Sfântului Acachie, a pus acolo pe fratele cel mort împreună cu sfântul. A doua zi mergând la mormânt, a aflat pe fratele cel mort aruncat afară din mormânt; și iarăși l-a băgat în mormânt. Și fiindcă iarăși l-a aflat pe el aruncat afară, se tânguia către sfântul îndreptându-se și zicând: «Auzit-am, Sfinte Acachie, că nimeni altul n-a sporit întru ascultare ca tine. Dar acum, precum văd, te-ai făcut atât de neascultător și mândru, încât nu primești pe fratele în mormântul tău, ci îl arunci afară. Deci sau lasă-l pe el să se afle cu tine într-un mormânt, sau de-l vei arunca pe el iarăși afară, mai mult nu te voi suferi, ci te voi scoate eu afară din mormânt». Și a pus pe fratele iarăși în mormântul sfântului și s-a dus. Iar a doua zi ducându-se iarăși, pe fratele cel mort l-a aflat zăcând în mormânt, iar pe Sfântul Acachie nu l-a aflat. Și așa până astăzi se vede deșert mormântul care poartă numele Sfântului Acachie.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Iacov Pustnicul.

Acest fericit Iacov ducându-se la muntele ce este treizeci de stadii de la orașul Cirului zăbovea neavând peșteră, nici casă, nici colibă, ca prin acestea să scape de fireștile nevoi. Trupul lui era legat cu lanțuri foarte grele pe sub cămașa sa cea de păr, cu care erau legate și gâtul și mijlocul său. Asemenea avea lanțuri spânzurate împrejurul gâtului său, două pe partea dinainte și două pe partea dinapoi, care petrecându-se prin cercul cel de jos de alăturea, închipuiau litera H; și pe la coatele mâinilor avea câte un lanț de fier. Hrana lui era seara linte muiată. Iar din aceste osteneli el a secerat darurile Duhului Sfânt. Căci pe un prunc mort, pe care îl plângea tatăl său care zicea către sfântul: „Știu, robule al lui Dumnezeu că poți, numai nu te îngreuia a face rugăciune». Sfântul înduplecându-se de lacrimile tatălui, l-a înviat pe copil și l-a dat sănătos în mâinile tatălui său. Din multele fapte ale sfântului acestuia numai una să pomenim. Un oarecare aducea sfântului apă de departe, de două ori pe săptămână. Și închipuindu-se diavolul pe sine întru asemănarea sfântului, întâmpina pe la mijlocul căii pe cel ce ducea apa, și luându-i apa îl trimitea acasă, pentru ca prin lipsa de apă să pună pe sfântul în nedumerire. Iar o dată venea aducătorul de apă și nesimțindu-l spurcatul diavol, l-a văzut bătrânul și i-a zis: «Ce este aceasta, fiule? Multă vreme a trecut de când n-ai adus apă, și am ajuns nu în mică supărare pentru lipsa de apă». Iar acela i-a răspuns: «Pururea părinte, la ceasul și ziua rânduită, eu aduc apă, dar tu, întâmpinându-mă, când într-un loc, când într-altul, nu-mi îngăduiai ca să vin aici». Iar sfântul a zis către dânsul: «De acum înainte, măcar de mii de ori de mă vei vedea că te întâmpin și te opresc, sau te cert pe tine, fiule, să nu-mi dai vasul până ce nu vei ajunge la locul acesta». Așa nevoindu-se și mare făcător de minuni făcându-se, întru bucurie s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Sil, episcopul Corintului din Persida.

Tot în această zi, pomenirea târnosirii bisericii Sfântului Gheorghe cel din Ciparis și pomenirea Sfântului Noului mucenic Gheorghe Hiotul, care a pătimit la anul 1807.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Iacov Persul.

Acesta a trăit pe vremea lui Onoriu și Arcadie, împărați creștini, în anii 395. Creștin de la strămoșii săi, locuind în cetatea perșilor ce se numea Bitlava, în țara eluzisiilor, de neam cinstit și luminat, și foarte iubit de Izdegherd împăratul perșilor. Și pentru că era iubit de el foarte, s-a lepădat de credința lui Hristos și s-a tras împreună cu împăratul la pierzare. Deci s-au înstrăinat mamă-sa și femeia lui de dânsul, căci a ales mai mult dragostea împăratului decât a lui Hristos, și pentru mărirea trecătoare a dobândit rușine veșnică și osândă, cum îi scriau ele. Din aceste cuvinte umilindu-se cu sufletul, s-a depărtat de legea cea deșartă a împăratului și plângea că s-a despărțit de Hristos. Drept aceea stând înaintea împăratului, a mărturisit credința cea în Hristos. Iar împăratul, mâniindu-se foarte asupra lui, a poruncit ca să-i taie fiecare încheietură a mădularelor trupului lui. Deci tăindu-l tot bucăți, de prin toate încheieturile trupului, ale mâinilor, ale picioarelor și ale brațelor, i-a rămas numai capul și pântecele. După aceea i-au tăiat și capul. Și așa a luat de trei ori fericitul cununa nevoinței cea nestricăcioasă.

Sfântul Mucenic Iacov Persul

Tot în această zi pomenirea Preacuviosului Pinufrie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Natanael, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și opta, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru și Mărturisitorul Ștefan cel Nou.

Acesta a trăit pe vremea împărăției lui Atanasie, căruia îi zic și Artemie, fiind patriarh Sfântul Ghermano, și a fost născut și crescut în împărătească cetate, fiind fiu din părinți creștini, anume Ioan și Ana. Din tânără vârstă se îndeletnicea cu cartea și se afla în toate zilele cu maică-sa la biserica lui Dumnezeu, dându-se pe sine la post și la viață aspră. Pentru aceasta a luat și cinul îngeresc, când a fost în vârstă de șaisprezece ani, și de atunci mai mult sporea la duhovniceștile nevoințe, biruind toate pornirile trupului. Deci n-a trecut multă vreme și minunatul Ioan, egumenul său, s-a odihnit cu pace. Și a fost așezat fericitul Ștefan egumen la acel vestit munte al lui Avxentie, săvârșind calea nevoinței. Iar când semănătorul de zizanie, diavolul, a voit a porni război mare și neîncetat asupra Bisericii, adică să nu se mai închine credincioșii la sfintele și cinstitele icoane, a cărui cea dintâi unealtă a acestui lucru s-a făcut Leon Isaurul, care și conon s-a numit, l-a înfruntat fericitul Ghermano și l-a dojenit din destul. Iar cel dintr-însul născut, vrăjmașul Constantin Copronim, a făcut și mai

mari răutăți decât tatăl său, prădând și pustiind Biserica, și arzând sfintele icoane, și izgonind și chinuind în tot felul pe monahi. Deci acesta aflând și de Sfântul Ștefan că se închină la icoane și că-l numește pe el eretic, neascultând de porunca lui și nevrând să iscălească la eres, a trimis de l-a prins și după multe chinuri l-a închis în temnița ce se numește Pretorion, unde erau închiși și alți aleși părinți, pentru pricina aceasta adunați, fiind toți la număr patruzeci și doi. Încă erau și alții cu Preacuviosul Petru și Andrei, de prin multe țări, trei sute la număr, dintre care unii aveau nasurile tăiate, alții urechile, alții ochii scoși și mâinile tăiate și bărbile rase. Pe care aflându-i fericitul Ștefan îi săruta și-i îndemna la luptă, făcând la închisoarea Pretoriului toată rânduiala și slujba călugărească, așa precum s-ar fi aflat în mânăstire. Aflând împăratul de aceasta și cum că Pretoriul a fost prefăcut în mânăstire prin Ștefan, după unsprezece luni de când fusese închis în acel Pretoriu, l-au scos din închisoare și l-au adus înaintea lui. Atunci împăratul a poruncit de l-au aruncat jos și l-au bătut cu pietre și cu lemne. Iar unul din ucigașii aceia a luat un lemn și l-a lovit în moalele capului de i-a despicat capul. Și așa și-a dat cinstitul său suflet în mâinile lui Dumnezeu și a luat cununa mărturisirii. Iar cinstitul său trup a fost aruncat de pângăriții aceia în mare. Apoi a fost îngropat de niște creștini la locul unde zace și astăzi.

Sfântul Ștefan cel Nou și Sfântul Mucenic Irinarh

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Andrei, care s-a săvârșit chinuit fiind pentru închinarea la sfintele icoane.

Tot în această zi, pomenirea Sf. Petru, care s-a săvârșit bătut fiind pentru icoane.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Ana, care s-a săvârșit fiind bătută că a jelit pe Sfântul Ștefan.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici, care au mărturisit împreună cu Sfântul Ștefan pentru sfintele icoane.

Mulți din ostașii mai sus-zisului împărat Constantin Copronim, ortodocși fiind, s-au lepădat de lume și s-au făcut monahi. Pe aceștia pedepsindu-i nelegiuitul împărat, i-a scos din viața aceasta. Căci pe unul dintre ei, Vasilie cu numele, mai întâi l-a orbit, apoi în urmă neplecându-se a se lepăda de închinarea la sfintele icoane, l-a lovit cu călcâiul în pântece și i-a vărsat măruntaiele și așa s-a săvârșit. Altul fiind închis la Soseniu și tăindu-i-se nasul, a fost surghiunit la Chersona. Și vrând a-l omorî a fugit în Hazaria, întru care și episcop făcându-se mai pe urmă s-a săvârșit. Iar altul, Ștefan cu numele, fiind surghiunit la Sugdaia și multora fiind de folos, a aflat sfârșitul vieții. Asemenea și doi Grigorie împreună cu mulți alții fiind surghiuniți, au adormit în Domnul. Dar și Ioan cel din Legatari fiind surghiunit la Dafnusia și de multe ori din porunca împăratului fiind bătut și-a dat duhul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Irinarh și cele dimpreună cu dânsul șapte sfinte femei.

Mucenicul Irinarh se trăgea cu neamul din cetatea Sevastia. Tânăr fiind, era în slujba ucigașilor și când erau pedepsiți sfinții mucenici, slujea și el la pedepsiri. Și întâmplându-se în zilele împăratului Diocletian niște femei creștine să fie cercetate de Maxim, domnul Sevastiei, s-a luminat sufletul lui Irinarh din dumnezeiescul har al lui Hristos și, văzând pe femeile acelea îmbărbătându-se pentru Hristos și rușinând pe tiranul cu minunile ce făcea, pentru aceasta a mărturisit și el pe față cu îndrăzneală pe Hristos. Și vădindu-se astfel că este creștin, a fost chinuit în multe feluri din porunca tiranului și la urmă i-au tăiat capul, împreună și preotului Acachie care-l botezase.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Timotei și Teodor, episcopii;

Petru, Ioan, Serghie, Teodor și Nichifor, preoții; Vasile și Toma, diaconii; Ierotei, Daniel, Hariton, Socrat, Comasie și Eusebie monahii și Etimasie, care toți de sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și noua, pomenirea Sfântului Mucenic Paramon și a Sfinților 370 de mucenici, care au mărturisit împreună cu el.

Aceștia au trăit pe vremea împăratului Deciu și a lui Achilin, mai-marele Răsăritului. Iar pricina credinței în Hristos și a sfârșitului lor, aceasta a fost. La locul Balsatiei ce se cheamă Ieron, se află multe și bogate izvoare de ape fierbinți, în chip minunat tămăduind bolile. Mergând la acel loc pentru tămăduirea trupului său, Achilin, care cârmuia Răsăritul, a poruncit să-i aducă după dânsul de la Nicomidia pe câți creștini care erau acolo, legați pentru credința cea în Hristos. Și mergând Achilin în capiștea Isidei, și făcând întinatele jertfe, a poruncit sfinților mucenici să se închine și să facă jertfă la idoli. Dar ei lepădându-se a face una ca aceea, a poruncit să fie dați la moarte toți. Și așa vitejii mucenici au luat cununa nevoinței de la împăratul a toate Hristos Dumnezeu, întărindu-se cu puterea Lui, fiind la număr trei sute șaptezeci. Pe aceștia văzându-i Sfântul Paramon așa fără milă omorâți, a strigat cu glas mare, zicând: «Mare păgânătate văd, că necuratul acesta stăpânitor înjunghie ca pe niște dobitoace atâția drepți». Iar Achilin auzind aceasta și aprinzându-se de mânie, îndată a poruncit să-l omoare. Deci l-au prins trimișii și nu îngăduiau ca unul să-i omoare, ci cu toții înaintea judecătorului se sileau și se nevoiau să verse sânge nevinovat cu mâinile și cu armele lor, unii lovindu-l cu sulițele, alții băgându-i trestii ascuțite prin limbă și în celelalte mădulare ale trupului și i-au dat sfârșitul în locul acela sub privirile tiranului și l-au trimis la cereștile locașuri, ca să se bucure veșnic împreună cu cei trei sute șaptezeci de mucenici. Deci sfintele lui moaște au fost îngropate împreună cu moaștele sfinților celor ziși mai sus.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Filumen.

Sfântul Mucenic Filumen a trăit pe vremea împăratului Aurelian, trăgându-se din Licaonia (care este o parte a Capadociei). Lucrul său era să aducă grâu de vândut la Galatia. Acesta dar fiind pârât la mai-marele Ancirei, Felix, și fiind adus înaintea lui, a mărturisit că este creștin. De aceea a fost supus la felurite și nenumărate chinuri, după care și-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu, de la Care a primit cununa muceniciei cea neveștejită.

Sfinții Mucenici Paramon și Filumen

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Nicolae, arhiepiscopul Tesalonicului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic Ioan din Persida.

Tot în această zi, pomenirea Sf. șase Mucenici, care s-au săvârșit fiind prigoniți.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Urban, episcopul Macedoniei, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Dionisie, episcopul Corintului, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Pancosmie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Pitirun, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Valerin, care de sabie s-a săvârșit.

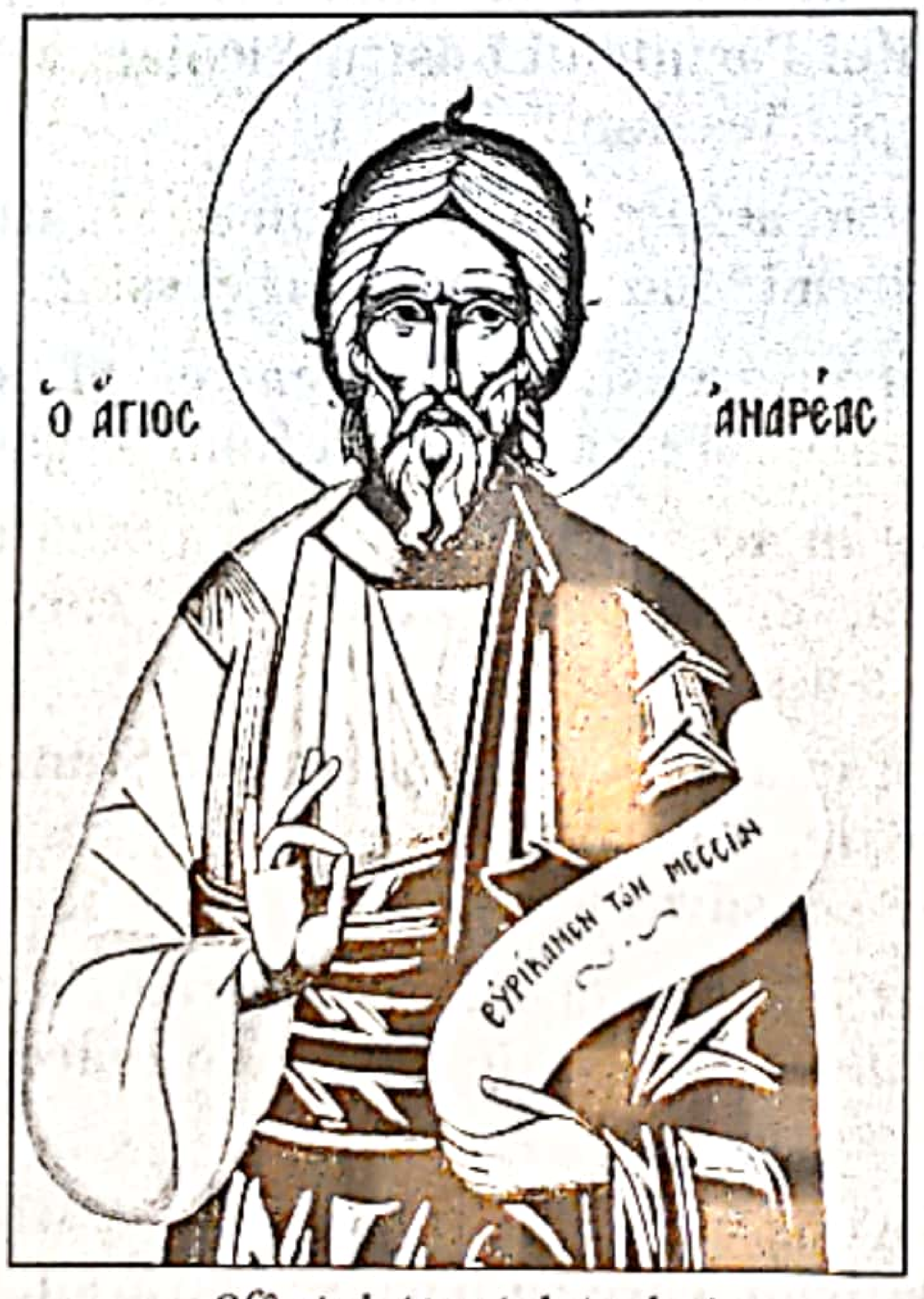
Tot în această zi, pomenirea Sfântului Fedros, care în chinuri s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treizecea, pomenirea Sfântului, slăvitului și întru tot lăudatului Apostol Andrei, cel întâi chemat

Acesta era din orașul Betsaida, fecior al unui oarecare Iona evreul, fratele lui Petru, cel dintâi dintre ucenicii lui Hristos. Acesta a fost mai întâi ucenic al lui Ioan înaintemergătorul și Botezătorul. Apoi dacă a auzit pe dascălul său arătând cu degetul și zicând: «Iată Mielul lui Dumnezeu cel ce ridică păcatul lumii», lăsându-l pe el a urmat după Hristos. Și zicând lui Petru: «Aflat-am pe Iisus cel din Nazaret», l-a atras spre dragostea lui Hristos. Se află și altele multe în Sfânta Scriptură despre dânsul. Acestuia, după ce a urmat lui Hristos, când a fost după înălțarea Lui de au luat sorți apostolul, și au mers care într-o țară care într-alta, atunci acestui întâi-chemat i-a căzut soarta și a luat Bitinia și Marea Neagră și părțile Propontidei și Calcedonul, Bizanțul, Tracia, Macedonia și părțile cele ce ajung până la fluviul Dunărea, Tesalia, Grecia și părțile Ahaiei, asemenea și Aminsos, Trapezunta, Iraclia și Amastris. Însă acestea le-a umblat nu așa degrab, cum le trecem cu cuvântul, ci în fiecare țară răbdând multe împotrivă și multe lucruri cu nevoi, le-a biruit pe toate cu îndemnul și cu ajutorul lui Hristos. Dintre care cetăți aducând una la mijloc, voi lăsa pe celelalte celor ce le știu. Căci mergând acesta la Sinope și propovăduind cuvântul lui Dumnezeu, a suferit multe necazuri și torturi de la cei ce locuiau acolo, pentru că acei sălbatici oameni l-au trântit jos și, apucându-l de mâini și de picioare, l-au tras grăpiș, și cu dinții l-au scuturat, și l-au bătut cu lemne și cu pietre, și l-au lepădat departe de cetate, dar el iarăși s-a arătat cu totul întreg și sănătos de răni, cu harul Învățătorului și Mântuitorului său.

Sfântul Apostol Andrei

Deci, sculându-se de acolo a trecut multe cetăți și orașe, precum: Neocezareea, Samosata, la alani, la abasgi, zichii, bosforiți și hersoniți, apoi s-a întors la Bizanț și acolo hirotonind episcop pe Stahie, și colindând celelalte țări, a venit la luminatul Ostrov al Peloponesului și în Paleapatra, primit fiind în gazdă de un om anume Sosie, care bolea greu, l-a tămăduit și îndată toată cetatea Patrelor, a venit la Hristos. Și Maximila, femeia proconsulului, fiind vindecată de cumplită boală și dobândind grabnică tămăduire, a crezut în Hristos, împreună cu preaînțeleptul Stratoclis, fratele proconsulului Egheat, și alții mulți ce aveau multe feluri de boli s-au tămăduit prin punerea mâinilor apostolului. Pentru aceasta mâniindu-se Egheat, și prinzând pe apostolul Domnului și răstignindu-l cu capul în jos pe o cruce, l-a scos din viața aceasta. Pentru aceasta și el, nedreptul, dreaptă răsplătire a luat de la Dumnezeu, căci căzând într-o râpă înaltă, s-a risipit. Iar moaștele apostolului după aceea peste multă vreme au fost mutate la Constantinopol, în zilele împăratului Constanțiu, fiul mai-marelui Constantin, prin porunca lui, de Mucenicul Artemie. Și au fost așezate cu ale lui Luca Evanghelistul și cu ale lui Timotei în luminata biserică a Sfinților Apostoli.

Tot în această zi, pomenirea celui dintre sfinți Părintelui nostru Frumențiu. episcopul Indiei.

În zilele împăratului Constantin cel Mare, în anii 330, un filozof ce era din Tir, s-a dus

să colinde în India cea mai dinăuntru, având împreună cu el și doi frați după trup tineri, ale căror nume erau Edesiu și Frumențiu. Iar întorcându-se din India, a stat la un liman ca să ia apă, și acolo au căzut în mâinile tâlharilor și ale barbarilor, care pe unii din cei din corabie i-au aruncat în mare, iar pe alții i-au tăiat. Din cei omorâți, unul era și pomenitul filozof. Câți au rămas vii, între care erau și cei doi frați după trup, Edesiu și Frumențiu, au fost dați împăratului Indiei.

Deci văzând împăratul pe acești doi tineri că erau potriviți cu scopul ce el cugeta, i-a pus pe ei supraveghetori și iconomi împărătescului său palat. Dar și fiul împăratului, care a moștenit împărăția după tatăl său, a învrednicit pe tineri de mai mare cinste și îndrăzneală. Deci fiindcă ei aveau mare putere la împăratul Indiei, pentru aceasta porunceau cu îndrăzneală neguțătorilor ce veneau din părțile romanilor ca să se adune la o biserică, după obiceiul lor, și să săvârșească dumnezeiasca liturghie. Iar trecând câțiva ani s-au dus tinerii la împăratul și i-au cerut ca să le dea lor plată pentru dragostea cea către ei. Iar plata era ca să-i lase să se întoarcă în patria lor. Această dorire dobândind-o, s-au dus mai întâi în pământul romanilor. Și Edesiu s-a dus la Tir, ca să-și afle părinții și rudeniile sale, iar Frumențiu a cinstit mai mult osârdia către cele dumnezeiești, decât vederea părinților săi. Deci ajungând la Alexandria, a arătat arhiepiscopului de acolo că indienii foarte doresc să primească lumina slăvirii de Dumnezeu și a credinței. La aceasta a răspuns arhiepiscopul Atanasie (căci acesta era care pe acea vreme împodobea scaunul Alexandriei): «Iubitul meu, cine este mai bun și mai potrivit decât tine, ca să alunge din sufletele lor întunericul înșelăunii și să le pricinuiască lor lumina dumnezeieștii propovăduiri?» Acestea zicând, l-a hirotonit pe el arhiereu și l-a trimis în India, ca să lucreze cu plugul învățăturii sale, la acel neam. Deci dumnezeiescul Frumențiu, nimic socotind atunci ca să meargă spre a-și vedea rudeniile sale, ci pentru dragostea credinței celei drepte și pentru binele aproapelui, lăsându-și patria și rudeniile, a îndrăznit să călătorească pe mare, până ce a ajuns în India.

Iar după ce a ajuns acolo fericitul, cu osârdie a bine-lucrat înțelenitele inimi ale indienilor, semănând în ele sămânța credinței. Drept aceea le-a și făcut vrednice spre rodirea cunoștinței de Dumnezeu și a faptei bune, având împreună-lucrător harul cel dat de la Dumnezeu. Căci el, urmând toată ziua apostoleștile învățături și făcând minuni multe, nu numai pe cei demonizați îi mântuia și tot felul de boală vindeca, ci și din cei ce se împotriveau și nu primeau în grabă cele de dânsul zise, iar pe alții îi da Satanei. După cum a făcut apostolul, care zice: «Dați-l pe el Satanei spre pierzarea trupului, ca să se mântuiască duhul lui». Iar pe alții îi făcea să se usuce, și altora le orbea ochii.

Drept aceea pentru această pricină, toți au primit și au rodit în sufletele lor sământa credinței lui Hristos. Pentru care și în puțină vreme singur sfințitul Frumențiu, cu ajutorul și harul lui Dumnezeu, a botezat toată latura indienilor. Și a zidit biserici, și a hirotonit preoți, și capiștele idolești le-a surpat, și pe idoli i-a zdrobit. Așadar pentru toate acestea, se minunau toți și însuși împăratul, și zicea sfântului: «Pentru care pricină, o iubitule, în curgerea de vreme a atâtor mulți ani ce ai viețuit mai înainte împreună cu noi, nu ai făcut niciodată vreun semn și minune? Și acum de unde ți s-a dat ție acest fel de har și de putere, iubitule?» Iar fericitul Frumențiu a răspuns: «Nu este al meu harul, o prea cinstiților și adevăraților ai lui Hristos prieteni, ci al preoției, care mi s-a dat mie de la Însuși Hristos. Căci văzând bun cugetul vostru, lăsând pentru aceasta patria și rudenia, după cuvântul Domnului, m-am dus la Alexandria și, arătând cele despre voi marelui Atanasie, păstorul Bisericii aceleia, și cu tainică ungere a arhieriei fiind hirotonit de el, și cu harul apostolesc fiind luminat, prin rugăciunea lui către Dumnezeu, am fost trimis către voi. Iar voi cu credință și cu dragoste primindu-mă, harul preoției, dar mai ales al lui Dumnezeu, lucrează prin mine precum vedeți, și face asemenea minuni».

Așadar Frumențiu acesta întocmai cu apostolii, întru mulți ani viețuind cu plăcere de Dumnezeu între indieni și, învățându-i poruncile lui Dumnezeu, și spre lucrarea poruncilor prefăcându-i, s-a mutat către Domnul. Ale cărui cinstite moaște dau tot felul de vindecări celor ce se apropie de ele, întru slava adevăratului Dumnezeu. Amin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

LUNA DECEMBRIE

SINAXAR

În această lună, în ziua întâia, pomenirea Sfântului Prooroc Naum.

Proorocul Naum, al cărui nume se tâlcuiește: «odihnă» ori «mângâiere», sau «minte» ori «pricepere», era din seminția lui Simeon. A trăit cu 460 de ani înainte de Hristos.

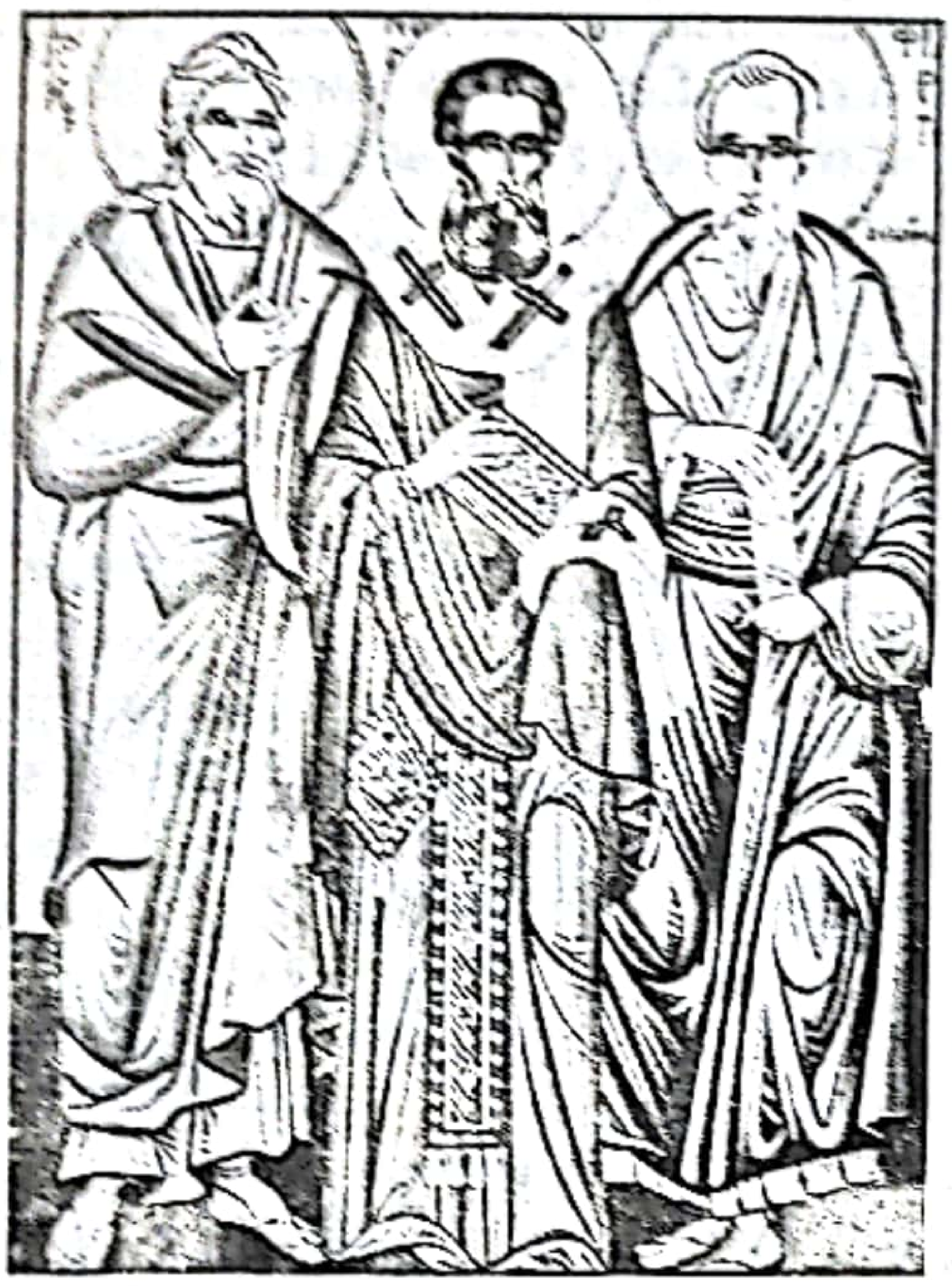
Mai târziu, după Proorocul Iona, a proorocit și el de cetatea Ninivei și a făcut minune în ea. A proorocit că cetatea va pieri de ape dulci și de foc ieșit din pământ, și așa s-a și întâmplat. Căci lacul din jurul cetății, umflat de cutremur, a acoperit-o cu ape; iar focul, venind din pustiu, a ars partea orașului necuprinsă de ape. A murit în pace și a fost îngropat în pământul lui.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Filaret Milostivul.

Cuviosul Filaret a trăit pe la anul 780, pe vremea împăraților Constantin și Irina. Era de loc din țara Paflagonilor, fiul unor părinți de bun neam, Gheorghe și Ana. Și-a luat, după lege, femeie cu cununie și se îndeletnicea cu lucrarea pământului, din care-și agonisea cele de trebuință pentru trai și făcea bogate milostenii săracilor. Dar din pizma diavolului a ajuns pururea pomenitul Filaret la o atât de mare sărăcie, ca odinioară Iov, încât era lipsit chiar de hrana cea de toate zilele. Dumnezeu însă nu l-a lăsat ca să se zbată până în sfârșit în lipsă. A rânduit, prin purtarea Lui de grijă, ca fiul împărătesei Irina, Constantin, să se căsătorească cu nepoata acestui Sfânt Filaret, cu Maria, fată frumoasă și la suflet și la trup. În urmă, Dumnezeu a rânduit ca și Sfântul Filaret să fie cinstit cu dregătoria de consul și să ajungă stăpân pe multe bogății, pe care le împărțea cu îmbelșugare săracilor.

Când fericitul Filaret a cunoscut că i se apropie sfârșitul și mutarea lui către Hristos, a chemat toate rudele sale și le-a prezis cele ce aveau să se întâmple fiecăreia. A adăugat însă și aceste sfaturi vrednice de pomenire: «Să nu uitați, fiilor și rudeniilor, iubirea de săraci. Să cercetați pe cei bolnavi și pe cei din închisori! Să

apărați pe văduve și pe orfani! Să nu poftiți lucrurile altora! Să nu lipsiți de la slujbele și liturghiile Bisericii! Și ca să spun pe scurt, să nu încetați de a face ceea ce m-ați văzut pe mine făcând». După ce a spus acestea și s-a rugat pentru ei, a adormit în pace.

Sfântul Prooroc Naum; Cuv. Filaret cel milostiv Sfântul Ierarh Teoclit (din sinax. grecesc);

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Anania Persul.

Sfântul Mucenic Anania era din Avril, o cetate a Persiei. Pentru credința în Hristos a fost prins și a răbdat fericitul chinuri multe și de neîndurat. Iar când era aproape să-și dea lui Dumnezeu sufletul, a zis aceste cuvinte: «Văd o scară ce ajunge până la cer. Văd încă și niște tineri cu chip luminat, care mă cheamă și-mi spun: «Vino, vino cu noi și te vom duce în cetatea cea plină de lumină și de veselie de negrăit!». Și după ce a spus acestea, și-a dat duhul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Antonie cel Nou.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Onisim, arhiepiscopul Efesului, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea celor între sfinți părinții noștri Anania și Solohon, arhiepiscopii Efesului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a doua, pomenirea Sfântului Prooroc Avacum.

Proorocul Avacum, fiul lui Safat, era din seminția patriarhului Simeon. A trăit cu 600 de ani înainte de Hristos.

Înainte de luarea în robie a poporului iudeu, Avacum a văzut căderea Ierusalimului și a Templului și a plâns foarte. Când a venit Nabucodonosor în Ierusalim, proorocul a fugit și trăia ca străin în pământul lui Israel. Dar după ce s-au întors haldeii în Babilon, ducând cu ei robi pe israelitenii găsiți în Ierusalim și în Egipt, s-a întors și el în pământul său.

Avacum a cunoscut mai dinainte că peste puțină vreme avea să se întoarcă poporul din robia Babilonului. A murit cu doi ani înainte de întoarcerea iudeilor din robie și a fost îngropat în țarina lui.

Proorocul Avacum a dat semn în Iudeea. Iar semnul este acesta: Vor vedea iudeii lumină în Templu și așa vor vedea slava lui Dumnezeu. Avacum a proorocit și de sfârșitul Templului. A spus că Templul are să fie dărâmat de un popor din Apus; că are să fie ruptă în bucăți mici catapeteasma lui David, adică a locului celui mai dinăuntru al Sfintei Sfintelor; că au să fie luate acoperișurile celor doi stâlpi ai Templului și nimeni n-are să știe unde sunt; că acoperișurile acestea au să fie duse de înger în pustiul Sinai, acolo unde la început a fost întocmit Cortul mărturiei și că în ele are să fie cunoscut în sfârșit Domnul și că ele au să lumineze pe cei prigoniți dintru început de șarpe.

Tot în această zi, pomenirea cuvioșilor părinților noștri și pustnici, Ioan, Iraclemon, Andrei și Teofil.

Acești cuvioși părinți erau de loc din cetatea Oxirih, care se află în Egipt, aproape de râul Nilului. Părinții lor au fost creștini. Îndeletnicindu-se îndelungată vreme cu citirea Sfintelor Scripturi, li s-a umplut sufletul de căință. De aceea au părăsit lumea și, povățuiți de Dumnezeu, s-au dus în cele mai adânci locuri ale pustiului. Acolo au dat de un bărbat sfânt, tare bătrân și au stat pe lângă el un an. După moar-

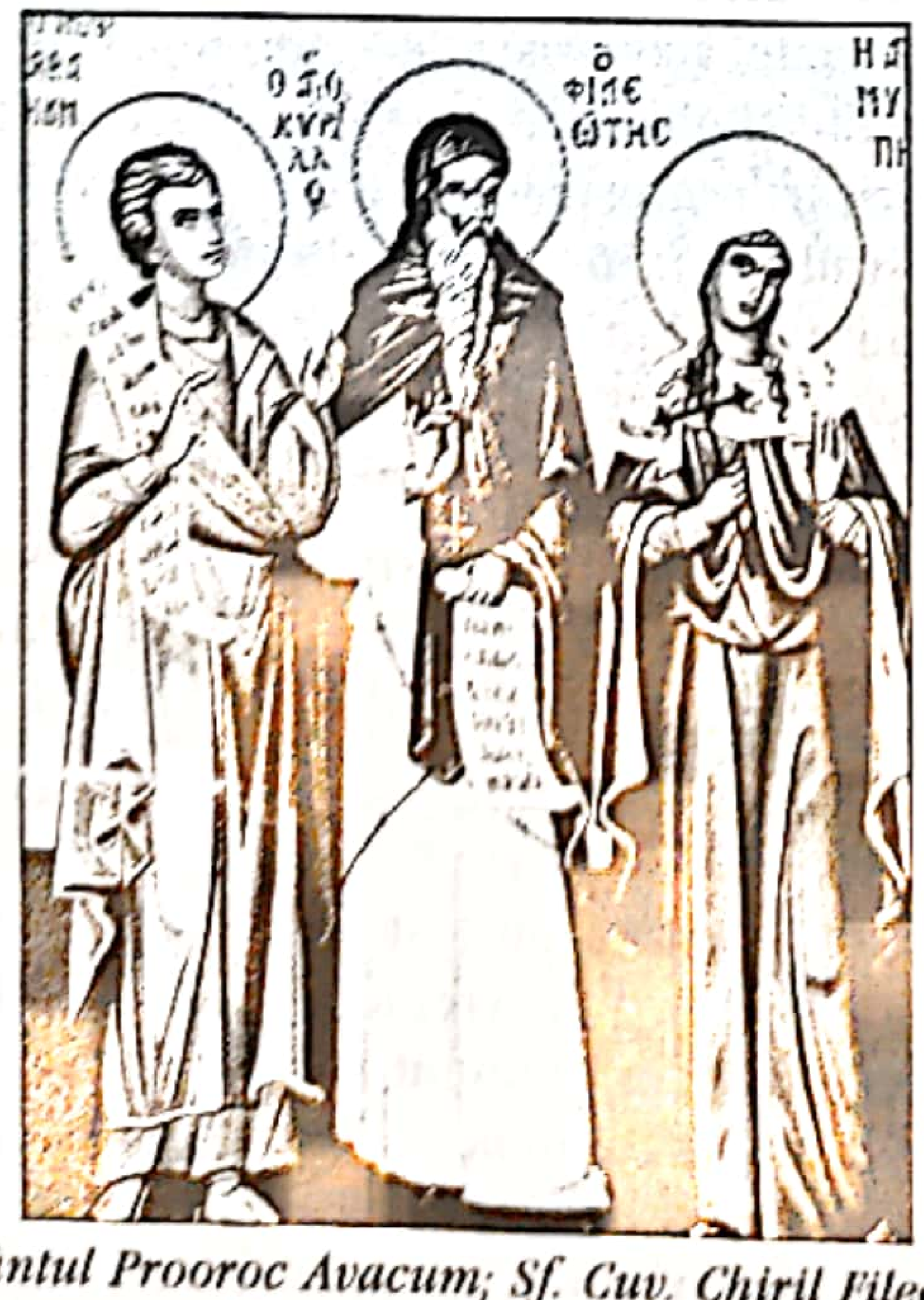
tea bătrânului, au rămas în locul acela șaizeci de ani, trăind în post și aspră viețuire. Se hrăneau numai cu poame și beau numai apă; și asta numai de două ori pe săptămână. Trăiau despărțiți unul de altul, umblau prin munți, locuiau în fel de fel de peșteri și se rugau lui Dumnezeu. Sâmbăta și duminica se întâlneau, săvârșeau Sfânta Euharistie și erau împărtășiți de îngerul Domnului cu Sfintele Taine.

Acestea ni le-a povestit marele pustnic Pafnutie, care i-a văzut și a scris viața lor.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Miropa.

Sfânta aceasta Miropa s-a născut în Efes. Murind tatăl ei, a fost crescută de maică-sa. După ce s-a născut din nou prin sfântul botez, stătea copila la mormântul Sfintei Ermiona, una din fiicele Sfântului Apostol Filip, și primea din mormântul sfintei, mir, pe care-l dădea din belșug tuturora. De aici a primit și numele de Miropa. Când împăratul Deciu, care împărățea pe vremea aceea, a pornit prigoana împotriva creștinilor, mama și-a luat copila și s-a dus în insula Hios, unde avea o moștenire părintească. Și stăteau amândouă în casă, rugându-se lui Dumnezeu.

Odată a venit în insulă un mare dregător împărătesc. Acesta a întemnițat pe un ostaș din oștirea de sub comanda lui, pentru că era creștin. Dar neputând să-l facă să se lepede de credința în Hristos, a poruncit să i se taie capul,

Sfântul Prooroc Avacum; Sf. Cuv. Chiril Fileotu; Sfânta Muceniță Miropa

iar trupul să fie aruncat și să fie păzit de ostași, ca să nu fie furat de creștini.

Cuvioasa Miropa, mânată de dumnezeiască râvnă, s-a dus noaptea cu slujitoarele ei și au luat sfintele moaște. Le-a uns cu mir și le-a îngropat într-un loc deosebit. Când a aflat dregătorul de furtul moaștelor, a legat pe paznici cu lanțuri de fier și le-a poruncit să umble prin tot orașul ca să le caute. Le-a mai spus că le va tăia capul de nu vor găsi trupul furat, în vremea hotărâtă de el.

Sfânta Miropa, văzând în fiecare zi că ostașii sufăr tare și din pricina lanțurilor de pe ei și din pricina rănilor făcute de lanțuri și din pricina gândului că-i așteaptă moartea, a fost cuprinsă de mare durere sufletească și și-a zis întru sine: «Dacă ostașii aceștia mor de pe urma furtului săvârșit de mine, îmi umplu sufletul de păcat și vai de mine în ziua judecății». Atunci ea a făcut cunoscută fapta ei și a înfruntat pe împărat care a poruncit să fie chinuită și apoi să fie închisă în temniță, unde sfânta și-a dat duhul lui Dumnezeu. Iar moaștele sfintei, cu voia dregătorului, le-au luat creștinii și le-au îngropat într-un loc deosebit.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Solomon, arhiepiscopul Efesului, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Aviv cel nou, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi. pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Chiril Fileotu, care a pustnicit pe la anul 1060.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treia, pomenirea Sfântului Prooroc Sofonie.

Sfântul Prooroc Sofonie, al cărui nume se tâlcuiește «straja Domnului» sau «cunoscătorul celor ascunse», a fost fiul lui Husi, din seminția lui Simeon. A trăit cu 600 de ani înainte de Hristos.

A primit harul proorociei și a proorocit despre căderea și pustiirea Ierusalimului și despre necazurile cele mari ce vor veni peste iudei. A

mai proorocit că neamurile vor ajunge popor ales al lui Dumnezeu; că rușinare va fi pentru cei necredincioși și mărire pentru cei drepți; că Hristos Domnul va fi Judecător și împărat a toată suflarea cuvântătoare și că va răsplăti fiecăruia după faptele lui. A murit în casa lui și a fost îngropat în țarina lui, așteptând învierea cea mare de apoi.

Sfântul Prooroc Sofonie se asemăna la înfățișarea trupului cu Sfântul Ioan Teologul, numai că avea barba puțin mai rotundă.

Sfântul Prooroc Sofonie; Sfântul Nou Mc. Anghel

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic Teodor, arhiepiscopul Alexandriei.

Locuitorii din Alexandria Egiptului, și mai cu seamă elinii și necredincioșii, s-au purtat aspru și crud cu sfinții. Din pricina aceasta pe mulți i-au făcut mucenici. Unul dintre aceștia a fost și Sfântul Teodor. Când a aflat poporul alexandrinilor că el mărturisește pe Hristos, că slujește Lui și că învață pe elini să creadă în El, au tăbărât cu mânie asupra lui și au pus mâna pe el. Mai întâi l-au chinuit cumplit, apoi au împletit o cunună de spini și l-au încununat cu ea; l-au bătut peste ochi, au râs de el și l-au batjocorit. În urmă a fost aruncat în mare. Dar pentru că a ieșit sănătos din mare, i-au tăiat capul, din porunca dregătorului.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Teodul, care a fost eparh.

Cuviosul Teodul a trăit pe vremea împăratului Teodosie cel Mare. Era patrician și avea dregătorie de eparh al pretorilor. Era căsătorit și ducea viață nepătată. Scârbit de jafurile și de lăcomia dregătorilor, și-a părăsit dregătoria. După moartea soției sale a împărțit la săraci averea sa cea mare, și s-a dus la Edesa. Acolo s-a făcut monah, și pentru viața lui sfântă a fost învrednicit cu daruri dumnezeiești. Că nu se hrănea cu mâncare tare, ci numai duminica se împărtășea cu cinstitul Trup și Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos și cu puțină anaforă.

A fost însă tulburat de gânduri și se ruga lui Dumnezeu să-i arate cu cine din cei ce au bineplăcut lui Dumnezeu se aseamănă el. Și a auzit un glas care i-a spus că este asemenea în împărăția lui Dumnezeu cu un comediant, Cornelie, care locuia în Damasc. Ducându-se la Damasc, a găsit pe Cornelie, și căzând la picioarele lui, l-a rugat să-i spună cu de-amănuntul viața lui. Cornelie i-a răspuns că e păcătos și nu se știe cu vreo faptă bună. Bătrânul însă stăruia cu lacrimi și cu rugăminți. Și Cornelie, lăsându-se convins, i-a spus: «Eu, părinte, din fragedă vârstă, am trăit printre comedianți și printre jucătorii de teatru și multă vreme de acolo mi-am câștigat hrana cea de toate zilele. Târziu de tot și cu greutate, dându-mi seama de multele răutăți și cugetând la răsplătirea judecății ce va să fie, m-am lăsat de toate răutățile și am căutat să duc, pe cât am putut, o viață curată și să fac milostenii.

Astfel, de multă vreme, părinte sfințite, o femeie de bun neam, bogată și virtuoasă a fost căsătorită de ai ei cu un oarecare bărbat, desfrânat și risipitor, care a cheltuit nu numai averea femeii sale și pe a lui, ci a mâncat și alți mulți bani, luați cu împrumut. Pentru aceasta împrumutătorii lui l-au băgat la închisoare pentru multă vreme, pricinuind femeii lui nemângâiată întristare. Pe femeia aceasta am întâlnit-o eu, i-am aflat durerea și mi s-a întristat sufletul. Cu lacrimi în ochi am întrebat-o: «Cât de mare e datoria, femeie?». «Patru sute de galbeni» mi-a răspuns ea. Atunci am vândut niște giuvaieruri și cele mai frumoase haine ale mele, și am strâns patru sute de galbeni. Am pus banii în mâinile femeii, grăindu-i așa: «Ia banii aceștia, femeie, și du-te în pace! Scoate-ți bărbatul din închisoare și te roagă din toată inima iubitorului de oameni Dumnezeu ca să mă miluiască în ziua judecății».

Teodul a ascultat totul și s-a minunat foarte și a mulțumit lui Dumnezeu. A mai trăit câtăva vreme, apoi s-a dus la Domnul cu bune nădejdi.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Ioan Sihastru, episcopul Coloniei.

Cel între sfinți părintele nostru Ioan s-a născut în cetatea Nicopole din Armenia, în al patrulea an al împărăției preabinecredinciosului împărat Marcian, adică în anul 454. A învățat Sfintele Scripturi, iar după moartea părinților lui a împărțit toată averea la săraci și a zidit o mânăstire în numele Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. În această mânăstire a trăit el împreună cu alți zece monahi. Pentru că a ajuns vestit din pricina virtuții sale, a fost hirotonit episcop al Coloniei. Vreme de nouă ani s-a îndeletnicit cu punerea în bună rânduială a treburilor bisericești.

După ce a săvârșit bine toate, s-a dus la Ierusalim. Ajuns acolo, s-a închinat Sfintelor Locuri, apoi s-a dus la Lavra Sfântului Sava. Fericitul Sava l-a primit fără să știe cine este cel venit în mânăstire și ca să-l încerce l-a pus să facă ascultare întâi la arhondărie, apoi la bucătărie. Când fericitul Sava a văzut că, peste așteptările sale, a îndeplinit bine cele două ascultări, i-a îngăduit să trăiască în isihie, adică în sihăstrie, într-o chilie de pustnic, cinci zile pe săptămână, fără să vadă pe cineva, fără să mănânce și fără să bea ceva, iar sâmbăta și duminica să vină la sfintele slujbe, ca să cânte și să mănânce cu frăția. Văzându-l fericitul Sava că sporește în viața cea după Dumnezeu, l-a dus la preasfințitul Ilie, patriarhul Ierusalimului, și i-a cerut să-l cinstească cu harul preoției. Cuviosul Ioan însă i-a spus patriarhului: «Îngăduie puțin, stăpâne! Trebuie să cunoști mai întâi greșelile mele! După aceea fă ce vei hotărî».

Când au rămas singuri, s-a aruncat cuviosul la picioarele patriarhului Ilie, jurându-i să nu spună cuiva viața sa. Patriarhul a încuviințat, socotind că are să audă cine știe ce faptă cu păcat. Dar când a auzit că a fost episcopul Coloniei, s-a spăimântat și a zis fericitului Sava: «Să nu-l mai superi pe Ioan, că el nu se face preot». Fericitul Ioan ajungând la adânci bătrâneți, a adormit în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Agapie, Seleuc și Mamant, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Teodul.

Cuviosul Părintele nostru Teodul s-a născut în Cipru pe vremea împăratului Maximian. De tânăr s-a lepădat de lume. Pentru marea lui nevoință pustnicească și pentru smerenia lui, i s-a luminat sufletul și a fost învrednicit cu darul de a vedea mai dinainte gândurile celor ce se apropiau de el. Prefăcându-se nebun, pe mulți îi mustra și-i făcea să se pocăiască. Ducându-și, astfel, bine viața și mântuind pe mulți, a adormit în pace.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic Gavriil, care a fost mai înainte episcopul Ganului, iar mai pe urmă a suferit mucenicia în Prusa, în anul 1659.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Anghel, care a suferit mucenicia în Hios, în anul 1713.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a patra, pomenirea pătimirii Sfintei marei Mucenițe Varvara.

Sfânta Muceniță Varvara a trăit pe vremea împăratului Maximian. Era fiica unui păgân cu numele Dioscur, care o ținea sub pază, într-un turn înalt, din pricina marei ei frumuseți trupești. Fecioara aceasta credea în Hristos și n-a vrut să-și ascundă credința de tatăl ei. Odată, când tatăl ei a spus să se facă două ferestre la o baie pe care o zidea, fiica lui a poruncit să se facă trei. Întrebată fiind pentru ce a dat porunca aceasta, i-a răspuns că a făcut trei ferestre în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. La auzul acestor cuvinte tatăl ei s-a repezit îndată cu sabia să o omoare, dar sfânta a fugit și s-a ascuns într-o stâncă ce s-a deschis ca prin minune; de acolo s-a dus în munți. Tatăl ei a urmărit-o și a găsit-o; a luat-o de cosițe și a dat-o domnului țării aceleia. Înaintea acestuia, Sfânta Varvara a mărturisit pe Hristos și a batjocorit pe idoli. De aceea a fost chinuită în multe feluri și în sfârșit ucisă cu sabia de tatăl

ei, cu mâinile lui. Se spune că tatăl ei, după ce a ucis-o, a fost lovit de trăsnet pe când cobora din munte și a murit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Ioan Damaschin, monahul și preotul.

Sfântul Ioan Damaschin a trăit pe vremea împăratului Leon Isaurul și a lui Constantin, fiul acestuia. Era de loc din Damasc, de neam ales, care strălucea în dreapta credință. Având tată iubitor de fapte bune, a învățat toată știința elinească și a cercetat bine și adâncul Scripturii celei însuflate de Dumnezeu. Pentru credința în Hristos și-a lăsat averea părintească și a îmbrățișat viața călugărească împreună cu fericitul Cosma, care a ajuns mai târziu episcopul Maiumei. Amândoi fuseseră învățați de același dascăl, tot Cosma cu numele, numit și Asincrit, răscumpărat din robie de tatăl lui, împreună cu alți robi. Și pentru că Ioan și Cosma avuseseră parte de un dascăl așa de învățat, au ajuns amândoi înțelepți.

Când Ioan a îmbrățișat viața călugărească, starețul mânăstirii l-a dat să învețe ascultarea la un bătrân înțelept în cele dumnezeiești. Acesta i-a poruncit să nu cânte nici cea mai neînsemnată cântare după meșteșugul cântării muzicale pe care îl cunoștea. Ioan a îndeplinit fără împotrivire multă vreme porunca. Se spune însă că Preasfânta Născătoare de Dumnezeu s-a arătat în vis bătrânului și i-a spus să îngăduie ucenicului său. Ioan să alcătuiască imne și cântări spre slava Celui născut fără de sământă din ea și spre folosul celor ce sunt datori să o mărească din adâncul inimii. Lucru pe care l-a și făcut, punând acest temei scrierilor sale.

Cuv. Ioan Damaschin; Sf. Mare Muceniță Varvara

Fericitul Cosma petrecând dar în nevoințe pustnicești, după ce a lăsat Bisericii multe scrieri, s-a odihnit în pace.

Iar fericitul întru pomenire Ioan, după ce prin puterea cuvintelor lui și prin dovezile cele înțelepte ale Scripturilor a înfierat ca nimeni altul eresul păgân al iconomahilor, adică al luptătorilor împotriva sfintelor icoane, și după ce a lăsat Bisericii lui Dumnezeu multe scrieri, în care se găsește răspuns temeinic aproape la orice întrebare, și-a săvârșit viața la adânci bătrânețI.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Ioan, episcopul Polivatului, făcătorul de minuni.

Cuviosul Părintele nostru Ioan încă de pe când era tânăr ura desfătările și plăcerile și-și împodobea viața cu post și înfrânare. Pentru aceasta a și fost hirotonit episcop al Polivatului, urcând în chip legiuit toate treptele bisericești. După ce i s-a încredințat păstorirea poporului, a adăugat la nevoințele lui pustnicești de mai înainte, alte nevoințe, iar la osteneli alte osteneli.

Când Leon Isaurul a luat cu nevrednicie sceptrul împărăției și a început să hulească sfintele icoane, acest sfânt bărbat s-a dus la Constantinopole și a mustrat cu tărie necredința împăratului. Apoi s-a întors la turma sa, i-a învățat pe credincioșii săi cu de-amănuntul credința și i-a făcut să fie gata cu toții să-și verse sângele pentru dreapta credință. Viețuind așa, a părăsit cele de jos și s-a mutat la Domnul pe Care Îl dorea.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Iuliana, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Hristodul și Hristodula, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului sfințit Mucenic Serafim, episcopul Fanarului, care a suferit mucenicia în anul 1601.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

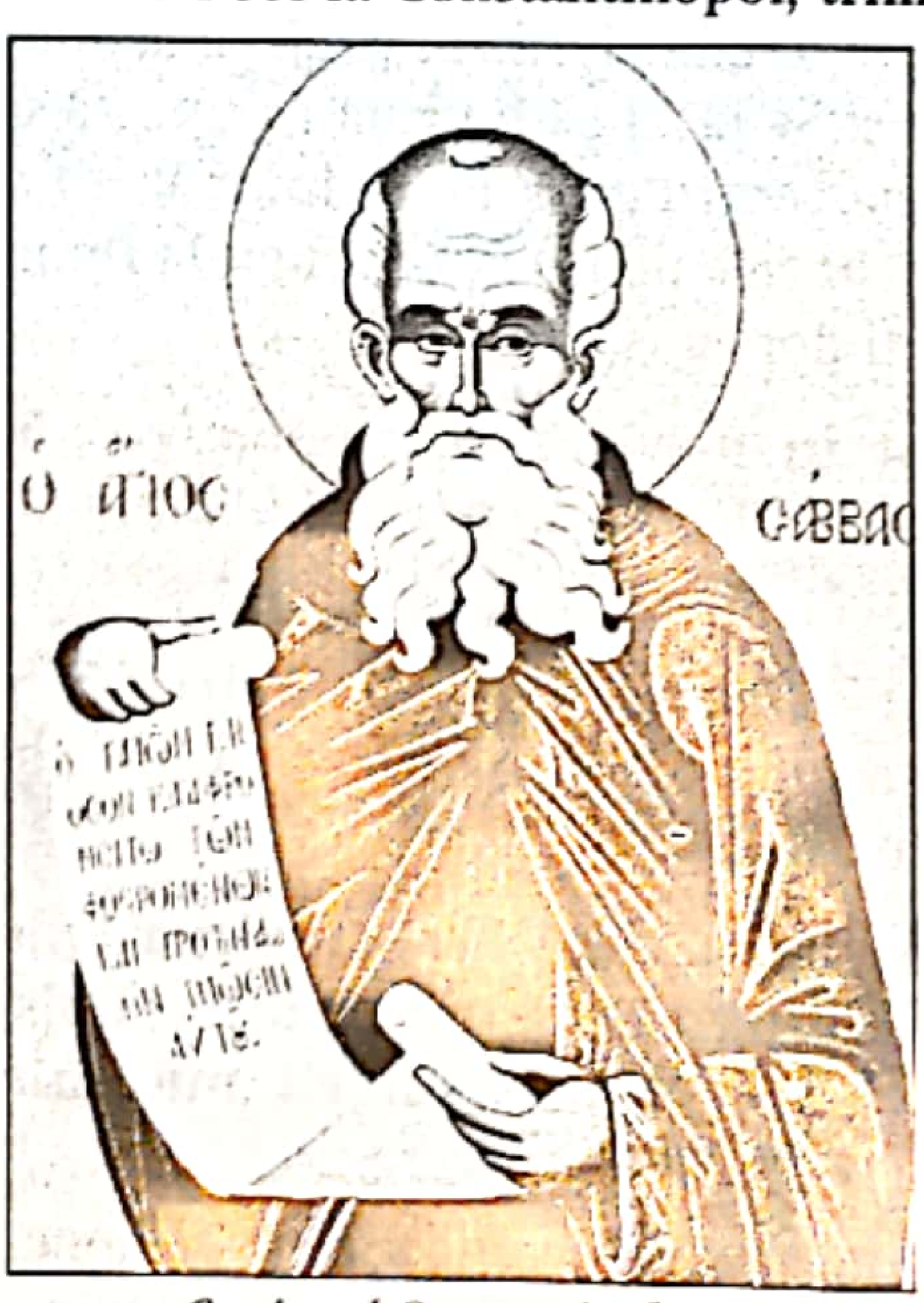
SINAXAR

În această lună, în ziua a cincea, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Sava cel sfințit.

Cuviosul Părintele nostru Sava cel sfințit a trăit pe vremea împăratului Teodosie cel Mic. De loc era din Capadocia, iar părinții lui se numeau Ioan și Sofia. Chiar de la începutul vieții lui a îndrăgit viețuirea călugărească, așa că a intrat de mic într-o mânăstire numită Flavian. Era atât de înfrânat încă din copilărie, că văzând în grădină un măr și dorind să-l mănânce, a zis: «Frumos era la vedere și bun la mâncare fructul ce m-a omorât». A luat mărul cu mâinile, dar nu l-a mâncat, ci l-a călcat în picioare și lege și-a pus să nu mănânce măr niciodată.

La vârsta de optsprezece ani, a mers la marele Eftimie; acesta l-a trimis la cuviosul Teoctist în chinovie. Acolo a cunoscut viețuirea dumnezeiască a fraților și a mers pe urmele virtuții celor pe care i-a cunoscut în chinovie. Din pricina covârșitoarei lui înduhovniciri, marele Eftimie îl numea copil cu suflet de bătrân. Și cu cât creștea în vârstă cu atât sporea și în virtute. De aceea a și făcut multe minuni. Printre altele, prin rugăciunea lui, a făcut să izvorască apă în locuri fără de apă.

A fost învățătorul multor monahi. A fost în două rânduri sol la Constantinopol, trimis de patriarhii Ierusalimului din acele vremuri: o dată la împăratul Anastasie, iar a doua oară la împăratul Iustinian. Ajungând deci la vârsta de nouăzeci și patru de ani, s-a mutat către Domnul.

Cuviosul Sava cel Sfințit

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Anastasie.

Sfântul Mucenic al lui Hristos Anastasie a văzut odată cum sunt întrebați și judecați de păgâni sfinții mucenici și cum li se taie mădularele pentru mărturisirea lui Hristos. Pentru că era creștin și pentru că știa bunătățile pregătite de Dumnezeu mucenicilor, dorea și el să lupte pe aceeași cale pentru Hristos.

Și într-una din zile i s-a înfierbântat inima lui, și-a făcut semnul crucii și s-a dus în stadion. Stând în mijlocul adunării de lume a strigat cu glas mare: «Găsit am fost de cei ce nu m-au căutat, vădit m-am făcut celor ce nu m-au cercetat!». Privirile tuturor s-au îndreptat spre el. Atunci el a zis: «Ascultați, toți slujitorii diavolului, ascultați! Sunt creștin și cred în Domnul meu Iisus Hristos; iar pe idolii voștri și pe cei ce se închină lor îi dau anatemei și-i urăsc». Mulțimea a rămas înmărmurită de curajul lui. Dar îndată l-au dezbrăcat, l-au biciuit cumplit și au zis: «Asta pentru nerușinarea și obrăznicia ta! Dar dacă cinstești pe Hristos și nu te lepezi de El, ți se va tăia capul și vei fi mâncare peștilor, târâtoarelor și păsărilor». Sfântul nu s-a lepădat. Atunci călăii l-au apucat îndată, i-au tăiat capul și ducându-l cu corabia departe puțin de țărm, l-au aruncat în mare.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Diogen, care s-a săvârșit fiind lovit cu pietre.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Averchie, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Non, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Grat, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Nectarie, cel din chilia lui Iagari, care se află lângă Careea Atonului, și a pustnicit pe la anul 1470 și în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Filotei Careotul, cel care a fost părin-

tele duhovnicesc al lui Nectarie cel mai sus pomenit și a fost învrednicit de darul mai înainte vederii, și care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților cuvioși mucenici cei ce au locuit în chiliile Atonului și au mustrat pe latino-cugetători, adică pe împăratul Mihail și pe patriarhul Bec. Cel dintâi dintre acești sfinți cuvioși mucenici a fost spânzurat, iar ceilalți de sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

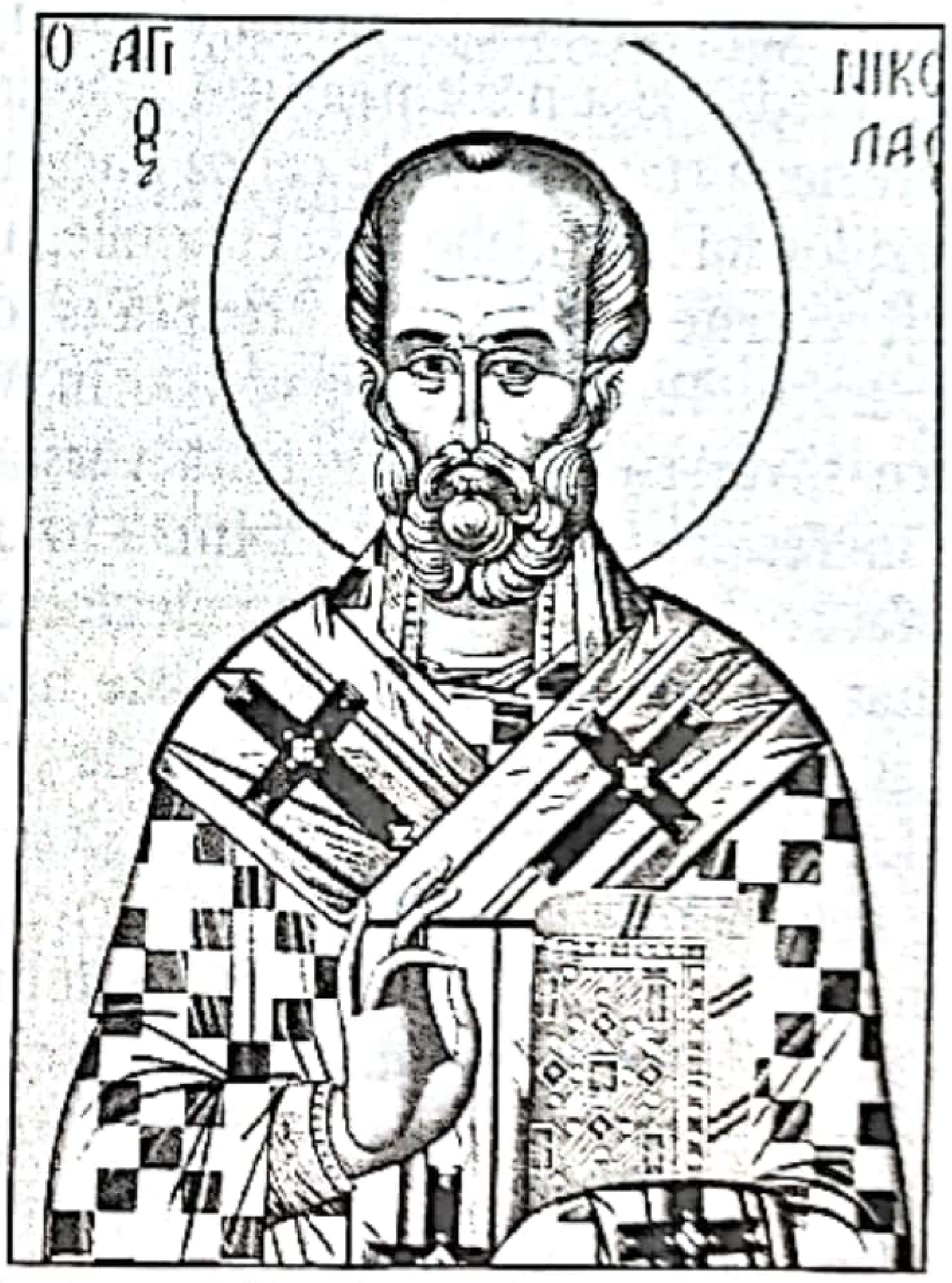
În această lună, în ziua șasea, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Nicolae, arhiepiscopul Mirei Lichiei, făcătorul de minuni.

Cel între sfinți Părintele nostru Nicolae a trăit pe vremea împăraților Dioclețian și Maximian. Mai întâi a strălucit prin viețuire călugărească; iar pentru viața lui îmbunătățită a fost făcut arhiereu. Dar pentru că sfântul propovăduia cu îndrăzneală credința în Hristos a fost prins de mai-marii cetății, a fost bătut și chinuit, apoi aruncat în temnița, împreună cu alți creștini. Când marele și binecredinciosul împărat Constantin a ajuns, cu voia lui Dumnezeu, împărat al romanilor, au fost eliberați din legături toți cei închiși și, odată cu aceștia, și Sfântul Nicolae, care s-a dus în Mira. Nu după multă vreme a fost adunat de marele Constantin cel dintâi sinod de la Niceea, la care a luat parte și minunatul Nicolae.

Sfântul Nicolae a făcut multe minuni așa cum arată Istoria vieții sale. A izbăvit de la moarte pe trei bărbați năpăstuiți pe nedrept. Pe când aceștia erau în închisoare au aflat de timpul când aveau să fie omorâți și au chemat pe sfânt în ajutor; i-au pomenit și de binefacerile ce le făcuse cu alții, cum izbăvise de moarte pe alți trei bărbați din Lichia. Iar Sfântul Nicolae, cel grabnic spre ajutor și gata spre apărare, s-a arătat în vis împăratului și eparhului; pe eparh l-a mustrat pentru că a defăimat împăratului pe cei trei bărbați, iar împăratului i-a arătat și i-a dovedit că bărbații aceia sunt nevinovați și că din pizmă au fost pârâți că au uneltit împotriva lui. Și așa i-a izbăvit Sfântul Nicolae de la moarte.

Pe lângă acestea a făcut încă și alte minuni. A păstorit dumnezeiește poporul ortodox și ajungând la adânci bătrâneți, s-a mutat către Domnul.

Dar Sfântul Nicolae nici după moarte nu și-a uitat turma sa. Că în fiecare zi face cu îmbelșugare bine celor ce au nevoie și-i izbăvește de tot felul de primejdii și nevoi, Căci și acum, ca și atunci, Același Dumnezeu lucrează prin sfântul Său minunile Sale cele fără de număr.

Sfântul Ierarh Nicolae

Tot în această zi, pomenirea înfricoșătoarei amenințări a cutremurului, ce a fost adus peste noi cu iubirea de oameni.

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Nicolae Caraman, care a suferit mucenicia la Smirna, în anul 1657.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

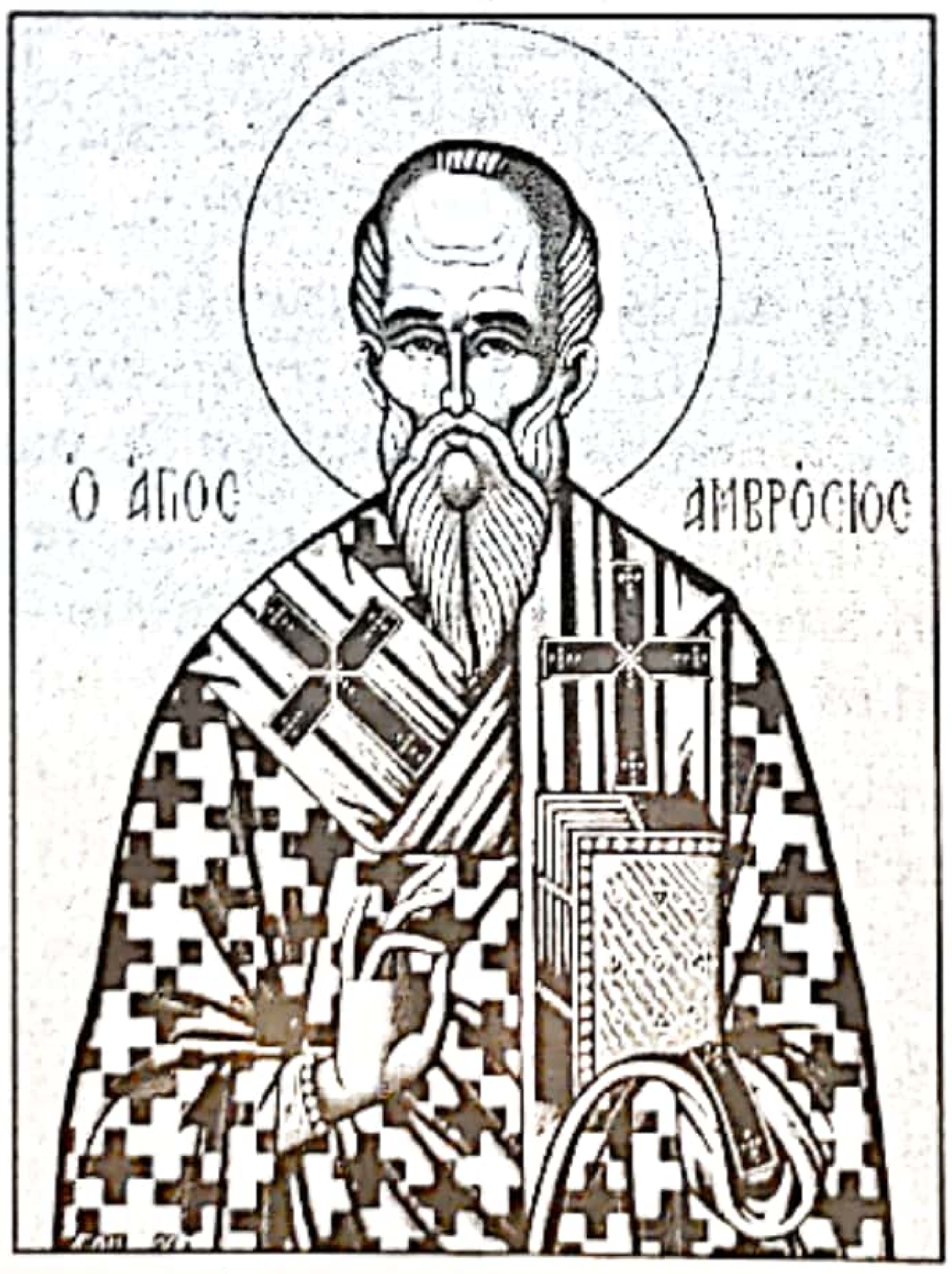
SINAXAR

În această lună, în ziua a șaptea, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Ambrozie, episcopul Mediolanului (Milan).

Cuviosul Părintele nostru Ambrozie era de loc din cetatea Romei. Era senator: bărbat destoinic la cuvânt, cântar și cumpănă a dreptății.

Nu dădea hotărârile după fața oamenilor, ci cu nepărtinire și cu dreptate. De aceea i s-a încredințat stăpânirea întregii Italii, de către binecredincioșii împărați Constantin și Constant, fiii marelui împărat Constantin. Nu era încă luminat cu dumnezeiescul Botez; era încă printre catehumeni, dar întru nimic nu era mai prejos în virtute și în viață curată decât cei ce se împărtășeau cu Sfintele Taine. Prin hotărârea împăratului Valentinian, Sfântul Ambrozie a fost ales episcop al Bisericii Milanului, la moartea episcopului acelei Biserici. Mai întâi a fost botezat, apoi a urcat toate treptele bisericești până a ajuns la cea mai de sus.

Ca episcop a învățat pe popor drept și bine dreapta credință; a păzit neatinsă Biserica de orice erezie; a stat alături de cei ce duceau război ereziilor lui Arie, Sabelie și Eunomie; a scris multe și felurite cărți pentru dreapta credință; pe împăratul Teodosie, care venise în Milan, după ce săvârșise acea nelegiuită vărsare de sânge în Tesalonic, l-a oprit să intre în biserică; l-a făcut să-și dea seama de nelegiuirea lui, l-a arătat cât de mare deosebire este între un preot și un mirean, chiar împărat de-ar fi el, și l-a sfătuit să nu mai îndrăznească să se apropie de cele dumnezeiești cu atâta sfruntare și obrăznicie. După ce a săvârșit fapte îmbunătățite și-a sfârșit viața, după o bună bătrânețe.

Sfântul Ierarh Ambrozie

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Atinodor.

Sfântul Mucenic Atinodor a trăit pe vremea împăratului Diocletian. Era de loc din Mesopotamia și din copilărie a îmbrățișat viața călugărească. A fost pârât că e creștin, și fiind dus înaintea lui Eleusie, domnitorul țării, a mărturisit pe Hristos. Pentru aceasta a fost întins între doi stâlpi și i-au fost arse cu făclii toate părțile trupului lui. Și a fost supus la multe și felurite chinuri, pe care le-a răbdat cu tărie și seninătate, neputând fi biruit de chinuri. Atunci sfântul, rugându-se, și-a dat Domnului duhul său.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Neofit, care s-a săvârșit, fiind aruncat în mare.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Dometie, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Isidor, Achepsima și Leon, care prin foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Amun cel din Nitria, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților mucenici Gain și Gaie, care în foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea celor 300 de Sfinți Mucenici din Africa, care de sabie s-au săvârșit.

Acești Sfinți Mucenici au trăit pe vremea împăratului romanilor Zenon. Domnitor al Africii era Onorie, care urmase la domnie lui Ghizeric, tatăl său. Onoric era eretic arian. Episcopii eretici arieni Chiril și Vilinard l-au înduplecat pe Onoric să pornească prigoană împotriva ortodocșilor. Și a dezlănțuit Onoric prigoană așa de mare, că a întrecut prigoanele de pe vremea împăraților păgâni Diocletian și Maximian.

A poruncit să fie izgoniți toți preoții din cele 15 orașe câte erau în Africa, după ce mai întâi fuseseră luate toate vasele sfinte și odoarele bisericilor. Ortodocșilor le mai rămăsese numai o singură biserică și acolo săvârșeau Sfânta Liturghie. Barbarii, aflând de ea, au înconjurat-o, au adus lemne și alte lucruri uscate, le-au clădit în jurul ei, le-au aprins și au ars biserica împreună cu toți ortodocșii care se aflau în ea și slăveau pe Dumnezeu,

Onoric a lăudat fapta aceasta și a mai poruncit să fie uciși îndată toți cei ce nu s-au botezat din nou cu botezul eretic arian. Ortodocșii care nu puteau îndura grozăviile chinurilor și-au găsit scăparea prin fugă, părăsind

casele și țara, iar cei care erau mai întăriți în credința ortodoxă s-au dat pe ei înșiși cu dragă inimă morții celei mucenicești. Așa 300 de ortodocși din Cartagina, care au fost pârâți lui Onoric că nu voiesc să creadă, așa cum cred arienii, au fost dați morții, tăindu-li-se capetele. Pentru preoți arienii au născocit pedepse mai cumplite. Pe doi dintre ei i-au tăiat cu fierăstrăul; la 60 dintre cei mai învățați le-au tăiat limbile chiar din rădăcină. Despre acești mucenici vorbesc mulți scriitori și istorici.

Acestea au fost cele îndrăznite de vandali în Africa împotriva creștinilor care mărturiseau deoființimea lui Dumnezeu-Cuvântul cu Tatăl. Iar în bătrâna Romă, în aceeași vreme, Sunilda, soția lui Odoacru; care stăpânea Roma, ariană fiind, a silit pe femeia unuia din căpeteniile Romei să se boteze din nou cu botezul arienilor. Cum însă n-a putut-o convinge, a fost băgată în apă fără voia ei de episcopul arian al Milanului. Când ea a ieșit, din colimvitră, i-a dat episcopului doi bănuți, zicându-i: «Iată plata pentru că m-ai îmbăiat!». Sunilda mâniindu-se a ars-o de vie.

Tot în această zi, pomenirea dreptcredincioșilor care lăudau în biserică pe Dumnezeu, și care prin foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea celor doi sfinți preoți, care de fierăstrău s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților 60 de preoți, cărora li s-au tăiat limbile, dar continuau să vorbească.

Tot în această zi, pomenirea femeii ortodoxe, care prin foc s-a săvârșit la Roma.

Tot în aceasta zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Pavel monahul.

Cel între sfinți Părintele nostru Pavel, pe când era în lume nu era nici bogat, nici sărac; era dintr-un neam de oameni care aveau cu ce trăi și care putuseră să învețe pe fiul lor Sfintele Scripturi.

Când s-a făcut mai mare, Pavel a socotit că îi este mai de folos să părăsească lumea și să intre în una din sfintele mănăstiri ale țării sale. A îmbrăcat sfântul și îngerescul chip și se nevoia să săvârșească orice virtute, așa că ajunsese ca un vas de virtuți. Și atât de mult a întrecut pe toți frații din mânăstirea aceea că a făcut un lucru plin de minune și a arătat fraților că are ascunse în el mari puteri.

Fericitul Pavel a plecat din mânăstire și s-a dus la Ierusalim. După ce s-a închinat Sfintelor Locuri, a plecat în Cipru. Acolo a petrecut mulți ani într-un munte înalt și mulți creștini se suiau la el. Dar pentru că numele său se răspândise pretutindeni, a plecat și de acolo și s-a dus în părțile din apropierea Constantinopolului. Bineplăcând și aici lui Dumnezeu, a fost învrednicit, ca și altădată dumnezeiescul Moise, să audă o voce de sus care i-a zis: «Suie-te, Pavele, în munte și sfârșește-te!». Și s-a suit Pavel într-un munte înalt, numit de localnici Parigoria, adică Mângâiere, s-a închinat lui Dumnezeu și după ce a mai trăit câtava vreme acolo, a adormit în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Prisc, Martin și Nicolae, dintre care unul prin foame s-a săvârșit, altul tăiat cu securea, iar al treilea prin foc. Pomenirea lor se săvârșește în biserica de lângă zidurile Vlahernelor.

Tot în această zi, pomenirea târnosirii bisericii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Curator.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului și isihastului Grigorie, ctitorul sfintei Mânăstiri a Sfântului Nicolae din Muntele Athos care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Filofteia fecioara, ale cărei sfinte moaște se află în Paraclisul Sfintei Mânăstiri Curtea de Argeș.

Această frumoasă stâlpare, aducătoare de roduri vrednice de împărăția cerurilor, Sfânta Filofteia fecioara, s-a născut în marea cetate Târnova, din părinți creștini, bulgari cu neamul, lucrători de pământ cu meșteșugul și simpli cu cunoștința. Maică-sa s-a mutat la Domnul după ce copila a ajuns în vârsta cea primitoare de învățăturile faptei bune și după ce a semănat în inima și în sufletul ei cel bun semințele faptelor bune ale fecioriei și ale milosteniei, că din rod se cunoaște pomul.

Iar copila rămânând orfană de maica ei cea firească și având în inima ei întipărite învăță-

turile ei, a început a lucra cu osârdie faptele bune cele începătoare, înțelepțind-o Duhul Sfânt, adică: a merge la biserică, a asculta dumnezeieștile Scripturi cu luare aminte, a posti, a păzi neîntinată fecioria cea trupească și cea sufletească, a milui pe cei săraci, a sătura pe cei flămânzi, a adăpa pe cei însetați și a îmbrăca pe cei goi. Își împodobea cu acestea candela sufletului ei, își agonisea untdelemn în vasele ei și se gătea către intrarea în cămara de Mire cea cerească, ca fecioarele cele înțelepte. Toate faptele bune le săvârșea copila cu statornicie și cu răbdare, nebăgând în seamă ispitele și necazurile cele de la urâtorii binelui, așa precum grăiește Scriptura: «Gătitu-m-am și nu m-am tulburat a păzi poruncile Tale». Dar, fiindcă fapta bună totdeauna este pizmuită de cei răi, n-a fost cu putință să nu pătimească și sfânta mii de ispite, până și moarte mucenicească.

Și iată cum: după ce a murit mama sfintei, tatăl ei și-a luat altă soție și fiindcă mai totdeauna se întâmplă că mamele vitrege nu iubesc pe fiicele ce nu sunt ale lor, aceasta s-a întâmplat și fericitei. Că mama vitregă văzându-i milostivirea și alte fapte bune ale ei, îndemnată fiind de diavolul, urâtorul binelui, îi făcea necazuri neîncetate, bătând-o și pârând-o tatălui ei și pornindu-l spre mânie. De multe ori văzând fericita pe săraci și pe flămânzi, biruită de milostivire își da hainele ei și le împărțea din bucatele pe care mama vitregă i le da să le ducă la țarină, tatălui ei.

Sfânta Mucenită Filofteia

Pentru fapta aceasta a ei de multe ori el o bătea fără milă până ce, în cele din urmă și moarte a pătimit din mâinile tatălui ei.

Mergând ea după obicei în toate zilele să ducă bucate tatălui, care era cu plugul la țarină, și ieșindu-i înainte săracii și flămânzii, că știindu-i milostivirea și așezarea sufletului cea iubitoare de săraci, de-a pururea îi ieșeau înainte cerându-i milostenie, și ea neavând altceva să le dea, le împărțea din bucatele ce le ducea tatălui său, și îi hrănea. Aceasta făcând-o de multe ori, și tatăl ei rămânând flămând, a certat pe femeia sa, care l-a încredințat că trimite totdeauna bucate de ajuns, încă și de prisos. Și diavolul a pus în mintea lui să pândească pe fericita ca să vadă ce face cu bucatele.

Deci mergând la vremea la care știa că vine fericita cu bucatele, s-a așezat la loc potrivit și, pândind-o, a văzut ce făcea fiică-sa cu bucatele, fiind de mânie biruit și uitând dragostea părintească, s-a pornit asupra ei, ca totdeauna, să o apuce de cosițe și să o bată până ce își va astâmpăra fierberea mâniei sale dobitocești; și fiind în mare aprindere a azvârlit în ea cu barda ce o avea la brâu și lovind-o a rănit-o la un picior, și îndată, o, minune! și-a dat sfântul și fericitul ei suflet în mâinile lui Dumnezeu.

Iar sfântul și fecioresc ei trup rămânând pe pământ și încă sânge din piciorul cel tăiat curgând, cu slavă cerească a strălucit că se lumina și locul dimprejur. Iar ticălosul tată văzând întâmplarea, a fost cuprins de spaimă și de cutremur, întâi pentru că a ajuns ucigașul fiicei sale, apoi din pricina strălucirii celei dumnezeiești care se revărsase în jurul sfintelor ei moaște. Și vrând să ridice sfântul ei trup, nu putea să se atingă și nici să se apropie de el.

Deci a alergat în cetate și a spus arhiepiscopului și mai-marilor cetății toate pe rând cum s-au întâmplat și cum acum trupul fericitei zace pe pământ, și că este cinstit de Dumnezeu cu strălucire cerească. Aceasta auzind arhiepiscopul împreună cu cei mai mari ai cetății și cu popor, au alergat cu făclii și cu tămâie și cu rugăciuni, și văzând sfântul trup strălucind cu acea dumnezeiască lumină, s-au minunat cu toții și au lăudat pe Dumnezeul minunilor, Care și acum, în vremile noastre cele mai de pe urmă, preamărește pe robii Săi, care împlinesc cu fapta sfintele Lui porunci.

Apoi vrând să ridice sfântul ei trup, după porunca arhiepiscopului și să-l ducă în cetate, nicidecum n-au putut, nici chiar să-l miște din loc. Deci, mai mult s-au spăimântat. Și cu multă evlavie au început a se ruga lui Dumnezeu și Sfintei Filofteia, dar nici așa nu au putut s-o ridice. Că vrând Dumnezeu să preamărească cu minune pe roaba Sa, a îngreuiat ca o piatră trupul ei.

Apoi, înțelegând că aiurea voiește să fie dusă au început a-i pomeni ca unei ființe vii țările, mânăstirile, bisericile de peste Dunăre și cele de această parte de Dunăre și nicăieri n-a voit. Dar cum a pomenit de Biserica Domnească cea din Târgul Argeșului, îndată s-a ușurat mai mult decât greutatea cea firească și înțelegând toți că acolo este voia lui Dumnezeu și a sfintei a merge, îndată a înștiințat cu scrisoare pe Radu Vodă, cel poreclit Negru (de care și biserica este zidită) de toate cele despre sfânta. Acesta cum a fost înștiințat, fiind binecredincios și râvnitor a-și împodobi țara și poporul său cu odoare de mult preț ca acestea, îndată cu mult alai, cu făclii și cu tămâieri, cu multă evlavie mergând la Dunăre, a adus sfintele ei moaște în Țara Românească și le-a așezat în Biserica Domnească, cea zidită de el în orașul Argeș. Acolo au stat sfintele ei moaște până la zidirea Mânăstirii Curtea de Argeș, de către Neagoe Basarab. Aci au fost trecute sfintele moaște. Iar acum se află așezate în Paraclisul Mânăstirii Curtea de Argeș. Și acolo fiind, dă tămăduiri de tot felul de boli celor ce aleargă cu credință la sfintele ei moaște.

Cu ale ei sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a opta, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Patapie.

Cuviosul Părintele nostru Patapie era de loc din Teba Egiptului. Alegând viața călugărească, a urmat lui Hristos și s-a nevoit mulți ani în pustiu. Apoi a venit la Constantinopol, unde a făcut foarte multe minuni: a dat orbilor vedere, a vindecat, ungând cu untdelemn sfințit pe idropici, a izgonit demoni, a vindecat cancerul. Apoi și-a dat în pace, Domnului, duhul său.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Apostoli din cei 70: Sosten, Apolo, Chifa, Tihic. Epafrodit, Cezar și Onisifor.

Sosten, despre care pomenește Sfântul Apostol Pavel, a fost episcopul Colofonei. Apolo, despre care pomenește același apostol, a fost al doilea episcop al Colofonei, după Sosten. Epafrodit, despre care pomenește tot apostolul, a fost episcop al Colonei. Onisifor a fost episcop al Cezareii. Toți aceștia au viețuit bine și au păstorit cu cuvioșie poporul și Bisericile încredințate lor. Îndurând multe încercări pentru Hristos, au fost uciși de închinătorii la idoli și și-au dat Domnului sufletele lor.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Sofronie, episcopul Ciprului.

Cuviosul Părintele nostru Sofronie s-a născut și a crescut în insula Cipru; era fiul unor creștini binecredincioși. Era ascuțit la minte și priceput; cunoștea multe lucruri și citea cu râvnă toată Sfânta Scriptură. Ajunsese atât de virtuos, că a fost învrednicit de multe daruri și a făcut multe minuni. De aceea, după moartea sfințitului Damian, episcopul Ciprului, a fost ales episcop de tot poporul și de episcopi. Când a ajuns episcop a fost tatăl săracilor, sprijinitorul orfanilor, apărătorul văduvelor, ajutătorul nedreptățiților și acoperământul celor goi. După ce a viețuit așa și după multe alte nevoințe, s-a mutat în pace la Domnul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

Cuviosul Părintele nostru Patapie

SINAXAR

În această lună, în ziua a noua, pomenirea zămislirii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu de către Sfânta Ana.

Domnul și Dumnezeul nostru, vrând să-Și gătească Luiși biserică însuflețită și casă sfântă pentru sălășluirea Lui, a trimis pe îngerul Său la drepții Ioachim și Ana – căci din aceștia avea să se nască Maica Sa după trup – și a arătat mai dinainte că va zămisli cea stearpă și cea care nu avea copii, pentru ca să adeverească zămislirea Lui din Sfânta Fecioară. Astfel, Sfânta Fecioară Maria a fost zămislită din făgăduință, dar din unire și din sămânța bărbătească. Numai Domnul nostru Iisus Hristos a fost zămislit fără unire și fără sămânță bărbătească și S-a născut din Sfânta Fecioară Maria mai presus de înțelegere, așa cum numai El știe; fiind Dumnezeu desăvârșit a luat trup desăvârșit, așa precum și la început a făcut și a plăsmuit firea omenească.

Prăznuim dar această zi cu aducere aminte de cuvintele spuse drepților Ioachim și Ana de îngerul care le-a binevestit sfânta zămislire a Preacuratei Născătoare de Dumnezeu. Dumnezeu, Cel ce a făcut lumea din nimic, a prefăcut în fapte aceste cuvinte; a trezit pântecele cel sterp spre rodire și a făcut în chip minunat

Sfânta Ana ținând în brațe pe Sfânta Fecioară Maria

maică născătoare de copii pe aceea ce îmbătrânise fără să nască. Dumnezeu a dat acest rod vrednic de ruga drepților Ioachim și Ana, din care avea să vină însuși Dumnezeu în trup spre nașterea din nou a lumii. Dumnezeu a binevoit ca acești înțelepți părinți să nască pe Fecioara, pe cea hotărâtă mai înainte de veac, pe cea aleasă din toate neamurile să fie Născătoare de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei proorocițe Ana, mama Proorocului Samuel.

Sfânta și fericita Ana proorocița era din cetatea Armatem, din muntele Efraim. Era căsătorită cu un bărbat din seminția lui Levi, numit Elcana. Pentru că era stearpa și nu făcea copii, bărbatul ei și-a mai luat o femeie, pe Fenana, rivala ei, cu care a făcut copii și s-a bucurat. Ana, ca și cum nu i-ar fi fost deajuns durerea pricinuită de sterpăciunea ei, mai era și defăimată de bărbat și rivală, de rude și prieteni. Și se ruga mult lui Dumnezeu să-i dea copii, dar n-a izbutit nimic, deși împlinea fără trândăvie poruncile Legii. Că uneori chiar sfinților cu anevoie și cu încetul și târziu li se împlinesc cererile.

Suindu-se dar Ana cu bărbatul ei în Șilom, în casa atotputernicului Dumnezeu, ca să aducă Jertfe prin mâna lui Eli preotul, ea, după săvârșirea jertfelor, a primit numai o parte din jertfe, pentru că nu avea fiu sau fiică, pe când celelalte femei cu copii au primit câte două părți. Asta a întristat-o mult, dar n-a deznădăjduit-o, nici nu i-a întunecat fața.

A lăsat însă pe bărbatul ei să plece acasă, iar ea a rămas singură în casa Domnului. S-a aruncat cu fața la pământ și s-a rugat așa: «Doamne Dumnezeul părinților mei, caută spre roaba Ta și spre smerenia mea! Dă-mi rod pântecelui meu și Ți-l voi da Ție să-Ți slujească toate zilele vieții lui!».

Dumnezeu văzând că Ana nu se dezlipește de casa Lui, că se roagă și că stăruie în rugăciunea ei, nu i-a făgăduit nu numai că va da rod pântecelui ei, ci i-a spus mai dinainte și ce nume va purta fiul ce i se va naște.

După ce a luat această încredințare, ea a plecat de acolo săltând de bucurie. A zămislit și a născut pe Proorocul Samuel. După ce l-a înțărcat, s-a suit cu el în Șilom, a căzut înaintea Domnului Dumnezeu și I-a mulțumit. Preotul Eli a binecuvântat-o, zicând: «Să-ți dea ție Dumnezeu un alt rod pântecelui în locul lui

Samuel, fiul tău». Ana și-a luat copilul și s-a coborât acasă, pentru că era încă mic de tot pruncul. Când a ajuns mai măricel, l-a luat de mână, l-a suit în casa Domnului Dumnezeului cel atotputernic, ca să împlinească făgăduința ce-o făcuse Domnului și l-a dat în mâna lui Eli preotul. Și i-a făcut maică-sa haine preoțești mici, pe măsura lui, și copilul slujea cu ele Domnului Dumnezeu înaintea lui Eli preotul. Ana se uita la el și se bucura. Și a mai născut Ana trei feciori și trei fete; și s-a suit în casa Domnului, a căzut cu fața la pământ și-L lăuda pe Domnul. Pentru aceea și zicea: «Cea stearpă a născut șapte, iar cea cu mulți fii a slăbit. Că ea sălta de bucurie pentru cei șapte copii ai ei, iar Fenana, rivala ei, după ce a născut cinci copii, a ajuns stearpă și n-a mai născut.

Ana a trăit vreme îndelungată, a lăudat pe Domnul și a proorocit, iar mai pe urmă s-a mutat în locașurile cele veșnice.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Ștefan cel strălucit, care a trăit în biserica Sfântului Antipa.

Această stea de curând apărută s-a născut și a crescut în Constantinopol. Părinții săi, Zaharia și Teofana, oameni împodobiți cu toate virtuțile și plini de înțelepciune, locuiau în locul numit Zevgma, nu departe de biserica dumnezeiescului întâiului Mucenic și arhidiacon Ștefan.

Când mama lui era îngreunată cu el, ea s-a ferit până la naștere de orice mâncare grasă, mulțumindu-se numai cu pâine, verdețuri și apă. La naștere i s-a arătat pe pieptul copilului o cruce luminoasa și preafrumoasă, semn al răstignirii lui de mai târziu față de lume. Apoi a fost botezat și când a crescut a fost dat să învețe carte, și învăța cu multă sârguință, supus fiind părinților. După moartea împăratului Teofil, urâtorul de Dumnezeu, a fost urcat îndată pe tronul arhieresc de la Constantinopol, prin hotărârea lui Dumnezeu, Sfântul Metodie, iar cinstitul Zaharia, tatăl Sfântului Ștefan, a fost făcut preot de Sfântul Metodie și rânduit în clerul bisericii celei mari. Atunci și lui Ștefan i s-a tuns părul capului și a fost rânduit și el cleric la aceeași biserică. Și pe cât de des se ducea tatăl lui la biserică, pe atât de des se ducea și el. Când era de 18 ani i-a murit tatăl. Atunci s-a închis în biserica Sfântului Petru. Nu ieșea din biserică, se ruga necontenit și se hrănea numai cu verdețuri crude.

În al doisprezecelea an al domniei binecredinciosului împărat Vasile și în al patruzecilea an al vârstei Cuviosului, a fost mare cutremur că s-a dărâmat cu totul biserica Sfântului Antipa. Cuviosul a ieșit din biserică și a intrat într-o groapă ce semăna cu un mormânt. Acolo a stat 12 ani; și din pricina umezelii s-a șubrezit și de nevoie a ieșit din groapa aceea aproape mort. Apoi când a îmbrăcat schima îngerească a arătat nevoințe călugărești și mai mari, chiar mai presus de puterile omenești.

Așa și-a dus fericitul Ștefan acest drum anevoios și aspru al nevoințelor călugărești vreme de 55 de ani, iar în al șaptezecelea an al vieții lui, și-a dat în mâinile Domnului duhul său.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici: Sositeu, Narsu și Isaac, care prin sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

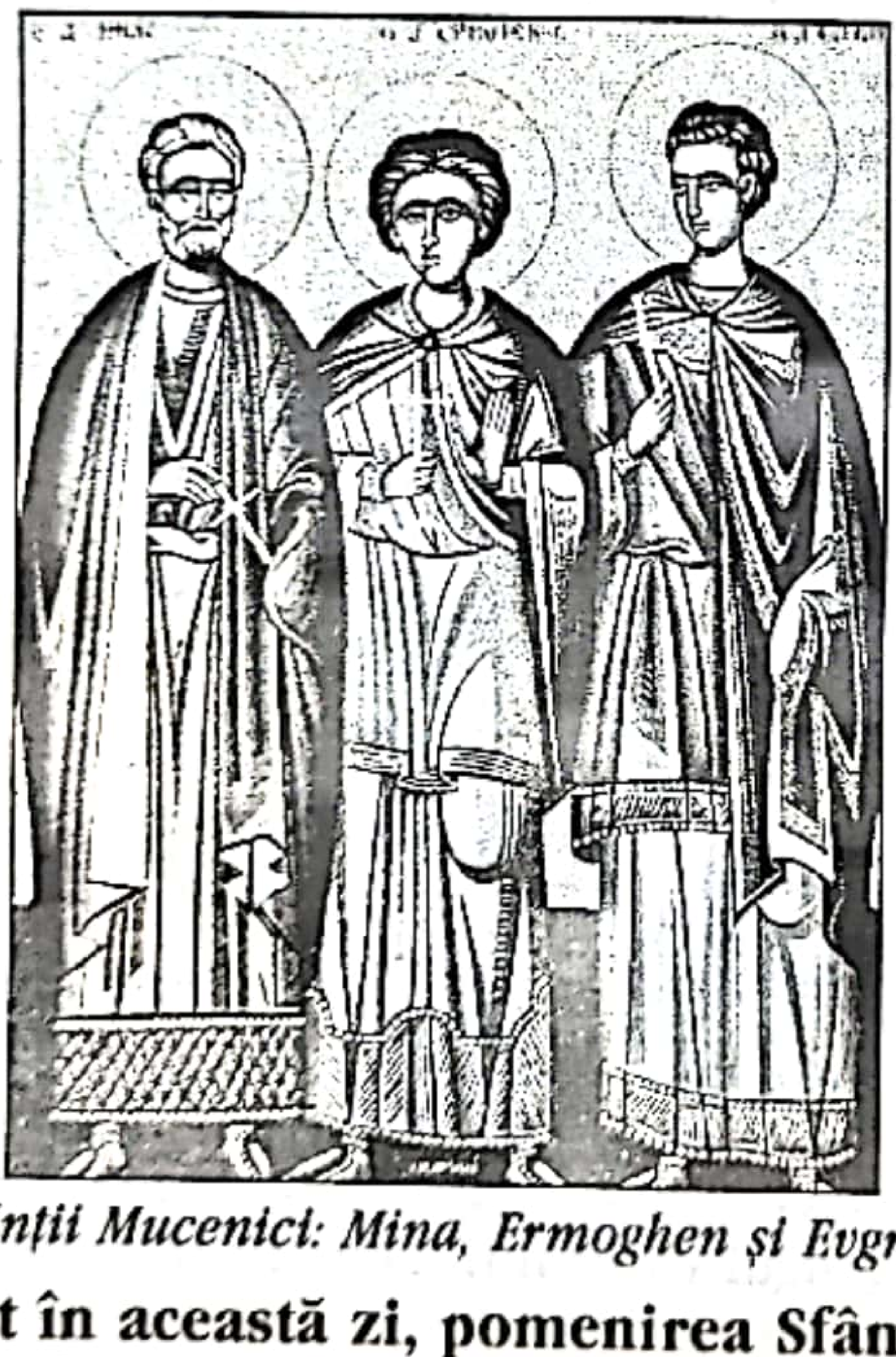
SINAXAR

În această lună, în ziua a zecea, pomenirea sfinților mucenici ai lui Hristos: Mina Calicheladu (adică cel cu viers frumos), Ermogen și Evgraf.

Acești sfinți mucenici au trăit pe vremea împăratului Maximian. Făcându-se odată întrebarea de locuitorii Alexandriei de unele lucruri care tulburaseră liniștea orașului, împăratul Maximian a trimis pe Mina, ca să dea răspuns acelor întrebări, pentru că Mina învățase toată înțelepciunea acelei vremi și era iscusit în meșteșugul vorbirii fiind atenian de neam, trăise la Atena și acolo deprinsese meșteșugul vorbirii frumoase.

Când a venit Mina la Alexandria nu numai că a lămurit pe alexandrini despre lucrurile ce-i tulburaseră, nu numai că a pus capăt oricărei îndoieli și a dat răspuns oricărei întrebări ce i s-a pus, dar a și făcut pe cei ce primiseră cuvântul credinței în Hristos să țină și mai tare la credința lor și a tămăduit pe mulți bolnavi. Împăratul, aflând de aceasta, a trimis pe Ermogen, prefectul, cu porunca să-l facă pe Mina să se lepede de credința creștină, iar de nu-l va îndupleca să-l piardă cu fel și fel de chinuri. Prefectusl l-a adus pe sfânt la scaunul

de judecată; dar pentru că nu l-a putut îndupleca să se lepede de Hristos, și pentru că îl vedea că i se împotrivește în cuvânt l-a supus la chinuri. Dar văzând cum rabdă Sfântul Mina chinurile aspre, a trecut și el la credința în Hristos și a fost botezat de Sfântul Mina și apoi a fost ridicat de soborul episcopilor la arhierie. Aflând împăratul acestea, i-a supus pe amândoi la chinuri felurite, pe care sfinții le-au îndurat cu ajutorul lui Dumnezeu. Atunci Sfântul Evgraf, care era scriitor al Sfântului Mina, a mărturisit cu îndrăznire pe Hristos și a zis multe cuvinte împotriva împăratului, defăimându-l. Iar împăratul, plin de mânie a scos sabia și l-a ucis cu mâna lui pe Evgraf. Odată cu el au fost uciși și Sfinții Mina și Ermogen cu săbiile, de către slujitorii împăratului. Sfintele lor moaște au fost ridicate și duse în Constantinopol, unde se află și acum și fac minuni și semne nenumărate.

Sfinții Mucenici: Mina, Ermoghen și Evgraf

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ghemel, care pe cruce s-a săvârșit.

Sfântul Mucenic Ghemel a trăit pe vremea împăratului Iulian Apostatul. Trecând odată împăratul prin cetatea Ancira, Sfântul Ghemel a stat înaintea împăratului și a mărturisit cu îndrăznire pe Hristos. Pentru aceea a fost încins sfântul cu cingătoare de fier înroșită în foc și pus să meargă în urma împăratului pe cale. Când au ajuns la mica cetate a Edesei, a fost întins sfântul în patru părți și chinuit în chip cumplit; iar la sfârșit i s-a dat drumul așa jupuit. Și era o priveliște înfricoșătoare și nemaiîntâlnită să-l vezi mergând așa și vorbind. Dar printr-o rânduială dumnezeiască, s-a întâlnit mucenicul lui Hristos cu un preot, care l-a botezat, căci sfântul nu era încă botezat; și când a ieșit din apa botezului a fost cu totul sănătos. Atunci a auzit și glas dumnezeiesc din cer, care i-a zis: «Fericit ești, Ghemel, pentru că mult te-ai ostenit!». Apoi a fost dus iar înaintea împăratului, care a poruncit să fie răstignit pe cruce. Și așa, rugându-se, și-a dat lui Dumnezeu duhul. Niște bărbați credincioși i-au coborât pe ascuns cinstitul lui trup de pe cruce și l-au îngropat în pământ.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Toma Defurchinu.

Cuviosul Părintele nostru Toma era de loc din ținutul care se întinde la poalele muntelui Chimeneu. Părinții lui erau oameni de rând, dar aveau tot ce le trebuia pentru trai. Încă de pe când era copil, sfântul disprețuia pe toate cele din lume și-i era dragă viața călugărească, căci obișnuise de mic să se ducă cu tatăl său la mănăstiri. De aceea a fost dat să deprindă virtutea și să învețe Sfintele Scripturi la un dascăl în una din acele sfinte locașuri. În scurtă vreme a învățat Psaltirea, cuvintele apostolilor și toată slujba bisericească, Așa a fost începutul viețuirii lui virtuoase. Când copilul a ajuns în vârstă, a îmbrăcat haina cea îngerească și a pornit fără întoarcere spre luptele cele împotriva vrăjmașilor.

Pe vremea aceea unul din mai-marii Constantinopolului, cu numele Galolict, a zidit o mănăstire alături de râul Sangarin. A înștiințat pe episcopul locului de aceasta și l-a rugat să-i aleagă pe cei mai învățați monahi din mănăstirile de sub stăpânirea sa, ca să-i așeze în noua mănăstire zidită de el. Episcopul a primit și l-a sfătuit ca dintre monahii adunați să pună stareț al mănăstirii pe fericitul Toma, care era bărbat vestit și îndreptar desăvârșit al înfrânării.

Și a ocârmuit sfântul mănăstirea aceea destui ani; și pe cât se ascundea de oameni prin smerenia sa, pe atât se făcea cunoscut tuturora ca locaș a fel și fel de virtuți. Se necăjea însă pentru că era tulburat de cei ce veneau la el. Și ce născocește? A căutat printre frații mănăstirii pe cel mai ales și a poruncit ca acesta să fie stareț. Iar el, însoțit de rugăciunile lor, a plecat și a locuit singur într-un loc foarte potrivit pentru liniște, la poalele unui munte.

Odată au venit la el doi mireni foarte cucernici, care l-au rugat să-i tundă călugări și să-i fie ucenici. Pe acești doi mireni, ca pe niște trimiși de la Dumnezeu, i-a îmbrăcat în haine sfințite și le-a pus numele ca și celor dintâi ucenici ai lui Hristos, unuia Ioan, iar altuia Petru. Și făcea împreună cu ei rugăciuni stăruitoare către Domnul.

Dar n-a suferit multă vreme născocitorul răutății să-și vadă biruite vicleniile și meșteșugurile lui. Mai întâi a trimis asupra sfântului mulțime de țânțari, care l-au chinuit vreme de trei ani; apoi a trimis cel viclean asupra cuviosului muște mari care l-au chinuit alți trei ani; după aceea a trimis asupra sfântului furnici, care l-au chinuit alți trei ani.

Văzând însă că sfântul rabdă toate fără să cârtească a trimis vicleanul asupra sfântului mulțime de șerpi care-l înconjurau, încolăcindu-se de trupul sfântului în toată vremea. Dar sfântul a răbdat și această ispitire. Când însă un balaur înfricoșător îl împiedică să săvârșească Sfânta Liturghie, sfântul, după ce a săvârșit Sfânta Liturghie, fără să se dezbrace de veșmintele preoțești, a ieșit afară fără frică, zicând balaurului: «Urmează-mă, fiară, ca să vezi sfârșitul și pieirea ta, cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu!». Și fiara apucându-se cu dinții de poalele felonului, era tras târâș de cuvios. Depărtându-se sfântul ca la o bătaie de săgeată, a ajuns la o prăpastie care avea de o parte și de alta munți; și a stat acolo la rugăciune. Pe lângă alte cuvinte, a adăugat la sfârșit și pe acestea: «Doamne, Cel ce ai spus că cei ce cred în Tine vor călca peste șerpi și peste scorpii, binevoiește ca și eu cel prea mic, să calc după cuvântul Tău peste această fiară!». Și cum a grăit sfântul aceste cuvinte, s-a ridicat balaurul și s-a cufundat în prăpastie; munții cei de pe cele două margini ale prăpastiei s-au prăbușit peste balaur, așa că prăpastia s-a umplut și a ajuns loc șes. Atunci și toți șerpii care se aflau în chilia sfântului s-au dus la locul unde pierise balaurul și acolo au fost mâncați de păsările cerului.

De atunci dar, scăpând cuviosul de ispite, a primit de la Dumnezeu harul vindecărilor și al prezicerilor; iar el se supunea la și mai aspre nevoințe pustnicești. Și pentru că iubea liniștea și pentru că vedea că sunt mulți cei ce vin la el și-l tulbură, s-a gândit să se ducă în locurile cele mai pustii ale munților. Pe Ioan l-a rânduit stareț al mânăstirii, iar lui Petru i-a arătat mai dinainte harul mai înainte vederi. Și n-a fost dezmințită prezicerea cuviosului.

Toma cel sfințit dar, după ce a rânduit bine toate treburile turmei sale, a plecat de acolo și s-a dus într-un loc necălcat de picior omenesc și neumblat. Trăia acolo singuratic ca o pasăre și stătea închis toată vremea postului. Iar dacă se întâmpla ca unul din frați să cadă în vreo primejdie sufletească, cerceta pe frați vreme îndelungată, le dădea povățuiri mântuitoare și se suia iarăși la locul acela necălcat de picior omenesc, ca la un loc plin de mare desfătare.

Viețuind așa mulți ani și ajungând la adânci bătrâneți, i s-a slăbănogit trupul și și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Teotecn, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Marian, care s-a săvârșit împroșcat cu pietre.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Eugeniu, care s-a săvârșit lovit cu pietre.

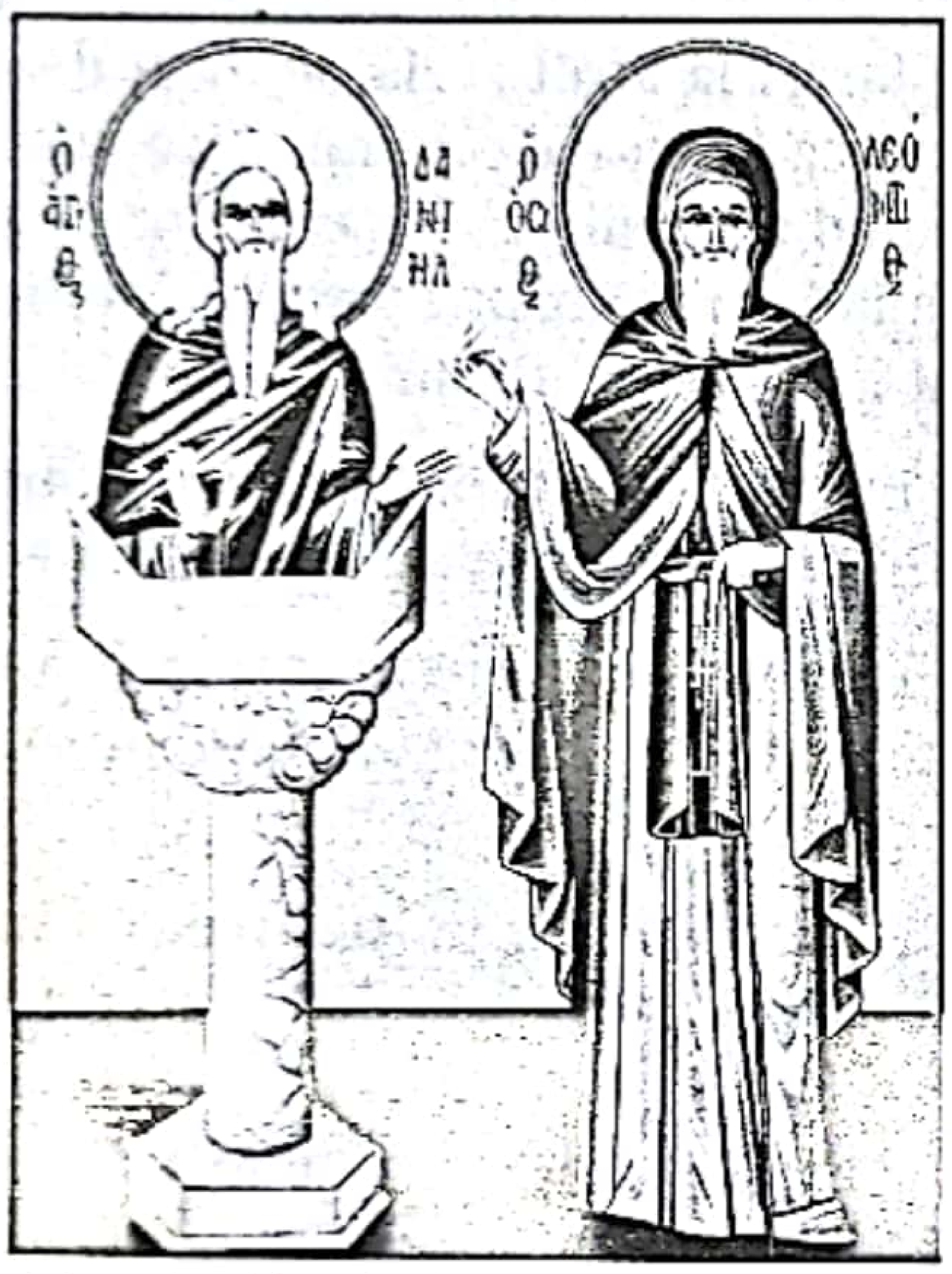
Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Daniel Stâlpnicul.

Cuviosul Părintele nostru Daniel Stâlpnicul a trăit pe vremea împăratului Leon cel Mare, numit și Macheli. Era de loc din Mesopotamia, din enoria Samosatelor, dintr-un sat cu numele Vitaria. Pe tatăl lui îl chema Ilie, iar pe mama sa Marta. Când era de cinci ani, a fost dus de părinții lui într-o mânăstire și a strălucit în viața schimnicească. Sporind în nevoințe călugărești, s-a dus la cuviosul Simeon Stâlpnicul și a luat de la el binecuvântare. În urma unei descoperiri dumnezeiești, a venit în părțile Traciei, alături de Constantinopol, în Anaplu. Aici s-a închis într-un templu idolesc și a îndurat multe ispite de la demoni. Apoi s-a suit pe stâlp și pe stâlp a arătat multă răbdare și mari nevoințe pustnicești. A îndurat arșița verii și gerul

iernii și a înfruntat bătăile vânturilor. A săvârșit așa de multe minuni, că s-a dus vestea de virtutea lui până la împărații acelor vremuri: la împăratul Leon, la împăratul Zenon, care a venit după el, și la uzurpatorul Vasilisc. Aceștia s-au dus și s-au închinat sfântului. Sfântul le-a prezis ce avea să li se întâmple. Ajutând sfintei Biserici atacată de eretici și săvârșindu-și viața cuvios și fără de prihană, s-a mutat la Domnul. Hramul lui se săvârșește în Anaplu.

Cuv. Daniil stâlpnicul; Cuv. Leontie din Ahaia

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Luca cel Nou Stâlpnicul.

Cuviosul Părintele nostru Luca cel Nou Stâlpnicul a trăit pe vremea împăraților Roman cel bătrân și Constantin Porfirogenitul, ginerele lui, și fiul lui Leon cel Înțelept, și pe vremea patriarhului Teofilact, fiul aceluiași împărat Roman. De loc era din părțile Răsăritului, fiul lui Hristofor și al Caliei. Când a început războiul cu bulgarii, porunca împărătească l-a dus și pe Luca în război. Scăpând cu viață, s-a făcut călugăr. Sporind cu nevoințele pustnicești, a fost făcut preot. Ca să-și domolească trupul s-a încins cu lanțuri de fier și postea șase zile pe săptămână. A petrecut viața călugărească în muntele Olimp, la Constantinopol și la Calcedon. Acolo s-a suit pe un stâlp, a stat pe el 45 de ani și a săvârșit multe minuni. Astfel nevoindu-se, s-a mutat la Domnul.

Tot în această zi pomenirea Sfinților Mucenici Achepsei și Aitala.

Acești sfinți mucenici erau din Persia. Aitala a fost preot al idolilor. A cunoscut credința în Hristos dintr-o pricină ca aceasta: s-a vindecat de boala care-l stăpânea (o curgere de sânge) numai pentru că și-a pus în gând să se ducă la episcopul creștinilor. După ce a învățat de la episcop credința în Hristos, s-a întors în orașul său, care se numea Arvil, ca să fie și altora dascăl al dreptei credințe. Pârât că e creștin, a fost dus înaintea prefectului orașului și, pentru că a mărturisit pe Hristos, i s-a tăiat urechea și a fost aruncat în închisoare.

Sfântul Achepsei era diacon. Fiind prins și mărturisind pe Hristos, a fost bătut fără milă și trimis împreună cu Aitala la împărat. Mărturisind înaintea împăratului pe Hristos, li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea unui oarecare Mirax și povestire foarte folositoare.

Acest fericit mucenic al lui Hristos, Mirax, era de neam din Egipt, născut în cetatea Tenești, din părinți creștini. A fost botezat și crescut în credința cea neprihănită a creștinilor. Dar din ușurătatea minții a fost înșelat de diavol și s-a dus la Amira, domnul agarenilor din cetate, și s-a lepădat de Hristos. Și-a tăiat brâul și a călcat în picioare crucea; a scos apoi sabia și a strigat cuvântul cumplit: «Sunt agarean! De azi înainte nu mai sunt creștin!». Și a fost cinstit și lăudat câțiva ani de Amira și de cei împreună cu el. Părinții lui însă nu conteneau de a ruga pe Dumnezeu ca să-l întoarcă din nou la credință pe fiul lor.

Și Dumnezeu, văzând râvna și rugăciunea lor stăruitoare, a schimbat inima lui Mirax și l-a întors la credință. Și a venit el la părinții lui și le-a zis: «Iată, dragii mei părinți, din întunecimea minții am făcut ce am făcut. Acum mă rog să fiu iarăși creștin și să fiu cu voi». Părinții i-au răspuns: «Noi, fiule, de când ai făcut acest lucru, multe lacrimi am vărsat pentru tine. Dar niciodată n-am contenit să rugăm pe Dumnezeu ca să cunoști cu adevărat și să te întorci la Dumnezeu. Iar acum mulțumim bunătății Lui, că n-a trecut cu vederea smerita noastră rugăciune. Dar după cum știi și tu fiule, ne temem de Amira, ca nu cumva să ne primejduim, că te-am fi schimbat noi. Dar dacă vrei, ca să te ușurezi și tu de marele tău păcat, ca să faci milostiv și pe Dumnezeu, ca să ne scoți și pe noi de sub bănuială și să fii folositor și pentru tot neamul tău, du-te tu la Amira, și precum ai făcut pe ascuns ceea ce ai făcut, tot așa și acum, fără știrea noastră, dă pe față cu îndrăznire

credința ta și Dumnezeu va povățui viața ta, fiule, precum voiește».

Mirax, după ce a luat de la părinți sfatul acesta și odată cu el și binecuvântarea, cu brâul în mână, s-a dus la adunarea agarenilor. S-a încins cu brâul înaintea lui Amira și a întregii adunări, a făcut semnul cinstitei cruci și a grăit: «Acum mi-am venit în fire din întunecimea diavolească ce mă cuprinsese! Am căzut înaintea lui Hristos. Am ajuns iarăși creștin precum am fost și am venit să-ți aduc această știre ție și întregii adunări. Am venit să mărturisesc înaintea tuturor pe Hristosul meu și să vă dau anatemei și pe voi și credința voastră».

La auzul acestor cuvinte, Amira l-a chinuit vreme îndelungată, încercând să-l facă să se lepede de credința în Hristos. Dar văzând că nu poate, l-a osândit la moarte. Slujitorii l-au luat, l-au pus într-o corabie și l-au dus în larg ca la patru stadii. După ce și-a făcut rugăciunea, slujitorii i-au tăiat capul și l-au aruncat în mare. Nu se știe dacă trupul lui a ieșit sau n-a ieșit din mare; cinstitul lui cap însă a ieșit. Niște creștini l-au cunoscut și l-au luat ca pe un dar de mare preț, au făcut o cutie de argint și au pus în ea capul sfântului cu cinstea și slava cuvenită. Și de atunci și până acum izvorăște pururea mir bine mirositor și săvârșește fel de fel de tămăduiri, spre slava Domnului nostru Iisus Hristos.

Tot în această zi, pomenirea pătimirii Sfântului Mucenic Varsava.

Sfântul Mucenic Varsava a mărturisit cu îndrăznire că Hristos este Dumnezeu adevărat. Pentru aceasta stăpânitorul Persiei i-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea pătimirii Sfinților Mucenici Terentie, Vichentie, Emilian și a Sfintei Mucenițe Veyea.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Leontie cel din Ahaia.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această Duminică se prăznuiește pomenirea Sfinților Strămoși.

Și înțelepții și oamenii de rând cunosc viața fericitului Avraam din cartea Facerii scrisă de dumnezeiescul Moise, că citim această carte în auzul tuturor în zilele postului. Știm că Avraam era de loc din țara haldeilor și că era păgân (căci haldeii erau un popor păgân). Mai știm că tatăl lui Avraam era închinător la idoli. Dar faptul că se trăgea dintr-un astfel de neam nu i-a fost piedică pentru cunoașterea lui Dumnezeu, Care l-a povățuit pe Avraam la cunoașterea Adevăratului Dumnezeu. Dându-și seama că nici una din făpturi nu este Dumnezeu și uitându-se la buna rânduială ce domnește în lume, a cunoscut din cele văzute pe Cel nevăzut și s-a închinat lui Dumnezeu, Stăpânitorul și Ocârmuitorul tuturor lucrurilor, Cel ce a pus în lume rânduiala și buna întocmeală ce se vede. Din pricina aceasta a și stat Dumnezeu de vorbă cu el și i-a poruncit să părăsească țara și casa. Avraam a făcut așa fără să se îndoiască în credință. Iar ca răsplată a ascultării a primit la adânci bătrâneți pe Isaac și făgăduința de a fi tată a multor neamuri. Că din el s-a născut Iacob și din Iacob dobândește pe Iuda (din care S-a născut Hristos) și pe ceilalți moștenitori.

Purtătorii de Dumnezeu părinții noștri și învățători l-au socotit vrednic de pomenire pe Avraam, pentru că este strămoșul lui Hristos. Și au rânduit părinții ca pomenirea lui să o facem aproape de nașterea după trup a Domnului nostru Iisus Hristos și nu la o depărtare mare de zile de acest praznic. Iar așezarea și rânduiala aceasta n-au făcut-o la întâmplare și după capul lor, ci cu însuflarea Duhului Sfânt. Pentru că preabunul și iubitorul de oameni Mântuitorul nostru, din pricina iubirii Sale de oameni, a învrednicit pe Avraam și pe cel din el să fie străbunii lui Hristos.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăsprezecea, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Spiridon, făcătorul de minuni.

Cuviosul Părintele nostru Spiridon, făcătorul de minuni, a trăit pe vremea împăratului Constantin cel Mare și a lui Constantie, fiul lui. Era simplu la purtări și smerit cu inima. La început a fost păstor de oi. Apoi s-a însurat, iar după moartea soției a fost făcut episcop. Dum-

nezeu i-a dat harul tămăduirilor în așa masură că a fost numit făcător de minuni.

În vreme de secetă a adus pe pământ ploaie; și iarăși, prin rugăciunea lui, a oprit ploaia cea peste măsură. A pus capăt foametei puse la cale de vânzătorii de grâu, dărâmându-le hambarele în care țineau grâul. A prefăcut șarpele în aur și, după ce a scăpat pe sărac de nevoie, a prefăcut iarăși aurul în șarpe. A oprit curgerile râurilor. A dat la iveală gândurile păcătoase ale unei desfrânate, care îndrăznise să se apropie de el și a făcut-o să-și mărturisească păcatul. A astupat, prin puterea Sfântului Duh, gura celor ce se semețeau cu știința lor, la Sinodul de la Niceea. O femeie i-a cerut o sumă de bani ce o încredințase spre păstrare fiicei lui; sfântul a întrebat pe fiica lui, moartă mai de mult, unde a pus banii; și aflând de la ea unde erau ascunși, i-a dat stăpânei lor. A vindecat pe împăratul Constantie de boala de care suferea. A dat din nou viață copilului unei femei. A mustrat pe cel ce voia să-i ia din pricina lăcomiei o capră fără să o plătească și a făcut să fugă capra în ocol de la cel ce o trăgea cu sila; iar după ce a numărat și prețul ei, capra a stat cu cele cumpărate. A vindecat muțenia unui diacon, căruia îi poruncise să spună o mică rugăciune pe vremea unei arșițe, iar el, pentru mărire deșartă, lungise rugăciunea și din pricina asta amuțise îndată.

Odată slujitorii bisercii au aprins puține lumânări în biserică; când sfântul i-a ținut de rău, ei i-au răspuns că nu-i nimeni în biserică, așa că nu e nevoie de mai multă lumină; dar

Sfântul Ierarh Spiridon

sfântul a luat mărturie din cer că avea privitori pe îngerii, care cântau împreună cu el rugăciunile. Pe cine nu va uimi minunea izvorârii pe neașteptate a untdelemnului în candelă, când candela era să se stingă din lipsă de untdelemn! Multora le-a prezis cele viitoare prin darul său cel dumnezeiesc al cunoașterii de mai dinainte a lucrurilor. Pe episcopul Trifilie, care trăia în petreceri și desfătări lumești, l-a povățuit și l-a îndemnat să dorească mai mult bunătățile cele viitoare. A certat și a dat morții pe o femeie ce căzuse în desfrânare și care nu voia să-și mărturisească păcatul, ci spunea că a făcut copilul cu bărbatul ei, că a rămas cu el însărcinată, deși acela murise de unsprezece luni. În timpul verii, când soarele dogorea, capul sfântului era plin de rouă; prin aceasta Dumnezeu arăta cinstea ce i se va da. Că sfântul era milostiv și îndurător o arată întâmplarea cu cei ce au încercat să-i fure oile din turmă. Sfântul nu numai că a dezlegat pe hoții ce fuseseră înlănțuiți cu lanțuri nevăzute toată noaptea, dar le-a dat la plecare și un berbec, ca să nu le fie în zadar privegherea cea de toată noaptea.

Ocârmuind dar bine turma încredințată lui, s-a mutat ca să trăiască și să petreacă cu îngerii.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Sinet.

Sfântul Mucenic Sinet a trăit pe vremea împăratului Aurelian. Sfântul acesta, făcut anagnost al bisericii Romei, de Sfântul Xist, a stat de vorbă cu împăratul Aurelian, când împăratul se afla în Roma și aducea jertfe idolilor și i-a făgăduit, în bătaie de joc, că va jertfi și el idolilor. Când i s-a descoperit fățăria, a fost chinuit cumplit vreme îndelungată. Apoi a fost închis în templul numit Panteon; de aici a fost scos și în cele din urmă i s-a tăiat capul.

Tot în această zi. Pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Alexandru, arhiepiscopul Ierusalimului.

Pe când împărățea Deciu în bătrâna Romă s-a pornit mare prigoană împotriva creștinilor. A trimis împăratul oameni în toate țările ca să silească pe creștini să jertfească idolilor și să se lepede de Hristos, iar pe cei ce nu se vor pleca să-i supună la chinuri cumplite și să le ia viața cu durere.

Pe vremea aceea era episcop în Ierusalim preasfințitul Alexandru. Sfântul a fost pârât

prefectului Cezareii Palestinei. Acesta a trimis și l-a adus la el legat în lanțuri. Sfântul Alexandru a vorbit multe cu el, a propovăduit cu glas tare înaintea tuturor că Hristos este Dumnezeu și împărat, că este Făcătorul tuturor, că idolii sunt demoni și curată rătăcire și a dat anatemei cu glas plin de îndrăznire pe cei ce cinstesc pe idoli. Cuvintele sfântului au aprins cumplit mânia tiranului. De aceea îndată l-a pedepsit cu fel de fel de chinuri și l-a osândit să fie mâncat de viu de fiare. L-au dezbrăcat pe sfânt de haine, l-au legat gol în mijlocul locului de chinuri ca pe un berbec de seamă și a trimis tiranul felurite fiare ca să-l mănânce. Sfântul s-a rugat și a adăugat la sfârșit aceste cuvinte: «Doamne, facă-se voia Ta ca să mă săvârșesc acum, facă-se precum voiești Tu!». Atunci unele din fiarele care au fost slobozite asupra lui i se închinau arătându-și închinăciunea prin înclinarea capetelor lor; altele se apropiau și-i lingeau picioarele; iar altele îi lingeau cu limba trupul lui plin tot de răni. Iar marele arhiereu al lui Dumnezeu, mulțumind, a zburat la Domnul lăsând pe pământ nevătămat trupul, pe care niște binecredincioși cu multă cinstire l-au uns cu miresme, l-au înfășurat în giulgiuri și l-au îngropat într-un loc de seamă.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioșilor Părinților noștri Amonata și Antu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

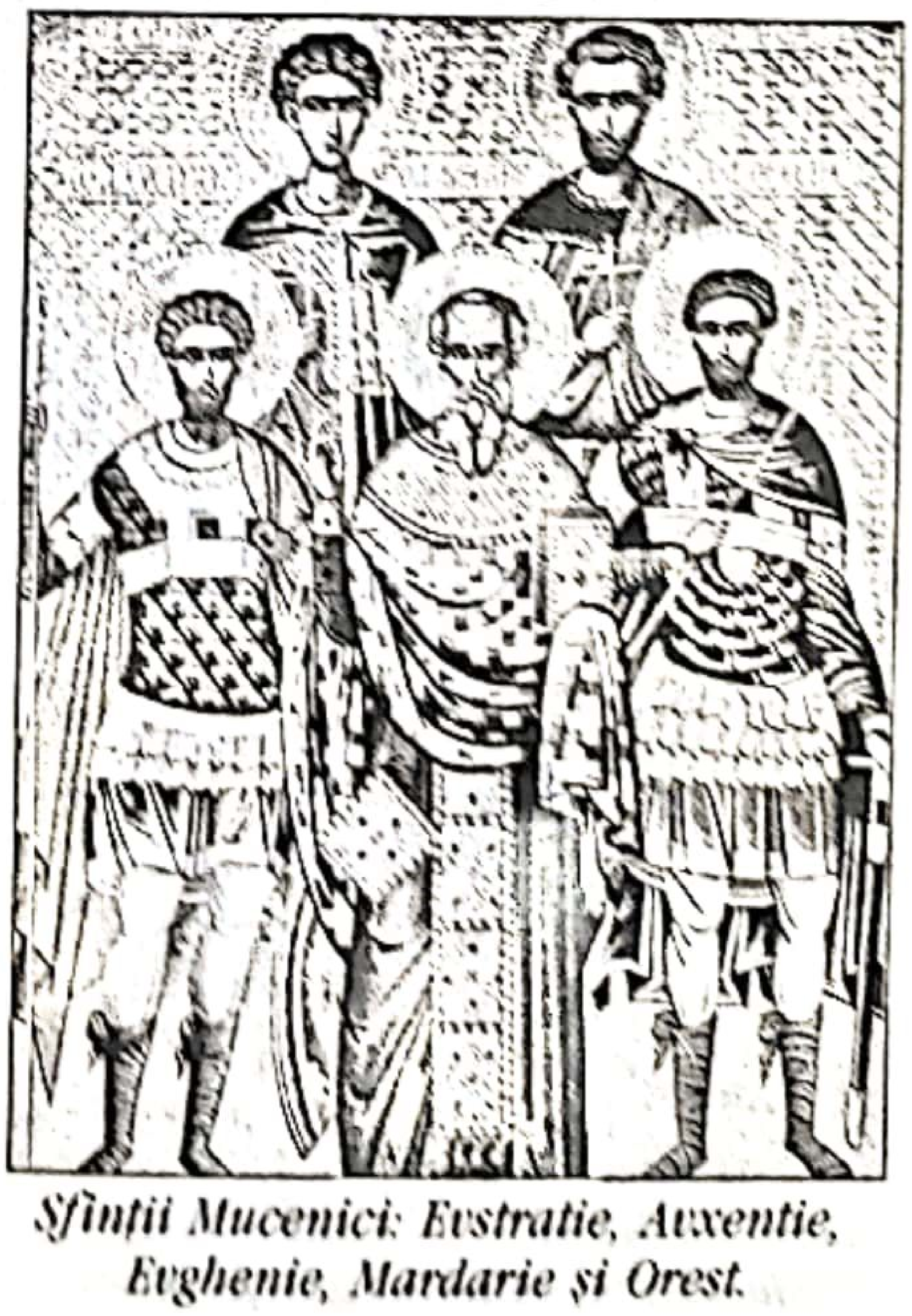
SINAXAR

În această lună, în ziua a treisprezecea, pomenirea pătimirii Sfinților Mucenici al lui Hristos: Evstratie, Avxentie, Evghenie, Mardarie și Orest.

Acești sfinți mucenici au trăit pe vremea rău-credincioșilor împărați Dioclețian și Maximian, a ducelui Lisie, care comanda ceata de osteni a limitaneilor și a lui Agricola, care stăpânea toată partea Răsăritului. Dintru început au fost creștini și se trăgeau din părinți creștini; dar se ascundeau de frica tiranilor și a prigonitorilor.

Sfântul Evstratie era de loc din orașul Aravraca și era căpetenie în oștirea ducelui Lisie. Dorea să-și dea pe față credința, dar se temea, că nu știa cum va fi sfârșitul mărturisirii sale. De aceea a poruncit unuia din slujitorii săi să pună centura sa în biserica din Aravraca. Că își zicea: «Dacă va intra în biserică preotul Avxentie și va lua cu el centura, atunci îndrăznirea și mărturisirea lui va fi după placul lui Dumnezeu și nu se va teme de nimic din cele așteptate, când se va înfățișa înaintea ducelui. Dar dacă altcineva din biserică va lua centura, atunci să poarte încă mai departe în ascuns credința în Hristos și să nu o vădească». Când a văzut că sfârșitul ispitirii sale s-a făcut după cum gândea, căci preotul Avxentie luase centura, a înțeles că mărturisirea lui pentru Hristos se va termina cu bine și s-a hotărât să se înfățișeze înaintea lui Lisie și să mărturisească cu îndrăznire credința sa.

Când au fost aduși la scaunul de judecată niște sfinți mucenici, Evstratie stătea și el alături de Lisie, că era căpetenie în oștirea lui. Atunci el, cel dintâi, a strigat tare că este creștin. Tiranul i-a smuls centura și a poruncit să-l dezbrace și să fie chinuit în multe feluri; dar el le-a răbdat pe toate cu seninătate. Aceasta a adus la credința în Hristos și pe Sfântul Evghenie, prietenul său. Acesta a mărturisit cu îndrăznire că are aceeași credință ca Sfântul Evstratie și că dă aceeași închinăciune Dumnezeului cinstit de acela. Atunci Sfântul Evstratie a fost și el chinuit cumplit. Văzând aceasta, Sfântul Mardarie s-a alăturat Sfântului Evstratie și au fost aduși amândoi la cercetare înaintea lui Lisie. Mai întâi i s-a tăiat capul Sfântului Avxen-

Sfinții Mucenici: Evstratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie și Orest.

tie, petru că s-a numit creștin. Iar Sfinții Mardarie și Evghenie au murit în timpul chinurilor.

Sfântul Orest a fost cunoscut că e creștin când a ridicat mâna ca să arunce cu sulița la țintă. Atunci, răsucindu-se ca să țintească, i-a ieșit afară din sân crucea pe care o ținea la piept, ca pe o pavăză. A fost întrebat de ce o poartă, iar el a răspuns că este rob al lui Hristos. Lisie l-a legat și pe el alături de Sfântul Evstratie și i-a trimis pe amândoi la Agricola, care i-a cercetat și i-a supus la chinuri. Întâi și-a aflat sfârșitul Sfântul Orest, fiind așezat pe un pat de fier înroșit în foc. Pe urmă a fost aruncat într-un cuptor aprins și Sfântul Evstratie, și acolo și-a primit cununa mucenciciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Lucia fecioara.

Sfânta Muceniță Lucia era din Siracuza Siciliei și era logodită. Îmbolnăvindu-se mama ei, a plecat cu ea la Catana, ca să se roage Sfintei Mucenițe Agata să o izbăvească sfânta de curgerea de sânge. Când a ajuns la Catana a văzut în vis pe Sfânta Agata. Sfânta i-a făgăduit mamei ei tămăduire de boală, iar ei i-a vestit mai dinainte suferințe mucenicești pentru Hristos. După însănătoșirea mamei sale, Sfânta Lucia a împărțit toate averile sale săracilor și era gata să mărturisească pe Hristos. Fiind pârâtă de logodnicul ei, a fost dusă înaintea lui Pashasie, domnul cetății, care a poruncit să o ducă într-o casă de desfrâu, ca să fie necinstită. Prin harul lui Hristos însă a rămas curată; au tăbărât mulți asupra ei, dar n-au putut să o miște din locul în care se proptea. Pentru că aceia și-au

Sfânta Muceniță Lucia – fecioara

pierdut nădejdea că o mai pot mișca din loc, și pentru că nici n-au putut-o arde cu focul ce-i aprinseseră acolo unde sta, căci sfânta era păzită de Dumnezeu, i-au tăiat capul cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Arsenie cel din Latro.

Cuviosul Părintele nostru Arsenie, făcătorul de minuni, era de loc din Constantinopol, fiul unor părinți evlavioși și credincioși, bogați și întâistătători în treburile orașului. Pogorându-se dar dintr-un neam așa de vestit și așa de strălucit și sporind încă mai mult în credință, fericitul a primit de la împăratul de atunci dregătoria de general și patriciu al locului ce se numește al Chivireoților. Odată, la porunca împărătească, au pornit pe mare mai multe corăbii sub comanda fericitului Arsenie. S-a stârnit însă furtună grozavă pe mare și s-au scufundat toate corăbiile și a scăpat numai el singur cu viață. Atunci sfântul a îmbrăcat haina monahală, și-a strivit trupul făcându-l rob sufletului prin post și prin priveghere.

În acest fel și-a dus viața fericitul în mai multe locuri. Apoi din poruncă dumnezeiască s-a dus la sfânta Mânăstire a Chelivarilor. A stat puțină vreme în fruntea ei, dar a fost dascălul multora în virtute. Apoi a plecat de la mânăstire și s-a dus iarăși la liniștea lui cea dorită.

La rugămintea fraților, marele Arsenie s-a dus din nou în mânăstire. S-a închis într-o chilie foarte strâmtă și slujea singur, nu îndeobște cu ceilalți frați, lui Dumnezeu cel unul.

Astfel de fapte a săvârșit cuviosul și a viețuit cu înțelepciune, cu bărbăție, în curățenie și în dreptate. Când a fost să fie chemat spre viața cea de sus, a strâns la el pe toți monahii și le-a dat învățături despre lepădarea de lume și de cele din lume, despre răbdarea și despre iubirea duhovnicească de frați, despre smerenie și rugăciune. Apoi și-a plecat genunchii la pământ și umplându-i-se ochii de lacrimi și-a dat în mâinile neprihănite ale lui Dumnezeu sfântul lui suflet.

Cuviosul Părintele nostru Arsenie a săvârșit multe minuni și în viață dar a făcut multe minuni și după moarte.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Arie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Gavriil, arhiepiscopul Serbiei,

care a suferit mucenicia în Prusia, în anul 1659.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea pătimirii Sfinților Mucenici Tirs, Levchie și Calinic.

Acești sfinți mucenici au trăit pe vremea împăratului Deciu și a ighemonului Cumvrichie, care a pornit mare prigoană împotriva creștinilor în părțile Nicomidiei, Niceii și Cezareii Bitiniei.

Sfântul Levchie, de bunăvoia lui, s-a dus la ighemon, a mărturisit pe Hristos și a defăimat deșertăciunea închinării la idoli. La porunca ighemonului a fost spânzurat și i s-a strujit cu cruzime trupul. Pentru că a rămas tare și neclintit în credința creștinească, i s-a tăiat capul.

Pe când ighemonul făcea o călătorie în Helespont i-a ieșit întru întâmpinare marele între atleți Tirs. Acesta a propovăduit cu îndrăznire că Hristos este Dumnezeu și a mustrat pe tiran, că fără să judece cinstește pe idoli. Sfântul Tirs a fost supus la chinuri îndelungate și de multe feluri, de către mai mulți ighemoni. În timpul acestor chinuri pe care sfântul le îndura cu seninătate, la rugăciunea sfântului s-au sfărâmat chipurile cioplite ale idolilor. Atunci Calinic, care era preot al idolilor, gândind în sine că Dumnezeul lui Tirs este mai mare și mai puternic decât toți idolii, de vreme ce la rugăciunea lui Tirs idolii au căzut la pământ și s-au sfărâmat, a primit și el credința în Hristos. Și rugându-se și el, lui Hristos, a fost sfărâmat idolul pe care el îl slujise până atunci. Pentru aceasta Sfântul Calinic a fost ucis cu sabia. Iar Sfântul Tirs și-a dat lui Dumnezeu sufletul în timpul chinurilor.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Filimon, Apolonie, Arian și cei dimpreună cu ei.

Acești sfinți mucenici au trăit pe vremea împăratului Diocletian și a lui Arian, ighemonul Tebaidei Egiptului. Chipul muceniciei lor a fost așa: au fost prinși și duși înaintea ighemonului 37 de creștini. Printre aceștia se afla și un creștin cu numele Apolonie, anagnost al Bisericii. Când a fost amenințat cu chinurile, Apolonie s-a spăimântat și a dat patru galbeni lui Filimon, cântărețul din fluier, ca să-i ia locul și să aducă jertfe idolilor în locul lui; totodată i-a dat și hainele sale. Filimon, odată cu îmbrăcarea hainelor lui Apolonie, a îmbrăcat și credința în Hristos, și când a fost îndemnat să jertfească idolilor, a mărturisit pe Hristos. Când ighemonul a poruncit să vină Filimon ca să cânte din fluier, pentru ca prin cântecele sale să cânte și să ademenească pe cel ce nu voia să jertfească idolilor, să-l facă să socotească bune, pe cele din lumea aceasta, să-și schimbe credința și să jertfească idolilor, atunci s-a aflat că Filimon era cel din stadion și că el ținea locul lui Apolonie. Mulți l-au sfătuit și l-au îndemnat stăruitor să se lepede de Hristos, dar n-a fost înduplecat. Ighemonul l-a luat în râs, spunându-i că în zadar se ostenește odată ce n-a primit botezul creștinilor. Sfântul Filimon însă s-a rugat și s-a pogorât ploaie numai peste ei. Toți cei de față s-au minunat, iar Sfântul Filimon a luat încredințare că s-a pogorât peste ei din cer apa botezului său, pentru că nimeni nu îndrăznea să-l boteze de frica ighemonului. Sfântul Filimon s-a rugat apoi și pentru fluierele lui, pe care le dăduse lui Apolonie. Și s-a pogorât foc din cer, care a ars și a mistuit fluierele în mâinile lui Apolonie. Și fiindcă Apolonie a fost pricina credinței lui Filimon în Hristos, a fost prins și el. Dus înaintea ighemonu-

Sfinții Mucenici: Tirs, Apolonie și Arian

lui, a propovăduit credința lui Hristos. Pentru aceasta au fost supuși amândoi la felurite chinuri. Când Sfântul Filimon a fost atârnat de un măslin și săgetat, o săgeată s-a îndreptat spre ighemon și i-a străpuns ochiul. Sfântul Filimon a spus mai dinainte ighemonului că i se va vindeca ochiul cu minune, dacă după mucenicia lui va lua țărână de pe mormântul său. Apoi au fost tăiate capetele Sfinților Filimon și Apolonie. Ighemonul s-a dus în ziua în care au fost îngropați sfinții la mormântul Sfântului Filimon, a făcut cum îi spusese sfântul și s-a făcut sănătos. Pentru aceasta a crezut și el și cei dimpreună cu el în Hristos și s-au botezat. Când împăratul Diocletian a aflat că ighemonul s-a făcut creștin, a trimis de l-a adus la el, l-a legat cu lanțuri, i-a atârnat o piatră de gât, și l-a aruncat în mare. Moaștele Sfântului Arian au fost aduse la uscat și au fost îngropate de slujitorii săi.

Tot în această zi. pomenirea celor patru ostași din garda împărăteasca, ce au pătimit împreună cu Sfântul Arian.

Diocletian, după ce a chinuit pe sfinți cu felurite chinuri, a aruncat pe Sfântul Arian legat cu lanțuri într-o groapă adâncă și a acoperit groapa cu pământ; a pus deasupra gropii scaunul său și a poruncit ostașilor să joace, zicând: «Să vedem dacă va veni Dumnezeul lui Arian ca să-l scoată din groapa asta». Apoi a plecat la palat. Când s-a dus să se culce, a văzut atârnate deasupra patului piatra și lanțurile purtate de Arian, iar pe Arian așezat pe pat. Împăratul s-a spăimântat și a socotit că este vrăjitor. Atunci l-a aruncat în mare împreună cu cei patru ostași din garda împărătească, ce crezuseră împreună cu el în Hristos. Delfinii au luat moaștele lor, ce se aflau în cei cinci saci în care fuseseră băgați, și le-a scos la țărm la Alexandria, unde au fost îngropate într-un loc de seamă.

Tot în această zi, pomenirea înfricoșătoarei amenințări a cutremurului ce a fost adus asupra noastră cu iubire de oameni și de care mai presus de orice nădejde ne-a izbăvit Domnul cel iubitor de oameni.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincisprezecea, pomenirea Sfântului Mucenic Elefterie.

Sfântul Mucenic Elefterie era din cetatea Romei. De mic a rămas orfan de tată și a fost crescut numai de mama sa Antia, care fusese învățată credința creștină de Sfântul Apostol Pavel. Copilul a fost dus de mama lui la episcopul Anichit și a învățat de la el Sfintele Scripturi. Anichit l-a rânduit în ceata clericilor; când a fost în vârstă de 15 ani l-a hirotonit diacon, la 18 ani preot, iar când a ajuns de 20 de ani a fost făcut episcop al Iliricului. Pentru că învăța și propovăduia pe Hristos a atras pe mulți la credință; de aceea împăratul Adrian a trimis de l-a adus la el. Dus înaintea lui, sfântul a mărturisit că Hristos este Dumnezeul tuturor. La porunca împăratului a fost supus la chinuri pe care le-a îndurat cu seninătate. Sfătuit de prefectul Coremon, împăratul a făcut un cuptor, care avea țepușe ascuțite, de o parte și de alta. La rugăciunea sfântului către Dumnezeu, Coremon, umplându-se de Duh Sfânt a intrat el întâi în cuptor și a mărturisit că Hristos este Dumnezeu. Din cuptor a ieșiți nevătămat și i s-a tăiat capul. A fost aruncat și Sfântul Elefterie în cuptor; dar s-a stins focul și a ieșit sănătos. Apoi a fost legat într-un car tras de cai sălbatici. Dezlegat de îngeri, sfântul a fost dus într-nu munte înalt, unde trăia cu animalele sălbatice; aces-

Sfântul Sfințit Mucenic Elefterie și Sfânta Mucenință Antia (mama lui)

te fiare se îmblânzeau când sfântul le vorbea cuvintele lui Dumnezeu. Împăratul a trimis ostași ca să-l prindă; dar sfântul i-a îndrumat la Hristos și i-a botezat. Odată cu ei au mai crezut în Hristos și alții ca la cinci sute. Dus la împărat a fost ucis de doi ostași. Mama lui Antia a fost ucisă și ea cu sabia pe când îmbrățișa și săruta pe fiul ei mort.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Antia, mama Sfântului Elefterie, care pe când îmbrățișa pe fiul ei mort, de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, Sfântul Coremon prefectul, crezând în Hristos și, botezându-se, de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea celor doi călăi, care, crezând în Hristos, de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Pavel, care a schimnicit în muntele Latro.

Tot în această zi, pătimirea Sfintei Mucenițe Suzana.

Sfânta Muceniță Suzana a trăit pe vremea împăratului Maximian. Era de loc din Palestina. Tatăl ei era păgân și mama evreică. Sfânta însă a fugit de necredința celor doi; a alergat la Hristos și a primit botezul de la episcopul Silvan. După moartea părinților ei, a împărțit toată averea la săraci și a slobozit din jugul robiei pe robii și roabele sale. S-a îmbrăcat în haine bărbătești, și-a tuns părul și a intrat într-o mânăstire de călugări, schimbându-și numele în Ioan. După ce a trăit acolo douăzeci de ani, a fost clevetită. Venise la mânăstire o schimnică. Socotind că e bărbat, a îndemnat-o la desfrânare. Suzana n-a vrut, așa că schimnica a pârât-o că a încercat să o necinstească. Sfânta s-a plecat bârfelii și a cerut să i se dea canon pentru păcatul de care era învinuită. Când episcopul Elefterupolei a aflat de aceasta, s-a dus la mânăstire și a mustrat pe stareț. Starețul atunci a vrut s-o descălugărească. Fericita, găsindu-se într-o nevoie ca aceasta, a cerut să vină la ea două fecioare și două diaconițe. Și lor le-a destăinuit toată taina ei. Când s-a aflat aceasta, episcopul s-a umplut de uimire; a hirotesit-o diaconiță și a poruncit să fie stareță.

Multe minuni a făcut ea în numele lui Hristos. Când a venit ighemonul Alexandru în Elefterupole și a adus jertfe idolilor, sfânta, de bunăvoie, s-a dus acolo și numai prin rugăciunea ei a dărâmat la pământ idolii. Pârâtă ighemonului, a fost dusă înaintea lui și a fost supusă la felurite chinuri și la sfârșit a fost aruncată în foc. Acolo și-a dat lui Dumnezeu duhul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Elefterie Cubiculariu.

Acest sfânt mucenic, de loc din Constantinopol, strălucea în dreapta credință. Din copilărie fusese crescut la curtea împărătească și acolo primise de la început cele mai mari cinstiri; întrecea în bogății și slavă pe toți oamenii acelor vremi. Cuprins de dumnezeiască dragoste după cele nestricăcioase și veșnice, a socotit pe toate cele pământești ca nimic și a ales să fie mai bine lepădat în curțile Domnului, decât să rămână în locașurile păcătoșilor. Depărtat de lume, era cu ochii minții ațintiți spre Dumnezeu; se îndeletnicea în fiecare zi cu cântări dumnezeiești și plinea toată virtutea.

Dar stricătorul sufletelor noastre, diavolul, n-a suferit să vadă toate acestea; s-a slujit de o slugă a fericitului punându-i în gând să se ducă la împărat și să pârască pe stăpânul său. S-a dus deci sluga la împărat și i-a spus că stăpânul său Elefterie s-a botezat și că a zidit o biserică. I-a mai spus că se închină Celui Răstignit, că batjocorește legiuirile și rânduielile împărătești. A mai adăugat că are sub pământ o casă ascunsă, că aduce Dumnezeului creștinilor slujbe de toată noaptea, că-și chinuie trupul cu post, cu plânsete și cu culcări pe pământ. Împăratul s-a aprins de mânie și l-a chemat pe sfânt la el. Când a venit, împăratul i-a pus întrebări, la vedere pașnice și măgulitoare, grăindu-i așa: «De ce ne-ai părăsit, Elefterie? Cum te-ai depărtat atâta vreme de la noi? Cum ai disprețuit dorul nostru și curțile noastre împărătești? Cum ai disprețuit dragostea noastră cea mare și curată ce-ți păstrăm?».

«Împărate, i-a răspuns Sfântul Elefterie, trupul mi-i șubrezit de multe și nenumărate boli; am voit să stau la aer curat ca să-mi recapăt sănătatea».

«Dar pentru ce să te desfătezi numai tu singur, i-a spus împăratul, de aerul cel curat? Pentru ce să te bucuri numai tu singur de bunătatea lui? Pentru ce să nu ne bucurăm împreună, mergând și eu cu tine acolo?».

Sfântul nu i-a dat răspuns la aceste cuvinte. Iar împăratul, îndată ce s-a făcut seară, a trecut râul Sangarin, căci dincolo de acest râu își avea sfântul locuința. S-a uitat pe o ușă ascunsă și a văzut o gaură ca gura unui puț. S-a coborât pe ea și a dat de o biserică frumos împodobită. Cele văzute l-au tulburat. A lăsat mânia la o parte și a început să spună cuvinte lingușitoare, căutând să slăbească tăria fericitului. Dar pentru că izbea cu pumnii în aer, căci n-a putut să-l înduplece pe sfânt cu cuvintele lui, a poruncit să i se taie capul cu sabia, iar cinstitul lui trup să fie aruncat mâncare câinilor și păsărilor. Fericitul și-a dat lui Dumnezeu sufletul, iar trupul lui, care zăcea părăsit, a fost luat de un creștin împodobit cu harul preoției, evlavios și iubitor de Dumnezeu, care l-a înmiresmat cu mir și l-a îngropat într-un loc de seamă.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Vah cel Nou.

Sfântul Mucenic Vah cel Nou era de loc din Palestina și a trăit pe vremea binecredincioșilor împărați Irina și Constantin. Tatăl lui, creștin din moși, strămoși, era căsătorit cu o femeie foarte credincioasă. Ademenit însă de slava deșartă a lumii acesteia și de înșelăciune, s-a lepădat de credința cea adevărată moștenită din strămoși și a trecut la necurata credință a agarenilor. A avut șapte copii, pe care i-a crescut în aceeași rătăcire. Stricându-și viața în necredință, a lăsat, la moartea lui, pe soția lui cu cei șapte copii. Al treilea dintre ei în șirul nașterii, cu numele Dahac, care tălmăcit în elinește înseamnă Ghelasie, nu s-a însurat. Chiar înainte de moartea tatălui său voia să se facă creștin, lucru pe care l-a săvârșit după ce tatăl său a murit. I-a spus mamei sale gândul; ea a consimțit și l-a încurajat. Atunci a plecat de la mama lui și s-a dus la Ierusalim. De acolo, povățuit de un monah, s-a dus în lavra Sfântului Sava, unde a fost învrednicit de Sfântul Botez și i s-a pus numele Vah. Apoi în urma rugăciunilor lui, a fost îmbrăcat cu haina monahală. Ca monah a viețuit bine și s-a întărit în înfrânare și în celelalte virtuți. La porunca stareţului a plecat din mânăstire, că starețul se temea să nu afle de el agarenii care stăpâneau Palestina. Din întâmplare, sau mai bine zis din rânduială dumnezeiască, s-a dus la Ierusalim și acolo s-a întâlnit cu mama lui, căreia i-a spus tot ce a făcut; i-a mai spus că-l doare inima că frații lui trăiesc în rătăcire. Când frații lui au auzit aceasta de la mama lor, au trecut la credința în Hristos, afară de unul care a rămas în rătăcire. Acesta a spus agarenilor toate cele făcute de Sfântul Vah. Agarenii l-au căutat, l-au prins și l-au dus la Amira, stăpânul cetății Ierusalimului. Amira l-a trimis la așa-numitul de ei general și la judecători. Înaintea lor a mărturisit pe Hristos, a defăimat ca deșartă credința agarenilor și și-a bătut joc de ea. Pentru asta i s-a tăiat capul.

Trebuie să se știe că cel întru sfinți părintele nostru Ioan Gură de Aur a fost hirotonit patriarh al Constantinopolului în această zi, din care a și început să se săvârșească de el sărbătoarea Nașterii lui Hristos până la douăzeci și cinci ale lunii, căci unii din Apus veneau și o vesteau de fiecare dată. Pentru aceasta a și fost rostit de el acel Cuvânt apologetic, preafrumos și preafolositor.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaisprezecea, pomenirea Sfântului și Măritului Prooroc Agheu.

Sfântul și Măritul Prooroc Agheu era din seminția lui Levi și s-a născut în Babilon, pe vremea robiei. Pe când era încă tânăr, a venit din Babilon în Ierusalim și a profețit cu Zaharia 36 de ani. A trăit cu 470 de ani înainte de întruparea lui Hristos. A proorocit lămurit despre întoarcerea poporului și a văzut în parte zidirea templului. Când a murit, a fost îngropat alături de preoți, cu mărire ca și ei, că și el era de neam preoțesc. Sfântul Prooroc Agheu era un bătrân cu barba rotundă, înalt de statură, vestit în virtute, iubit și cinstit de toți, ca un mare și slăvit prooroc. Numele lui se tălmăcește: «sărbătoare», sau «cel ce sărbătorește», ori «cel ce este sărbătorit».

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Marin.

Sfântul Mucenic Marin a trăit pe vremea împăratului Carin. Era roman de neam și încă de tânăr a făcut parte din senatul roman și a

avut dregătorii de cinste. Fiind pârât că e creștin, a fost dus la cercetare. Dar pentru că n-a vrut să jertfească idolilor, a fost supus la multe chinuri. Apoi sfântul a spus împăratului că va merge la altarul idolesc să aducă jertfă; acolo însă a doborât, cu rugăciunile lui, idolii. Și atunci a primit sfârșitul prin sabie. Tatăl lui și mama lui l-au însoțit până la locul de osândă, fericindu-l.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Prom și Ilarie, care de foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfințirii bisericii Sfântului Mucenic Hristofor, care se află alături de biserica Sfântului Polieuct.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei și făcătoarei de minuni Teofana, împărăteasa, care a fost soția preaînțeleptului împărat Leon.

Sfânta Teofana s-a născut și a crescut în Constantinopol. Era de neam împărătesc, din vestiții Martinachi, fata lui Constantin și a Anei, amândoi de loc din Răsărit. Constantin și Ana se mâhneau și se întristau în fiecare zi că nu aveau copii, și chemau în ajutor pe Sfânta Născătoare de Dumnezeu. Rugăciunile lor și le făceau în cinstita biserică a Maicii Domnului din Vascu. Și se rugau, zicând: «Să ni se dezlege, Doamnă, stăpâna lumii, lipsa de copii, care ne topește pe noi, robii tăi!». Și pentru că s-au rugat cu credință au primit o fetiță. După ce a fost înțărcată și după ce a împlinit șase ani, a învățat Sfintele Scripturi și se împodobea cu tot felul de virtuți. Părinții vedeau toate acestea și se bucurau; se gândeau că nu-i departe ziua când vor culege roadele unui copil atât de bun. Iar când copila a crescut și a întrecut pe cele asemenea ei, chiar pe cele mai bune dintre ele, s-a făcut căutare de către împărați după o copilă frumoasă și virtuoasă, ca să fie dată soție fiului lor, Leon împăratul. Și au găsit împărații toate aceste bunătăți la Teofana, fiica lui Constantin și a Anei. Atunci toate s-au umplut de bucurie și de veselie.

Dar n-a trecut multă vreme și vicleanul diavol a semănat zâzanie în urechile împăratului Vasile, prin limba lui Santovarin, așa că împăratul a închis pe fiul său Leon împăratul, împreună cu soția sa, trei ani. De sfințirea bisericii Sfântului Prooroc Ilie s-a împăcat cu fiul său, și au ieșit împreună la slujbă.

Când împăratul Vasile l-a lăsat singur împărat pe fiul său Leon, din pricina bolii ce venise peste el, atunci cinstita împărăteasă Teofana trăia în palatele împărătești, dar se îngrijea de mântuirea sufletului ei. Socotea ca nimic mărirea împărătească, iar desfătările vieții, ca pe o pânză de păianjen și umbră le disprețuia; nu înceta zi și noapte să slujească lui Dumnezeu cu psalmi, cântări și rugăciuni și să-L facă îndurător prin milostenii. Purta haine înflorate de porfiră, era înveșmântată pe din afară cu toate podoabele împărătești, dar pe sub podoabele acestea își chinuia în ascuns trupul în zdrențe. Îi plăcea viețuirea schimnicească și disprețuia mesele bogate și scumpe; se hrănea cu pâine și cu legume. Dădea săracilor banii ce-i cădeau în mână și podoabele, socotite de lume de preț pentru desfătările vieții; dădea celor lipsiți hainele ei scumpe; îndestula cu cele de trebuință pe văduve și orfani; îmbogățea cu bani și cu moșii locașurile sărace ale monahilor. Se îngrijea de slugi ca de frați; nu chema niciodată pe nimeni pe nume, ci tuturora le spunea: «Domnule». Nu rostea jurământ cu limba ei și nici minciună sau ocară nu ieșea de pe buzele ei. Niciodată nu a încetat să se întristeze și să jelească pe ascuns, să ude așternutul ei cu lacrimi. Cei din jurul ei vedeau patul ei acoperit cu așternuturi țesute cu aur; dar când se lăsa noaptea, împărăteasa părăsea patul și se culca jos, pe podea, pe care așternea o rogojină și zdrențe de păr. Se scula din ceas în ceas ca să înalțe laude lui Dumnezeu. De aceea,

Sfântul Prooroc Agheu, Sfânta Teofana Împărăteasa și Sfântul Mucenic Marin

din pricina viețuirii sale prea aspre, s-a îmbolnăvit. Dar și boala a fost pentru ea prilej de înfrânare; n-a încetat să împartă pâine la săraci, iar gura ei, obișnuită cu grăirea dumnezeieștilor cântări, nu contenea să grăiască graiurile sfinte ale lui David; nu trecea cu vederea să laude de șapte ori pe zi pe Domnul. Niciodată n-a dormit somn de odihnă fără lacrimi. O durea inima de suferințele celorlalți; se ruga lui Dumnezeu cu lacrimi pentru ei; întindea mână de ajutor celor osteniți, sprijinea pe văduve, era bucurie și mângâiere celor împresurați de necazuri și nevoi.

De dragul lui Hristos s-a lepădat de lume și de toate cele din lume; a luat jugul cel bun al Domnului, a ridicat pe umerii ei crucea și n-a fost lipsită de bunătățile cele făgăduite. Simțind că pleacă din trup și din lume, a chemat pe toți să o sărute cu sărutarea cea mai de pe urmă, și așa și-a dat în pace lui Dumnezeu sufletul.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea Sfântului Prooroc Daniel și a Sfinților trei Tineri: Anania, Azaria și Misail.

Acest fericit prooroc Daniel era din seminția lui Iuda, dintr-un neam care se găsea în slujba împărătească. S-a născut în Vitora cea de sus. Încă de pe când era copil a fost dus rob din Iudeea în țara haldeilor și a proorocit 70 de ani. A trăit cu 460 de ani înainte de întruparea lui Hristos. Era bărbat tare înțelept, iar iudeii socoteau că este eunuc. A plâns mult pentru popor și pentru cetatea Ierusalimului. Prin post se înfrâna de la orice mâncare dorită. Era uscățiv la față, dar foarte frumos, cu harul Celui Preaînalt.

Cei trei Tineri, după cum spune istoria, erau din sfânta cetate a Ierusalimului. Tatăl lor se numea Iezechia, iar mama lor Caligona. Iezechia, când era bolnav, a cutezat să ceară lui Dumnezeu să nu-l dea morții, căci a păzit cele plăcute înaintea Lui; iar Dumnezeu i-a mai adăugat 15 ani la anii vieții lui. Când Ierusalimul a fost înconjurat și robit de Nabucodonosor, împăratul babilonienilor, au fost luați și ei robi împreună cu Proorocul Daniel și duși în Babilon. Pentru virtutea lor, au fost puși mai-mari peste trebile împăratului.

Mai târziu, pentru că au batjocorit chipul pe care-l făcuse și-l ridicase împăratul și pentru că nu s-au închinat lui, au fost aruncați într-un cuptor ars de șapte ori. Acolo ei cântau psalmi lui Dumnezeu. Împăratul văzând minunea, a mărturisit că mare este Dumnezeul preaslăvit de cei trei Tineri. Căci văpaia se prefăcuse în rouă, iar ei rămăseseră nevătămați.

Daniel n-a fost aruncat în cuptor, deși trăia, locuia și petrecea împreună cu cei trei Tineri, și din pricina lui fuseseră aceia cinstiți. Pricina n-o putem afla din Sfânta Scriptură, pentru că Scriptura a trecut-o sub tăcere. Dar după cum mi se pare mie și după cum este și adevărat, pricina pentru care n-a fost aruncat Daniel în cuptor a fost aceea că lui i se pusese numele Baltazar, iar la babilonieni numele acesta era nume de covârșitoare cinste, nume de dumnezeu. Deci pentru ca să nu creadă babilonienii, care fără judecată îndumnezeiau focul, că minunea din cuptor a făcut-o Baltazar, a rânduit Dumnezeu ca Daniel, care purta numele dumnezeului lor, să nu intre în cuptor și nici să nu se vorbească deloc de Daniel în istorisirea minunii din cuptor.

Sfinții trei Tineri, după izbăvirea lor, mai presus de cuget, din foc, după ce dobândiseră iarăși cinstea de mai înainte și după ce au trăit cu cinste toată viața lor, s-au săvârșit cu pace împreună cu Daniel.

Spun unii că după moartea lui Nabucodonosor și a celorlalți împărați de după el, care cinsteau pe Daniel și pe cei trei Tineri, s-a ridicat un alt împărat cu numele Atic. Acesta a făcut cercetare sfinților. Înfruntat de ei, a poruncit să li se taie capetele. Când a fost tăiat capul lui Misail, Azaria și-a întins haina și i-a prins capul; la fel și Anania a prins capul tăiat al lui Azaria, iar Daniel a întins haina lui și a prins capul lui Anania. În urmă i s-a tăiat și lui capul. Se spune că după tăiere, capetele lor s-au lipit de trupuri, iar îngerul Domnului i-a luat și i-a dus în muntele Gheval, unde i-a pus sub o stâncă. După 400 de ani, la Învierea Domnului nostru Iisus Hristos, au înviat și ei și iarăși au adormit.

Hramul lor se săvârșește în biserica cea mare. Am primit de la părinți să prăznuim pomenirea lor cu șapte zile înainte de arătarea Stăpânului și de venirea dumnezeiască în trup a Domnului Dumnezeului și Mântuitorului nos-

tru Iisus Hristos, pentru că după părerea mea și ei sunt din seminția lui Iuda, din care se pogoară, în ce privește neamul, și Mântuitorul tuturor Hristos.

Sfântul Prooroc Daniil, Sfinții trei tineri și Sfântul Ierarh Dionisie

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Patermutie, Copri și Alexandru, care au suferit mucenicia pe vremea lui Iulian Apostatul.

Acești sfinți mucenici au pătimit pe vremea lui Iulian Apostatul. Duceau viață de sihaștri în pustiul Egiptului. Când Apostatul a plecat cu război împotriva perșilor a auzit și de sfinții aceștia și a trimis de i-a adus la el. A întrebat pe Patermutie de câți ani este. Patermutie i-a răspuns că de 75 de ani. A întrebat și pe Copri. Copri i-a răspuns că e de 45 de ani. Atunci tiranul a poruncit să fie scos afară Patermutie. Cu felurite lingușiri a înduplecat pe Copri să se lepede de Hristos. Patermutie l-a adus aminte de viața lui schimnicească de mai înainte, de ostenelile și de postul lui și l-a întors iarăși la credința în Hristos. Și îndată a poruncit tiranul să-i taie lui Copri limba și să-l întindă pe un grătar înroșit în foc. Când a fost dus spre grătar s-a spăimântat. Sfântul Patermutie l-a încurajat din nou și a intrat cu el pe grătar și au ieșit nevătămați. Apoi au fost aruncați într-un cuptor cu foc. Odată cu ei a intrat și monahul Alexandru, care a mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos. Ieșind toți trei nevătămați, li s-au tăiat capetele, la porunca tiranului.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului și pururea pomenitului mărturisitor Dunale, care și-a schimbat numele în Ștefan.

Cuviosul și pururea pomenitul Dunale era stăpânul unei insule, numită de unii Nivertis, iar de alții Verol, alături de Gadira, înconjurată de apele oceanului. Era foarte bogat. Fiind crescut însă în curatele învățături creștinești, trăia mai mult cu Dumnezeu decât cu oamenii. De aceea, socotind totul în lume lucruri de nimic a lăsat pe fiii lui stăpâni pe insulă și pe bogăția lui, s-a dus la Roma și a îmbrăcat haina călugărească. Apoi s-a dus în vestita cetate Constantinopol. Acolo a stat de vorbă cu împărații Porfirogeniți, Constantin și Roman. Împărații l-au trimis la Ierusalim, căci aceasta le ceruse fericitul. Ajuns la Ierusalim și-a împlinit dorința; a fost îmbrăcat cu marea schimă de Hristodul, patriarhul de atunci al Ierusalimului și s-a numit Ștefan. A suferit multe ocări și bătăi de la nelegiuiții saracini, pentru că nu își rădea barba. S-a dus înapoi în Egipt, unde a fost prins și băgat la închisoare cu cei doi preoți care-l însoțeau. Șase luni a îndurat foamea, setea și alte chinuri. După aceste luni a fost trimis iar la Amira, stăpânul Egiptului. Din porunca lui, a fost legat pururea pomenitul cu lanțuri și silit să se lepede de Hristos. S-a împotrivit cu tărie. Și pentru că n-a fost biruit, ci dimpotrivă mărturisea cu îndrăzneală pe Domnul nostru Iisus Hristos, a fost supus la multe și nenumărate chinuri. De pe urma lor s-a îmbolnăvit și de boală a părăsit viața aceasta de aici, vestindu-i-se mai dinainte, de la Dumnezeu, săvârșirea sa.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Iahu.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Dionisie cel Nou, cel din Zachint, care a fost arhiepiscop al Eginei și care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Nichita.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a optsprezecea pomenirea Sfântului Mucenic Sebastian

și Zoe soția lui și a celor împreună cu el: Tranchilin, Nicostrat, Claudie, Castor, Tiburtie, Castul, Marcelin și Marcu.

Dintre acești sfinți mucenici, Sebastian a făcut parte din senatul roman pe vremea împăraților Dioclețian și Maximian. Era de loc din orașul Milan și a adus pe mulți la dreapta credință. Marcelin și Marcu, frați buni și oameni cu vază și în privința neamului și în privința bogăției, au stat închiși în temniță vreme îndelungată; au fost supuși la multe feluri de chinuri și era să li se taie capetele.

Dar Tranchilin, tatăl lor, elin fiind, și mama lor Maria, erau cât pe-aci să-i împiedice prin plânsetele lor să sufere pentru Hristos. Și poate că s-ar fi întâmplat aceasta, dacă fercitul întru pomenire Sebastian n-ar fi pășit atunci cu îndrăzneală, el, cel dintâi (că, mai înainte Sebastian căuta să se țină ascuns, pentru ca să aducă pe tăinuite pe mulți la credință) și n-ar fi întărit în credință nu numai pe Marcelin și Marcu, ci trăgând la credință și pe tatăl lor, pe Tranchilin prefectul, pe care l-a învățat credința creștină și a crezut. Îndată dar prefectul a chemat la dânsul pe preafericitul Sebastian și pe preotul Policarp; le-a cerut să-i facă parte de mântuire și să-l vindece de boala de care suferea. Tranchilin a scăpat de boală, a crezut în Hristos din tot sufletul, a zdrobit idolii din casa lui și s-a botezat.

Fericitul Galu episcopul a hirotonit pe cei doi frați, pe Marcelin și Marcu, diaconi, iar pe tatăl lor preot. Pe Sebastian l-a făcut apărător al Bisercii. Pornindu-se prigoană împotriva creștinilor împreună cu aceștia au fost prinși și Nicostrat, Claudie, Castor, Tiburtie, Castul și Zoe. Au fost chinuiți în felurite chipuri și și-au sfârșit viața. Sfântul Sebastian a fost chemat de Dioclețian la el; a fost cercetat și pentru că a mărturisit cu îndrăzneală dreapta credință s-a tras în el cu săgeți ca într-o țintă, i-a fost bătut trupul cu ciomege și tăiat în bucăți; și așa și-a dat lui Dumnezeu duhul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Eviot.

Sfântul Mucenic Eviot a trăit pe vremea împăraților Dioclețian și Maximian. Era din locul numit Opsichiu, unde se și născuse. Prin viața lui virtuoasă și prin minunile ce săvârșea în fiecare zi, aducea pe mulți la Domnul. De aceea a suferit nenumărate necazuri de la elini: lipsirea de averi, lanțuri, biciuiri și tot felul de chinuri pe care le-a răbdat fără cârtire, dar a rămas nevătămat. Aceasta a adus pe mulți la credința în Hristos, și sfântul i-a botezat în biserica de acolo, sfințită de Sfinții Apostoli Pavel și Sila.

Pentru aceasta Leontie, ighemonul Cizicului, a trimis de l-a adus la el. Și a fost din nou supus la chinuri, dar a rămas teafăr. Apoi a fost aruncat în temniță. Săvârșind mari minuni, a făcut pe mulți elini creștini. Aceasta l-a înfuriat cumplit pe tiran, așa că a poruncit celor ce se luptă cu sabia, gladiatorilor, să-l junghie. Dar întuneric a căzut pe ochii lor și s-au junghiat unii pe alții. Rămas nevătămat, mucenicul a fost dus la închisoare. Pe când era închis s-a auzit că împăratul Constantin cel Mare, a pornit război contra tiranului și că vine din părțile Apusului spre Răsărit. Tiranul, de teamă, a poruncit să fie sloboziți toți din legături. Odată cu aceia a fost slobozit și fericitul acesta Eviot și s-a dus acasă. A mai trăit cinci ani și și-a dat cu pace lui Dumnezeu duhul.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Flor, episcopul Aminsului.

Cuviosul Părintele nostru Flor a trăit în Constantinopol pe vremea împăraților Justin cel Nou, Tiberie și Mauriciu. Pe tatăl său îl chema tot Flor, iar pe mama lui Eufimia. Era iscusit în toată știința și în cea elinească și în aceea a Sfintelor și dumnezeieștilor Scripturi. Mai întâi a fost scriitor împărătesc, apoi a fost ridicat la dregătoria de patrician. S-a însurat și a avut copii. Murindu-i femeia și copiii de ciumă, a dus viață călugărească la una din moșiile lui din Anaplu. Pentru virtutea lui cea mare a fost făcut episcop al Aminsului. În eparhie a povățuit bine turma încredințată lui, a făcut multe minuni și s-a mutat la Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Foca și Ermil, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Zaheu diaconul și Alfie citețul, care au pătimit în Cezareea.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei și făcătoarei de minuni Sofia.

Tot în această zi, pomenirea sfințirii cinstitei biserici a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Halcopratia.

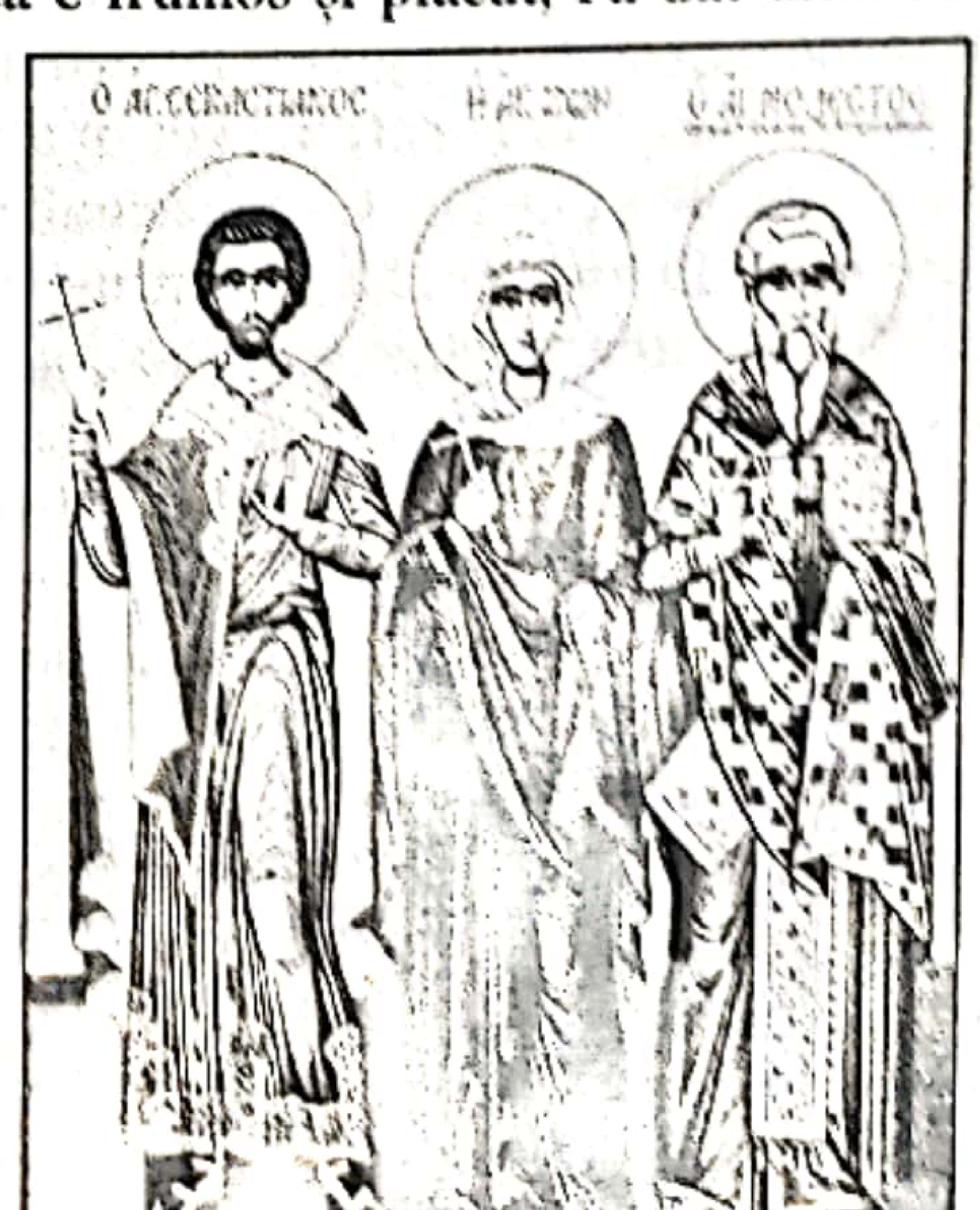
Tot în această zi, pomenirea Cuviosului părintelui nostru Mihail Sincelul, mărturisitorul.

Cuviosul Părintele nostru Mihail Sincelul era din cetatea Ierusalimului, fiul unor părinți binecredincioși. După ce a învățat bine înțelepciunea elinilor și a noastră a creștinilor, a îmbrățișat viața singuratică. La moartea tatălui său, mama lui și cu fiicele ei au intrat într-o mânăstire și s-au călugărit; iar el s-a dus la mânăstirea Sfântului Sava și s-a tuns călugăr. În mânăstire, Sfântul Mihail a viețuit bine și a plăcut lui Dumnezeu și s-a supus la tot felul de nevoințe pustnicești. Pentru aceasta a fost învrednicit cu harul preoției. Apoi a intrat într-o peșteră liniștită. Aici veneau des la el Teodor și Teofan mărturisitorii și filozofii. Episcopul Ierusalimului l-a făcut pe fericitul Mihail sincel, iar pe dumnezeieștii frați buni, Teodor și Teofan, preoți.

După trecere de câtăva vreme, s-a iscat în bătrâna Romă o erezie. Întâistătătorul sfintei cetăți a Ierusalimului a primit scrisori de la romani ca să trimită niște oameni pricepuți, care să fie în stare să pună capăt pricinei iscate acolo. Și întâistătătorul Ierusalimului a trimis la Roma pentru un lucru de nevoie ca acesta pe Mihail și pe frații Teodor și Teofan. Le-a mai poruncit ca în trecere să dea niște scrisori sinodale împăratului Leon Armeanul, luptătorul împotriva sfintelor icoane, și lui Teodot, patriarhul de atunci al Constantinopolului. Acești trei cuvioși au dat ascultare celui ce i-a trimis, au dat scrisorile și au spus și ei multe cuvinte de învățătură, celor ce grăiau împotriva sfintelor icoane. La porunca tiranului împărat au fost bătuți cumplit și aruncați în închisoare. Dar pentru că sfinții nu s-au plecat învățăturilor lor greșite, tiranul i-a bătut din nou. Pe Teodor și Teofan i-a osândit cu surghiunul, iar pe fericitul Mihail și pe fratele său Iov i-a închis în pretoriu. De acolo Sfântul Mihail a fost trimis împreună cu ucenicul lui într-o mânăstire din Plusiada, după ce a fost legat cu lanțuri grele de gât, de Mihail Cepeleagul. Din pricina multor chinuiri și a vârstei înaintate, s-a îmbolnăvit de curgere de ochi și s-a ghebosat; dar fericitul Mihail a rămas neclintit, ca un diamant. Când s-au suit pe tronul împărătesc împărații Teodora și Mihail și au dat voie ca să cinstească oricine cu îndrăznire icoanele sfinților, au fost chemați toți cei surghiuniți și au fost învredniciți cu mari dregătorii. Împărăteasa l-a rugat atunci și pe acest mare mărturisitor să primească scaunul patriarhal al Constantinopolului, El n-a vrut și a fost făcut patriarh Sfântul Metodie. Sfântul a fost cinstit iarăși cu vrednicie de sincel și a primit întru a sa stăpânire și odihnă cea mai mare mânăstire din țară. După ce a trăit și restul vieții în chip cuvios și bineplăcut lui Dumnezeu, în vârstă de 85 de ani, s-a mutat în pace la Dumnezeu, în ziua a optsprezecea a lunii decembrie.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Modest, arhiepiscopul Ierusalimului.

Cel întru sfinți Părintele nostru Modest, patriarhul Ierusalimului, s-a născut din părinți ortodocși, în orașul Sebastia. Tatăl său se numea Eusebiu, iar mama lui Teodula era stearpă. La rugăciunea celor doi soți, Dumnezeu le-a dat un fiu, pe acest mare părinte, după 40 de ani de împreună-viețuire. După nașterea acestui mare părinte, tatăl său a fost pârât lui Maximian că este creștin. A fost legat și închis în temniță. Când a auzit Teodula s-a dus și ea la închisoare cu copilul. Acolo, rugându-se amândoi Domnului, și-au dat în pace, în mâinile îngerilor, duhurile lor, și au fost mucenici prin voință. Paznicii închisorii i-au găsit morți, iar pe copil viu între ei. L-au luat și l-au dus lui Maximian. Copilul era de cinci luni. Văzând Maximian că e frumos și plăcut, l-a dat unui senator

Sfinții Mucenici Sebastian și Zoe (soția); Sfântul Modest Arhiepiscopul Ierusalimului

să-l crească bine, ca să ajungă vrednic să slujească lui Zeus. Pe când era crescut de acela, fericitul Modest a aflat cine i-au fost părinții și că au murit pentru Hristos. La vârsta de 13 ani a dat peste un dascăl creștin. Acesta l-a învățat dreapta credință și s-a lipit fericitul cu tot sufletul de ea. Avea însă o durere, că trăiește cu elinii.

Odată împăratul Maximian a poruncit ca toată lumea să aducă jertfă idolilor. Atunci fericitul s-a dus la mormântul părinților lui și s-a rugat lor din toată inima să-l scape din mâna elinilor ca să fie învrednicit și de dumnezeiescul Botez. Și l-a găsit un argintar din Atena care l-a luat cu el și l-a dus la Atena. Pe cale a făcut sfântul felurite minuni. Ajunși la Atena, l-a dus la arhiereu ca să-l învețe tainele credinței și să-l boteze. Pe când se săvârșea Botezul, argintarul a văzut că s-a pogorât un stâlp de foc din cer și s-a sprijinit pe capul celui ce se boteza. După botez a vindecat de o boală aducătoare de moarte pe fratele argintarului, numai cu rugăciunile și cu atingerea mâinii. A vindecat și pe un om îndrăcit. Mai târziu au murit argintarul și soția lui. Argintarul îl înscrisese și pe el în testament ca moștenitor, împreună cu fiii luă. Sfântul însă a dăruit partea sa de moștenire fiilor argintarului, iar el s-a dus în locuri pustii de tot și trăia acolo în schimnicie. Fiii argintarului, văzându-l cinstit de toți, de invidie n-au mai putut răbda. Și când au plecat pentru negutătorie, l-au înduplecat pe fericit să meargă cu ei. În Egipt l-au vândut rob unui necredincios, de la care a avut multe de suferit, vreme de șapte ani. Cu rugăciunile stăruitoare către Dumnezeu, l-a izbăvit pe stăpânul lui de rătăcirea păgânească și l-a înduplecat să se boteze. L-a vindecat și de o boală grea. După moartea stăpânului lui s-a dus să se închine Mormântului celui de viață purtător al Domnului. Apoi s-a dus la Muntele Sinai; și acolo slujind lui Dumnezeu a săvârșit multe minuni.

La moartea arhiereului Ierusalimului, fericitul Modest, cu descoperire dumnezeiască, a fost hirotonit arhiereu al Ierusalimului în al cincizeci și nouălea an al vieții lui. A făcut multe minuni și ca arhiereu. Pe fiii argintarului care veniseră la Ierusalim pentru negutătorie și care îl vânduseră în Egipt și nu știau că el e arhiereul cetății, nu numai că nu s-a răzbunat pentru cele făcute, dar i-a și primit cu dragoste; i-a găzduit cu bunăvoință și le-a făcut bine cu dărnicie. Și astfel acest mare părinte viețuind cu cuvioșie, ca arhiereu 38 de ani, iar de totul ani 97, s-a mutat în veșnicele locașuri.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

Duminica înaintea Nașterii Domnului a Sfinților Părinți

În această zi, în Duminica dinaintea Nașterii lui Hristos, s-a rânduit de sfinții și de Dumnezeu purtătorii părinți să se facă pomenire de toți drepții părinți care din veac au bineplăcut lui Dumnezeu, de la Adam și până la Iosif, logodnicul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, după neamuri, precum i-a numărat istoricește Evanghelistul Matei. La fel, tot în această zi, se face pomenirea proorocilor și proorocițelor.

Pomenirea celor întâi zidiți, Adam și Eva.

Pomenirea dreptului Abel, fiul lui Adam.

Pomenirea dreptului Set, fiul lui Adam.

Pomenirea dreptului Enos, fiul lui Set.

Pomenirea dreptului Cainan, fiul lui Enos.

Pomenirea dreptului Maleleil, fiul lui Cainan.

Pomenirea dreptului Iared, fiul lui Maleleil.

Pomenirea dreptului Enoh, fiul lui Iared.

Pomenirea dreptului Matusalem, fiul lui Enoh.

Pomenirea dreptului Lameh, fiul lui Matusalem.

Pomenirea dreptului Noe, fiul lui Lameh.

Pomenirea dreptului Sem, fiul lui Noe.

Pomenirea dreptului Iafet, fiul lui Noe.

Pomenirea dreptului Arfaxad, fiul lui Sem.

Pomenirea dreptului Cainan, fiul lui Arfaxad.

Pomenirea dreptului Șelah, fiul lui Cainan.

Pomenirea dreptului Eber, fiul lui Șelah, de la care și iudeii s-au numit evrei.

Pomenirea dreptului Peleg, fiul lui Eber.

Pomenirea lui Ragav, fiul lui Peleg.

Pomenirea dreptului Serug, fiul lui Ragav.

Pomenirea dreptului Nahor, fiul lui Serug.

Pomenirea dreptului Terah, fiul lui Nahor.

Pomenirea dreptului patriarh Avraam, fiul lui Terah.

Pomenirea patriarhului Isaac, fiul lui Avraam.

Pomenirea patriarhului Iacob, fiul lui Isaac.

Pomenirea patriarhului Ruben, întâiul fiu al lui Iacob.

Pomenirea patriarhului Simeon, al doilea fiu al lui Iacob.

Pomenirea patriarhului Levi, al treilea fiu al lui Iacob, din care este seminția levitică.

Pomenirea patriarhului Iuda, fiul lui Iacob, din a cărui seminție S-a născut Hristos.

Pomenirea patriarhului Zabulon, fiul lui Iacob, a cărui seminție este pe țărmul mării.

Pomenirea patriarhului Isahar, fiul lui Iacob, a cărui seminție lucrează pământul.

Pomenirea patriarhului Dan, fiul lui Iacob, din a cărui seminție sunt judecătorii.

Pomenirea patriarhului Gad, fiul lui Iacob a cărui seminție este furată sau fură.

Pomenirea patriarhului Așer, fiul lui Iacob, a cărui seminție e bogată, cu recolte bogate pe ogoare.

Pomenirea patriarhului Neftali, fiul lui Iacob, a cărui seminție este numeroasă.

Pomenirea patriarhului Iosif, fiul lui Iacob, a cărui seminție este slăvită și vestită.

Pomenirea patriarhului Veniamin, fiul lui Iacob, a cărui seminție din sălbatică a ajuns blândă.

Pomenirea lui Fares și Zara, gemenii, fiii patriarhului Iuda. Pomenirea lui Esrom, fiul lui Fares.

Pomenirea lui Aram, fiul lui Esrom.

Pomenirea lui Aminadav, fiul lui Aram.

Pomenirea lui Naason, fiul lui Aminadav.

Pomenirea lui Salmon, fiul lui Naason.

Pomenirea lui Booz, fiul lui Salmon.

Pomenirea lui Obed, fiul lui Booz, care s-a născut din Rut.

Pomenirea lui Iesei, fiul lui Obed.

Pomenirea lui David împăratul, fiul lui Iesei.

Pomenirea lui Solomon împăratul, fiul lui David.

Pomenirea lui Roboam împăratul, fiul lui Solomon.

Pomenirea lui Abia împăratul, fiul lui Roboam.

Pomenirea lui Asa împăratul, fiul lui Abia.

Pomenirea lui Iosafat împăratul, fiul lui Asa.

Pomenirea lui Ioram împăratul, fiul lui Iosafat.

Pomenirea lui Ozia împăratul, fiul lui Ioram.

Pomenirea lui Ioatan împăratul, fiul lui Ozia.

Pomenirea lui Ahaz împăratul, fiul lui Ioatan.

Pomenirea lui Iezechia împăratul, fiul lui Ahaz

Pomenirea lui Manasi împăratul, fiul lui Iezechia.

Pomenirea lui Amon împăratul, fiul lui Manasi.

Pomenirea lui Iosia împăratul, fiul lui Amon.

Pomenirea lui Iehonia împăratul, fiul lui Iosia.

Pomenirea lui Salatiel, fiul lui Iehonia

Pomenirea lui Zorobabel, fiul lui Salatiel, care a ridicat templul din Ierusalim ce fusese ars.

Pomenirea lui Abiud, fiul lui Zorobabel.

Pomenirea lui Eliachim, fiul lui Abiud.

Pomenirea lui Azor, fiul lui Eliachim.

Pomenirea lui Sadoc, fiul lui Azor.

Pomenirea lui Ahim, fiul lui Sadoc.

Pomenirea lui Eliud, fiul lui Ahim.

Pomenirea lui Eleazar, fiul lui Eliud.

Pomenirea lui Matan, fiul lui Eleazar.

Pomenirea lui Iacob, fiul lui Matan.

Pomenirea lui Iosif, logodnicul, fiul lui Iacob.

Pomenirea dreptului Melhisedec.

Pomenirea dreptului Iov.

Pomenirea Proorocilor Moise, Or, și Aaron, preoți.

Pomenirea lui Isus, fiul lui Navi.

Pomenirea Sfântului Prooroc Samuel.

Pomenirea Proorocului Natan.

Pomenirea Sfântului Prooroc Daniel.

Pomenirea Sfinților trei Tineri.

Pomenirea dreptei Sarra, femeia lui Avraam.

Pomenirea dreptei Reveca, soția lui Isaac.

Pomenirea dreptei Lia, întâia soție a lui Iacob.

Pomenirea dreptei Rahila, a doua soție a lui Iacob.

Pomenirea dreptei Asineta, soția lui Iosif cel prea frumos.

Pomenirea dreptei Mariam, sora lui Moise.

Pomenirea dreptei Debora, care a judecat pe Israel.

Pomenirea dreptei Rut.

Pomenirea dreptei Saraftia, la care a fost trimis Ilie.

Pomenirea dreptei Sumanitida, care a găzduit pe Elisei

Pomenirea dreptei Iudita, care a ucis pe Olofern.

Pomenirea dreptei Estera, care a izbăvit pe Israel de moarte.

Pomenirea dreptei Ana, mama Proorocului Samuel.

Pomenirea dreptei Suzana.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Cuviosului Părintele nostru Daniil Sihastrul.

Acest cuvios părinte s-a născut din părinți dreptmăritori creștini într-un sat nu departe de Rădăuți. Din copilărie cuprins de o deosebită râvnă către cele duhovnicești a părăsit casa părintească și a trăit o vreme în obștea cuvioșilor părinți de la biserica Sfântul Nicolae din Rădăuți, nevoindu-se la sporirea credinței și a faptelor bune, iubind foarte mult rugăciunea și privegherile de toată noaptea.

Îmbogățindu-se în cunoștințele teologice din citirea cărților de slujbă și din sfinții părinți, arătând ascultare și smerenie în toate cele încredințate de starețul acestei sfinte obști călugărești de la Catedrala din Rădăuți, a primit chipul îngeresc al vieții călugărești, cu numele de David.

Râvna spre și mai multe nevoințe duhovnicești l-a mânat la mânăstirea Sfântului Lavrentie, aproape de satul Laura de astăzi. În acest loc de sihăstrie, ziua lucra împreună cu toți ostenitorii sfintei mânăstiri, iar noaptea, în chilia sa, petrecea în necontenită rugăciune și priveghere. Cunoscându-i râvna și simțindu-i dorința neîncetată după Dumnezeu, la sfatul părintelui său duhovnicesc, starețul acestei

Lavre i-a dat schima cea mare, primind numele de Daniil.

Nu după multă vreme de la primirea stării de schimnic, cu binecuvântarea stareţului său, se retrage în locurile tainice ale codrului, lângă pârâul cu numele Viţeu, localitatea Putna, unde cu ajutorul ciobanilor şi al altor iubitori de viaţă duhovnicească şi-a săpat într-o stâncă o chilie pe care o vedem şi astăzi, nu departe de Mânăstirea Putna.

Cunoscut ca mare nevoitor şi stăruitor în rugăciune, Cuviosul Daniil este cercetat de foarte mulţi credincioşi spre a-i cere sfat şi îndrumare de învăţătură şi trăire creştinească şi a se ruga lui Dumnezeu pentru vindecare de bolile sufleteşti şi trupeşti. Un alt loc unde a sihăstrit Cuviosul Daniil este şi stânca Şoimului, lângă Voroneţ, unde, de asemenea, era căutat de credincioşi pentru folosul lor duhovnicesc.

Între nenumăraţii săi fii duhovniceşti care-l cercetau adesea, pomenim pe dreptcredinciosul voievod Ştefan cel Mare, aşa cum arată cronicile şi multe alte însemnări din paginile de istorie a neamului şi Bisericii noastre strămoşeşti.

Cuvintele încrustate pe piatra de mormânt a cuviosului Daniil, pusă de Dreptcredinciosul Voievod Ştefan cel Mare: „Acesta este mormântul părintelui nostru David, schimnicul Daniil", arată legătura duhovnicească a fiului cu părintele său duhovnicesc. De aici şi rânduiala statornicită de Biserica noastră ca aceşti doi mari bărbaţi preaiubitori de Dumnezeu să fie cinstiţi deopotrivă ca unii care au fost uniţi în rugăciune, în credinţă curată şi în iubire de Biserică şi neam.

Cuviosul Daniil Sihastru

După îngroparea sa, în biserica mânăstirii Voroneţ, unde a povăţuit multă vreme pe ostenitorii acelei obşti, Sfântul Cuvios Daniil a fost şi este cinstit ca părinte duhovnicesc, pomenit fiind împreună cu Sfântul şi Marele Mucenic Gheorghe, ca ocrotitori ai acelei Sfinte Mânăstiri. La mormântul său străjuieşte un sfeşnic cu lumânare aprinsă, iar credincioşii vin continuu spre a primi binecuvântare şi ajutor duhovnicesc, dobândind vindecări de bolile sufleteşti şi trupeşti, aşa cum se arată în diferite scrieri până în vremea noastră.

Chipul Cuviosului Părinte Daniil Sihastrul este zugrăvit alături de cel al Mitropolitului Grigore Roşca, alt fiu duhovnicesc al său, pe peretele exterior al Bisericii Voroneţ, deasupra uşii de intrare, pe latura de sud a acesteia. Pe pergamentul pe care Cuviosul Daniil îl ţine în mână stă scris: Veniţi fraţilor, de mă ascultaţi, învăţa-vă-voi frica Domnului...".

Această frică de Dumnezeu, care este începutul înţelepciunii, să ne călăuzească în toate zilele vieţii noastre cu rugăciunile Sfântului Cuviosului Părintele nostru Daniil Sihastrul. Amin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a nouăsprezecea pomenirea Sfântului Mucenic Bonifaciu.

Sfântul Bonifaciu a trăit pe vremea împăratului Diocleţian. Era robul unei femei de neam mare, cu numele Aglaia, fiica lui Acacius, proconsulul Romei. Bonifaciu trăia în păcate trupeşti cu stăpâna lui şi era şi beţiv, dar era milostiv, iubitor de străini, îndestula cu dragă inimă pe cei lipsiţi, îşi pleca urechea şi inima la suferinţele şi rugăminţile oamenilor. La fel şi stăpâna lui era milostivă şi iubitoare de mucenici.

Într-una din zile i-a zis lui Bonifaciu: «Du-te în Răsărit, unde sfinţii sunt chinuiţi şi adu-mi moaşte de sfinţi, ca să le avem spre ajutor şi mântuire sufletească». Bonifaciu i-a răspuns, râzând: «Dacă-ţi voi aduce moaştele mele, ai să

le primești?». «Nu mi-i de glumă», i-a spus Aglaia. Apoi i-a dat unele sfaturi, și s-a rugat pentru el, i-a dat bani și l-a liberat.

Și a plecat Bonifaciu însoțit de doisprezece robi cu aur mult în Tarsul Ciliciei, unde sfinții erau chinuiți. A găsit acolo pe sfinți pătimind și suferind pentru Hristos. Le-a sărutat lanțurile și rănile. Dar aprinzându-se de râvnă dumnezeiască, s-a dus înaintea ighemonului și a mărturisit că este creștin. A fost prins și supus la multe și felurite chinuri, pe care le-a răbdat cu seninătate, ceea ce a adus la Hristos 50 de bărbați care au și fost botezați. Apoi i s-a tăiat capul.

Robii, care veniseră cu el din Roma, nu știau de cele ce se petrecuseră. Când au auzit de la ostași cu de-amănuntul chinurile lui și că s-a săvârșit pătimind, s-au dus să-i caute moaștele. Le-au găsit și au căzut peste ele; au plâns, le-au sărutat și-i cereau iertare. Au cumpărat trupul cu 500 de galbeni, l-au uns cu mir, l-au înfășurat în giulgiuri și l-au dus la Roma.

Aglaia, stăpâna lui, prin descoperire îngerească, a aflat totul. A ieșit întru întâmpinarea lui ca să-l primească și să-l cinstească precum se cuvenea. L-a îngropat la 50 de stadii de Roma. Mai târziu a zidit o biserică măreață în numele lui, în mijlocul Romei, și l-a mutat în ea. Acolo se făceau în fiecare zi nenumărate tămăduiri. Iar Aglaia, trăind de atunci cu cuviință și bineplăcut lui Dumnezeu, și-a dat cu pace lui Dumnezeu duhul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Ilie, Prov și Ares.

Acești sfinți mucenici erau din Egipt și erau creștini. S-au pornit la drum să se ducă în Cilicia ca să cerceteze pe mărturisitorii de acolo. Când au ajuns în Ascalon, au fost prinși și duși înaintea Judecătorului Firmilian. Acolo au mărturisit că sunt creștini; pentru asta au fost supuși la felurite chinuri. Ares s-a săvârșit prin foc, iar lui Prov și lui Ilie li s-au tăiat capetele cu sabia.

Tot în această zi. pomenirea Sfinților Mucenici Timotei și Polieuct

Sfântul Timotei a fost prins și a mărturisit că este creștin. După ce a fost chinuit mult, s-a săvârșit prin foc în Mauritania. Sfântul Polieuct a fost supus la felurite chinuri. A fost aruncat în foc în Cezareea și așa și-a primit sfârșitul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Eutihie și Tesalonica și a celor împreună cu ei, 200 de bărbați și 70 de femei care de sabie s-au săvârșit

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Grighentie.

Cuviosul Părintele nostru Grighentie, era de loc din cetatea Milanului. Părinții lui se numeau Agapie și Teodota. Grighentie, ca un pământ bun, a primit semințele cele dumnezeiești și a dat rod bun. De aceea când s-a mărit s-a arătat ascultător și împlinitor al poruncilor lui Hristos. Cu voia lui Dumnezeu a fost hirotonit diacon și se supunea fericitul la post și la aspră viețuire. Și din ziua aceea, primind dumnezeiescul Duh, făcea semne și minuni. După aceea a venit iar în Milan. Aici a găsit într-un loc retras de lume pe un bătrân preaînțelept. De la acesta a aflat tot ce i se va întâmpla în viitor. Aceleași lucruri, la care a mai adăugat și cele ce lipseau, i le-a spus mai târziu și marele Apostol Petru, care i s-a arătat față către față.

Pe vremea aceea, pe când cârmuia împărăția romanilor Iustin, s-a întâmplat de a scris Elesvaan, împăratul etiopienilor, lui Proterie, patriarhul Alexandriei, cu rugămintea să-i trimită ca episcop, un om desăvârșit. Patriarhul se mâhnea că nu știa unde să găsească un astfel de bărbat. Dar în zilele acelea, printr-o descoperire dumnezeiască, i s-a arătat patriarhului Fericitul Marcu și l-a arătat pe minunatul

Sfântul Mucenic Bonifaciu, Sfânta Cuv. Aglaida; Sfântul Ierarh Grichentie

Grighentie, care, cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu, venise nu de multă vreme în oraș și era găzduit de un creștin. Patriarhul l-a luat cu multă bucurie, l-a hirotonit episcop și l-a trimis îndată în Etiopia, întărindu-l cu scrisori și cu tot ce se cuvine arhiereilor. Împăratul etiopienilor, încredințat din scrisori, l-a îmbrățișat și l-a primit ca pe un apostol și făcător de minuni. A mulțumit lui Dumnezeu și i-a dat Sfântului Grighentie toată puterea. Sfântul a hirotonit preoți și diaconi, a sfințit bisericile zidite de curând de împărat în Arabia fericită și a botezat pe mulți iudei, că mai înainte aproape tot poporul era iudeu. După aceasta a convins cu temeiuri din Scriptură și cu dovezi pe dascălii și mai-marii iudeilor, i-a uimit cu minunile lui și i-a adus pe toți la credința cea adevărată. A dat apoi poporului legi și a făcut tot ce este plăcut lui Dumnezeu. Păstorind dar bine turma sa și săvârșind multe minuni spre slava lui Dumnezeu, s-a odihnit cu pace, după ce ajunsese la adânci bătrâneți.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Trifon.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu.

Sfântul sfințitul Mucenic Ignatie, urmaș al apostolilor, al doilea patriarh al Bisericii Antiohiei după Evod, a fost împreună cu Policarp, episcopul Bisericii Smirnei, ucenic al Sfântului Evanghelist Ioan. Când împăratul Traian a trecut prin Antiohia împotriva parților, Sfântul Ignatie a fost adus înaintea lui. Împăratul l-a cercetat îndelung și a văzut că nu poate fi întors de la credința în Hristos. De aceea a fost chinuit îndelung și în felurite chipuri; dar arătându-se mai tare decât chinurile, a fost trimis legat la Roma, păzit de zece ostași, ca să fie dat mâncare fiarelor sălbatice. În drum spre Roma, a întărit Bisericile din cetățile prin care trecea și se ruga să fie mâncat de fiare, «ca să ajung, spunea el, pâine curată lui Dumnezeu». În Roma a fost aruncat în stadion și a fost sfâșiat de leii sloboziți asupra lui, de i-au rămas numai oasele cele mari. Pe acestea le-au adunat creștinii și le-au dus în Antiohia.

Se spune că Sfântul Ignatie a fost Copilul pe care l-a apucat de mână Stăpânul Hristos și l-a luat în brațe și a zis: «De nu se va smeri cineva pe sine ca pruncul acesta, nu va intra în împărăția cerurilor»; și: «Cel ce va primi pe un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primește». De aceea a fost numit purtător de Dumnezeu. Pe Sfântul Ignatie l-a cinstit cu un cuvânt de laudă și cel între sfinți părintele nostru Ioan Gură de Aur.

Sfântul Sfințit Mucenic Igantie Teoforul

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Filogonie, patriarhul Antiohiei.

Fericitul Părintele nostru Filogonie a învățat dumnezeieștile Scripturi și din copilărie s-a afierosit lui Dumnezeu. A trecut prin toate științele și le-a învățat pe toate ca pe una. Aceasta l-a făcut strălucit în viață. A avut femeie și o fiică. Ca avocat, la tribunal, lua apărarea oamenilor nedreptățiți și le întindea mână de ajutor. Strălucea fericitul mai mult decât soarele, așa că îndată s-a arătat vrednic de cele mai înalte vrednicii. Mai înainte, apăra pe oameni, și-i făcea pe cei nedreptățiți mai puternici decât cei ce îi nedreptățeau; mai pe urmă, a păstorit cu dreptate turma lui Hristos. Pe vremea când s-a urcat el pe scaunul Antiohiei greutatea era mare. Abia se terminase prigoana împotriva creștinilor, se mai vedeau încă ră-

mășițele cumplitei tulburări, că au și început ereticii să atace Biserica, Dar atacurile lor s-au izbit de înțelepciunea fericitului Filogonie și s-au prăbușit așa precum Sfântul Ioan Gură de Aur arăta mai pe larg în cuvântul de laudă cu care l-a cinstit.

Păstorind dar, Sfântul Filogonie, în chip bineplăcut lui Dumnezeu, turma încredințată lui, ducând o viață îngerească pe pământ și strălucind ca episcop, s-a mutat la Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Ioan cel din insula Tasos, care a suferit mucenicia în Constantinopol, în anul 1652 și s-a săvârșit de sabie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și una, pomenirea Sfintei Mucenițe Iuliana.

Sfânta Muceniță Iuliana a trăit pe vremea împăratului Maximian. Era din Nicomidia, copila unor părinți bogați. Părinții au logodit-o cu un senator elin, cu numele Eleusie. Logodnicul voia să se facă nunta, dar sfânta n-a vrut, ci a zis: «Nu mă mărit cu tine, până nu ajungi prefectul cetății». După ce a ajuns prefect, sfânta i-a zis iarăși: «N-am să primesc să mă mărit cu tine, dacă nu treci de la slujirea idolilor la credința creștinilor». Logodnicul a spus totul

Sfinții Mucenici: Iuliana și Temistocle

tatălui ei. Tatăl, pentru că n-a putut să o întoarcă de la credința în Hristos, a dat-o pe mâna prefectului, logodnicul ei, ca să o cerceteze după legile romane. Prefectul a dezbrăcat-o de haină și a poruncit să fie chinuită cumplit și apoi a poruncit să fie aruncată în temniță. În noaptea în care a fost aruncată în temniță, pe când se ruga, s-a apropiat de ea, în chip de înger, dușmanul nevăzut al tuturor oamenilor, diavolul, și a îndemnat-o să jertfească idolilor, ca să scape. Sfânta l-a alungat și l-a făcut să mărturisească, chiar fără voia lui, cine este. A fost adusă din nou în fața prefectului, dar a rămas neclintită în dragostea pentru Hristos. De aceea a fost aruncată într-un cuptor încins tare, care cu minune cuptorul s-a răcit. La vederea minunii, cinci sute de bărbați împreună cu o sută treizeci de femei au crezut în Hristos și au fost tăiați îndată cu sabia. Iar mucenița a fost supusă din nou la chinuri; dar arătându-se mai tare decât toate aceste încercări, a fost tăiată cu sabia.

Era sfânta de 16 ani când a fost logodită de părinții ei cu Eleusie; iar când s-a logodit cu Hristos prin mucenicie era de 18 ani.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților cinci sute de Mucenici din Nicomidia, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor o sută treizeci de femei din Nicomidia, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Temistocle.

Sfântul Mucenic Temistocle a trăit pe vremea împăratului Deciu, în Mira Lichiei. Era păstor la oi. Ighemonul Asclipie pornind prigoana împotriva creștinilor îl căuta pe Sfântul Dioscorid, fugit în munți. Cei ce-l căutau au dat de Temistocle, care păștea oile. L-au întrebat de Dioscorid. Temistocle, care-l ascunsese, a spus că nu știe unde este, dar s-a dat pe sine mărturisind că e creștin. Dus înaintea ighemonului Asclipie, a propovăduit pe Hristos. Grăind cu îndrăznire a fost atârnat de un lemn și lovit în pântece până ce i s-a sfâșiat pântecele. Apoi a fost târât pe piroane ascuțite de fier și așa și-a dat lui Dumnezeu duhul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea Sfintei marii Mucenițe Anastasia, izbăvitoarea de otravă.

Sfânta și preaviteaza Muceniță Anastasia a trăit în Roma, pe vremea împăratului Dioclețian. Era fiica unui elin, cu numele Prepexastu, și al unei creștine cu numele Fausta. A învățat credința creștină de la mama ei, iar Sfintele Scripturi de la un bărbat insuflat de Dumnezeu și binecredincios, cu numele Hrisogon. Părinții au măritat-o cu un elin, numit Publie. Din pricina necredinței lui, sfânta se purta cu el fără dragoste; se prefăcea totdeauna bolnavă, ca să nu aibă nici o legătură cu el. Se îmbrăca cu haine proaste și sărăcăcioase; stătea de vorbă numai cu femei nevoiașe; slujea pe ascuns pe cei ce pătimeau pentru Hristos, intra în închisorile în care se aflau, le spăla și le ungea rănile cu untdelemn și le dădea hrană potrivită, însoțită fiind totdeauna de o slujitoare. Pentru toate aceste fapte, întâi a fost închisă de soțul ei, că îi știa faptele. S-a întâmplat însă că soțul ei s-a înecat într-o furtună pe mare. Rămasă liberă, Anastasia a împărțit toate averile ei săracilor. După aceea, fără să se mai teamă, slujea celor ce pătimeau pentru Hristos; pe cei care mureau îi lua și-i îngropa cu cinste. A îndemnat pe mulți la mucenicie. A fost prinsă, supusă la chinuri de mulți ighe-

Sfânta Muceniță Anastasia

moni împreună cu alte femei. În timpul chinurilor și-a luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Hrisogon.

Sfântul Mucenic Hrisogon a trăit pe vremea împăratului Dioclețian și era din marea cetate a Romei. Era bărbat binecredincios și temător de Dumnezeu. A învățat pe Sfânta Anastasia și credința în Hristos și Sfintele Scripturi. Când s-a pornit prigoană împotriva creștinilor, a fost prins și aruncat în închisoare. Sfânta Anastasia a scris Sfântului Hrisogon în închisoare să se roage pentru ea, ca soțul ei să se facă creștin, și să se întoarcă creștin din călătoria pe care o făcea. Dar Dumnezeu a găsit cu cale, în înțelepciunea Lui cea mare, ca soțul ei să nu se mai întoarcă, pierind în valurile mării. Pe când Dioclețian se afla în Nicomidia, a scris la Roma ca să fie omorâți toți creștinii, iar pe Hrisogon să-l aducă legat în Nicomidia, unde i s-a tăiat capul și s-a suit purtător de cununi în ceruri.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Teodota și a fiilor ei.

Sfânta Muceniță Teodota era din Niceea Bitiniei. Auzind de faptele mari ale Sfintei Anastasia, s-a dus la ea și petrecea împreună cu ea, cu cei trei copii ai ei. Mai înainte Teodota fusese cerută în căsătorie de un oarecare ighemon Levcadie, dar n-a primit. Vrând să scape de el, i-a spus să mai aștepte puțin și-i va face pe voie. Ighemonul a așteptat. Ea și-a dat averea la săraci și slujea sfinților în închisori. Când împăratul Dioclețian a auzit că toate închisorile sunt pline de creștini, a poruncit ca toți într-o singură noapte să fie uciși: unii de foc, alții de apă, alții de sabie. Atunci Levcadie a dat pe Sfânta Teodota și pe copiii ei lui Nichitie ighemonul Bitiniei ca să o cerceteze. Nichitie, înfruntat de Evod, copilul cel mai mare al ei, s-a înfuriat, a pus de a aprins un cuptor mare și a poruncit să fie aruncați în el, Teodota și cu fiii ei. Și așa s-au săvârșit și s-au înfățișat purtători de cununi Stăpânului Dumnezeu, bucurându-se de fericirea cea veșnică și neîmbătrânită.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Zoil.

Tot în această zi, pomenirea deschiderii ușilor marii biserici a lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea alergării luminilor în jurul Bisericii lui Dumnezeu.

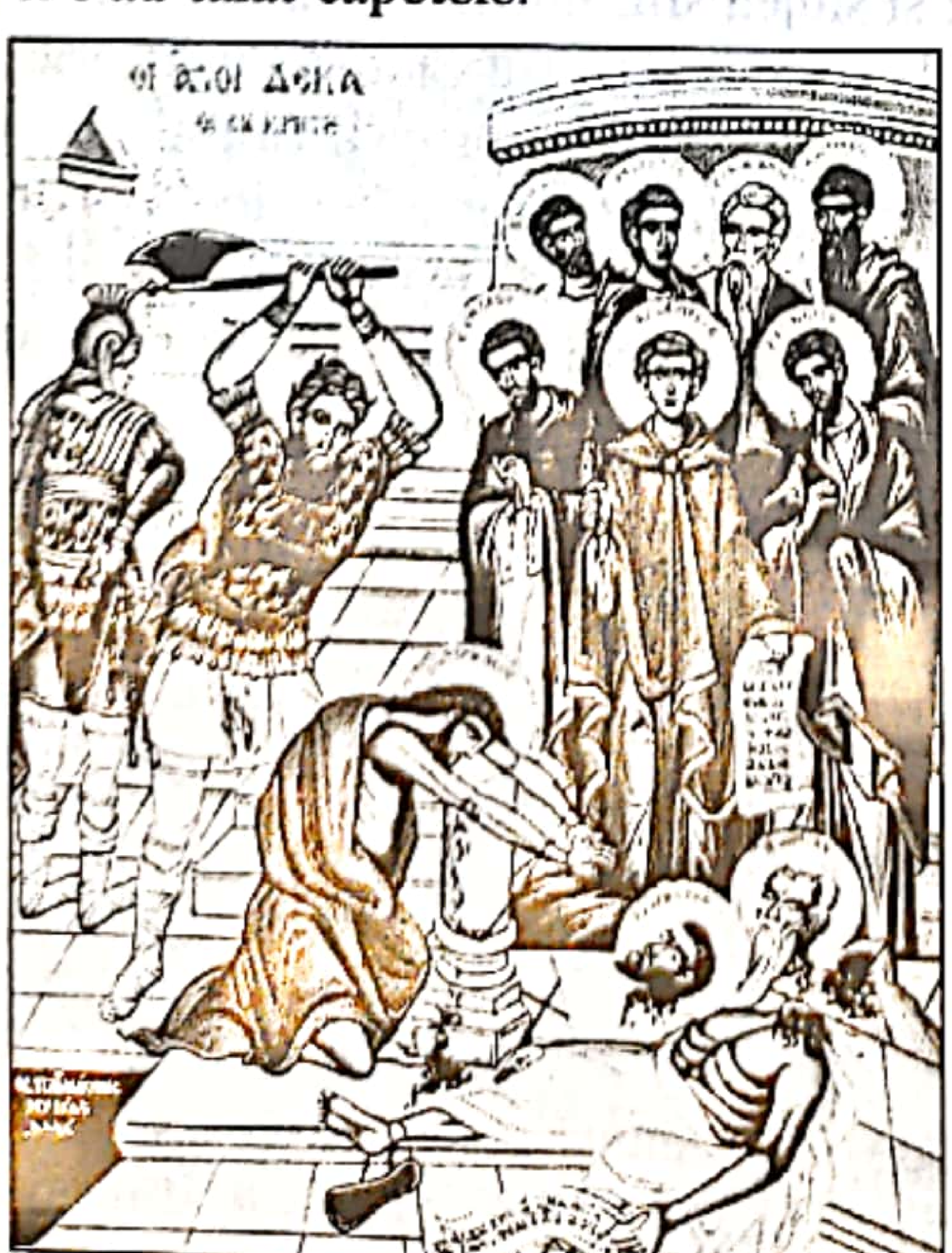
Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și treia, pomenirea sfinților zece mucenici, care au suferit mucenicia în Creta.

Acești zece Sfinți Mucenici au pătimit pe timpul lui Deciu împăratul, în insula Creta. Nu erau toți dintr-un oraș, ci din mai multe părți ale țării. Din mitropolia Gortinei erau cinci: Teodul, Satornin, Evpor, Ghelasie și Evnichian; din Cnos, unul: Zotic; din Epinia Panormului, unul: Agatopus; din Chionia, unul: Vasilide și din Iraclia doi: Evarest și Pompie. Aceștia au fost dați de necredincioși ighemonului insulei, care a poruncit călăului să-i ducă la altarele idolilor ca să jertfească; de nu vor voi să fie supuși la tot felul de chinuri.

Vreme de treizeci de zile sfinții au fost chinuiți, batjocoriți și târâți pe jos prin gunoaie, de necredincioși. În urmă au fost duși înaintea judecătorului. Au fost din nou bătuți, loviți cu pietre, pălmuiți, scuipau și târâți pe jos prin gunoaie, dar au rămas neînduplecați și tari în credința lui Hristos. După ce au fost chinuiți așa, li s-au tăiat capetele.

Sfinții 10 Mucenici din Creta

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului părintelui nostru Pavel, arhiepiscopul Neocezareii, unul din cei 318 Părinți.

Cel între sfinți Părintele nostru Pavel era așa de vestit pentru virtuțile sale, că vestea de el a ajuns și la urechile lui Liciniu care împărățea în Nicomidia. A trimis să-l aducă la el. Când l-au adus pe sfânt înaintea scaunului de judecată al împăratului, tiranul a încercat mai întâi să înspăimânte pe sfânt cu amenințări, iar apoi cu chinuri. Când au început să-l bată, toți au rămas uimiți de răbdarea cea mare a sfântului. Apoi un fierar a pus în palma sfântului o bucată mare de fier înroșită în foc, iar peste ea i-a pus cealaltă palmă și le-a legat strâns pe amândouă. Le-a ținut așa până ce fierul s-a răcit. Din pricina asta vinele încheieturilor au rămas moarte și nemișcate. Apoi l-au surghiunit într-o cetățuie de pe malul râului Eufrat și l-au închis acolo.

Când a venit marele împărat Constantin din Roma în Constantinopol, au fost chemați toți din surghiun și sloboziți din închisori. Fiecare a venit la ale sale. Atunci a fost slobozit și Sfântul Pavel. Și-a luat scaunul său episcopal și a strălucit ca și mai înainte.

A fost unul din cei 318 Sfinți Părinți, care s-au adunat la întâiul Sinod de la Niceea. Toți purtau pe trupurile lor rănile lui Hristos, și arătau aceste podoabe unul altuia. Unul își arăta mâna tăiată, altul urechile, altul nasul, altul ochiul, altul alt mădular tăiat; își arătau semnele lăsate de loviturile cu vinele de bou sau cu ciomege, zdrobirile și arsurile de pe trupurile lor, pe care le-au îndurat în chinurile lor pentru Hristos. Tot așa și fericitul Pavel nu era lipsit de astfel de podoabe. Avea și el mădularele zdrobite de ciomege, iar sfintele lui mâini arse de fierul înroșit și amorțite. Deci după ce toți aceștia s-au adunat pentru răucredinciosul Arie, după ce cu hotărâre dumnezeiască l-au surpat și l-au dat anatemei, s-au adunat cu împăratul în Constantinopol. Fericitul împărat Constantin a ținut în mâinile lui mâinile Sfântului Pavel, le-a sărutat, le-a pus peste ochii lui și peste celelalte mădulare ale lui și a zis: «Nu mă satur să sărut mâinile acestea, ce-au ajuns moarte și nemișcate pentru Hristosul meu». S-a dus sfântul apoi iarăși la scaunul său, a mai trăit acolo câtiva ani și s-a mutat la Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfințirii sfintei marii biserici a lui Dumnezeu, adică a bisericii Sfânta Sofia.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului și purtătorului de Dumnezeu părintele nostru Naum făcătorul de minuni, luminătorul și predicatorul Bulgariei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Shinon, care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea Sfintei cuvioasei fecioare Mucenițe Eugenia și a celor împreună cu ea.

Sfânta Muceniță Eugenia, odraslă de bun neam și mândrie a neamului ei s-a născut în Roma cea veche. Părinții ei, Filip și Eugenia, primind de la împărat o înaltă dregătorie, au plecat în Alexandria, cu fiica lor. Pe când erau în Alexandria, fiica lor Eugenia și-a părăsit pe ascuns părinții. S-a îmbrăcat bărbătește a luat cu ea două slujnice și într-o noapte, a fugit deacasă. S-a dus la un episcop și a primit de la el sfântul botez. Și-a tuns părul capului, s-a numit Eugeniu și foarte de dimineață s-a dus în grabă la o mânăstire. Acolo a trăit în osteneli, în nevoințe, în trude, în privegheri de toată noaptea și a săvârșit toată virtutea. Strălucea ca un mare luminător, așa că frații l-au rugat sa le fie stareț. Nu voia, dar silit de cuvintele și de dragostea lor a primit. Și așa, nu cuvântul ci fapta a arătat tuturor pe Eugeniu mare și prea strălucit. Chipul lui îi atrăgea pe toți. Cum atrage magnetul fierul, așa atrăgea pe toți, ca să se desfăteze de vederea faptelor lui bune. Dar o femeie Melantia, neagră la suflet, cum îi era numele, venită cu poporul ca să se închine la mânăstire, s-a îndrăgostit nebunește de chipul frumos al lui Eugeniu. Și s-a făcut că e bolnavă de o boală îndelungată și l-a rugat pe Eugeniu să-i îngăduie să-i spună boala numai lui îndeosebi, că altfel nu se poate vindeca. Melantia îi grăia cu lacrimi și cu cuvintele ei înșelătoare i-a mișcat inima lui Eugeniu. Curat la inimă fiind, a primit-o, fără să-și dea seama de viclenia ei. Când s-a găsit singură cu starețul, tăciunele desfrânării a aprins și mai mult inima Melantiei spre dragoste. Și ca un orb, care-și pierde lumina ochilor, aprinsă de patimă, a căutat să aducă ocară lui Eugeniu, dar pentru că nu și-a ajuns scopul, Melantia s-a dus la prefectul orașului, tatăl Eugeniei, și a făcut plângere, că în cutare mânăstire starețul înșeală cu cuvinte viclene pe femeile cinstite și că desfrânatul a îndrăznit să o necinstească chiar și pe ea. Când prefectul a auzit acestea s-a umplut îndată de mânie și a trimis în grabă la mânăstire să aducă pe Eugeniu, starețul mânăstirii, și pe monahi. Să-i aducă legați ca pe niște oameni vinovați, închinători mincinoși și făcători de rele, să se înfățișeze înaintea scaunului său de judecată și să dea socoteală de faptele lor. Și s-au înfățișat părțile la judecată. A început să grăiască Melantia. A acoperit cu ocări pe dumnezeiescul stareț; l-a batjocorit și l-a defăimat cât a vrut. Striga, și arăta cu degetul pe stareț prietenilor, îl făcea ticălos, iar pe monahii de sub ascultarea lui, stricați. Cu glas mare a strigat și a zis: «Ascultați-mă toți, că vă spun adevărul!» Cât este de mare răbdarea Ta, Doamne Atotputernice!

Atunci Eugenia și-a rupt hainele de pe ea și a arătat celor de față priveliște înfricoșătoare și ne mai văzută. Apoi a grăit cu îndrăznire tuturor: «Se cuvine ca noi călugării să suferim, cu mulțumire, ocările, batjocura și chinuirea trupului. Dar pentru ca să nu se facă de batjocură haina călugărească iată vă spun că sunt femeie;

Sfânta Muceniță Eugenia

sunt fiica judecătorului. Judecătorul este preaiubitul mea tată. Soția lui e mama mea. Aceștia de lângă mine mi-s frați, nu-i numesc robi».

Toți au rămas încremeniți de cuvintele Eugeniei. Oricine va fi cuprins de uimire când va afla cum a pedepsit-o Dumnezeu pe Melantia. Pe când era încă la Judecată foc a căzut din cer peste casa ei și a ars până la temelie.

Zguduit de cele petrecute, tatăl Eugeniei a părăsit toată mărirea, bogăția și desfătarea vieții și s-a botezat. A ajuns păstor credincioșilor din Alexandria, și-a sfârșit viața mucenicește, omorât de săbiile necredincioșilor, și a zburat cu bucurie la cereștile locașuri.

După săvârșirea tatălui ei, mama ei împreună cu ea au părăsit Alexandria, țara cea străină, și mânate de dor s-au dus să locuiască în Roma, patria lor. Atunci a dat poruncă împăratul ca toți creștinii să jertfească idolilor, de nu, să moară. Eugenia, care strălucea înaintea tuturora, că era aprinsă de dragoste pentru Hristos, a fost legată cu o piatră grea și aruncată în apă, dar a scăpat nevătămată cu minune. Pentru aceea i s-a tăiat capul cu sabia și a zburat cu bucurie spre Hristos, doritul ei Mire.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Vasila, care a suferit mucenicia împreună cu Sfânta Eugenia, și care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Filip, tatăl Sfintei Eugenia, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Protu și Iachint eunucii și împreună schimnicii cu Sfânta Eugenia, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului părintelui nostru Nicolae monahul, cel ce a fost ostaș.

Cuviosul Părintele nostru Nicolae monahul a trăit pe timpul împăratului Nichifor și era ostaș. Când împăratul a pornit cu război împotriva bulgarilor, a plecat și el cu oștirea. Către seară a poposit într-un loc, și a tras la un han. A cinat și-a făcut rugăciunea și s-a culcat. Pe la straja a doua sau a treia din noapte, fata hangiului, cuprinsă de dragoste pătimașă, s-a dus la el, ca să-l atragă la ea.

Sfântul, simțind că prin tânăra fată satana caută să-l atragă către păcat, s-a înarmat cu toată puterea împotriva patimii și a mustrat aspru pe tânăra fată, care în trei rânduri a venit la el mânată de aceeași patimă neînfrânată. Sculându-se apoi și-a făcut semnul crucii și a pornit la drum.

În noaptea următoare a avut un vis. Se făcea că stătea pe un loc înalt, de unde se vedea în toate părțile. Alături de el, stătea pe un scaun o căpetenie și avea piciorul drept pus peste cel stâng. Căpetenia aceea i-a zis: «Vezi oștile de o parte și de alta?». «Da, Doamne», i-a răspuns el. «Văd că romanii taie pe bulgari». «Uită-te acum la mine!», i-a spus cel din vis. Și l-a văzut că-și pune piciorul drept la pământ și-și așează piciorul stâng deasupra celui drept. După aceasta s-a uitat iarăși sfântul pe câmpul de bătaie și a văzut că dușmanii taie fără milă pe romani.

După ce s-a terminat lupta a zis cel din vis: «Uită-te bine pe locul unde zac trupurile moarte și spune-mi ce vezi». Ostașul s-a uitat și a văzut că tot pământul dinaintea ochilor era plin de trupuri moarte, iar în mijlocul lor era un loc cu iarba verde cât un pat. Și a zis: «Doamne, tot pământul este plin de romani căzuți, afară de un loc. cu iarbă verde mare cât un pat». «Și ce crezi tu că înseamnă aceasta?» l-a întrebat pe ostaș cel din vis. «Sunt om prost, Doamne, și nu știu», i-a răspuns ostașul. «Livada aceea verde», i-a spus acela, «pe care o vezi mare cât un pat, este locul tău. Acolo trebuia să fii ucis și tu cu ceilalți ostași; să fii pus acolo și să acoperi și restul câmpului de luptă. Dar pentru că noaptea trecută te-ai luptat de trei ori cu ispita pe care cel viclean ți-a trimis-o prin fiica hangiului și ai alungat-o cu vitejie de la tine. Iată, tu însuți te-ai izbăvit din acel măcel. Ai lăsat patul de verdeață fără așternut. Ți-ai mântuit sufletul împreună cu trupul. Și moartea nu va mai avea putere asupra sufletului tău, dacă-mi vei sluji mie cu inima curată».

La auzul acestor cuvinte s-a spăimântat; s-a deșteptat cutremurat și s-a închinat. S-a întors din drum cale de o zi, s-a suit într-un munte și s-a rugat lui Dumnezeu pentru oștirea romană.

Când împăratul a intrat în provincia Bulgariei, bulgarii s-au suit în munte și au lăsat trupe de pază ca la cincisprezece mii de ostași, pe care romanii i-au ucis. Mândri de biruința lor, au început să nu se mai îngrijească. Și pe când dormeau fără grijă, noaptea au năvălit asupra lor bulgarii și i-au ucis mai pe toți, împreună cu împăratul Nichifor. Atunci dreptul

și-a adus aminte de visul lui. A mulțumit lui Dumnezeu și s-a întors de acolo plângând și tânguindu-se. S-a dus într-o mânăstire, a luat sfânta schimă și slujind lui Dumnezeu cu inima curată, vreme de mulți ani, a ajuns un părinte mare și vestit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Ahaic, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Antioh, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Vitimion, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Afrodisie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Grat, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului mucenic Ahmed, care a suferit mucenicia în Constantinopol, în anul 1682, și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și cincea, prăznuirea Nașterii celei după trup a Domnului Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Bunul Dumnezeu, văzând neamul omenesc chinuit de diavol, I s-a făcut milă de el. A trimis pe Arhanghelul Gavriil să zică Născătoarei de Dumnezeu: «Bucură-te ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine!». Și îndată S-a zămislit Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, în preacuratul ei pântece. Când s-au împlinit nouă luni de la zămislire, ieșit-a poruncă de la cezarul August ca să se înscrie toată lumea și a fost trimis Quirinius în Ierusalim ca să facă înscrierea. Deci a venit și Iosif, păzitorul Născătoarei de Dumnezeu, cu dânsa ca să se înscrie în Betleem. Și când a venit vremea să nască Fecioara, n-a găsit casă, că era multă lume; de aceea a intrat într-o peșteră săracă și acolo a născut, fără stricăciune, pe Domnul nostru Iisus Hristos. L-a înfășat ca pe un prunc și L-a culcat în ieslea vitelor. Acolo, între vite, au pus pe Ziditorul tuturor, pentru că avea să ne mântuiască pe noi de întinăciune.

Tot în această zi, pomenirea închinării magilor.

În vremurile de demult, era într-o țară din Răsărit un prezicător numit Valaam, care a prezis multe și a spus și acestea: «Va răsări o stea din Iacob și va zdrobi căpeteniile Moabului». Prezicerea aceasta a fost lăsată moștenire celorlalți prezicători și ei au făcut-o cunoscută și împăraților din Răsărit. Și așa a ajuns prezicerea și la acești trei magi, care se uitau pe cer să vadă o astfel de stea. Ei, ca oameni învățați și cunoscători de stele, când au văzut pe cer că o stea nu merge ca celelalte stele de la răsărit la apus, ci de la miazănoapte la miazăzi, au cunoscut că această stea arată nașterea unui mare împărat. Și au mers după stea până la Ierusalim și au întrebat: «Unde este Împăratul iudeilor, Cel ce S-a născut, că am văzut steaua Lui și am venit să ne închinăm Lui?». Și auzind împăratul Irod s-a tulburat. A chemat în ascuns pe magi și le-a spus:

«Duceți-vă și cercetați cu de-amănuntul despre Prunc; dacă îl veți găsi, vestiți-mă, ca să mă duc și eu să mă închin Lui». Spunea aceasta ca să afle unde este și să-L omoare. Apoi a chemat pe cărturari și i-a întrebat: «Unde spune Scriptura că Se va naște Hristos?». Ei i-au spus: «în Betleemul Iudeii!». De la Irod magii au plecat și iată steaua pe care o văzuseră în răsărit mergea înaintea lor și a stat deasupra

Nașterea Mântuitorului

locului unde era Pruncul. Și intrând au găsit pe Hristos Domnul. Au căzut în genunchi, I s-a închinat și i-au adus daruri: aur, smirnă și tămâie. La porunca îngerului nu s-au mai dus la Irod, ci s-au întors în țara lor pe altă cale. Irod, văzând că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte și a trimis oștile lui ca să omoare pe copiii din Betleem de la doi ani în jos. Pentru aceasta a fost trimis înger de la Dumnezeu și a spus lui Iosif: «Scoală-te, ia Pruncul și pe Mama Lui și fugi în Egipt». Și Iosif a făcut așa. A luat Pruncul și pe Mama Lui și s-a dus în Egipt.

Tot în această zi, pomenirea păstorilor care au văzut pe Domnul.

Celui născut în peșteră slavă I se cuvine în vecii vecilor, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șasea, Soborul Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu.

Despre fuga în Egipt a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu.

După ce Irod a dat poruncă să fie tăiați toți pruncii din Betleem, îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif, zicând: «Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt». Și a fugit în Egipt Născătoarea de Dumnezeu cu Pruncul și cu Iosif, pentru două pricini: întâi ca să se plinească ceea ce s-a zis prin proorocul: «Din

Închinarea Magilor

Egipt am chemat pe Fiul Meu»; a doua, ca să se închidă gura ereticilor. Dacă Maica Domnului n-ar fi fugit cu Pruncul în Egipt și ar fi fost prins Pruncul și ucis, atunci s-ar fi împiedicat mântuirea oamenilor; iar dacă ar fi rămas în Palestina și n-ar fi fost ucis de Irod, și ar fi scăpat tocmai pentru ca să poată împlini mântuirea oamenilor, atunci mulți ar fi socotit că a purtat o nălucă de trup și nu trup adevărat, iar ereticii fără de Dumnezeu ar fi îndrăznit să zică: «Dacă ar fi purtat trup, ar fi fost ucis de sabie; dar dacă n-a fost ucis, înseamnă că nălucire este nașterea Lui». Pentru aceasta a fugit în Egipt, ca să sfărâme idolii de acolo și să mântuiască toată lumea în vremea mântuitoarei Răstigniri și învieri.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Eftimie Mărturisitorul, episcopul Sardelor.

Cel între sfinți Părintele nostru Eftimie a trăit pe vremea împăraților Constantin și Irina. Mai întâi a strălucit ca o stea în viața călugărească, apoi a fost făcut arhiereu. La Sinodul al doilea de la Niceea a zdrobit cu putere pe eretici. Împărații văzând că este atât de priceput, l-au trimis în multe solii. Când Nichifor s-a urcat pe tronul împărătesc și a început să trăiască nelegiuit, sfântul l-a mustrat. Împăratul l-a surghiunit în Apus, în Patalarea, împreună cu alți episcopi ortodocși. De atunci și până la pătimirea sa ca mărturisitor. Vreme de 29 de ani, fericitul nu și-a mai văzut mitropolia. Când s-au schimbat împărații și a venit pe tronul împărăției romane Leon, cel cu numele de fiară, sfântul a fost chemat din surghiun. Și l-a întrebat împăratul de se închină sfintelor icoane. Sfântul s-a folosit de îndrăzneala lui obișnuită și l-a dat anatemei pe împărat. Tiranul s-a mâniat și l-a surghiunit din nou, în Ason. Când Leon cel prea rău a fost ucis cu sabia de împăratul de după el, fericitul a fost chemat din Ason și i s-a cerut să nu se închine sfintelor Icoane. Dar sfântul iarăși l-a fulgerat și pe acest împărat cu cuvintele sale, strigând: «Dacă cineva nu se închină Domnului nostru Iisus Hristos zugrăvit în icoană, anatema să fie». Pentru aceasta fericitul a fost bătut, surghiunit în Acrita și închis într-o temniță întunecoasă. Apoi a fost întins de patru inși și bătut vreme îndelungată cu vine crude de bou. De pe urma rănilor acelora dureroase, sfântul s-a umflat ca un bur-

duf. A mai trăit numai opt zile după pătimire și și-a dat duhul lui, în mâinile lui Dumnezeu, strălucind mai mult decât soarele.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Constantin cel dintre iudei.

Cuviosul Părintele nostru Constantin era din cetatea Sinada. Părinții lui slujeau umbrei Legii, că erau iudei. Pe când Constantin era copil mic și mergea cu mama lui, a văzut pe un creștin că și-a făcut semnul Sfintei Cruci pe gură când a căscat. De atunci o făcea și el așa cum l-a văzut pe acela. A îndrăgit și celelalte fapte creștinești și le făcea cu credință fierbinte. Din pricina aceasta îi strălucea fața. A fost învățat de sus de la Dumnezeu tainele creștine și a stat nemâncat câteva zile.

Odată o evreică tânără a tăbărât asupra lui ca gând de desfrânare. Iar el, vrând să cunoască din nou prin faptă puterea Sfintei Cruci, a făcut deasupra fetei semnul Sfintei Cruci și deodată a văzut că fata se prăbușește la pământ mută și moartă; și s-a minunat. A făcut apoi deasupra celei ce zăcea moartă, iarăși, semnul Sfintei Cruci și a înviat-o.

Povățuit de un nor dumnezeiesc, s-a dus la o mânăstire numită Fuvution în care străluceau în virtute niște bărbați vestiți ce duceau viață schimnicească. A povestit starețului cele petrecute cu el. Starețul a poruncit să i se aducă o cruce și i-a spus să o sărute, și pe când săruta fericitul cu evlavie partea de jos a Sfintei Cruci, atunci crucea, arma aceea cinstită în întregime cu brațele ei s-a rezemat pe cuviosul lui cap și a întipărit pe el chipul crucii, care a rămas neșters până la moartea lui. Apoi a fost învrednicit de dumnezeiescul botez și a primit numele de Constantin. După botez a urmat un lucru de minune. Pe piatra pe care au stat picioarele sale când a ieșit din colimvitră au rămas urmele picioarelor lui. Și așa a început luptele cele duhovnicești și se sârguia să întreacă pe toți în aspră viețuire. Lucra și el corturi; ca și Sfântul Apostol Pavel. Când își făcea rugăciunile către Dumnezeu, locul se umplea de bună mireasmă. Când mergea la biserică, ușile bisericii se deschideau de la sine, înaintea lui. Pentru curăția sufletului lui cunoștea gândurile fraților mânăstirii.

Apoi a ieșit din mânăstirea Fuvution și s-a dus în Muntele Olimpului și de acolo în Mira, și pe urmă în Cipru, și de la Cipru la Atalia și acolo a trecut cu picioarele un râu ce nu putea fi trecut decât cu barca. Și după ce a umblat și prin alte multe locuri s-a întors iarăși în Olimp și acolo a stat patruzeci de zile nu numai flămând, ci și îngropat până la mijloc într-o groapă. După acestea, fără voia lui, a fost hirotonit preot, dar n-a părăsit o clipă luptele cele pustnicești. Cu opt luni înainte a cunoscut plecarea lui la Dumnezeu și așa, după trecerea lor, s-a mutat la Domnul. Mai înainte de mutare, a spus celor din jurul lui cu de-amănuntul toată viața și faptele lui.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Evarest.

Cuviosul Părintele nostru Evarest a trăit pe vremea împăratului Leon, luptătorul împotriva sfintelor icoane. Se cobora din oameni însemnați din Galatia Asiei. A fost dat să învețe carte și a ajuns bun și de folos tuturor. Ducându-se la Constantinopol a tras în gazdă la unul din mai-marii orașului, rudă cu el, Vriente cu numele, patrician cu dregătoria. A stat la el câteva zile. Ivindu-se o nevoie, împărăteasa Teodora l-a trimis pe Vriente patricianul sol la bulgari. Vriente l-a luat cu el și pe cinstitul Evarest. Când au ajuns la locul numit Scopelon s-au așezat să se odihnească puțin. După rânduiala lui Dumnezeu, fericitul Evarest a întâlnit aici un bătrân care ducea viață schimnicească. Și după dorința sa a fost tuns de acel călugăr și a luat cu dragoste jugul cel ușor al Domnului. Mai târziu bătrânul acela l-a binecuvântat, i-a dat scrisori și l-a trimis la Mânăstirea Studion; a fost primit în mânăstire și a început nevoințele sale cele schimnicești. Alegea ca pildă de urmat pe un frate care îi întrecea pe ceilalți în virtute și căuta să fie tot ca el de nevoitor. Străduințele și nevoințele lui nu-i cu putință să le înșirăm. În astfel de nevoințe trăind în chip bineplăcut lui Dumnezeu și-a dat lui Dumnezeu duhul, când a ajuns în al șaptezeci și nouălea an al vieții lui. Cinstitul lui trup a fost îngropat în Mânăstirea lui Cocorovie.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului sfințit Mucenic Constantie Rusul, care a pătimit în Constantinopol în anul 1743.

SINAXAR

În această zi și pomenirea Sfântului Preacuviosului Părintelui nostru Nicodim,

arhimandritul din lavra Sfintei Mânăstiri Tismana.

Sfântul și Preacuviosul Părintele nostru Nicodim era de neam sloven, născut și crescut în dreapta credință. După ce a primit sfântul și îngerescul chip al călugăriei și harul preoției, a pustnicit prin multe locuri, adunând la sine toată fapta cea bună prin iubire de osteneli și alte petreceri îmbunătățite.

Când a venit în părțile acestea ale Țării Românești a trăit în multe trude și osteneli sufletești și a petrecut cu neîncetate rugăciuni prin munții pământului acestuia. Sfântul Nicodim a zidit multe altare lui Dumnezeu, precum se istorisește până în ziua de azi. Mai întâi pe apa Motrului, apoi Mânăstirea de la Vodița, pe numele Sfântului Antonie cel Mare. Acolo a făcut chinovie de mulți părinți și frați întru Hristos și a viețuit în acea mânăstire multă vreme, sfântul.

După aceea, prin descoperire dumnezeiască, a mers la locul ce se numește Tismana. Cu voia lui Dumnezeu, a zidit acolo, cu ale sale trude și osteneli, altar dumnezeiesc și locaș de viață de obște. Mulțime mare de călugări s-a adunat acolo; iar Sfântul Nicodim viețuia cu acești frați întru Hristos; le era chip și pildă de fapte bune, și-i povățuia pe calea mântuirii. Și luând sfântul de la Dumnezeu harul facerii de minuni și putere asupra duhurilor celor necurate, multe și nenumărate minuni a făcut cât a trăit în viață. A alungat demoni și a tămăduit toată boala și toată neputința. Se spune că și în foc a intrat și a ieșit nevătămat; focul nu s-a atins

Sfântul Nicodim de la Tismana

nici de haine, nici de părul capului său. A mai făcut și alte minuni și nespuse lucruri cu puterea lui Hristos. Și așa, ajungând cu sfințenie până la adânci bătrâneți, s-a mutat din viața aceasta vremelnică la viața cea cerească și nepieritoare. Întru această lună în douăzeci și șase de zile. Și au fost îngropate cinstitele și sfintele sale moaște în sfânta și dumnezeiasca sa mânăstire Tismana, unde se face slujba și prăznuirea sa în toți anii. Mormântul său stă întru pomenire până în ziua de azi, cu candelă neadormită.

După ce Dumnezeu a preaslăvit moaștele sale cu mireasmă dumnezeiască de bun miros, cu har izvorâtor de mir și cu facere de minuni, au fost scoase din mormânt și puse în raclă și așezate înăuntru cu cinste în sfânta biserică, așa ca și moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul în sfânta Mânăstire Bistrița. După trecere de mulți ani, un domn al țării acesteia a vrut să ridice din Mânăstirea Tismana moaștele Sfântului Nicodim, să le ducă în București, ca să fie acolo stătătoare. Dar n-a fost voia sfântului să se înstrăineze moaștele sale din locașul său. Și cu minune s-a făcut de a părăsit domnul acela gândul său și lucrul cel neplăcut sfântului. Că îndată s-a arătat în vedenie unuia din călugări și i-a poruncit să spună stareţului să-i ascundă moaștele și numai un deget să ia de la mâna lui și să-l oprească pentru evlavia credincioșilor. Sfântul Nicodim s-a arătat în același chip și stareţului; i-a dat ca și fratelui aceeași poruncă. Încredințându-se dar stareţul, a luat un deget de la mâna sfântului și mir de la moaștele sale. Degetul și sfântul mir, pus într-un vas de cositor, împreună cu o cruce de plumb ce o purta sfântul la gât, se află în sfânta mânăstire până în ziua de azi, ca odoare duhovnicești cinstite și de mult preț. Din sfântul mir nimeni n-are voie să ia; se îngăduie să se sărute vasul și se umplu toți de nespusă mireasmă duhovnicească. Ascunzându-se dar în acest chip moaștele sfântului, de care se știa numai din stareț în stareț și unul din frații mânăstirii. Iar mai pe urmă, din întâmplările vremilor celor cu multe robii, au rămas moaștele sfântului de tot tăinuite și neștiute de nimeni până în ziua de azi. Poate că așa a fost voia sfântului. Cele mai sus numite sfinte și cinstite odoare sunt îndestulătoare pentru mângâierea părinților mânăstirii și a celorlalți locuitori creștini. Ele fac și acum multe și nenumărate minuni. Duhurile necurate din oameni se alungă cu che-

marea numelui sfântului; vindecări de multe feluri de boli se dăruiesc celor ce năzuiesc și aleargă cu credință la ajutorul sfântului; pământul și țara aceasta se păzește cu rugăciunile și ajutorul Sfântului Nicodim de multe nevoi; iar sfânta și dumnezeiasca Mânăstire Tismana, care ține și are comoară de mult preț sfintele sale moaște, este păzită și apărată totdeauna, cu grabnica lui folosință, de multe bântuieli ale văzuților și nevăzuților vrăjmași.

În urma hotărârii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ziua de 28 octombrie 1955, în catedrala Mitropoliei Olteniei din Craiova s-a oficiat sfânta slujbă a Sfântului Nicodim, ca început al săvârșirii de atunci înainte, a slujbei Sfântului Nicodim în toate bisericile din Biserica Ortodoxă Română.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea Sfântului Apostol, întâiul mucenic și arhidiacon Ștefan, unul din cei șapte diaconi.

S-a făcut odată întrebarea între iudei, saduchei, farisei și elini despre Domnul nostru Iisus Hristos. Unii spuneau că este prooroc, alții că este înșelător, iar alții că e Fiul lui Dumnezeu. Atunci Ștefan a stat pe loc înalt și a binevestit

Sf. Întâi Mc. Arhidiacon Ștefan și Teodor „Scrisul"

tuturor pe Domnul nostru Iisus Hristos, zicând: «Bărbați frați, pentru ce s-au înmulțit răutățile voastre și s-a tulburat tot Ierusalimul? Fericit este omul care nu s-a îndoit în Hristos. El este Cel ce a plecat cerurile și S-a pogorât pentru păcatele noastre și S-a născut din Sfânta și curata Fecioară, cea aleasă înainte de întemeierea lumii. El a luat neputințele noastre și a purtat slăbiciunile noastre. Pe orbi i-a luminat, pe leproși i-a curățit, pe demoni i-a izgonit». Când l-au auzit grăind așa, l-au dus în sinedriu la arhierei, că nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și duhului cu care grăia.

Intrând înăuntru au adus niște bărbați care au zis: «L-am auzit că a grăit cuvinte de hulă împotriva locului celui sfânt și a Legii» și alte cuvinte, așa precum se scrie în Faptele Apostolilor. Și când s-au uitat la el au văzut fața lui ca față de înger. N-au mai putut răbda rușinea biruinței; l-au lovit cu pietre și l-au omorât. Iar sfântul se ruga pentru ei zicând: «Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta!». Dumnezeiescul și întâiul mucenic Ștefan, prin așa socotita lui cădere, a doborât pe împotrivă-luptătorul diavol și s-a odihnit cu somnul cel dulce, arătând minunate moaștele sale. Niște bărbați evlavioși au luat acele sfinte moaște, le-au pus într-o raclă făcută din lemn de Persia, l-au acoperit și l-au așezat alături de templu. Gamaliel, învățătorul de Lege, și Avelvus, fiul lui, crezând în Hristos, au fost botezați de apostoli.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Teodor Mărturisitorul, fratele lui Teofan poetul.

Cuviosul Părintele nostru Teodor Mărturisitorul împreună cu Teofan, fratele lui, a trăit pe vremea împăratului Teofil. Au grăit cu îndrăznire mare pentru cinstitele și sfintele icoane. Pentru aceasta, din porunca împăratului Teofil, luptătorul împotriva sfintelor icoane, au fost bătuți fără de milă, li s-au scris stihuri pe frunte și au fost trimiși în surghiun. În surghiun marele luptător Teodor a plecat la Domnul. Se spune că un bătrân mare era de față la plecarea lui către Domnul și că a auzit atunci cântări de îngeri (așa cinstea Dumnezeu pe slujitorul Său) și că el era unul din cei ce cântau.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului părintelui nostru Teodor, arhiepiscopul Constantinopolului.

Cuviosul Părintele nostru Teodor, născut și crescut în Constantinopol, a trăit pe vremea preabinecredinciosului împărat Constantin Pogonatul. Pentru evlavia lui cea mare a ajuns preot al bisericii celei mari, apoi sincel și schevofilax. La moartea patriarhului Constantinopolului, silit de tot senatul și de însuși împăratul, dar mai bine spus de Sfântul Sinod, i s-a încredințat păstorirea Bisercii. Ocârmuind bine Biserica doi ani și trei luni, s-a mutat la Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Luca Triglinu, cel din Muntenia, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și opta, pomenirea sfinților douăzeci de mii de mucenici ce au ars în Nicomidia.

După ce împăratul Maximian s-a întors biruitor din lupta împotriva etiopienilor, a vrut să aducă jertfe de biruință idolilor. De aceea a trimis scrisori pretutindeni, ca să vină toți în Nicomidia să se închine zeilor acolo. Sfântul Antim, episcopul Nicomidiei, a adunat în biserica lui tot poporul lui Hristos, că era atunci sărbătoarea Nașterii lui Hristos, a prăznuit împreună cu ei și i-a învățat adevărata credință. Maximian aflând că episcopul este cu creștinii în biserică, a poruncit să pună în jurul bisericii lemne uscate, să le aprindă și să ardă pe creștini. Când episcopul a aflat aceasta s-a grăbit de a botezat pe catehumeni, a săvârșit Sfânta Liturghie și a împărtășit pe toți creștinii cu dumnezeieștile și preacuratele Taine. Și așa, aprinzându-se lemnele, s-au săvârșit toți. Prin harul lui Dumnezeu Sfântul Antim a scăpat nevătămat, ca să fie de folos și altora. A adus prin botez pe mulți la Hristos și după ce a fost mult chinuit, s-a mutat la Hristos, și a dobândit împărăția cerurilor.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici cei din senatul roman, care n-au fost în biserică și n-au fost arși, ci de felurite chinuri s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ind, care fiind aruncat în mare, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Gorgonie și Petru, care în mare s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Zinon, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mardonie, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Dorotei, care a fost căpetenie în oștire și de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Teofil diaconul, care fiind lovit cu pietre, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Migdonie, care fiind băgat de viu în groapă, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Glicherie preotul, care de foc s-a săvârșit.

După ce spurcatul Maximian a hotărât ca să fie arși în biserică cei douăzeci de mii de sfinți, a poruncit să fie uciși și creștinii care nu s-au întâmplat în biserică și n-au fost arși. Sfântul Ind și Sfinții Gorgonie și Petru au fost legați cu pietre și aruncați în mare. Sfântul Zinon, care era general, și Sfântul Dorotei, căpetenie de oștire, li s-au zdrobit fața și dinții cu pietre și li s-au tăiat capetele. Sfântul Mardonie a fost ars în foc. Sfântul Migdonie a fost băgat de viu într-o groapă și s-a săvârșit. Sfântul Glicherie preotul, de foc s-a săvârșit. Sfântul Teofil, dia-

Sfântul Sfințit Mucenic Glicherie; Cuviosul Simon izvorâtorul de Mir și Sfântul Mc. Gorgonie

conul, i s-a tăiat limba și a fost lovit cu pietre. Și alții mulți au primit cununa muceniciei, în ziua aceea. Sfânta Domna a adunat sfintele moaște ale tuturor acestora și le-a îngropat. Apoi s-a urcat într-o corabie și s-a dus de s-a ascuns într-un loc potrivit. A fost însă pârâtă lui Maximian și din porunca aceluia i s-a tăiat capul, apoi a fost arsă în foc.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Domna, căreia i s-a tăiat capul cu sabia și a fost apoi aruncată în foc.

Sfânta Muceniță Domna a trăit pe vremea împăratului Maximian în orașul Nicomidia. Era preoteasă într-un templu Idolesc numit Dodecateu, pentru că avea în el doisprezece idoli. Citind Faptele Sfinților Apostoli și Epistolele Sfântului Apostol Pavel, i s-a luminat sufletul, a cunoscut adevărata credință, a crezut în Hristos și a fost botezată de Chiril episcopul Nicomidiei, împreună cu eunucul Ind și cu mulți alții. Era de doisprezece ani când a primit Sfântul Botez. După mutarea din viață a episcopului Chiril, a venit în locul lui, prin hotărârea lui Dumnezeu, Antim. După ce s-a botezat Sfânta Domna dădea la săraci tot ce primea de la templu. Șeful eunucilor a descoperit-o și avea de gând să o pedepsească. Ea însă s-a făcut nebună. De aceea a fost trimisă la episcop să o vindece. Și așa a ajuns să fie între creștini. Maximian, după ce s-a întors din războiul împotriva etiopienilor, a căutat pe Domna. Negăsind-o s-a amărât și avea fie uciși mulți creștini, lucru ce s-a și întâmplat. Sfânta Domna a luat moaștele sfinților și le-a îngropat. Aflându-se fapta ei, i s-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Nicanor, apostolul, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Secund, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Vavila, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Simeon, Izvorâtorul de mir, ctitorul Mânăstirii Simon-Petru din Muntele Athos, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și noua, pomenirea sfinților paisprezece mii de prunci, uciși de Irod.

Irod, împăratul iudeilor, a poruncit magilor să se întoarcă pe la el ca să-i spună și lui unde este Împăratul, Care S-a născut și pe Care li-L vestise steaua ce-o urmau, pentru ca să se închine și el Lui. Îngerul Domnului însă le-a spus magilor să nu mai treacă pe la Irod, ci să se ducă pe altă cale în țara lor. Și așa au făcut. Irod, văzând că a fost înșelat de magi, s-a supărat tare. A cercetat cu de-amănuntul vremea când s-a arătat steaua și a trimis ostași ca să omoare pe toți pruncii, din Betleem și din împrejurimi, de la doi ani în jos. Că se gândea că de va ucide pe toți pruncii, atunci va ucide negreșit și pe Împăratul ce va să fie, și nu va mai unelti împotriva tronului lui. Dar în zadar s-a ostenit, nebunul! Nu-și dădea seama, că omul nu poate împiedica voia lui Dumnezeu. Și așa Irod a pricinuit pruncilor împărăția cerurilor, iar lui și-a pricinuit osândă veșnică.

Sfinții 14.000 de Prunci uciși de Irod

Tot în această zi, pomenirea tuturor creștinilor și fraților noștri ce s-au săvârșit de foame, de sete, de sabie și de frig. Slujba lor se săvârșește în Halcopratia, în biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, unde este și sfânta raclă.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Marcel, stareţul Mânăstirii Achimiţilor, adică a neadormiţilor.

Cuviosul Părintele nostru Marcel era din Apamia, oraş în cea de a doua Sirie, dintr-un neam cinstit şi vestit. A învăţat toată ştiinţa acelei vremi, dar dispreţuind-o, a părăsit toate averile sale şi s-a dus la Efes, unde a găzduit la nişte binecredincioşi creştini. A intrat apoi în una din mânăstirile de acolo şi a dus viaţă îmbunătăţită de schimnic. Aflând de petrecerea dumnezeiască a Sf. Alexandru, care vieţuia în Mânăstirea neadormiţilor, s-a dus la el. A rămas şi el în mânăstire şi-i întrecea pe toţi fraţii prin sporul lui de fiecare zi în virtute. După adormirea stareţului Alexandru şi al lui Iacob, stareţul de după el, a fost rânduit Cuviosul Marcel stareţ al mânăstirii. Cu harul lui Hristos a săvârşit multe minuni. A adormit în Mânăstirea neadormiţilor şi s-a odihnit în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Tadeu mărturisitorul.

Cel între sfinţi Părintele nostru Tadeu a fost rob slobozit al lui Teodor, care, cu putere împărătească, a luat Mânăstirea Studiţilor şi a făcut-o chinovie. Tadeu şi-a tuns părul capului în mânăstirea lui Teodor şi s-a făcut călugăr. Ducea viaţă bineplăcută lui Dumnezeu şi era iubit de toţi. Postea şi priveghea mult; îşi înfrâna limba, lua aminte la dumnezeieştile cuvinte, se culca pe pământ, era foarte supus şi nu avea altă avere decât hainele de pe el.

Cu îngăduinţa lui Dumnezeu, împărăţeau pe vremea aceea Mihai Bâlbâitul şi Teofil, fiul lui, împăraţi răucredincioşi şi luptători împotriva sfintelor icoane. Aceştia au închis pe unii episcopi şi stareţi binecredincioşi, iar pe alţii i-au surghiunit. Printre aceştia s-a aflat şi marele luptător Teodor, părintele şi stareţul Cuviosului Tadeu.

Odată s-a dus cu Teodor la palatul împărătesc şi acest purtător de Dumnezeu Tadeu. Aprins de râvna dumnezeiască, a mustrat pe împăratul acela răucredincios înaintea întregului senat. Împăratul a poruncit să aducă icoana Mântuitorului să o pună pe pământ, iar pe Sf. Tadeu să-l aşeze pe sfânta icoană. Sfântul n-a vrut. Atunci a fost luat cu sila de nişte bărbaţi puternici şi ţinut deasupra ei, ca să nu se mişte. Şi i-a zis tiranul: «Iată ai călcat icoana lui Hristos! Primeşte dar şi celelalte învăţături ale noastre».

Sfântul însă, luminat cu adevărat la suflet, i-a răspuns: «Eu, prea răucredinciosule şi tirane, plin de toată necurăţenia, n-am făcut asta cu voia mea, să mă ferească Dumnezeu!, ci prin viclenia ta şi nedreapta ta judecată. Eu dimpotrivă mă închin sfintei icoane a Domnului şi Dumnezeului meu, o sărut şi vreau cu dragă inimă să mor pentru ea!».

Cu aceste cuvinte a fost făcut de ruşine ticălosul de împărat. Dar pentru că a fost ocărât de un ţăran, de un scit şi de un om de rând, a poruncit să fie trântit la pământ înaintea lui şi bătut fără milă. Şi l-au lovit mult cu ciomegele, până ce au socotit că şi-a dat sufletul. Crezând că a murit, l-au târât de picioare afară. Unii din cei ce erau acolo l-au legat şi l-au târât ca pe un stârv şi ca pe o necurăţenie prin tot târgul. L-au aruncat apoi lângă zidul cetăţii, în partea dinspre izvor, s-au întors şi s-au spălat.

Iar fericitul Tadeu, suferind toate cu mulţumire şi cu bărbăţie, a mai trăit trei zile, apoi s-a dus la Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfinţirii bisericii sfinţilor patruzeci de Mucenici, ce se află alături de Halcotetrapilu.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintele nostru Veniamin, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintele nostru Antinodor, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Gheorghe, episcopul Nicomidiei, făcătorul câtorva canoane de cântări şi tropare, care cu pace s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treizecea, pomenirea Sfintei Mucenițe Anisia cea din Tesalonic.

Sfânta Muceniţă Anisia era din Tesalonic şi a trăit pe vremea împăratului Maximian. A avut părinţi binecredincioşi şi cu multă avere. După moartea lor, sfânta ducea viaţă singu-

ratică și bineplăcea lui Dumnezeu prin viața și faptele ei. O dată, pe când se ducea la biserică, după cum îi era obiceiul, a întâlnit pe drum un ostaș care se închina la idoli, care a apucat-o de mână târând-o spre altarele idolești. Sfânta se împotrivea, iar el o silea și mai mult să jertfească demonilor. Când sfânta a mărturisit că e creștină, ostașul s-a umplut de mânie, mai ales că sfânta îl scuipase în obraz; a scos sabia și i-a înfipt-o în coastă. Și așa a primit de-a pururea pomenita muceniță fericitul sfârșit.

Sfânta Muceniță Anisia;
Sf. Cuv. Ghedeon de la Caracalu (sinax. grecesc)

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Teodora; cea din Cezareea.

Cuvioasa Teodora a schimnicit în Mânăstirea Sfintei Ana, ce se cheamă Reghidion. A trăit pe vremea împăratului Leon, tatăl lui Constantin Copronim. Era de neam strălucit și cinstit. Pe tatăl ei îl chema Teofil, cu dregătoria patrician, iar pe mama ei Teodora. Mama ei, vreme de mulți ani, și-a plâns sterpăciunea și ruga pe Dumnezeu și pe Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu să-i dăruiască un copil. Și a primit har din cer. Iar harul l-a primit prin mijlocirea Sfintei și dreptei Ana, maica Născătoarei de Dumnezeu. După ce s-a născut copila și s-a făcut mai mare, a fost dusă în biserica Sfintei Ana și primită în mânăstire ca un dar dumnezeiesc. Starețа mânăstirii a crescut-o în frica de Dumnezeu și a învățat-o Sfintele Scripturi. Și viețuia bine, cinstita copilă. Dar vicleanul demon n-a suferit să fie călcat în picioare de o copilă. A îndemnat pe Leon împăratul, luptătorul împotriva lui Dumnezeu, să o dea de soție fiului său Hristofor, pe care-l făcuse cezar. A smuls-o deci cu sila și cu tiranie din mânăstire și a silit-o să vină la Constantinopol, s-a făcut nuntă și i s-a gătit camera de nuntă. Acesta a fost gândul lui Leon. Dar Dumnezeu, Care altădată a spăimântat pe egipteanul ce se pornise ca un turbat asupra Sarei, Dumnezeu, Care a făcut să fie biruit Tiridat de fecioara Ripsimia, Dumnezeu a păzit-o nepângărită și pe aceasta de legătura cu logodnicul. Pe neașteptate sciții au pornit cu război împotriva imperiului în partea de apus a împărăției și în grabă a fost trimis mirele să se împotrivească barbarilor. Mirele a căzut în cea dintâi bătălie. Când curata mielușea Teodora a aflat, a luat, fără să știe cineva, din palat, aur, argint, mărgăritare, haine scumpe, s-a suit într-o corabie și s-a întors la mânăstire, bucurându-se și mulțumind lui Dumnezeu. Când s-a aflat de fuga ei, al doilea fiu al celui cu numele de fiară, adică al lui Leon, s-a dus la mânăstire, dar a găsit-o tunsă călugăriță și îmbrăcată în haine zdrențuite. Cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu a lăsat-o în pace. Și așa a aflat Cuvioasa Teodora tihnă și slobozenie deplină.

Atât de mult își chinuia trupul că i se vedeau prin piele încheieturile oaselor. Hrana ei era o bucată mică de pâine, la două sau trei zile și altceva nimic. Avea o singură haină, și aceasta de păr. Patul ei era acoperit pe deasupra cu o cergă de păr, iar pe dedesubt așternute pietre; și așa dormea. De multe ori priveghea nopți întregi. Și nu s-a mulțumit numai cu aceste nevoințe schimnicești, ci și-a legat trupul cu lanțuri de fier. Atât de mult i-au măcinat lanțurile mădularele, încât era plină de răni. Și așa strălucind vreme de foarte mulți ani cu fel de fel de virtuți, s-a mutat la viața cea fericită.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Fileter.

Lui Dioclețian care venise o dată în Nicomidia i s-a vorbit despre un oarecare creștin cu numele Fileter. Împăratul a trimis îndată să-l aducă la el. Și s-a minunat împăratul de înfățișarea lui. Că era sfântul mare de stat și frumos la chip, iar părul capului și al bărbii strălucea ca aurul. Aceasta l-a făcut pe împărat să-l numească zeu și nu om, împăratul l-a întrebat; «Spune-mi, de unde ești, care ți-e numele și meseria?». Sfântul i-a răspuns: «Sunt născut și

crescut în Nicomidia, fiu de prefect, de credință creștină, iar numele meu e Fileter».

Atunci împăratul l-a chemat alături de el și-l lingușea. A început însă să rostească și cuvinte de hulă împotriva Domnului nostru Iisus Hristos. Sfântul și-a ridicat îndată privirile la cer și a zis: «Să se îngrădească gura acelui care spune hule împotriva Hristosului meu!».

Și îndată s-a cutremurat pământul și a tunat așa de tare, că împăratul și cei dimpreună cu el s-au spăimântat. Apoi a fost supus sfântul la chinuri pe care le-a îndurat cu seninătate. Rușinat împăratul și de frumusețea lui și de neamul lui, dar mai mult de minunile ce le-a făcut, l-a lăsat să meargă slobod unde va voi și când va dori.

După Diocleţian, a împărățit în Nicomidia Maximian. Dus înaintea lui și mărturisind că Hristos este Dumnezeu adevărat și Făcător al lumii, sfântul a fost chinuit vreme îndelungată în chip cumplit. Dar sfântul îndura chinurile ca și când altul ar fi fost chinuit. Când împăratul a văzut că nu-l poate birui deloc, l-a surghiunit în Priconison. Dus legat cu lanțuri, a făcut pe drum multe minuni: a izgonit demoni, a vindecat leproși, a tămăduit orice boală, a doborât pe idolii de pe locurile lor înalte, numai cu cuvântul, și i-a prefăcut în țărână și apă.

Ajuns legat în Niceea, s-a apropiat de un templu idolesc vestit și îndată s-a prăbușit templul din temelii. Pentru aceste minuni, mulți au crezut în Hristos Au crezut și au venit la Hristos și căpetenia și ostașii cei împreună cu el.

Când a ajuns sfântul în părțile Sigrianei și a săvârșit și acolo multe minuni, locuitorii acelui loc i-au spus sfântului și căpeteniei: «Este aici, aproape de noi, un om cu numele Eviot, un creștin, care a suferit pentru Hristos de la ighemon multe și felurite chinuri. Dar el, ca un diamant, a rămas nevătămat și face multe minuni».

Când Sfântul Fileter a auzit acestea, a voit să-l vadă. Pentru aceea îngerul Domnului s-a dus la fericitul Eviot și i-a spus: «Ieși puțin din chilia ta și du-te în cutare loc, întru întâmpinarea lui Fileter, cel împreună cu tine mucenic».

Eviot a ieșit îndată și s-a coborât din Muntele Sigrianei. Sfântul Fileter, îndrumat de un om din partea locului pe drumul ce ducea la Sfântul Eviot, s-a urcat în Muntele Sigrianei, împreună cu el era căpetenia și cei șase ostași, care crezuseră și se botezaseră și voiau să fie cu el. Urcându-se ei în munte l-au văzut pe fericitul Eviot, coborându-se spre ei. Plin de mare bucurie s-au îmbrățișat unii cu alții și s-au dus cu toții la chilia Sfântului Eviot și au rămas acolo. După șapte zile, fericitul Fileter a adormit somnul pe care îl dorea. S-a mutat la Hristos cel dorit, dându-și în mâinile Lui sufletul. Fericitul Eviot i-a îngropat la chilia lui. Iar după unsprezece zile, căpetenia și cei șase ostași au murit și au fost înmormântați de fericitul Eviot alături de sfânt.

Viața Sfântului Eviot a fost scrisă mai sus în ziua de 18 a lunii acesteia.

Tot în această zi, pomenirea sfinților care au crezut în Hristos prin Sfântul Fileter, căpetenia, și cei șase ostași, care în pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Leon, arhimandritul, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treizeci și una, pomenirea Cuvioasei maicii noastre Melania Romana.

Cuvioasa maica noastră Melania a trăit pe vremea împăratului Honoriu. Era de neam cinstit și strălucit, întâiul în senatul roman. Sfânta iubea din toată inima pe Domnul și dorea să trăiască în feciorie. Dar părinții ei au măritat-o, împotriva ei, și a avut doi copii. Murindu-i părinții și copiii, a părăsit cetatea și s-a mutat în afară de zidurile cetății. Acolo trăia în schimnicie, vindeca pe bolnavi, primea pe străini, cerceta pe cei din închisori și pe cei surghiuniți. Apoi a vândut averea ei cea mare. A luat pe ea 120.000 de galbeni și i-a dat la mânăstiri și la biserici. La început mânca o dată la două zile, apoi o dată la cinci zile, sâmbăta și duminica. Avea scriere foarte frumoasă și împodobită. În urmă a plecat în Africa, unde a stat șapte ani. După ce a împărțit averea ei și acolo, s-a dus în Alexandria. Din Alexandria s-a dus la Ierusalim și a trăit într-o chilie. A strâns în jurul ei 90 de fecioare și le ținea pe cheltuiala

ei cu tot ce le trebuia. Îmbolnăvindu-se foarte greu de durere de coaste, a chemat pe Teofil episcopul Elefterupolei. S-a împărtășit cu Sfintele Taine, și-a luat rămas bun de la surorile ei și a rostit aceste ultime cuvinte: «Așa s-a făcut, precum a hotărât Dumnezeu!»; și îndată și-a dat Domnului duhul ei.

Sfânta Cuvioasă Melania Romana

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Zotic, hrănitorul de orfani.

Sfântul Zotic s-a născut la Roma cea veche. Era de neam cinstit și strălucit. De mic și-a însușit toată știința vremii. Fiind om învățat a fost dus din Roma în Constantinopol de marele între împărați Constantin și cinstit cu dregătoria de magistrian.

Odată cu el au venit în Constantinopol și alți oameni de frunte din Roma: magistrianul carelor, Paulin nepotul lui, Olimvrie, Vir, Sever, Marian, Antim, Uvrichie, Isidor, Calistrat, Florentie, Euvul, Samson, Studie și dumnezeiescul acesta Zotic. Numele acestor înalți dregători le poartă până astăzi sfintele locașuri zidite de ei.

Se spune că în vremea aceea a bântuit în Constantinopol lepra. Împăratul a dat poruncă să fie aruncați în adâncul mării toți cei îmbolnăviți de lepră. Zotic, acest cinstit bărbat, n-a vrut să vadă sau să audă de așa ceva, ci, înflăcărat de dor dumnezeiesc, s-a dus la împărat și i-a spus: «Să dea împăratul robului său aur mult ca să cumpere mărgăritare, pietre prețioase și strălucitoare spre mărirea și cinstea împărăției lui, pentru că robul lui este cunoscător în astfel de lucruri!».

Împăratul a poruncit îndată să i se dea aur. Iar bărbatul acela, iubitor de Dumnezeu, și preaiscusit lucrător al lui Dumnezeu a luat aurul și a plecat plin de veselie. Cu aurul izbăvea de la înec pe toți aceia pe care prefectul orașului îi dădea călăilor să-i omoare. Le dădea preț bun pentru ei și-i ducea pe leproși, dincolo de Constantinopol, într-un munte numit pe vremea aceea Eleon. Acolo Zotic făcuse niște colibe și în ele adăpostea pe leproși. Negustoria aceasta cu câștig dumnezeiesc n-a rămas tăinuită. Că leproșii erau mulți, iar sfântul le ducea în fiecare zi hrană din belșug. Mulți se temeau că aceasta putea aduce foamete mare în oraș.

După moartea marelui și pururea pomenitului împărat Constantin a luat toată împărăția Constantie, fiul lui. Acest împărat nu era ortodox, ci arian, și a supus pe mulți binecredincioși la felurite chinuri. Îl ura pe Sfântul Zotic, pentru că era ortodox, dar se sfia să-i facă, fără pricină, vreun rău, pentru dragostea ce-i purtase tatăl său, Sfântul Constantin. Totuși a găsit o bună pricină ca să-l piardă. L-a învinuit că aduce lepra în oraș. Între timp s-a întâmplat de s-a îmbolnăvit de lepră și fata împăratului. Chiar tatăl ei a dat-o prefectului să fie aruncată în mare. Dar Sfântul Zotic a dat, ca de obicei, călăilor bani, a răscumpărat copila și a dus-o printre ceilalți leproși.

Cu îngăduința lui Dumnezeu, foametea așteptată a venit în Constantinopol. Orașul ducea lipsă de cele de trebuință pentru hrană. Împăratul a căutat să afle pricina lipsei și a foametei. Clevetitorii și dușmanii adevărului au găsit acum prilejul să hulească pe sfânt. Au spus împăratului că Zotic e pricina foametei, pentru că ducea mâncare cu nemiluita leproșilor care erau mulți la număr.

Când împăratul a auzit asta și-a stăpânit puțin mânia, și pentru că se sfia de sfânt și pentru că nu primise încă mărgăritarele și pietrele prețioase. Înduplecat însă de oamenii răuvoitori, a poruncit să-l prindă. Când sfântul a aflat că e vorba să-l prindă, s-a dus pe ascuns la palatul împărătesc și s-a înfățișat împăratului.

Împăratul în batjocură i-a spus: «A venit, magistriene, corabia care trebuie să aducă mărgăritarele și pietrele prețioase?». «Vino, împă-

rate, dacă vrei, cu robul tău», a răspuns sfântul, «să o vezi!».

Împăratul n-a zăbovit de loc și a plecat. Fericitul Zotic însă s-a dus mai înainte în Muntele Eleon, a poruncit să iasă din colibe frații cei întru Hristos împreună cu fiica împăratului, cu făclii în mâini, întru întâmpinarea împăratului.

Când împăratul a ajuns acolo și a văzut pe leproși s-a mirat de mulțimea lor, și a zis: «Cine sunt aceștia?». «Aceștia, stăpâne», a răspuns sfântul, arătându-i cu degetul, «sunt pietrele prețioase și mărgăritarele cele sclipitoare, pe care le-am cumpărat în negutătoria mea!».

Împăratul a socotit aceasta ca o bătaie de joc. S-a aprins de mânie și a poruncit să-l lege pe Sfântul Zotic de catâri sălbatici și să-i gonească fără milă, ca să-i curme cu silnicie viața, rupându-i mădularele bucățică cu bucățică pe pietrele de acolo. Porunca s-a îndeplinit îndată. Împăratul era de față și se uita. Catârii, împunși cu țepușe de călăi, au târât în fugă năpraznică pe sfânt din vârful dealului până în vale. Mădularele lui s-au împrăștiat ici și colo, iar ochii i-au ieșit din cap. În locul în care s-au petrecut acestea a ieșit îndată un izvor cu apă curată și bună de băut, care tămăduiește toată boala și toată neputința, spre lauda, slava și cinstea iubitorului de oameni Dumnezeu și a slujitorului Său. Fericitul și-a dat sufletul pe când era târât de catâri. Atunci îndată catârii au rămas nemișcați, deși erau biciuiți amarnic de călăi. Și catârii, cu voce omenească, în auzul tuturor, au făcut de ocară cruzimea și nebunia împăratului, numindu-l orb și nesimțit. Despre cuvios au spus să fie îngropat chiar în locul acela.

Când împăratul a văzut și a auzit aceasta s-a umplut de uimire. Se ruga lui Dumnezeu, cu lacrimi, cu suspine și cu inima zdrobită, să aibă milă de el. Striga, că din neștiință a făcut cele ce a făcut. Și îndată a poruncit să se îngroape trupul mucenicului cu multă grijă și cu deosebită cinste. A mai poruncit împăratul ca în mare grabă să se ridice pentru leproși, cu bani împărătești, o clădire mare cu foarte multe curți și acareturi, căreia i-a închinat veniturile multor moșii.

Iar Sfântul Zotic, de atunci și până azi, prin harul lui Dumnezeu cel iubitor de oameni, nu contenește să facă nenumărate minuni.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ghelasie, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor zece fecioare cele din Nicomidia, cărora străpungându-li-se ochii și strujindu-li-se coastele, s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Olimpiodora, care în foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Gaiu, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Nemia, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Vusiride, care fiind împuns de femei cu suveici, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Gaudentie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

LUNA IANUARIE

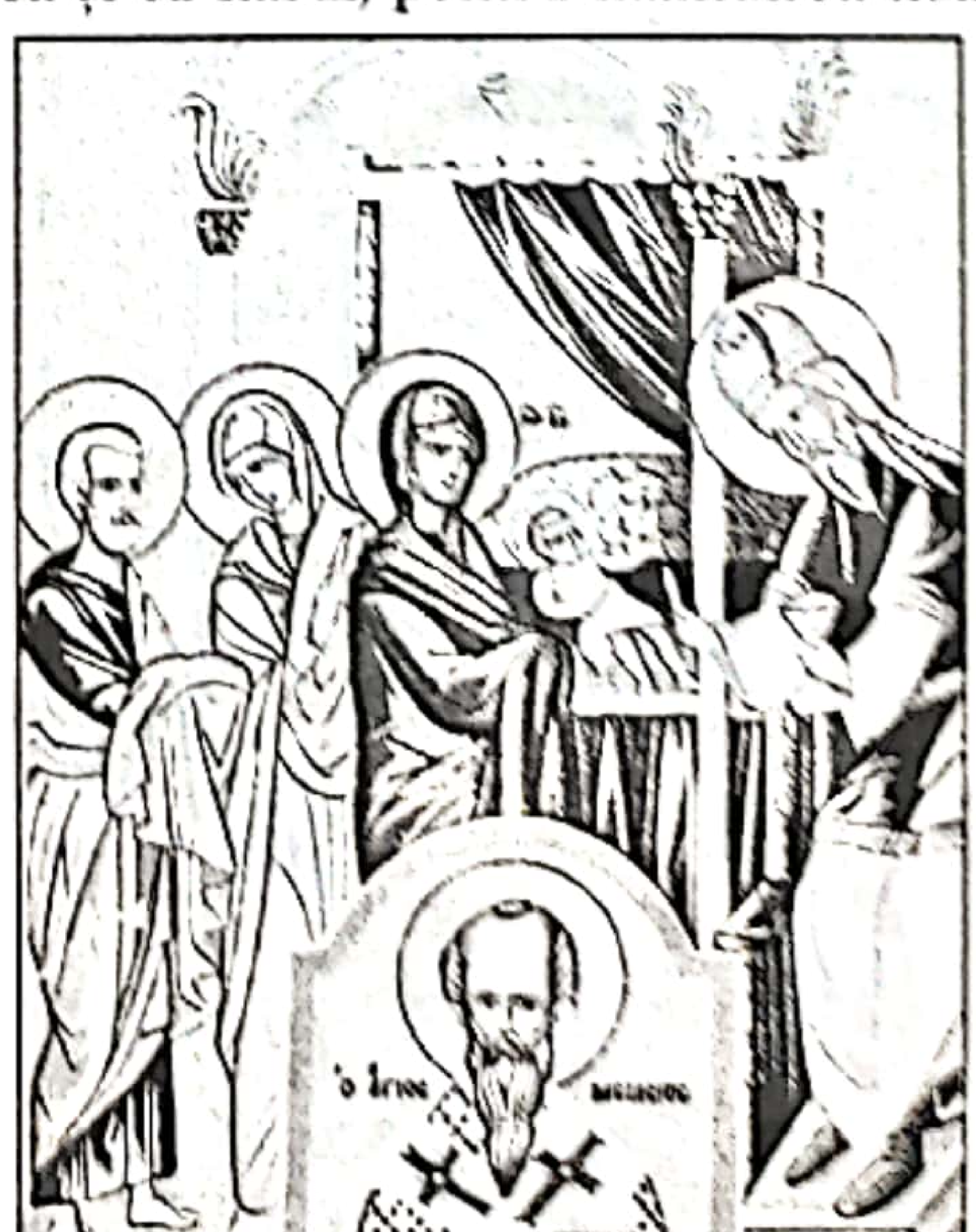
SINAXAR

În această lună, în ziua întâia, Tăierea împrejur cea după trup a Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

De la Sfinții Părinți am luat obiceiul să sărbătorim, după încheierea anului calendaristic, Tăierea împrejur cea după trup a Domnului nostru Iisus Hristos. Domnul a primit aceasta, ca să înlăture rânduiala Legii Vechi și să pună în loc tăierea împrejur cea după Duh cea nefăcută de mână. Deci, sărbătorim această zi ca pe un praznic împărătesc.

Căci Domnul, după cum ne-a cinstit pe noi, luând trup omenesc, întru totul asemenea nouă, afară de păcat, tot așa a binevoit să primească și tăierea împrejur. Întâi, ca să astupe gurile ereticilor care îndrăznesc a zice că Domnul n-a luat trup, ci că S-a născut ca o nălucire. Dar dacă n-ar fi luat trup, cum S-ar fi tăiat împrejur? Și al doilea ca să astupe gurile iudeilor celor neînțelegători, care îl cleveteau că nu păzește sâmbăta și că strică Legea.

Pentru aceasta, după opt zile de la nașterea Lui cea sfântă din Fecioară, a binevoit să fie adus de Maica Sa și de Iosif, în locul unde, după obicei, iudeii se tăiau împrejur. Și a fost tăiat împrejur; și I s-a dat numele Iisus, nume adus din cer de îngerul Gavriil, mai înainte de zămislirea Lui în pântecele Fecioarei. Și iarăși întorcându-Se Domnul cu părinții Săi acasă, a viețuit omenește, crescând cu anii, cu Înțelepciunea și cu harul, pentru mântuirea noastră.

Tăierea Împrejur a Mântuitorului

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Vasile cel Mare, arhiepiscopul Cezareei Capadociei.

Acest mare părinte al nostru Vasile a trăit pe vremea împăratului Valens, când Biserica era tare prigonită de necredința lui Arie, ereticul. Iar Sfântul Vasile a apărat cu toată puterea dreapta credință și a îndrăznit să mustre chiar în față pe împăratul Valens, căzut și el în erezia lui Arie.

Tatăl Sfântului Vasile era din Pont și se numea tot Vasile, iar maica sa era din Capadocia și se numea Emilia. Sfântul Vasile a întrecut în știință pe cei din timpul său și pe cei din vechime, căci învățase toată filozofia și toate științele din vremea aceea. Deci, covârșind pe toți nu numai cu filozofia și cu mintea cea ascuțită, ci și cu puterea și viața cea îmbunătățită, a fost sfințit arhiereu al Arhiepiscopiei din Cezareea Capadociei.

Ca arhiereu, a dus lupte grele pentru credința ortodoxă, punând în uimire chiar pe dregătorul locului, care nu s-a putut împotrivi înțelepciunii și tăriei în credință a sfântului. Prin cuvântările sale a lovit în credințele greșite ale ereticilor; a dat învățături și îndemnuri pentru buna întocmire a obiceiurilor; a luminat tainele cele adânci ale făpturii; a păstorit turma lui Hristos, învățând pe toți și ajutând pe săraci, pe bolnavi și pe bătrâni, în așezământul său vestit, numit Vasiliada. A trecut către Domnul în anul 379, când nu împlinise încă 50 de ani.

Sfântul Vasile cel Mare

Și era Sfântul Vasile om foarte înalt la stat și drept ca o făclie; uscățiv și slăbit de ajunare și de veghere; oacheș la față, dar obrazul îngălbenit; nasul lunguieț; sprâncenele cercuite și plecate, asemenea omului gânditor; fruntea încrețită; umerii obrajilor ieșiți, tâmplele adâncite; cam pleșuv la păr; cu barba destul de lungă, căruntă pe jumătate. Pomenirea lui se săvârșește în Sfânta Biserică sobornicească.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Teodot, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Grigorie Nazianzul, tatăl Sfântului Grigorie Teologul, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a doua, pomenirea celui între sfinți părintele nostru Silvestru, papă al Romei.

Sfântul Silvestru s-a născut în Roma cea veche și a fost crescut de mic în credința creștină, învățând carte și purtări bune de la preotul Cvirin. Ajungând în vârstă și-a arătat dragostea către Dumnezeu și către aproapele prin ajutorarea și apărarea celor prigoniți pentru credință. Pentru faptele lui alese și pentru viața lui îmbunătățită, după moartea lui Miltiade, a fost hirotonit episcop al Romei vechi, cu învoirea tuturor.

Păstoria lui s-a arătat pilduitoare: a dat rânduieli bune Bisercii și preoților și a apărat Dumnezeirea Mântuitorului împotriva hulitorilor, dovedindu-le din Scriptură că Iisus Hristos este Dumnezeu adevărat și om adevărat, născut din Fecioara, cum au grăit proorocii. La adânci bătrâneți episcopul Silvestru a trecut la Domnul, în anul 335.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Taghen.

Acesta a fost episcop în cetatea Parium din Helespont. Silit fiind de tribunul Zilichintie să intre în oaste, s-a împotrivit. Pentru aceasta a fost legat de patra stâlpi și bătut cu toiege. Apoi din porunca lui Liciniu a fost înecat în mare, după ce întorsese la Hristos pe unii

corăbieri și ostași. Creștinii i-au scos trupul din apă și l-au îngropat la poarta cetății. Moaștele lui au săvârșit vindecări și minuni.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Teopempt și Teodota, maica sfinților celor fără de arginți, care în pace s-au săvârșit.

Sfântul Ierarh Silvestru și Cuvioasa Teodota; Sf. Nou Mc. Gheorghe (la mijloc din sinax. grecesc)

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Marcu cel surd, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Vasile din Ancira.

Acest sfânt mucenic Vasile, din cetatea Ancirei, a pătimit pe vremea nelegiuitului împărat Iulian între anii 361-363. Pentru credința lui creștină a fost prins și dus înaintea dregătorului Tarnilie, în fața căruia a mărturisit cu multă îndrăzneală pe Hristos. De aceea a fost legat și bătut fără milă; apoi adus la Constantinopol unde iarăși a fost bătut atât de tare că i-au ieșit mâinile și umerii din încheieturi. După aceea i s-au tăiat curele din pielea lui și a fost străpuns cu fiare înroșite. Răbdând vitejește aceste chinuri, a primit ajutorul lui Dumnezeu; căci fiind aruncat într-un cuptor încins a fost păzit nevătămat, pentru credința sa. După aceea a fost dus în Cezareea, și osândit de dregătorul de acolo să se lupte în circ cu fiarele. Dar, sfântul rugându-se, a fost lovit de o leoaică și așa și-a dat duhul, primind cununa muceniciei. Sfintele lui moaște au fost păstrate cu grijă de rude și de prieteni, înfășurate în giulgiu, cu miresme, și îngropate în loc însemnat, unde mai târziu au zidit biserică în numele acelui sfânt.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Serghie, care s-a săvârșit, fiind tăiat cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Teopist, care s-a săvârșit, fiind lovit cu pietre.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Cosma, arhiepiscopul Constantinopolului, făcătorul de minuni, îngropat în Sfânta Mânăstire Hora.

Tot în această zi, pomenirea noului mucenic Zorz Ghiurghiul din Mitilina, care mărturisind pe Hristos a fost sugrumat în anul 1770.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treia, pomenirea sfântului prooroc Maleahi.

Acest sfânt prooroc s-a născut în satul Sofes, din seminția lui Levi, după întoarcerea evreilor din robia babilonică. Încă de tânăr a avut viață curată și sfântă. Numele lui se tâlcuiește înger, pentru două pricini: una, că era la față frumos și vesel și alta, că toate câte proorocea el erau îndată adeverite, prin mijlocirea îngerului. Cei nevrednici auzeau numai glasul îngerului, iar cei vrednici vedeau și chipul îngerului.

Maleahi este cel din urmă prooroc din Legea Veche și a proorocit cu 430 de ani înainte de venirea Mântuitorului, despre înaintemergătorul Domnului (Luca 1, 17), adică despre Sfântul Ioan Botezătorul. Murind, a fost îngropat în satul părinților săi.

După predanie, sfântul prooroc Maleahi era frumos la vedere, cu fața rotundă, cu părul creț de părea că este tuns, cu capul lunguieț iar numele lui se tâlcuiește îngerul Domnului.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Gordie.

Acest sfânt mucenic Gordie a trăit în Cezareea Capadociei pe vremea împăratului păgân

Liciniu (308-324), fiind crescut în credința cea dreaptă creștină. Când s-a mărit a fost luat la oaste și pus peste o sută de oameni, pentru că întrecea pe mulți cu tăria trupească și cu bărbăția sufletească.

Începând Liciniu prigoană aspră împotriva creștinilor, sutașul Gordie s-a scârbit de slujba lui, a aruncat brâul ostășesc, a părăsit toate înlesnirile vieții din lume și s-a dus în pustiu să locuiască mai bine cu fiarele decât cu închinătorii la idoli. Și întărindu-se cu duhul în pustiu, ca și altă dată proorocul Ilie, a luat îndrăzneală să iasă iar în lume, să lupte împotriva rătăcirii. Și așa, când se țineau în Cezareea alergări de cai în cinstea lui Marte, Gordie s-a arătat în mijlocul hipodromului, mărturisind pe Hristos, spre bucuria creștinelor și spre turbarea păgânilor. Pe loc a fost adus înaintea eparhului, unde a mărturisit cu tărie credința creștină și liniștit și-a întins gâtul să fie tăiat de sabie. Pe acest sfânt mucenic Gordie l-a cinstit cu frumos cuvânt de laudă sfântul Vasile cel Mare.

Sfântul Prooroc Maleahi și Sfântul Mc. Gordie

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Petru Stegarul, ale cărui moaște au fost așezate în biserica sfântului Zaharia din Atroa.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici: o maică împreună cu cei doi fii ai ei, care în foc s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a patra, pomenirea Soborului sfinților măriților apostoli, cei șaptezeci la număr.

Acești șaptezeci de apostoli, fiind aleși de puterea dumnezeiască, au fost trimiși în toată lumea ca să smulgă pe oameni din înșelăciunea și nebunia idolească, și să-i întoarcă la cunoștința cinstirii de Dumnezeu. Pentru aceasta, toți s-au nevoit în multe feluri și chipuri pentru adevăr și s-au mutat la Domnul, așa cum se arată la pomenirea fiecăruia.

Soborul Sfinților 70 de Apostoli

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Teoctist, egumenul locașului din Cucumia Siciliei, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea celor șase sfinți mucenici, care cu pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Zosima Monahul și Atanasie Comentarisiul.

Acest sfânt Zosima era din Cilicia și viețuia în pustiu la un loc cu fiarele. Fiind prins de tiranul Domițian și mărturisind că Hristos este Dumnezeu adevărat, i s-au ars urechile cu fiare înroșite. A fost aruncat într-un cazan plin de murdării clocotite și apoi spânzurat cu capul în jos. Dar, în chip minunat, a răbdat toate. Pe când altă dată era chinuit, s-a arătat un leu,

care cu glas omenesc a vorbit despre Dumnezeirea lui Hristos. Minunea aceasta a adus la credința creștină pe Atanasie Comentarisiul. Mai târziu Zosima fiind slobozit de tiran s-a dus iarăși în pustiu, luând cu el și pe Atanasie, pe care l-a catehizat și l-a botezat. Acolo amândoi au trăit în crăpătura unei stânci, unde și-au dat sufletele lor în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea cuvioasei Apolinaria, cea din Sinclit.

Sfânta Apolinaria a fost fiica, vestită prin frumusețe și prin înțelepciune, a lui Artemie, cârmuitorul Romei, pe vremea împăratului Leon cel Mare. Dorind din fragedă vârstă să-și păstreze fecioria, ea se ruga lui Dumnezeu ziua și noaptea să i se împlinească această dorință, adică să rămână fecioară până la moarte.

Pentru aceasta se ruga de părinți să o lase să se ducă la Ierusalim. Și câștigând învoirea lor, a luat, fericita, robi și roabe, aur și argint și haine scumpe și s-a dus la sfânta Cetate. Acolo a împărțit tot ce avea la săraci. Iar după ce s-a închinat la Locurile Sfinte a slobozit pe robi și pe roabe, oprind numai un bătrân, cu care a pornit pe drumul spre Alexandria. Pe drum s-a oprit la un loc de șes să se odihnească. Și adormind bătrânul ei, atunci, de trei ori fericita, nesocotind cele pământești, a fugit pe ascuns și a intrat într-o luncă neprielnică, unde a rămas mulți ani, rugându-se lui Dumnezeu și îndurând mușcăturile țânțarilor, care-i făcuse trupul numai răni.

De aici s-a dus la un schit de Sfinți părinți, dându-se drept bărbat și spunând că-l cheamă Dorotei. Cuviosul Macarie, care se afla acolo a primit-o și i-a dat o chilie, în care fericita s-a închis, rugându-se lui Dumnezeu ziua și noaptea.

Artemie, tatăl fericitei, căutând-o mult și negăsind-o a început să se îngrijească de altă fată a sa, care era chinuită de un duh necurat. Pe aceasta a trimis-o la schitul părinților acelora pentru vindecare.

Părinții au încredințat-o părintelui Dorotei, adică surorii sale Apolinaria. Și după câteva zile a ieșit diavolul din tânăra care s-a întors acasă vindecată. Însă după puține zile, multora li s-a părut că tânăra a rămas îngreunată. Iar tatăl ei, socotind că a rămas îngreunată de la Dorotei, a trimis îndată călăreți care au adus înainte sa pe părintele Dorotei. Atunci sfânta, dovedind că este fiica lui Artemie, toți s-au minunat și s-au înfricoșat, mai ales din pricina vindecării minunate a surorii sale bolnave. După aceasta, rămânând câteva zile cu părinții săi, s-a întors iarăși la chilia ei, fără să afle cineva dintre părinți de cele întâmplate. Iar după ce a răposat, atunci s-a cunoscut că este femeie, pentru care toți s-au spăimântat și s-au îndemnat să mulțumească lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Eftimie cel nou, care odihnește aproape de Sfântul Mochie.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Eftimie, egumenul Mânăstirii Vatoped, care a înfruntat pe împăratul Mihail latinofonul și pe patriarhul Becul, și care s-a săvârșit înecat.

Tot în această zi, pomenirea celor doisprezece monahi din Mănăstirea Vatoped, care împreună cu Eftimie au înfruntat pe latinofonii mai sus numiți, și care prin sugrumare s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Hrisant și Eufimia, cei ce odihnesc aproape de Sfântul Acachie.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului Mucenic Onufrie, care a mărturisit în Chio la anii 1818.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincea, pomenirea sfințitului mucenic Teopempt episcopul, care prin sabie s-a săvârșit și a mucenicului Teona.

Acest sfânt mucenic Teopempt a fost episcop, în zilele împăratului Dioclețian, la anii 290. Și ridicând Dioclețian prigoană asupra creștinilor, Teopempt a fost cel dintâi care a mărturisit că Hristos este Dumnezeu. Fiind prins și vădind în fața împăratului înșelăciunea idolească, a fost aruncat într-un cuptor cu foc, i-au scos apoi un ochi și i-au dat otravă. Rămânând în viață după toate acestea și aducând la credința în Hristos pe fermecătorul Teona, care îi dăduse otravă, a fost supus la alte chinuri și în

cele din urmă i-au tăiat capul. Astfel s-a încununat cu cununa muceniciei. Iar pe sfântul Teona, care fusese fermecător și crezuse, l-au aruncat într-o groapă și l-au împresurat cu pământ. Și așa și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Tot în această zi pomenirea sfintei Sinclitichia.

Această sfântă era de neam ales, bogată și evlavioasă; și mulți tineri o cereau în căsătorie pentru frumusețea ei înfloritoare și pentru averea ei cea multă. Dar ea își înălța tot mai mult dorul către Dumnezeu. Pentru aceasta a părăsit cu totul grijile lumești și și-a dat toată silința spre adăugirea îmbunătățirii sufletului, prin înfrânare. Biruind deci pe vicleanul luptător diavolul, s-a mutat cu mintea către Dumnezeu, mai înainte de despărțirea de trup.

Dar aproape de sfârșitul vieții sale, iar a ispitit-o vicleanul. Întocmai ca pe Iov, acoperind-o cu bube, cu răni și cu viermi, care îi mâncau trupul. Tăria sufletului însă nu i-a slăbit, ostenelile nu le-a părăsit și cu luptă bărbătească a trăit până la 80 de ani, când a răposat în pace, dându-și sufletul în mâna lui Dumnezeu și luând cununa biruinței cu sfinții.

Sfântul Mc. Teona, Sfântul Sfințit Mc. Teopempt, Cuvioasa Sinclitichia

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Grigorie cel din Acrita.

Acest sfânt era de neam din vestita insulă a Cretei. Părinții lui, care erau foarte evlavioși, se numeau Teofan și Iuliana. După ce s-a îndeletnicit mulți ani cu învățătura cărții, părinții au poruncit sfântului să pască oile.

În acea vreme mărturisitorii credinței celei adevărate sufereau mari strâmtorări de la luptătorii împotriva icoanelor. Iar tânărul Grigorie dorind fierbinte să păstreze dreapta credință, a plecat de acasă și s-a dus în Seleucia. Acolo a stat vreme îndelungată hrănindu-se cu puțină pâine și apă, și ostenindu-se în cele plăcute lui Dumnezeu.

După moartea împăratului Leon, care era luptător împotriva icoanelor, cuviosul Grigorie s-a dus la Ierusalim să se închine Sfintelor Locuri. Și a stat acolo doisprezece ani, dar ce a îndurat din partea agarenilor nu este cu putință să se arate, dacă vrea cineva să păzească scurtimea cuvântului. De la Ierusalim, cuviosul s-a dus la Roma și a primit tunderea și haina călugărească, domolindu-și trupul cu înfrânarea. După moartea împăratului Stavrachie, a venit în fruntea împărăției Mihail Curopalatul Rangavi. Atunci sfântul Nichifor, ajuns la conducerea Bisericii, a trimis la Leon papa Romei, pe sfântul Mihail episcopul Sinadelor, cu gramată sobornicească. În Roma sfântul Mihail s-a apropiat sufletește de cuviosul Grigorie și la întoarcere l-a luat cu sine și l-a așezat în Mânăstirea Acrita.

Aici cuviosul a îndurat de bunăvoie nevoințe foarte mari: umbla desculț, avea numai o cămașă, dormea pe o rogojină și la două, trei zile gusta puțină pâine. Locuință avea într-o groapă adâncă, unde cu amar plângea pentru tulburările ce frământau atunci Bisericile creștine. Mai pe urmă, ieșind din groapă, a petrecut într-o chilie strâmtă, fiind îmbrăcat cu o cămașă de piele; și umplând cu apă un vas mare ce se afla în grădină, își lepăda noaptea cămașa și intra în vas, unde citea toată Psaltirea; iar după ce o citea, ieșea afară și intra în chilie. Și așa a făcut în toate zilele vieții sale. Deci, cu asemenea lupte nevoindu-se fericitul și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Fostirie.

Cuviosul Fostirie, strălucind din Răsărit, întocmai ca soarele, a luminat până și Apusul. Viețuia pe un munte înalt, în pustiu, petrecând în rugăciune neîncetată către Dumnezeu, omorându-și trupul său cu postul, cu privegherile de noapte și cu toate lipsurile. Prin nevoințele sale cele mari, strălucea ca un luceafăr, potrivit numelui lui, luminând lumea. Cură-

ținându-și trupul, sfințindu-și sufletul și păzind, pe cât omenește este cu putință, chipul lui Dumnezeu în om, s-a făcut pe sine sălaș Duhului Sfânt. După darul ce i s-a dat de Dumnezeu, el vindeca toate neputințele și rănile celor ce cu credință alergau la dânsul.

Asemenea preamăritului prooroc Ilie, cuviosul Fostirie a primit hrană din cer. Dar nu corbii îi aduceau hrană, cum grăiește Scriptura despre Ilie, ci îngerul Domnului. Acest trimis ceresc, în fiecare zi, punea pentru cuviosul părinte pâinea într-un loc știut; și când veneau cercetători la acest sfânt bărbat, atunci la locul știut cuviosul afla pâini puse și pentru dânșii. Această preamărită minune a bunei voințe a lui Dumnezeu s-a săvârșit nu numai câteva zile, ca în vremea sfântului prooroc Ilie, în muntele Carmelului, ci în toți anii cei mulți, în care cuviosul Fostirie a petrecut în singurătate și în tăcere.

Mai pe urmă, când cu ajutorul lui Dumnezeu cuviosul Fostirie a întemeiat o mănăstire, în care s-a adunat număr mare de frați, el nu mai primea pâine din cer, ca mai înainte, ci da fraților hrana din osteneala mâinilor lor. Și aceasta s-a întâmplat nu pentru că Dumnezeu nu ar mai fi putut să facă aceasta și nici pentru că n-ar mai fi dat ascultare sfântului, mai ales că sfântul Fostirie nu se ruga niciodată pentru hrană, ținând minte porunca lui Hristos: «căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și, toate acestea se vor adăuga vouă» (Matei, 5, 31); ci așa a binevoit Domnul, ca să se dea lor hrană din osteneala lor. Pentru aceasta a poruncit alesului Său Fostirie să nu primească de la nimeni nimic, ci toate cele de trebuință să le aibă din osteneala mâinilor lor. Neprimind nici el singur vreun prinos de la cineva, cuviosul învăța pe frați să se ostenească întru osârdnică rugăciune, în citiri folositoare de suflet și în lucrul mâinilor lor, și el însuși fiind în acestea pildă pentru toți.

În vremea vieții sfântului Fostirie s-au ivit în Biserică niște eresuri. Pentru curmarea lor s-au adunat mulți părinți, fiind chemat și cuviosul Fostirie. Și venind la sobor a mărturisit dreapta credință cu bărbăție și cu bune dovezi, așa că mulți eretici s-au întors la unire cu Biserica; iar unii au intrat în ceata călugărilor, îndemnați fiind de viața cea sfântă a marelui nevoitor Fostirie prin ale cărui rugăciuni s-au lucrat minuni multe, atât în vremea vieții lui pământești, cât și după fericita lui săvârșire, care a avut loc în ziua a cincea a lui ianuarie, către seară.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Sais, care, fiind înecat în mare s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Teoid, care, fiind călcat cu picioarele de chinuitori, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuvioasei Domnina, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi pomenirea cuvioasei Tatiana, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noul cuvios mucenic Romano cel din Carpensia, care, în Bizanț mărturisind la anul 1794, prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șasea, se prăznuiește sfânta și dumnezeiasca Arătare a Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Sfânta și dumnezeiasca Arătare a Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hris-

Botezul Domnului

tos o sărbătorim în această zi, în toate sfintele biserici, făcând, de cu seară, slujba Privegherii. Că însuși Dumnezeu Cuvântul, îmbrăcându-Se în Adam cel vechi și plinind toate ale Legii, a venit la marele Prooroc Ioan, ca să Se boteze. Și acesta îl oprea, zicând către Dânsul: «eu am trebuință să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?».

Dacă a auzit însă pe Domnul zicând: «lasă acum», a cunoscut că botezul este plinirea a toată dreptatea și L-a lăsat. Și botezându-Se Hristos, toată firea apelor a sfințit; și cufundând în apele Iordanului toate păcatele oamenilor, îndată a ieșit din apă; înnoind și zidind din nou pe omul, care era învechit în păcate și dându-i împărăția cerurilor. A Căruia slavă și putere este în vecii vecilor. Amin.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului sfințit mucenic Romano Lachedemonul, care, mărturisind în anii 1695, prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaptea, soborul Sfântului Prooroc Înaintemergătorului Botezătorului Ioan. Și tot în ziua aceasta s-a așezat și aducerea preacinstitei și sfintei sale mâini în cetatea împărătească a Constantinopolului.

A doua zi după dumnezeiasca Arătare, am luat dintru început, de la Sfinții Părinți, să prăznuim Soborul sfințitului Prooroc Înaintemergătorului și Botezătorului Ioan, ca unul care a fost slujitor al tainei dumnezeiescului Botez al Domnului. Și s-a așezat și acest praznic pe lângă celelalte praznice ale sale, pentru a nu trece sub tăcere nici una din faptele lui minunate.

În această zi se mai prăznuiește și aducerea preacinstitei sale mâini la Constantinopol, care s-a întâmplat în următorul chip: Sfântul Evanghelist Luca, ajungând în cetatea Sevastiei, unde se spune că a fost îngropat trupul înaintemergătorului, și luând de acolo mâna dreaptă a proorocului, a adus-o în cetatea lui, la Antiohia, unde prin ea s-au săvârșit multe minuni. Una dintre aceste minuni este și aceasta: Un balaur își avea cuibul în preajma cetății Antiohiei. Pe acest balaur, locuitorii păgâni de acolo îl socoteau a fi dumnezeu și-l cinsteau cu jertfe, în toți anii; iar Jertfa adusă lui, era un om. Balaurul târându-se afară din cuibul său, și arătându-se înspăimântător la vedere, căsca gura mare, lua jertfa și o sfâșia cu dinții.

Și trecând timpul, a venit și rândul unuia dintre creștini să dea pe fiica sa balaurului. De aceea tatăl fetei, alese ca jertfă, se ruga lui Dumnezeu și sfântului Ioan Botezătorul, ca să i se izbăvească fiica de moartea cea amară. Și i s-a luminat cugetul să facă următorul lucru: a cerut să se închine la sfântă mână a sfântului Ioan; și în timp ce săruta mâna, el a rupt cu dinții, în ascuns, degetul cel mare de la mâna sfântului; și dobândind ceea ce dorea, a ieșit din biserică. Iar când a sosit ziua de jertfă și era adunat tot poporul, a mers și tatăl fetei ducând pe fiica sa. Și apropiindu-se de balaur, care căsca gura și aștepta jertfa, i-a aruncat în gâtlej sfântul deget al înaintemergătorului. Iar odată cu aceasta, balaurul a murit. Și tatăl s-a întors acasă, cu fiica sa vie, povestind minunata ei izbăvire. Iar mulțimea poporului, minunându-se de această mare minune, a mulțumit lui Dumnezeu și Sfântului Ioan, zidind o biserică mare închinată Sfântului.

Se mai spune iarăși că la praznicul Înălțării cinstitei Cruci, era înălțată de arhiereu și această cinstită mână a Botezătorului. Și când se înălța, uneori se desfăceau degetele, iar alteori se strângeau, și desfacerea degetelor însemna belșug de roade, iar strângerea, lipsă și nerodire. Pentru aceasta mulți împărați, dar mai ales îm-

Sfântul Ioan Botezătorul

părații Constantin și Romano, Porfirogeneții, care au împărățit în anii 912–959, doreau să dobândească cinstita mână, pentru ca nu cumva să ajungă acest odor în mâinile păgânilor.

Deci în vremea lor s-a făcut mutarea cinstitei mâini a înaintemergătorului, prin diaconul Iov, de la biserica Antiohiei și a fost adusă la Constantinopol, chiar în seara dumnezeieștii Arătări, la Vecernie, când este obiceiul să se săvârșească de către creștini Agheasmă. Iar iubitorul de Hristos împărat, sărutând cu dor această sfântă mână, a așezat-o în palatul împărătesc.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Atanasie cel din Atalia, care a mărturisit în Smirna la anii 1700.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a opta, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Gheorghe Hozevitul.

Acest fericit părinte al nostru, Gheorghe, părăsind patria și neamul și toată desfătarea lumească, a venit la Ierusalim să se închine la mormântul cel primitor de viață al Mântuitorului nostru Iisus Hristos și la toate locurile cele sfințite și sfinte și de multe minuni pline din jurul mormântului. După ce a câștigat sfințenia și harul acestora a intrat în Mânăstirea zisă a lui Hozeva. Și făcându-se monah și trecând în rândul fraților, s-a arătat, de la început, în totul nebiruit în orice muncă și aspră viețuire, încât părea că este nematerialnic și fără de trup. Cu viețuirea lui uimea pe toți și îi îndemna să aibă dorința și râvna răbdării celei mai presus de fire. Deci, ajungând pe culmea nepătimirii și umplându-se de darul Duhului Sfânt, a fost ca un stâlp însuflețit și ca o icoană a tuturor bunătăților pentru cei din mânăstire și pentru toți ceilalți. Până la sfârșit n-a slăbit din înfrânare, aflând odihnă ostenelilor și durerilor sale celor multe prin mutarea către Domnul Cel mult dorit.

Tot în acestă zi, pomenirea cuvioasei maicii noastre Domnica.

Această cuvioasă maică Domnica a trăit în zilele marelui împărat Teodosie, și a ajuns până în zilele lui Leon și Zenon, care au împărățit în anii 474–491. Domnica era din cetatea Cartaginei de lângă Carhidon. Și după o rânduială de la Dumnezeu, s-a dus la Constantinopol, împreună cu alte patru fecioare. Iar Nectarie, care era atunci patriarh, fiind îndemnat de o descoperire dumnezeiască, le-a primit și le-a botezat. Deci, cuvioasa Domnica intrând în viața călugărească, s-a luptat cu osteneli și a ajuns la schimnicie desăvârșită, învrednicindu-se să facă și minuni. Și proorocind multora despre cele ce aveau să fie, s-a mutat către Domnul.

Sfânta Cuvioasă Domnica; Sfântul Curios Gheorghe Hozevitul și Sfântul Mucenic Eladie

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Iulian și Vasilisa, și a celor împreună cu dânșii.

Acest sfânt mucenic Iulian, care era din cetatea Antinopol din Egipt, a trăit în zilele împăratului Diocletian și ale cârmuitorului Marchian. El a convins pe soția cu care era căsătorit după lege, al cărei nume era Vasilisa, ca să trăiască mai departe întru curăție. Și după ce au tuns-o călugăriță la o mânăstire, s-a călugărit și el la altă mânăstire, și a ajuns egumen peste douăsprezece mii de monahi. Fiind pârât, a fost prins și nelepădându-se de Hristos, ci încă batjocorind și pe idoli, a mâniat pe cârmuitorul Marchian, care a trimis îndată oameni de au ars mânăstirea, în care au fost cuprinși de foc toți episcopii și preoții care se adăpostiseră acolo, ca și ceilalți clerici ai ținutului. Și astfel și-au plinit mărturisirea lor. Iar sfântul Iulian fiind lungit la pământ a fost bătut, și i

s-au zdrobit oasele, strânse în lanțuri de fier. Însă unul din chinuitorii lui, orb de un ochi, a crezut în Hristos și a fost vindecat de mucenicul Iulian, dar pentru credință i s-a tăiat capul. Tot așa și Chelsie, fiul cârmuitorului Marchian, împreună cu douăzeci de ostași au crezut în Hristos, văzând că sfântul Iulian prin rugăciunile lui a înviat un mort. Pentru aceasta, după porunca cârmuitorului, mai întâi a fost aruncat la închisoare fiul său Chelsie; apoi au fost osândiți la chinuri atât el cât și alți șapte fii ai unui curtean, care crezuseră și ei, cu preotul Antonie, și cu Anastasie cel înviat din morți. Dar, deoarece cu harul lui Hristos toți au îndurat cu bărbăție chinurile, mulți au crezut și chiar și maica lui Chelsie, soția cârmuitorului. Și rugându-se cu toții în fața cârmuitorului, îndată prin rugăciunea lor idolii din templu au căzut, zdrobindu-se, iar templul s-a cufundat în pământ. De aceea acești credincioși au fost supuși la chinuri; iar lui Iulian și lui Chelsie le-au jupuit pielea de pe capete, preotului Antonie i-au scos ochii cu căngi de fier, iar pe maica lui Chelsie au spânzurat-o. Iar celorlalți sfinți li s-au tăiat capetele, și așa au luat fericiți cununile muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici care prin sfântul Iulian au crezut, și prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea soției cârmuitorului Marchian, care a crezut prin sfântul Iulian, și de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Carterie.

Acest sfânt Carterie a fost preot și învățător al creștinilor, pe vremea împăratului Dioclețian și a cârmuitorului Urban din Cezareea Capadociei, unde a zidit o biserică și, adunând acolo mulțime de creștini, îi învăța să cinstească numai pe Hristos, ca Unul ce este Dumnezeu adevărat și afară de El să nu cunoască pe altul. Fiind pârât cârmuitorului, pentru această învățătură, s-a ascuns. Iar Domnul, i S-a arătat și i-a zis: «Carterie, du-te și te arată la cei ce te caută și Eu voi fi cu tine, că trebuie să pătimești mult pentru numele Meu și mulți au să creadă și să se mântuiască prin tine».

Atunci sfântul, plin de bucurie și mulțumind lui Dumnezeu, s-a dat pe față. Întâi a fost închis, apoi l-au dus înaintea cârmuitorului, care i-a poruncit să jertfească zeului Serapis. Dar sfântul, prin rugăciunea lui, surpând acest idol, a fost supus la felurite chinuri. Sfântul însă, prin arătarea unui înger a biruit toate chinurile. Dar a fost supus din nou la și mai grele chinuri și aruncat în închisoare.

Dar după ce s-a înnoptat, iarăși i S-a arătat Domnul, l-a dezlegat, l-a însănătoșit și l-a scos afară, prin ușile închisorii. Pentru aceasta mulți necredincioși văzându-l sănătos, mergeau, se botezau de la el și se vindecau de bolile lor. De aceea iarăși a fost chinuit cu și mai multă sălbăticie. Și așa și-a dat viteazul mucenic sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți, părintelui nostru Chir, arhiepiscopul Constantinopolului, a cărui slujbă se face în Mânăstirea Hora și în biserica cea mare, duminica.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Attic, patriarhul Constantinopolului, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului prooroc Sameu Elamiteanul, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Agaton, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici al lui Hristos, Teofil diaconul și Eladie mireanul.

Acești sfinți părinți mucenici erau din Liban și fiind prinși, pentru că mărturiseau pe Hristos, au fost duși înaintea subprefectului Libiei. Și fiindcă ei stăruiau în credința lui Hristos au fost chinuiți foarte. Îndelungându-se această chinuire mult timp, sfinții și-au dat sufletele lor în mâinile lui Dumnezeu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a noua, pomenirea sfântului mucenic Polieuct.

Polieuct și Nearh au fost doi ostași, buni prieteni între ei, în zilele împăratului Deciu, la anii 250. Locuința lor era în Meletina, cetatea

de căpetenie a Armeniei. Credința lor era deosebită: Nearh era creștin, iar Polieuct, cu toate că era păgân, avea însușiri de creștin și mare înclinare să ajungă creștin. Împăratul a dat poruncă foarte aspră împotriva creștinilor. Această poruncă a tulburat adânc pe Nearh, nu de teama chinurilor, ce-l amenințau, ci de teama ca nu cumva prietenia lui cu Polieuct să se rupă, sau să se răcească, din pricina acestei porunci, care amenința cu pedepse pe creștini, și făgăduia daruri și cinste celor ce rămâneau păgâni, sau se întorceau la credința păgână. Nearh era atât de amărât, încât Polieuct, aflând pricina amărăciunii lui, și-a deschis inima, spunându-i: «nu te teme că porunca împăratului are să ne despartă; în noaptea aceasta am văzut pe Hristos, la Care tu te închini; El m-a dezbrăcat de haina mea murdară și m-a îmbrăcat cu una luminoasă, m-a urcat pe un cal înaripat și mi-a zis să-I urmez Lui. Această vedenie m-a hotărât cu totul să fac ceea ce gândeam de mult; căci numai numele de creștin îmi lipsește. Ai băgat de seamă că ori de câte ori mi-ai vorbit de marele vostru Mântuitor, eu te-am ascultat cuviincios; și că atunci când mi-ai citit viața și învățăturile Lui, am rămas uimit de sfințenia faptelor și cuvintelor Lui? O, Nearh, dacă m-aș crede vrednic să merg la El, fără să-I cunosc tainele și fără să fiu bogat, ai vedea izbucnind dorința pe care o am să mor pentru slava Lui și pentru întărirea veșnicelor lui adevăruri!» Nearh l-a lămurit spunându-i că tâlharul cel cuminte, de pe cruce, a dobândit grabnic cerul, fără să fi fost botezat. Auzind aceasta,

Sfântul Mucenic Polieuct

Polieuct, plin de râvnă, a smuls porunca împăratului, a scuipat-o, a rupt-o în bucăți și a aruncat-o în vânt; și văzând idolii pe care păgânii îi duceau spre altare, la închinare, i-a smuls de la cei ce-i purtau, i-a aruncat la pământ, și i-a călcat în picioare. Toată lumea, împreună cu Nearh, prietenul său, a rămas uimită de această faptă neașteptată.

Felix, care era socrul lui Polieuct și care avea împuternicire de la împărat să prigonească pe creștini, a văzut cu ochii lui ce a făcut ginerele său și s-a îndurerat văzându-și pierdute nădejdea și sprijinul familiei sale. De aceea, Felix a încercat să zdruncine statornicia lui Polieuct, întâi cu vorbe frumoase, apoi cu amenințări și la urmă cu lovituri peste față, date de călăii pe care îi avea. Dar nu a ajuns la nici un capăt. Și atunci Felix a trimis pe fiica sa, Paulina, soția lui Polieuct, cu nădejdea că lacrimile ei vor avea mai mare putere asupra bărbatului său, decât meșteșugirile și asprimea tatălui. Dar nimic n-a dobândit nici prin fiica sa; ci, dimpotrivă, tăria lui Polieuct a adus la credința creștină pe mulți păgâni. Și atunci Felix, nemaiavând ce face, a dat poruncă să i se taie capul. Și sfântul mucenic Polieuct, fără alt botez decât cel al sângelui său, s-a dus să ia în stăpânire mărirea pe care Dumnezeu a făgăduit-o tuturor acelora care se vor lepăda pe sine, pentru numele Lui.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Evstratie, făcătorul de minuni.

Acest cuvios părinte a fost din satul cu numele Vițiani, așezat în ținutul Tarsiei, din țara optimaților; părinții lui se numeau Gheorghe și Megheta; și aveau multă avere. Fiind bine crescut și învățat de părinții săi, când a împlinit vârsta de douăzeci de ani, a fost cuprins de dragostea dumnezeiască. Pentru aceasta, lăsându-și părinții, s-a retras în muntele Olimpului și s-a dus la Mânăstirea Avgarilor în care străluceau prin sihăstrie și viață îmbunătățită Grigorie și Vasilie, unchii săi după mamă. Fiind primit de unchii săi, Evstratie a fost tuns în monahism. Deci dobândind ceea ce-și dorise, slujea tuturor fraților cu inimă bucuroasă și cu smerită cugetare; nu era stăpânit de nici un gând lumesc; nu avea decât o haină de păr și o pătură, pe care se culca, acolo unde găsea loc să se odihnească puțin, căci nu avea loc anu-

mit pentru somn. Se spune că, după ce s-a făcut monah, n-a dormit niciodată cu fața în sus, nici pe partea stângă, în cei șaptezeci de ani cât a sihăstrit. Săvârșindu-se din viață egumenul mănăstirii, s-a încredințat acestui mare Evstratie egumenia, pe care a primit-o, lăsându-se înduplecat de rugămintea fraților.

Iar în acel timp, Leon cel cu numele de fiară, adică Armeanul, întorcându-se biruitor de la războiul împotriva bulgarilor, s-a sculat împotriva evlaviosului împărat Mihail Rangavi, Curopalatul, l-a legat, l-a lipsit de femeie și de copii, l-a tuns călugăr și l-a surghiunit în ostrovul Protis de lângă Constantinopol. Nelegiuitul acesta, Leon, se silea să înnoiască iarăși eresul necinstirii de icoane, care de mulți ani era stins. Atunci toți creștinii au fugit părăsindu-și casele. Atunci și acest cuvios Evstratie, la îndemnul marelui Ioanichie, cel din Olimp, și-a lăsat mânăstirea și s-a dus în patria sa. Iar când Biserica și-a reluat strălucirea de mai înainte prin ridicarea și cinstirea sfintelor icoane, sub împărăția lui Mihail și a Teodorei, în anii 842, atunci purtătorii de biruință părinți, întorcându-se la mânăstirile lor, s-a întors și sfântul Evstratie la mânăstirea sa.

El toată ziua se ostenea cu frații, la muncile cele trupești, iar noaptea o petrecea cu nedormire și cu îngenuncheri. Și nu numai aceasta, ci și când se citea și se cânta Canonul, fericitul acesta intrând în sfântul altar, sta de la început până la sfârșit, zicând cu umilință întru sine: «Doamne miluiește-ne». Și minunile câte s-au făcut de el, nu este cu putință să se scrie, fiind foarte multe la număr. Aceste minuni erau semn preaadevărat că el a bineplăcut lui Dumnezeu.

Iar când i s-a apropiat sfârșitul, a chemat pe toți ascultători și monahii și le-a zis: «Fraților și părinților, vremea vieții mele a luat sfârșit, deci, fiii mei iubiți, păziți făgăduința sfintei schime ce ați primit, știind că lucrurile de față sunt vremelnice și deșarte, iar cele viitoare sunt veșnice. Deci, sârguiți-vă, fiii mei, ca să vă învredniciți părții celor mântuiți». Acestea zicând, s-a închinat, a înălțat mâinile și ochii către cer și a zis: «Doamne, în mâinile Tale pun duhul meu». Și îndată a adormit somnul odihnei. A trăit nouăzeci și cinci de ani.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a zecea, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Grigorie, episcopul Nissei.

Acest Sfânt părinte a fost frate cu Sfântul Vasile cel Mare și a strălucit prin cunoștința filozofiei și prin râvna pentru credința ortodoxă; drept aceea a fost și apărător al Bisericii lui Hristos. Că mergând la Constantinopol, împreună cu cei care se adunau la Sinodul al doilea Ecumenic, ca să lupte împotriva eresurilor păgâne, Grigorie s-a dovedit apărător neîntrecut al dreptei credințe, biruind pe potrivnici prin puterea cuvintelor și prin dovezi din Scriptură. Grigorie străbătuse toată știința filozofică și a bunei viețuiri și de aceea avea putere cu aceste două arme. Păstorindu-și turma cu înțelepciune și cu evlavie și, ajungând la bătrânețe frumoasă, a adormit și s-a mutat la Domnul. Ca înfățișare Grigorie era întru totul asemănător fratelui său Vasile, afară de căruntețe, și avea o față puțin mai veselă decât a acestuia.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Dometian, episcopul Meletinei.

Acest cuvios părinte a trăit pe timpul împăratului Justin cel mic. Părinții lui, care se numeau Teodor și Evdochia, erau oameni drept-

Sfântul Ierarh Grigorie de Nyssa; Sfântul Ierarh Dometian din Meletina

credincioși și înstăriți. Desăvârșindu-se în știința înțelepciunii celei omenești cât și în aceea a Sfintei Scripturi, și însurându-se, după scurtă vreme soția lui a murit. Deci, dedându-se cu totul înțelepciunii celei dumnezeiești, a ajuns arhiereu al sfintei Biserici din Meletina, când era de treizeci de ani. Și, împreunând înțelepciunea vieții din lume cu viața sihăstrească, a ajuns pricină de mântuire nu numai păstoriților săi, ci și întregului neam al său. Căci împăratul l-a trimis de multe ori în solie la perși, atunci când Hosroe, împăratul perșilor, fusese alungat de Varam și ajunsese birnic al grecilor. Dometian, ajungând prieten al împăratului Mauriciu și al împărătesei lui și dobândind de la ei sume mari de bani, le cheltuia în zidiri de sfinte biserici și de aziluri pentru săraci. Mergând iarăși la Constantinopol, s-a mutat către Domnul. Pentru că fusese cinstit după cuviință de toată obștea împărătească și bisericească, a fost așezat într-un sicriu și apoi, petrecut cu făclii și cu cântări, a fost adus în patria sa Melitina. A făcut multe minuni și cât a trăit și după plecarea sa de pe pământ.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Marchian, preotul și iconomul marii Biserici de la Constantinopol.

Sfântul Marchian, ai cărui strămoși veniseră de la Roma cea veche la Constantinopol, a trăit pe vremea împăraților Marchian și Pulheria. Acest sfânt a zidit biserica sfintei Irina cea de lângă mare, și a unit cu ea paraclisul sfântului Isidor. Tot el a zidit biserica sfintei Anastasia din golful Domnin, pe care a scăpat-o și din focul cel mare, ce s-a întâmplat la Constantinopol; că în vreme ce focul cuprinsese partea de sus a bisericii, Marchian stătea pe acoperiș cu mâinile ridicate spre cer, și prin rugăciunea lui a încetat văpaia focului. Acest fericit a făcut și alte fapte creștinești. El umbla noaptea pe ulițe și prin dărâmături și unde găsea vreun creștin mort, îl spăla cu mâinile lui, îl îmbrăca și îl ridica, zicându-i: «Scoală-te, frate, să ne dăm sărutarea din urmă"; apoi îl îngropa după rânduială. Iar minunile sale, sărăcăcioasa lui îmbrăcăminte și petrecerea între săraci, deși el era de felul lui un om bogat, sunt istorisite pe larg în istoria vieții lui. Pomenirea lui se face și pentru marele cutremur ce s-a întâmplat în acea zi, pe la începutul împărăției lui Vasile, când și biserica preasfintei Născătoare de Dumnezeu cea din Stigma și multe alte biserici și case au căzut.

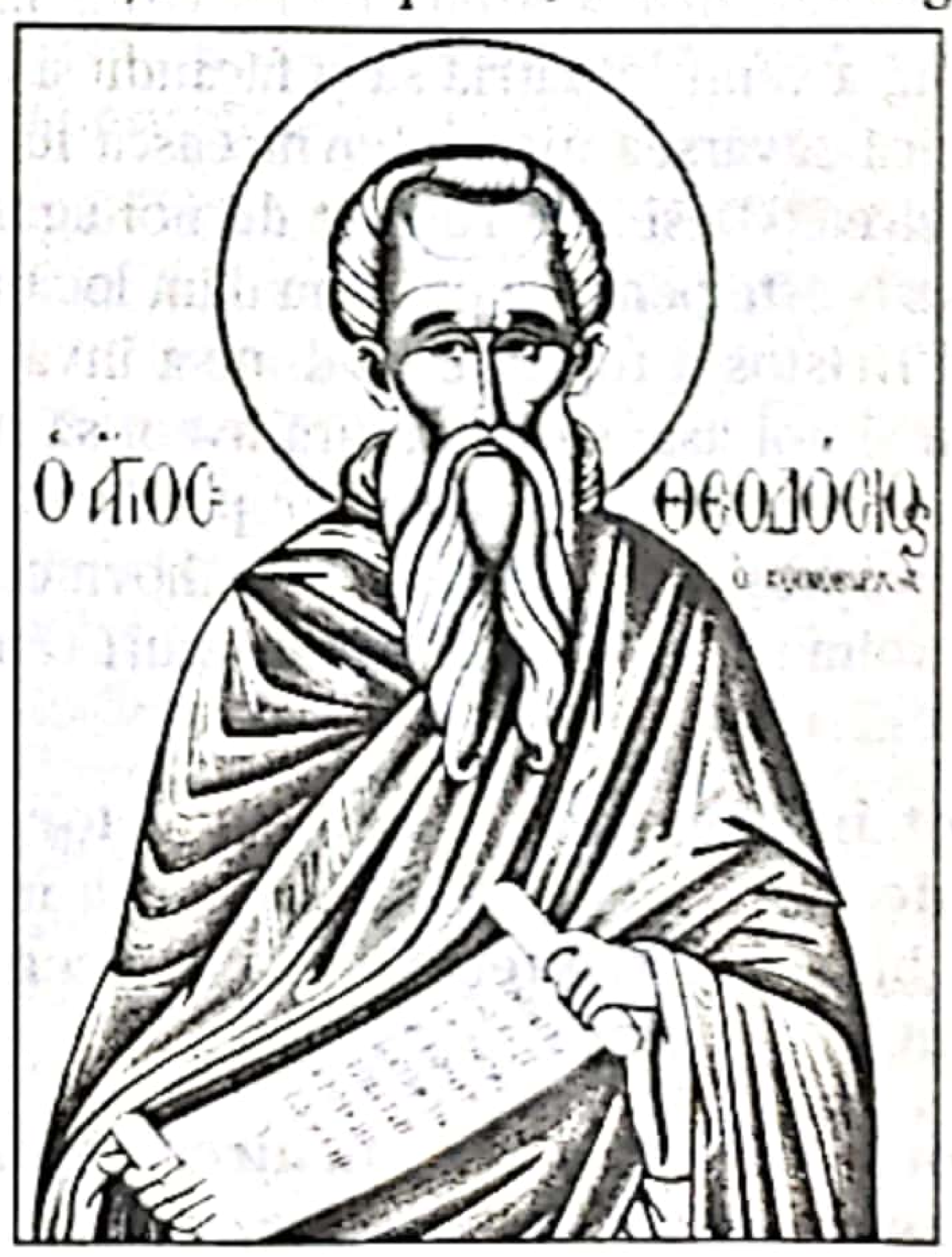
Tot în această zi, pomenirea sfântului Amonie, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea cuviosului părintelui nostru Teodosie, începătorul vieții de obște și dascălul pustiului.

Cuviosul părintele nostru Teodosie era de fel din satul Mogarisos din Capadocia; tatăl său se numea Proeresie și mama sa Evloghia, și erau amândoi credincioși și cucernici. Teodosie a intrat în viața călugărească, și luând haina aceasta, a pornit spre Ierusalim, când se adunase la Calcedon Sinodul al patrulea Ecumenic, la anii 451; și trecând prin Antiohia s-a dus la marele Simeon Stâlpnicul, de la care a deprins înclinarea spre viața cea îmbunătățită și care i-a proorocit că va fi păstor peste multe oi cuvântătoare. Apoi a sihăstrit lângă un oarecare Longhin, în jurul Ierusalimului. În urmă s-a dus într-un munte, unde era o peșteră și acolo a petrecut viață aleasă, ajungând la atâta înfrânare, încât timp de 50 de ani n-a gustat

Cuv. Teodosie cel Mare – începătorul vieții de obște

pâine, ci numai ierburi și roade de finic. Rugăciunea lui era neîncetată și lacrimile de pe obraz nu i se uscau niciodată. În jurul lui s-au strâns ucenici mulți, care îi ascultau povețele și-i urmau viața. A făcut și minuni. Și făcându-se dascăl al multor ucenici, a adormit întru Domnul.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Teodosie cel din Antiohia.

Acest cuvios părinte Teodosie este un alt sihastru, care a avut ca patrie cetatea Antiohiei. Era fiul unor părinți vestiți. Ascultând odată cu încordare glasul Stăpânului, și-a lăsat casa, bogăția, rudenia și toate celelalte și s-a dus în niște locuri retrase, care dădeau spre mare. Și făcându-și o chilie strâmtă petrecea viață monahicească, îmbrăcat cu haină de păr. Sub haină purta lanțuri grele: unul la gât, altul la mijloc și câte unul la fiecare mână. Stăruind în rugăciune și în lucrul mâinilor sale, adormea dorința și trufia și celelalte patimi trupești. Părul lui era bogat și lung până la picioare. Câteodată împletea coșuri, iar altă dată își făcea de lucru în grădină, unde semăna semințe și aduna de acolo hrană din destul pentru el și pentru străinii ce întâmplător veneau la el.

Vestea despre el ajungând până departe, mulți veneau la el, cerând să petreacă același fel de viață, așa că pustiul acela s-a schimbat într-o altă cetate cerească. Odată năvălind acolo agarenii, nu l-au supărat cu nimic, ci rușinându-se de acest fericit, s-au dus de acolo. Din pricina năvălirii agarenilor, fericitul, lăsând pustiul, a venit în patria sa și făcându-și o chilie mică săvârșea aici duhovnicească lucrare. Căci zicea: «Deși s-au rușinat de noi agarenii, dar scris este pentru noi să nu dăm loc urgiei. Când Hristos a fugit de Irod, ne-a învățat să facem și noi așa; și învățătură avem să nu ne aruncăm singuri în ispite; iar patria noastră nu ne oprește de la lucrarea duhovnicească, dacă voim să o săvârșim». După scurt timp s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, soborul celor zece mii de sfinți îngeri. Se săvârșește înăuntrul bisericii sfintei Anastasia, cea din golful lui Domnin.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Ștefan cel din Plachidiane, a sfântului Teodor și a arhimandritului Agapie.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Mal, care, bătut fiind, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Vitalie, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Teodosie egumenul sfintei Mânăstiri a lui Filoteu din Muntele Athos, care a fost și episcop de Trapezunt și care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăsprezecea, pomenirea sfintei mucenițe Tatiana.

Această sfântă muceniță era de neam din Roma cea veche, și a trăit pe timpul împărăției lui Alexandru. Tatăl ei a îndeplinit de trei ori dregătoria de consul. După rânduiala Bisericii, Tatiana era diaconiță. Dar pentru că mărturisea pe Hristos au dus-o la împărat. Intrând împreună cu împăratul în templul idolilor, prin rugăciunea ei, s-au zguduit și au căzut jos idolii din templu. Pentru aceasta a fost supusă la felurite chinuri și apoi i s-a tăiat capul. Acum, sfântul ei cap se află în Catedrala mitropolitană din Craiova, în aceeași raclă cu sfintele moaște ale sfântului ierarh Nifon, patriarhul

Sfintele Mucenițe: Tatiana și Evtasia

Constantinopolului și ale sfinților mucenici Serghie și Vah.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Petru Avesalonitul.

Acest sfânt mucenic, înflorind cu evlavia credinței și cu virtutea trupului, a mărturisit pe Hristos cu îndrăzneală tinerească. Atunci dregătorul Elevterupolei l-a prins și, neputând să-l înduplece cu măguliri și nici să-l înspăimânte cu îngroziri, l-a aruncat în foc, unde sfântul a primit cununa de mucenic.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Mertie.

Acest sfânt mucenic era ostaș din ceata Mavrilor, în timpul împărăției lui Dioclețian. Și neplecându-se să aducă jertfă idolilor, i s-a luat cingătoarea ostășească și vrednicia pe care o avea și a fost bătut până la sânge. Dar el a răbdat și n-a scos nici un cuvânt, încât a mirat și a înspăimântat pe împărat. Pentru aceasta a fost și mai mult chinuit și apoi a fost aruncat în temniță. Și după opt zile, și-a dat în mâinile lui Dumnezeu cinstitul său suflet, iar din trupul lui s-a răspândit multă mireasmă.

Tot în această zi, pomenirea sfinților opt mucenici de la Niceea, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Evtasia, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Ilie, făcătorul de minuni.

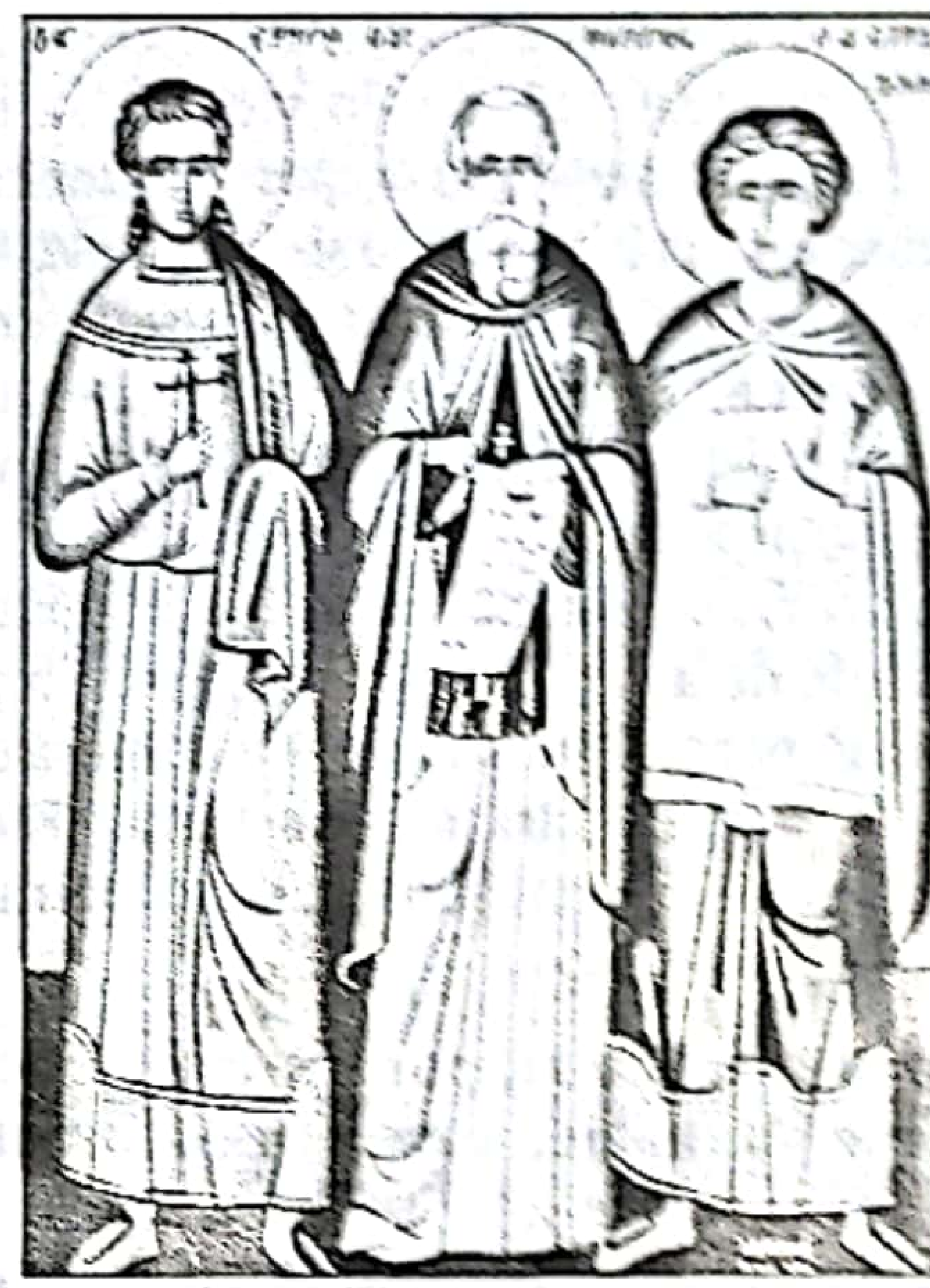
Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Teodor al Evhaitelor, a cuvioasei Teodosia cea din Alexandria și a sfântului mucenic Alexandru cel din apropierea sfinților apostoli.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treisprezecea, pomenirea sfinților mucenici Ermil și Stratonic.

Acești doi sfinți mucenici au trăit pe vremea împăratului Liciniu. Sfântul Ermil era diacon și, mărturisind înaintea împăratului numele lui Hristos, mai întâi a fost bătut cu toiege de aramă peste față. Și cu toate că era plin de răni, el îndemna pe prietenul său Stratonic să nu se spăimânteze și să-și țină firea, căci atunci când Ermil era bătut cu toiege, Stratonic plângea de mila lui. Atunci au priceput călăii că și el este de un gând și de o voință cu Ermil. Deci, fiind întrebat de împărat, a mărturisit că este creștin. Atunci, bătându-l și pe el, l-au aruncat împreună cu Ermil, în apa Istrului, adică în Dunăre, unde amândoi au primit fericit sfârșit.

Sfântul Mucenic Ermil; Cuv. Maxim Cavsocalivitul și Sfântul Mucenic Stratonic

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Iacob cel din Nisibe, în Mesopotamia.

Cuviosul Iacob s-a născut și a crescut în marea cetate a Nisibei. Și iubind viața cea pașnică și liniștită s-a retras în munți și s-a supus vitejește lipsurilor pustiului, vara fiind ars de soare, iarna chinuit de ger și de îngheț. Hrana lui erau ierburile sălbatice, băutură apa, cu măsură, iar haină, un biet acoperământ. În timp ce își secătuia trupul în acest chip, dobândea multă hrană duhovnicească pentru suflet. De aici îi venea îndrăzneala către Dumnezeu și puterea de a vedea cele viitoare; iar din harul Duhului Sfânt a primit puterea de a face minuni. Trecând odată pe o cărare, a văzut câteva femei stând fără rușine lângă un izvor. El a făcut ca izvorul să sece, iar femeilor le-a albit părul capului. Rugat fiind, a făcut ca apa să iz-

vorască iarăși, însă pe femei le-a lăsat cu capul înălbit. Pe un judecător persan, care făcuse o judecată nedreaptă, l-a îngrozit. Căci aflându-se acolo o piatră mare, sfântul a blestemat-o de s-a zdrobit, așa că a îngrozit pe cei ce erau de față. Și temându-se judecătorul a înnoit judecata și a dat hotărâre dreaptă. Niște scamatori, lăsând să se creadă că unul din ei este mort, au cerut ajutor de la fericitul Iacob, care trecea pe acolo. Fericitul a dat cu adevărat morții pe cel prefăcut mort; dar după aceasta iarăși l-a înviat. Când era episcop în patria sa Nisibe, a fost de față și el la sinodul de la Niceea, unde necuratul Arie a fost anatematizat. Acesta după ce a fost caterisit, vrând prin viclenie să intre în biserică și să slujească, a murit, datorită rugăciunilor lui Iacob, vărsându-și intestinele. Când Sapor, împăratul perșilor, a venit și a înconjurat Nisibe cu multe meșteșugiri, și se gătea să intre în cetate, sfântul numai s-a arătat, iar perșii au fost puși pe fugă, căci un nor de muște și de țânțari războindu-se cu ei, le-a înțepat caii și elefanții, de au rupt legăturile și s-au împrăștiat. Iar împăratul, cuprins de nedumerire, s-a întors în țara lui, fără nici un câștig. Făcând aceste minuni și ajungând la adânci bătrâneți, fericitul Iacob a încetat din viață.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Atanasie, care, fiind bătut cu toiege, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Pahomie și Papirin, care în râu s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea târnosirii Mănăstirii proorocului Ilie, din Valea Adâncă.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Maxim Cavsocalivitul, care a sihăstrit în Sfântul Munte al Athosului, la anul o mie trei sute douăzeci, și care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea sfinților cuvioși părinți uciși în Muntele Sinai.

Acești cuvioși părinți dorind după viața cea pustnicească au lăsat toate cele lumești și au mers să locuiască în pustiu. Împreună cu ei era și fericitul Nil, fost prefect în Constantinopol, care, fiind foarte învățat și având dar de la Sfântul Duh, a scris multe cărți de folos, îndemnătoare spre nevoințe pustnicești, și despre viața, robirea și uciderea acestor cuvioși părinți. Aceștia au fost uciși de vlemizi, oameni de neam barbar, care trăiau în Arabia, până spre Marea Roșie și Egipt, și care și mai înainte cu mulți ani, pe timpul împărăției lui Dioclețian și a lui Petru, patriarhul Alexandriei, au ucis pe cei ce sihăstreau aici în muntele Sinai. După moartea voievodului lor, saracinii care locuiau și ei în Muntele Sinai, pornind asupra lor, au ucis pe mulți sihaștri; numai puțini au scăpat, fugind în cetate. Dar noaptea s-a arătat o pară de foc, care cuprindea tot muntele și se înălța până la cer. Saracinii s-au speriat de aceasta și au fugit, lepădându-și armele. Numărul celor uciși întâi a fost treizeci și opt, având multe răni pe trupurile lor. Printre cei morți s-au aflat încă doi vii, Sava și Isaia. Din cei uciși, unora li se tăiaseră capetele de tot, altora li se țineau capetele numai într-o bucată de piele; iar alții aveau capetele despicate în două. Cei doi părinți rămași vii au îngropat pe cei uciși și au povestit mai târziu cele întâmplate.

Tot în această zi, pomenirea celor treizeci și trei de părinți uciși în Rait.

Mucenicia Sfinților Părinți uciși în Sinai și Rait

Acești fericiți părinți petreceau viață pustnicească, acolo unde sunt douăsprezece izvoare de apă și șaptezeci de trunchiuri de finic. Dar trei sute de vlemizi, pornind cu luntre mari, au trecut marea Etiopiei și ajungând într-un loc oarecare, găsind o corabie mare și urcându-se în ea, au ajuns în țara faraonilor. Cei de acolo le-au ieșit în întâmpinare, dar au fost biruiți de vlemizi, care au ucis patruzeci și șapte de bărbați. Vlemizii le-au răpit femeile și copiii, apoi s-au dus în cetate, unde se găsea biserica sfinților părinți. Aceștia închiseseră poarta și își așteptau moartea. Deci vlemizii, intrând în cetate și negăsind bani, i-au ucis pe toți părinții. Apoi luându-și robii, s-au dus să treacă marea; dar oamenii luați de corvoadă afundaseră corabia și fugiseră. De aceea vlemizii înfuriindu-se, au înjunghiat pe toți robii și apoi s-au înjunghiat cu toții, unii pe alții.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Teodul, fiul lui Nil cel înțelept.

Acest cuvios părinte era fiul lui Nil cel înțelept, cel ce fusese prefect în Constantinopol și care lăsând mărirea lumii, s-a călugărit împreună cu fiul său, în muntele Sinai. Deci, trăind ei acolo împreună cu alții viață pustnicească, i-au lovit fără de veste barbarii, care au început a-i înjunghia pe sfinții părinți. Nil a putut fugi, dar fiul său Teodul și alt tânăr au fost luați robi. Ajungând barbarii la corturile lor au hotărât să jertfească luceafărului de dimineață pe cei robiți. Noaptea însă tânărul a fugit și a rămas Teodul singur. Dumnezeu a îngreuiat de somn pe barbari, care s-au deșteptat numai după răsăritul soarelui, când nu mai era timpul potrivit să aducă jertfă, așa că au hotărât să vândă pe Teodul. Dar nedându-le nimeni mai mult decât doi galbeni, unul din barbari a vrut să-l junghie. În cele din urmă Teodul a fost cumpărat de episcopul de acolo, care l-a slobozit. Iar Teodul a viețuit în mânăstire plin de evlavie, până la trecerea din această lume.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Ștefan, care a făcut mânăstirea Hinolacul.

Acest sfânt Ștefan era din părțile Răsăritului, de bun neam. Din tinerețe a râvnit după viața sihăstrească, umblând prin mânăstirile de la Iordan și din pustiu: a sfântului Eftimie, a sfântului Sava și a sfântului Teodosie. Iar după ce a cunoscut bine felul de trai al fiecăruia, a venit la Constantinopol pe vremea împăratului Leon Isaurul și a fost primit pe lângă patriarhul Gherman, pe lângă care, rămânând câtăva vreme, a învățat multe lucruri bune de la acesta, care l-a luat pe lângă sine, ajungând apoi bun sfetnic al patriarhului. Întemeind apoi mânăstirea Hinolacul și viețuind în ea, s-au adunat acolo mulțime de călugări care erau bine povățuiți și aduși la măsura vârstei plinirii lui Hristos. Deci, binevietuind, i s-a descoperit de sus timpul când sufletul lui avea să zboare de la cele de jos la locașurile dumnezeiești.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Sava, arhiepiscopul Serbiei și ctitorul sfintei mânăstiri a Hilandarului.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Agni, care fiind aruncată într-o temniță întunecată, acolo s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciune, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincisprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Pavel Tebeul.

Acest cuvios părinte a trăit pe vremea lui Deciu și a lui Valerian, prigonitorii creștinilor. El era de neam din Egipt, din Teba de jos, și înțelegând că cumnatul său vrea să-l vândă ca să-i poată opri partea cuvenită din averea părintească, a fugit în munți. Aici și-a schimbat teama de prigonitori în dor de călugărie. Și intrând într-o peșteră, din adâncul pustiului, și-a petrecut toată viața în pace și în înlăturarea tuturor dorințelor, și a trecut către Domnul, la adânci bătrâneți. Auzind de viața lui cea îmbunătățită, marele Antonie l-a căutat și găsindu-l s-a minunat și de locul cel anevoios în care trăise și de lungimea vieții lui și de depărtarea de orice așezare omenească. Căci Pavel a fost cel dintâi care a cutezat să meargă până în adâncul pustiului, unde și-a îndelungat nevoințele până la o sută treisprezece ani, după ce părăsise de tânăr grijile lumești.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ioan cel sărac pentru Hristos, care s-a mai numit și Colibașul.

Acesta era de fel din Constantinopol și era fiul lui Eutropie senatorul și al Teodorei. De mic copil a plecat din școală unde învăța carte, fără știrea părinților și a învățătorilor, în tovărășia unui călugăr, și s-a dus în Mânăstirea Achimiților, adică a neadormiților, unde s-a făcut călugăr, petrecând întru multe nevoințe. Dar vicleanul diavol l-a îmboldit cu dorul părinților și atunci, cu voia egumenului mânăstirii și a fraților, s-a dus la casa părintească îmbrăcat în rasă. Dar nu s-a făcut cunoscut cine este, ci locuia în rugăciune și în lipsuri, într-o colibă mică lângă poarta casei părintești, batjocorit de slugi și uitându-se la părinții săi, care treceau pe lângă el îmbrăcați în podoabe lumești, fără să știe că el este fiul lor. Când a fost să moară, a chemat pe maica sa, care l-a cunoscut după Evanghelia ferecată în aur, dată lui de părinți pe când era în școală. Și așa și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Cuviosul Pavel Tebeul și Sfântul Ioan Colibașul

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Pansofie.

Acesta era din Alexandria și avea ca tată pe Nil proconsulul, care era un mare dregător. Fiind isteț din fire și bogat, și văzând în casa părintească apucături bune, a sporit până la culmea învățăturii atât a celei elinești, cât și a celei creștinești. Iar după moartea tatălui său, împărțindu-și bogăția la cei săraci, s-a dus în pustiu, căutând pe Domnul. Douăzeci și șapte de ani a locuit în singurătate, înălțându-și mintea de la cele de jos la cele de sus și vorbind cu Dumnezeu. Pentru că nu se poate ascunde lumina sub obroc, a fost pârât lui Augustalie, ighemonul Alexandriei, căruia i se încredințase, de către Deciu, prigoana împotriva creștinilor. Deci, stând înaintea lui, l-a înfruntat înșelăciunea credinței și i-a rușinat trufia. Pentru aceasta a fost bătut cumplit, și așa a dobândit cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfinților șase părinți din pustiu, care în pace s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a șaisprezecea, amintirea cinstitului lanț al sfântului apostol Petru.

În această zi ne amintim de cinstitul lanț al sfântului Petru, cu care l-a legat Irod Tetrarhul, precum spune evanghelistul Luca, în faptele Apostolilor. Îngerul care s-a arătat a dezlegat pe Petru; iar lanțul a fost păstrat de credincioși cu pază, trecând de la unii la alții, până când binecredincioșii împărați l-au adus la Constantinopol. Aici a fost așezat în biserica

Închinarea lanțului Sfântului Apostol Petru

sfântului Petru, și cinstirea lui se face în această biserică cu evlavie.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici și frați buni: Pevsip, Elasip și Mesip și a bunicii lor Neonila.

Acești sfinți mucenici erau toți trei din Capadochia, foarte iscusiți la îmblânzirea cailor tineri sălbatici și la întrecerile în alergările de cai. Odată, la o serbare, dată în cinstea zeiței Nemesis, în patria lor, au chemat la ospăț și pe Neonila, bunica lor. Aceasta fiind creștină își bătea joc de idoli și le vorbea despre iconomia lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră. Iar ei și-au adus aminte de vedeniile avute în vis, când au fost sfătuiți să creadă în Hristos. Deci, crezând, au surpat idolii și au mărturisit pe Hristos în mijlocul adunării de oameni. Pentru aceasta au fost aruncați în foc de elini, stăpânii lor. Și așa au luat cununa muceniciei toți trei, împreună cu bătrâna Neonila.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Danact, citețul.

Acest sfânt mucenic era din Iliric, din locul numit Avlovna, fiind citeț al bisericii de acolo. Năvălind păgânii, el a luat veșmintele bisericii ca să le scape și a fugit cu ele; dar într-un sat a fost prins de păgâni și silit să jertfească idolului Dionis. Și neplecându-se la aceasta, a fost omorât cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului sfințit mucenic Damaschin, care a mărturisit în satul Gabrovo, de lângă Târnovo, în anul 1771, și care prin sugrumarea s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINXAR

În această lună, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Antonie cel Mare.

Cuviosul Antonie cel Mare a fost de neam egiptean și a învățat credința creștină de la părinții și de la bunicii săi.

A trăit pe vremea împăraților Dioclețian și Maximian, ajungând până în zilele bine credinciosului împărat Constantin și ale fiilor lui. Și dedându-se vieții pustnicești, atât de mult a întrecut pe toți, încât s-a făcut pildă tuturor pustnicilor de după el. Lucru minunat este că el a ajuns cel dintâi îndrumător și dascăl al vieții de obște și numai el singur a atins hotarul cel mai desăvârșit al pustniciei, precum arată istoria vieții lui.

Multe ar mai trebui să spunem despre faptele vieții lui și despre învățăturile lăsate de el. Vom spune însă numai că aflându-se în trup muritor, se depărta de cele trupești, vedea sufletele care la moarte ieșeau din trupuri și pe demonii care le îndrumau, ceea ce este o însușire numai a ființelor fără de trup și duhovnicești.

Deci, trăind o sută și cinci ani, s-a mutat la Domnul. Viața lui a scris-o Atanasie cel Mare, episcopul Alexandriei.

Sfântul Antonie cel Mare

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Antonie cel Nou, purtătorul de Dumnezeu și făcătorul de minuni, care a sihăstrit în schitul Veria, și care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea evlaviosului împărat Teodosie cel Mare.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Ahila, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea celor între sfinți părinții noștri Atanasie și Chiril, patriarhi ai Alexandriei.

Sfântul Atanasie a trăit în zilele marelui împărat Constantin și ale urmașilor săi. A luat parte la Sinodul întâi ecumenic de la Niceea, unde, diacon fiind, a rușinat pe Arie prin înțelepciunea și dovezile aduse din Sfânta Scriptură. După moartea lui Alexandru a ajuns arhiepiscop al Alexandriei, dar a fost alungat de împăratul Constantin prin multe locuri și multe a pătimit, fiind continuu prigonit timp de patruzeci și doi de ani. Mântuitorul Hristos, a Cărui Dumnezeire a apărat-o cu îndârjire, l-a așezat la bătrânețe iarăși în scaunul arhiepiscopiei sale, de unde s-a mutat către Domnul.

Iar sfântul Chiril a trăit în zilele împăratului Teodosie cel Mic, fiind nepot și urmaș în scaun al lui Teofil, arhiepiscopul Alexandriei. Sfântul Chiril a fost apărător la Sinodul al treilea Ecumenic din Efes, unde a înfruntat pe rău-credinciosul Nestorie, care a bârfit multe hule împotriva Sfintei Stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu. Deci, strălucind cu multe bunătăți sufletești, sfântul Chiril a răposat întru Domnul în ce privește făptura lor, sfântul Atanasie era un om de statură potrivită, puțin

Sfântul Ierarh Atanasie cel Mare și Sfântul Ierarh Chiril al Alexandriei

cam spătos și cam gârbovit, cu fața veselă, cu culoarea feței plăcută, pleșuv, cu nasul puțin încovoiat, barba nu lungă, dar lată, acoperindu-i obrajii, cu gura mică, nu prea cărunt, nici de tot alb, ci numai puțin gălbui.

Iar sfântul Chiril avea fața netedă, sprâncenele groase, mari și încercuite îi împodobeau fruntea; nasul încovoiat cu nările pleoștite; obrazul lat, buzele groase, gura largă, cam pleșuv la tâmple, barba deasă, lungă și cuvioasă, cu părul des și gălbui amestecat cu căruntețe.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Xenia, care în foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Marcian cel din Cipru.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a nouăsprezecea pomenirea cuvioșilor noștri părinți Macarie Egipteanul și Macarie Alexandrinul.

Sfântul Macarie Egipteanul s-a născut și a crescut pentru viața pustnicească. Din fragedă copilărie îndeletnicindu-se cu fapta bună și iubind viața virtuoasă și împodobindu-se cu ea, a ajuns locaș dumnezeiesc al Duhului. A dobândit atâta răbdare în ostenelile lui pentru fapta bună, încât a primit puterea să gonească duhurile necurate. El avea deopotrivă și darul înțelegerii; spunea mai dinainte ce avea să se întâmple și era făcător de minuni. Pentru toate acestea după rugămintea îndelungată a arhiereului de atunci, a primit preoția, căci arhiereul a hotărât să nu stea ascunsă făclia sub obroc, ci a căutat să-și sfințească mâna, prin atingerea de el. După sfințire Macarie s-a dedat la nevoințe și mai grele: a făcut o hrubă pe sub pământ, care începând de la chilia lui, se întindea pe o lungime de o jumătate de stadiu, și la capătul hrubei și-a săpat cu mâinile lui o peșteră. Când veneau mulți oameni să-l cerceteze, el intra în hrubă și se ascundea în peșteră și nimeni nu-l afla. Cât despre mâncare și băutură, este de prisos să mai vorbim, de vreme ce trupul prin înfrânarea cea desăvârșită

și dumnezeiască mărturisea aceasta. Odată, venind la el un eretic, stăpânit de demonul îngâmfării și zicând că nu există învierea morților, ca să-l înfrunte pe acest eretic, cuviosul a înviat pe un mort. Și zicea cuviosul că sunt două cete de demoni; una se luptă cu oamenii prin patimi înspăimântătoare și alta, a îngâmfării, împinge pe oameni la rătăcire. Satan rânduiește ceata din urmă la fermecători și la eretici. Acest sfânt a proorocit urgia Domnului asupra ucenicului său, care ascundea lucrurile săracilor și nu se pocăia și pentru aceasta s-a și îmbolnăvit de lepră. Iar pe unul, care împins de demon mânca în fiecare zi câte trei coșuri de pâine, și bea un vas mare de vin, l-a făcut să mănânce numai trei bucăți mici de pâine. Cuviosul Macarie a văzut și pe diavol cum își purta meșteșugirile și înșelăciunile în tigvulițe. Pe Teopempt monahul, cel înșelat de diavol, l-a îndreptat. El a auzit glas dintr-o tigvă uscată a unui preot al idolilor, care se găsea în pustiu, zicând că prin mijlocirea rugăciunilor lui cei din chinurile iadului se ușurează puțin. A proorocit pustiirea așezărilor călugărești de la Skit. Pe un mort l-a înviat, ca să spună unde a ascuns averea unor oameni și iarăși a poruncit de a adormit. Deci cu astfel de lucruri dumnezeiești fiind împodobit, a părăsit viața la adânci bătrâneți, trăind nouăzeci de ani.

Iar sfântul Macarie Alexandrinul a fost preot al așezărilor călugărești numite Chilii. El a dovedit liniște și răbdare deplină și a săvârșit lucruri mărețe și minuni. De faptele lui cele bune s-a minunat și marele Antonie zicând: «Iată Duhul Sfânt S-a odihnit întru tine, și vei fi mai departe moștenitor al faptelor mele bune". Acest Macarie, când auzea că cineva a făcut o faptă duhovnicească de seamă, umplându-se de râvnă, o îndeplinea și el. Astfel, auzind că monahii de la Tabenisi în tot postul mare mâncau bucate negătite la foc, s-a hotărât să nu mai mănânce șapte ani bucate pregătite la foc, ci numai verdețuri crude și legume muiate. Se lupta să înlăture și somnul: douăzeci de zile și douăzeci de nopți n-a intrat sub vreun acoperământ, ci a stat afară în arșița zilei și în frigul nopții. Odată, fiind necăjit de demonul desfrânării, s-a dus într-un pustiu îndepărtat, unde a stat gol șase luni și unde țânțarii mari ca viespele l-au înțepat cumplit, încât i-au bășicat tot trupul; iar după cele șase luni, întorcându-se la chilia lui, numai după glas a fost cunoscut, căci trupul i se schimbase, asemănându-se cu al leproșilor. Odată, săpând un puț, un șarpe otrăvitor s-a atins de mâna lui; iar el prinzându-l l-a omorât, zicând: «Nefiind trimis de Dumnezeu, cum ai îndrăznit să te atingi de mine?» Altă dată a intrat în Mânăstirea Tabenisioților, îmbrăcat în haine mirenești, vrând să afle cum viețuiește fiecare dintre cei de acolo. Și sosind Postul cel mare, a văzut la ei purtări felurite: astfel, unul mânca în fiecare seară, altul la două, altul la trei, altul la cinci seri; iar alții, stând toată noaptea în picioare, a doua zi se așezau la lucru. Macarie însă, udând mlădițe de finic, a stat într-un colț până s-au împlinit patruzeci de zile și a sosit Paștile. Și în toate aceste zile n-a gustat nici pâine, nici apă, nu a făcut nici îngenuncheri, n-a șezut, nu s-a culcat și nu a gustat nici un fel de hrană, decât numai duminica puțină varză crudă. Se mai istorisește despre acest sfânt că odată, șezând în ogradă și grăind altora lucruri folositoare, a intrat o hienă, aruncând la picioarele sfântului puiul ei orb. Iar sfântul dând cu scuipat peste ochii lui l-a făcut să vadă: hiena l-a luat și a ieșit afară. Și a doua zi dimineața a adus grăbită o piele de oaie fericitului, care a zis către ea: «Eu nu primesc lucruri nedrepte", iar ea plecându-și capul a ieșit din ogradă.

Acest Macarie a văzut și el pe diavol purtând tot felul de înșelăciuni, înfășurate într-o haină zdrențuită și părând că sunt închise în niște tigvulițe.

Sfântul Ierarh Marcu Eugenicul și Sfântul Cuvios Macarie Egipteanul

Sfântul Macarie era mic de stat, slab și spân, având numai câteva fire de păr pe buză și în vârful bărbii. Căci din cauza asprimii ostenelilor sihăstrești, nici părul nu i-a crescut. Trăind astfel în pustnicie și ajungând la adânci bătrâneți, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Eufrasia.

Această muceniță a fost din cetatea Nicomidiei și a trăit pe vremea împăratului Maximian. Era de neam vestit, fiind împodobită cu obiceiuri înțelepte și bune.

Deci, nevrând să jertfească demonilor, a fost bătută cumplit. Și rămânând mai departe neînduplecată a fost dată unui bărbat barbar, să fie batjocorită. Dar ea l-a amăgit pe acesta zicându-i că, dacă nu o va necinsti, îi va da o doctorie care îl va feri de loviturile săbiilor și de năvălirile vrăjmașilor. Și ca dovadă a tăriei acestei doctorii, i-a zis să-și încerce sabia pe gâtul ei, care ar rămâne neatins de orice lovitură. Acest barbar crezând spuselor ei și-a repezit cu putere sabia în această muceniță, care-și întinsese gâtul, și așa i-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea aducerii moaștelor celui între sfinți părintelui nostru Grigorie Teologul, în biserica Sfinților Apostoli.

Tot în această zi, pomenirea minunii celei mari din Niceea, când sfântul Vasile cel Mare a deschis prin rugăciune ușile bisericii sobornicești și a dat-o în seama ortodocșilor.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Meletie Valisiotul Mărturisitorul, care a trăit în anii o mie două sute trei.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Marcu Eugenicul cel din Efes, singurul luptător, apărător și păzitor al Ortodoxei.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinții părintelui nostru Arsenie, arhiepiscopul Cherchirei, care în pace s-a săvârșit.

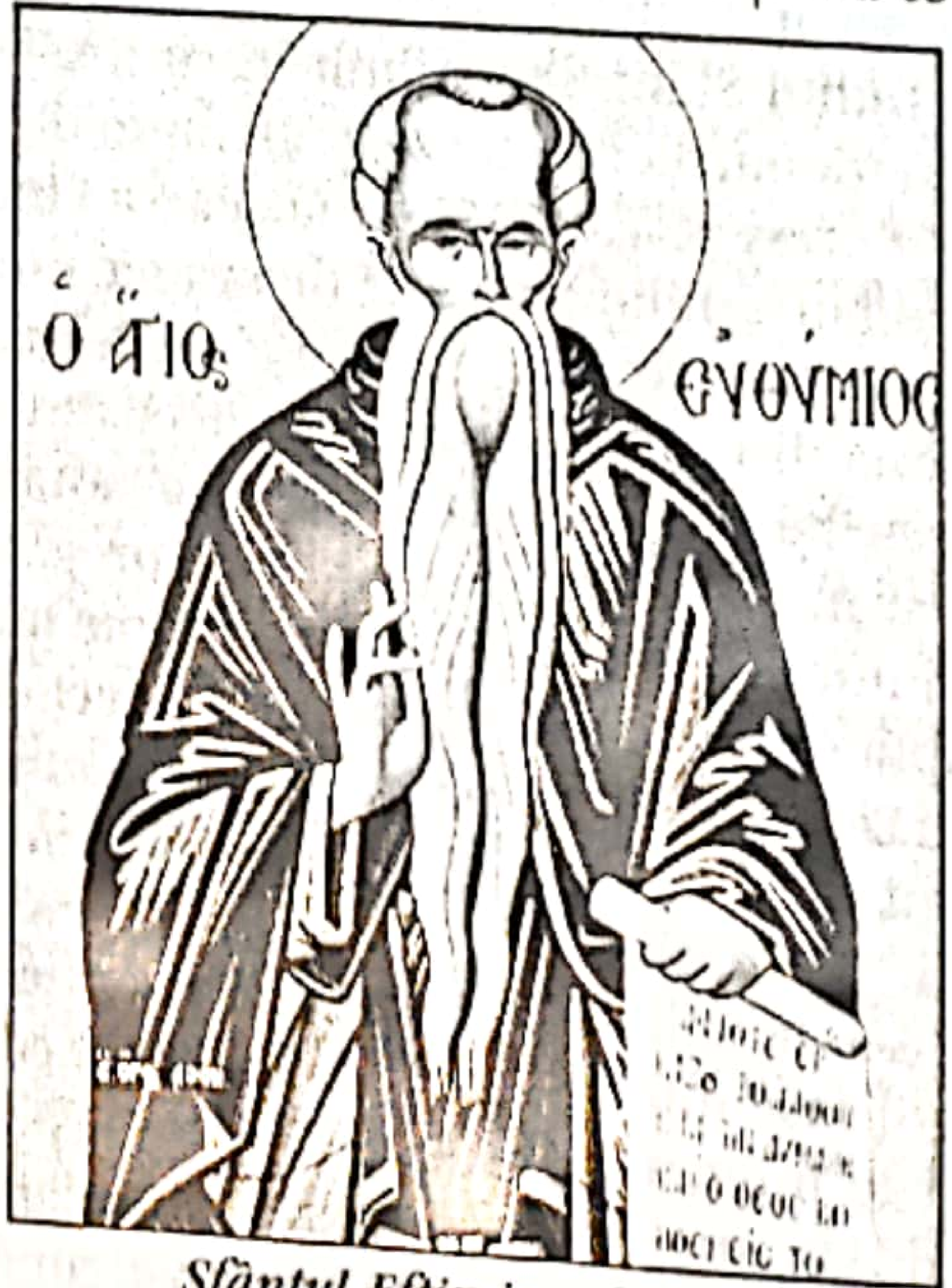
Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Eftimie cel Mare.

Acest cuvios părinte, Eftimie cel Mare, a trăit pe vremea împăratului Grațian. S-a născut în Melitina, în cuprinsul mitropoliei Armeniei, din pântece sterp și neroditor, ca și sfântul Ioan Botezătorul. Părinții lui, Pavel și Dionisia, erau oameni cucernici. Numele și l-a primit potrivit cu făgăduința de sus, căci pe când părinții lui se rugau să aibă fii, glas de sus a venit spunându-le să se bucure și să fie cu voie bună (iar numele Eftimie pe elinește înseamnă voie bună).

După moartea tatălui său, a fost dus de maica lui la Evtroiu, marele episcop al Melitinei, și acesta l-a rânduit în ceata clericilor. Având aplecare către învățăturile cele sfinte și întrecând în nevoințe și în săvârșirea faptelor bune pe toți cei deopotrivă cu el, a fost silit să se hirotonisească preot și să primească purtarea de grijă a sfintelor mânăstiri și schituri. Când a ajuns în vârsta de 29 de ani, s-a dus la Ierusalim și s-a sălășluit într-una din peșterile din munte, împreună cu cuviosul Teoctist. Aci a izbăvit pe mulți din boli grele. Se zice că și el a hrănit, cu puține pâini mici, patru sute de oameni călători, care veniseră la mânăstirea lui. Și pe multe femei, care nu nășteau le-a fă-

Sfântul Eftimie cel Mare

cut roditoare, cu ruga lui, așa cum și el, cu puterea lui Dumnezeu, se născuse din cea care vreme îndelungată fusese stearpă.

Ca și Ilie a deschis porțile cerului și a tămăduit pământul de nerodire. Strălucirea lăuntrică a sufletului acestui cuvios a vădit-o și stâlpul de foc, care se pogora din cer, când cuviosul slujea, și sta lângă el până se sfârșea Sfânta Jertfă, văzut fiind de toți cei din jurul lui. El vedea cu mintea și gândurile celor ce se apropiau de Sfânta Cuminecătură, cunoscând pe cel ce venea cu cugetul curat și pe cel ce era întinat, iar acesta era semnul curăției celei mai desăvârșite. Acest fericit ajungând la nouăzeci și șapte de ani s-a mutat către Domnul, în zilele împăratului Leon cel Mare.

Era cuvios la chip; la fire fără de răutate, alb la față, vioi la trup, dar stăpânit, cărunt la păr și avea barba lungă până la brâu. Se mai spune despre el că, la moartea unui călugăr care trecea drept om înțelept și înfrânat, dar care în fapt era cu totul altfel, fericitul a văzut un înger trăgându-i sufletul din el cu o suliță, și a auzit și glas care vădea faptele rușinoase cele ascunse ale monahului.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Vas, Eusebiu, Eutihiu și Vasilid.

Acești sfinți mucenici, au trăit pe vremea împăratului Diocletian. Ei erau plini de bogăție și membri ai senatului. Au crezut în Hristos și au primit botezul, atunci când au văzut pe episcopul Teopemt, cum răbda chinuri și cum făcea minuni cu puterea lui Hristos. De aceea, fiind aduși în fața împăratului, li s-au luat mai întâi brâiele, apoi au primit tot felul de chinuri de moarte. Sfântul Vas a fost băgat într-o groapă până la mijloc, i s-au tăiat mâinile și măcelărindu-i-se tot trupul și-a dat duhul. Sfântul Eusebiu a fost spânzurat cu capul în jos și tăiat în bucăți cu securea. Sfântul Eutihie a fost întins pe patru pari până ce s-a rupt în trei bucăți. Sfântului Vasilid i-au spintecat pântecele cu un cuțit. Și așa au primit cununa mucenicieі.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici In, Pin și Tim.

Acești trei sfinți mucenici, de neamul lor dintr-o țară de la miazănoapte, fiind prinși de barbarii închinători la idoli, au fost duși la stăpânitorul locului, care, văzând că mucenicii mărturisesc pe Hristos, i-a osândit să piară prin înghețare. Deci sfinții au fost legați de niște stâlpi, înfipți în apa unui râu. Și era iarnă. Apa a înghețat ajungând nemișcătoare ca și trupurile nemișcate ale sfinților. În acest chip și-au sfârșit viața și și-au dat sufletele lor fericite în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea fericitului Petru Vameșul.

Pe timpul împăratului Iustinian, lui Petru acesta care era patrician, i s-a încredințat toată ocârmuirea Africii. Dar era foarte crud și nemilostiv; pentru acesta fusese supranumit Zgârcitul. Odată, un sărac s-a apropiat de el, căutând să-i ceară milostenie; dar el apucând o pâine, (că tocmai atunci brutarul îi aducea pâinile gătite pentru el) a aruncat cu ea după sărac, ca și cum ar fi aruncat cu o piatră. Dar nici n-au trecut două zile că s-a îmbolnăvit greu și în timpul bolii i s-a părut că vede o balanță; de partea stângă a balanței se aflau niște bărbați întunecați la chip, care puneau în taler faptele lui cele rele, iar de partea dreaptă erau niște bărbați îmbrăcați în haine albe și minunați la față, care nu găseau ce să pună în taler ca să se cumpănească, decât pâinea ce o aruncase cu mânie săracului. Acestea văzându-le Petru, și-a venit în simțiri și după ce s-a sculat din boală a împărțit la săraci toată avuția lui, ba unuia i-a dat și haina de pe el; iar în vis a văzut pe Hristos purtând haina aceasta. Apoi fericitul s-a vândut rob la un argintar și prețul vânzării l-a dat tot la săraci. În urmă văzând fericitul că are să fie cunoscut cine este, a căutat să fugă din casa stăpânului său și a zis către portar care era mut și surd: în numele lui Hristos, auzi-mă și-mi deschide poarta. Și minune, surdo-mutul a început să audă și să vorbească. Deci, deschizându-i-se, a fugit, ducându-se la Ierusalim și de acolo la Constantinopol, unde a și adormit în Domnul. A fost îngropat în casa lui, în locul numit al Boului.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Tira și Agni.

Tot în această zi, pomenirea evlaviosului împărat Leon cel Mare din Tracia, numit Machelis.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Ana.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Zaharia, care a mărturisit în Paleopatra din Peloponez și, zdrobindu-i-se picioarele, s-a săvârșit la anul 1782.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și una, pomenirea cuviosului nostru părinte Maxim Mărturisitorul.

Cuviosul părinte Maxim a trăit până în zilele răucredinciosului împărat Constans, care a împărățit între anii 642-648. Canstans a fost tatăl binecredinciosul împărat Constantin Pogonatul și nepotul viteazului împărat Heraclie, cel care a biruit pe perși, de unde a adus în spate crucea Domnului, de la Ctesifon până la Ierusalim, în anul 629, la 14 septembrie. Cuviosul Maxim fiind iscusit în treburile politice, învățând și meșteșugul bunei cârmuiri, și cu fire bună și minte dreaptă fiind împodobit, a ajuns la împărații cei dinainte sfătuitor împărătesc și secretarul cel dintâi. Dar pentru că se răspândea părerea greșită și vicleană a celor ce ziceau că Mântuitorul a avut numai o voință, înlăturând prin această părere credința în cele două firi ale lui Hristos și pentru că cei răucredincioși răspândeau prin piețe porunci greșite, care întăreau acest eres și lipeau aceste porunci chiar înaintea bisericii celei mari, cuviosul Maxim neputând răbda să se pângărească și el laolaltă cu toți nelegiuiții aceștia, părăsind dregătoriile lumești, n-a mai voit să locuiască în sălașurile păcătoșilor, și a mers la Mânăstirea din Hrisopoli, unde s-a călugărit și a ajuns mai apoi egumen al mânăstirii. Aprinzându-se de dumnezeiască râvnă s-a dus la Roma cea veche, și a înduplecat pe fericitul papă Martin, să strângă un sobor al locului aceluia și să dea anatemei pe începătorii și pe pricinuitorii acestui eres păgânesc, care susțineau că în Hristos este numai o singură voință. El a alcătuit multe scrieri pentru mustrarea și rușinarea celor ce credeau în acest eres, și a scris cărți doveditoare despre adevărul credinței noastre, sprijinite pe Sfânta Scriptură, trimițându-le pretutindeni în lume. Întorcându-se de la Roma, împreună cu cei doi Anastasie, ucenici ai lui, el a fost adus ca vinovat înaintea Senatului care împărtășea împreună cu împăratul același eres. Și în timp ce toți se supuneau voinței împăratului, numai el s-a ridicat împotrivă și a îndemnat și pe alții să nu se supună, încredințându-i prin scrisori să nu-și schimbe credința lor. Din cauza aceasta a fost trimis la închisoare în Tracia și stăruind în dreapta credință i s-a tăiat mâna și limba. Din Tracia a fost trimis în exil în Lazichia, unde a trăit trei ani. Și în plinătatea vârstei fiind, după o boală scurtă, a răposat în Domnul, în anul 662 și a fost îngropat în Mânăstirea sfântului Arsenie, din acea țară a Lazilor, făcând în toate zilele multe minuni. Din cei doi ucenici ai lui, celui mai vârstnic i s-a tăiat și lui limba, și a fost trimis într-o închisoare îndepărtată. Iar cel mai tânăr a fost trimis într-o cetate din Tracia, unde și-a sfârșit viața.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Neofit.

Acest sfânt mucenic a fost din Niceea Bitiniei, fiu de părinți binecredincioși, pe nume Teodor și Florentina, în timpul împăratului Dioclețian. De la începutul vieții sale a fost plin de darul lui Dumnezeu. Astfel pe când era abia de 9 ani și învăța carte cu alți copii, făcea rugăciuni și sporea minunat la învățătură. Și venea o porumbiță de zbura în jurul patului lui, vorbind un grai omenesc. Întâmplându-se ca maica lui să moară, copilul a înviat-o prin rugăciunea sa.

Pornind apoi către muntele Olimpului, a intrat într-o peșteră, unde a fost călăuzit de porumbiță. Gonind fiara care se găsea acolo, a locuit în peșteră, fiind hrănit de un înger. Când a fost în vârstă de 11 ani, din arătare dumnezeiască s-a coborât din munte, și-a sărutat părinții, a dat la săraci din avutul lor și s-a întors în munte. La vârsta de 15 ani a stat înaintea guvernatorului Deciu, povățuit fiind de îngeri. Aici, pentru îndrăzneala lui neașteptată, întâi a fost supus la felurite chinuri, după care a fost omorât cu sabia de un barbar, care s-a repezit asupra lui.

Tot în aceasta zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Zosim, episcopul Siracuzei din insula Siciliei.

Acest cuvios părinte era din Sicilia, fiu de părinți credincioși, cucernici și bogați, care aveau o moșie lângă mânăstirea sfintei Lucia fecioara. După ce Zosim s-a născut și a fost înțărcat, a fost dăruit sfintei Lucia, împreună cu moșia. Și viețuind în mânăstire, a fost rânduit păzitor al raclei sfintei. Odată, ducându-se la părinți, acasă, aceștia nu i-au îngăduit să stea cu ei, ci l-au trimis înapoi la locașul sfintei, zicând că trebuie să stea acolo unde a fost dăruit. După treizeci de ani a ajuns egumen al mânăstirii, apoi a fost făcut episcop al cetății Siracuza, de Teodor, papa Romei. Și păstorind bine turma cuvântătoare încredințată lui și pe mulți întorcându-i de la necredință la credință și de la răutate la bunătate, a adormit în pace, trăind cincizeci de ani.

Tot în această zi, pomenirea pătimirii sfinților mucenici Evghenie, Valerian, Candid și Achila, care au mărturisit în Trapezunt.

Acești sfinți mucenici au luptat mucenicește pe vremea împăratului Diocletian, a lui Maximian și a lui Lisie Duca. Valerian, Candid și Achila ascunzându-se în munții Trapezuntei, Lisie i-a prins. Și mărturisind ei pe Hristos, Lisie i-a exilat într-o mică cetate din ținutul Lazichiei, numită Pitius. De acolo fiind aduși la Trapezunt și înfățișați lui Lisie au fost supuși la multe chinuri și apoi au fost închiși. După câteva zile, prinzând și pe Evghenie l-au bătut cu cruzime, apoi a fost dus împreună cu dregătorul în templul idolilor, unde sfântul rugându-se, au căzut toți idolii și s-au zdrobit ca praful. Pentru aceasta a fost și el supus la chinuri. Apoi toți sfinții fiind băgați într-un cuptor aprins și rămânând nevătămați, au fost omorâți cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Irina în biserica închinată ei de lângă mare și pomenirea sfintei mucenițe Agni.

Sfânta muceniță Agni era din cetatea Romei și se trăgea dintr-un neam strălucit. Viața ei se potrivea cu numele, căci era curată la suflet și la trup. Multe femei mergeau la dânsa și ea le învăța cuvântul adevărului și le îndemna să cunoască pe Hristos Dumnezeu și Lui unuia să-l slujească. Purtarea ei ajungând la cunoștința cârmuitorului, a fost luată și dusă înaintea lui, unde a fost silită să jertfească idolilor, spunându-i-se că dacă nu va jertfi va fi dusă în casa de desfrânare. Iar ea a zis: «Nici idolilor tăi nu voi jertfi, nici de desfrânare nu-mi pasă, căci cred cu hotărâre în Dumnezeul meu, Care mă va ajuta să scap din toate încercările». Acestea auzindu-le cârmuitorul cel nelegiuit, a chemat pe mai-marele casei de desfrânare și i-a dat în seamă pe Agni cea curată, ca să o ducă, cu o singură îmbrăcăminte pe ea, în casa de batjocură.

După ce a ajuns în casa aceea a satanei, și fiecare de acolo căuta să se apropie de ea ca să o batjocorească, nimeni nefiind împiedicat să se apropie de ea, ci, chiar mai mult, fiecăruia fiindu-i îngăduit să se apropie de ea fără teamă și cu nerușinare. Cei ce se îndreptau spre ea amorțeau cu toții și tuturor li se tăia pofta, rămânând ca și morți. Atunci unul plin de trufie și ca un cal turbat, după ce a batjocorit pe cei ce intraseră la sfânta și rămăseseră amorțiți, s-a apropiat cu multă obrăznicie de sfânta fecioară Agni, dar îndată a rămas fără suflare și a căzut la pământ. După trecerea de mai multă vreme, unul din cei de față a strigat, zicând: «Mare este credința creștinilor». Intrând și ceilalți, cu un glas au strigat cu toții: «Mare este puterea lui Hristos». Cârmuitorul, auzind acestea, avea sfânta să i se înfățișeze și au adus de față și pe cel mort. Apoi cârmuitorul i-a zis: «Spune, vicleană femeie, cum ai omorât pe acest tânăr?» Sfânta a răspuns: «Când ai poruncit să fiu batjocorită, pe cale, spre casa de desfrânare, s-a luat după mine, un tânăr

Sfântul Mucenic Neofit; Sfântul Maxim mărturisitorul și Sfânta Muceniță Agni

îmbrăcat în alb, care a intrat în casă și a stat lângă mine. Acesta a amorțit pofta tinerilor iar pe acesta care zace aici mort, care cu trufie și îndrăzneală căuta să se atingă de mine, l-a adus în starea aceasta pe care o vezi». Cârmuitorul a zis: «Cine este acest tânăr îmbrăcat în alb?» Iar sfânta a răspuns: «Domnul și Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său, ca să împiedice să fiu batjocorită». Cârmuitorul a zis iarăși: «De voiești să ne faci să credem că grăiești adevărul, roagă-te Dumnezeului tău și înviază-l». Atunci mucenița, ridicând mâinile spre cer și făcând rugăciuni, mortul îndată a inviat. Și s-au spăimântat toți de această minune preamărită și însuși cârmuitorul împreună cu ei a strigat: «Mare este puterea creștinilor și cu adevărat mare este Dumnezeul acestei preacinstite femei». Dar unii dintre cei necredincioși și necurați au strigat către cârmuitor: «Omoar-o, că prin vrăji face lucrurile acestea care par minuni». Atunci cârmuitorul a poruncit ca sfânta să fie arsă în foc. Deci, aprinzând un foc mare, sfânta, s-a pecetluit în semnul sfintei cruci și a intrat cu îndrăzneală în mijlocul focului și cu rugăciunea pe buze a zburat către Domnul, lăsându-și trupul în foc. După ce a contenit văpaia, unii creștini au luat pe ascuns sfintele ei moaște și cu cinste le-au îngropat, slăvind pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfinților patru mucenici din Tir, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Neofit. Îngrijitorul Mânăstirii Vatopedului, care a auzit glasul Născătoarei de Dumnezeu, ieșind din gura sfintei ei icoane, și care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea sfântului apostol Timotei, ucenicul sfântului apostol Pavel.

Sfântul apostol Timotei era din cetatea Listra. Tatăl său a fost elin și maică-sa evreică, numită Eunice. Timotei s-a făcut ucenic al apostolului Pavel și scriitor și propovăduitor al dumnezeieștii Evanghelii. Mai în urmă, apostolul Pavel l-a pus episcop în Efes, după ce sfântul Ioan Evanghelistul, episcopul cel dintâi al Efesului, fusese izgonit de împăratul Domițian în insula Patmos. Timotei a avut dascăl nu numai pe Pavel ci și pe Evanghelistul Ioan de care se alipise. Sfântul Irineu, episcopul Lugdunului, povestește că apostolul Ioan, fiind aruncat de valurile mării, a ajuns la Efes și mai apoi a fost iarăși izgonit în Patmos. Pe când fericitul Timotei cârmuia cu credință Episcopia Efesenilor, închinătorii la idoli, ținând odată o sărbătoare a lor numită catagoghion, în Efes, au ieșit pe străzi cu idolii în brațe și cu măciuci în mâini, cântând cântece, purtând măști, gonind ca niște tâlhari pe bărbați și pe femei, și omorând chiar pe mulți oameni din popor. Pentru aceasta, episcopul Timotei i-a dojenit și i-a îndemnat să se ferească de astfel de fapte urâte. Însă ei năvălind asupra lui cu măciuci l-au omorât. Sfintele lui moaște au fost aduse în Constantinopol de sfântul Artemie Duxul, din porunca marelui împărat Constantin, și au fost puse în biserica Sfinților Apostoli, unde i se face și pomenirea.

Tot în această zi, pomenirea sfântului cuvios mucenic Anastasie Persul.

Măritul mucenic Anastasie era de fel din Persia, și a trăit pe timpul lui Hosroe, împăratul perșilor și al lui Heraclie, împăratul romanilor, care a împărățit vitejește și creștinește între anii: 610 și 641.

Sfântul Mucenic Atanasie Persul și Sfântul Apostol Timotei

Anastasie se născuse în ţinutul Razih, în satul Nuni. La început se numea Magundat, fiind fiul vrăjitorului Vav, de la care a învăţat meşteşugul vrăjitoriei, mai înainte de a intra în ceata ostăşească a tiranilor. Perşii, prădând Ierusalimul, au luat mulţi robi, precum şi cinstitul lemn al făcătoarei de viaţă Cruci, pe care Domnul nostru Iisus Hristos a suferit pătimirea în trup. Pentru minunile făcute de sfânta Cruce în Persia, se dusese vestea că Dumnezeul creştinilor a venit acolo. Iar Magundat fiind biruit de dorul lui Dumnezeu, încerca cu multă osârdie să afle ce este cu sfânta Cruce. Şi aflând de la un creştin toată iconomia dumnezeiască a Crucii, a crezut în Hristos şi a dorit să se facă următor patimilor Lui. S-a dus apoi la Calcedon de unde aflând de înfrângerea perşilor de către Heraclie împăratul, a plecat la Ierapole, unde găzduind la un argintar, lucra împreună cu el meşteşugul argintăriei. De aici s-a dus la Ierusalim unde s-a botezat, fiind numit Anastasie. După aceea a intrat în mânăstirea sfântului Sava, unde a luat schima monahilor. Înaintând pe calea cea bună a virtuţilor, citea Sfintele Cărţi, învăţa pe de rost Psaltirea şi dorea cu ardoare să-şi sfârşească viaţa prin suferinţe muceniceşti şi prin sânge. Zugrăvelile de pe pereţii bisericilor cu chipurile sfinţilor şi vieţile lor scrise în cărţi îi aprindeau dorul să le urmeze pilda vieţii. Pentru aceasta a avut şi un vis, în care i s-a arătat un pahar de aur plin de vin pe care l-a băut, socotind că acesta era semnul că dorinţa lui de a mărturisi pe Hristos se va împlini. De aceea, după ce s-a împărtăşit cu dumnezeieştile Taine, a ieşit din mânăstire şi s-a dus în Cezareea Palestinei, unde întâlnindu-se cu nişte vrăjitori şi batjocorind faptele lor, a fost prins de ei şi dus la Marzavanas, stăpânul lor. Acesta l-a pus să care pietre, iar mulţi îl batjocoreau, smulgându-i barba şi bătându-l foarte rău. Mărturisind pe Hristos înaintea lui Hosroe, împăratul perşilor, şi neprimind să se întoarcă la legea lor persană a fost multă vreme chinuit şi în cele din urmă i s-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea sfinţilor mucenici Manuil, Gheorghe, Petru, Leon, Sioniu, Gavril, Ioan, Parod şi alţi trei sute şaptezeci şi şapte de mucenici.

Aceşti sfinţi mucenici, care se trăgeau din felurite locuri şi eparhii, erau locuitori ai Adrianopolei. Iar bulgarii cei necunoscători şi nemulţumitori au venit să pună stăpânire pe greci. Şi robind pe traci şi pe macedoneni, s-au îndreptat spre împărăteasa cetăţilor şi ajungând la Adrianopol au cucerit cetatea aceasta după trei zile de lupte, în anul 814. Atunci la Bizanţ împărăţea răucredinciosul Leon Armeanul, cel ce lupta împotriva sfintelor icoane; iar în fruntea bulgarilor se găsea Crum. Acesta, punând stăpânire pe Adrianopol, a gonit din cetate patru mii de creştini, împreună cu episcopul pe care l-a trântit la pământ şi l-a călcat cu picioarele pe grumaji. După moartea lui Crum a urmat Ducum şi apoi Diţeng, un om crud şi neomenos. Acesta spintecând în două pe marele episcop Manuil al Adrianopolei şi tăindu-i mâinile din umeri l-a aruncat spre mâncare câinilor. Dar pentru sălbăticia lui, fiind pedepsit de Dumnezeu cu orbirea, a fost ucis de ai săi. Urmaşul său cu numele Murtag, a omorât pe toţi creştinii care n-au vrut să se lepede de Hristos: pe unii punându-i în lanţuri şi supunându-i la chinuri, iar pe alţii chinuindu-i în tot felul. Pe episcopul Develtului, Gheorghe, şi pe episcopul Petru, mai întâi i-au zdrobit fără milă cu toiegele, apoi le-a tăiat capetele. Asemenea şi pe ceilalţi, trei sute şaptezeci şi şapte la număr, i-a omorât cu sabia. A tăiat capetele lui Ioan şi lui Leon, care erau ostaşi creştini, iar sfântului Leon eunucul, episcopul Niceii, i-a spintecat pântecele cu sabia. Lui Gavril şi lui Sioniu le-a tăiat capetele cu cuţitul. Pe Parod, sfinţitul preot, l-a pedepsit să fie omorât cu pietre; şi pe mulţi alţi creştini i-a omorât acest sălbatic nepomenit, chinuindu-i cu felurite osânde. Dar nu numai Murtag păgânul, ci şi ceilalţi urmaşi ai lui, stăpânitori ai bulgarilor, au omorât pe creştini după ce i-a chinuit în tot felul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

SINAXAR

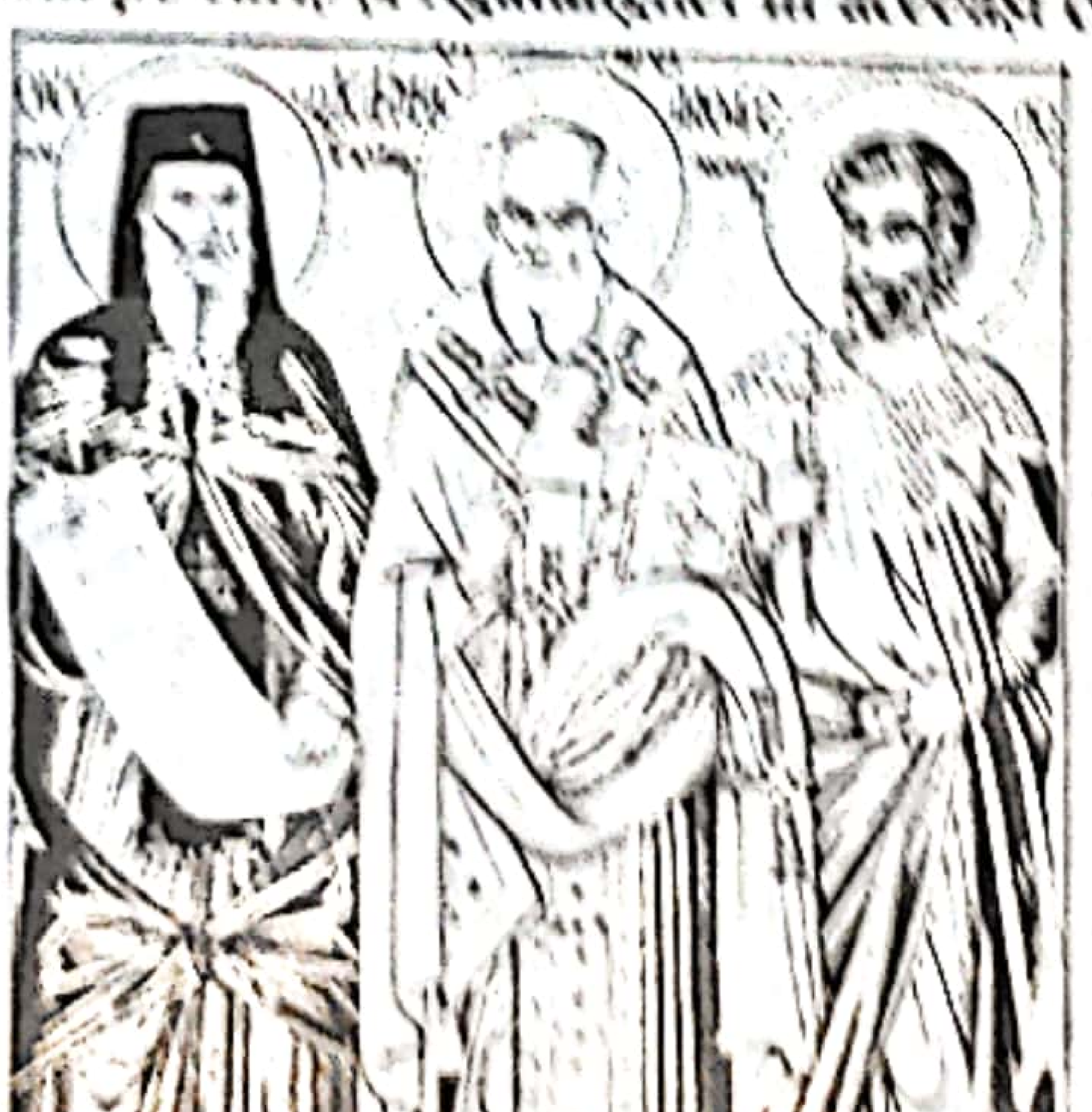
În această lună, în ziua a douăzeci şi treia, pomenirea sfântului mucenic Clement, episcopul Ancirei.

Fericitul şi minunatul Clement a trăit în mucenicie mai toată viaţa lui pământească. Timp de douăzeci şi opt de ani, s-a luptat şi s-a nevoit

împotriva tiranilor neavând niciodată vreme slobodă, nici răgaz, nici întrerupere și pace în anumite zile, cum se obișnuia la război în vremea aceea, când lupta înceta și de o parte și de alta, ca iarăși să poată năvăli unii asupra altora cu și mai multă putere și cu ințime. Ci dimpotrivă, războaiele lui au fost necurmate și puternice. Nu ne minunăm deci numai de anii câți a pătimit ca nimeni altul, sau de chinurile pe care le-a îndurat; ne minunăm deopotrivă și de una și de alta. Căci a trecut prin tot felul de chinuri și, înfruntând pe toți împărații și tiranii de atunci, s-a făcut priveliște aproape în toată lumea, a minunat și pe îngeri cu răbdarea lui și în acest chip a luat cununa măririi. Sfântul Clement era din Ancira Galatiei, din tată elin și din mamă cucernică și credincioasă, pe nume Sofia. A intrat în viața călugărească când era de 12 ani și când a fost de 20 de ani a ajuns arhiereu. A pătimit pe vremea împăraților Dioclețian și Maximian, și a guvernatorilor, nouă la număr: Domețian, Agripin, Cumvrichiu, Domețiu, Saverdot, Maxim, Afrodisiu, Lucius și Alexandru.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Agatanghel.

Fericitul Agatanghel era roman de neam. El a fost botezat de sfântul Clement și închis împreună cu sfântul și cu alții, în Roma. A izbutit să fugă din închisoare, iar când au suit pe Clement pe corabie, ca să-l ducă la Nicomidia, a intrat pe furiș și Agatanghel în aceeași cora-

Sf. Sf. Mc. Clement din Ancira, Cuviosul Dionisie din Olimp (sinax. grecesc); Sf. Mc. Agatanghel

bie. Amândoi au pătimit până la sosirea în Ancira și au stat înaintea lui Lucius. Din porunca lui Lucius li s-au tăiat capetele, împreună cu alți bărbați, femei și copii, care crezuseră în Hristos. Sufletele lor s-au dus spre cereștile locașuri.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Eusebiu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Mavisma Sirul.

În cetatea Cirului din Antiohia Siriei a trăit un bărbat cuvios, cu numele Mavisma, care vorbea limba siriacă. Cu toate că fusese crescut în viața țărănească și era neînvățat, el a strălucit însă prin calitățile firești ale sufletului său. Se spune că avea numai o haină și când aceasta se învechea, nu o lepăda, ci peste găurile vechi cosea alte petice și cu aceasta își acoperea mai departe goliciunea trupului. Era atât de osârdnic la primirea străinilor și a săracilor, încât deschidea tuturor ușa chiliei lui. El avea două vase, unul plin cu grâu și altul cu untdelemn, din care da la toți câți aveau trebuință; iar acestea se înmulțeau pururea și niciodată nu se deșertau. Căci Dumnezeu, Care îmbogățește pe toți cei ce-L cheamă, după cum a poruncit vasului de untdelemn și vasului de făină al văduvei din Sarepta să izvorască untdelemnul și făina pentru găzduirea proorocului Ilie, tot așa a dăruit și lui Mavisma, iubitorul de străini, bunătăți pe măsura osârdiei lui. Deci bine și cuvios petrecându-și viața, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Salaman sihastrul.

Lângă râul Eufrat este un sat, pe țărmul de apus, numit Capersana. De aici a fost fericitul Salaman, care, iubind viața liniștită, a aflat în satul de dincolo de râu o chilie mică, în care s-a închis fără să-i lase ușă să poată ieși și fereastră să aibă lumină. Numai o dată pe an, săpa pământul pe dedesubt și ieșea afară de-și strângea hrană pentru tot anul. Arhiereul locului aflând de viața lui îmbunătățită, s-a dus la el, vrând să-i dea preoția. Și găurind o parte a chiliei, a intrat înăuntru și punându-și mâinile pe capul lui, a săvârșit rugăciunea hirotoniei, i-a spus multe și l-a vestit că i-a dat darul preoției. Dar cuviosul n-a grăit nimic. Iar Arhiereul s-a dus, poruncind să se zidească iarăși partea cea găurită a chiliei. Altă dată

împotriva tiranilor neavând niciodată vreme slobodă, nici răgaz, nici întrerupere și pace în anumite zile, cum se obișnuia la război în vremea aceea, când lupta înceta și de o parte și de alta, ca iarăși să poată năvăli unii asupra altora cu și mai multă putere și cu iuțime. Ci dimpotrivă, războaiele lui au fost necurmate și puternice. Nu ne minunăm deci numai de anii câți a pătimit ca nimeni altul, sau de chinurile pe care le-a îndurat; ne minunăm deopotrivă și de una și de alta. Căci a trecut prin tot felul de chinuri și, înfruntând pe toți împărații și tiranii de atunci, s-a făcut priveliște aproape în toată lumea, a minunat și pe îngeri cu răbdarea lui și în acest chip a luat cununa măririi. Sfântul Clement era din Ancira Galatiei, din tată elin și din mamă cucernică și credincioasă, pe nume Sofia. A intrat în viața călugărească când era de 12 ani și când a fost de 20 de ani a ajuns arhiereu. A pătimit pe vremea împăraților Dioclețian și Maximian, și a guvernatorilor, nouă la număr: Domețian. Agripin, Cumvrichiu, Dometiu, Saverdot, Maxim, Afrodisiu, Lucius și Alexandru.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Agatanghel.

Fericitul Agatanghel era roman de neam. El a fost botezat de sfântul Clement și închis împreună cu sfântul și cu alții, în Roma. A izbutit să fugă din închisoare, iar când au suit pe Clement pe corabie, ca să-l ducă la Nicomidia, a intrat pe furiș și Agatanghel în aceeași corabie. Amândoi au pătimit până la sosirea în Ancira și au stat înaintea lui Lucius. Din porunca lui Lucius li s-au tăiat capetele, împreună cu alți bărbați, femei și copii, care crezuseră în Hristos. Sufletele lor s-au dus spre cereștile locașuri.

Sf. Sf. Mc. Clement din Ancira, Cuviosul Dionisie din Olimp (sinax. grecesc); Sf. Mc. Agatanghel

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Eusebiu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Mavisma Sirul.

În cetatea Cirului din Antiohia Siriei a trăit un bărbat cuvios, cu numele Mavisma, care vorbea limba siriacă. Cu toate că fusese crescut în viața țărănească și era neînvățat, el a strălucit însă prin calitățile firești ale sufletului său. Se spune că avea numai o haină și când aceasta se învechea, nu o lepăda, ci peste găurile vechi cosea alte petice și cu aceasta își acoperea mai departe goliciunea trupului. Era atât de osârdnic la primirea străinilor și a săracilor, încât deschidea tuturor ușa chiliei lui. El avea două vase, unul plin cu grâu și altul cu untdelemn, din care da la toți câți aveau trebuință; iar acestea se înmulțeau pururea și niciodată nu se deșertau. Căci Dumnezeu, Care îmbogățește pe toți cei ce-L cheamă, după cum a poruncit vasului de untdelemn și vasului de făină al văduvei din Sarepta să izvorască untdelemnul și făina pentru găzduirea proorocului Ilie, tot așa a dăruit și lui Mavisma, iubitorul de străini, bunătăți pe măsura osârdiei lui. Deci bine și cuvios petrecându-și viața, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Salaman sihastrul.

Lângă râul Eufrat este un sat, pe țărmul de apus, numit Capersana. De aici a fost fericitul Salaman, care, iubind viața liniștită, a aflat în satul de dincolo de râu o chilie mică, în care s-a închis fără să-i lase ușă să poată ieși și fereastră să aibă lumină. Numai o dată pe an, săpa pământul pe dedesubt și ieșea afară de-și strângea hrană pentru tot anul. Arhiereul locului aflând de viața lui îmbunătățită, s-a dus la el, vrând să-i dea preoția. Și găurind o parte a chiliei, a intrat înăuntru și punându-și mâinile pe capul lui, a săvârșit rugăciunea hirotoniei, i-a spus multe și l-a vestit că i-a dat darul preoției. Dar cuviosul n-a grăit nimic. Iar Arhiereul s-a dus, poruncind să se zidească iarăși partea cea găurită a chiliei. Altă dată

creștinii locuitori ai satului au trecut noaptea Eufratul, i-au stricat chilia, l-au luat și l-au dus în sat, fără ca el să se împotrivească, și fără să-i întrebe de ce fac așa și l-au pus în altă chilie ce o aveau gata. Iar cuviosul sta liniștit și acolo, fără să vorbească cu cineva. După puține zile, creștinii locuitori din alt sat de dincolo de râu s-au dus noaptea, i-au stricat chilia aceea, au ridicat pe sfânt și l-au dus în satul lor, fără ca el să se împotrivească cu cuvântul, și fără să se ducă de voia lui. În astfel de chip nevoindu-se fericitul Solomon, și-a petrecut viața ca nimeni altul, până s-a mutat către Domnul, ca să se veselească în veci.

Tot în această zi, pomenirea celor doi sfinți mucenici, care fiind aruncați într-o groapă în orașul Parfum, s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Paulin milostivul, episcopul Nolei din Campana și prietenul sfântului, Niceta, episcopul Remesianei din Dacia, care în pace s-a săvârșit la anul 431.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Sinod al șaselea Ecumenic, care a afurisit pe cei ce spuneau că Hristos, după întrupare, a avut numai o singură voință. Acest sfânt Sinod a avut loc pe vremea lui Constantin Pogonatul, tatăl lui Justinian Rinotmitul, în Constantinopol.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea preacuvioasei maicii noastre Xenia.

Această fericită și pururea pomenită Xenia era din marea cetate a Romei, din neam cinstit și râvnitor. Deci, vrând părinții ei să o mărite și pregătind nunta, ea s-a sculat și a fugit din cămara de nuntă, împreună cu alte două femei tinere, slujitoarele ei. Călătorind pe mare și trecând prin Alexandria, a sosit în ostrovul Cos. De aici, fiind îndemnată spre viață călugărească de minunatul ieromonah Pavel, s-a așezat în cetatea Milassa din Careia, unde și-a făcut o bisericuță închinată sfântului mucenic Ștefan. În jurul acestui locaș s-a nevoit mult, împreună cu cele două slujitoare ale ei și cu alte fecioare, dovedind răbdare și părăsire a simțului poftelor lumești. După sfârșitul ei cuvios și fericit, s-a arătat și semn de sus. Căci la amiază, pe când soarele lumina pământul, s-a ivit o cruce de stele, înconjurată pe din afară și pe dinăuntru cu un cearcăn, încât părea a fi o cunună dată de Dumnezeu fericitei, pentru postul cel îndelungat, pentru priveghere, pentru dormitul pe pământ și pentru feciorie. După îngroparea ei în pământ nu s-au mai văzut crucea de stele și cele două cearcăne. Despre viața sfintei a povestit una din slujitoare, pe când se săvârșea: din ce țară și din ce neam era, că la părinți se chema Evsevia și că vrând să trăiască necunoscută a luat numele de Xenia.

Cuvioasa Xenia

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Pavel, Pavsirie și Teodotion.

Acești sfinți mucenici au trăit pe vremea împăraților Dioclețian și Maximiam și a cârmuitorului Adrian, în Cleopatrida. Ei erau frați buni după trup și îmbrățișaseră din tinerețe schima monahicească. Când au fost prinși, Pavel era de treizeci și șapte de ani și Pavsirie de douăzeci și cinci. Teodotion, fratele lor, aflând că ei sunt prinși, și-a lăsat viața pe care o ducea în munți cu tâlharii cu care era părtaș la fărădelegi, și a venit să-i vadă și să-i sărute. Dar, văzându-i că sunt la judecată, n-a cutezat să se apropie, ci stând deoparte cugeta întru sine: oare, ce fel de folose vor dobândi frații săi? Și înflăcărându-se de dorul după Dumnezeu s-a

căit și a mărturisit înaintea tiranului Adrian că este creștin, a sărit asupra lui și l-a doborât de pe scaun. Dar îndată i-au fost bătute cuie înroșite în coaste și în pântece, și a primit sfârșitul vieții tăindu-i-se capul cu sabia. Iar Pavel și Pavsirie au fost aruncați în râu și așa și-au încheiat mucenicia lor.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Vavila din Sicilia, împreună cu ucenicii săi, Timotei și Agapie.

Acest sfânt mucenic Vavila s-a născut din părinți de bun neam și iubitori de Dumnezeu în cetatea Antiohiei, care se mai numea și Teupolis. Aici a învățat cu silință știința, înțelepciunea și Sfintele Scripturi; a iubit de tânăr pe Hristos și a urât cele lumești. După moartea părinților săi, și-a împărțit averea la săraci, la văduve și la orfani; și scuturându-se de toate bunurile pe care le avusese, s-a retras în munte, unde a petrecut în liniște împreună cu cei doi ucenici ai săi: Agapie și Timotei. Ajungând preot, a cinstit cu vrednicie treapta preoției. Dar fiindcă necredincioșii și vărsătorii de sânge elini râvneau să-i vândă dregătorilor, s-a dus în Sicilia împreună cu ucenicii săi, unde pe mulți a luminat cu darul său, aducându-i la cunoștința de Dumnezeu. Dar după cum cetatea nu se poate ascunde dacă stă sus pe munte, tot așa și sfântul Vavila nu a putut să rămână tăinuit și, fiind prins de dregător împreună cu ucenicii săi și mărturisind pe Hristos Dumnezeu adevărat, mai întâi i-au bătut cu toiege, sângerându-le trupurile; apoi purtându-i prin cetate i-au lovit în chip felurit și crud; pe deoparte ca să îngrozească cu chinuirea sfinților cetățile Siciliei, iar pe de alta ca să sature setea lor de schingiuire. Dar sfinții se întăreau, privind către bunătățile cele veșnice. A doua zi tăindu-i cu săbiile, i-au aruncat în foc. Focul nu le-a vătămat trupurile, iar creștinii luându-le de acolo le-au îngropat cu vrednicie în ostrovul Siciliei.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părinte Macedonie.

Acest sfânt părinte Macedonie s-a nevoit în liniștea munților. El nu sălășluia într-un loc anumit, ci se găsea când într-o parte, când într-alta: în Fenicia, în Siria, în Cilicia, fugind de mulțimea celor ce năzuiau spre el. Patruzeci și cinci de ani a petrecut așa, fără cort, fără colibă, ci stând numai prin vreo crăpătură adâncă de stâncă. După ce s-a făcut preot, a cedat stăruințelor ce i s-au făcut și și-a clădit o colibă. Mai târziu a locuit și prin străini. Și a trăit alți douăzeci și cinci de ani în colibă și prin străini; deci anii luptelor sale sunt de șaptezeci. Patruzeci de ani s-a hrănit numai cu orz și cu apă; mai târziu, fiind neputincios, se hrănea cu o bucățică de pâine și cu apă. Acest minunat părinte, primind darul minunilor, izgonea demonii din oameni, vindeca bolile și săvârșea și alte minuni. Și sfântul slujind lui Dumnezeu cu sârguință și în curăție, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea aducerii moaștelor sfântului cuvios mucenic Anastasie Persul.

Mergând împăratul Heraclie în Persia și după moartea lui Hosroe, împăratul perșilor, un călugăr din Mânăstirea Sfântului Serghie, unde se aflau moaștele sfântului Anastasie, văzând armata împăratului, s-a bucurat și s-a întors cu ostașii la locurile lor. Dar mergând la mânăstirea lui a adus rasa călugărească pe care mucenicul o îmbrăcase când s-a mutat către Domnul și, povestind la toți frații luptele mucenicului, la care fusese de față și le-a văzut, a spus că și în Persia un demonizat s-a vindecat acoperindu-se cu această rasă. Iar un episcop, fiind trimis de arhiepiscopul așezărilor grecești din Persia, a luat moaștele sfântului și le-a adus în Cezareea, unde a lăsat o mică parte, iar partea cealaltă și-a oprit-o. Cinstitul cap al sfântului și icoana lui sunt cinstite de către credincioși și în marea și vechea Romă.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Ermoghen și Mamant.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Filon, episcopul Calpasiei, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Filipic, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Varsim, care cu doi frați ai lui de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Zosima, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Prooroc, Înaintemergător și Botezător Ioan aproape de Tavru.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului și purtătorului de Dumnezeu părintele nostru Dionisie cel din Olimp, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și cincea, pomenirea sfântului nostru părinte Grigorie, cuvântătorul de Dumnezeu, arhiepiscopul Constantinopolului.

Marele Grigorie, cuvântătorul de Dumnezeu, a trăit pe vremea împărăției lui Valens și a lui Teodosie cel Mare. Patria lui pământească a fost Capadochia Secunda, iar patria cerească, Ierusalimul cel de sus. Părinții lui erau de neam bun și drepți: Grigorie și Nona, care mai înainte din lipsă de cunoștință se închinau idolilor. După ce au născut pe marele Grigorie, părinții lui au fost renăscuți, primind Botezul prin apă și prin Duh, și tatăl sfântului a ajuns îndrumător adevărat și arhiereu al cetății Nazianz. Grigorie a străbătut toată învățătura științei ca nimeni altul, ascultând pe cei mai vestiți dascăli ai timpului său, în Cezareea și Atena. Filozofii din Atena au căutat să-l oprească la ei, ca dascăl de filozofie, dar Grigorie, care singur spune că el împreună cu sfântul Vasile nu cunoșteau decât două căi în Atena: a școlii și a

Sfântul Grigorie Teologul

bisericii, nu s-a amăgit de slava păgână a filozofiei, ci s-a întors la tatăl său Grigorie, care era episcop bătrân în Nazianz. A viețuit câțiva ani în pustiu, frământând în mintea lui întrebările cele mari ale învățăturii creștine, sufletește îmbrăcat în strălucirea ortodoxă. A fost preot în Nazianz, a îmbrăcat în strălucire ortodoxă amvonul bisericuței sfânta Anastasia din Constantinopol, pe când ereticii arieni erau puternici în cetate. A ajuns patriarh și întâistătător al soborului al doilea de la Constantinopol, din anul 381. Dar când era pe culmea faimei lumești, Grigorie, care iubea liniștea și gândirea la cele înalte, a părăsit cetatea și scaunul patriarhal și s-a așezat în satul Arianz din Capadochia, unde mai apoi, în liniște, a trecut către Domnul. Vestite sunt scrierile lui, mai ales cele cinci cuvântări teologice, în care lămurește taina cea adâncă a Sfintei Treimi.

Mișcătoare sunt cuvintele la îngroparea lui Vasile cel Mare, a tatălui său Grigorie, a fratelui său Chesarie, a surorii sale Gorgonia. A scris multe scrieri; a scris versuri și a întocmit Filocalia împreună cu sfântul Vasile. Pentru gândirea lui adâncă, biserica l-a numit cuvântător de Dumnezeu.

Și era sfântul Grigorie, cuvântătorul de Dumnezeu, la stat, om de mijloc; cu fața galbenă, dar veselă; cu nările late, cu sprâncenele drepte; căutătura blândă, cu ochiul drept mai mâhnit căci avea un semn de lovitură pe pleoapă. Barba lui nu era lungă, dar destul de deasă și cam galbenă pe margine; cu părul alb, pleșuv. Moaștele lui au fost aduse din Nazianzul Capadociei, în biserica Sfinților Apostoli, de iubitorul de Hristos și preacucernicul împărat Constantin Porfirogenetul.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Publie.

Publie se trăgea dintr-un neam de sfetnici din cetatea Zevgma, de lângă râul Eufrat. Împărțind săracilor toată averea părintească s-a retras în munți, unde și-a săpat o peșteră mică, în care trăia. Dar vestea despre el ducându-se pretutindenea, mulți au venit la el ca să ia parte la nevoințele lui sihăstrești. Iar el, poruncindu-le să-și facă chilii mici, îi cerceta deseori, ca nu cumva să aibă în chiliile lor lucruri netrebuincioase. Căci și pâinea le-o cumpănea cu cântarul și de găsea la unul mai multă, îl numea rob al pântecelui și iubitor de sațiul

trupului. Iar de găsea că vreunul deosebea făina de tărâțe, îi zicea că se face părtaș al desfătării sibaritice. Și noaptea, fără de veste, mergând pe la ușa fiecăruia, dacă îl afla făcându-și rugăciunea, se depărta tăcând; dar de simțea pe vreunul dormind, lovea cu mâna în ușă și-l mustra cu cuvântul. Prin această cercetare deasă a lui a crescut mulți ucenici, cărora le-a întipărit în suflet toate virtuțile sale. Așa a fost Teotehn și Aftoniu, care și-au luat asupra lor apărarea și îngrijirea fraților, după săvârșirea cu pace a cuviosului Publie.

Tot în această zi, pomenirea părintelui nostru Maris

Acest sfânt părinte al nostru Maris, când se afla în lume era tânăr și frumos; avea glas minunat și împodobea sărbătorile domnești și ale sfinților cu dulcile lui cântări. Dar de cursele dulceților lumești se ferea și iubea pe Dumnezeu și poruncile Lui, păzindu-și trupul curat și sufletul neîntinat. Lepădându-se de cele lumești, s-a dus într-un sat numit Omir și acolo făcându-și o chilioară s-a închis într-însa și a trăit în ea treizeci și șapte de ani. Chilioara primea umezeală de la un munte vecin. Umezeala îl vătăma, dar el n-a vrut să schimbe locuința până la sfârșitul vieții. Iubea simplitatea, îi era silă de obiceiurile cele felurite și înșelătoare. A trăit nouăzeci de ani, întrebuințând haină din păr de capră și se hrănea cu pâine și cu puțină sare. Dorind de multă vreme să vadă aducându-i-se dumnezeiasca Jertfă, un preot a întrebuințat mâinile diaconilor în loc de altar și înaintea cuviosului a sfințit Jertfa cea mântuitoare; iar cuviosul umplându-se de toată dulceața i se părea că vede cerul însuși. Și așa bine viețuind și la ceruri luându-și zborul, se veselește împreună cu toți sfinții în locașurile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Medula împreună cu însoțitoarele ei, care în foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Apollos, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Castin, episcopul Bizanțului.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Dimitrie Schevofilaxul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului nostru mucenic Avxentie, care a mărturisit în Constantinopol la anul 1720 și care prin sabie și-a găsit sfârșitul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șasea, pomenirea cuviosului nostru părinte Xenofont, a soției sale Maria și a fiilor lor Arcadie și Ioan.

Cuviosul Xenofont era din Constantinopol, om bogat pe din afară, iar pe dinăuntru plin de cucernicie. Deci, și-a trimis pe cei doi fii ai săi la Beirut în Fenicia, pentru deprinderea de bune obiceiuri și pentru învățătură de carte. Dar aflând că s-a nimicit corabia în care călătoreau fiii săi, a purces cu soția să-i caute. Și i-a găsit la Ierusalim, îmbrăcați în haine monahicești. Atunci s-a călugărit și el cu soția lui; și atât au sporit în fapte bune încât s-au învrednicit a face și minuni. Fiind plăcuți până la sfârșit lui Dumnezeu, s-au mutat în locașurile cerești.

Cuvioșii. Ioan (fiu), Xenofont și soția Maria, Arcadie (fiu)

SINAXAR

Tot în această zi, pomenirea cutremurului celui mare.

Acest cutremur s-a întâmplat la sfârșitul împărăției lui Teodosie cel Mic, fiul lui Arcadie și al Eudoxiei, într-o zi de duminică, la două ceasuri din zi. Și au căzut zidurile cetății și multe case s-au surpat, mai ales de la Intrarea Troadisienilor până la Poarta de Aramă cea cu patru uși. Cutremurul a ținut trei luni. Iar împăratul, făcând litanie cu tot soborul, zicea cu lacrimi: «Izbăvește-ne, Doamne, de urgia Ta cea dreaptă, și șterge păcatele noastre, prin pocăință, căci ai clătinat pământul și l-ai cutremurat, pentru păcatele noastre, ca să Te preaslăvim pe Tine, Bunule și de oameni Iubitorule, Dumnezeul nostru».

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Simeon, numit cel bătrân.

Acesta, iubind din copilărie viața pașnică, s-a sălășluit într-o crăpătură mică de stâncă, unde se hrănea numai cu buruieni. Deci, având dorință dumnezeiască, s-a dus la muntele Sinai. Și intrând în peștera în care s-a ascuns odinioară Moise, a căzut cu fața în jos și a zăbovit așa, șapte zile, în rugăciune, cu lacrimi, fără hrană, până a auzit glas dumnezeiesc poruncindu-i să se scoale și să mănânce trei mere ce erau puse înaintea lui. Deci, sculându-se și aflând merele, le-a mâncat cu osârdie. Apoi, coborându-se din munte și zidind două mănăstiri, viața lui cea plină de osteneli a luat sfârșit, mai înainte săvârșind minuni mărite, spre slava lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Anania preotul, Petru temnicerul și alți șapte ostași care au fost cu dânșii.

Aceștia au trăit pe vremea împăratului Diocletian și a lui Maxim, ocârmuitorul Feniciei. La acesta fiind adus preotul Anania, a mărturisit pe Hristos și a batjocorit pe idoli. Pentru aceasta a fost bătut cu toiege și ars pe spate cu frigări înroșite, apoi a fost uns cu oțet și cu saramură, pe părțile arse. Prin rugăciunea lui, el a zguduit templul idolilor și idolii căzând, s-au zdrobit. Fiind închis, s-a împărtășit de hrană dumnezeiască și a adus la credința în Hristos pe păzitorul închisorii împreună cu șapte ostași paznici. Toți aceștia, din porunca dregătorului, au fost chinuiți cu tot felul de chinuri, iar mai târziu au fost înecați în mare, izbăvindu-se astfel de chinurile cele cumplite.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Amona, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Gavriil, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea a doi mucenici din Frigia, care s-au săvârșit, fiind bătuți.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea aducerii moaștelor celui între sfinți părintelui nostru Ioan Gură de Aur, arhiepiscopul Constantinopolului.

Acest dumnezeiesc părinte al nostru, de trei ori fericit, Ioan Gură de Aur, a fost mare luminător și învățător al lumii. El nu trecea cu vederea nedreptatea și nu căuta la fața oamenilor. Astfel chiar pe împărăteasa Eudoxia a înfruntat-o pentru fărădelegile și nedreptățile ce le făcea, printre altele și pentru chipul tiranic cu care luase via unei văduve, numită Calitropia. De aceea a fost izgonit de două ori din scaun, și iarăși a fost chemat la păstoriții săi. Dar a treia și cea din urmă oară, a fost trimis la Cucus. De aici l-au dus la Aravissos și apoi la Pitius, orașe nu numai lipsite de cele trebuincioase, dar și totdeauna prădate de isauri, vecinii lor. Deci, aflându-se acest mare părinte și înger în trup acolo în Pitius, a fost chemat de Domnul și Stăpânul tuturor și s-a mutat la veșnicele locașuri, în anul 407. Iar sfintele lui moaște au fost îngropate în Comane, împreună cu moaștele sfinților mucenici Vasilisc și Luchian. Curând după îngroparea sfântului părinte Ioan Gură de Aur, Arcadie împăratul a părăsit viața pământească împreună cu soția sa Eudoxia, urmându-le la împărăție fiul lor Teodosie. Mai târziu a ajuns patriarh al Constantinopolului, cu alegerea tuturor, Proclu, ucenicul și slujitorul sfântului Ioan. În al patrulea an al patriarhatului și după treizeci și trei de ani de la adormirea sfântului Ioan Gură de Aur, Proclu a înduplecat pe împăratul Teodosie să trimită să aducă moaștele sfântului. Dar sfântul nevrând să se lase înduplecat, și stând

nemișcat, împăratul a trimis o epistolă de rugăminte, care avea acest cuprins:

Învățătorului a toată lumea și părintelui duhovnicesc, sfântului Ioan Gură de Aur, patriarhul, scrie acestea Teodosie împăratul: «Noi, cinstite părinte, socotind că trupul tău este mort ca al altora, am vrut fără multă chibzuială să-l ridicăm și să-l aducem iarăși la noi. Din cauza aceasta dorința noastră, pe bună dreptate, nu ni s-a împlinit. Dar tu, cinstite părinte, ca cel care ai învățat pe toți pocăința, iartă-ne greșeala și te dăruiește nouă ca unor fii iubiți de părintele lor, și veselește cu venirea ta pe cei ce te doresc».

Deci, când au dus scrisoarea aceasta și au pus-o pe racla sfântului, sfântul îndată s-a lăsat ușor. Purtătorii raclei au ridicat racla și au purtat-o fără osteneală. Când au ajuns de cealaltă parte de Constantinopol, a trecut împăratul, cu tot senatul și patriarhul cu tot clerul, și au pus racla ce era cu trupul sfântului într-o corabie împărătească. Dar iscându-se furtună pe mare, celelalte corăbii s-au împrăștiat în toate părțile, numai corabia cu trupul sfântului s-a abătut la via văduvei aceleia, pe care o năpăstuise Eudoxia, precum s-a spus mai înainte. Iar dacă s-a dat văduvei îndărăt via, îndată valurile mării s-au liniștit. Moaștele sfântului au fost duse mai întâi la biserica apostolului Toma, numită a lui Amantie; după aceea la biserica sfintei Irina și aici au fost puse în sintronul său și strigară toți:

«Primește-ți scaunul tău, sfinte». După aceea fiind așezată racla într-o caretă împărătească, a fost dusă la biserica cea mare a Sfinților Apostoli, unde fiind așezată pe tronul cel sfințit, s-a auzit glas grăind: «Pace tuturor». După aceasta racla cu sfintele moaște a fost îngropată în pământ, în altar, unde se află și acum, iar când se săvârșea sfânta Liturghie, se făceau minuni mari. Așa știe Dumnezeu să mărească pe aceia, care îl slăvesc prin viețuirea lor.

Cu privire la izgonirea sfântului Ioan Gură de Aur arătăm aici chiar cuvintele sale, pe care le-a grăit către episcopul Chiriac, care era și el izgonit.

«Vino să-ți potolesc rana mâhnirii și să-ți risipesc negura cugetului. Ce te mâhnește și te întristează? Că iarna este grea și că furtuna ce cuprinde Biserica este amară? Știu și eu aceasta și nimeni afară de Dumnezeu nu o poate înlătura. Dar, dacă voiești, îți voi zugrăvi icoana stării de acum. De multe ori vedem că marea se cutremură și se umflă tocmai din fundul adâncului. Vedem și pe corăbieri care neputând birui furtuna, stau încremeniți punându-și mâinile pe genunchi. Nu văd nici cerul, nici marea, nici pământul, ci zac jos în așternuturi, plâng și se tânguiesc. Așa se întâmplă pe marea cea văzută. Dar acum furtuna care s-a dezlănțuit asupra Bisericii lui Dumnezeu este mai rea și valurile sunt mai multe.

Ci, roagă-te Domnului nostru Iisus Hristos, Care nu biruiește furtuna cu meșteșugul, ci potolește viforul numai cu amenințarea. Iar dacă te-ai și rugat de multe ori și n-ai fost ascultat, nu te lenevi. Căci astfel este voința iubitorului de oameni Dumnezeu, Care se îngrijește mai dinainte de mântuirea noastră. Au doară nu putea să izbăvească pe cei trei tineri, ca să nu fie aruncați în cuptor? Ci, când au fost robiți și duși în țara barbarilor, îndepărtați de îngrijirea părintească, de nimeni cunoscuți și în cuptor aruncați, atunci adevăratul Dumnezeu pe neașteptate a făcut minune, a risipit focul din cuptorul haldeilor și cuptorul s-a prefăcut în locaș de închinare. Iar tinerii au chemat toată făptura și pe îngeri și puterile, și adunându-se toți împreună ziceau: «Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul». Vezi, frate, cum răbdarea drepților a primenit focul acela în rouă? Cum a înduplecat pe tiranul împărat să trimită cărți în toată lumea și să zică: «Mare este Dumnezeul lui Sedrah, Misah și Avdenago!» Și vezi câtă groază a pus. Căci a scris: «De va grăi cineva cuvânt rău asupra lor, să-i fie casa de jaf și să i se ia averile».

Deci nu te mâhni, frate Chiriac. Eu, când mă izgoneau din Constantinopol, nu mă îngrijeam de mine, ci ziceam în inima mea: De-i este voia împărătesei să mă izgonească, izgonească-mă, că «al Domnului este pământul și plinirea Lui». De va vrea să mă ferăstruiască, ferăstruiască-mă, că am pildă pe Isaia. De va vrea să mă arunce în mare, îmi voi aduce aminte de proorocul Iona. De-i este voia să mă bage în groapă, am pildă pe Daniil care a fost aruncat în groapa leilor. De va vrea să mă ucidă cu pietre, am pe Ștefan, întâiul mucenic, care a pătimit uciderea cu pietre. De va vrea să-mi ia capul, am pe Ioan Botezătorul. De va vrea să-mi ia averea, de va găsi că am, să mi-o ia; căci «gol

am ieșit din pântecele maicii mele și gol mă voi și duce».

Pe mine mă învață și apostolul când zice: «Dumnezeu nu caută la fața omului». Și încă: «De aș fi plăcut oamenilor, n-aș fi sluga lui Hristos». Mă înarmează și David când zice: «Grăit-am întru mărturiile Tale înaintea împăraților și nu m-am rușinat». «Multe au meșteșugit asupra mea cei ce m-au urât, ci toate le-au făcut din pizmă». Știu bine că te întristezi, frate Chriac, pentru că cei ce ne-au izgonit merg cu cinste prin târg și mulți îi petrec cu alai. Dar nu-ți aduci aminte de bogatul și de Lazăr? Care din ei era amărât în această lume, și care petrecea din plin? Ce i-a stricat lui Lazăr sărăcia? Au nu l-a dus în sânul lui Avraam, ca pe un viteaz și biruitor? Și ce i-a folosit bogăția bogatului cel îmbrăcat în porfiră și în vison? Nimic. Căci unde îi sunt purtătorii de toiege? Unde-i sunt lăncierii? Unde-i sunt caii cu trăsurile de aur? Unde îi sunt prietenii care se hrăneau la masa lui? Unde este masa cea împărătească? Au nu-l duceau legat, ca pe un tâlhar, la mormânt, purtându-și sufletul gol din lumea aceasta și strigând cu glas sec: «Părinte Avraame, miluiește-mă și trimite pe Lazăr să-și ude vârful degetului în apă, să-mi răcească limba, că amar mă prăjesc în văpaia aceasta? Bogatule ticălos, de ce chemi tată pe Avraam, căruia nu i-ai urmat viața? Acela pe tot omul a ospătat în casa lui, iar tu n-ai purtat grijă de nici un sărac. Nu este de plâns și de jelit, că acela care avea atâta bogăție, nu s-a învrednicit de o picătură de apă? Pentru că nu a dat nici fărâmiturile de la masă săracului, nu primește acum nici o picătură de apă. În iarna vieții acesteia el n-a semănat milostenie; a venit vara și n-a secerat. Rânduiala Stăpânului este aceasta: El a pus față în față chinurile nelegiuiților și odihna drepților, ca să se vadă unii pe alții și să se cunoască; fiecare mucenic își va cunoaște atunci pe tiranul care l-a chinuit. Și că ceea ce spun nu sunt numai cuvintele mele, ascultă ce grăiește înțelepciunea: «Atunci cu multă îndrăzneală va sta dreptul în fața celor ce l-au necăjit. Ca un călător ce umblă pe zăduf și este ars de sete și nimerește la o fântână bună, sau ca un flămând care ar sta la o masă plină de toate mâncările, dar este oprit de cineva mai puternic să se atingă de bucatele de pe masă. Mare mâhnire și chin este pe cel însetat că nu poate să-și stingă setea și pe cel flămând că este împiedicat să se îndulcească din bucate. Tot așa și la ziua Judecății: păcătoșii vor vedea pe sfinți bucurându-se. Că și pe Adam vrând Dumnezeu să-l amărască, l-a făcut să lucreze pământul în preajma raiului, ca privind locul cel dorit, de unde ieșise, să aibă pururea durere în suflet. Și dacă, frate Chiriac, nu ne vom mai întâlni aici, în viața aceasta, ca să vorbim unul cu altul, dincolo în viața cealaltă nu va fi nimeni care să ne împiedice întâlnirea. Atunci vom vedea și pe izgonitorii noștri, tot așa precum Lazăr vedea pe cel bogat și mucenicii văd pe chinuitorii lor.

Deci dar nu te mâhni, iubite frate, ci adu-ți aminte de proorocul Isaia care zice: «De batjocorirea lor nu te teme și de ocara lor nu te lăsa biruit, că după cum lâna este mâncată de molii, așa vor fi și ei mâncați». Gândește-te la Domnul Hristos, cum în scutece fiind, a fost izgonit și în pământul egiptenilor lepădat, Cel ce ține lumea cu mâna Sa. Și pentru ce? ca să se facă chip și pildă nouă, să nu ne mâhnim întru năpaste. Și-ți mai adu aminte de patima Mântuitorului, și de câte ocări a suferit pentru noi Stăpânul a toate. Că unii dintre iudei Îl numeau samaritean și băutor de vin; alții îndrăcit și prooroc mincinos, zicând:

«Iată om mâncător și băutor de vin», și că «scoate demoni cu domnul demonilor». Și ca să mai spun și altele: cum L-au dus atunci să-L arunce în râpă? O, minune mare! Și-L scuipau în obraz și-i dădeau palme? Dar că L-au adăpat

Sfântul Ioan Gură de Aur – Aducerea Sf. Moaște

cu fiere și I-au bătut capul cu trestie, și cu hlamidă împărătească îmbrăcându-L, cu cunună de spini L-au încununat; și-i cădeau înainte batjocorindu-L și tot felul de batjocoriri făcându-I?

Dar când L-au dus acei băutori de sânge, și L-au tras gol la patimă? Cum L-au lăsat toți ucenicii Lui? Că unul s-a lepădat de Dânsul, iar altul L-a vândut și ceilalți au fugit; și sta singur, gol, în mijlocul poporului aceluia, de vreme ce praznicul Paștilor îi adunase pe toți. Și L-au răstignit ca pe un om rău, în mijlocul făcătorilor de rele și ar fi zăcut neîngropat. Că nici nu L-au pogorât de pe cruce, până nu L-au cerut unii, ca să-L îngroape. Și cum au scornit minciună asupra Lui, cum că ucenicii Săi L-au furat și că n-a înviat. Și adu-ți aminte încă de Apostoli, că de peste tot erau urmăriți și că se ascundeau prin cetăți: Pavel s-a ascuns la o femeie vânzătoare de mătăsuri și Petru la un curelar, că nu îndrăzneau să intre la cei bogați; dar mai târziu, toate le-au mers ușor. Așa că nici tu frate, nu-ți face inimă rea.

Auzit-am de bârfitorul acela Arsachie, pe care împărăteasa l-a pus patriarh în scaunul meu, că a necăjit pe frații și fecioarele care n-au vrut să se împărtășească cu el, și că mulți dintr-înșii au murit prin temnițe, pentru dragostea mea. Acest lup în chip de oaie, care are numai haină de episcop, este într-adevăr un adulter. Că precum femeia căreia îi trăiește bărbatul, dacă merge după altul se numește adulteră, tot așa și acesta este un adulter nu trupește ci sufletește, pentru că, fiind eu viu, mi-a răpit scaunul.

Frate Chiriac, îți scriu aceasta din Cucus, unde m-au izgonit din porunca împărătesei. Multe necazuri am întâmpinat pe cale, dar nu le-am luat în seamă. Că, pe când am ajuns în țara capadocienilor și în Tavrochilichia ne-au întâmpinat cete, cete, de sfinți părinți și mulțime de monahii fecioare, care întristate și plângând cu jale mare, căci mă vedeau dus în surghiun, ziceau întru sine: «Mai de folos ar fi fost să se ascundă soarele decât să tacă gura lui Ioan». Aceste cuvinte m-au tulburat mult și m-au întristat și mai mult, când îi vedeam pe toți plângând pentru mine. Iar toate celelalte câte mi s-au întâmplat nu le-am luat în seamă. Foarte bine ne-a primit episcopul cetății acesteia, și multă dragoste ne-a arătat că dacă ar fi fost cu putință și n-am fi păzit hotărârea, ne-ar fi dat chiar și scaunul său. Te rog, dar, și te poftesc din toată inima, gonește plânsul amărăciunii tale. Adu-ți aminte de mine, în rugăciunile tale și mângâie-mă cu răspunsul tău».

Tot în această zi, pomenirea sfintei Marciana împărăteasa, cea socotită între Sfinții Apostoli, și a cuviosului Claudin, care în pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Petru Egipteanul, care, ajungând la adânci bătrânețí, în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Dimitrie, care a mărturisit în Constantinopol, în anul 1784, și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și opta, pomenirea preacuviosului nostru părinte Efrem Sirul.

Cuviosul părintele Efrem era de neam sirian, din părțile Răsăritului. Dreapta credință a învățat-o de la părinții săi, în vremea împăratului Teodosie cel Mare. Din tinerețe a iubit viața călugărească. Despre el se spune că Dumnezeu i-a turnat har pe buze. Cu acest har a

Sfântul Isaac Sirul și Sfântul Efrem Sirul

scris multe cărți pline de umilință. Și cu ele a îndreptat pe mulți către viața cea îmbunătățită. Chip și pildă a ajuns pentru cuvioșii care s-au hotărât pentru viețuirea sihăstrească. Învățații teologi laudă scrierile și versurile părintelui Efrem Sirul, numindu-l întemeietorul Ortodoxiei în Siria de Răsărit. A trecut la Domnul în anul 373.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Paladie.

Fericitul Paladie și-a făcut o căsuță mică într-un munte și s-a închis într-însa. Și-a împodobit viața cu privegherea, cu rugăciunea necurmată și cu postirea. Pentru aceasta a luat de la Dumnezeu darul facerii de minuni. Astfel, un negustor care avea mult aur la el, a fost ucis de un ucigaș și aruncat mort lângă chilia sfântului. Când s-a făcut ziuă și s-a vădit fapta, toți dădeau vina uciderii pe cuviosul Paladie. Iar el, înconjurat fiind de multă mulțime de oameni, a făcut rugăciune și a înviat mortul. Acest mort sculându-se a arătat pe ucigaș. Și alte minuni a făcut cuviosul, dar mai ales s-au minunat credincioșii de virtuțile lui. Mutându-se în pace către Domnul a lăsat Bisericii scrieri folositoare.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Iacov Sihastrul.

Acest cuvios, lepădându-se de toate cele lumești, a locuit ca un sihastru cincisprezece ani într-o peșteră, aproape de o cetățuie numită Porfirion. Niște desfrânați au adus odată la acest cuvios o femeie desfrânată, care sălta cu nerușinare și-l îndemna spre păcătuire. Sfântul însă, aducându-i aminte de muncile focului ce vor să fie, a adus-o la pocăință și la credința în Hristos. Dar fiindcă nimeni nu scapă de cursele vicleanului, s-a întâmplat ca și acest cuvios să cadă în mare ispită. Căci lăsându-se biruit de pofta trupului a căzut atât de jos încât a ajuns și la păcatul uciderii. Și venindu-și în fire și gândindu-se la adâncul prăpastiei în care se găsea, s-a deznădăjduit de mântuire și a plecat în lume. Pe drum însă l-a întâmpinat un monah cuvios și plecându-se sfătuirilor acestuia, s-a vârât într-un mormânt, unde a îndurat viețuire foarte aspră. Și făcându-se secetă în acel loc, Dumnezeu a adus la cunoștință episcopului cetății că, de nu va face rugăciune Iacov cel din mormânt, nu va conteni seceta. Atunci episcopul cu tot poporul, ducându-se la el, l-au înduplecat, după multe rugăminți, să se roage, și fericitul făcând rugăciune, multă ploaie a curs și pământul s-a săturat de apă. De aici cuviosul luând nădejdi bune, având ca semn al îngăduinței lui Dumnezeu ploaia multă care căzuse la rugăciunile lui, a dus viață și mai aspră. Și așa, în viețuire bună săvârșindu-se, și-a dat lui Dumnezeu duhul, multe minuni făcând după moarte.

Tot în această zi, pomenirea celor două sfinte mucenițe, maică și fiică, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Haris, căreia tăindu-i-se picioarele, s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și noua, pomenirea aducerii moaștelor sfântului sfințitului mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu.

Sfântul mucenic Ignatie, urmașul apostolilor, a fost al doilea episcop al Antiohiei; și împreună cu Policarp, episcopul Smirnei, au fost ucenici ai Evanghelistului Ioan, cuvântătorul

Sf. Cuvios Achepsima; Sf. Ierar Ignatie Teoforul; Sfântul Nou Mucenic Dimitrie

de Dumnezeu. Sfântul Ignatie a fost adus înaintea împăratului Traian, a răbdat tot felul de chinuri și de încercări și a biruit. Apoi a fost trimis la Roma să lupte cu fiarele, care l-au sfâșiat și l-au mâncat. Câțiva creștini au adunat cinstitele și sfințitele rămășițe căzute din gura leilor și le-a adus de la Roma la Antiohia, dându-le fraților, ca un dar dorit. Aceștia au așezat cu toată cinstea aceste sfinte moaște în pământ. Biserica prăznuiește cu bucurie sărbătoarea Aducerii moaștelor sfântului Ignatie Teoforul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților șapte mucenici, care s-au săvârșit în Samosata: Filotei, Iperehie, Aviv, Iulian, Romano, Iacob și Parigorie.

Acestor sfinți mucenici, fiind ostași ai lui Hristos și înfruntând rătăcirea idolească, li s-au zdrobit brațele și coapsele cu toiege groase. După aceea li s-au sfâșiat trupurile și li s-au pus lanțuri grele de grumaji și au fost băgați în temniță. În urmă au fost scoși de acolo și spânzurați, pironindu-li-se capetele cu piroane de fier. În felul acesta și-au dat sufletele lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Silvan episcopul, Luca diaconul și Mochie citețul.

Pe vremea împăratului Numerian în anii 284, s-a pornit prigoană asupra creștinilor. Atunci s-a dat de știre dregătorului cetății Emesa, să prindă pe sfântul părintele nostru Silvan, episcopul acestei cetăți. Și îndată a fost prins împreună cu Luca diaconul și cu Mochie citețul. Legați, au stat înaintea dregătorului, care cercetându-i cu amănuntul și auzind că mărturisesc pe Hristos drept Dumnezeu adevărat, și că dădeau anatemei pe slujitorii idolilor, s-a pornit cu multă urgie și mânie și i-a supus la multe și felurite chinuri, iar la urmă a hotărât să-i dea să se lupte cu fiarele. Deci, scoțând pe sfinți în adunarea poporului și lăsând slobode multe feluri de fiare, sfinții s-au rugat lui Dumnezeu să-și sfârșească viața acolo. Dumnezeu îndată a luat sufletele slugilor Sale. Atunci fiarele cele sălbatice, sfiindu-se de moaștele sfinților, s-au dat în lături, neatingându-se nicidecum de trupurile lor. După ce s-a înnoptat, trupurile sfinților au fost luate și îngropate cu cinste, aducându-se mulțumiri lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Sarvil și Vevea sora lui, care au pătimit în Edesa.

Acești sfinți mucenici au trăit în zilele împăratului Traian. Sfântul Sarvil era slujitor al demonilor celor înșelători și jertfitor al necuratelor lor jertfe. Și făcându-se odată un praznic al demonilor, iar Sarvil fiind, după obicei, mai mare fruntaș peste necuratele jertfe, a fost înfruntat și dojenit de episcopul Varsemeu, ca unul ce se făcuse pricină a pierzării multora. Atunci Sarvil a fost atins de harul lui Dumnezeu și înduplecându-se la cuvintele episcopului a venit la credința în Hristos, împreună cu sora lui Vevea, și au fost botezați de episcopul Varsemen. Pentru aceasta, Sarvil a fost adus ighemonului Lisias și a fost supus la felurite chinuri. În cele din urmă a primit cununa muceniciei astfel: a fost pus la teasc și strâns cu vârteje, a fost fierăstruit și i s-a tăiat capul.

Tot așa a pătimit și sora lui, din porunca ighemonului.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Varsemeu, episcopul Edesei.

Acest sfânt mucenic, așa cum s-a arătat mai sus, făcându-se pricinuitorul mântuirii lui Sarvil, pe care l-a botezat, a fost pârât ighemonului Lisias care l-a bătut rău, pentru că a mărturisit credința în Hristos. Dar venind scrisori împărătești ca să se înceteze cu prigoana creștinilor a fost scos din închisoare și venind la biserica lui, a mulțumit lui Dumnezeu, și apoi s-a săvârșit în pace.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Afraat.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Achepsima.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Dimitrie Hiotul, care a pătimit la anul 1802.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treizecea, pomenirea Sfinților noștri părinți și mari dascăli ai lumii și ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu și Ioan Gură de Aur.

Pricina acestui praznic a fost următoarea: în zilele împăratului Alexie Comnen care a luat sceptrul împărăției în anul 1081, după împăratul Botaniat, s-a iscat neînțelegere între oamenii cei mai de cinste și mai îmbunătățiți. Unii cinsteau mai mult pe Vasile cel Mare, zicând că este înalt la cuvânt, ca unul care a cercetat prin cuvânt firea celor ce sunt, că la fapte se aseamănă aproape cu îngerii, că nu era lesne iertător, că era fire hotărâtă și nu era stăpânit de nici un lucru pământesc. În schimb, pogorau pe dumnezeiescul Ioan Gură de Aur, zicând că ar fi fost oarecum potrivnic lui Vasile, pentru că ierta prea lesne și îndemna la pocăință. Iar alții înălțau pe acest dumnezeiesc Ioan Gură de Aur, zicând că este mai omenească învățătura lui și că îndreptează pe toți, și-i înduplecă spre pocăință prin dulceața graiului său. Ei ziceau că Ioan Gură de Aur stă mai presus decât marele Vasile și Grigorie prin mulțimea cuvântărilor sale, cele dulci ca mierea, prin puterea și adâncimea cugetării. Alții înclinau spre dumnezeiescul Grigorie, că adică el ar fi întrecut pe toți, și pe cei vechi, vestiți în învățătura elinească, și pe ai noștri, prin înălțimea, frumusețea și cuviința cuvântărilor și scrierilor lui. De aceea ziceau că Grigorie biruie pe toți și stă mai presus decât Vasile și Ioan. Deci, se ajunsese acolo că lumea se împărțise: unii se numeau ioanieni, alții vasilieni și alții grigorieni, și pricire în cuvinte era pe numele acestor sfinți.

Mai târziu, după câtiva ani, sfinții aceștia se arătară, unul câte unul, după aceea câte trei împreună, aievea, iar nu în vis, arhiereului care păstorea atunci cetatea Evhaitenilor, și care se numea Ioan, fiind bărbat înțelept în toate, cunoscător al învățăturii elinești, cum se vede din scrierile lui și care ajunsese pe culmea virtuților.

Atunci, sfinții grăiră într-un glas către dânsul: noi, precum vezi, la Dumnezeu una suntem și nici o împotrivire sau vrajbă nu este între noi. Ci fiecare la timpul său, îndemnați fiind de Duhul Sfânt, am scris învățături pentru mântuirea oamenilor. Cum ne-a insuflat Duhul Sfânt, așa am învățat. Nu este între noi, unul întâi și altul al doilea, și de vei chema pe unul, vin și ceilalți doi. Drept aceea, scoală-te de poruncește celor ce se pricesc să nu se mai certe pentru noi. Că nevoința noastră a fost aceasta, și cât am fost vii și după ce am răposat, ca să împăcăm și să aducem lumea la unire. Împreunează-ne într-o singură zi și ne prăznuiește cu bună-cuviință. Înștiințează și pe urmași, că noi una suntem la Dumnezeu și încredințează-i că și noi vom ajuta la mântuirea acelora ce fac pomenirea; căci nouă ni se pare că avem oarecare îndrăznire la Dumnezeu. Acestea zicându-le, s-a părut că ei se suie iarăși la ceruri, îmbrăcați în lumină nespusă și chemându-se unul pe altul, pe nume.

Iar minunatul om care a fost Ioan Evhaitul, după ce se sculă, a făcut așa cum îi poruncisеră sfinții, potolind mulțimea și pe cei ce se certau, căci acesta era om vestit pentru viața lui îmbunătățită. El a dat Bisericii sărbătoarea aceasta spre a fi prăznuită. Și iată gândul acestui om: cunoscând că luna aceasta ianuarie, îi are pe câte trei sfinți: la zi întâi pe Vasile cel Mare, la douăzeci și cinci pe dumnezeiescul Grigorie și la douăzeci și șapte pe dumnezeiescul Ioan Gură de Aur, i-a sărbătorit la un loc în ziua a treizecea, împodobindu-le slujba cu canoane, cu tropare și cu cuvinte de laudă, așa cum se cădea. Aceasta pare că s-a făcut și cu voia sfinților, căci laudele închinate lor n-au nici o lipsă și au întrecut pe toate câte s-au făcut și câte se vor mai face.

Sfinții aceștia erau la statul trupului și la înfățișarea lor în chipul următor: dumnezeiescul Ioan Gură de Aur era foarte mărunt și foarte subțire, ca capul mare, ridicat deasupra umerilor, nasul lung, nările late, fața foarte galbenă, amestecată cu alb, locașurile ochilor adâncite, dar ochii mari, care îi făceau căutătura veselă și fața strălucită, deși din firea lui părea mâhnit; fruntea mare, fără păr, cu multe încrețituri, urechile mari, barba mică și rară, împodobită cu păr puțin și cărunt, fălcile trase înăuntru din pricina postului desăvârșit. Mai trebuie să spunem despre dânsul că a întrecut cu graiul pe toți filosofii elinilor, mai ales cu privire la adâncimea gândurilor și la dulceața și înflorirea graiului. A tâlcuit Sfânta Scriptură și a propovăduit Evanghelia cu folos ca nimeni altul, încât de n-ar fi fost acesta (măcar că este o cutezare să zicem așa), ar fi trebuit ca iarăși să vină Hristos pe pământ. Cât privește virtutea și fapta și privirea lăuntrică, i-a întrecut pe toți, făcându-se izvor de milostenie, de dragoste și de învățătură. A trăit șaizeci și trei de ani și a păstorit Biserica lui Hristos șase ani.

Vasile cel Mare era înalt și drept la stat, uscățiv și slab, negru la față, cu nasul plecat, sprâncenele arcuite, cu fruntea cam posomorâtă, asemenea omului gânditor și îngrijorat, cu obrazul lunguieț și cam încrețit, cu tâmplele adâncite, cam păros la trup, cu barba destul de lungă, căruntă pe jumătate. Acesta a întrecut cu scrierile sale nu numai pe înțelepții din zilele lui, ci și pe cei vechi. Străbătând toată învățătura, era stăpân pe toată știința; se folosea de toată filosofia înțeleaptă în lucrările sale și sporea în cunoștința tainelor dumnezeiești. S-a suit în scaunul arhieriei când era de patruzeci de ani și a cârmuit Biserica cinci ani.

Sfântul Grigorie cuvântătorul de Dumnezeu era om de mijloc la statul trupului, cu fața palidă dar veselă, cu nasul lat, cu sprâncenele drepte, căutătură blîndă și veselă; la un ochi era mai mâhnit din pricina unui semn de lovitură, la pleoapa de sus; barba nu o avea prea lungă, dar era destul de deasă și tocmită, iar pe margine gălbuie. Era pleșuv și alb la păr.

Se cuvine să spunem despre dânsul că dacă ar fi trebuit să se facă vreo icoană sau vreo statuie înfrumusețată cu toate virtuțile, apoi aceasta ar fi trebuit să înfățișeze pe sfântul Grigorie, căci el întrecuse cu strălucirile viețuirii sale pe toți cei iscusiți în faptă. A ajuns la atâta înălțime de teologie, că biruia pe toți prin înțelepciunea cuvântărilor și a învățăturilor sale. Drept aceea a câștigat și numele de teologul, adică de Dumnezeu cuvântătorul. A viețuit pe pământ optzeci de ani și a păstorit Biserica din Constantinopol doisprezece ani.

Sfinții trei Ierarhi

Cu rugăciunile acestor trei ierarhi, Hristoase Dumnezeul nostru, și cu ale tuturor sfinților surpă și risipește ridicările eresurilor; și pe noi în unire și pașnică așezare ne păzește și ne învrednicește de împărăția Ta cea cerească, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfințitului mucenic Ipolit, papă al Romei și a celor împreună cu dânsul: Censurin, Aura, ce se mai numea și Hrisi, Felix, Maxim, Erculin, Venerie, Stirachin, Mina, Comod, Ermis, Mavru, Eusebiu, Rustic, Monagriu, Amandin, Olimpiu, Cipru, Teodor, Tribun, Maxim preotul, Arhelau diaconul, Cvirin episcopul și Savain.

Acești sfințiți mucenici au trăit pe vremea împărăției lui Claudiu, locțiitor al lui fiind Ulpius Romil. Censurin era magistru, iubit de împărat, dar pe ascuns cinstea pe Hristos și apăra pe creștini. Deci, fiind dat pe față, a fost pus la închisoare, unde, prin învierea unui mort, a înduplecat pe toți ostașii care erau acolo să creadă în Hristos. Din porunca împăratului li s-au tăiat capetele la toți. Dimpreună cu ei a fost tăiată și fericita Hrisi, ca și slujitorul ei, Savain, care suferiseră mai înainte multe chinuri, pentru că slujea sfinților, le ștergeau sângiurile, și-i mângâiau. Despre aceasta fiind înștiințat papa Ipolit s-a aprins de râvnă dumnezeiască și a venit de a mustrat pe tiran în față. Tiranul aprinzându-se de mânie l-a supus mai întâi la chinuri, împreună cu preoții, cu diaconii și cu episcopul care-l urmau. Apoi legându-le mâinile și picioarele i-a aruncat în adâncurile mării și așa s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Teofil cel Nou.

Acest sfânt mucenic era din Constantinopol, fiind senator, pe vremea împăraților ortodocși Constantin și Irina, care au cinstit sfintele icoane, în anul 787. Și fiind mai mare voievod peste flotă a pornit împotriva saracinilor și a izbândit la început; dar doi voievozi mai mici, care-l pizmuiau, au fugit din luptă și rămânând singur, Teofil a fost prins de saracini. După ce l-au ținut patru ani în închisoare, l-au silit să se lepede de Hristos. Și neplecându-se i-au tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea noului mucenic Teodor Militineul, care a mărturisit în Militina, la anul 1704.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treizeci și una, pomenirea Sfinților făcători de minuni și doctori fără de arginți, Chir și Ioan.

Acești sfinți mucenici au trăit în zilele împăratului Dioclețian. Chir era din Alexandra, iar Ioan era din Edesa. În prigoana pornită atunci împotriva creștinilor, Chir s-a dus spre mare, către așa-zisul sân al Arabiei, și luând cinul călugăresc a locuit acolo. Iar Ioan venind la Ierusalim și auzind de minunile ce le făcea Chir, că vindeca tot felul de boli și de neputințe, s-a dus la Alexandria. Iar de acolo aflând unde se găsea Chir, s-a dus la el și a viețuit laolaltă cu el. Și trăind ei acolo, au auzit că a fost prinsă o femeie, anume Atanasia cu trei fiice ale ei: Teodota, Teoctista și Eudoxia, pentru credința în Hristos, și că trebuie să stea în fața judecătorului. Sfinții s-au temut ca nu cumva femeile, de teama chinurilor, să cadă din credință. De aceea au mers la ele și le-au îmbărbătat să rămână tari în chinuri. Din această pricină au fost prinși și ei, și după multe chinuri li s-au tăiat capetele, împreună cu femeile despre care a fost vorba.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei mucenițe Atanasia și a celor trei fiice ale ei: Teodota, Teoctista și Eudoxia.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților mucenici Victorian, Victor, Nichifor, Claudie, Diodor, Serapion și Papia, cei din Corint.

Acești sfinți mucenici au fost prinși, pentru mărturisirea lui Hristos, în vremea împăratului Deciu, în anul 250. Fiind aduși înaintea lui Tertius antipatul, care cârmuia din Corint țara Eladei, (căci sfinții aceștia erau cu toții din Corint) după multe chinuri grele de suportat și-au primit sfârșitul vieții în felurite chipuri: Victorin, Victor și Nichifor au fost băgați în piuă și zdrobiți până și-au dat sufletele; Claudie a răposat după ce i-au tăiat mâinile și picioarele; Diodor a fost ars, iar lui Serapion i s-a tăiat capul; Papia a fost înecat în mare.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei mucenițe Trifina.

Această sfântă muceniță a fost din cetatea Cizicului, care este așezată în Helespont, fiică a unui senator pe nume Anastasie și a Socratiei, care era creștină. Trifina a mărturisit pe Hristos, nu fiind târâtă de alții la judecată, ci singură s-a înfățișat, ocărând și batjocorind grozăviile cu care nebunilor și nepricepuților li se părea că cinstesc pe idolii lor. Totodată învăța pe toți să părăsească deșertăciunile și se ruga lui Dumnezeu să-i întoarcă de la necredință. De aceea a fost aruncată la chinuri de Chesarie dregătorul. La sfârșit au aruncat-o la fiare care nu s-au atins de ea; dar un taur, venind, a lovit-o cu coarnele și a spintecat-o. Și spune tradiția că, acolo unde i s-a vărsat sângele, a izvorât o fântână cu apă curată, din care bând și femeile, cărora după naștere le pierea laptele, îndată dobândeau din nou lapte. Și nu numai la femei ci și la dobitoace de parte femeiască, lipsite de lapte, se zice că dacă beau din apa aceea, le venea laptele.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului mucenic Hie Ardunul, care a mărturisit în Calamata din Peloponez la anul 1686, și care s-a săvârșit prin foc.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Sfinții Mucenici: Claudie și Diodor; Sfinții Doctori fără de arginți Chir și Ioan; Sfintele Mucenițe Atanasia cu fiicele ei Teodota, Eudoxia și Teoctista

LUNA FEBRUARIE

SINAXAR

În această lună în ziua întâi, pomenirea sfântului mucenic Trifon și înainteprăznuirea Întâmpinării Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Acest sfânt a trăit în satul ce se chema Lampsac, din provincia Frigiei, pe vremea împărăției lui Gordian, la anul 295 de la împărăția lui August. Și fiind încă foarte tânăr, și îndeplinind o îndeletnicire potrivită cu vârsta sa (căci după cum se povestește păștea gâștele), s-a umplut de Duh Sfânt, și tămăduia toată slăbiciunea, și pe demoni alunga. A tămăduit și pe fiica împăratului care era îndrăcită, când a arătat și pe demon, celor ce se aflau de față, ca un câine negru, spunându-i faptele lui cele viclene; iar cu această minune a atras pe mulți la credința lui Hristos.

Deci, pe vremea împăratului Deciu, care a urmat lui Filip, cel ce a împărățit după Gordian, a fost pârât lui Achilin eparhul Anatoliei, că nu slujea demonilor. Astfel, fiind adus înaintea lui la Niceea și mărturisind numele lui Hristos, întâi a fost chinuit în multe chipuri, și în cele din urmă a fost condamnat să fie omorât cu sabia, dar apucând mai înainte, și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Sfântul Mucenic Trifon

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Petru cel din Galatia.

Acest vlăstar al galatenilor, celor din apropiere de Ancira, a petrecut cei dintâi șapte ani cu părinții lui. După aceea s-a dus la Ierusalim pentru învățătură și pentru ca să vadă Sfintele Locuri; iar de acolo a mers la Antiohia, unde, aflând un mormânt gol, a intrat într-însul. Mormântul acesta avea un cerdac înconjurat de un gărduleț și aici primea pe cei ce veneau la el. Mânca, la două zile o dată, puțină pâine și bea apă cu măsură. Cu rugăciunea lui a tămăduit mai întâi pe unul, pe care l-a făcut împreună-locuitor cu dânsul și a vindecat de durerea ochilor pe maica fericitului Teodorit, episcopul Cirului, care era smerită și plăcută lui Dumnezeu; mai târziu a scăpat-o de moarte, atunci când a avut o naștere grea și s-a găsit în primejdie. A vindecat pe un bucătar, care era necăjit de duhurile cele necurate, și pe un țăran care suferea de aceeași patimă. A împiedicat pe voievodul cetății de la încercarea de a silui pe o fecioară, orbindu-l. Trăind timp de nouăzeci și doi de ani în chip bineplăcut lui Dumnezeu, și-a dat în pace sufletul Domnului, primind cununa nevoințelor sale.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Vendimian.

Acest sfânt a fost ucenicul sfântului Auxențiu; iar după săvârșirea din viață a lui Auxențiu, aflând o crăpătură într-o stâncă și zidindu-și înăuntrul ei o chilioară, a petrecut acolo 42 de ani, ducând mari lupte și dobândind mari biruințe asupra demonilor. Iar când s-a apropiat timpul să se mute către Domnul, a îngenunchiat pe pământ și și-a dat sfântul său suflet în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Vasile mărturisitorul, arhiepiscopul Tesalonicului, care era de neam din cetatea Atena.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Timotei, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Tion, cu cei doi prunci, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Carion, care s-a săvârșit tăindu-i-se limba.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Perpetua și a celor împreună cu dânsa: Satir, Revcat, Satornil, Secund și Felicitas.

Sfânta muceniță Perpetua era din cetatea Vutritanilor, din Africa. A fost prinsă de către necredincioși și adusă înaintea conducătorului de oaste, împreună cu mai mulți tineri, care erau începători în ale credinței. Asupra sfintelor Perpetua și Felicitas, a fost slobozită o vacă sălbatică, ce a năvălit asupra lor și le-a sfâșiat. Apoi și ceilalți sfinți au fost omorâți cu sabia, de mulțimea necredincioșilor.

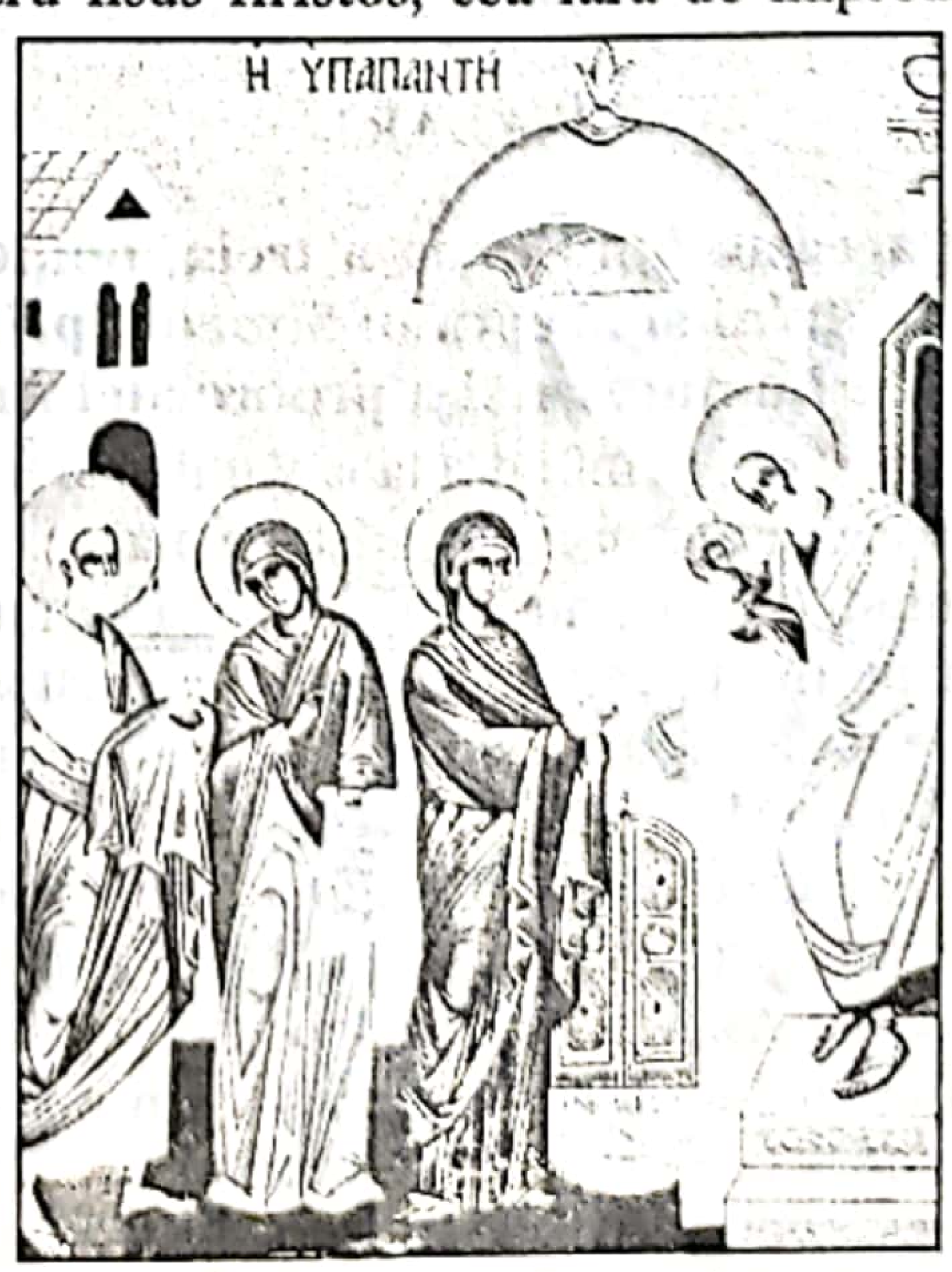
Tot în această zi, pomenirea sfântului noului Mucenic Anastasie Naupliotul, care a mărturisit în Nauplia, la anul 1755 și fiind tăiat în bucăți, s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a doua, se prăznuiește Întâmpinarea Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, când L-a primit dreptul Simeon în brațele sale.

În această cinstită zi, la patruzeci de zile după mântuitoarea întrupare și Naștere a Domnului nostru Iisus Hristos, cea fără de împreunare

Întâmpinarea Domnului

bărbătească, din pururea Fecioara Maria, Domnul nostru Iisus Hristos a fost dus în Templu de preasfânta lui Maică și de dreptul Iosif, după obiceiul Legii celei vechi. Atunci bătrânul Simeon, căruia îi era făgăduit de la Duhul Sfânt să nu vadă moartea, până ce nu va vedea pe Domnul Hristos, luându-L în brațe și mulțumind lui Dumnezeu, mărturisind, a strigat: «Acum liberează pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace! Și cu multă bucurie s-a mutat, după aceasta, de la cele pământești, la cele cerești și nesfârșite.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Agatodor.

Acest sfânt, pe când era încă tânăr, a fost dus la stăpânitorul cetății Tiana, unde, pentru mărturisirea lui Hristos, a fost chinuit în multe chipuri. În timpul chinurilor, sfântul și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Iordan din Trapezunt, care a suferit mucenicia în Constantinopol, la anul 1650, când de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Gavriil, care a suferit mucenicia în Constantinopol, la anul 1676, când de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a treia, pomenirea sfântului și dreptului Simeon, primitorul de Dumnezeu și a proorociței Ana.

Acest sfânt, primind adaos vieții sale întru acest veac, așa cum i se vestise de mai înainte de Duhul Sfânt că nu va muri, până ce nu va vedea pe Hristos, primind acum pe Hristos în brațele sale și adeverindu-i-se mai înainte prin Duhul Sfânt cele ce aveau să fie cu dânsul, după aceasta a primit sfârșit vieții sale.

Iar Ana proorocița era fata lui Fanuil, din neamul lui Asit. După ce a locuit cu bărbatul ei șapte ani, acela săvârșindu-se prin moarte, ea a rămas la Templu toată viața ei, zăbovind cu rugăciunea și cu postul. Ținând acest fel de viață în chip neobosit, ea s-a învrednicit a vedea pe Domnul, când a fost dus la Templu, la patruzeci de zile de la nașterea Sa în trup, de preasfânta Lui Maică și de dreptul Iosif. Și mulțumind lui Dumnezeu, Ana a proorocit despre Dânsul, către toți cei ce se aflau în Templu: «Acest prunc este Domnul, Cel ce a întărit cerul și pământul; Acesta este Hristos, despre Care au proorocit toți proorocii». Deci, făcându-se acestora astăzi pomenire, însemnăm și propovăduim pogorârea și iubirea de oameni pe care a făcut-o pentru noi Dumnezeu.

Sfântul Simeon; Sfânta Proorociță Ana; Sfântul Nou Mucenic Stamate (sinaxar grecesc)

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Adrian și Evul.

Acești sfinți erau din cetatea Vaneea; și fiindcă aveau dragoste către mărturisitorii și mucenicii lui Hristos, s-au dus la Cezareea, unde mulți pătimeau pentru Hristos. Și aflându-se acolo că erau creștini, au fost duși la ighemonul Firmilian, și mărturisind în fața tuturor pe Hristos, îndată au fost supuși la chinuri mari. Dar fiindcă stăteau tari în mărturisirea lui Hristos, ighemonul s-a mâniat foarte, și i-a dat spre mâncare fiarelor. Mai întâi fericitul Adrian a fost aruncat înaintea unui leu și, luptându-se cu el, și cu harul lui Dumnezeu rămânând nevătămat, i s-a tăiat capul. Apoi sfântul Evul a fost aruncat și el înaintea aceluiași leu. Dar fiindcă a biruit pe leu și a rămas nevătămat, i s-a tăiat capul. Și așa au luat amândoi cununa muceniciei cea neveștejită.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Vlasie Bouarul.

Sfântul Vlasie era din Cezareea Capadociei, fiu de părinți foarte bogați, de pe urma mulțimii vitelor ce aveau. Ei dădeau însă cu îmbelșugare milostenie la săraci. Când elinii au pornit prigoană asupra creștinilor, au căutat pe acest fericit Vlasie și nu l-au aflat, cu toate că l-au căutat și prin pustietăți și prin văi. Iar viteazul mucenic al lui Hristos aflând despre aceasta, singur s-a dat pe sine în mâinile prigonitorilor săi, cu atâta bucurie, ca și când ar fi fost chemat la masa împărătească. Deci, mergând la judecată și întrebat fiind de ighemon, și-a arătat și numele și credința, și ocupația sa; pentru aceasta îndată a fost apucat de cele patru mădulare ale trupului, a fost întins și a fost bătut cu vine crude. Dar Dumnezeu i-a ușurat durerile și i-a vindecat rănile. Această minune văzând-o ighemonul, a socotit-o drept farmece. Pentru aceasta l-a aruncat într-un cazan cu apă care fierbea în clocot, poruncind ca să fie ținut într-însul cinci zile. Dar îngerii lui Dumnezeu pogorându-se îndemnau pe mucenic să nu se teamă și au împrăștiat focul și vătămarea lui. După cinci zile venind ostașii ca să scoată pe sfânt din cazan, și văzându-l viu și cântând împreună cu îngerii, îndată au mărturisit și aceștia credința creștină. Lucrul acesta aflându-l ighemonul a trimis pe alți ostași, ca să-l scoată din cazan dar și aceia mergând, au mărturisit deasemenea credința creștină. Mai în urmă s-a dus însuși ighemonul, și văzând pe sfânt în cazan și socotind că apa este rece, a poruncit ca să-i scoată apă de acolo ca să-și spele fața; iar aceasta făcând, îndată a orbit, și și-a dat și sufletul. Iar mucenicul lui Hristos, cu apa aceea pe toți ostașii ce crezuseră i-a botezat în numele Sfintei Treimi. Apoi ducându-se la staulul vitelor sale, a povățuit pe maică-sa și pe rudele sale să facă cele ce se cuveneau spre mântuirea lor. Și apoi și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Iar cei ce s-au întâmplat de față la fericitul său sfârșit au îngropat sfântul său trup în același loc; iar toiagul său a odrăslit lângă jertfelnicul de acolo, și făcându-se copac mare, umbrea acest jertfelnic.

Tot în această zi, pomenirea proorocului Azaria, feciorul lui Addo, care în pace s-a săvârșit.

Acest sfânt era fiul lui Addo, din pământul Simvata. El a întors din Israel robia lui Iuda și murind a fost îngropat în țarina sa.

Tot în această zi, pomenirea mucenicilor Pavel și Simon, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Claudiu, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a patra, pomenirea cuviosului părintelui nostru Isidor Pelusiotul.

Sfântul Isidor era egiptean de neam, și era cunoscut ca fecior de părinți binecredincioși și iubitori de Dumnezeu, fiind totodată rudenie cu Teofil și cu Chiril, arhiepiscopii Alexandriei. Înaintând el mult în învățătura de carte și în înțelepciunea dumnezeiască și în cea lumească, a lăsat iubitorilor de învățătură multe scrieri minunate și vrednice de pomenire. Și lăsându-și avuția lui de tot felul și strălucirea neamului ca și fericirea vieții, a venit la muntele Pelusion și s-a făcut monah. Acolo nevoindu-se și cugetând la Dumnezeu, a luminat cu dumnezeieștile lui cuvine toată lumea, întărind pe cei ce săvârșeau fapte bune, și dojenind pe cei neascultători cu ascuțișul cuvintelor dum-

Sfântul Cuvios Isidor Pelusiotul

nezeiești, îi întorcea spre fapta cea bună; încă și pe împărați către folosul lumii îi povățuia și îi sfătuia. Și ca să spunem pe scurt, tâlcuia și dezlega cu multă înțelepciune tuturor celor ce-l întrebau, cuvintele dumnezeieștii Scripturi. Și astfel bine trăind, și dumnezeiește purtându-se, și-a sfârșit viața sa, la adânci bătrâneți.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Nicolae Mărturisitorul, studitul.

Acest cuvios s-a născut în insula Creta, și vrând ca să vadă pe o rudenie a lui cu numele Teofan, s-a dus la Constantinopol. Aflându-l pe acesta în Mânăstirea Studiților, unde trăia laolaltă cu ceilalți frați, s-a îmbrăcat și el în shimă. Și dobândind toată duhovniceasca învățătură și învățând cu de-amănuntul care sunt semnele petrecerii călugărești și ajungând prin viața lui la cele mai înalte fapte bune, a fost hirotonit după aceea preot. Nu a trecut însă prea multă vreme și acest fericit Nicolae a fost condamnat la surghiun împreună cu sfântul Teodor, egumenul Mânăstirii Studiților. In urmă au fost chemați din surghiun amândoi, și au fost bătuți cu vine de bou, din porunca împăratului Leon Armeanul, luptătorul împotriva sfintelor icoane, deoarece se închinau sfintelor icoane; după aceea au fost aruncați în temniță. Apoi fiind din nou întrebați și mărturisind cu aceeași hotărâre închinarea la sfintele icoane, iarăși au fost bătuți, puși în lanțuri și aruncați în temniță. Rămânând acolo trei ani, luptându-se cu foamea și cu setea și cu goliciunea, de acolo au fost trimiși la Smirna, unde iarăși au fost bătuți și aruncați în temniță, unde li s-au pus picioarele în butuci. După trecere de douăzeci de luni de la aceasta, a murit Leon Armeanul și atunci fericiții fiind sloboziți din temniță, s-au dus la Cakedon și acolo întâlnindu-se cu fericitul Nichifor, patriarhul Constantinopolului, au petrecut împreună cu el. Dar când după Leon Armeanul a venit la împărăție Mihail Travlul, luptător împotriva sfintelor icoane, atunci sfinții au fost din nou izgoniți la Prusa și de acolo la Acrita, ce se afla lângă Calcedon, unde mult pătimitorul Teodor s-a și mutat către Domnul. Iar după ce a murit Mihail Travlul și a ajuns la împărăție Teofil, fiul său, iarăși s-a pornit prigoană asupra dreptcredincioșilor închinători la sfintele icoane. După ce s-a stins din viață și Teofil, a ajuns la împărăție drept credincioasa împărăteasă Teodora, împreună cu fiul Mihail. Și atunci s-a făcut pace statornică între drept-credincioși. Mai târziu, ajungând împărat Vasile Macedon, acesta, cu multe îndemnuri, a înduplecat pe cuviosul și mult pătimitorul Nicolae și l-a așezat egumen la Mânăstirea Studiților. Deci într-acest fel și cu atâtea lupte petrecându-și viața timp de șaptezeci și cinci de ani, acest sfințit părinte, și de multe rele pătimiri fiind chinuit, s-a odihnit în pace.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Avramie, episcopul Arvilului din Persia.

În anul al cincilea al prigoanei ce s-a făcut în Persia împotriva creștinilor, a fost prins de mai marele magilor, și sfântul Avramie, care era episcopul uneia din cetățile Persiei, numită Arvil, și a fost silit să se lepede de Hristos și să se închine soarelui. Dar fericitul Avramie, zicea mai-marelui magilor: «Nenorocitule și ticălosule, cum nu te temi a mă îndemna să fac cele ce nu se cuvin? Este, oare, cu putință să las pe Făcătorul soarelui și al tuturor făpturilor și să mă închin soarelui, care este făcut de Dumnezeu?» Aceste cuvinte au tulburat foarte pe tiran împotriva sfântului; și îndată a poruncit să fie bătut cu toiege. Și mai-marele magilor văzând pe sfânt că suferea vitejește și că se și ruga pentru cei ce-l băteau, zicând: «Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta, că nu știu ce fac», a poruncit să i se taie capul cu sabia. Și s-a săvârșit sfântul Avramie, în satul ce se zice Telman, tăindu-i-se capul cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Ioan cel din Irinopole, unul din sfinții părinți de la Sinodul din Niceea.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Teoctist.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului și făcătorul de minuni Iasim, care în pace s-a săvârșit.

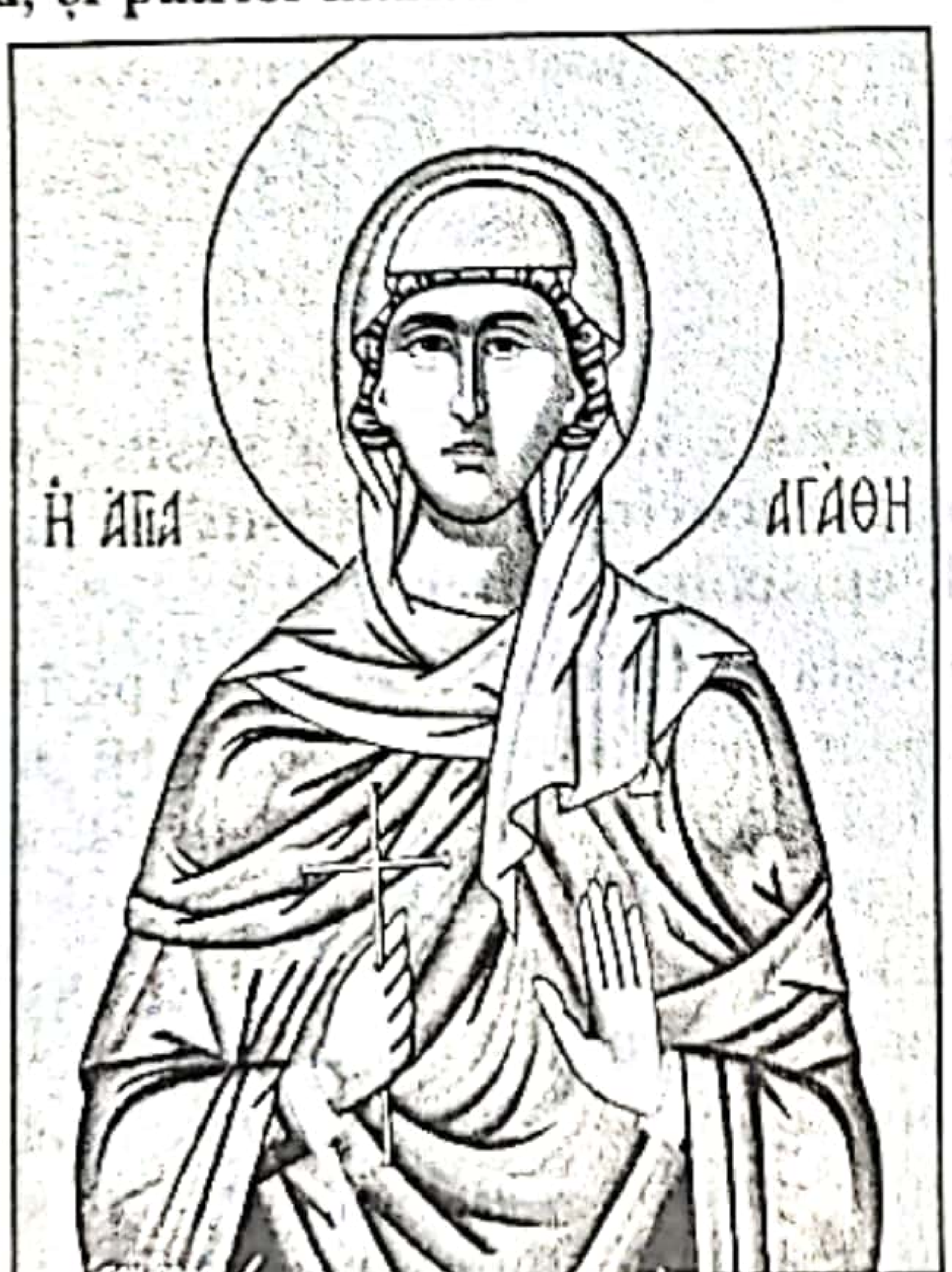
Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Iosif de la Halep, care a mărturisit la anul 1686, când prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a cincea, pomenirea sfintei mucenițe Agata.

Sfânta Agata era din cetatea Panormos din insula Sicilia. Ea strălucea prin frumusețe trupească, prin nevinovăție și prin podoabă sufletească, și era foarte bogată. În vremea împăratului Decius a fost adusă înaintea ighemonului Cvintian iar acesta a dat-o, mai întâi unei oarecare femei necredincioase, ce se chema Afrodisia, ca să o întoarcă de la credința în Hristos. Dar Agata se ținea tare în credință și dorea mai degrabă să moară cu moarte mucenicească, decât să se lepede de Hristos. Pentru aceasta a fost rău chinuită, și, fiind aruncată în temniță, și-a dat sufletul lui Dumnezeu. Se zice că pe mormântul ei îngerul a adus o lespede pe care erau scrise aceste cuvinte: «Cuget cuvios, lucrând în libertate, cinste de la Dumnezeu, și patriei mântuire».

Sfânta Muceniță Agata

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Teodula.

Pe vremea împăraților Dioclețian și Maximian, a fost trimis în cetatea Azarvei un oarecare bărbat cu numele Pelagiu, pentru ca să dezlănțuie prigoana împotriva creștinilor. Atunci sfânta, fiind prinsă, a stat înaintea judecății lui Pelagiu. Și mărturisind înaintea tuturor pe Hristos Dumnezeu adevărat, a fost spânzurată de perii capului de un chiparos, și cu niște frigări de fier înroșite în foc i s-au străpuns sânii. Și, zicând ea către ighemonul acela: «Unde sunt dumnezeii tăi? arată-mi-i ca să-i cinstesc pe cât îmi va fi cu putință», a fost îndată coborâtă și trimisă la templul lui Adrian, care era un templu însemnat și vestit. Sfânta, intrând în templu, a făcut rugăciune către Dumnezeu, și suflând asupra statuii lui Adrian, aceasta a căzut jos și s-a sfărâmat în trei. Apoi, ieșind din templu, a zis către ighemon: «Intră și da mână de ajutor dumnezeului tău Adrian, căci căzând jos s-a sfărâmat». Iar el în grabă intrând și văzând statuia sfărâmată în trei, zăcând jos, s-a văitat cu multă durere. Când a ajuns la urechile împăratului ceea ce se întâmplase, a fost trimis îndată cel mai dintâi din oamenii împăratului cu sarcina ca de va fi adevărat că s-a sfărâmat statuia, să dea pe ighemon să fie sfâșiat de fiare. Și aflând ighemonul aceasta a îngenunchiat înaintea fericitei Teodula, rugând-o cu lacrimi să se roage Dumnezeului ei, ca să se refacă iarăși statuia cea zdrobită, și să fie așezată la locul unde se găsea; căci dacă se va face aceasta, el însuși va veni la credința lui Hristos și se va face creștin. Atunci sfânta, rugându-se lui Dumnezeu, îndată statuia cea sfărâmată, din dumnezeiască poruncă, întreagă s-a așezat la locul ei; și aflând-o pe aceasta trimisul împărătesc întreagă, întorcându-se a dus vestea împăratului, care a poruncit ighemonului prin scrisori să chinuiască pe Sf. Teodula cu multe feluri de chinuri și la amară moarte să o dea.

Deci, ighemonul a poruncit din nou ca sfânta să fie înțepată cu frigări de fier înroșite în foc și se mânia blestematul, văzând-o că nu-i pasă de chinuri. Atunci un oarecare Comentarisie a zis ighemonului: «Dă-mi mie puterea asupra ei, și de nu o voi pleca să jertfească idolului Adrian, să mi se taie capul». Și i s-a îngăduit lui să facă împotriva sfintei tot ce va voi. Iar acesta a supus-o la grele chinuri, dar sfânta, ridicându-și ochii minții la cer, se ruga lui Dumnezeu ca să-i dea tărie și răbdare pentru a putea suferi chinurile. Atunci Comentarisie, văzând vitejeasca ei răbdare și dându-și seama că el își poate pierde viața, precum spusese mai înainte, poftind pe sfântă la casa sa, o ruga să jertfească împreună cu el idolilor. Atunci sfânta făcând pentru el rugăciune și întărindu-l cu cuvinte dumnezeiești, l-a înduplecat să se facă el creștin. Și dimineața, Comentarisie înfățișându-se, împreună cu sfânta, înaintea ighemonu-

lui i-a zis: «Nu am putut îndupleca pe această slugă a adevăratului Dumnezeu, ci mai vârtos ea m-a mântuit din întunericul necunoștinței, apropiindu-mă de Dumnezeu; și luminându-mi ochii inimii mele, m-a adus Domnului meu Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu». Atunci ighemonul aprinzându-se de mânie, a poruncit să se taie acestuia capul cu sabia și trupul să-i fie aruncat în mare. Și așa și-a săvârșit mucenicia sa Comentarisie, în ziua a douăzeci și patra a lunii ianuarie. Iar pe sfânta a poruncit să fie supusă la chinuri și mai grele, pe care ea le-a răbdat rugându-se și preaslăvind pe Dumnezeu. Pentru aceasta ighemonul de nedumerire cuprins, a strigat cu mare glas:

Ce voi face cu aceasta care trebuie să moară de moarte silnică, nu știu. Și unul din cei ce stăteau de față, cu numele Voitos, a zis: «Dă-mi-o mie, că eu nu sunt atât de nebun ca Comentarisie, ca să mă las înduplecat și amăgit de ea». Și ighemonul dându-i-o în primire, acesta a luat-o și a dus-o la casa lui. Dar și acesta primind în inima sa cuvintele fericitei, a luat dumnezeiască prefacere ca și Comentarisie. Si a doua zi, mergând înaintea ighemonului împreună cu sfânta, a zis: «O, ighemonule, află că mă înfățișez ție ca să-ți mărturisesc și eu că Hristos este Dumnezeu adevărat; nădejdile pe care tu le-ai pus în făgăduințele mele sunt zadarnice, căci mai bine este să rămân de minciună, și să mă fac împreună moștenitor cu Hristos, decât ținând făgăduiala dată ție, să câștig gheena focului. Iar ție ți se cade să dai mulțumită adevăratului Dumnezeu, Celui ce te-a mântuit pe tine și să te apropii de El, precum ai făgăduit. Căci nu numai că nu ți-ai ținut făgăduința; ci și nerecunoscător arătându-te, pe făcătoarea ta de bine la chinuri nesuferite ai dat-o». Așa a vorbit acesta, iar ighemonul a poruncit, să i se taie capul cu sabia. Iar pe fericita a poruncit să fie din nou supusă la aspre chinuri. Și Voitos săvârșindu-și mucenicia prin sabie, s-a mutat către Domnul, iar fericita a fost aruncată într-un cuptor încins și a primit împreună cu Evagrie și cu Macarie și cu alți mulți, fericitul sfârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Teodosie cel din Scopelon.

Acesta era de neam din Antiohia, trăgându-se din părinți străluciți și de seamă. Găsind el în muntele cel de lângă Cilicia un luminiș de pădure, și-a făcut acolo o mică locuință, în care petrecea cu post, cu priveghere și cu îngenuncheri la pământ, având îmbrăcăminte aspră. Nevoindu-se în felul acesta multă vreme a dobândit har și îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu și scotea din piatră seacă apă. El a ajuns atât de vestit, încât cei care călătoreau pe mare în golful Ciliciei chemau numele lui, ca să se izbăvească de furtună. Când țara Ciliciei a fost prădată de isauri, el a venit la Antiohia, unde, răbdând vitejește multe chinuri, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Polieuct, patriarhul Constantinopolului.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Antonie Atenianul, care a suferit mucenicia în Constantinopol la anul 1674, când de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a șasea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Vucol, episcopul Smirnei.

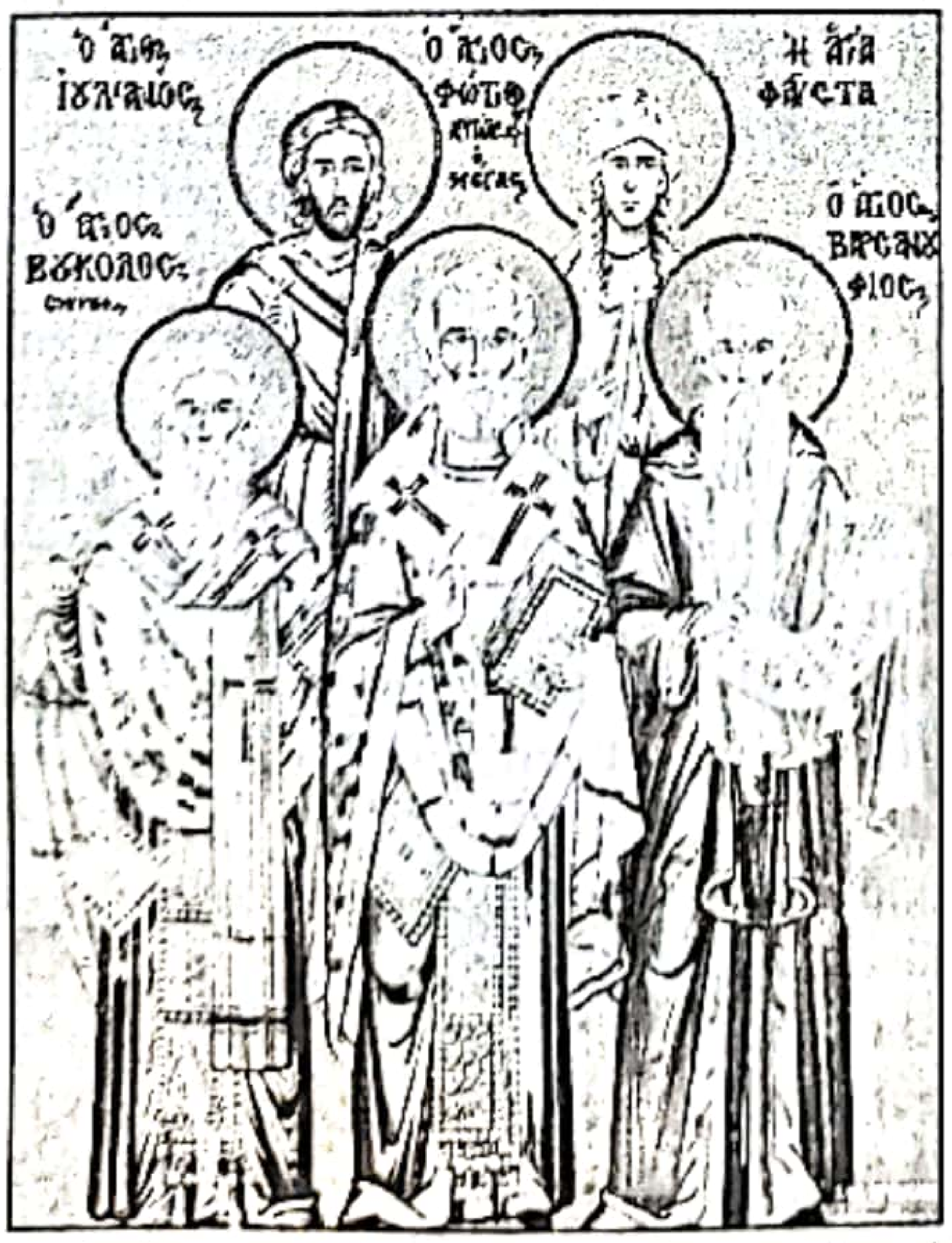
Acest sfânt, din tânăra sa vârstă păzindu-se pe sine curat, s-a făcut vas al Sfântului Duh. De aceea de Hristos iubitul și dumnezeiescul Ioan, cel de Dumnezeu cuvântător, aflându-l iscusit și vrednic, l-a hirotonit episcop și păstor ales al Bisericii din Smirna. Ca episcop, călăuzit fiind de lumina Duhului Sfânt, lumina pe cei ce se aflau în întunericul rătăcirii; iar prin sfântul botez, îi făcea fii ai luminii, mântuindu-i de neîmblânzitele fiare, adică de sălbaticii și întunecații demoni. Mai înainte de a se săvârși din viață a hirotonit urmaș, în locul său, în această cetate, și păstor și dascăl al oilor celor cuvântătoare, pe fericitul Policarp. Și așa s-a mutat către Domnul. Cinstitul său trup a fost îngropat în pământ, iar Dumnezeu a făcut să crească un copac la care își găsesc tămăduire până astăzi, cei ce se apropie de el, cu credință.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Iulian, cel din Emesa.

Acest mucenic era din cetatea Emesei. Pe când se găsea în floarea vârstei, vrând să-și arate credința în Dumnezeu, a găsit cu cale să poarte grijă întocmai ca un doctor de trupurile oamenilor, îngrijindu-se în același timp și mai mult de sufletele lor, încât era deopotrivă doctor și al trupurilor și al sufletelor. Când, pe vremea împărăției lui Numerian, au fost prinși Episcopul Silvan, Luca diaconul și Mochie anagnostul și au fost osândiți de închinătorii la idoli a fi dați pradă fiarelor, în timp ce aceștia erau duși la locul de chin, sfântul Iulian, întâmpinându-i, s-a închinat lor. Dar fiind prins și el, după moartea acelora, i s-au bătut piroane de fier în cap, în mâini și în picioare, și așa precum se afla cu piroanele înfipte în el, a fost închis, într-o peșteră, unde și-a dat duhul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici, Fausta, Evilasiu și Maxim.

Sfânta Fausta a trăit pe vremea împăratului Maximian și era din cetatea Cizicului. Avea părinți bogați și pioși, iar după moartea lor a rămas stăpână pe multă bogăție. Dar nici tineretea vârstei, nici înșelăciunea bogăției nu au despărțit-o de faptele cele bune; ci s-a păstrat în nestricăciune în post și în rugăciune, având pururea gândul la dumnezeieștile Scripturi. Vestea despre ea ajungând până la împărat, a fost trimis la ea un oarecare Evilasiu, care făcea parte dintre cei mai aleși bărbați ai senatului,

Sf. Mc. Iulian și Fausta; Sf. Ier. Vucol al Smirnei; Sfântul Ierarh Fotir (sinaxar grecesc); Sfântul Cuvios Varsanufie cel Mare

ca să o înduplece să jertfească idolilor, iar dacă nu se va lăsa înduplecată, să o arunce în mare. Acela întrebuințând față de ea toată cercarea chinurilor, și văzând-o că s-a izbăvit în chip minunat din ele, și că făcea minuni, a crezut în Hristos. Apoi a fost trimis Maxim eparhul la Evilasiu și la sfânta Fausta. Acela i-a supus pe amândoi la chinuri cumplite, dar prin minuni și prin rugăciuni mucenicești, a crezut și acesta în Hristos. Apoi intrând, împreună cu cei doi de bună voie în cazanul pe care-l pregătise pentru sfinți, din porunca împăratului, și-au săvârșit toți lupta, luându-și sfârșitul prin foc.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Varsanufie.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Ioan, cel numit proorocul, învățăcelul sfântului Varsanufie.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Ioan, cel din cetatea Lico, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

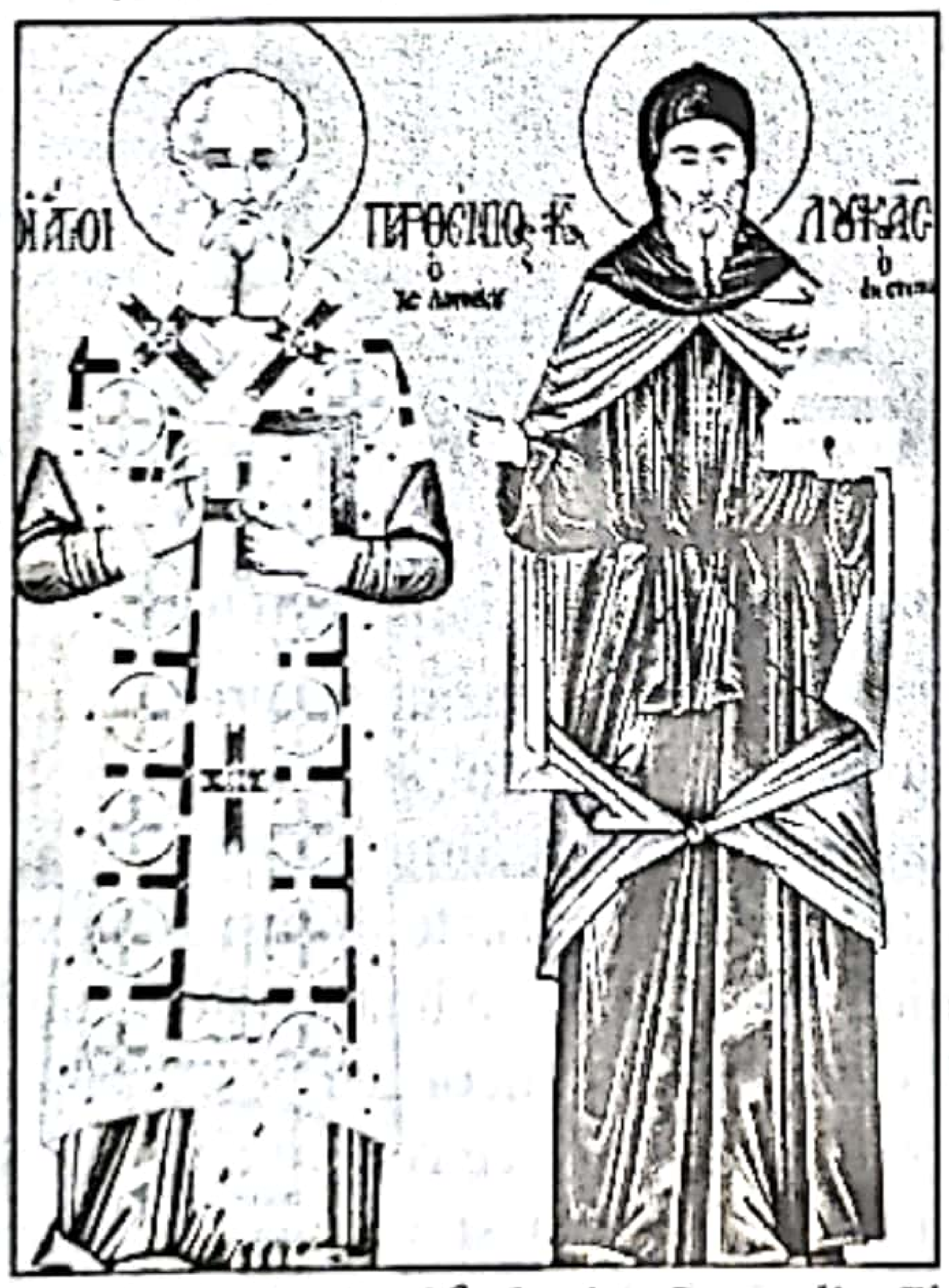
SINAXAR

În această lună, ziua a șaptea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Partenie, episcopul Lampsacului.

Acest preacuvios a trăit pe vremea împărăției marelui Constantin, și era fiul lui Hristofor, diaconul bisericii din Melitopole. Cu toate că nu știa la început carte, totuși se nevoia îndeletnicindu-se cu orice lucrare de fapte bune. Astfel, ocupându-se uneori cu pescuitul, împărțea pește în dar celor ce cereau de la el. Și atât de mare era evlavia și virtutea lui ascunsă, încât și dar de la Dumnezeu primise de a alunga demonii și a tămăduit tot felul de boli. Punând apoi stăruință la învățătura de carte, a fost hirotonit preot de Filip episcopul Melitopolei; iar după aceea, episcop al Lampsacului, de Ahile mitropolitul Cizicului. A săvârșit multe minuni și a proorocit cele viitoare. Și așa viețuind, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Luca cel din Elada.

Părinții cuviosului acestuia erau din insula Eginei, dar neputând să mai îndure năvălirile agarenilor, s-au sculat de acolo și au mers în Elada, unde s-a născut fericitul Luca. Acesta de mic copil s-a înfrânat nu numai de la carne, ci și de la ouă și de la brânză. Și era mâncarea și băutura lui, pâine de orz, legume și apă. Astfel supunându-și trupul la tot felul de suferințe și înfrânându-și-l, socotea o deosebită desfătare să hrănească pe cei flămânzi, și să dăruiască haine celor goi. Pentru aceea de multe ori dându-și chiar haina proprie, se întorcea acasă gol. Când se ruga lui Dumnezeu, picioarele lui se ridicau de la pământ, încât se părea că plutește în aer. După ce a îmbrățișat viața călugărească, nici nu se poate spune câtă răbdare și câte chinuri a îndurat. Umbla prin toate locașurile cele de pe lângă mare, și devenise din pricina minunilor pe care le săvârșea, pricină de mântuire pentru mulți. Mai târziu încetând de a mai merge din loc în loc, a venit la muntele ce se numește Stir, și petrecând acolo șapte ani, a înștiințat pe toți despre moartea lui, și așa s-a săvârșit din viață.

Sf. Ierarh Partenie; Sf. Cuvios Luca din Elada

Tot în această zi, pomenirea sfinților o mie și trei slujitori mucenici și a celor patru demnitari, care au suferit mucenicia în Nicomidia.

Acești mucenici erau slujitori ai celor patru demnitari, care au prins din poruncă împărătească pe preasfințitul Petru, episcopul Alexandriei, și i-au tăiat capul. Dar, după săvârșirea acestuia din viață, acești demnitari crezând cu toată casa lor în Hristos, au pătimit mucenicia; iar slujitorii lor, înflăcărați de credința în Hristos, s-au dus de bunăvoie la împăratul Diocleţian în Nicomidia, împreună cu femeile, cu copiii și cu pruncii lor, și mărturisind că sunt creștini, și nelăsându-se înduplecați să se lepede de Hristos, au fost tăiați cu sabia de ostași.

Tot în această zi, pomenirea sfinților șase mucenici din Frigia care de foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Aiprion, episcopul Ciprului.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Petru, care s-a nevoit în Monovata.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Teopempt și a celor împreună cu el.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a opta, pomenirea sfântului măritului marelui mucenic Teodor Stratilat.

Acest sfânt a trăit pe vremea împăratului Liciniu. Se trăgea după neam din Evhaita și locuia în Iracleea, care se află lângă marea Neagră. El întrecea pe mulți cu podoaba sufletului, cu frumusețea trupului și cu puterea cuvintelor; și toți căutau să-i câștige prietenia. Chiar și Liciniu s-a găsit multă vreme în legătură cu el, cu toate că auzise că este creștin și că defăimează pe idoli. Odată Liciniu a trimis pe câțiva bărbați din Nicomidia, care erau de același rang cu Teodor, și le-a poruncit să aducă cu cinste înaintea lui pe mucenic. Când aceștia s-au întors și i-au spus lui Liciniu răspunsul fericitului Teodor (cum că se cădea mai degrabă ca împăratul să se ducă acolo, cu cei mai mari dintre zeii lui), atunci împăratul a pornit îndată la Iracleea. Iar sfântul Teodor, pregătit de mai înainte fiind prin vedenii ce i-au fost trimise în vis de la Dumnezeu, când a auzit că Liciniu se apropie, a încălecat pe cal și i-a ieșit înainte, cinstindu-l precum se cuvine. Și Liciniu întinzân-

du-i mâna dreaptă, și întrebându-l de sănătate, a intrat în cetate, și șezând într-un loc înalt, îndemna pe fericitul Teodor, să aducă jertfă zeilor săi. Iar sfântul, cerând lui Liciniu pe zeii cei mai de seamă, ca și cum ar fi voit să-i cinstească mai întâi acasă, și numai după aceasta să le aducă și jertfe de obște, împăratul dându-i voie, el a luat pe zeii cei de aur și de argint, și la miezul nopții i-a sfărâmat, și făcându-i pe toți mici bucăți, i-a împărțit celor săraci și celor lipsiți. Și când s-a făcut ziuă, Maxențiu Comentarisie a spus împăratului, că a văzut capul zeiței celei mari, Artemida, în mâinile unui sărac. De aceea, din porunca lui Liciniu, sfântul a fost prins și adus înaintea lui, unde a fost supus la nenumărate chinuri și apoi a fost aruncat în temniță cu picioarele în butuci, unde a petrecut acolo nemâncat șapte zile. După aceea iarăși a fost scos și supus la și mai grele chinuri în timp ce era pironit pe cruce, în văzul mulțimii din care mulți luau parte la chinuirea sfântului, care răbda chinurile cu ajutorul lui Dumnezeu. Văzând aceasta, au crezut în Hristos optzeci și cinci de oameni și după dânșii alți trei sute de slujitori, a căror căpetenie era antipatul Chestiu, care fiind trimiși să omoare pe cei dintâi, au crezut în Hristos. Și dacă Liciniu, a văzut că se face zgomot mult în cetate, a poruncit să se taie capul sfântului. Dar mulțime multă de creștini s-au ridicat să-i oprească și abia potolindu-i sfântul, și făcând rugăciuni către Hristos, i-au tăiat capul, săvârșindu-și astfel calea muceniciei sale. Iar sfintele lui moaște au fost mutate din Iracleea la Evhaita, și puse în locașul părinților săi, precum a poruncit mucenicul, lui Avgar, tahigrafului său, să facă. Acesta, fiind de față la mucenicia lui, a scris mai pe larg toată istoria muceniciei sale, întrebările pe care le-a primit și răspunsurile pe care le-a dat și a mai descris și vremea și chipurile chinurilor sale de multe feluri, precum și ajutorul pe care l-a primit de la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului prooroc Zaharia.

Numele Zaharia se tâlcuiește: «pomenirea lui Dumnezeu». El era din neamul lui Israel din seminția lui Levi, și s-a născut în Galaad. A venit apoi în Ierusalim din țara caldeilor, bătrân foarte; și aflându-se acolo, a proorocit multă vreme poporului și a dat multe semne pentru dovedirea celor grăite de el. A spus lui Iosedec, că va naște fecior și se va face preot al Domnului în Ierusalim. A binecuvântat pe Salatiil pentru fiul său, zicându-i: «Tu vei naște fiu și vei pune numele lui Zorobabel». Și în vremea lui Cirus, împăratul perșilor, a dat semn, despre Cresus împăratul Lidiei. Și a mai înfățișat cele cu privire la prădarea Ierusalimului, la sfârșitul lui Israel, la începutul și sfârșitul limbilor și la dărâmarea templului; și cu privire la încetarea proorocilor, a preoților și a sâmbetelor, și cu privire la Judecata a doua.

Și proorocind și alte multe, a răposat în bătrânețí bune; și a fost îngropat aproape de mormântul proorocului Agheu.

Sfântul Mucenic Stratilat; Sfântul Prooroc Zaharia

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Nichifor și Ștefan, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintelor surori Marta și Maria, și a cuviosului Licarion mucenicul, care de sabie s-au săvârșit.

Sfintele Marta și Maria, fiind surori, viețuiau în singurătate, păzindu-și fecioria. Trecând pe acolo pe unde petreceau ele ighemonul locului, ele scoțând capul pe fereastră au strigat că sunt creștine. Și ighemonul înduioșându-se de moartea lor cea în floarea vârstei, ele au grăit împotrivă arătând că moartea cea pentru Hristos nu este moarte, ci viață fără de sfârșit. Tot asemenea și Licarion care era un copil, ce trăia laolaltă cu ele, spunând că este creștin, din porunca ighemonului a fost răstignit împreună cu ele pe cruce. Și fiind împunși cu sabia de călăi, și-au dat sfintele lor suflete în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Filadelf și Policarp.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Macarie, episcopul Pafosului.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Perghet.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a noua, pomenirea sfântului mucenic Nichifor.

Sfântul Nichifor a trăit pe vremea împăraților Valerian și Galin, și era om de jos. El avea ca prieten pe un preot al Bisericii creștine, cu numele Sapriciu, care din îndemn diavolesc, s-a pornit cu ură asupra sfântului Nichifor și-i purta pizmă. Însă când Sapriciu a fost prins de slujitorii idolilor și supus la multe chinuri, sfântul Nichifor a trimis la el mijlocitori, cerându-i iertare, dar acesta nu a voit să audă de rugăciunile lui. Dar când sfântul Nichifor a văzut că duc pe Sapriciu să-i taie capul, a alergat și a căzut la picioarele lui, cerându-i iertare. Și, aducându-i aminte de poruncile lui Hristos privitoare la dragostea creștină, Sapriciu nu l-a ascultat. Și, trecând prin multe chinuri și apropiindu-se de cunună și de răsplată, ca unul care urma să fie junghiat pentru Hristos, Sapriciu n-a primit să-i dea sfântului Nichifor iertare și dezbrăcat fiind de ajutorul lui Dumnezeu, a zis călăilor: «Lăsați-mă, că voi aduce jertfă idolilor». Atunci sfântul Nichifor, văzând aceasta s-a dat pe sine călăilor, și mărturisind pe față pe Hristos, i s-a tăiat capul din porunca tiranului, luând îndată răsplata dragostei pe care se nevoia să o plinească pentru Dătătorul dragostei, Hristos.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Roman Cilicianul.

Acest cuvios Roman, fiind cilician de neam din cetatea Rosos s-a nevoit pentru fapta bună în Antiohia. Căci făcându-și o căscioară în afară de zidurile cetății, la o margine, se nevoia sihăstrește fără a întrebuința foc și fără a avea lumină de lumânare. Hrană avea pâinea și sarea; băutură, apa de izvor. Avea haină de peri de capră; și părul său lung ajungea până la picioare. Și mult dar i s-a dat lui de la Dumnezeu: că a vindecat multe boli grele, și multe femei sterpe prin rugăciunile lui au dobândit prunci. Și astfel bine nevoindu-se a adormit în pace.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Marcel episcopul Siciliei, Filagrie episcopul Ciprului și Pangratie episcopul Tavromeniei.

Acești sfinți au fost câteșitrei ucenici ai sfântului apostol Petru. Și încă de pe când umbla Hristos cu trupul pe pământ și făcea minuni, Marcel auzind, s-a dus de la Antiohia la Ierusalim, împreună cu Pangratie, ca să-L vadă. Pangratie de atunci făcându-se cunoscut sfântului Petru, după înălțarea lui Hristos, i-a urmat lui Petru și, fiind făcut de acesta episcop al Tavromeniei și slujitor al lui Hristos, a fost omorât pe ascuns de elini. Iar Marcel, fiind hirotonisit de asemenea episcop al Siciliei și pe mulți din necredincioși întorcându-i către Domnul, s-a săvârșit din viață. Tot astfel și Filagrie, ajungând arhiereu la Cipru, și învățând și acolo în numele lui Hristos și multe chinuri suferind pentru adevărata credință, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Petru Damaschin, care de sabie s-a săvârșit.

Sf. Sfințit Mc. Pangratie; Sf. Cuvios Roman; Sf. Cuv. Nichifor; Sf. Sfințit Mc. Filagrie din Cipru; Sfântul Sfințit Mucenic Marcel

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a zecea, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Haralambie.

Sfântul sfințit mucenic Haralambie a trăit în vremea împărăției lui Sever, pe când ighemon în cetatea Magneziei se afla Lucian. El era preot al creștinilor de acolo, învățându-i calea dreptății și propovăduind credința în Hristos. Pentru aceasta a fost osândit la chinuri de către tiranii cei mai sus arătați; și dezbrăcat fiind de veșmintele preoțești, i s-a jupuit toată pielea trupului. Și pentru că ighemonul l-a văzut suferind cu răbdare chinurile, mâniindu-se, s-a apucat să-l strujească pe sfânt cu mâinile sale proprii. Dar îndată i-au căzut ighemonului mâinile, și s-au lipit de trupul mucenicului; dar sfântul rugându-se, l-a vindecat. Văzând acestea călăii sfântului, al căror nume era Porfiriu și Vaptos, s-au lepădat de idoli și au crezut în Hristos. Tot astfel au crezut în Hristos și trei dintre femeile care se găseau de față. Dar ighemonul a poruncit să-i prindă pe toți și să-i supună la chinuri, tăindu-le apoi capetele. Căci cu toate că fusese tămăduit de către sfânt, totuși el rămăsese în aceeași necredință de mai înainte.

Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie

Tot în această zi s-au săvârșit de sabie sfinții mucenici Porfiriu și Vaptos, care au chinuit pe sfântul Haralambie.

Tot în această zi s-au săvârșit de sabie sfintele trei femei, care au crezut în Hristos, prin sfântul Haralambie.

Tot în această zi, pomenirea sfintelor mucenițe și fecioare: Enata și Valentina și a mucenicului Pavel.

Dintre aceste două fecioare, Enata era din ținutul Gaza, iar Valentina din Cezareea. Când ighemonul Firmilian sta la judecată, a fost adusă viteaza fecioară Enata, care fiind întrebată dacă se leapădă de Hristos și ea mărturisind că Hristos este Dumnezeu, a fost chinuită cumplit. Atunci cinstita Valentina și ea fecioară fiind și nesuferind să vadă neomenia și cruzimea celor săvârșite, s-a umplut de îndrăzneală, și când i s-a poruncit ca să aducă jertfă idolilor, căci acolo lângă scaunul de judecată, se găsea un jertfelnic, ea l-a izbit cu picioarele și l-a surpat împreună cu focul ce era pe el. Atunci tiranul mâniindu-se, a chinuit-o cumplit și pe ea. Și încetând a le mai chinui, a hotărât să fie arse în foc. După aceasta a fost adus la pătimire sfântul Pavel. Și după ce a suferit mai multe chinuri și s-a arătat mai presus de patimi, cu harul lui Hristos, a fost osândit la moarte de sabie. Iar el, mulțumind lui Dumnezeu și rugându-se pentru cei de o credință cu el, a primit tăierea cinstitului său cap, dându-și duhul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea celui dintre sfinți părintelui nostru Anastasie, arhiepiscopul Constantinopolului.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Zenon.

Cuviosul părintele nostru Zenon era de neam din Cezareea Capadociei, fiu de părinți bogați și vestiți. Făcea parte dintre ostașii care duceau cu cea mai mare grabă scrisorile împărătești. Dar înțelegând nestatornicia și puținătatea vieții, a lepădat brâul cel ostășesc și a intrat într-o peșteră (căci sunt multe astfel de peșteri în muntele de lângă Antiohia), ca să-și curățească sufletul prin osteneli sihăstrești. Nu avea nici sfeșnic, nici ladă, nici masă, nici așternut. Așternutul lui era o grămăjoară de fân, pusă peste pietre. Drept haină avea o rasă veche; hrana

lui era o pâine pentru două zile; iar apa și-o aducea singur de departe. Prin asemenea osteneli el a dobândit mult har de la Dumnezeu. Astfel, când isaurii au năvălit odată asupra locurilor acelora, au junghiat pe mulți sihaștri. Dar el numai prin rugăciunea sa, a întunecat vederile acelora. După aceasta însă nu a mai trăit, căci ostenelile lui au luat sfârșit, mutându-se către cereștile locașuri.

Tot în această zi, pomenirea icoanei Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei, Stăpânei noastre, cea din Arcovind.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a unsprezecea, pomenirea sfântului, sfințitului mucenic Vlasie, episcopul Sevastiei.

Sfântul sfințit mucenic Vlasie a trăit pe vremea împăratului Liciniu. Era episcopul Sevastiei și locuia într-una din peșterile muntelui. Fiarele sălbatice se îmblânziseră prin binecuvântarea sfântului, încât se apropiau cu toate de mâinile lui. Pentru că se pricepea și la meșteșugul doctoricesc, făcea multe tămăduiri, primind de la Dumnezeu darul de a face minuni. Fiind însă prins, a fost adus la ighemonul Agricolau și mărturisind înaintea lui numele lui Hristos, a fost chinuit cumplit și apoi a fost închis în temniță. Și cum șapte femei mergeau pe urmele lui, li s-au tăiat capetele, fiindcă și ele au mărturisit că Hristos este Dumnezeu adevărat. Pe sfântul Vlasie l-au aruncat apoi în adâncul unui lac ce se afla acolo, de unde, prin dumnezeieștii îngeri, a fost scos la uscat nevătămat. Pentru aceasta i s-a tăiat capul, împreună cu doi prunci ce erau în temniță cu el. Se zice că el a fost acela ce fusese pus epitrop de marele mucenic Eustrațiu, în timpul pătimirii sale mucenicești. Acest lucru s-a găsit zugrăvit pe o veche țesătură, unde sfântul Vlasie este înfățișat stând în mijlocul a cinci mucenici, lângă sfântul Eustrațiu și primind din mâinile lui cartea rânduielii lui ca epitrop. Pomenirea lui se face în bisericuța ridicată în cinstea muceniciei sale, care se găsește aproape de biserica sfântului Filip, în Meltiada.

Tot în această zi, pomenirea sfinților doi prunci care au pătimit împreună cu sfântul Vlasie și a celor șapte femei, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, aflarea moaștelor sfântului prooroc Zaharia, tatăl sfântului Ioan Botezătorul.

Tot în această zi, pomenirea împărătesei Teodora, sprijinitoarea Ortodoxiei.

Teodora a fost soția împăratului Teofil, sfărâmătorul de icoane, dar ea nu a fost ca bărbatul ei eretică, ci ortodoxă. Teofil izgonise pe sfântul Metodiu, patriarhul Constantinopolului și în locul lui pusese pe un oarecare Ioan Lecanomatul, și arsese sfintele icoane. Dar Teodora cu toate că pe față nu cuteza să se închine sfintelor icoane, le avea totuși ascunse în cămara așternutului ei, și în toate nopțile făcea rugăciuni către Dumnezeu ca să facă milă și să se îndure de ortodocși. Ea a născut un fiu Mihail, pe care l-a învățat credința ortodoxă. După moartea bărbatului ei, a chemat din exil pe sfântul Metodiu și a adunat sfântul sinod, care a anatematizat pe sfărâmătorii de icoane, pe Ioan l-a scos din scaun și a readus în Biserică sfintele icoane. După aceea a răposat, lăsând împărăția fiului ei Mihail.

Tot în această zi, sfântul noul mucenic Gheorghe robul, care a suferit mucenicia prin foc în cetatea Sofia, la anul 1515.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Sf. Sfințit Mc. Vlasie; Sf. Teodora Împărăteasa

SINAXAR

În aceasta luna, ziua a douăsprezecea, pomenirea celui între Sfinți părintele nostru Meletie, arhiepiscopul Antiohiei celei mari.

Pentru bunătatea cea desăvârșită și dragostea curată ce avea către Hristos, sfântul Meletie era foarte iubit de mulți. Astfel chiar de la începutul activității sale, când intra în cetate, în ziua hirotoniei sale, mânați fiind oamenii de dragostea ce aveau către dânsul, îl chemau pe la casele lor, socotind că acestea se vor sfinți chiar și numai prin intrarea lui. Dar nici nu împlinise treizeci de zile în cetate, că a și fost izgonit de către vrăjmașii adevărului, care cu îngăduința lui Dumnezeu au înduplecat pe împărat la aceasta. Iar după această izgonire, întorcându-se, a stat mai bine de doi ani în Constantinopol. Și iarăși în urma unor scrisori împărătești a fost poftit să meargă tocmai în Tracia. Acolo s-au adunat și alți episcopi din multe părți ale lumii, chemați fiind și ei cu scrisori împărătești, că începeau Bisericile lui Dumnezeu să dobândească pacea și liniștea, mântuindu-se de iarna cea îndelungată a prigoanei. Atunci deci, arătându-se acolo marele Meletie, care era cinstit în chip deosebit de toți, și-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu, adormind în pace, în pământ străin. Pe acest fericit și dumnezeiescul Ioan Gură de Aur și Grigorie al Nissei, l-au cinstit cu cuvinte de laudă.

Sfântul Ierarh Meletie Arhiepiscopul Antiohiei

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei Maria, care și-a schimbat numele în Marin.

Această cuvioasă schimbând hainele femeiești, s-a îmbrăcat bărbătește și în loc de Maria s-a numit pe sine Marin. Și intrând în mănăstire împreună cu tatăl ei cel după trup, care se numea Eugeniu, s-a tuns monah, și slujea împreună cu monahii cei mai tineri, fără să se cunoască nicidecum că este femeie. Odată, găzduind la o casă de oameni, împreună cu alți frați a fost pârâtă că a stricat fecioria fiicei găzduitorului. Ea a primit cu mulțumire clevetirea aceea și ocara și a mărturisit că făcuse păcatul, pe care de fapt nu-l făcuse. Pentru aceea a fost izgonită din mănăstire și timp de trei ani s-a necăjit, fericita, hrănind pruncul acela pe care nu-l născuse ea. Când, mai târziu, a fost primită din nou în mănăstire, avea cu sine și pruncul acela din desfrânare, care era de parte bărbătească. Dar adevărul nu a întârziat să se arate. Căci murind, s-a cunoscut că era femeie. Iar fiica găzduitorului aceluia, care clevetise pe cuvioasa, a fost chinuită de un demon rău, și silită în cele din urmă să mărturisească, cum că a fost stricată de un ostaș și de aceea egumenul și monahii care mai înainte numeau pe cuvioasa Maria ticăloasă, atunci au numit fericită și de multă cinstire au învrednicit-o.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Antonie, arhiepiscopul Constantinopolului.

Acest sfânt, trăgându-se după tată din Asia, iar după mamă din Europa, a avut ca a treia patrie cetatea Constantinopol, care l-a îmbrățișat, l-a hrănit, l-a văzut dezbrăcându-se de scutecele maicii sale și crescând în vârstă, l-a învățat Sfintele Scripturi, iar în urmă l-a câștigat și păstor al ei. Când a îmbrățișat viața monahală și a dat dovadă de multă bărbăție în aducerea la îndeplinire a acestei filozofii practice, împotriva voinței lui a fost hirotonit preot și a fost făcut egumen al mănăstirii. De atunci înainte el a urmărit cu și mai multă râvnă privegherea, postul și stăruința în rugăciune, încât a făcut și pe tatăl său să îmbrace haina monahală. Și astfel luând prilej, săvârșea milostenia cu amândouă mâinile, după cum zice proverbul. Odată, pe când sfântul trecea printr-un loc strâmt și împărțea milostenie, i s-a arătat cineva care ținea în mâini o mare legătură plină

de galbeni și care i-a zis: «La aceasta și să o cheltuiești cu săracii». Și mâna acelula se vedea ținând galbenii, iar la față era cu neputință de văzut cel ce îi întindea legătura cu bani. Cu acest fel de bunătăți era îmbogățit acest minunat părinte. Pentru aceasta venind vremea când se căuta arhiereu pentru cetatea cea împărătească, prin hotărârea sfântului sinod și a împăratului, sfântul Antonie a fost hirotonit patriarh al Constantinopolului. După aceea, ca și cum ar fi fost întraripat de puterea Duhului Sfânt, cu toate că trupul îi era bătrân, vizita toate bisericile orașului, cu toată râvna și cu rugăciuni îmblânzea pe Bunul Dumnezeu; ajuta bisericile ce erau dărăpănate de vechime; da cu îmbelșugare cele de nevoie, clericilor și anagnoștilor celor lipsiți și mângâia multe mii de săraci, cu dare de grâu și cu milostenii. Și astfel făcându-se pricinuitor multora de mult bine și minuni preamari săvârșind, la adânci bătrâneți, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Satornic și Plutin, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Hristea grădinarul, care a mărturisit în Constantinopol, la anul 1748, și a murit de sabie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a treisprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Martinian.

Preacuviosul Martinian a fost din Cezareea Palestinei și a început sihăstreasca trăire pe când era în vârstă de optsprezece ani, petrecând prin pustii și prin munți. Și plinind în sihăstrie douăzeci și cinci de ani, printre alte multe ispite a fost supus și la această ispită a celui viclean: o femeie desfrânată, îmbrăcându-se în haine de om sărac, a venit la muntele acela unde se găsea sfântul; și dacă a înserat, a început a plânge, ca și cum adică s-ar fi rătăcit și s-ar fi temut să nu o mănânce fiarele, dacă ar rămâne afară. Deci se ruga de sfânt să o primească înăuntru în chilie și să nu o lase să fie mâncată de fiare. Iar el văzând că nu este cu putință a o lăsa afară, a primit-o înăuntru, și el se duse în chilia cea mai ascunsă a lui. Iar dimineața, văzând-o cuviosul schimbată la înfățișare (căci purta acum îmbrăcăminte femeiască frumoasă, cu care se împodobise peste noapte), a întrebat-o cine este și pentru ce a venit acolo. Dar ea, fără de rușine, a zis: «Pentru tine!» Și defăimând viața sihăstrească, și adăugând că toți drepții cei de sub Lege s-au bucurat de petrecerea laolaltă cu femeile, îl îndemna să se apropie de ea. Cuviosul puțin câte puțin îndemnându-se și subjugat fiind, era gata să cadă în păcat; dar gândindu-se în ce chip ar putea rămâne ascunsă fapta aceasta dacă ar săvârși-o, mai înainte de a cădea în păcat, a fost tras înapoi de la cădere, prin dumnezeiescul har. Și, aprinzând multe găteje, a sărit în mijlocul focului, dojenindu-se și zicându-și: «De vei putea să rabzi, Martiniane, focul gheenei, lăsându-te în voia poftei rușinoase, supune-te femeii». Și așa arzându-se pe sine și smerind sălbăticia trupului, pe femeia, care se înțelepțise văzând acestea, a trimis-o la mânăstire.

Iar el, vindecându-se de rănile focului și fiind dus cu barca de un corăbier, a ajuns la o stâncă din mare, care era depărtată de uscat cale de o zi, și a locuit zece ani acolo, fiind hrănit de acel corăbier. Și iarăși a plecat și de acolo, pentru că o fată scăpată pe o scândură dintr-un naufragiu a ajuns până la stânca pe care se găsea el. Cuviosul scoțând-o din mare, a plecat de acolo zicând că nu poate sta laolaltă iarba uscată cu focul. Și sărind în mare, cu ajutorul unor delfini, care l-au luat pe spate, a ajuns la uscat. De acolo a trecut prin mai multe cetăți zicând: «Fugi Martiniane, ca nu cumva iarăși să te ajungă ispita» (căci așa hotărâse să-și petreacă și cealaltă rămășiță a vieții), a sosit la Atena. Și aici a adormit în Domnul, învrednicindu-se a fi îngropat cu mare cinste de episcopul locului și de tot poporul. Iar despre cele două femei, se zice că: cea dintâi s-a dus la mânăstire și trăind acolo în curăție, s-a învrednicit de a face minuni; iar cea de a doua, a rămas pe acea stâncă din mare până la sfârșitul vieții, îmbrăcată cu hainele bărbătești, pe care i le-a dat corăbierul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților apostoli și mucenici Achila și Priscila.

Sfântul Achila era cizmar de meserie, și auzind de sfântul apostol Pavel, s-a dus la el, îm-

preună cu soția sa Priscila. Și fiind botezați amândoi de dânsul, au rămas pe lângă el slujindu-i și urmându-l prin toate orașele și satele și împreună primejduindu-se în toate ispitele. Și atât i-a iubit pe ei marele apostol Pavel, pentru bunătatea lor, și pentru credința cea întru Hristos, încât și pomenește de ei în epistolele sale. Deci astfel bineplăcând lui Hristos și apostolului, și multe minuni săvârșind, mai în urmă au fost prinși de necredincioși și li s-au tăiat capetele. Și așa mutându-se din cele de pe pământ, locuiesc în ceruri.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Evloghie, arhiepiscopul Alexandriei.

Acest sfânt a trăit pe vremea împărăției lui Iraclie și a fost arhiepiscop al Alexandriei, înainte de sfântul Ioan cel milostiv. El a făcut multe minuni, printre care și pe aceasta: preacuviosul papă Leon, scriind pentru Sinodul din Calcedon Epistola ortodoxiei, iar cuviosul Evloghie citind-o, nu numai că a lăudat-o și a primit-o, ci și tuturor a propovăduit-o. Dumnezeu vrând să-i mângâie pe amândoi, a trimis înger în chipul arhidiaconului lui Leon, mulțumind sfântului Evloghie că a primit arătata epistolă. Iar Evloghie vorbea cu îngerul lui Dumnezeu, ca și cu un om, socotindu-l că este diaconul papii. Și după ce îngerul s-a făcut nevăzut de la el, acesta mulțumind și mai mult lui Dumnezeu pentru minune, în mâinile Sale și-a dat sufletul.

Sfântul Apostol Achila Sf. Mc. Priscila; Sf. Cuv. Martinian; Sf. Evloghie patriarhul Alexandriei; Sf. Cuv. Simeon de la Hilandar

Tot în această zi, pomenirea a doi sfinți: un tată și un fiu, care, fiind răstigniți pe cruce, s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Simeon, ctitorul Mânăstirii Hilandar din Atos, care a trăit pe la anii 1190, și care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a paisprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Avxentie, cel din munte.

Cuviosul Avxentie a trăit pe vremea împărăției lui Teodosie cel Mic, și se trăgea cu neamul din Răsărit. Era om învățat și îmbrățișând viața monahală s-a suit pe muntele ce se găsește în fața Oxiei; era răbdător foarte în nevointe, având credința cât se poate de dreaptă. A înfruntat puternic păgânătatea ereticilor Eutihie și Nestorie. Și primind hotărârile sinodului al patrulea de la Calcedon, a ajuns vrednic de cinste înaintea împăraților și a tuturor celor ce veneau în legătură cu el, luminat în fața cu darul cel dumnezeiesc, și revărsa în toate zilele izvoare de minuni și de tămăduiri celor ce veneau la dânsul. Și adormind în pace, a fost așezat în sfânta biserică zidită de dânsul.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Maron.

Cuviosul acesta îmbrățișând viața sub cerul liber, s-a dus pe vârful unui munte ce era cinstit în chip deosebit de elinii cei vechi; și aflând acolo un templu al demonilor, zidit de aceia, l-a sfințit lui Dumnezeu și a locuit acolo, făcându-și un mic cort sub care numai arareori intră. Fericitul viețuia cu mari osteneli, dar nemulțumindu-se cu acestea, altele și mai mari a aflat. Iar Dătătorul de plată, Dumnezeu, după măsura ostenelilor lui, i-a dat și măsura darului Său. Căci se puteau vedea boli stingându-se la rugăciunile lui, cutremur contenind și demoni izgoniți cu singură rugăciunea lui. El a făcut multe mânăstiri, pe mulți prin nevointe aducându-i la Dumnezeu. În felul acesta sârguindu-se spre dumnezeiasca lucrare și vindecând

sufletele împreună cu trupurile, după o scurtă boală, s-a mutat din viață la pace.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Avraam.

Acest cuvios a trăit pe vremea lui Teodosie cel Mare și era din cetatea Cirului în care s-a născut, a crescut și a adunat bogăția petrecerii și bunătății sihăstrești. Căci cu atâta priveghere și stare de toată noaptea și cu postire și-a omorât trupul său, încât a rămas mulți ani nemișcat, neputând umbla. Aflând că lângă muntele Libanului era un loc plin de idoli, s-a dus acolo și, luând o casă cu chirie, s-a odihnit mai întâi trei zile, iar în a patra zi a ieșit liniștit. Și fiind prins de închinătorii la idoli de acolo, a fost îngropat în țărână; apoi i s-a poruncit să fugă departe de acolo. Dar, întâmplându-se ca au venit atunci cei ce strângeau dajdia, care băteau fără de milă pe locuitori cerându-le împărăteștile dări, sfântul milostivindu-se, a plătit acele dări la cei ce le strângeau, și așa a scăpat de bătăi pe chinuitorii săi. Văzând aceasta, toți se minunau de iubirea de oameni a cuviosului. Deci din asemenea pricină făcându-se creștini, îndată au zidit și biserică și l-au silit pe el să le fie preot; iar cuviosul făcându-se preot, a șezut acolo trei ani și bine povățuindu-i pe ei către buna cinstire de Dumnezeu și întărindu-i, iarăși s-a întors la chilia sa, lăsându-le în locul său un alt preot. Cu acest fel de bune și lui Dumnezeu plăcute fapte strălucind cuviosul, a ajuns episcop al Careei, o cetate în Palestina, plină de idoli. Ducându-se acolo cu nenumărate osteneli, și cu de Dumnezeu însuflate învățături, a întors pe locuitori la buna cinstire de Dumnezeu, în scurtă vreme și i-a adus Domnului, prin faptă mai întâi învățându-i. Iar împăratul Teodosie, încunoștiințat de cele despre el, l-a chemat la Constantinopol. Deci ducându-se acolo, și puțină vreme viețuind, și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Iar trupul său, preabinecredinciosul împărat Teodosie, cu mare cinste l-a trimis în cetatea Careei.

Sfântul Cuvios Maron, Sfântul Mucenic Nicolae din Corint (sinax. grec.), Sf. Cuvios Auxentie, Sf. Cuv. Damian (sinax. grec.) Sf. Ierarh Avraam

Tot în această zi, pomenirea sfântului Filimon, episcopul Gazei.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului noului mucenic Gheorghe croitorul, Metilineanul, care a suferit mucenicia în Constantinopol, la anul 1693.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a cincisprezecea, pomenirea sfântului apostol Onisim, ucenicul sfântului apostol Pavel.

Acest sfânt a fost sluga lui Filimon romanul, căruia fericitul Pavel apostolul i-a scris o epistolă. Onisim făcându-se ucenic și slugă apostolului, după săvârșirea din viață a apos-

Sfântul Apostol Onisim

tolului, a fost prins şi adus înaintea lui Tertul, eparhul Romei, care l-a trimis la Puteoli. Şi venind acolo Tertul şi aflând pe Onisim stând tare în credinţa lui Hristos, întâi l-a bătut cumplit cu toiege, iar după aceea l-a sfărâmat fluierele picioarelor, şi astfel l-a scos din viaţa aceasta deşartă.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Maior, care, bătut fiind, s-a săvârşit.

Acest mucenic a trăit pe vremea împăraţilor Maximian şi Diocleţian şi a fost ostaş în ceata numită a mavrilor. Dar pe când se afla în cetatea Gazei, a fost pârât la ighemonul de acolo că este creştin. Înfăţişându-se el la judecată, şi mărturisind pe Hristos Dumnezeul său, a fost bătut fără de milă şapte zile atât de cumplit, încât treizeci şi şase de ostaşi se schimbau bătându-l. Iar sângele din trupul său curgea ca un pârâu, încât a înroşit pământul de acolo. Deci vitejeşte pătimind mucenicul lui Hristos nişte chinuri atât de mari, din ostăşească rânduială de pe pământ, a mers, după cuvintele lui David, în rânduiala ostăşească din cer, dându-şi sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea părintelui nostru Eusebiu.

De unde a fost şi din ce părinţi s-a născut acest cuvios, istoria sa nu arată. Numai aceasta se ştie despre el: că prin sihăstreştile sale osteneli a câştigat cerul ca patrie. Astfel, mai întâi s-a dus la o mănăstire unde s-a făcut monah. Apoi s-a suit în vârful unui munte, şi acolo şi-a făcut o mică îngrăditură de pietre, înăuntrul căreia se nevoia fericitul fără acoperământ sau umbrire. Avea o haină de piele, iar hrana lui era năut şi bob muiat; câte odată mânca şi smochine uscate. Dar atât de tare s-a nevoit din început până la sfârşit, încât şi după ce a ajuns la adânci bătrâneţi şi i-au căzut aproape toţi dinţii, nu şi-a schimbat nici hrana, nici locuinţa; ci vitejeşte suferea suflările vânturilor celor potrivnice, având faţa zbârcită şi carnea trupului uscată, încât nici brâul nu putea sta pe mijlocul lui, ci cădea jos, de vreme ce carnea de sub mijlocul său era topită, ca şi oasele, despre amândouă părţile mijlocului. Şi fiindcă veneau mulţi la el şi-i tulburau liniştea, s-a dus la o sihăstrie ce era aproape şi făcându-şi o îngrăditură, în unghiul zidului, se nevoia acolo după obişnuita sa nevoinţă. Se mai spune despre el că toate cele şapte săptămâni ale marelui Post mânca numai cincisprezece smochine uscate, deşi era chinuit de o nespusă boală. Cu asemenea osteneli a vieţuit peste nouăzeci de ani şi apoi s-a mutat către Domnul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a şaisprezecea, pomenirea sfinţilor mucenici: Pamfil, Valent, Pavel, Seleuc, Porfiriu, Iulian, Teodul, Ilie, Ieremia, Isaia, Samuil şi Daniil.

Aceşti măriţi mucenici, în anul al şaselea al prigoanei lui Diocleţian împotriva creştinilor, au fost aduşi la mucenicie, din multe cetăţi şi din felurite chipuri de viaţă, de meşteşuguri şi de dregătorii, uniţi fiind însă numai prin credinţa în Hristos.

Şi fuseseră prinşi în acest chip: vrând să treacă prin porţile Cezareei şi întrebându-i păzitorii care erau la porţi, cine sunt şi din ce loc vin, ei au răspuns că sunt creştini, şi că patria lor este Ierusalimul cel de sus. Drept aceea au fost prinşi şi duşi înaintea ighemonului cu toţii: Ilie, Ieremia, Isaia, Samuil şi Daniil; după multe chinuri au primit condamnarea la moarte prin sabie. Odată cu ei au fost tăiaţi şi Pamfil, Seleuc, Valent şi Pavel; iar Porfiriu cerând trupul lui Pamfil, stăpânul său, a fost prins şi băgat în foc; asemenea şi Iulian, îmbrăţişând trupurile sfinţilor şi sărutându-le, a fost băgat şi el în foc; iar Teodul, fiind răstignit pe un lemn, şi-a săvârşit în acest chip mucenicia sa.

Tot în această zi, pomenirea sfinţilor mucenici cei din Martiropole, şi a preacuviosului Maruta, cel ce a făcut cetatea pe numele mucenicilor.

Acest cuvios Maruta a fost episcop. El a fost trimis de împăratul Teodosie, sol către împăratul perşilor. Pentru prisosul bunătăţii sale, de mare cinste învrednicindu-se la perşi, mai vârtos şi din aceea că a izbăvit pe fiica împăratului ce era ţinută de un duh viclean, a cerut moaştele sfinţilor ce suferiseră mucenicia în Persia. Şi zidind cetate în numele lor, a pus moaştele într-însa; iar după câţiva ani de la aceas-

ta) a adormit și el în ziua în care se făcea pomenirea sfinţirii cetăţii acesteia. Pentru aceasta și prăznuirea sa se face împreună cu mucenicii.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Flavian.

Acest cuvios părinte al nostru Flavian, ducându-se pe vârful unui munte și făcându-și o chilioară» s-a închis într-însa. Și a petrecut acolo șaizeci de ani, fără să vorbească cu cineva și fără să fie văzut de cineva; și plecându-și cugetul în inima sa, gândea la Dumnezeu și de la El lua toată mângâierea, după proorocia ce zice: «Desfătează-te în Domnul, și-ți va da ție cererile inimii tale». Printr-o deschizătură mică într-unul din pereţii chiliei sale scotea afară mâna și primea hrana ce i se aducea, însă ca să nu fie văzut de cei din afară, locul pe unde scotea mâna afară era săpat ca un arc de cerc. Hrana lui era legumele muiate, pe care le mânca o dată pe săptămână. În asemenea chip viețuind fericitul, toţi cei șaizeci de ani, nu și-a schimbat nicidecum hrana, nici această înaltă petrecere a sa. Prin acestea s-a îmbogăţit de la Dumnezeu cu darul minunilor și al tămăduirilor. Astfel petrecându-și viaţa sa, fericitul, a schimbat această vremelnică viaţă plină de osteneli cu viaţa veșnică și fericită, întru care acum se veselește.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinţi părintelui nostru Flavian mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului.

Acest sfânt a fost preot al sfintei Biserici din Constantinopol; și pentru multa să înfrânare

Sf. Sf. Mc. Pamfil; Sf. Ier. Flavian Mărturisitorul

și îmbunătăţită petrecere, cu voința lui Dumnezeu și cu alegerea împăratului, a Senatului și a Sfântului Sinod a fost hirotonit patriarh al acestei Biserici. Iar prin îngăduința lui Dumnezeu, a fost scos de ereticul Dioscor și cei de un cuget cu el, după ce ţinuse patriarhia un an și zece luni, și a fost trimis în surghiun. Și multe chinuri suferind pentru credinţa ortodoxă și căzând în boală, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului cuvios și mucenic Romano cel din Carpenisia, care mărturisind în Constantinopol, la anul 1694, prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a șaptesprezecea, pomenirea sfântului marelui mucenic Teodor Tiron.

Acest sfânt mucenic a trăit pe vremea împăraţilor Maximian și Maximin și era de fel din mitropolia Amasiei, din satul ce se cheamă Himialon. Fiind încorporat de curând în oastea tironilor și făcând parte din ceata prepozitului Vringa, a fost chemat de acesta la cercetare și a mărturisit că Hristos este Dumnezeu, batjocorind idolii elinilor ca pe niște statui neînsufleţite și lucruri făcute de mâinile omenești. Dându-i-se vreme să se gândească mai bine, el nu a cheltuit acea vreme în nelucrare, ci a săvârșit o faptă cât se poate de mare. A ars cu foc statuia aceleia pe care elinii o socoteau mama idolilor. Drept aceea, fiind prins și mărturisind că el singur a fost cel care a dat foc statuii, a fost chinuit în felurite chipuri; și fiind băgat într-un cuptor aprins și-a primit sfârșitul acolo. Și se face pomenirea lui în sfânta sa mănăstire ce este în Torachia, în sâmbăta săptămânii dintâi a Postului Mare, când a săvârșit el o minune deosebită și a izbăvit poporul ortodox de mâncarea din animalele junghiate idolilor.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Mariamna, sora sfântului Filip apostolul.

După înălţarea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, sfântul Filip găsindu-se la Ierapole cu Vartolomeu și Mariamna, sora lui, pentru că

propovăduia acolo cuvântul lui Hristos, a fost spânzurat. Și în timp ce se săvârșea, a rugat pe Dumnezeu, și antipatul și poporul ce era sub ascultarea lui au fost scufundați în pământ. Iar ceilalți, temându-se, s-au rugat de sfântul Vartolomeu și de sfânta Mariamna, care și ei se găseau spânzurați, ca să nu fie scufundați și ei. Atunci sfântul Vartolomeu și Mariamna s-au rugat sfântului Filip să nu-i mai prăpădească, ci încă și pe cei ce erau scufundați i-a scos afară. Iar pe antipat și pe Ehidna, femeia lui, i-au lăsat dedesubt. Atunci Vartolomeu și Mariamna au fost sloboziți. Vartolomeu s-a dus de aici în India, unde fiind răstignit și-a dat sfârșitul; iar Mariamna, mergând la Licaonia a propovăduit acolo cuvântul lui Hristos și făcând pe mulți să se boteze, s-a săvârșit în pace.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Auxiviu, episcopul Solonului din Cipru.

Acest sfânt era de fel din Roma cea veche, și păgân cu credința. Dar, urmând îndemnul sfântului evanghelist Marcu și fiind învățat de el cuvântul adevărului, s-a botezat și a fost hirotonit episcop al cetății Solonul din Cipru; și pe mulți din necredincioși întorcându-i la Hristos și felurite minuni săvârșind, s-a mutat către Domnul în pace.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Teostirict.

Tot în această zi, aflarea sfintelor moaște ale sfântului Mina Calicheladul (adică cel cu bun glas).

Pe vremea iubitorului de Dumnezeu împărat Marcian, fericitul Mina s-a arătat într-o noapte unui om cu numele Filomat, care făcea parte din școala așa-zisă a canatilor, spunându-i că el este Mina Calicheladul, cel ascuns sub pământ, spre partea mării, unde se afla marginea cetății, și i-a arătat chiar cu degetul lui, unde era locul acela. Deci, iubitorul de Dumnezeu Filomat, sculându-se mai de dimineață ca de obicei, a spus cu deamănuntul visul prietenului său Marian Numeriu, și acesta l-a spus împăratului, care îndată a trimis ostași la locul arătat. Aceștia săpând în grabă, au aflat un sicriu de fier înăuntru căruia erau moaștele sfântului; iar pe sicriu erau și litere scrise, arătând anii de când s-au pus acolo sfintele moaște. Și socotind anii, au aflat că trecuseră de atunci patru sute de ani. Pentru aceasta tot poporul a slăvit pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Salaman.

Acest cuvios era de fel din cetatea Persana, care se afla la apus de râul Eufrat, fiind așezată chiar pe țărmul râului. Îmbrățișând viața monahală și găsind o căsuță într-un sat, care se afla pe malul celălalt al râului, sfântul s-a zidit de viu în ea, nelăsând nici ușă nici fereastră. O singură dată pe an săpând pe sub pământ o mică deschizătură, primea pe acolo hrana. Nu a vorbit niciodată cu vreun om, ci trăia numai lui Dumnezeu și sieși. Cei din cetatea din care se trăgea cuviosul, trecând râul în timpul nopții, l-au luat cu ei în cetate, fără ca el să se împotrivească dar fără să meargă cu plăcere. După câteva zile însă, cei din satul de peste râu, trecând și ei râul în timpul nopții, l-au luat cu ei fără să se împotrivească, dar nici să meargă de bunăvoie. Iar episcopul cetății în care l-au adus, voind să-i dea darul preoției și dărâmând o parte din căsuța în care cuviosul stătea zidit, a intrat înăuntru. După ce l-a hirotonit preot și sfântul nu a rostit nimic, nici nu a dat vreun răspuns la întrebările lui, a plecat, poruncind să fie zidit din nou zidul căsuței care fusese dărâmat. Deci, cuviosul Salaman trăind în toată înfrânarea și sihăstria, în toată cugetarea la cele înalte și în liniște, a bineplăcut lui Dumnezeu și s-a săvârșit în pace, făcându-se izvor de multe minuni după moarte.

Tot în această zi, pomenirea binecredincioșilor și pururea pomeniților împărați Marcian și Pulcheria.

Sf. Ier. Auxiviu; Sf. Mc. Teodor Vizantiul; Sf. Mc. Teodor Tiron; Sf. Marcian împ. și Sf. Pulheria împ.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Teodor Vizantiul, care a mărturisit în Melitina, la anul 1795, când prin sugrumare s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a optsprezecea, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Leon papă al Romei.

Acest părinte al nostru Leon, pentru nespusa lui curăție, înțelepciune și bunătatea vieții, a fost hirotonit prin Duhul Sfânt, episcop al Romei celei vechi. Ducând viață curată și plăcută lui Dumnezeu, și păstorind turma lui cu cuvioșie, a nimicit în chip desăvârșit și bârfelile ereticilor, în vremea când s-a întrunit sfântul Sinod Ecumenic al patrulea, la Calcedon, la care au luat parte 630 de părinți. El a scris multe lucruri în legătură cu credința ortodoxă și a înfruntat învățăturile ereticilor, care bârfeau și grăiau despre o singură lucrare și o singură voință întru Hristos Dumnezeul nostru. Deoarece bârfitorii aceia de Dumnezeu, împotrivindu-se adevărului, încercau să strice și să întoarcă dogmele cele insuflate de Dumnezeu dumnezeieștilor părinți, fericitul acesta, plecându-se la rugămintea Sinodului și făcând multe zile post și priveghere și rugăciune stăruitoare către Dumnezeu, însuflat fiind de Duhul cel de viață făcător, a alcătuit o lucrare cu privire la cele ce erau discutate atunci, susținând cu putere, îndoita lucrare și cele două voințe în Hristos Dumnezeul nostru, și a trimis-o Sinodului cu o epistolă a sa. Preacuvioșii părinți primind-o au fost mulțumiți și o socoteau ca pe un stâlp al Ortodoxiei. Sfântul Sinod, sprijinindu-se pe ea, s-a ridicat și a stat împotriva ereticilor cu mai multă îndrăzneală, și a biruit meșteșugirile de multe feluri ale lor.

Iar minunatul Leon trăind încă multă vreme și strălucind ca un luminător cu faptele sale cele bune, la adânci bătrâneți s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Leon și Parigorie, care s-au nevoit în Patarele Liciei.

Dintre acești doi mucenici, fericitul Parigorie, cu multe feluri de chinuri fiind chinuit, a luat cununa cea nestricăcioasă a muceniciei, săvârșindu-se în Hristos. Iar fericitul Leon, rămânând singur, nu suferea despărțirea de mucenicul Parigorie și fiindcă n-a câștigat și el acea cunună a muceniciei, cu amar suspina și se tânguia. Ieșind afară la locul unde erau îngropate moaștele sfântului Parigorie, lăcrima și i se aprindea inima de dorul muceniciei. Pentru aceasta plecând de acolo, s-a dus la locul unde se făcea adunarea închinătorilor de idoli. Și văzând acolo candele și făclii, care dădeau multă lumină, le-a luat cu mâinile lui și le-a zdrobit; și aruncându-le la pământ, le călca cu picioarele. Fiind prins, a fost adus la stăpânitorul cetății, și fiind cercetat a propovăduit pe Hristos Dumnezeu adevărat. Pentru aceasta a fost bătut tare cu vine de bou. Iar nevoitorul lui Hristos suferea cu atâta bucurie ca și când ar fi pătimit un altul, iar nu el. Și iarăși fiind bătut, a fost târât cu silnicie pe marginea unei văi adânci și prăpăstioase; și îngăduindu-i-se și-a făcut rugăciunea, și și-a dat sufletul lui Dumnezeu. Iar chinuitorii îndată luând cinstitele sale moaște, le-au aruncat de sus în prăpastie, și astfel s-a săvârșit mucenicia lui.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Agapit, episcopul cetății Sinade, mărturisitorul și făcătorul de minuni.

Acest sfânt a trăit pe vremea lui Dioclețian și Maximian și era de fel din Capadocia, fiu de părinți creștini. Pe când era încă tânăr cu vârsta, s-a dus la o mânăstire de acolo, în care se afla ca la o mie de monahi. De la aceia culegând felurite bunătăți, precum strânge albina din felurite flori, a ajuns un încercat lucrător al poruncilor Domnului, și și-a topit trupul cu postul și cu privegherea și cu înfrânarea de la toate. Pentru aceasta era iubit și admirat de toți. El s-a arătat folositor în ascultările fraților mânăstirii, și pe toți monahii îi socotea și îi numea stăpâni ai săi. Pentru aceasta s-a învrednicit a lua de la Dumnezeu darul minunilor. El vindeca nu numai bolile oamenilor, ci și ale animalelor.

Împăratul Liciniu, aflând despre el că este tare la trup, l-a luat și fără voie l-a încorporat în oastea lui. Dar sfântul și acolo aflându-se, nu a părăsit nevoințele sale pustnicești; căci și ostășeștile slujbe fără zăbavă le împlinea și

obișnuitele pustnicești osteneli urma. Iar în vremea aceea fiind chinuiți cumplit pentru credința în Hristos, Victorin și Dorotei, Teodul și Agripa, bunii biruitori mucenici și alții mai mulți, fericitul acesta Agapit a voit să fie și el părtaș cu aceia. Dar aceia săvârșindu-se în Hristos prin sabie, sfântul Agapit, fiind doar rănit de o suliță, a scăpat, poate spre mântuirea mai multora fiind păzit. După ce a murit Liciniu, și cârmele ocârmuirii împărăției romanilor le-a luat marele Constantin, s-a întâmplat următorul fapt.

O slugă vrednică a împăratului a fost cuprinsă de un duh necurat și chema numele sfântului Agapit. Împăratul a adus pe sfânt în palat și, îndată ce acesta a făcut rugăciune, a izgonit duhul necurat, iar sluga a dobândit vindecare. Sfântul n-a cerut alt dar de la împăratul, decât să fie slobozit din oștire și să se ducă la dorita lui liniște, iar împăratul i-a împlinit dorința. Și întorcându-se sfântul la liniștea sa, episcopul cetății Sinau a trimis de l-a chemat la sine și l-a hirotonit preot; și nu după multă vreme, mutându-se episcopul din viață, sfântul Agapit, din voință dumnezeiască și cu alegerea preoților și a întregului popor, a fost făcut episcop al cetății Sinau. Și îndată ce a fost făcut arhiereu, sfântul a făcut și mai mari minuni, învrednicindu-se și de dar proorocesc. Dar nu putem să pomenim aici proorociile și marile faceri de minuni ale sfântului. Deci, bine și în chip plăcut lui Dumnezeu viețuind, și plin de zile făcându-se, s-a odihnit în Domnul.

Sf. Ierarh Leon, Sf. Agapit episcop de Sinade, Sfântul Mucenic Parigorie

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Piuliu, care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a nouăsprezecea, pomenirea sfinților apostoli Arhip, Filimon și Apfia.

Aceștia au trăit pe vremea împărăției lui Neron, fiind ucenici ai apostolului Pavel. Astfel întâmplându-se serbarea zeiței Artemida în Colose, care este o cetate a Frigiei, și acești apostoli făcând doxologie în biserică, au venit asupra lor slujitorii idolilor; ceilalți credincioși au fugit, iar apostolii au rămas și au fost prinși și duși la ighemonul Androclis. Acela numaidecât a început să-l bată pe Arhip, și nevrând să jertfească idolului ce se numea Min, a fost îngropat până la brâu, și așa l-au ucis cu pietre. Iar sfinții Filimon și Apfia chinuiți fiind cu multe feluri de chinuri, s-au săvârșit și ei mucenicește.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Maxim, Teodot, Isihie și Asclepiodota.

Aceștia stând înaintea ighemonului, și neînțelegând să se lepede de Hristos, la multe chinuri au fost supuși. Dar răbdând chinurile cu bucurie, au fost cu toții loviți cu pietre, târâți în niște locuri pline de hățiș și la sfârșit s-au săvârșit de sabie.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ravula.

Sfântul părintele nostru Ravula s-a născut în cetatea Samosata și a primit învățătura de la un oarecare Varipsava, care era un bărbat însemnat. Ravula vorbea limba siriană și din vârsta fragedă dând dovadă de viață virtuoasă, s-a făcut monah și, retrăgându-se prin munți și peșteri, petrecea ca marele Ilie și ca marele Ioan Botezătorul. După câțiva ani, ducându-se în Fenicia, împreună cu un alt frate, și strălucind și mai luminat cu faptele bune, fără de vrerea lui a ajuns cunoscut tuturor. Pentru aceasta, cu ajutorul împăratului Zenon și al lui Ioan episcopul Beritului, a făcut o mânăstire

în mijlocul muntelui. Și astfel Ravula și cei împreună cu el s-au aflat în mijlocul închinătorilor la idoli, pe de o parte dojenindu-i, iar pe de alta sfătuindu-i, mai pe toți locuitorii de acolo i-au adus la cunoștința lui Dumnezeu. Aceasta a fost cea dintâi faptă vestită a fericitului. Iar după moartea lui Zenon, a luat sceptrul împărăției Anastasie. Cu ajutorul acestuia, sfântul a făcut o altă mănăstire în Bizanț, care s-a numit Ravula, și a mai întemeiat și alte mănăstiri în multe locuri. Acest fericit era osârduitor întru toate, cucernic, blând, primitor, învățător, fără de mânie, milostiv, iubitor de frați și plin de milostivire către toți. Și cu orice fel de meșteșugire ar fi căutat vicleanul diavol, sau cu vreo patimă pe ascuns să-l supere, el fiind un foarte bun cunoscător al Scripturii celei Vechi și al celei Noi, alegând zicerile cele împotriva patimii și aducându-le la îndeplinire, izgonea supărarea lui.

Așa era fericitul acesta. Și a trăit până în vremea lui Iustinian cel mare, care a zidit sfânta Sofia. Și ajungând la optzeci de ani, și trăind puțin după aceasta, a auzit glas de sus zicându-i: «Veniți către Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi». Acest glas auzindu-l a zăcut puțin, și s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioșilor părinților noștri și mărturisitorilor Eugeniu și Macarie.

Pe când, cu îngăduința lui Dumnezeu, împărățea în Bizanț Iulian Apostatul, toți creștinii fugeau și se ascundeau, ca să nu vadă spurcatele jertfe ce se aduceau la idoli. Iar elinii, cei de un cuget cu el, nu numai că făceau desfrânări împreună cu dânsul, ci încă și pe creștini, împotriva voinței lor, îi sileau să facă aceleași desfrânări. Atunci Macarie și Eugeniu, slujitorii lui Hristos, fiind prinși, au mărturisit pe Hristos că este Dumnezeu adevărat. Iar pe păgânul împărat l-au mustrat ca pe un călcător al credinței lui Hristos, și ca s-a făcut elin și închinător de idoli. Pentru aceasta, împăratul, umplându-se de mânie, a poruncit să fie legați cu curele subțiri și spânzurați cu capetele în jos. Și multe ceasuri au fost afumați cu fum iute de gunoi. Apoi roșind în foc un grătar de fier, a poruncit ca sfinții să fie întinși goi pe grătar. Iar fericiții ridicându-și ochii la cer, prin dumnezeiască putere au răbdat chinurile. Atunci, legându-i cu lanțuri de fier, i-a trimis în surghiun în Mauritania. Mucenicii călătorind către locul de surghiun se bucurau că sunt prigoniți pentru Hristos, și cântau împreună: «Fericiți cei fără prihană în cale, care umblă în legea Domnului» și se veseleau cu duhul. După ce au ajuns acolo, s-au suit pe un munte înalt petrecând singuri. Iar cei din locul acela le ziceau lor: «Fugiți, fraților, departe de locul acesta, că un balaur rău locuiește aici, care omoară pe cel ce se apropie». Dar sfinții le-au zis: «Arătați-ne nouă peștera în care locuiește fiara». Deci, i-au dus pe ei și le-au arătat de departe peștera. Și plecând genunchii la pământ, fericiții au făcut rugăciune, și îndată pogorându-se fulger din cer, a ars pe balaur, de îndată ce a ieșit afară. Această minune văzând-o cei de acolo, elini fiind, au crezut în Domnul nostru Iisus Hristos. Și intrând sfinții în peștera balaurului, au făcut rugăciuni timp de treizeci de zile, neavând nimic de mâncare și de băutură. Iar după aceasta s-a auzit un glas, zicând: «Robi ai adevăratului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, apropiați-vă de piatra aceasta de lângă voi». Iar ei apropiindu-se, au văzut într-însa lumină și despicându-se piatra în două, a ieșit multă apă, din care scoțând sfinții și bând spre îndestulare, s-au ușurat îndată și de foame și de sete. Și în ziua a treizecea, sfinții au cerut prin rugăciune să fie sloboziți și să petreacă împreună cu Hristos. A căror rugăciune auzind-o Domnul, i-a mutat pe amândoi la Sine.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Conon.

Cuviosul părintele nostru Conon era de neam cilician. Încă tânăr cu vârsta fiind s-a dus la o mânăstire numită Pentucla, care este aproape de Iordan, făcându-se preot și ajungând la desăvârșită sihăstrie. Cum bunătatea lui minunată a ajuns cunoscută lui Petru, arhiepiscopul Ierusalimului, sfântul a fost rânduit de acesta ca să boteze pe toți cei ce mergeau la Iordan, unde el îi ungea cu mir și-i boteza. Dar pentru că se vedea silit să ungă cu sfântul mir și pe femei, se tulbura om fiind; pentru aceasta voia să plece din chinovie. Și de câte ori își punea în cuget ca să se ducă, i se arăta fericitul Ioan Botezătorul și înaintemergătorul Domnului, zicându-i: «Rabdă, bătrânule, și te voi ușura de lupta aceasta». Într-una din zile, a venit ca să se boteze o tânără fecioară, care era atât de frumoasă la înfățișare încât sfântul nu putea

să o ungă cu sfântul mir, dezbrăcată, iar fecioara a așteptat două zile nemiruită și nebotezată. Auzind arhiepiscopul de aceasta, s-a spăimântat din pricina bătrânului, și pentru aceasta voia ca să rânduiască femeie pentru acest lucru; dar nu era cu putință, căci nimeni nu ar fi îngăduit aceasta. Iar bătrânul luându-și cojocelul, a plecat de acolo zicând: «Nu voi mai sta în locul acesta!» Dar l-a întâmpinat pe el cinstitul Înaintemergător, afară de chinovie, și i-a zis cu glas lin: «Întoarce-te la mănăstirea ta și te vei ușura de lupta aceasta». Atunci ava Conon i-a zis cu mânie: «Crede-mă, nu mă mai întorc, căci de multe ori ai făgăduit că mă vei ușura și nimic nu ai făcut». Atunci, ținându-l pe el dumnezeiescul Înaintemergător și dându-i înlături hainele, l-a pecetluit cu semnul crucii sub buric și i-a zis: «Ava Conon, voiam ca să ai plată pentru aceste lupte; dar acum întoarce-te și să nu te mai îngrijorezi pentru aceasta». Întorcându-se bătrânul la chinovie, a doua zi, a uns cu untdelemn și a botezat pe fecioară, nemaiținând seama că era femeie. Apoi mai viețuind cuviosul alți douăzeci de ani și ajungând culmea nepătimirii, încât putea fi socotit mai presus de om, a adormit în pace.

Tot în această zi, pomenirea cuvioasei maicii noastre Filoteia cea din Atena, a cărei viață e arătată în Noul Limonar.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Sfânta Cuvioasă Filoteia cea din Atena

SINAXAR

În această lună, ziua a douăzecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Leon episcopul Cataniei, făcătorul de minuni.

Acest sfânt se trăgea din Ravena, fiind fiu de părinți de neam ales și binecredincioși. Din pricina curăției vieții lui, a nevoinței și grijii față de cugetul său, trecând după lege prin toate sfințitele trepte, prin dumnezeiască alegere, a fost făcut întâistătător al mitropoliei Cataniei, care se afla în insula Siciliei. Leon, potrivit cu numele lui, ca un leu plin de îndrăznire și strălucind ca un luminător, a luminat pe toți, având grijă de suflete, ajutorând văduvele și îngrijindu-se de toți. A ridicat o biserică mare, în cinstea bunei biruitoare mucenițe Lucia și a ars pe Iliodor cel ce făcea cu farmecele semne și minuni. Acest Iliodor, făcându-se cunoscut în mijlocul poporului ca făcător de minuni și de năluciri, a cutezat să săvârșească și asupra Bisericii lui Dumnezeu, meșteșugirile lui cele rele. Atunci fericitul, prinzându-l cu nevoință în mâinile lui și legându-l cu sfântul epitrahil, a poruncit să fie aprins în mijlocul cetății foc mare, și mărturisind toate farmecele lui, a intrat cu el, ținându-l legat de grumaz, în mijlocul focului; și n-a ieșit sfântul din foc până nu a făcut pe acel ticălos cenușă și spuză. Faptul acesta a făcut pe toți să se mire, nu numai pentru

Sfântul Ierarh Leon episcopul Cataniei

că sfântul a rămas nevătămat, ci și pentru că focul nu s-a atins nici de veșmintele sale. Deci, mergând vestea pretutindeni în lume de această minune și ajungând și la urechile împăraților Leon și Constantin, aceștia au trimis de a adus pe sfânt, și i-au cerut să se roage pentru dânșii. Acest cuvios părinte a fost mare întru minuni, nu numai în timpul vieții, ci și după săvârșirea din viață.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Sadoc episcopul și a sfinților ce s-au săvârșit împreună cu dânsul, o sută douăzeci și opt la număr.

Acești sfinți au suferit mucenicia în Persia, pe vremea împărăției lui Savoriu, și tuturor li s-au tăiat capetele pentru credința în Hristos. Se zice însă că sfântul Sadoc mai înainte de a fi prins, a văzut în vis pe cel ce a fost episcop înaintea lui, pe sfântul mucenic Simeon, stând pe scară înaltă și chemându-l către înălțime, ca și cum ar fi voit să-i arate înălțimea muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Visarion.

Acest cuvios părinte al nostru Visarion s-a născut trupește în Egipt. După ce s-a făcut mai mare și a fost învățat Sfintele Scripturi, a strălucit întru inima lui lumina cea sfântă. Pentru aceasta din fragedă vârstă a iubit pe Dumnezeu foarte, neîntinând în nici un fel sfântul botez pe care-l primise în pruncie. Astfel, sihindu-se într-un loc pustiu, se nevoia ca fiind fără de trup, și defăimând trupul ca ceva stricăcios, a supus tot răul binelui și a avut ajutor pe Dumnezeu, pe Care îl iubea. Păzind curat chipul lui Dumnezeu, cu toată puterea săvârșea aceleași lucruri ca și proorocii cei mari, cei care au vorbit cu Dumnezeu aievea. Astfel dacă Moise, temelia tuturor proorocilor, prin lemn a prefăcut apele cele amare în ape dulci, închipuind Crucea Domnului, ca să liniștească pe iudeii ce cârteau, acest fericit, mergând odată cu ucenicul său pe cale, neavând apă și fiind arși de sete, prin însemnarea Crucii în văzduh, a prefăcut apa mării, din sărată și cu neputință de băut în apă dulce și rece și bună de băut; din care și îndestulându-se împreună cu alții mulți, au mulțumit lui Dumnezeu. Și tot astfel după cum Iosua Navi, oarecând, biruind pe Amalic a oprit soarele din drumul său, până ce a înfrânt pe dușmani, și acest fericit, aflându-se odată într-un loc oarecare și spre folosul multora vorbind și fiind vremea spre seară, cerând de la Dumnezeu, a oprit soarele până ce a săvârșit învățătura. A pogorât apoi apă din cer, ca și Ilie, de mai multe ori, când unii au cerut de la el aceasta. Proorocul Elisei, oarecând, cu cojocul lui Ilie a trecut Iordanul, fără să se ude; iar fericitul acesta în loc de Iordan a trecut Nilul, folosindu-se în loc de cojoc de semnul crucii. Asemenea și alte semne făcând cu puterea Crucii, și până la adânci bătrâneți slujind lui Dumnezeu, s-a mutat către veșnicele locașuri.

Tot în această zi, pomenirea celui dintre sfinți părintelui nostru Agaton, papă al Romei.

Acest cuvios părinte al nostru și făcător de minuni Agaton era din Italia, fiu de părinți creștini, cucernici și bine cinstitori, care, ostenindu-se, l-au învățat toată Scriptura cea de Dumnezeu insuflată și folositoare. Căci atât de mult s-a folosit și s-a umilit, încât, după ce au murit părinții săi, a adunat toată bogăția lor și chemând odată pe săraci le-a împărțit-o pe toată și s-a dus la o mânăstire, unde s-a făcut monah. Și îmbrăcându-se în chipul îngeresc, slujea lui Dumnezeu ziua și noaptea, făcând rugăciuni pentru lume. Și se nevoia atât de mult spre fapta bună, iar fapta bună nu se ascunde, a ajuns papă al Romei. Și bine împodobind această vrednicie, în pace s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Chindiu, episcopul Pisidei.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Plotiu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a douăzeci și una, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Timotei, cel din Simboli.

Acest fericit, intrând de mic în viața monahală și stingându-și cu totul săltările patimilor cu multă înfrânare și cu neîncetate rugăciuni și ajungând mai presus de patimi, s-a arătat

vas vrednic al Sfântului Duh, rămânând până la sfârșitul vieții sale în feciorie și sufletește și trupește. El nu a îngăduit niciodată să vină înaintea lui vreo femeie; ci aflându-se în munți și locuind în pustietăți își uda sufletul cu roua lacrimilor. Pentru aceasta a luat și darul tămăduirilor; căci și demonii din oameni a alungat, și toate celelalte boli a tămăduit. Astfel viețuind și ajungând la bătrâneți bune, și-a săvârșit viața, mutându-se către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Eustațiu, patriarhul Antiohiei celei mari.

Acest mărturisitor Eustațiu a trăit pe vremea lui Constantin cel Mare. Învățător fiind, prin cuvântul înțelepciunii sale, Eustațiu a trimis razele dreptei credințe în toată lumea. A fost de față la cel dintâi Sinod Ecumenic de la Niceea fiind unul dintre cei 318 purtători de Dumnezeu părinți. Astfel, fiind adânc cunoscător al dogmelor dreptei credințe, a înfruntat pe arienii ce se încercau să despartă firea dumnezeiască zicând că Fiul este doar o făptură și-L înstrăinau în felul acesta de părintească cinste. Pentru îndrăzneala și râvna dumnezeiască ce avea pentru ajutorarea dreptei credințe, a fost pizmuit de Eusebiu al Nicomidiei și de Teognis al Niceei și de Eusebiu al Cezareii, și de toți ceilalți care erau părtași ai hulelor lui Arie, sau mai vârtos zicând părtași ai nedumnezeirii Fiului. Pentru aceasta, făcându-se că merg să-l vadă, pe când se găseau în drum spre Ierusalim, au ajuns la Antiohia, unde se găsea sfântul Eustațiu și făcând sfat l-au caterisit. Dar pentru ca să se arate că l-au caterisit cu pricină binecuvântată, au cumpărat cu daruri multe pe o femeie desfrânată ca să facă năpastă sfântului. Aceasta venind cu un copil de curând născut, a mers înaintea adunării lor, mărturisind că a rămas însărcinată de pe urma lui Eustațiu și a născut acel copil. Iar ei cercând pe femeie să adeverească vina numai cu jurământul, îndată l-au judecat și l-au scos pe sfânt din scaun și au înduplecat și pe împărat să-l izgonească. Astfel sfântul Eustațiu a fost trimis în Tracia, în cetatea lui Filip Macedoneanul, unde s-a și săvârșit din viață. Cât privește femeia aceea care l-a năpăstuit, căzând în boală grea, a mărturisit tot vicleșugul ce s-a făcut asupra sfântului, și a spus pe nume pe fiecare dintre cei ce au îndemnat-o să mărturisească împotriva lui, și că fiind amăgită și îndemnată a făcut pâra aceea cu cuvinte de către dânșii și cu bani. Și a mai spus că dacă a jurat cu vicleșug, nu a spus totuși nici un fel de minciună; căci pruncul a fost făcut cu adevărat cu un Eustațiu, care însă era fierar și care trăise cu dânsa.

Sf. Cuv. Timotei; Sf. Ierarh Eustațiu al Antiohiei

După o sută de ani, pe vremea împărăției lui Zenon, au fost ridicate sfintele lui moaște și au fost trimise la Antiohia. Atunci a ieșit înainte toată mulțimea cetății, cale de vreo optsprezece mile, și l-au primit cu cântări, cu lumini, și cu tămâieri. Pe sfântul Eustațiu l-a cinstit cu laude și dumnezeiescul Gură de Aur.

Tot în această zi, pomenirea celui dintre sfinți părintelui nostru Gheorghe, episcopul Amastridei.

Acest cuvios era fiu de părinți binecredincioși, al căror nume era Teodor și Megeta și locuia în ținutul numit Cromin. Părinții lui, neavând copii, se rugau lui Dumnezeu prin post și fapte bune, să le dea și lor un prunc. Ajungând ei la adânci bătrâneți, li s-a vestit prin dumnezeiesc glas atât zămislirea celui ce era să se nască din ei, cât și numirea și darul preoției pe care avea să le poarte. Născându-se acesta, a lepădat dulceițile tinereților, și a îmbrățișat pe cele stătătoare și nu s-a lenevit la învățăturile dumnezeiești, și omenești. Pentru aceasta părinții săi, văzând propășirea lui, slăveau pe Dumnezeu. Și astfel după ce s-a învățat deajuns, s-a dus la muntele Siriei, și aflând acolo un cinstit bătrân a luat de la el schima monahicească; mutându-se aceia către Domnul, s-a

dus la Vunița, supunându-se la toată aspra viețuire și sihăstrie. Și fiindcă episcopul bisericii Amastridei s-a mutat către Domnul, acest sfânt prin voință dumnezeiască și cu acordul preoților, fără ca el să voiască, a fost suit pe scaunul arhieriei, și așezat ca lumina în sfeșnic. Fiind hirotonit în Constantinopol și ducându-se la scaunul său, toate se săvârșeau prin osârdia sa, adică: așezămintele cele sfinte, bună podoaba Bisericii, rânduiala sfințitei tagme, ajutorarea orfanilor și a văduvelor, case de ospătare pentru săraci, plăți de datorii și înainte de toate dreapta credință către Dumnezeu. Pe lângă acestea încă și semne și minuni de tot felul se săvârșeau printr-însul. Și astfel bine petrecându-și viața, s-a mutat din acestea de aici în pace, dându-și duhul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintele nostru Ioan Scolasticul, patriarhul Constantinopolului, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Zaharia, patriarhul Ierusalimului, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Mauriciu și a celor împreună cu dânsul, șaptezeci de mucenici.

Aceștia au trăit pe vremea împăratului Maximian, căruia, pe când trecea prin cetatea Apamiei, i-au fost pârâți că sunt creștini. Înfățișându-se înaintea lui și creștini pe sine mărturisindu-se, îndată li s-au luat cingătorile și au fost aruncați în închisoare. Iar după trei zile fiind chemați, iarăși au fost întrebați, și rămânând neclintiți în credința lor, au fost chinuiți cumplit. Și socotind împăratul Maximian ca să mâhnească și mai mult pe sfântul Mauriciu, a poruncit ca fiul acestuia Fotino, să fie ucis înaintea lui. După ce a văzut însă că ei păzesc credința neclintită și nu se pleacă, i-a trimis într-un loc de luncă, ce se afla între două pâraie și un lac, fiind plin acel loc de viespi și de muște, de țânțari și de bondari. Și ajungând chinuitorii cu ei acolo și dezbrăcându-i și legându-i de stâlpi, i-a uns cu miere și apoi au plecat după ce au aruncat trupul neînsuflețit al lui Fotino, în fața tatălui său. Iar fericiții și viteji aceștia zece zile și zece nopți răbdând chinurile de pe urma înțepăturilor viespilor și ciupiturilor altor gâze și făcând rugăciune către Dumnezeu, s-au săvârșit în pace.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a douăzeci și doua pomenirea aflării moaștelor sfinților mucenici din Evghenia, care s-a întâmplat în zilele împăratului Arcadiu.

Pe când scaunul Constantinopolului era cârmuit de preasfințitul Toma, mulțime de sfinte moaște s-au aflat zăcând în pământ. Îndată au fost ridicate, cu cinste, de arhiereu și făcându-se acolo adunare de mult popor, mulți s-au tămăduit de boli fără de leac. Iar după câțiva ani, prin dumnezeiască arătare, s-a descoperit unui oarecare Nicolae, care era cleric și scriitor bun, că unele dintr-acele moaște erau ale lui Andronic și ale Iuniei, de care pomenește dumnezeiescul apostol Pavel în Epistola către Romani.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru și mărturisitorului Atanasie, cel din mănăstirea sfinților Petru și Pavel.

Acest cuvios s-a născut în Constantinopol, având părinți cucernici, cinstitori de Dumnezeu și foarte bogați. Fiind evlavios, din fragedă vârstă a dorit să îmbrace schima monahicească. Pentru aceasta ducându-se într-o mănăstire care se găsea lângă Nicomidia, în apropierea mării, a fost tuns acolo. Și atât s-a înălțat cu faptele bune, încât și împăraților s-a făcut cunoscut. Pe vremea lui Leon sfărâmătorul de icoane, fiind însă pârât că cinstește preacuratele icoane, a fost supus la multe chinuri, la amară izgonire și la necazuri. Rămânând însă neplecat și credința ortodoxă până la sfârșit păzind-o, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Antusa și a celor doisprezece slujitori ai ei, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Sinetos.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioșilor părinților noștri Talasie și Limneu.

Dintre aceștia, Talasie și-a făcut o locuință de sihastru într-un munte oarecare, pe toți

covârșind cu curăția vieții și cu smerenia gândului. Iar Limneu, fiind atras către viața sihăstrească, s-a dus la pomenitul Talasie, foarte tânăr fiind. Și învățând de la acela sihăstreasca petrecere, de acolo s-a dus la pururea fericitul Maron, a cărui viață râvnind, s-a hotărât să viețuiască fără de acoperământ. Și ducându-se pe vârful unui munte ce se găsea deasupra unui sat cu numele Targala a petrecut acolo, viețuind sihăstrește, fără a-și face colibă, cort sau căsuță, ci numai cu un țarc de pietre, pe sine ocolindu-se, avea cerul drept acoperământ. Pentru aceasta a luat de la Dumnezeu și darul minunilor; încât și demoni alunga și boli vindeca, urmând întru totul Sfinților Apostoli. Pe cei lipsiți de vederi, ce erau siliți să cerșească, i-a adunat laolaltă și făcându-le chilii, după numărul lor, le-a poruncit să petreacă într-însele, aducându-le lor hrana de care aveau nevoie, de la cei ce veneau la dânsul. Și timp de treizeci și opt de ani încheiați petrecând fără de acoperământ, și-a dat duhul lui Dumnezeu în pace.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Telesfor, episcopul Romei, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Varadat.

Acesta era din cetatea Antiohiei și îmbrățișând viața sihăstrească și plină de înțelepciune, s-a închis pe sine într-o chilioară. De acolo apoi s-a dus pe o culme de deal mai înaltă și și-a făcut o chilioară de lemn, atât de mică încât abia îi încăpea trupul în ea, fiind silit pururea să se plece. Căci nu avea înălțimea potrivită cu trupul său, nici scândurile nu erau bine strânse între ele, încât nu-l apăra nici de ploaie nici de arșița soarelui. Multă vreme viețuind în acest loc, mai în urmă a ieșit, supunându-se îndemnurilor lui Teodot episcopul Antiohiei. În toată viața, el a fost pătruns de înfocată osârdie și de dragoste dumnezeiască, și se silea a pătimi pentru dobândirea cununilor, pe care aștepta să le primească, mutându-se către Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintele nostru Vlasiu, papa Romei, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a douăzeci și treia pomenirea sfântului sfințitului mucenic Policarp, episcopul Smirnei.

Sfântul Policarp a fost ucenicul sfântului Ioan de Dumnezeu cuvântătorul și evanghelistul, împreună cu sfântul Ignatiu purtătorul de Dumnezeu. După săvârșirea din viață a sfântului Vucol, episcopul Smirnei, a fost hirotonit episcop cu mai înainte arătarea sfântului și fericitului Vucol. Iar când a început prigoana, care a avut loc pe vremea împăratului Deciu, sfân-

Sfânta Mc. Antusa; Sfântul Mc. Sinetis

Sfântul Sfințit Mucenic Policarp al Smirnei

tul Policarp a fost dus înaintea ighemonului, și mărturisind pe Hristos cu îndrăzneală, și-a săvârșit mucenicia prin foc. El a primit darul facerii de minuni de la Dumnezeu, chiar mai înainte de arhierie.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioșilor părinților noștri: Ioan, Moise, Antioh și Antonin.

Dintre aceștia patru, cuviosul Ioan a cunoscut pe Limneu, care sihăstrea în muntele ce este aproape de satul Targala și a fost vreme îndelungată ucenic al acestuia. Mai târziu, ducându-se pe o culme de munte foarte rece (căci se afla spre partea crivățului), a petrecut acolo douăzeci și cinci de ani, fără de acoperământ. Hrana lui era pâinea și sarea, iar haina o avea din păr de capră. Trupul îi era înfășurat cu grele lanțuri, de care fiind îngreunat, și ars fiind de razele soarelui, n-a voit niciodată să primească mângâierea pe care ar fi putut-o da vreo umbrire pătimirii sale. Pentru aceasta și migdalul pe care-l sădise un prieten al lui, lângă locul unde stătea și care cu vremea se făcuse copac și da multă umbră a poruncit de s-a tăiat, ca să nu aibă nici o mângâiere de umbră. În asemenea chip cuviosul Ioan nevoindu-se, s-a mutat către Domnul.

Tot astfel fericitul Moise, urmând vieții pomenitului cuvios Ioan, s-a dus pe un vârf de munte, ce se afla deasupra satului numit Rama, și acolo se nevoia cu sihăstrești osteneli. Iar fericitul Antioh, deși era bătrân cu vârsta, cu mari nevoințe se ostenea. În sfârșit de trei ori fericitul Antonin, bătrân fiind, totuși și-a făcut un mic ocol într-un loc prea pustiu, și se nevoia acolo asemenea cu cei tineri; căci avea aceeași hrană cu cei tineri, adică pâine și sare; întrebuința aceeași băutură, adică apă, aceeași haină de păr și aceleași priveghieri și rugăciuni, ca și cei tineri. Și ca să grăim pe scurt, acești patru cuvioși se aflau pururea întru osteneli toată ziua și toată noaptea, și n-au împuținat răbdarea și bărbăția lor, nici îndelungata vreme a sihăstriei, nici bătrânețile, nici neputința firii; căci aveau în inima lor dumnezeiască dragoste și osârdie ca să se ostenească și să se nevoiască pentru Dumnezeu. Cu asemenea nevoințe petrecându-și viața, în pace și-au dat sufletele în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Gorgonia, sora sfântului Grigorie, de Dumnezeu cuvântătorul, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Clement, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Tea, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioșilor părinților noștri Zevina, Polihroniu, Moise și Damian.

Dintre aceștia dumnezeiescul Zevina și-a făcut o chilie pe un vârf de munte, în care s-a ostenit cu sihăstrești nevoințe, până la bătrânețe. El a covârșit pe toți cuvioșii acelei vremi, prin răbdarea pe care o avea la sfânta rugăciune. Astfel când a ajuns cu totul slăbit de bătrânețe de nu mai putea sta drept la rugăciune, se sprijinea în toiagul său. Și așa minunat și cu plăcere viețuind lui Dumnezeu, s-a mutat din acestea de aici.

Iar dumnezeiescul Polihroniu, ucenic al acestuia fiind, atât de mult a urmat bunătăților învățătorului său și a întipărit întru sine caracterul aceluia, încât nici pecetea inelului pe ceară nu se tipărește așa de curat, căci tot o astfel de necontenită stăruință avea și el la rugăciune. El nu a voit însă să poarte lanțuri asupra trupului său, pentru ca nu cumva vreunii din cei neîntăriți în credință, să fie prin aceasta clintiți din credință. Ci, purtând pe umeri o rădăcină de stejar prea grea, care nu putea fi mișcată cu amândouă mâinile, își îngreuia trupul și când venea cineva de bătea în ușa lui, el ascundea această rădăcină. Din acest fel

Sf. Cuv. Polihroniu; Sf. Cuv. Gorgonia

de nevoințe a înflorit în sufletul lui și dumnezeiescul dar al minunilor. Și multe minuni făcând, s-a mutat către Domnul.

Iar ucenicii săi, Moise, adică, a rămas în chilia dumnezeiescului Polihroniu până la sfârșitul vieții sale, ca unul care adunase în sufletul său toată bunătatea acelula, în timp ce Damian s-a dus într-un sat ce era în apropiere, numit Niera, și aflând aproape de sat o chilioară și locuind într-însa, petrecea aici același fel de viață ca și dascălul său Polihroniu, încât cei ce cunoșteau bine pe amândoi, văzându-l pe acesta putea crede că văd sufletul marelui Polihroniu, în alt trup. Căci în amândoi strălucea aceeași nerăutate, aceeași blândețe și smerenie, îndulcire în cuvânt, veghere sufletească, cugetare de Dumnezeu, osteneală și priveghere și hrană și neiubire de agoniseală. Așa de mare folos au cules ucenicii aceștia din împreunăviețuirea cu Polihroniu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului noului mucenic Damian, care mai înainte s-a nevoit în sfântă Mânăstirea Filoteu din Muntele Atos, apoi a mărturisit în Larisa, la anul 1568 și care prin sugrumare s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Damian, care a sihăstrit în sfânta Mânăstire a Esfigmenului, din Muntele Atos, și care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a douăzeci și patra, pomenirea aflării cinstitului cap al sfântului prooroc Înaintemergător și Botezător Ioan.

Cinstitul cap și de îngeri mult prețuit al Înaintemergătorului s-a aflat, întâia oară, după bunăvoirea și arătarea sfântului Ioan Înaintemergătorul, de doi monahi oarecare, în casa lui Irod, mergând aceștia la Ierusalim, spre a se închina la purtătorul de viață mormânt al Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Iar de la acești monahi luându-l un oarecare olar, l-a dus în cetatea emesenilor și cunoscând olarul cum că prin mijlocirea sfântului cap avea bună norocire, îl cinstea în chip de negrăit. Când a fost să moară, l-a lăsat surorii sale, zicându-i să nu-l miște de la locul său, nici să-l descopere, ci numai să-l cinstească. Iar după moartea acelei femei, sfântul cap al Botezătorului a ajuns de la unii la alții și mai pe urmă a ajuns la un oarecare Eustațiu monah și preot, care era de aceeași credință cu eresul arienilor. Acesta fiind alungat de către dreptcredincioși din peștera unde locuia, căci precupeța tămăduirile care se făceau de sfântul cap și le arăta ca făcute de eresul lui, din voia lui Dumnezeu cinstitul cap a rămas în peșteră și a fost ascuns acolo, până în vremea lui Marcel care era arhimandrit pe vremea împărăției lui Valentin cel tânăr și a lui Uraniu episcopul Emesiei. Atunci mulți având descoperiri, cinstitul cap a fost găsit a doua oară, într-o oală de lut, care servea pentru apă și a fost adus și pus în biserică de episcopul Uraniu, făcând nenumărate tămăduiri și minuni.

Sf. Ioan Botezătorul (I-a și a II-a aflare a capului)

Cu ale Înaintemergătorului Tău rugăciuni, Hristoase Dumnezeul nostru, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună ziua a douăzeci și cincea, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Tarasie, arhiepiscopul Constantinopolului.

Acesta a propovăduit cu putere închinarea la sfintele și cinstitele icoane și prin mijlocirea sa puterea împărătească și cârmuirea Romei s-a întors din nou la cinstitele predanii ale sfinților apostoli și ale Sinoadelor Ecumenice. Trăind el cu evlavie și fiind cinstit de împărați, a zidit o mănăstire de cea parte a strâmtorii de la Constantinopol și strângând mulțime de monahi și pe săraci miluind, și biserica bine chivernisind timp de douăzeci și doi de ani și două luni, în pace s-a săvârșit și a fost îngropat la mănăstirea pe care o zidise. El era în toate asemenea la firea trupului cu sfântul Grigorie, de Dumnezeu cuvântătorul, afară de căruntețe și de ochiul cel beteag, de vreme ce acesta nu era nicidecum cărunt.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Alexandru, care de sabie s-a săvârșit.

Acest sfânt a trăit pe vremea împăratului Maximian și a ighemonului Tiberian din cetatea Cartagena. Fiind el silit să jertfească idolilor, a refuzat aceasta, defăimând cu multe cuvinte aspre pe ighemon. Pentru care a fost chinuit mult și apoi dus la Cartagina unde a fost chinuit din nou. Ajungând în cele din urmă în Tracia, i s-a tăiat capul și așa a luat cununa muceniciei.

Sfântul Ierarh Tarasie al Constantinopolului

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Righin, episcopul Scopelor.

Acest mucenic s-a născut în Elada, fiind fiu de părinți creștini. Iar pentru bunătatea lui și pentru multa lui evlavie, a fost hirotonit episcop al Insulei Scopelor. Și fiind chemat la Sinodul din Sardica, toate eresurile cu cuvântul și cu îndrăzneala lui le-a stins. Apoi întorcându-se la episcopia sa și pornindu-se prigoană, a fost prins de ighemonul Eladei, și după multe chinuri i s-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Iipatie, egumenul de la Mânăstirea lui Rufie.

Cel între sfinți părintele nostru Ipatie s-a născut în Frigia pe vremea împăraților Arcadiu și Onoriu. Pe când era tânăr de optsprezece ani și încă învăța carte, a fost bătut de tatăl său pentru unele greșeli; pentru aceasta el a fugit de acasă, a trecut în Tracia, unde, intrând într-o chinovie și făcându-se monah, s-a arătat plin de cucernicie și de îmbunătățire duhovnicească, prin post și prin înfrânare. Odată însă fiind chinuit de patima desfrânării, opt zile a petrecut în post, negustând nici hrană nici băutură. Fiind înștiințat proiestosul despre aceasta, i-a dat cu mâna lui, un pahar cu vin, și o pâine, după Pavecerniță, fiind de față toți frații. Și îndată mântuindu-se de chinuirea patimii, a mulțumit Domnului și învățătorului său. Iar după câțiva ani cu sfatul duhovnicului său, ducându-se în oraș, ca să ajute unuia ce căzuse în ispită, a ajutat și pe trupescul său părinte și, înlesnindu-l l-a trimis întru ale sale. Iar el unindu-se cu alți doi frați ai săi întru Domnul au trecut apa mării și ajungând în Calcedon, s-au așezat la vechea mânăstire a lui Rufin, care atunci era nelocuită. Căci acest Rufin venind de la Roma și zidind o mânăstire a adus aici monahi egipteni care preamăreau pe Dumnezeu. După ce s-a mutat el din viață și a fost îngropat în această mânăstire, monahii s-au împrăștiat pe la locurile lor, și chinovia a rămas nelocuită; și răsărind spini și ciulini, mânăstirea ajunsese a fi dărâmată și neîmpodobită, și chiar duhuri necurate intrau și locuiau acolo, făcând ca mânăstirea să fie grozavă și înfricoșătoare. Ajungând aici sfântul, și pe demoni prin rugăciuni izgonindu-i și curățind mănăstirea de urâciuni, împreună cu cei ce se aflau cu el, a adus-o la frumusețea cea dintâi. Și așezându-se împreună cu aceia, unul lucra țesături de păr, altul zimbiluri, iar altul grădina. Și după câtăva vreme trecând în Tracia, s-a dus la mânăstirea sa. Și venind frații de la Rufin, și cerând pe egumenul Ipatie, l-au luat cu ei; și de atunci

multe nevoințe arătând sfântul, mulți râvneau la viața lui îmbunătățită, și venind acolo, în puțină vreme numărul lor a ajuns la treizeci, sporind întru Dumnezeu. Iar dumnezeiescul Ipatie, luând dar de la Dumnezeu, multe vindecări a făcut și oamenilor și dobitoacelor. Hrana lui erau legumele și verdețurile și puțină pâine târziu, la al nouălea ceas; iar la bătrânețe mai lua și puțin vin. Și ajungând la optzeci de ani, i s-a înălbit capul și barba ca zăpada, și era cucernic și în faptă și la înfățișare. Și păstorind patruzeci de ani, acest fel de turmă a lui Hristos, și cinstind preoția, optzeci de ucenici mai înainte trimițând la Domnul, s-a dus și el, slăvind pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Antonie, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Teodor cel nebun pentru Hristos, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Marcel, episcopul Apamiei-Ciprului, care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a douăzeci și șasea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Porfiriu, episcopul Gazei.

Acesta se trăgea din cetatea Tesalonic și era fiu de părinți aleși și bogați. Deci pornind din patria lui, s-a dus în Egipt și mergând acolo într-un schit, a îmbrăcat cinul monahal, iar după cinci ani, s-a dus la Ierusalim, luminând pe mulți cu cuvântul său. Pentru aceasta a fost hirotonit preot de Pravliu patriarhul Ierusalimului, după care, mai târziu, a fost hirotonit episcop al Gazei de Ioan episcopul Cezareii Palestinei, împreună cu alți episcopi. Acolo a întărit pe credincioși, și a întors pe mulți la dumnezeiasca cunoștință. Văzând el că creștinii, eparhioții săi, erau nedreptățiți de către stăpânitorii Gazei, care erau închinători la idoli și eretici, s-a dus la Constantinopol și aflând pe sfântul Ioan Gură de Aur, care era pe atunci patriarh, și spunându-i nevoia care l-a adus acolo, a fost dat de acesta în seama lui Amantiu Cubicularul. Și acesta spunând cele ce a aflat de la el împărătesei, aceasta l-a primit cu bucurie și a spus și împăratului de venirea preacuviosului și de proorocirea ce a făcut sfântul pentru pruncul lor ce avea să se nască. Iar împăratul, mirându-se de aceasta, a mulțumit după cum se cuvine lui Dumnezeu. După aceea împărăteasa a născut pe Teodosie cel Tânăr. Și chemând pe sfântul Porfiriu, acesta a binecuvântat pruncul și împărăteasa a făgăduit să facă tot lucrul după voia lui. Pentru care a rugat și pe împărat, iar împăratul încă a făgăduit și el. Iar dacă a citit câte cerea preacuviosul, s-a mâhnit zicând: «Nu este cu putință să fie izgoniți slujitorii idolilor și ereticii, din pricina multului folos și ajutor pe care îl aduc». Atunci, împărăteasa a zis către împărat: «Adevărat, greu lucru este cererea aceasta, împărate, dar și mai grea este respingerea ei». După aceea a fost înduplecat și împăratul să împlinească cele cerute. Și a trimis cărți, poruncind să fie goniți din Gaza ereticii și slujitorii la idoli. Iar fericitul Porfiriu a luat de la împărăteasă două sute de monede de aur ca să zidească biserică și două sute monede simple de cheltuială, și sosind în eparhia lui, a sfărâmat toate celelalte altare idolești și a gonit pe toți ereticii. Iar altarul lui Marnis arzându-l, a făcut acolo biserică, după forma ce i-a hotărât împărăteasa Eudoxia. Luminând după aceea înainte și viețuind cu cinste în aceeași eparhie și făcând multe minuni, după douăzeci și patru de ani, unsprezece luni și opt zile, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Fotini samarineanca, cu care a vorbit Domnul Hristos la fântână, și cei împreună cu dânsa.

Pe vremea lui Neron, împăratul Romei, s-a pornit prigoană mare împotriva creștinilor. Căci după ce sfinții apostoli Petru și Pavel au pătimit mucenicia, căutau și pe ucenicii lor să-i piardă. Atunci, sfânta Fotini, aflându-se cu Iosi, fiul ei, în cetatea Cartaginei, în Africa, propovăduia acolo Evanghelia lui Hristos, cu îndrăzneală. Iar Victor, fiul ei cel mai mare în vârstă, făcând vitejii mari în războiul cu avarii, care se ridicaseră cu oaste asupra romanilor, a fost făcut general de către împărat și a fost trimis, după aceea, în Italia, ca să chinuiască pe toți creștinii ce se aflau acolo. Atunci ducele Sebas-

tian, care era în Roma, auzind de el și chemându-l la sine, i-a zis: «Știu bine, generale, că ești creștin, și mai știu că maica ta împreună cu Iosi, fratele tău, urmau lui Petru. Dar ceea ce ți-a poruncit împăratul caută să faci cu toată nevoința, ca să nu-ți primejduiești viața». Atunci Victor i-a zis: «Eu vreau să fac voia cerescului și nemuritorului Împărat; cât privește însă porunca împăratului Neron, ca să chinuiesc pe creștini, nici măcar nu pot să aud un lucru ca acesta». Atunci ducele îi zise: «Te sfătuiesc, Victore, ca pe un bun prieten, că de vei ședea la judecată și vei cerceta pe cei ce se cunosc că sunt creștini și-i vei chinui, vei plini și voia împăratului și vei dobândi și averile creștinilor. Dar trimite știri maicii tale și fratelui tău să nu-și mai arate pe față învățăturile lor, învățând pe elini, ca să se lepede de credința părintească, pentru ca să nu cazi și tu în nevoie până în cele din urmă; ci să vă păstrați credința în Hristos, precum voiți». Victor însă i-a zis: «Departe de la mine să fac una ca aceasta și să chinuiesc vreun creștin, sau să iau ceva de la dânsul, sau să sfătuiesc, cum zici tu, pe mama mea sau pe fratele meu ca să nu propovăduiască pe Hristos Dumnezeu; ci încă mai vârtos și eu propovăduitor al lui Hristos sunt și voi fi, ca și ei și suntem gata să primim orice rău ce ni se va întâmpla». Atunci ducele zise: «Eu, frate, te sfătuiesc ceea ce îți este de folos, iar tu vei vedea ce vei face». Acestea zicând ducele, îndată a orbit și a căzut jos, din pricina unei dureri neașteptate și crude a ochilor și a rămas fără glas. Ridicându-l de la pământ, cei ce se aflau acolo, l-au așezat pe un pat, și a zăcut trei zile nevorbind nimic. Apoi, după trei zile, a strigat cu glas mare, zicând: «Unul este Dumnezeu: Cel al creștinilor!» Și Victor intrând la dânsul i-a zis: «Cum de te-ai schimbat așa, îndată?» Iar el i-a zis: «Mă cheamă Hristos, dulcele meu Victor!» Și îndată catehizându-l și învățându-l, l-a botezat și după ce a ieșit din apă, îndată a văzut și a slăvit pe Dumnezeu. Văzând mulțimea această minune, s-a înfricoșat ca nu cumva să pățească și ei asemenea, de nu vor crede și au venit către Victor de s-au botezat.

După aceasta a ajuns la urechile împăratului Neron, că Victor, generalul Italiei și Sebastian ducele cetății propovăduiesc învățătura lui Petru și a lui Pavel și a celorlalți apostoli și că aduc pe toți la Hristos. Încă și că mama generalului, Fotini, cu Iosi fiul ei, trimiși fiind la Cartagina, făceau și ei asemenea. Împăratul, fierbând de mânie, a trimis slujitori în Italia să aducă pe creștinii de acolo, bărbați și femei, la Roma. Atunci Domnul s-a arătat acestor creștini zicându-le: «Veniți către Mine toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi odihni pe voi. Nimic să nu vă temeți, că Eu sunt cu voi și Neron cu ai lui va fi biruit». Iar către Victor, a zis: «De acum Fotin va fi numele tău, căci mulți luminându-se prin tine, vor veni la Mine; iar cuvântul tău va întări pe Sebastian spre mărturisire; și fericit va fi cel ce se va nevoi până la sfârșit». Acestea zicând Hristos Domnul, S-a suit la cer.

Și au fost descoperite și sfintei Fotini toate cele ce erau să i se întâmple mai târziu. Purcezând ea de la Cartagina cu mulțime de creștini, a ajuns la Roma cea mare. Și s-a tulburat toată cetatea, zicând: «Cine este aceasta, care a venit cu atâta mulțime?» Dar ea, cu îndrăzneală, mărturisea pe Hristos. Atunci a fost prins de către soldați și Fotin fiul ei, împreună cu Sebastian ducele. Iar sfânta mergând mai înainte de dânșii, s-a înfățișat înaintea lui Neron, cu Iosi și cu cei ce erau cu dânsa. Și Neron i-a zis: «Pentru ce ați venit la noi?» Iar sfânta i-a spus: «Pentru ca să te învățăm, să te închini lui Hristos». După aceea cei ce se găseau de față au adăugat: «Sebastian ducele și Victor generalul, cei ce tăgăduiesc credința în zeii voștri au venit din Italia la Roma». Și împăratul a poruncit să-i aducă, și venind ei înăuntru, la împărat, acesta le-a zis: «Ce aud despre voi?» Și sfinții i-au răspuns: «Câte ai auzit despre noi, împărate, toate sunt adevărate». Iar el privind cu căutătură sălbatică asupra sfinților, le-a zis: «Vă lepădați de Hristos, sau voiți mai degrabă să pieriți într-un chip cât se poate de groaznic?» Dar sfinții, ridicând ochii spre cer, au zis: «O, Hristoase, Împărate al cerului, să nu se întâmple niciodată una ca aceasta, ca să ne despărțim de credința și dragostea pe care o avem către Tine!» Apoi împăratul a întrebat, iarăși, pe sfinți: «Care este numele vostru?» Iar sfânta i-a zis: «Eu am fost numită Fotini de Iisus Hristos, Dumnezeul meu; iar surorile mele: cea de a doua, care s-a născut după mine, se numește Anatoli; a treia, Foto; a patra, Fotida; a cincea, Paraschevi; și a șasea, Chiriachi. Iar fiii mei aceștia: cel dintâi se numește Victor, care a fost numit mai pe urmă

de Domnul meu Iisus Hristos, Fotin; iar al doilea, care este cu mine, Iosi». Atunci Neron a zis: «Cu toții v-ați înțeles între voi să vă supuneți la chinuri și să muriți pentru Nazarinean?» Și sfânta a zis: «Da, toți pentru Dânsul, cu veselie și cu bucurie, vom muri». Atunci împăratul a poruncit să fie supuși toți sfinții la cele mai grele chinuri, până ce vor înceta să mai creadă în Hristos. Însă cu ajutorul lui Dumnezeu, sfinții au îndurat toate felurile de chinuri, mărturisind cu tărie că Hristos este Dumnezeu. Aceasta a făcut ca mulți dintre chinuitori și dintre păgânii care erau de față să creadă în Dumnezeul creștinilor și să mărturisească pe Hristos Dumnezeu adevărat. Din pricina aceasta au fost și ei supuși la chinuri și uciși fiind au primit cununa muceniciei dimpreună cu sfânta Fotini și cu toți sfinții care erau împreună cu ea.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Anatoli, a doua soră a sfintei Fotini, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Foto, a treia soră a sfintei Fotini, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Fotida, a patra soră a ei, care fiind legată de doi copaci și despicându-se, s-a săvârșit,

Tot în aceasta zi, pomenirea sfintei Paraschevi, a cincea soră a ei, care de sabie s-a săvârșit.

Sf. Mc. Sebastian; Sf. Mc. Foto; Sf. Ierarh Porfiriu; Sfintele Mucenițe: Fotida și Fotini

Tot în această zi, pomenirea sfintei Chiriachi, a șasea soră a ei, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi. pomenirea sfântului mucenic Iosi, fiul sfintei Fotini, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Fotin, celălalt fiu al sfintei Fotini, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Sebastian, ducele, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Victor, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Hristodul, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noul mucenic Ioan Calfa, care a mărturisit în Constantinopol, la anul 1575, și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru și mărturisitorului Procopiu Decapolitul.

Acest sfânt, a intrat de tânăr în viața monahicească și deprinzându-se cu tot felul de nevoințe, s-a curățit pe sine în chip desăvârșit. Iar mai pe urmă, mustrând vitejește și disprețuind pe cei ce defăimau păgânește rânduiala întrupării Mântuitorului nostru și nu se închinau icoanei întrupării lui Hristos, a încredințat adevărul dreptei credințe, nu numai prin cuvinte, ci chiar prin pătimirile sale. Pentru aceasta s-a arătat mare mărturisitor; și făcând multe minuni, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Ghelasie, căruia poruncindu-i-se de ighemon să batjocorească Botezul, s-a botezat cu adevărat și de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Talaleu Mărturisitorul.

Acest cuvios a fost de neam din Cilicia. Dar îndrăgind viața sihăstrească, s-a dus în cetatea Gavalon, unde, la o depărtare de vreo douăzeci de stadii, cuviosul a aflat un loc înalt, pe care se găsea un altar închinat demonilor și în acel loc și-a făcut o mică colibă, îndeletnicindu-se cu ostenelile sihăstrești și nevoindu-se cu posturi, cu privegheri, și cu rele pătimiri. Pentru aceasta demonii care sălășluiau în altarul lor de acolo îl înspăimântau, cu mulțime de grozăvii. Pe aceștia însă rușinați i-a alungat, bătându-și joc de neputința lor. Apoi, dorind după mai mari osteneli și-a lăsat coliba, și făcându-și o chilie prea mică, care nu era pe potriva trupului său, a intrat într-însa, stând cu fața lipită de genunchi. Odată, venind la el fericitul Teodoret, episcopul Cirului, l-a întrebat, dorind ca să știe pricina acestui fel de petrecere a lui. Dar el a răspuns: «Eu, fiind supus la multe păcate și temându-mă de chinurile cele înfricoșătoare, am aflat acest chip de viețuire, meșteșugind osteneli pe măsura trupului, ca să ușurez greutatea celor ce mă așteaptă. Căci acelea sunt mai cumplite, nu numai cu mărimea, ci cu însăși lucrarea lor, fiindcă sunt fără de voie; iar ceea ce se face fără de voie este lucru foarte amarnic; căci lucrul cel de voie, deși plin de osteneli, mai puțină durere aduce, fiindcă osteneala este de voie, iar nu silnică. Deci, dacă voi ușura cu aceste mici dureri pe cele așteptate, mare câștig voi culege de aici». Acestea auzind episcopul l-a lăudat foarte, pentru istețimea minții, că nu numai că se lupta cu luptele de față, ci și pe altele de la sine adăuga. Iar locuitorii de primprejur ziceau că multe minuni se făceau prin rugăciunea acestuia, căci nu numai oamenii, ci chiar și dobitoacele dobândeau vindecări. Dar locuitorii acelui loc, care mai înainte trăiseră în păgânătate, s-a lepădat de înșelăciunea lor cea părintească și au primit strălucirea dumnezeieștii lumini; iar sfântul folosindu-se de ei, a surpat altarul demonilor care era acolo, și a ridicat o sfântă și măreață biserică în cinstea bunilor biruitori mucenici. Și astfel sihăstrește nevoindu-se fericitul Talaleu, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Ștefan, cel ce a întemeiat gherocomia Armatiului, adică bolnița de bătrâni, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Nisiu, care, cu vine de bou fiind bătut, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuvioșilor părinților noștri Asclipiu și Iacob, care în pace s-au săvârșit.

Sf. Cuv. Procopiu Decapolitul; Sf. Cuv. Asclipiu

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Timotei cel din Cezareea, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a douăzeci și opta, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Vasile, cel ce a pătimit împreună cu sfântul Procopiu.

Acest cuvios a trăit pe vremea împărăției lui Leon Isaurul, luptătorul împotriva sfintelor icoane. Lăsând el lumea și cele din lume, s-a făcut monah. Și a petrecut mai întâi în nevoință, iar mai târziu văzând în primejdie cinstirea sfintelor icoane, a stat cu hotărâre împotriva sfărâmătorilor de icoane. Pentru aceea a fost prins și foarte chinuit, fiindcă nu s-a înduplecat cu firea, ci a propovăduit adevărul până la moarte, având ajutător și pe dumne-

zeiescul Procopiu. Drept aceea a fost chinuit rău și apoi băgat în temniță. După moartea tiranului însă a ieșit din temniță și iarăși cu aceeași petrecere și nevoință s-a ostenit îndemnând spre dreapta credință în multe vremi. Apoi bucurându-se și mulțumind, se mută către Dumnezeu, pe Care din pruncie L-a dorit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Proteriu, arhiepiscopul Alexandriei.

Acest fericit a fost preot al Bisericii din Alexandria. Și adunându-se cu alexandrinii ce veniseră în Constantinopol și mult nevoindu-se împreună cu sfinții părinți împotriva eresurilor a fost pus de sobor episcop al Alexandriei. Partizanii lui Eutihie și al lui Nestorie, revoltându-se și amenințând că vor opri aducerea grâului la Alexandria, evlaviosul împărat Marcian, a poruncit să ducă grâul nu la Alexandria, ci la Pedusia, folosindu-se de plutirea pe Nil. Pentru aceasta alexandrinii pierind de foame, au pus mijlocitor către împăratul, pe arhiereu, la ale cărui mijlociri plecându-se împăratul, iarăși a poruncit să se pogoare grâul la Alexandria. Iar după săvârșirea din viața a prea evlaviosului împărat Marcian, un oarecare Timotei, supranumit Eluros, pândind într-o noapte întunecoasă și ducându-se la chiliile monahilor, pe la miezul nopții, zicea despre sine că este înger, și le poruncea să se depărteze de împărtășirea cu Proteriu. Și ei, ca niște oameni simpli, lăsându-se înșelați, au ridicat tulburare împotriva arhiereului, care, fugind, a văzut pe dumnezeiescul prooroc Isaia zicându-i: «Întoarce-te și eu aștept ca să te primesc pe tine». Cu aceasta i s-a arătat silnica lui moarte. Căci întorcându-se și intrând în dumnezeiasca colimvitră, acolo a fost spintecat de aceia cu trestii ascuțite. Apoi în locul lui Proteriu, a fost hirotonit Timotei, care îi înșelase și pe care l-au suit în scaunul arhieresc. Iar Leon cel Mare, care a împărățit după Marcian, fiind înștiințat de aceasta, a poruncit ca Timotei să fie dat în stăpânirea episcopilor ca să-l judece canonicește. Și aceia dezbrăcându-l de cinstea arhierească, l-au surghiunit la Gangra; iar pe mirenii ce fuseseră părtași la uciderea lui Proteriu, pedepsindu-i împăratul, cu bătăi și cu închisori și cu ciuntiri de mădulare, a poruncit să fie hirotonit episcop al Alexandriei un alt Timotei, drept-credincios, supranumit Salofachiolul. Și așa a luat sfârșit cearta de acolo.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Nestor.

Acest mucenic a trăit pe vremea împăratului Deciu, și a ighemonului Publiu, în Perga Pamfiliei. Pentru că cinstea pe Hristos, a fost prins de mai-marele Irinarh, și adus la ighemon, înaintea căruia mărturisind credința în Hristos, a fost răstignit, și cu glasuri de mulțumire către Dumnezeu a strigat și pe credincioși întărindu-i, și-a dat duhul.

Tot în această zi, pomenirea sfintelor femei: Chira și Marana.

Patria acestora a fost Bereea cea dinspre Răsărit. Și erau de neam ales și strălucit, având și creșterea potrivită cu neamul. Dar pe toate acestea defăimându-le au intrat într-o căsuță mică, căreia i-au astupat ușa cu zid și cu pietre, lăsând o ferestruică prin care primeau hrana cea de nevoie, și vorbeau cu femeile cele ce mergeau către dânsele, înălțau doxologii lui Dumnezeu. Și toată vremea cea de peste an o petreceau în tăcere; numai în vremea Cincizecimii vorbeau. Și singură Marana vorbea cu cele ce veneau la ele; căci glasul Chirei nimeni niciodată nu l-a auzit. Și purtau pe trupul lor lanțuri de fier prea grele, și îmbrăcămintea le era foarte mare, încât le acoperea cu totul picioarele și tot trupul. În asemenea chip viețuind, au petrecut patruzeci și doi de ani. Cu postirea și cu înfrânarea răbdării atât s-au osebit, încât timp de trei ani întregi odată la 40 de zile gustau hrana, și în ceilalți trei, după trei săptămâni, întocmai ca proorocul Daniil. Și la purtătorul de viață Mormânt al lui Hristos du-

Sf.Cuv. Vasile; Sf.Cuv. Marana; Sf. nouă Mc. Chirana

cându-se, nicidecum n-au gustat hrana până ce n-au făcut închinăciune. Și iarăși întorcându-se fără a mânca, au săvârșit călătoria lor. Iar lungimea drumului era de două zeci de verste, precum am zice de douăzeci de zile. Și ducându-se încă și la biserica cea din Isauria, a bunei biruitoare mucenițe Tecla, asemenea au făcut: s-au dus și s-au întors fără a mânca. Cu asemenea viețuire împodobind neamul femeiesc, s-au mutat către Domnul, pe Care Îl doreau.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici cei șase din Egipt, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților apostoli: Nimfas și Evvul, care în pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Varsos, episcopul Damascului, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Avrichiu, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei noii mucenițe Chirana preaînțeleapta, din Tesalonic, care în chinuri s-a săvârșit, la anul 1751.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a douăzeci și noua, pomenirea preacuviosului părintelui nostru mărturisitorul Ioan Casian.

Acest sfânt s-a născut în Dobrogea, localitatea Casimcea și se trăgea din părinți luminați și vestiți. Încă de mic copil el a avut mare dragoste de învățătură și de vorbire. Cu râvna și cu ascuțirea minții sale a străbătut toată învățătura elinească, deprinzând în chip desăvârșit filozofia și astronomia, învățând bine și dumnezeiasca Scriptură, cunoscând-o foarte îndeaproape și desăvârșit. Și vrând să-și împodobească viața cu curăția fecioriei, ieșind din patria sa a intrat într-o mănăstire din Betleem și s-a făcut monah, dându-se pe sine la toată ascultarea. Deprinzându-se acolo cu tot felul de petrecere grea, și obișnuindu-se cu nevoințele, și pentru multa sa ascultare ajungând la desăvârșită chibzuială, s-a retras în sihăstrie și petrecând acolo mulți ani și topindu-se pe sine în toată smerenia, a trecut la mai multă ispită și nevoință. Apoi, ieșind din sihăstrie, a înconjurat toate mânăstirile Egiptului și ale Tebaidei și muntele Nitriei și al Asiei, Pontul și Capadocia și tot Răsăritul, adunând de acolo viețile tuturor părinților și petrecerile și nevoințele lor, mai mult de cum adună ceara pecețile inelelor. Și aceasta o adeveresc lucrările cele scrise

Sfântul Cuvios Ioan Casian

de dânsul, care sunt pline de toată iscusința și înțelepciunea și folosul. A mai scris și alte asemenea învățături, pe care, dacă le va citi cineva cu socoteală, multă roadă va avea într-însele și mult folos va dobândi; și va cunoaște dintr-însele și viața și obiceiurile scriitorului. Deci, astfel viețuind acest minunat om și așa petrecând, către locașurile cele de dincolo s-a mutat.

Tot întru această lună, în ziua douăzeci și nouă, pomenirea Sfântului Cuvios Gherman din Dobrogea, chip de virtute și desăvârșire creștină.

Sfântul Gherman din Dobrogea s-a născut din părinți străromâni în același sat în care s-a născut și Sf. Ioan Casian în părțile Casimcei din nordul Dobrogei, către anul 368. Părinții și strămoșii săi erau creștini de multe generații. Știind noi de la scriitori bisericești de recunoscută vrednicie, precum Eusebiu de Cezareea, că prin părțile sudice ale Daciei strămoșești, adică chiar prin locurile în care s-a născut Sfântul Gherman, a propovăduit credința creștină Sfântul Apostol Andrei, cel dintâi chemat de Mântuitorul la apostolie, ne ducem cu gândul

la faptul că strămoșii acestor doi sfinți străromâni, Casian și Gherman, au primit botezul credinței creștine chiar de la Apostolul Domnului sau de la cei creștinați de el.

Acest tânăr a învățat la școală, împreună cu Ioan Casian, cu care s-a împrietenit, rămânând legați sufletește pentru toată viața. Tot împreună vor fi făcut și studii mai înalte în vreuna din cetățile vestite ale vremii din Imperiul bizantin. Împreună au mers la oaste și, apoi, din dragoste pentru Hristos, Căruia au vrut să-și dăruiască toată ființa lor, s-au hotărât să îmbrățișeze viața monahală, intrând într-o mânăstire care va fi fost nu departe de locurile natale. Acolo își va fi făcut Sf. Cuv. Gherman ucenicia, învățând cu sârguință cele despre Dumnezeu și despre mântuirea sufletelor, și nevoindu-se spre desăvârșirea asemănării cu Hristos.

În dorința lor de desăvârșire, cei doi au pornit în căutarea de modele vii de sfințenie. Au întreprins mai multe călătorii la diferite obști monahale și sihăstrii din Siria, Palestina și Egipt, unde au avut îndelungi convorbiri duhovnicești cu părinții din chinovii și din pustie, împreună cu care au și viețuit mai mulți ani. De la dânșii au învățat căile desăvârșirii și virtuțile cele înalte. Îndeosebi, s-au deprins cu rugăciunea neîncetată, în smerenie și în ascultare, ajungând vestiți printre părinții pustiei și înaintând până la înalte culmi de înțelepciune și de sfințenie. Acolo, nu conteneau însă a mărturisi pustnicilor marea iubire și dorul lor după liniștea locurilor în care s-au născut, au crescut și au deprins tainele trăirii credinței creștine.

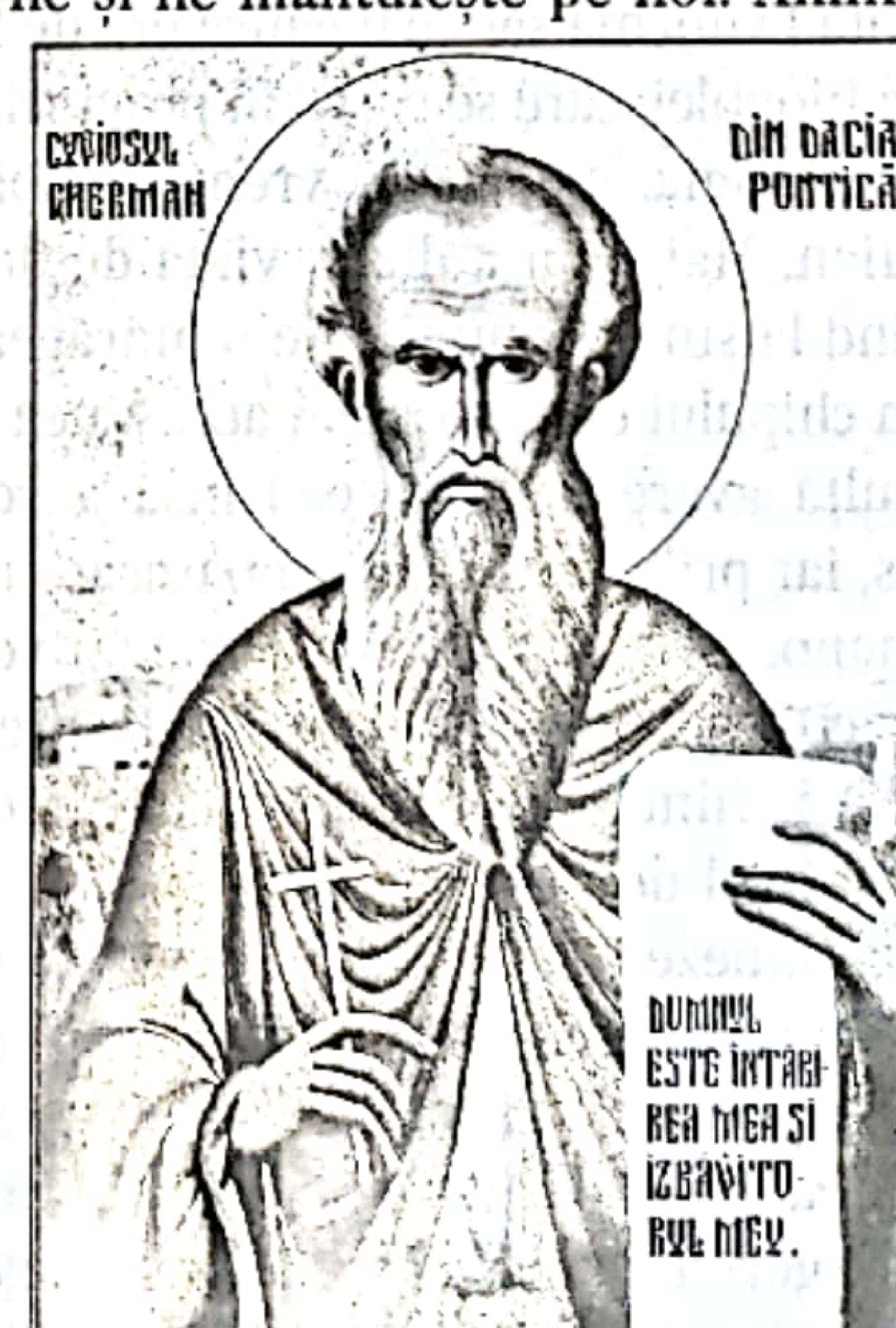
După ce și-au umplut sufletele de frumusețea vieții celei retrase departe de ispitele lumii, și după ce și-au întărit puterile până la măsura de a putea fi folositori și altora, s-au întors spre Europa, în care se născuseră, cu gândul de a scrie și împărtăși cele văzute și învățate de la părinții cu viață îmbunătățită din pustie, celor doritori de desăvârșire și de a întemeia noi așezăminte mânăstirești. Acest lucru îl va face Sf. Ioan Casian, care va întemeia mânăstiri de călugări și de călugărițe la Marsilia, Franța de azi, iar Sf. Cuv. Gherman va îmbunătăți viața monahală în Dobrogea. Plecând din Egipt, cei doi s-au oprit mai întâi la Constantinopol, unde arhipăstorea Sf. Ioan Gură de Aur. Sf. Gherman a fost hirotonit de către acesta preot, iar Sf. Ioan Casian a fost hirotonit tot atunci diacon. Aceasta se întâmpla pe la anul 400. Amândoi au apărat prestigiul și nevinovăția marelui ierarh, Sf. Ioan Gură de Aur, persecutat de mai marii de la Constantinopol și exilat pentru că îi chema la o viață creștină mai bună și mai adevărată. În anul 403, Sf. Gherman a participat la Sinodul de la Stejar ca apărător al Sf. Ioan Gură de Aur, iar în anul 405, împreună cu Sfântul Ioan Casian au adus la Roma, papei Inocențiu, o scrisoare a clerului și poporului drept-credincios din Constantinopol, tot în apărarea Sfântului Ioan Gură de Aur.

Sfântul Ioan Casian a scris mult despre prietenul său Gherman, numindu-l „Sfântul Părinte Gherman", în cartea sa „Convorbiri cu Părinții din Pustie". Tot Sf. Ioan Casian ne-a păstrat, în scrierile sale, cuvinte duhovnicești ale Sf. Gherman, care, de atunci și până azi, hrănesc sufletele căutătorilor de Dumnezeu și de desăvârșire creștină. Chip de mare dascăl în tainele și căile desăvârșirii ortodoxe, model de viață curată și de nevoitor în post și rugăciune neîncetată, Sf. Gherman a fost un înțelept al vremurilor de formare a poporului român și i-a dus numele departe de meleagurile noastre, ca pe un nume de cinste și de virtute creștină.

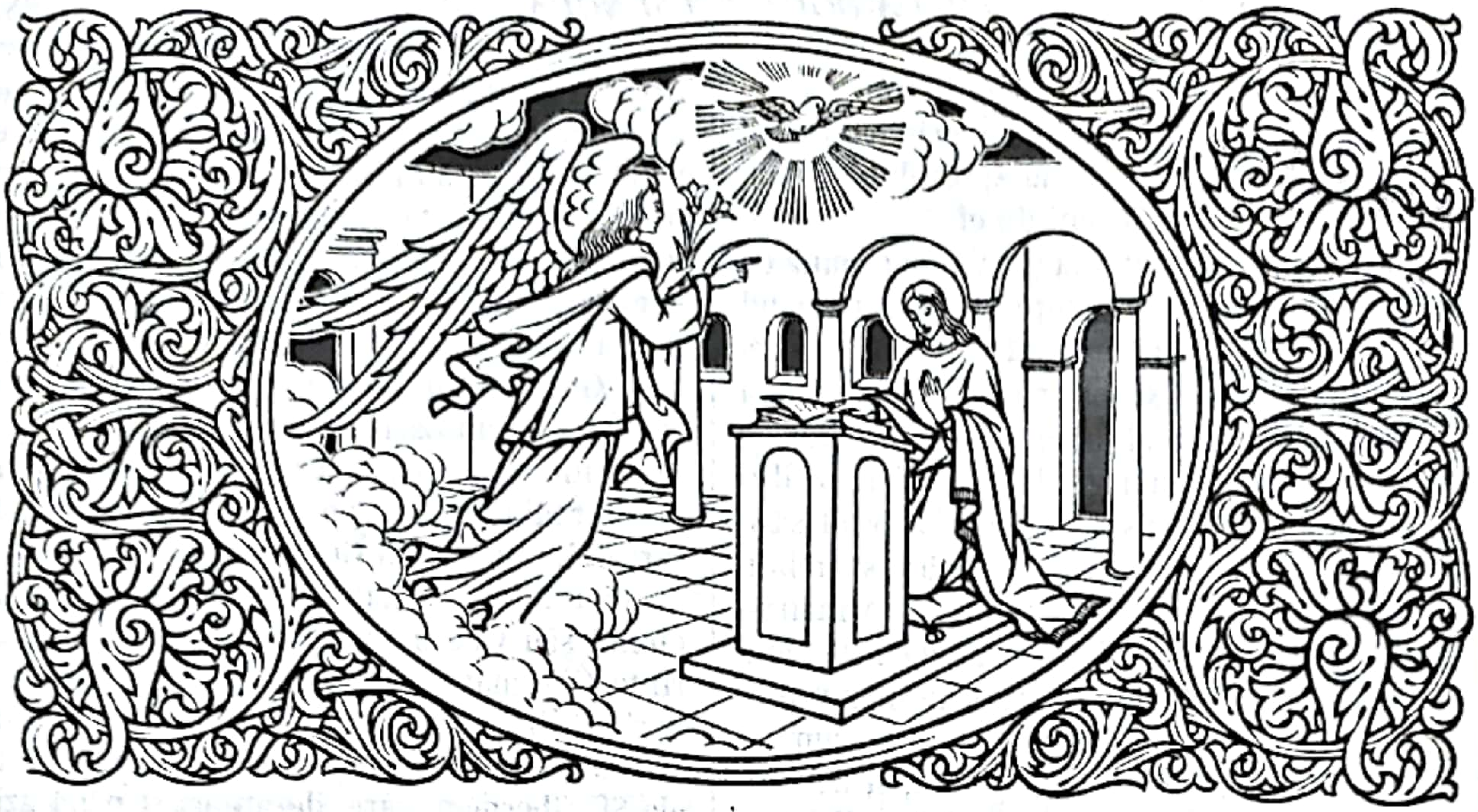
A trecut în Împărăția drepților la Roma, către anii 405-415, înaintea Sf. Ioan Casian.

Cu ale cărui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi păcătoșii. Amin.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Sfântul Cuvios Gherman din Dobrogea

LUNA MARTIE

SINAXAR

În această lună, în ziua întâi, pomenirea preacuvioasei mucenițe Evdochia samarineanca.

Sfânta Evdochia samarineanca era de fel din cetatea Iliopolei, care se găsea în provincia Libanului, în Frigia. A trăit pe vremea împărăției lui Traian. Mai întâi a dus o viață de desfrâu, atrăgând la sine pe mulți care o îndrăgeau din pricina chipului ei frumos. Cu aceasta ea a adunat multă avere. După aceea însă a venit la Hristos, iar prilejul i l-a dat un oarecare monah Ghermano, pe care ea l-a auzit odată vorbind despre credința cea adevărată și despre pocăință. Deci, fiind îmboldită de nevoia de a-și schimba felul de viață, datorită și unor descoperiri dumnezeiești ce i s-au făcut, a fost botezată de către episcopul Teodot. Într-una din descoperirile ce i s-au făcut, s-a simțit răpită cu mintea și s-a văzut pe sine luată de mână de un înger și ridicată la cer, unde îngerii se bucurau cu toții de întoarcerea ei în timp ce ceva negru și înfiorător la vedere scrâșnea din dinți și striga, ca și cum i s-ar fi făcut vreo nedreptate, dacă i s-ar fi smuls de sub puterea lui Evdochia.

După ce și-a împărțit toată averea și a dat-o săracilor, s-a dus într-o mânăstire și în timp ce-și petrecea viața în nevoințe duhovnicești, fiind găsită de cei ce o îndrăgiseră mai înainte, a fost luată de acolo și dusă înaintea împăratului, care urmase la împărăție după Traian; dar înviind în chip minunat; pe copilul acestuia a fost lăsată în pace. La mulți ani după aceasta a fost supusă la cercetări de către Diogen, stăpânitorul Iliopolei, dar făcând iarăși minuni, a fost lăsată în pace. Numai sub Vicențiu, care a urmat lui Diogen, i s-a tăiat capul cu sabla pentru credința în Hristos. Și așa a luat de la Domnul cununa cea nestricăcioasă a muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Domnina, cea din Cir.

Sfânta Domnina se trăgea din părinți binecredincioși și bogați. Încă din pruncie afierosindu-se lui Dumnezeu, s-a dedat nevoințelor pustnicești și înfrânării tuturor pornirilor trupu-

lui. Căci făcându-și o colibă lângă grădina maicii sale, a petrecut zi și noapte în ea, udându-și cu lacrimi neîncetat nu numai obrajii ci și veșmintele ei cele din păr, căci de o astfel de îmbrăcăminte se slujea. Către cântările cocoșilor, intrând în biserică, laolaltă cu toată mulțimea credincioșilor, aducea lui Dumnezeu cântare de laudă. Hrana ei era lintea înmuiată în apă; și a suferit toată osteneala aceasta a postului, cu toate că avea trup firav și era încă de vie aproape moartă. Își acoperea fața cu multă grijă cu o pânză, încât nici ea nu putea vedea fața cuiva și nici cineva pe a ei. Îmbrăcămintea ei de păr o acoperea până la genunchi și grăia ușor și gingaș cu toți cei ce veneau la ea. Deci, petrecând în felul acesta ziua și noaptea, în cele din urmă s-a ridicat împreună cu faptele ei cele plăcute lui Dumnezeu, la Mirele ei cel iubit, Hristos.

Sfânta Muceniță Evdochia; Sf. Cuvioasă Domnina

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Antonina.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfinților Marcel și Anton, care prin foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Silvestru și Sofronie, care de sabie s-au săvârșit,

Tot în această zi, pomenirea sfântului Nestorian, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Harisie, Nichifor și Agapie.

Tot în această zi pomenirea cuviosului părintelui nostru Agapie, cel ce a sihăstrit în hotarele Mânăstirii Vatopedului din Sfântul Munte, care, aducându-i pe aceștia la dreapta credință și botezându-i, s-a săvârșit în pace.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a doua, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Teodot, episcopul Cirenei, din insula Cipru.

Sfântul Teodot a trăit pe vremea împăratului Liciniu, când în insula Cipru era ighemon Sabin. Pentru mărturisirea credinței în Hristos fiind adus înaintea ighemonului, a fost bătut cu vine de bou. Apoi a fost supus la alte multe și felurite chinuri după care a fost aruncat în închisoare. Când prigoana împotriva creștinilor a încetat, din porunca împăratului Constantin cel Mare, a fost și el slobozit din închisoare, în ziua a nouăsprezecea a lunii ianuarie. Iar după trecere de doi ani s-a mutat către Domnul, în ziua a doua a lunii martie.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Isihie Sincliticul.

Acesta a trăit pe vremea împăratului Maximilian, fiind întâiul slujitor al palatului împărătesc și făcând totodată parte și din senat. După porunca împăratului ca toți creștinii care erau în armată, dacă nu se vor lepăda de Hristos, să fie dezbrăcați de uniformă și să petreacă viața de rând, Isihie a fost dezbrăcat de veșmintele cele de mult preț cu care era îmbrăcat, a fost îmbrăcat mai departe cu o haină proastă de lână fără de mâneci și a fost dus ca să trăiască laolaltă cu femeile.

După aceasta, împăratul chemându-l la sine l-a întrebat dacă nu se rușinează că a fost coborât din cinstea de magistru la felul acela de viețuire cu totul necinstit, de vreme ce el, ca împărat, nu poate să așeze pe creștini în vredniciile și la puterea pe care Isihie o avea mai înainte. Dar sfântul Isihie spunând că cinstea din veacul acesta este trecătoare și că numai cinstea pe care o are cineva înaintea Domnului Hristos este veșnică și nesfârșită, împăratul a poruncit să i se lege o piatră de moară de gât

și să fie aruncat în râul care se cheamă Oronte și în care sfântul și-a găsit sfârșitul său fericit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Cvint, făcătorul de minuni.

Acest sfânt s-a născut în Frigia și a învățat acolo dreapta credință. Ducându-se apoi în satul Neolida, împărțea milostenii celor lipsiți. Dar în vremea împăratului Aurelian, ighemonul Rufin îl îndemna să jertfească idolilor, sub amenințarea cu moartea. Cum însă sfântul Cvint, cu rugăciunea lui a vindecat pe ighemon de demonul de care era cuprins, acesta l-a lăsat în pace. Și iarăși fiind prins de cei ce se aflau la templul idolilor, deoarece întâmplându-se un cutremur, templul și toate statuile care se găseau în el au căzut la pământ, cei ce-l țineau prins pe sfânt au fugit și l-a lăsat slobod. La patruzeci de zile de la cutremur venind în fruntea locului aceluia conducător Clearh și acesta fiind un om superstițios și plin de teamă față de religia idolilor, a poruncit ca sfântul Cvint să fie din nou prins și să i se zdrobească fluierele picioarelor. Dar acestea îndată, cu puterea lui Hristos, s-au făcut din nou sănătoase. Iar după zece ani, de la zdrobirea picioarelor lui, timp în care mergând din loc în loc vindeca toată boala și toată slăbiciunea și ajuta pe săraci, s-a mutat la Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Nestor și a sfântului mucenic Tribimiu.

Acești sfinți erau de fel din cetatea chiveriotilor din Pergam. În vremea împărăției lui Decius cel nelegiuit, fiind aduși de închinătorii la idoli înaintea conducătorilor cetății și mărturisind pe Hristos au fost chinuiți în multe chipuri; dar pentru că au rămas neînduplecați în credința lor, li s-au tăiat capetele cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea sfântului apostol Parmena, unul din cei șapte diaconi.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Troadm și a celor împreună cu dânsul, care au pătimit mucenicia pe vremea împăratului Decius.

Tot în aceasta zi pomenirea sfintei fecioare Eutalia, care de sabie s-a săvârșit.

Sfânta Eutalia a trăit în Sicilia și avea mamă pe o femeie greacă după neam, care era bolnavă de curgere de sânge și care își găsise în cele din urmă vindecarea în urma rugăciunilor sfinților mucenici Alfiu, Filadelf și Ciprin. Pentru aceasta, crezând în Hristos, s-a botezat împreună cu Eutalia, fiica ei. Un alt fiu al ei, cu numele Sermilian, auzind aceasta, a prins-o și a voit să o strângă de gât, dar scoasă fiind din mâinile lui de către o slujitoare a ei, a fugit. Sora lui, Eutalia, defăimând cu cuvinte aspre fapta cea cu totul urâtă pe care o încercase asupra mamei lor, acesta a întrebat-o: nu cumva și tu ești creștină? Da, i-a răspuns sfânta. Iar nelegiuitul acela, dezbrăcând-o, a biciuit-o cumplit și a dat-o unuia dintre servitori, ca să o batjocorească. Rugându-se însă sfânta, servitorul a orbit. Văzând aceasta Sermilian i-a tăiat capul cu sabia.

Sf. Mucenic Isihie; Sf. Ierarh Teodot Mărturisitorul; Sfânta Muceniță Eutalia

Tot în această zi pomenirea sfinților mucenici Andronic și Atanasia, care de sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treia, pomenirea sfinților Eutropiu, Cleonic și Vasilisc.

Acești sfinți au trăit pe vremea împăratului Maximilian, fiind împreună ostași și rude cu sfântul mucenic Teodor Tiron și se trăgeau cu

toții din ținutul Capadociei. Fiind pârâți că sunt creștini, au fost aduși înaintea ighemonului Asclepiodot și au fost bătuți cumplit, până când cei ce-i băteau au obosit cu totul. Dar mucenicii au rămas sănătoși. Atunci ighemonul a încercat cu vorbe și cu făgăduințe să-l facă pe sfântul Cleonic să slujească idolilor; dar acela a batjocorit pe idoli, iar în timp ce se aduceau jertfe idolilor, prin rugăciunea lui a dărâmat statuia Artemidei. Atunci ighemonul a poruncit să se topească smoală și asfalt în trei cazane și să se verse asupra sfinților mucenici. Dar aceștia au rămas neatinși, pe când chinuitorii lor și cei ce le slujeau au fost arși. În cele din urmă Cleonic și Eutropiu au fost răstigniți și s-au săvârșit din viață. Iar Sfântul Vasilisc fiind aruncat în temniță, după puțină vreme s-a săvârșit din viață și el.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Teodoret, care a fost preot în Antiohia.

Sfântul sfințitul mucenic Teodoret, preotul din Antiohia, a trăit pe vremea împăratului Iulian Apostatul. Unchiul acestui împărat cu numele tot Iulian, fusese mai întâi creștin și ajunsese chiar anagnost al Bisericii din Antiohia. Înduplecat de nepotul său, care se găsea pe tronul împărăției, s-a lepădat de credința în Hristos, a început să se închine idolilor și a primit de la împărat toată bogăția, și sfintele odoare, pe care marele Constantin le dăruise Bisericii Antiohiei și pe deasupra a mai fost pus și prigonitor și judecător al creștinilor din

Sf. Mc. Eutropiu; Sf. Sf. Mc. Teodoret; Sf. Mc. Cleonic

Antiohia. Deci, pornind prigoană împotriva creștinelor și clerul Bisericii împrăștiindu-se a rămas în Antiohia numai sfântul Teodoret singur cu credincioșii de acolo, propovăduind cu îndrăzneală și mărturisind credința în Hristos. Din porunca lui Iulian a fost însă prins și adus înaintea judecății, după ce mai întâi a fost ținut câtăva vreme în închisoare. La judecată, sfântul Teodoret a fost supus la multe și îngrozitoare chinuri, încât chiar cei care-l chinuiseră au încetat a mai da ascultare poruncilor de chinuire. De aceea tiranul, înfuriindu-se, a poruncit ca aceștia să fie aruncați în adâncul râului Oronte, iar pe când erau duși la moarte, sfântul le zicea: «Duceți-vă, fiii mei, pe calea cea fericită, în pace, căci voi veni și eu, urmându-vă vouă și mă voi bucura cu voi de bucuria cea veșnică întru împărăția cerurilor». Astfel au primit aceștia sfârșitul lor mucenicesc. Iar sfântul Teodoret, fiindcă Iulian tiranul se năpustise asupra lui și-l silea să aducă jertfă idolilor, a proorocit sfârșitul cu care aveau să moară și Iulian împăratul și unchiul lui, Iulian prigonitorul. Atunci tiranul a poruncit îndată să i se taie capul. Și în vreme ce-i duceau spre tăiere, sfântul se ruga plin de veselie sufletească, iar tăindu-i-se capul s-a mutat către Domnul. Sfintele lui oseminte au fost îngropate, cu multă evlavie de niște creștini, care au pus la inimă cuvintele sfântului și care au văzut, după câtăva vreme, că cei doi Iuliani, atât răucredinciosul unchi, cât și preaînrăutățitul nepot, și-au primit sfârșitul după cum spusese sfântul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Zenon și Zoil, care în pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei Piamun fecioara, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, ziua a patra, pomenirea sfântului preacuviosului părintelui nostru Gherasim, cel de la Iordan.

Deprinzându-se, încă de copil, cu frica de Dumnezeu, când s-a făcut mai mare sfântul Gherasim a îmbrăcat schima monahală și s-a

dus departe, în adâncul pustiului Tebaidei, pe vremea împăratului Constantin Pogonatul, nepotul lui Eraclie. Acolo a depus atâta luptă pentru virtute și s-a apropiat atât de mult de Dumnezeu, încât i se supuneau lui și fiarele cele sălbatice. Astfel, el avea pe lângă sine un leu care îi slujea și care pe lângă toate celelalte slujbe pe care i le făcea, mai făcea și pe aceea că ducea la păscut și aducea înapoi catârul care îi căra sfântului apă. Odată, pe când leul dormea, niște călători care treceau pe acolo cu cămilele lor, văzând catârul păscând singur, l-au luat și l-au legat de cămilele lor, pornind mai departe. Spre seară, monahul ce-și făcea ucenicia pe lângă sfântul Gherasim, văzând că leul vine singur, s-a mâhnit, socotind că leul a mâncat catârul. Și ducându-se a spus acest lucru sfântului. Iar sfântul Gherasim a poruncit ca mai departe leul să îndeplinească și slujba catârului. Leul a primit aceasta și tot timpul, cât catârul a fost ținut de către negustătorii care-l luaseră, purta vasele cu apă pe spinarea lui și alergând cât putea de repede, se silea să aducă apă.

Dar, s-a întâmplat ca negustătorii amintiți, la întoarcere, să apuce pe aceeași cale. Când s-au apropiat de râul unde se găsea leul ca să aducă apă, leul văzând și cunoscând catârul, care urma cămilelor fiind legat de ele, năpustindu-se cu o săritura neașteptată a înspăimântat pe negustători și i-a pus pe fugă. Apoi, apucând catârul de căpăstru, l-a tras după sine, iar catârul a tras după el toate cămilele de care era legat și care la rândul lor erau legate una

Sfântul Cuvios Gherasim de la Iordan

de alta, așa cum este obiceiul, și le-a adus la chilia sfântului. Apoi bătând cu coada la ușa chiliei, le-a înfățișat sfântului ca pe un vânat. Văzând aceasta sfântul Gherasim, zâmbind ucenicului său, a zis: în deșert am grăit rău despre leu; deci, să fie mai departe slobod de slujba pe care o săvârșea și să se ducă să petreacă după obiceiul său. Atunci leul, plecându-și capul, ca și cum ar fi mulțumit sfântului și-a luat calea către munte. Și o dată pe săptămână venea și se apropia de sfânt, plecându-și capul înaintea lui, ca și cum i s-ar fi închinat.

După ce Sf. Gherasim s-a săvârșit din viață, leul a venit din nou să-și primească binecuvântarea. Dar, negăsind pe sfânt și aflând de la ucenicul acestuia despre sfârșitul lui și fiind dus la mormântul sfântului, mai întâi a scos aici niște mugete ușoare, dar în cele din urmă răcnind cu multă putere, și-a dat duhul. Astfel mărește Dumnezeu pe cei ce-L slăvesc pe Dânsul, încât face ca și fiarele să li se supună celor ce păstrează neîntinat chipul și asemănarea Sa.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfinților mucenici Pavel și Iuliana, sora lui.

Aceștia au trăit pe vremea împăratului Aurelian, în Ptolemaida. Erau frați de același sânge; se trăgeau dintr-un neam ales și fuseseră crescuți în chip deosebit de frumos, mai mult cu evlavia, decât cu laptele. Pavel citise cu multă grijă Scripturile cele de Dumnezeu însuflate și cugetând adânc la înțelesul lor, încă de pe când era tânăr astupa gurile ereticilor cu foarte multă ușurință și era un propovăduitor plin de zel al iconomiei Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la noi. Când împăratul a venit odată în cetatea aceea, Pavel, văzându-l, a îmbărbătat pe sora lui să aibă curaj și să fie plină de îndrăzneală, de vreme ce o mare ispită se va abate asupra cetății lor. Iar el s-a întrarmat cu semnul Crucii.

După ce s-a însemnat cu semnul Crucii, neîndoindu-se că este întărit, s-a înfățișat la împărat și a dat pe față deșertăciunea închinării la idoli. Pentru aceasta a fost prins și fiind spânzurat a fost strujit cu ghiare de fier. Dar sora lui văzându-l așa, a început să strige împotriva tiranului, că fratele ei este chinuit pe nedrept. Dar, fiind prinsă și ca, a fost spânzurată și strujită la fel ca fratele ei; dar sfinții care din toate aceste chinuri rămăseseră nevătămați au fost puși în lanțuri de fier și aruncați în închisoare. Îngerul Domnului arătându-li-se în în-

chisoare, au fost sloboziți din lanțuri și fiind hrăniți îndeajuns de înger, au adus mulțumiri lui Hristos. Și, fiind aduși din nou înaintea împăratului și nevoind să jertfească idolilor au fost supuși la nenumărate chinuri, iar după aceea li s-au tăiat capetele.

În felul acesta s-au mutat către Domnul, primind cununa mucenicici sfântul Pavel și sora lui sfânta Iuliana.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Grigore din Cipru, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici: Codrat, Acaciu și Stratonic, cei ce au fost mai înainte chinuitori ai sfinților mucenici Pavel și Iuliana și care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, poenirea sfântului Grigore episcopul Asului din Anatolia, care a trăit la anul 1150 și care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincea, pomenirea sfântului cuviosului mucenic Conon, cel din Isauria.

Sfântul Conon a trăit pe vremea sfinților apostoli. Era fiul lui Nestor și al Nadei, dintr-un sat numit Vidani. Părinții săi, la vremea cuvenită l-au căsătorit, dar el a dorit să trăiască cu femeia lui în feciorie. Se zice că însuși arhanghelul Mihail l-a învățat credința în Hristos, l-a botezat în numele de viață făcătoarei Treimi, l-a împărtășit cu Preacuratele Taine și i-a dat puterea de a săvârși lucruri minunate. Drept aceea el a plecat și pe femeia lui Ana (căci așa se numea aceasta), să fie de un gând cu dânsul și să trăiască laolaltă în feciorie și a botezat și pe părinții lui, după ce i-a adus mai întâi la credința lui Hristos. Apoi, a înduplecat pe tatăl său Nestor să sufere mucenicia pentru Hristos. Pe închinătorii la idoli care voiau să aducă jertfă unui demon întunecat și necurat ce se găsea într-o peșteră, i-a făcut să cunoască pe Dumnezeul tuturor. Sfârșitul său mucenicesc a fost astfel: când ighemonul Magnus a venit în ținutul acela, aducând cu sine poruncile împărătești, sfântul a fost prins și adus înaintea lui, și a fost bătut cumplit. Când mulțimea a auzit despre aceasta a alergat ca să scoată pe sfânt din mâinile ighemonului și să-l pedepsească pe acesta pentru fapta făcută. Ighemonul aflând aceasta, a fugit; iar mulțimea dezlegând pe sfânt și ștergându-i rănile de sânge, l-a adus la casa lui, unde a mai trăit doi ani, după care s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Conon, grădinarul.

Acest sfânt era din Nazaretul Galileei și a trăit pe vremea împăratului Decius.

Deci, plecând de acolo, a venit în cetatea Pamfiliei, care se chema Mandron și aici, făcându-și o grădină în locul ce se zice Carmela, îngrijea de ea, scoțându-și hrana de care avea nevoie. Și era atât de cinstit și de curat cu inima, încât atunci când au venit cei ce căutau să-l prindă, găsindu-l pe câmp și îndreptându-și cuvântul către el, li s-a închinat lor din tot sufletul. Când aceștia i-au arătat pricina pentru care au venit la el, cum că ighemonul Publius îl cheamă, el le-a răspuns: «Dar ce nevoie are el de mine, mai ales că eu sunt și creștin? Să cheme la el pe cei ce sunt de un cuget și de o credință cu el». După ce a fost legat și a fost adus înaintea ighemonului și neîmplinind porunca acestuia de a aduce jertfă idolilor, i s-au bătut cuie de fier în picioare și a fost silit să meargă așa înaintea unui car. Atunci el, ieșind și căzând în genunchi și rugându-se lui Dumnezeu, și-a dat duhul.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Marcu monahul, făcătorul de minuni.

Acest sfânt fiind iubitor de osteneală întru toate, s-a dat pe sine totodată și cercetării Sfintelor Scripturi și a ajuns la desăvârșirea cea mai înaltă în sihăstrie și în virtute. Mărturie despre acestea sunt scrierile rămase de la el, care sunt pline de tot felul de învățătură și de folos; și lucrarea minunilor i-a fost încredințată de Mântuitorul Hristos. Dintre minunile acestea este nevoie să istorisim aici una: pe când sfântul se găsea odată în curte și se cerceta pe sine însuși, a venit la dânsul o hienă sălbatică, aducând cu sine pe puiul ei care era orb și într-un chip umilit s-a rugat de sfânt să se

milostivească de ea și să vindece orbirea puiului ei. Iar sfântul scuipând asupra ochilor celor bolnavi și rugându-se, i-a dat vederea.

După câteva zile hiena i-a adus o piele mare de berbec ca mulțumire pentru că i-a vindecat puiul. Dar sfântul nu a primit-o, până ce hiena nu i-a făgăduit ca pe viitor nu va mai ataca oile săracilor. Dacă sfântul era atât de milostiv față de firea celor necuvântătoare, cât de milostiv trebuie că era față de oameni, cărora însăși părtășia firii le cere să fie plini de îndurare?

Atât de mare era curăția sfântului, încât preotul mănăstirii spunea sub jurământ că el nu a dat niciodată Sfintele Taine monahului Marcu; ci, ori de câte ori acesta venea să se împărtășească, era împărtășit de un înger, căruia i se vedea numai mâna din cot, ținând lingurița, când sfântul se împărtășea. Sfântul se depărtase de toate grijile și zgomotele lumii când era în vârstă de patruzeci de ani; și petrecând întru sihăstrie șaizeci de ani, s-a mutat către Domnul. Era mic de statură, spânatic la barbă și avea capul luminat pe dinăuntru de harul Duhului Sfânt.

Sf. Cuv. Conon; Sf. Cuv. Marcu Monahul; Sfântul Cuvios Marcu din Atena (sinax. grec.)

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Evloghiu din Palestina.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Evlampiu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Arhelau și a celor împreună cu dânsul o sută cincizeci și doi de mucenici, care prin sabie s-au săvârșit.

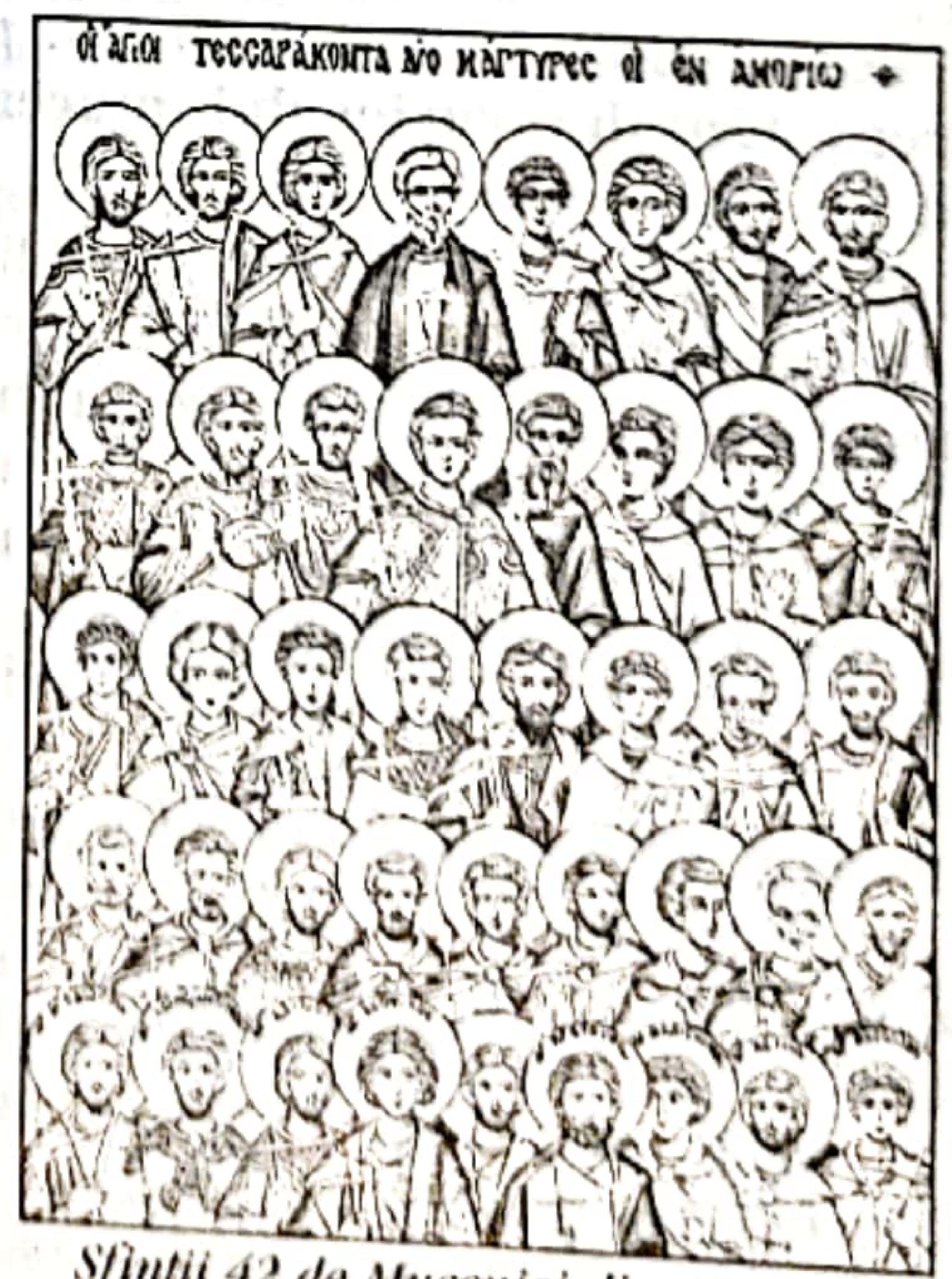
Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Ioan bulgarul, care a mărturisit în Constantinopol, la anul 1784, și care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șasea, pomenirea sfinților marilor mucenici patruzeci și doi: Teodor, Constantin, Calist, Teofil, Vasois și cei împreună cu ei, care au pătimit în Amoreea.

Acești sfinți erau dintre cei dintâi din cetatea Amoreii. În vremea lui Teofil, cetatea Amoreii fiind robită de agareni, au fost duși în robie și ei, care erau comandanți și conducători de oaste, făcând parte dintre cei mai de seamă bărbați greci din cetatea aceea. Dar nici șovăiala, nici dragostea de viață, nici slăbiciunea, nici pătimirea cea îndelungată, nici chinuirea și topirea trupului nu au putut să le întineze sufletul, ci cu socotință bărbătească și cu vitejie sufletească au primit cu bucurie să li se taie capetele.

Sfinții 42 de Mucenici din Amoreea

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Arcadiu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Isihiu, făcătorul de minuni.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Maxim, care, fiind lovit cu pietre, s-a săvârșit din viață.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Eufrosin, care, fiind adăpat cu apă fiartă, s-a săvârșit din viață.

Tot în această zi, pomenirea aflării cinstitei Cruci de către sfânta Elena.

Tot în această zi, pomenirea aflării sfintelor piroane.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Iulian și Evul, care de sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaptea, pomenirea sfinților mucenici, care au fost episcopi în Cherson: Efrem, Vasilevs, Evghenie, Agatodor, Elpidie, Capiton și Eterie.

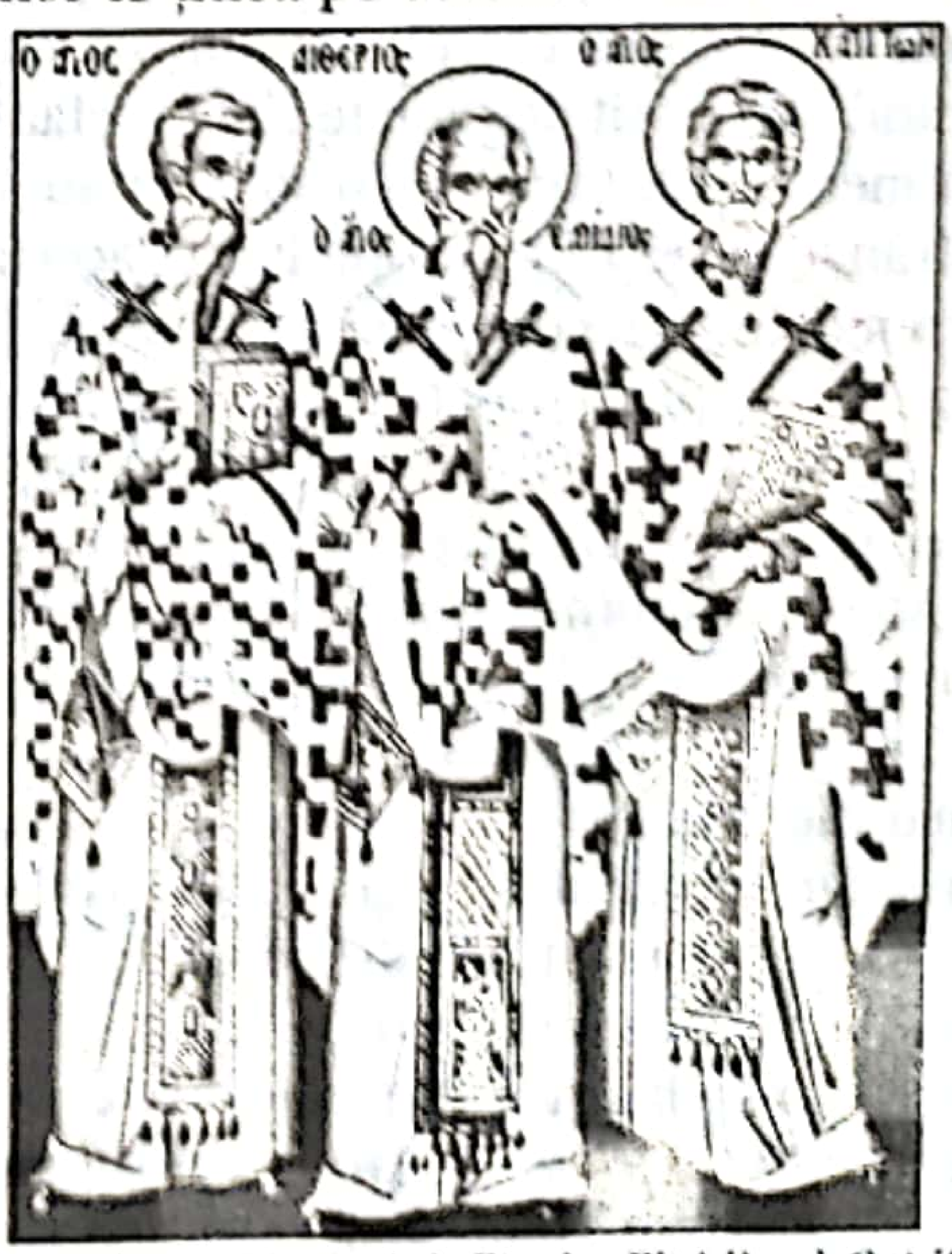
În anul al șaisprezecelea al împărăției lui Diocletian, Hermon, episcopul Ierusalimului, a trimis episcopi la diferite neamuri, ca să propovăduiască cuvântul Domnului. Astfel au fost trimiși de el și acești părinți purtători de Dumnezeu în ținutul taurosciților: Efrem în Sciția, iar Vasilevs în Cherson. Vasilevs ajungând în acea cetate și propovăduind îndreptarea vieții și schimbarea credinței păgânești, a fost socotit de cei care locuiau acolo ca vestitor al unui nou fel de viețuire și ca un stricător al obiceiurilor părintești și al credinței. Pentru aceasta l-au bătut și l-au alungat din cetate. Iar el a venit într-o peșteră care se numea Partenon, bucurându-se pe de o parte și simțind plăcere că a fost necinstit pentru Hristos, iar pe de altă parte necăjindu-se, amărându-se și tulburându-se din pricina învârtoșării și rătăcirii acelora.

În starea aceasta găsindu-se și rugându-se pentru dânșii, a fost chemat iarăși la ei. Căci murind copilul conducătorului lor, care era cel mai de seamă om din cetatea aceea, părinții și rudele înmormântând trupul cel neînsuflețit și mai rămânând câtăva vreme la mormânt, au văzut pe copil ca într-un vis stând înaintea lor și zicându-le: «Dacă vreți să vin din nou la viață, chemați pe străinul acela pe care l-ați necinstit și crezând în învățătura lui, înduplecați-l să se roage pentru mine». Aceștia făcând acest lucru și copilul, prin rugăciunile sfântului și cu vărsare de apă sfințita, în chipul Botezului, întorcându-se din nou la viață, părinții lui, împreună cu toate rudele și cunoscuții au primit credința în Hristos și au primit toți taina Botezului. Însă cei ce rămăseseră în necredință, ațâțați de iudei la mânie, au târât pe sfânt pe drumuri și multă vreme fiind târât și-a dat duhul lui Dumnezeu.

Iar fericitul Efrem, propovăduind pe Hristos în locul în care fusese trimis, a fost prins de către închinătorii la idoli și, nevoind a se pleca să jertfească idolilor, i s-a tăiat capul.

După săvârșirea din viață a sfântului Vasilevs, au venit la Cherson, iarăși, Evghenie, Agatodor și Elpidie, care fuseseră trimiși deopotrivă de episcopul Ierusalimului ca propovăduitori ai neamurilor, ca să le vestească mântuirea. Dar cei ce trăiau întru necredință, ridicându-se asupra lor și legându-i laolaltă fără de milă și bătându-i cât se poate de crud, i-au omorât, la un an de la săvârșirea din viață a fericiților Efrem și Vasilevs, adică tot în ziua a șaptea a lunii martie.

La mulți ani de la aceasta, iarăși a fost trimis aici de la Ierusalim ca episcop, Eterie. Acesta văzând sălbăticia și răutatea poporului din Cherson, a plecat la Bizanț, ca să arate împăratului situația de acolo. Frânele împărăției romanilor le ținea pe atunci marele Constantin.

Sfinții Sfințiți Mucenici: Eterie, Elpidie și Capiton

Și găsind la acest împărat înțelegerea cuvenită, și păgânii fiind alungați din cetate cu puterea împăratului, alți locuitori, bărbați binecredincioși au venit acolo. Când fericitul Eterie, vrând să se întoarcă la Bizanț ca să mulțumească împăratului pentru cele ce se făcuse, pe drum a fost aruncat de păgâni în Dunăre și acolo și-a găsit sfârșit vieții, ca un mucenic, în ziua a șaptea a lunii martie. După aceasta cei din cetatea Chersonului au trimis solie către marele Constantin și au primit de la ei ca episcop pe Capiton.

Când a venit acesta, drept-credincioșii din Cherson s-au bucurat, dar păgînii îi erau potrivnici. Aceștia, cerându-i semn, i-au cerut să intre într-unul din cuptoarele aprinse care se găseau la ei și apoi să iasă nevătămat și neaprins. Episcopul, îmbrăcându-se cu sfintele veșminte și punându-și omoforul, a făcut semnul crucii și a intrat în cuptor, unde rămânând timp îndelungat, a ieșit nears, având felonul plin de cărbuni de foc. Și toți aproape îngrozindu-se de minunea aceasta după ce au primit credința în Hristos au fost botezați. Sfântul s-a mutat fericit din viață în ziua a douăzeci și doua a lunii decembrie.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Nestor și Arcadie, episcopii Trimitundei, care cu pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului părintelui nostru Pavel cel simplu.

Cel între sfinți părintele nostru Pavel, supranumit cel simplu, era plugar, un om cu totul de rând, dar lipsit de răutate și de prefăcătorie, ca nimeni altul. Avea însă o soție înrăutățită și desfrânată, fără ca el să știe lucrul acesta multă vreme. Într-una din zile, venind el de la țarină pe neașteptate, în afară de vremea obișnuită, așa cum se întâmplă câteodată, a găsit pe soția lui necinstindu-i casa cu un bărbat străin. Atunci zâmbind plin de blândețe le-a zis: «Bine, bine, nu-mi pasă de ce faceți, martor iau pe Iisus Hristos; de acum înainte nu vreau să o mai văd înaintea ochilor; a ta să fie și ea și copiii ei, iar eu mă voi duce și mă voi face monah».

Și îndată lăsând toate și bine rânduindu-le, a plecat la fericitul Antonie și bătând la ușa acestuia, fericitul Antonie a ieșit și i-a zis: «Cine ești, frate, și ce cauți aici?» Iar el i-a răspuns: «Sunt un străin și am venit la tine să mă fac monah». Iar sfântul i-a zis: «Bătrân fiind de șaizeci de ani, nu poți să te faci monah și nici să înduri necazurile și strâmtorarea pustiului. Mai degrabă du-te la chinovie; acolo ai să găsești din belșug cele necesare trupului și vei putea să petreci fără prea multă oboseală cu cei de acolo. Căci frații vor ajuta neputința ta, fiindcă eu stau singur și mănânc doar la cinci zile odată și atunci chiar rămânând mai mult flămând». Dar Pavel nu suferea să audă acestea de la bătrân, ci se sârguia să rămână împreună cu el. Și sfântul neputând să-l alunge, închizând ușa colibei, l-a lăsat afară timp de trei zile, neieșind ca să-l vadă. Iar Pavel a rămas flămând și nu s-a depărtat. În ziua a patra însă sfântul având trebuință neapărată să iasă afară, deschizând ușa și găsindu-l pe Pavel lângă ușa colibei, i-a zis: «Du-te, bătrâne, de aici, nu mă sili, căci nu poți să rămâi împreună cu mine». Dar Pavel i-a răspuns: «Îmi este cu neputință să mă duc într-altă parte».

Atunci sfântul văzându-l că nu are nici traistă, nici pâine, nici apă, nici vreun lucru oarecare, i-a zis: «Dacă vei da dovadă de ascultare și vei împlini fără lenevire și fără murmur cele ce vei auzi de la mine, vei putea și aici să te mântuiești; dar dacă nu vei face acestea, pentru ce atunci te mai obosești și nu te întorci acolo de unde ai venit?» Iar Pavel răspunzând a zis: «Toate câte îmi vei spune, cu râvnă le voi face». Și sfântul i-a zis: «Ridică-te deci și roagă-te, până mă voi duce înăuntru, ca să-ți aduc de lucru». Fercitul Antonie intrând în peșteră, îl supraveghea printr-o mică ferestruică; și Pavel a stat nemișcat la rugăciune o săptămână întreagă, fiind ars de arșița soarelui.

După aceasta, sfântul Antonie ieșind afară și luând ramură de finic, i-a zis: «Ia și împletește din ramurile acestea, așa cum mă vezi că împletesc eu». Și bătrânul a împletit până la al nouălea ceas un șirag de cincisprezece stânjeni, cu multă osteneală. Dar sfântul i-a zis: «Rău ai împletit! Desfă ce-ai împletit și împletește din nou». Și Pavel a stat nemâncat timp de șapte zile. Sfântul Antonie făcea acestea pentru ca Pavel să se nemulțumească și să plece de acolo. Dar, Pavel, despletind șiragul cu îndelungă-răbdare și cu osârdie și împletindu-l din nou cu multă luare aminte, fără să cârtească și fără să se tulbure, a uimit pe sfânt. Pentru aceasta, către apusul soarelui, atins adânc fiind de purtarea lui Pavel, i-a zis: «Bătrânelule, vrei să mân-

căm o bucată de pâine?» Iar Pavel a răspuns: «Cum crezi, părinte!» Și lucrul acesta l-a înmuiat iarăși pe sfântul; și punând masa, a așezat pe ea patru bucăți de pâine, de câte șase uncii fiecare (aproape 200 grame) și a înmuiat pentru dânsul una, iar pentru bătrân trei. Și sfântul Antonie începând un psalm, ca și întru acesta să-l încerce pe Pavel, l-a cântat, repetându-l de două ori. Iar Pavel cu mai multă osârdie se ruga împreună cu sfântul. Apoi, sfântul i-a zis lui Pavel: «Stai la masă și ia aminte să nu te atingi de cele puse înainte». Și îndeplinind și această poruncă, sfântul i-a zis: «Acum ridică-te, fă-ți rugăciunea și culcă-te». Iar acela neatingându-se câtuși de puțin de hrană, a făcut ceea ce i s-a poruncit. Către miezul nopții, sfântul Antonie ridicându-se pentru rugăciune, a sculat și pe Pavel și a prelungit rugăciunea până la ceasul al nouălea din zi.

Când s-a făcut seară, sfântul Antonie luându-și înainte o bucată de pâine, de alta nu s-a mai atins. Iar Pavel, mânecând încet mai avea încă din pâinea din care mânca. După ce a mâncat toată bucata de pâine, Antonie i-a zis: «Bătrânule, mai mănâncă și altă bucată de pâine». Dar Pavel i-a răspuns: «Dacă vei mânca și tu, atunci și eu voi mânca». Sfântul Antonie a zis: «Mie îmi este de ajuns pentru că sunt monah». Dar Pavel a zis: «Pentru că și eu vreau să ajung monah, îmi este de ajuns și mie». Și ridicându-se au început să cânte. Iar după ce au adormit puțin, sculându-se au început din nou să cânte. Când s-a făcut ziuă, l-a trimis să umble în pustiu și să se întoarcă abia după trei zile. După ce a făcut și aceasta, venind niște frați la sfântul Pavel căuta să vadă ce trebuie să facă. Și sfântul i-a zis: «Slujește pe frați în tăcere și să nu gusți nimic, până ce vor pleca». Și au trecut zile fără ca Pavel să guste ceva. Iar frații îl întrebau: «Pentru ce nu vorbești?» Și, pentru că el nu răspundea, sfântul i-a zis: «Vorbește fraților»; și a început să vorbească.

Într-una din zile aducând cineva sfântului un ulcior cu miere, sfântul Antonie a vărsat mierea pe pământ. După ce a făcut aceasta, sfântul a zis lui Pavel: «Adună mierea strop cu strop și vezi ca nu cumva ceva din ea să rămână fără să poată fi folosită». Și făcând aceasta nu s-a tulburat și nu s-a schimbat câtuși de puțin. O altă dată i-a poruncit să scoată apa și toată ziua să o verse fără de folos. Și altădată, iarăși, desfăcându-i îmbrăcămintea, i-a poruncit să și-o coasă cu îngrijire la loc.

Când sfântul l-a văzut că săvârșește fără șovăială, fără murmur și fără să fie împiedicat de ceva tot ceea ce-i poruncește, i-a zis: «Uite, frate, dacă poți să faci în fiecare zi așa, atunci să rămâi cu mine; iar dacă nu, du-te de unde ai venit!» Și Pavel a zis lui: «Dacă mai ai și altele să-mi arăți, nu știu dacă le voi putea face, dar toate cele pe care le-am văzut până acum, pe toate cu ușurință le fac».

O astfel și atât de mare ascultare și umilință a dobândit fericitul Pavel, încât a primit har împotriva demonilor ca să-i alunge pe dânșii. Iar marele Antonie, încredințându-se despre el, l-a ținut cu sine o vreme oarecare. Apoi, făcându-i o chilie l-a așezat în ea, ca să cunoască toate vicleșugurile demonilor și să se lupte acolo cu ei. Deci, petrecând un an întreg în singurătatea lui și dovedindu-se a fi făcător de minuni și slujind cu vrednicie lui Dumnezeu, s-a mutat, după aceea către cereștile locașuri.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Efrem, patriarhul Antiohiei, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a opta, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Teofilact Mărturisitorul, episcopul Nicomidiei.

Fericitul Teofilact se trăgea de fel din părțile Răsăritului. Și petrecându-și viața cu bine încă de copil, mai târziu, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, a plecat de acolo și a venit la Constantinopol. Aici, el s-a împrietenit, cu timpul, cu cel ce se găsea mai mare peste slujitorii de taină ai palatului împărătesc, și a fost primit și el în slujba lor. Iar acesta era Tarasie, marea podoabă a Ortodoxiei.

Când Tarasie, cu voia lui Dumnezeu a fost ales în scaunul de la Constantinopol, după ce Pavel Cipriotul s-a retras din scaun de bunăvoie, atunci a fost întocmai ca și cum lumina ar fi fost pusă cu adevărat în sfeșnic. Minunatul arhiereu a zidit îndată o mânăstire, lângă intrarea în Marea Neagră și printre alte fapte

pe care le-a mai făcut a tuns în monahism și pe cuviosul Teofilact și pe Mihail, care mai înainte fuseseră mireni și care împodobiseră lumea în care trăiseră până atunci, atât cu fapta, cât și cu cuvântul. Mai târziu arhiereul văzând virtutea plină de strălucire a celor doi bărbați și propășirea lor continuă în Hristos, a trimis după ei și i-a așezat îndată în casa de rugăciuni pe care o zidise. Dar nu a trecut multă vreme și Mihail a fost făcut episcop în Sinada, iar cinstitul Teofilact în Nicomidia.

Cât de multe au fost faptele bune pe care le-a săvârșit cuviosul Teofilact o arată lucrurile înseși: sfintele biserici clădite de dânsul, spitalele, ajutorarea văduvelor și a orfanilor și nemăsurata lui milostenie. Căci atât de dedat slujirii semenilor lui era acest mare următor al lui Dumnezeu, încât umplând câte un vas cu apă călduță spăla și ștergea cu înseși mâinile sale pe betegi, pe șchiopi și pe cei cu mădularele rănite.

Când marele Tarasie a părăsit viața aceasta, după ce a strălucit nouăsprezece ani în arhierie a urmat pe scaunul patriarhal Nichifor cel preaînțelept. Atunci s-a întâmplat ceva deosebit de urât: Leon cel urâtor de Hristos, punând mâna pe sceptrul împărăției, a pornit de îndată, ticălosul, la nimicirea sfintelor icoane. Și lucrul acesta dându-se pe față, marele Nichifor trimițând după cei mai de seamă dintre arhierei și luând cu sine pe Emilian al Ciziculului, pe Eftimie al Sardelor, pe Iosif al Tesalonicului, pe Eudoxie al Amoreii, pe Mihail al Sinadelor și împreună cu alții și pe fericitul Teofilact, a venit împreună cu el la nelegiuitul și apostatul împărat, punându-i înainte multe leacuri de vindecare din dumnezeieștile Scripturi. Dar acela, întocmai ca o aspidă ce-și astupă urechile, nu a voit să înțeleagă cele grăite de ei; ci, nesocotind toate acestea, susținea cu dârzenie credințele lui deșarte de mai înainte. Ceilalți arhierei văzând aceasta, au tăcut. Numai fericitul Teofilact, îndreptându-și cuvântul către împărat, i-a zis: «Știu că disprețuiești bunătatea și îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu. Dar va veni asupra ta, fără de veste, cumplită nenorocire și distrugere întocmai ca furtuna și nu vei avea pe nimeni care să te scape».

Sfântul Ierarh Teofilact, episcopul Nicomidiei

Auzind acestea împăratul s-a umplut de mânie și a poruncit ca toți să fie alungați în surghiun: dumnezeiescul Nichifor în insula Tasos; fericitul Mihail al Sinadelor în Eudochia și ceilalți în alte părți. Iar pentru de trei ori fericitul Teofilact a poruncit să fie trimis în surghiun în Strovilon (care este o cetate de apărare în garnizoana chiverioților și se găsește lângă mare). În aceasta petrecând acest fericit mărturisitor timp de treizeci de ani și răbdând cu stăruință toate suferințele în acest pământ străin, s-a mutat către Domnul. Iar după câtăva vreme încetând erezia și Ortodoxia strălucind din nou, în timpul binecredincioasei împărătese Teodora și al preasfințitului patriarh Metodie, cinstitele moaște ale preacuviosului părintelui nostru Teofilact au fost aduse din surghiun și au fost așezate în Nicomidia, în biserica cea zidită de dânsul.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Pavel Mărturisitorul, cel din Plusiada.

Acest sfânt a trăit pe vremea împăraților luptători împotriva sfintelor icoane. Și văzând pe cei ce se năpusteau fără de judecată împotriva Bisericii, răsturnând toată temelia cea dreaptă a așezămintelor sfinte, ștergând toate chipurile sfintelor icoane și nimicind toată bunăcuviința sfintelor biserici, îi împungea cu cuvintele dumnezeiești, întocmai ca și cu niște săgeți, înțelegând să pătimească orice fel de asupriri și de surghiunuri pentru icoane. Deci bine și cu bărbăție nevoindu-se, cu pace și-a dat duhul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului apostol Ermis, despre care amintește apostolul Pavel în Epistola către Romani.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Dion, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Dometie, care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

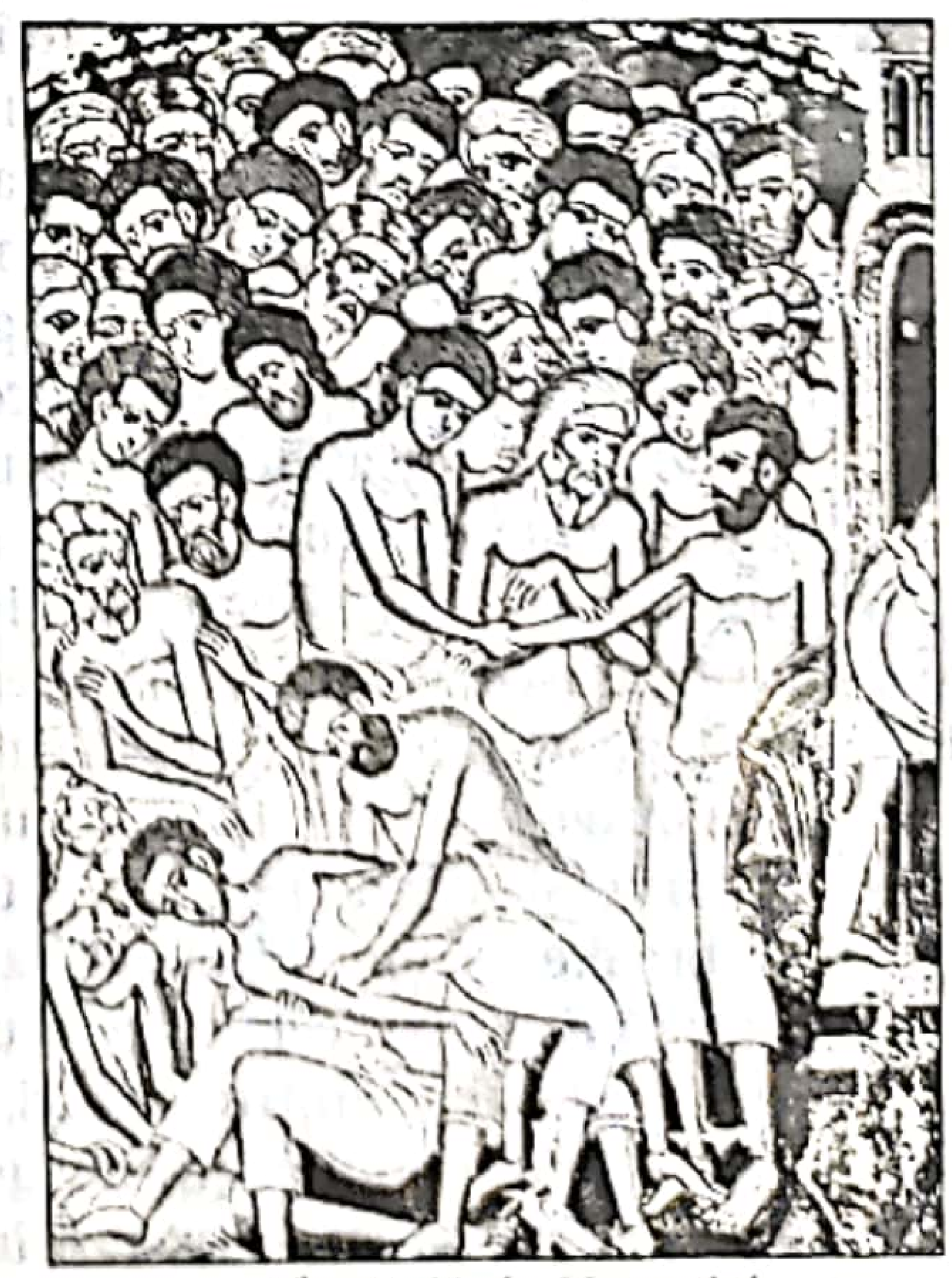
În această lună, în ziua a noua, pomenirea sfinților patruzeci de mucenici, cei ce au mărturisit și au fost chinuiți în cetatea Sevastiei.

Cei patruzeci de mucenici, deși erau de obârșie din diferite locuri, făceau parte din aceeași ceată ostășească. Ei au fost prinși din pricina mărturisirii credinței în Hristos și au fost duși la cercetare. Dar nelăsându-se înduplecați să jertfească idolilor, mai întâi au fost loviți cu pietre peste față și peste gură, dar pietrele în loc să-i atingă pe ei, se întorceau și loveau pe cei ce le aruncau. Apoi au fost osândiți, în vreme de iarnă, să petreacă toată noaptea în mijlocul unui lac, care se găsea în apropierea Sevastiei. Pe când se găseau în mijlocul apei, unul dintre ei, care iubea mai mult viața, ieșind din lac a alergat la o baie din apropiere, dar de îndată ce a fost atins de căldura de acolo, s-a topit cu totul. Unul dintre ostașii care erau de pază acolo însă a intrat laolaltă cu sfinții în lac și l-a înlocuit pe cel plecat, văzând în noapte pe sfinți înconjurați de lumină și cununi, pogorându-se din cer asupra fiecăruia dintre ei.

Iar când s-a făcut ziuă, sfinții care erau leșinați, de abia se mai vedeau suflând. Atunci li s-au frânt fluierele picioarelor și au luat cununile muceniciei. Cât de plăcută s-a cunoscut a fi moartea pentru aceștia și cât de dorită să fie îmbrățișată se poate vedea și din următoarea împrejurare. După zdrobirea fluierelor picioarelor lor, unul dintre ei, care din pricina vârstei mai tinere și a puterii trupești mai sufla încă, a fost lăsat la o parte de tiran, socotind acesta că poate îl va îndupleca să-și schimbe gândul. Dar mama lui, care în tot timpul cât mucenicii pătimiseră, rămăsese pe lângă el, văzând acum pe fiul ei, care era mai tânăr decât toți ceilalți, se temea ca nu cumva tinerețea și dragostea de viață să-i însufle în cele din urmă teamă și să se arate nevrednic de ceata și de cinstea celorlalți.

De aceea aceasta sta încremenită și cu trupul și cu privirea, uitându-se la el, în starea în care se găsea, dându-i curaj și întinzându-și mâinile, în cele din urmă și zicând: «Fiul meu preadulce, mai rabdă puțin, ca să ajungi cu adevărat și fiu al Tatălui celui din ceruri. Nu te înfricoșa de chinuri, căci, iată, Hristos Dumnezeu îți stă ție într-ajutor. Nu vei mai întâlni mai departe nici o neplăcere, nici o durere; toate acelea au trecut, pe toate le-ai învins cu vitejia ta; după acestea va fi numai bucurie, desfătare, odihnă și veselie, din care te vei împărtăși împărățind împreună cu Hristos și vei fi rugător pe lângă Dânsul, pentru mine, mama ta».

După ce sfinților li s-au zdrobit fluierele picioarelor, ei și-au dat sufletele în mâna lui Dumnezeu. Iar slujitorii tiranului aducând niște căruțe și încărcând în ele sfintele lor trupuri le-au pornit către țărmul unui râu, care trecea prin apropiere. Și văzând că tânărul acela, al cărui nume era Meliton, mai sufla încă, l-au lăsat să trăiască mai departe. Când mama lui a văzut însă că rămâne singur, a socotit că lucrul acesta însemna ceva mai mult decât moartea ei și a fiului ei. De aceea, netinând seama că este femeie slabă și înăbușindu-și în suflet toată durerea de mamă, a luat pe fiul ei pe umeri și a pornit cu el după căruțele cu trupurile sfinților, întocmai ca o vitează, socotind că numai

Sfinții 40 de Mucenici

atunci fiul ei va trăi cu adevărat, când l-ar vedea și pe el mort și părăsit împreună cu ceilalți.

Dar, în timp ce-l purta astfel pe umere, acesta și-a dat și el duhul. Și atunci mama simțindu-se eliberată de griji, s-a bucurat mult și sufletul ei a săltat în chip plăcut de sfârșitul fiului ei. Și ducând trupul neînsuflețit al iubitului ei fiu până la locul unde se găseau trupurile sfinților, l-a pus deasupra lor și l-a numărat cu toate celelalte, pentru ca nici măcar trupul, al cărui suflet pornise să se înnumere laolaltă cu sufletele celorlalți, să nu se deosebească de trupurile lor. Iar slujitorii aceia ai vrăjmașului, aprinzând un foc mare, au ars trupurile sfinților. Apoi, pentru ca nu cumva creștinii să poată lua moaștele lor, le-au aruncat în râu. Dar acolo, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, s-au strâns cu toate laolaltă într-o surpătură, de unde fiind scoase de mâinile creștinilor, ne-au fost dăruite nouă ca o bogăție de neînstrăinat.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Urpasian.

De îndată ce Maximian a luat în mâini frânele împărăției a și început să stăpânească cu asprime părțile din jurul Nicomidiei, făcându-se un înflăcărat apărător al idolilor. Prietenii lui de gânduri și de băutură i-au aprins odată mânia, întocmai ca o flacără puternică împotriva creștinilor. Și atunci, adunând laolaltă pe toți sfetnicii și fruntașii din împărăția lui, le-a strigat: «Dacă cineva dintre voi a căzut în credința creștinilor și nu vrea să se întoarcă la binevoitorii noștri zei, să-și desfacă brâul său înaintea tuturora și să iasă din palatul și din cetatea noastră. Căci cetatea aceasta încă de la strămoși a apucat să cinstească pe zei, și nu un singur Dumnezeu și chiar și acesta răstignit!»

Și atunci spaimă a cuprins pe toți cei ce crezuseră în Hristos. Dar tot atunci s-a putut vedea curat și felul adevărat în care avea să se arate dreapta credință în Hristos. Căci unii dintre cei de față ascundeau că sunt creștini, iar alții se lepădau. Câți însă purtau în sufletele lor nepătată dragostea către Dumnezeu, disprețuind chinurile și bătându-și joc de tiran, aruncându-și brâiele se îndepărtau de acolo. Atunci și viteazul Urpasian cel cu sufletul de diamant, care făcea parte dintre sfetnici, a aruncat hlamida și brâul său, zicând cu glas puternic împăratului: «De vreme ce astăzi împărate, mă declar ostaș al împăratului celui ceresc, Care este Domnul meu Iisus Hristos, ia-ți înapoi brâul, cinstea și mărirea».

Auzind acestea de la Urpasian, cu totul pe neașteptate, împăratul Maximian s-a schimbat îndată la față și multă vreme a rămas fără de glas. După aceasta, frecându-și ochii și privind posomorât către Urpasian, a strigat întocmai ca o fiară sălbatică, zicând: «Spânzurați pe ticălosul acesta și zdrobiți-i trupul cu vine de bou». Făcându-se aceasta cu mare grabă și fiind bătut fără de milă, ore întregi, cu vine de bou, sfântul mucenic, își avea privirile îndreptate spre cer și se ruga, nefiind mâhnit câtuși de puțin. Tiranul poruncind să fie dat jos de pe lemnul pe care fusese chinuit, a zis către cei de față: «Aruncați-l de aici în vreo temniță întunecată și bine păzită și lăsați-l acolo singur până ce mă voi gândi cu ce fel de moarte am să-l pierd».

În timp ce sfântul mucenic se găsea în temniță, nelegiuitul împărat a născocit un nou mijloc de tortură; și acesta era o cușcă de fier. Astfel, poruncind ca sfântul să fie scos din închisoare, a spus slujitorilor lui să-l închidă în cușcă și să fie spânzurat cu cușca în sus. După ce s-a făcut aceasta, iar cușca de fier acoperea tot trupul sfântului, tiranul a poruncit să fie aprinse făclii și cu acelea să fie arsă fără de milă cușca în care se găsea sfântul.

Deci, mucenicul cel sfânt al lui Hristos găsindu-se spânzurat în cușca aceea de fier și rugându-se acolo, într-atât a fost ars, încât toată carnea de pe el topindu-se a curs ca ceara și s-a amestecat cu pământul, iar oasele lui s-au făcut întocmai ca praful de pe arie. În felul acesta mucenicul cel sfânt al lui Hristos rugându-se și topindu-se, aerul s-a umplut de mireasmă cu bun miros, iar sufletul lui s-a ridicat către Domnul, întocmai ca un luceafăr luminos, așa precum unii dintre credincioșii care au fost de față au spus că au văzut. Iar tiranul și nelegiuitul împărat stăruind încă în nebunia lui, a poruncit să fie adunat cu grijă atât pământul în care cursese carnea topită a sfântului, cât și praful oaselor sale și să fie împrăștiate în mare, în fața lui. Toate acestea s-au întâmplat în cetatea Nicomidiei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Cezarie, fratele sfântului Grigore Teologul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici: un bunic, o bunică, un tată, o mamă și doi copii, care de sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a zecea, pomenirea sfântului mucenic Codrat, cel din Corint, și a celor împreună cu dânsul: Ciprian, Dionisie, Pavel, Anecton și Crescent.

Acești sfinți erau de fel din Corint și au trăit în vremea împăraților Deciu și Valerian, pe când guvernator al Greciei era Iason. Sfântul Codrat rămânând cu totul mic, în urma morții mamei sale, a fost hrănit în chip cu totul minunat, căci un nor lăsându-se asupra lui îi aducea de fiecare dată hrană. Când s-a făcut mare și a ajuns în floarea vârstei, el s-a împrietenit cu sfinții mai sus amintiți, care se trăgeau fiecare dintr-altă parte. Pentru mărturisirea credinței în Hristos, ei au fost prinși cu toții. Sfântul Codrat a fost mai întâi bătut cumplit, și apoi li s-au tăiat capetele la toți.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei maicii noastre Anastasia patriciana.

În zilele împăratului Iustinian trăia la Bizanț o femeie, cu numele Anastasia, temătoare de Dumnezeu, care se trăgea din părinți de neam ales și bogați. Era cea dintâi patriciană a împăratului și având adânc înrădăcinată în ea teama de Dumnezeu, umbla mereu pe căile Domnului. Avea o înfățișare frumoasă și era plină de bunătate așa încât toți erau încântați de purtările ei frumoase, chiar și împăratul. Dar, pentru că semănătorul neghinelor, diavolul, obișnuiește întotdeauna să zavistuiască ceea ce este bun și să dea asalturi împotriva oamenilor de ispravă, neîngăduindu-și niciodată odihnă, a făcut în așa fel ca și Anastasia să fie urâtă de împărăteasă. Cunoscând prin cineva ura pe care i-o purta împărăteasa și fiind cu adevărat plină de cunoștință dumnezeiască, Anastasia și-a zis întru sine: «O, Anastasia, la vreme potrivită vine împrejurarea aceasta; caută deci de-ți mântuiește sufletul tău și, vei scăpa și pe împărăteasă de ura aceasta necugetată și-ți vei dobândi și ție împărăția cerurilor». Și cugetând acestea întru sine, a tocmit o corabie și adunându-și o parte oarecare din averea ei, iar pe toată cealaltă lăsând-o, a pornit la drum și a ajuns la Alexandria. Și construind acolo, în locul care se cheamă Pemptos, o mănăstire mică, a rămas în ea, țesând veșminte sfinte și sârguindu-se să placă lui Dumnezeu. Mânăstirea aceasta a rămas până în zilele noastre, purtând numele de Mânăstirea Patricienei.

După o oarecare vreme împărăteasa mutându-se din viața aceasta, împăratul și-a adus aminte de Anastasia patriciana și a trimis să fie căutată cu multă stăruință pretutindeni. Iar mielușeaua lui Dumnezeu luând cunoștință de acest lucru, părăsind în timpul nopții mânăstirea ei, s-a dus în ținutul Sketes la avva Daniil și istorisind ea preafericitului bătrân cele cu privire la ea, acesta a îmbrăcat-o cu haine bărbătești și i-a pus numele Anastasie eunucul. Și vârând-o într-o peșteră, la oarecare depărtare de lavra lui, a zidit-o pe ea acolo, dându-i și canon și i-a poruncit să nu iasă niciodată din chilie și nici altcineva să nu mai vină la ea de atunci înainte. De asemenea el a mai rânduit pe unul din frați să-i aducă o dată pe săptămână un ulcior cu apă și să i-l pună afara lângă peșteră, după care să primească binecuvântare și să plece. Această femeie vitează și neînduplecată, petrecând acolo neajunsă de nimeni douăzeci și opt de ani, a păzit canonul bătrânului Daniil neștirbit. Ce minte sau ce limbă ar putea să înțeleagă, să povestească sau să scrie virtuțile dumnezeiești ale celor douăzeci

Sfântul Mc. Mihail Mavrudis; Sfânta Cuvioasă Anastasia patriciana; Sfântul Mc. Codrat

și opt de ani pe care aceasta singură le-a înfățișat lui Dumnezeu în fiecare zi: lacrimile, suspinele, durerile, vegherile, rugăciunile, citirile, șederile în picioare, îngenuncherile și postirile? Și mai înainte de toate și după toate încăierările și răzvrătirile demonilor, plăcerile trupești, poftele cele rele și toate celelalte pe potriva acestora? De altă parte faptul că ea, care fusese patriciană și care fusese obișnuită întotdeauna să se întâlnească în palatul împărătesc cu mulțime de bărbați și femei să rămână cu totul neajunsă de nimeni în decursul atâtor ani, depășește orice minte și orice cuget. În toate acestea însă ea s-a nevoit cu bine și a ajuns vas ales al Duhului Sfânt.

Când a cunoscut de mai înainte mutarea ei spre Domnul, a scris pe un hârb către bătrânul Daniil, următoarele cuvinte: «Părinte cinstite, ia cu tine în grabă pe ucenicul care îmi aduce apă și uneltele trebuitoare pentru îngropare și vino ca să îngropi pe Anastasie eunucul». După ce a scris acestea, a așezat hârbul afară, la ușa peșterii. Iar bătrânul încunoștiințându-se de acestea printr-o vedenie în timpul nopții, a zis ucenicului său: «Du-te, frate, la peștera în care se găsește fratele Anastasie eunucul și vezi că la ușa peșterii vei găsi un hârb cu scriere pe el; luându-l de acolo, întoarce-te cât poți mai degrabă aici». După ce acesta s-a dus și l-a adus, bătrânul citându-l a lăcrimat. Și luând în grabă pe frate cu el și uneltele trebuitoare pentru îngropare au pornit la drum. Și deschizând peștera au găsit pe Anastasie eunucul cuprins de fierbințeală. Deci, bătrânul căzând la pieptul lui a plâns, zicând: «Fericit ești, frate Anastasie; că gândind mereu la ceasul acesta, ai disprețuit împărăția cea pământească; roagă-te acum pentru noi, Domnului!»

Iar aceea a răspuns: «Eu, mai degrabă, părinte, am nevoie de multe rugăciuni în ceasul acesta». Și bătrânul a adăugat: «De aș fi luat-o cu înaintea ta, atunci aș fi putut ruga pe Dumnezeu!» Deci stând pe rogojină a îmbrățișat capul bătrânului, rugându-se. Iar bătrânul luând pe ucenicul său, l-a pus în genunchi la picioarele ei, zicând: «Binecuvintează pe ucenicul meu și fiul tău» Și ea a zis: «Dumnezeul părinților mei, Care stă înaintea mea în ceasul acesta al despărțirii mele de trup, Cel ce cunoaște toate nevoințele mele din peștera aceasta, pentru numele tău și pentru slăbiciunea și chinul meu, să odihnească duhul părinților asupra lui, precum a odihnit duhul lui Ilie asupra lui Elisei". Și întorcându-se către bătrân, eunucul i-a zis: «Pentru numele lui Dumnezeu, Părinte, să nu mă dezbrăcați de zdrențele cu care sunt acoperită și nimeni să nu cunoască cele cu privire la mine». Apoi împărtășindu-se cu Sfintele Taine, a zis: «Dați-mi pecetea lui Hristos și rugați-vă pentru mine!» Și privind către răsărit a strălucit ca și cum ar fi primit în peșteră o rază de foc asupra feței ei. Și făcând semnul cinstitei Cruci, a zis: «Doamne, în mâinile Tale îmi încredințez duhul meu». Și zicând acestea și-a dat duhul.

Atunci, au săpat o groapă în fața peșterii, iar bătrânul Daniil, dezbrăcând haina pe care o purta, a zis ucenicului: «Îmbracă pe frate, fiule, pe deasupra celor cu care este îmbrăcat». Iar ucenicul îmbrăcând pe fericita Anastasia, sânii acesteia au fost văzuți de el, întocmai ca niște frunze veștejite, dar nu a spus bătrânului nimic despre aceasta. După ce s-a terminat înmormântarea, în timp ce ei se coborau de acolo către chilia lor, ucenicul a zis bătrânului: «Știai, părinte, că eunucul era femeie?» Dar bătrânul a răspuns: «Știam și eu, fiule, dar pentru ca acest lucru să nu se afle pretutindeni pentru aceasta am îmbrăcat-o cu haine bărbătești și i-am dat numele Anastasie eunucul, ca să nu bănuiască nimeni. Căci multă cercetare s-a făcut de împărat pentru ea, în toată țara și mai ales în locurile acestea. Ci, iată, cu harul lui Dumnezeu, ea a fost păzită de noi». Și atunci bătrânul a început să-i povestească ucenicului cu de-amănuntul viața ei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Marcian, care cu lemne fiind lovit s-a săvârșit din viață.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Mihail Mavrudis, cel ce a mărturisit în Tesalonic în anul 1544, care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Sofronie, patriarhul Ierusalimului.

Acest preamare luminător al Bisericii era de fel din țara Feniciei celei încununate cu munții Libanului, din cetatea Damascului și se trăgea din părinți deopotrivă de evlavioși. Tatăl lui se chema Plinthas, iar mama lui Mira. Îmbinând istețimea pe care o avea de la naștere cu râvna deosebită la învățătură, a ajuns stăpân pe toate cunoștințele pe care le putea cineva dobândi în vremea aceea. Și încă de pe când se găsea în Damasc a deprins toată virtutea care pe atunci se izbutea numai în pustiu. Mai târziu s-a dus la Mânăstirea marelui Teodosie, unde aflând răgaz și trăind în liniște alăturea de Dumnezeu și-a întărit mintea și inima cu citirea dumnezeieștilor Scripturi, robindu-și tot cugetul întru ascultarea lui Hristos. Dorind însă după și mai multă învățătură și după o viață și mai curată, a pornit după trecere de mai multă vreme la Alexandria și găsind acolo un bărbat deosebit de vrednic, pe nume Ioan, care era plin de toată înțelepciunea și priceperea, a rămas la el și a locuit împreună cu el sub același cort și sub același acoperământ, ducând același fel de viață și având același gând, împărtășindu-se din cunoștințele aceluia și împărtășindu-i la rândul său pe ale sale. Îmbolnăvindu-se aici de o grea boală de ochi, a fost vindecat de către sfinții Chir și Ioan, cărora, drept plată a vindecării, le-a cerut îngăduința să treacă în scris minunile săvârșite de ei în fiecare zi. Și într-adevăr le-a trecut pe toate în scris.

Mai târziu, datorită vieții lui înalte, a ajuns episcop al Ierusalimului. Când sfânta cetate Ierusalim a căzut în mâinile perșilor, el s-a dus la Alexandria, la marele Ioan cel milostiv, care păstorea pe atunci în scaunul apostolic de acolo. La săvârșirea din viață a acestuia, găsindu-se deci la Alexandria, într-un cuvânt de laudă el a arătat toată comoara cea nesfârșită de milostivire și înălțimea vieții sfântului Ioan cel milostiv, deplângându-l și el îndeajuns de mult.

Sfântul Ierarh Sofronie al Ierusalimului

După ce s-a întors iarăși în sfânta cetate, nici nu se poate spune cu câtă grijă și trudă a păstorit Biserica ce-i fusese încredințată: el nu a dat câtuși de puțin somn ochilor lui și ațipire pleoapelor lui. Și lupta lui nu era numai împotriva demonilor, ci și împotriva ereticilor, pe care combătându-i cu dovezi din Scriptură și cu predaniile Părinților, ca și cu învățăturile lui proprii, îi punea pe fugă. El a lăsat Bisericii multe scrieri vrednice de cuvânt și de pomenire, în care învață pe credincioși trăirea cea dreaptă și viețuirea după voia lui Dumnezeu. Printre aceste scrieri este și aceea despre Maria Egipteanca, cea deopotrivă cu îngerii printre femei, care a săvârșit în pustiu lupte mai presus de puterile omenești. Astfel trăind viață bună și bineplăcută lui Dumnezeu, învățând și pe alții și slujind ca o adevărată gură a lui Hristos, păstorind cu cuviință turma încredințată lui, după trei ani s-a mutat în pace la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Pion, preotul sfintei Biserici din Smirna.

Acesta a fost preot al sfintei Biserici din Smirna și a trăit pe vremea lui Deciu împăratul. Pentru credința lui a fost prins împreună cu mai mulți alții și a fost dus mai întâi la Polemon, slujitorul zeilor păgâni, înaintea căruia a grăit cu curaj despre religie, cu mărturii din Scriptură și din istorie, încredințându-l despre cele viitoare din cele ce s-au întâmplat și că Dumnezeu va lămuri prin foc faptele oamenilor. Ca dovadă el a adus picăturile de foc cu care Dumnezeu a transformat în cenușă Sodoma și țâșnirile focului din pământ care se văd prin multe locuri.

După aceasta sfântul a fost dus la Elpidiu, un alt dregător de aceeași treaptă cu slujitorul zeilor păgâni, și în cele din urmă la proconsulul Cvintilian, din porunca căruia a primit moartea mucenicească prin foc.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Gheorghe, purtătorul de Dumnezeu și făcătorul de minuni, cel de curând arătat.

Acesta părăsindu-și soția, copiii și rudele, a ales mai degrabă calea cea strâmtă. Și luând asupră-și jugul lui Hristos cel preaușor, străbătea orașe și ținuturi și chiar și pustiul, lipsit fiind de toate, îndurerat și suferind. Deci, făcându-i-se cunoscut de la Dumnezeu sfârșitul, a venit la Constantinopol. Și ajungând la biserica sfântului Ioan Teologul, cea din Dupion, și-a aflat aici odihna în Domnul, rămânând acolo timp de șapte zile. Când au venit cei ce aveau să-l îngroape și au văzut fierul nespus de greu care îi acoperea trupul și tot trupul strâns în acest fier, au strigat: «Doamne miluiește». Deci a fost pus într-o raclă făcută din marmură, în acea biserică, revărsând multe minuni de vindecări celor ce aleargă la această raclă cu credință. Dintre cei care s-au bucurat de purtarea lui de grijă, mulți mai vestesc și astăzi tuturor minunile pe care le-a făcut lor sfântul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Trofim și Talu, care au pătimit în Laodiceea.

În zilele împăraților Diocletian și Maximian, pe când în Laodiceea era guvernator Asclipiu, s-a pornit o mare prigoană împotriva creștinilor. Și fiind prinși sfinții mucenici Trofim și Talu, au fost loviți cu pietre timp îndelungat, dar Dumnezeu păzindu-i au rămas neatinși. Văzând acest lucru dregătorul și cei ce erau împreună cu el și rușinându-se, i-au lăsat câtăva vreme să trăiască nechinuiți. Fiind însă pârâți din nou, au fost aduși la judecată; aici, mărturisind cu îndrăzneală, înaintea tuturor, că Hristos este Dumnezeu adevărat și luând în derâdere idolii păgânilor și mustrând pe tirani, i-au pornit spre mânie. Pentru aceasta, spânzurându-i pe lemne, după ce i-au dezbrăcat cu totul, au pus de le-au strujit adânc trupurile. Dar sfinții, pe de o parte rugându-se lui Dumnezeu, iar pe de alta defăimând pe zeii elinești, au umplut de mânie pe dregător. Deci acesta hotărându-se să sfârșească cu ei, a poruncit să-i răstignească pe cruce.

Fiind duși deci către locul unde urma să fie răstigniți, mulțime multă de popor venea după ei. Și în timp ce erau răstigniți se rugau și grăiau poporului cele ziditoare de suflet. Iar mulțimea se grăbea să se atingă de sfintele trupuri ale sfinților, unii adunând din picăturile lor de sânge, alții vreun ștergar, alții vreun obiect de metal care se găsea asupra lor, alții, în sfârșit, vreun alt lucru; pe aceștia binecuvântându-i și făcându-le urări de bine, și-au dat sfintele lor suflete lui Dumnezeu. Unii dintre credincioși luând rămășițele pământești ale sfinților și ungându-le cu miruri și înfășurându-le în giulgiuri, le-au așezat în biserică. Și venind pe acolo și femeia lui Asclipiu și simțind balsamul care ieșea din racla sfinților mucenici, a așternut deasupra raclei o îmbrăcăminte de foarte mare preț. La câtăva vreme după aceasta Zosim și Artemiu, doi bărbați evlavioși și credincioși, care erau din aceeași cetate cu sfinții, luând cu ei racla cu moaștele cele sfinte, au dus-o în cetatea lor, Strotonichi, ca la o milă depărtare, și au așezat-o într-un mormânt săpat într-o stâncă.

Tot în această zi, pomenirea aducerii moaștelor sfântului mucenic Epimah, în Constantinopol.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăsprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Teofan Mărturisitorul din Singriana, care a locuit în țarina cea mare.

Acest sfânt, s-a născut din părinții Isac și Teodota. Tatăl său săvârșindu-se din viață, în timp ce se găsea mai mare peste ținutul eghepelaghiților, el a rămas în grija mamei sale. La vârsta de doisprezece ani a fost logodit cu o copilă, cu care a trăit laolaltă timp de opt ani. Și el și logodnica lui aveau multă avere. Auzind pe unul dintre servii săi vorbindu-i de viața monahală, s-a umplut de dor după această viață. După ce mama lui a murit, lăsându-i nesfârșită bogăție, tatăl logodnicei lui îl silea continuu să îndeplinească cele rânduite în vederea căsătoriei. Venind ziua sorocită pentru aceasta, li s-a pregătit cămara de nuntă și atât cântecele de nuntă, cât și toate celelalte s-au săvârșit după rânduială. Dar după ce fericitul Teofan și soția lui au rămas singuri, el a dezvăluit tinerei

gândurile tainice pe care le avea, iar aceasta nu numai că a consimțit la ceea ce îi cerea soțul ei, ci l-a încredințat că ceea ce avea să facă el, va face și ea, deopotrivă. Auzind acestea Teofan a mulțumit lui Dumnezeu, iar de atunci mai departe își făceau împreună rugăciunile lor de zi și de noapte.

Nelegiuitul împărat Leon, ca și socrul tânărului, auzind acestea s-au împotrivit cu toată puterea dorinței lui. Ceva mai mult, împăratul l-a trimis la cetatea Cizicului, care atunci se zidea, încredințându-l cu supravegherea lucrărilor. Ducându-se acolo, cinstitul tânăr a adus la îndeplinire porunca împăratului, împlinind lucrarea aceea cu cheltuiala lui. În anul al douăzeci și unulea al lui, împăratul cel cu nume de fiară și socrul lui încetând din viață, de pe urma morții lor nu numai Teofan s-a bucurat de libertate, ci și lumea întreagă. Sceptrul împărăției a fost luat mai departe de împ. Irina.

Fiindcă acum își putea aduce nestingherit gândul la îndeplinire, el și-a împărțit averile celor lipsiți și săraci și pe toți slujitorii lui i-a cinstit cu libertatea. Și dând soției sale multă avere, a dus-o, după voia ei în Mânăstirea Princhipos, unde aceasta s-a călugărit, primind numele de Irina, în loc de Megalusa, cum se numea mai înainte. Iar el, dându-se pe sine Domnului, a intrat în mânăstirea, zisă a lui Polihroniu, care se găsea în munții din ținutul Singrana. Dacă s-a făcut călugăr, nu a voit să primească să fie conducător, ci stând în chilie, își scotea hrana de pe urma propriilor sale mâini, copiind, cu scrisul său frumos, diferite lucrări, timp neîntrerupt de șase ani. După aceasta, plecând de acolo, s-a dus în așa-numita insulă Calonim, unde după ce a ridicat o mânăstire, s-a întors iarăși în Muntele Singrianei. În al cincizecilea an al vieții lui a fost cuprins de o boală. Pe urma acestei boli el a rămas mai departe tot timpul vieții la pat și nemișcat.

După împărăteasa Irina a urmat la împărăție Leon Armeanul. Cele întâmplate în timpul împărăției acestuia sunt cunoscute de toți. El a mers până acolo cu ticăloșia și nelegiuirea lui, încât a trimis după acest om al lui Dumnezeu, spunându-i: «Vino și te roagă pentru noi, că pornim împotriva barbarilor». Dar Teofan, pentru că nu se putea mișca, a fost luat cu căruța, dus până la corabie și apoi cu corabia adus până la Constantinopol. Ajuns aici, nu a putut vedea fața cea necurată a tiranului, ci acesta i-a trimis numai înștiințare spunându-i: «Dacă vei consimți la rugămintea mea, îți voi da și ție și mânăstirii tale multe bunătăți; iar de nu, te voi pedepsi cu lemnul Spânzurătorii și te voi pune înaintea tuturor ca pildă, spre înfricoșare. Mărturisitorul Teofan însă i-a răspuns: «Nu-ți deșerta vistieriile de darurile tale; în ce privește lemnul spânzurătorii, sau chiar și focul, pregătește-le încă de astăzi. Căci aceasta doresc: să mor pentru dragostea Hristosului meu».

Auzind acestea, nerușinatul l-a dat în mâinile lui Ioan Mantos, care se găsea atunci pe scaunul patriarhal de la Constantinopol, care se fălea cu știința lui, pentru că socotea că acesta îl va face să-și schimbe gândul, cu puterea intrigilor sale. Sfântul Teofan, fiind dat în seama acestuia, a fost dus la mânăstirea de la Ormizda a lui Sergiu și Vach, care se găsea în apropierea palatului, unde a început lupta în cuvinte cu Mantos. Dar Mantos fiind învins de Teofan, care l-a străfulgerat cu lumina înțelepciunii lui și care l-a încredințat de neschimbarea gândului său, plin de rușine l-a trimis din nou nebunului tiran, arătându-se cu aceasta, nemernicul, nu orator plin de slavă, ci dimpotrivă, cu totul neînvățat. Și ducându-se și el înaintea împăratului i-a zis: «O, împărate, mai ușor este a înmuia fierul ca ceara, decât să schimbi pe omul acesta în ceea ce dorești tu».

După ce tiranul a aflat aceasta, a dat poruncă să fie dus sfântul în palatul lui Elefteriu

Sf. Cuv. Teofan mărturisitorul; Sf. Ierarh Grigore Dialogul; Sf. Cuv. Simeon Noul Teolog

și să fie închis într-o încăpere foarte strâmtă și întunecoasă, punându-se și paznici la ușă, așa încât să nu poată fi slujit de cineva. Trăind în felul acesta timp de doi ani și apăsat fiind de necazuri și de nevoi, a rușinat și cu aceasta pe tiran. Căci neizbutind nimic, cu toate că-l silea în fiecare zi să se supună voinței lui, a fost surghiunit în insula Samotrachi. Dar ducerea lui în surghiun, i-a grăbit și plecarea din trup. Astfel trăind în acea insulă numai douăzeci și trei de zile, a răposat acolo, pornind în cuvioșie și în pace la Domnul. Și cine, oare, ar putea spune de câte binecuvântări s-a umplut locul acela și câte vindecări au înflorit mai târziu acolo?

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Grigore Dialogul, papă al Romei.

Acesta a trăit în vremea împăratului Iustinian și a fost mai întâi monah și egumen al mânăstirii așa-zisă a Clioscavrei. Apoi i s-a încredințat scaunul arhieresc; dar a primit arhieria nu la întâmplare sau prin vreo alegere fără de judecată, ci cu voința lui Dumnezeu, așa cum se va vedea mai departe. Astfel, pe când se găsea încă în mânăstire stând în chilia lui și pregătindu-se odată să ia pana și să o înmoaie în cerneală ca să scrie, a venit la el cineva care tocmai scăpase dintr-un naufragiu, plângându-și nenorocirea și rugându-l pe cuvios să se milostivească și să-i ajute în nenorocirea în care se găsea. Dar acela care-i cerea acestea nu era cineva lipsit, după cum se va vedea; căci nici măcar om nu era, care scăpat din vreun naufragiu să vină la el gol, din nevoia de a căpăta ceva, ci era un înger, care sub chipul acesta de om care avea nevoie, venise la el ca să dea pe față dragostea nesfârșită de oameni care se găsea ascunsă în sufletul cuviosului Grigore. Acela venind o dată și mai venind după aceasta și a doua și a treia oară, nu a plecat niciodată cu mâna goală, încât după ce sfântului nu i-a mai rămas nici o monedă de aur, a adus și i-a dat plin de osârdie, chiar și potirul de argint al mânăstirii. Căci atât de lipsit de răutate și plin de dragoste era față de cei lipsiți, încât nu numai că, din lipsa banilor și de pe urma stăruinței celui ce-i cerea și care primise de la el tot ce avea, de câte ori venise, nu s-a supărat, căutând să-l urască și să-l alunge, ci a mers până acolo încât s-a atins și de lucrurile mânăstirii care nu puteau fi înstrăinate, decât să-l treacă cu vederea pe omul acela, care nu putea dobândi cele de care avea nevoie și să-l lase să plece neajutorat.

Dar, ajungând la treapta de arhiereu, a arătat și mai departe aceeași dragoste față de cei săraci. O dată, dând poruncă să fie aduși la masa lui doisprezece săraci, în timp ce se aflau la masă, el a văzut și pe un al treisprezecelea, care i s-a arătat numai lui, în timp ce ceilalți nu puteau să-l vadă. După chipul înfățișării și după mișcările lăuntrice acesta din urmă i s-a părut sfântului deosebit de ceilalți. Pentru aceasta oprindu-l, l-a întrebat care este numele lui și cine este de a venit și el acolo. Acela însă i-a răspuns că nu este îngăduit să audă cineva numele lui, căci este un nume minunat; a spus numai că este un înger, care mai înainte fusese trimis de Dumnezeu la el pentru a-i cere bani și care după aceea primise poruncă de la Dumnezeu să fie mereu cu el și să-l păzească.

Cuviosul părinte Grigore, fiind priceput în meșteșugul scrisului și cunoscând toată înțelepciunea, a lăsat Bisericii multe scrieri, care au fost puse după aceea pe limbă grecească. Acestea au fost alcătuite nu numai cu ajutorul judecăților omenești și cu înțelepciunea cuvintelor, ci și cu ajutorul Duhului Sfânt, așa cum după încetarea lui din viață și după pristăvirea lui ne-a făcut cunoscut arhidiaconul lui, Petru, care ne-a spus că ori de câte ori sfântul Grigore scria, un porumbel alb se apropia de gura lui, ca și cum i-ar fi arătat și i-ar fi îndemnat cele ce trebuia să scrie. Ajungând până în locurile îndepărtate ale Apusului, sfântul Grigore a petrecut învățând și aducând la Hristos neamul saxonilor, pentru care aceștia se duc la Roma cea bătrână, unde se găsește îngropat trupul său, cinstindu-l în fiecare an cu cinstiri deosebite. Se spune, iarăși, că el este cel ce a hotărât ca să se săvârșească de către romani Sfânta Liturghie și în post, alcătuind Liturghia celor mai înainte sfințite, care se săvârșește și în zilele de acum.

Tot în această zi, pomenirea dreptului Finees, care în pace s-a săvârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea celor nouă sfinți mucenici, care prin foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Simeon, Noul Teolog, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treisprezecea, prăznuim pomenirea aducerii moaștelor celui între sfinți părintelui nostru Nichifor, patriarhul Constantinopolului.

După ce urâtorul de Dumnezeu împărat Teofil a încetat din viață, iar sceptrul împărăției a fost luat de binecredincioșii împărați Teodora și Mihail, pe lângă toate celelalte fapte bune pe care le-au făcut, ei s-au arătat, deopotrivă, plini de evlavie față de toate cele sfinte. Mânați fiind de astfel de gânduri, ei au trimis de au chemat pe cei mai de seamă dintre monahii timpului, cercetând împreună cu ei cele ce trebuiau săvârșite pentru impunerea din nou în cinste a sfintelor icoane. Toți căzând la înțelegere cu ei, au alungat de pe scaunul patriarhal pe nelegiuitul Ioan și în bună înțelegere și cu voia lui Dumnezeu au așezat ca patriarh pe marele Metodie. Și îndată Biserica lui Dumnezeu și-a căpătat vechea strălucire, împodobindu-se cu sfintele și cinstitele icoane. Cei ce o conduseseră până atunci cu nevrednicie au fost înlocuiți cu cei ce se străduiau cu păzirea învățăturilor celor drepte.

După trecere de patru ani de la aceasta, preasfințitul Metodie, mânat fiind de râvnă

Sfântul Ierarh Nichifor al Constantinopolului

dumnezeiască, a grăit către cinstita împărăteasă și către Mihail: «Nu este drept ca cinstitele și sfintele moaște ale cucernicului și preacuviosului între patriarhi Nichifor, care a fost surghiunit pentru credința cea nepătată a Bisericii și a scaunului patriarhal și care și-a săvârșit viața în surghiun, să nu fie aduse în Constantinopol». Deci, și împărăteasa și Mihail gândind la fel cu el, au trimis de îndată ca să fie aduse în cetate moaștele sfântului Nichifor. Împreună cu preoții și călugării și mulțimea de popor, care au pornit către biserica sfântului Teodor, în care se găseau așezate moaștele sfântului mărturisitor Nichifor, a pornit însuși marele Metodie. Și ajungând acolo și sărutând cu toții sfintele moaște și făcând litanie cu priveghieri de toată noaptea și cu cântări, au desfăcut mormântul în care se găsea trupul acela preacinstit și mult pătimitor și l-au găsit cu totul întreg și nestricat, cu toate că de la așezarea lui acolo trecuseră nouăsprezece ani. Deci, luându-l și așezându-l într-o raclă, l-au dus pe mâinile preoților și ale monahilor, cu lumânări aprinse și cu cântări până la corabia împărătească și au pornit spre Constantinopol. Iar de îndată ce au trecut de strâmtoarea cetății, însuși împăratul și tot senatul cu lumânări aprinse în mâini le-au ieșit întru întâmpinare, iar după oprirea corăbiei, sărutând racla sfântului și luând-o pe umeri au depus-o în biserica cea mare. Și făcând acolo priveghere, toată noaptea, a doua zi de dimineață luându-l de acolo, în același chip l-au dus și l-au așezat în biserica sfinților apostoli, în ziua a treisprezecea a lunii martie, în aceeași zi, adică, în care fusese trimis în surghiun.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici African, Publiu și Terențiu, a căror slujbă se săvârșește în biserica sfinților Petru și Pavel.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Aviv cel din Ermupolis, care, fiind legat de o piatră și în râu aruncat, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei întâiei mucenițe Cristina, cea din Persia, care, în urma loviturilor de bici, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Publiu, episcopul atenienilor.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Benedict.

Cuviosul părintele nostru Benedict, al cărui nume pe latinește înseamnă «binecuvântatul», era de fel din ținutul romanilor, din provincia Nursia și se trăgea din părinți credincioși și bogați. Părăsindu-și casa, pe părinții săi și toată averea părintească, încă de pe când era mic de vârstă și bărbat nedesăvârșit, a plecat împreună cu aceea pe care o avusese dădacă într-un loc pustiu, unde, prin virtute și înfrânare apropiindu-se de Dumnezeu, a primit de sus puterea de a face minuni și tămăduiri. Cele mai multe dintre faptele lui minunate s-au păstrat pe larg în istoria vieții lui. De aici aflăm că el a săvârșit tot felul de minuni: a înviat morți, a vestit de mai înainte cele viitoare și a vorbit despre cei ce erau departe ca și cum ar fi fost de față. Trebuie însă să nu uităm un lucru de mare însemnătate și anume că, mai înainte de a se muta la Domnul, a grăit, în chip profetic celor care se găseau împreună cu el și a adus și la cunoștința celor ce se găseau departe, că se va întâmpla și un semn oarecare, prin care vor cunoaște cu toții că s-a despărțit de trup.

Astfel, cu șase zile mai înainte de adormirea lui, a poruncit să i se sape groapa și îndată după aceasta a fost cuprins de o fierbințeală puternică, iar trupul lui timp de șase zile a fost scuturat de friguri. În ziua a șasea a poruncit ucenicilor săi să-l ia și să-l ducă la casa de rugăciune, unde fiind dus, după ce s-a cuminecat cu Sfintele Taine, stând în mijlocul ucenicilor săi, care îl sprijineau, și-a ridicat mâinile către cer și în felul acesta, privind în sus și rugându-se, și-a dat sfințitul său duh.

Sfântul Cuvios Benedict din Nursia

În aceeași clipă, doi frați, dintre care unul se găsea stând liniștit în chilia lui, iar altul locuia mult mai departe, au avut aceeași vedenie. Astfel și unul și celălalt au văzut și iată se vedea un drum minunat care se întindea de la chilia cuviosului Benedict, până la cer, către răsărit, și care era așternut tot cu veșminte prețioase și strălucitoare de mătase, iar pe acest drum se găseau și vreo câțiva oameni minunați, care țineau făclii în mâini și care în rânduială desăvârșită se suiau. Un alt bărbat, îmbrăcat în alb și el și strălucitor de lumină, care se găsea alături, i-a întrebat dacă știu al cui este drumul acesta, pe care ei, privindu-l cu mintea lor, îl găsesc atât de minunat. Dar aceia răspunzându-i că nu știu, cel ce s-a arătat lor, le-a zis: «Acesta este drumul pe care iubitul Benedict se urcă la ceruri». După ce aceștia și-au revenit de pe urma vedeniei pe care au avut-o, au înțeles, fiecare în parte, că sfântul Benedict se săvârșise din viață, ca și cum ar fi fost de față și l-ar fi văzut săvârșindu-se.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Alexandru, cel din Pidna.

Lumea în mijlocul căreia a trăit Sf. Alexandru din Pidna, trăia în întunecimea înșelăciunii. Dar el, strălucind întocmai ca o stea prealuminoasă, a dat pe față nebunia răucredincioșilor, a rănit cu cuvintele sale, întocmai ca și cu niște săgeți, pe vrăjmașul cel trufaș și a doborât la pământ toată înșelăciunea, propovăduind el cu îndrăznire pe Hristos. Pentru aceasta, cei ce se găseau în fruntea înșelăciunii, neputând suferi, până în cele din urmă, îndrăzneala și vitejia lui, s-au străduit, cu diferite meșteșugiri, să nimicească tăria lui. Dar nefiind în stare să izbutească aceasta, i-au tăiat capul cu sabia. Dumnezeu l-a răsplătit cu harul tămăduirilor; căci sfintele lui moaște vindecă de toată boala pe cei ce cu credință se apropie de ele.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru și mărturisitor Eushimon, episcopul Lampsacului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincisprezecea, pomenirea sfântului mucenic Agapie și a celor șapte mucenici împreună cu dânsul: Plisiu, Romil, Timolau, doi Alexandru și doi Dionisie.

Acești mucenici au trăit pe vremea împăratului Dioclețian. Agapie era de fel din cetatea Gazei, Timolau din Pont; cei doi Dionisie din Tripolea Feniciei. Romil era diacon al bisercii din Diospoli, iar Plisiu și cei doi Alexandru se trăgeau din Egipt. Legându-și cu toții laolaltă sufletele cu dragostea lui Hristos, și-au pus după aceea mâinile în cătușe și au venit astfel înaintea guvernatorului Urban, la Cezareea, căruia i-au mărturisit că sunt creștini. Iar acela neputând să-i înduplece să se lepede de credință nici cu amenințări și nici cu făgăduieli, a poruncit să li se taie capetele cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea sfântului apostol Aristobul, episcopul Britaniei, fratele apostolului Barnaba.

Acesta a fost unul dintre cei șaptezeci de ucenici. El a urmat pe sfântul apostol Pavel, propovăduind Evanghelia în toată lumea și slujind în tot timpul marelui apostol, de către care a și fost hirotonit episcop în țara britanilor, unde trăiau niște oameni sălbatici și cruzi. Și cu toate că aceștia de multe ori l-au bătut, iar uneori l-au târât prin piețe, el a izbutit să aducă pe mulți dintre ei la Hristos. Și după ce a întemeiat multe biserici în care a așezat preoți și diaconi, s-a săvârșit din viață.

Sf. nou Mc. Manuil; Sf. Ap. Aristobul; Sf. Mc. Agapie

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Nicandru, cel din Egipt.

Sfântul Nicandru a trăit și el în vremea împăratului Dioclețian. Crescut fiind în evlavie și legându-se cu toată dragostea lui de mucenici, se îndeletnicea cu adunarea în ascuns a moaștelor mucenicilor, pe care cu cucernicie și cu cinste le așeza apoi în locuri ascunse. Odată, văzând rămășițele unor mucenici aruncate astfel și fără nici o grijă, venind în timpul nopții și adunându-le le-a așezat plin de cuviosie și de cuviință într-un loc oarecare. Dar fiind văzut de unul dintre slujitorii idolilor, a fost pârât mai-marelui acelui loc. Fiind prins și propovăduind cu îndrăznire pe Hristos Dumnezeu adevărat, a fost jupuit de piele, primind cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Manuil Criteanul care a mărturisit în Hios, la anul 1792, și care, de sabie fiind tăiat, s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaisprezecea, pomenirea sfântului mucenic Sabin egipteanul.

Sfântul Sabin a fost din localitatea Ermupole a Egiptului și a trăit pe vremea împăratului Dioclețian. Pornindu-se prigoana împotriva creștinilor, el a ieșit împreună cu alți creștini din cetate și s-au ascuns într-o căsuță. Fiind căutat însă de închinătorii la idoli, pentru că se bucura de multă cinstire printre creștinii de acolo, fiind și de neam ales și întrecând pe mulți cu râvna credinței sale, a fost în cele din urmă găsit. Și, fiind dus înaintea unui oarecare Arian, care era mai marele cetății, a fost spânzurat și strujit într-atâta, încât bucăți din carnea lui cădeau la pământ. Apoi a fost ars cu făclii aprinse și în cele din urmă legat fiind

de o piatră a fost aruncat în râul Scamandru, luând în chipul acesta cununa mucenicească.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Papa.

Acest sfânt, văzând că lumea se găsește în primejdia de a se cufunda în idolatrie, înfățișându-se înainta stăpânitorului locului unde trăia, l-a rușinat pe acesta, cu îndrăzneala lui cea multă în Hristos. Fiind aruncat la pământ i s-a bătut mai întâi trupul și apoi și fața cu toiege și a fost chinuit în multe chipuri, după care și-a dat duhul. Moaștele lui au fost ridicate de cei din Licaonia, care avându-le la ei se bucură și se veselesc.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Iulian cel din Cilicia.

Acest sfânt era de fel din cetatea Anazarvelor, care este a doua cetate din ținutul Ciliciei și era fiul unui demnitar grec și al unei mame creștine. Învățând de la mama lui credința creștină și îndeletnicindu-se cu citirea Sfintelor Scripturi, când a ajuns la vârsta de optsprezece ani a fost dus de către alții înaintea ighemonului locului aceluia. Și neplecându-se a jertfi idolilor, a fost bătut peste tot corpul, după care a fost aruncat în închisoare. Aducându-și aminte aici de sfatul mamei lui, când a fost scos din nou și întrebat, a răspuns că stăruie în credința lui și vrea să moară în credința lui Hristos. Deci, fiind aruncat într-un sac plin de nisip și de șerpi veninoși, a fost lăsat în mare și astfel a primit cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Ioan cel din Rufiane, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Roman, cel din Parion, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților zece mucenici din Fenicia, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Alexandru, papă al Romei, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Aninas, făcătorul de minuni.

Acest preacuvios părinte al nostru, încă de pe când era tânăr, fără nici un fel de învățătură fiind, a iubit blândețea și liniștea, trăind retras de toți ceilalți, în liniște. Când a ajuns la vârsta de cincisprezece ani, rămânând orfan de părinți, părăsind toate s-a dus în pustiu. Și găsind acolo pe un monah oarecare cu numele Maiuma, care ducea o desăvârșită sărăcie de bunăvoie, a rămas lângă el priveghind și rugându-se. Atât de mare erau lipsurile în care trăiau aceștia doi, încât de multe ori abia dacă mâncau o singură dată la patruzeci de zile. Și într-o astfel de strâmtorare fiind, se bucurau tot atât de mult, ca și cum ar fi luat parte la o masă împărătească. După o oarecare vreme, învățătorul lui a voit să plece de acolo de unde se găseau și a și făcut aceasta. Dar fericitul Aninas, i-a grăit; «Iartă-mă, cinstite părinte, dar nu doresc să plec de aici» și a rămas acolo. De multe ori ieșea și înainta în pustiul cel mai îndepărtat, timp de 20 sau 30 de zile, după care se întorcea din nou la chilia lui. Și înfrângându-și patimile trupului, a primit ca răsplată puterea de a îmblânzi fiarele sălbatice. Pentru aceasta oriunde mergea, el era însoțit întotdeauna de doi lei. Odată, chiar, unul dintre lei călcând într-un spin ascuțit și acesta intrându-i adânc în labă, sfântul i l-a scos afară, i-a legat bine laba și astfel l-a făcut sănătos.

Vestea despre el alergând pretutindeni, mulțime de bărbați și de femei veneau la el, aducând cu el tot felul de bolnavi, și el, cu harul dumnezeiesc care sălășluia în inima lui și numai cu rugăciunea îi tămăduia pe toți de orice boală erau cuprinși. Lăsând deci pe toți aceștia să vină la el în pustiu, el trăia mai departe în chilia lui, rugându-se. Dar apă nu se găsea prin apropiere, ci se aducea tocmai de la râul Eufrat, care se găsea la depărtare de aproape cinci mile. Mai înainte numai rar se aducea, pentru că sfântul fiind singur nici nu prea avea nevoie de ea. Dar când mulțimea celor ce veneau la el a început să fie din ce în ce mai mare, nevoia de apă de băut s-a făcut din ce în ce mai mult simțită, de aceea el a construit un mic bazin în care să se adune apa de ploaie, care să poată fi întrebuințată de cei ce aveau nevoie de apă.

Dar și bazinul acesta golindu-se odată cu totul de mulțimea care venise, și după aceasta venind încă și altă mulțime de oameni, iar sfântul poruncind slujitorului său să scoată apă și pentru aceștia, după ce slujitorul s-a dus și nu a mai putut aduna nici măcar o bardacă

de apă, din cauză că toată apa fusese întrebuințată, sfântul ridicându-și ochii către cer și suspinând adânc, cu fața plină de seninătate, a zis din nou slujitorului: «Du-te, copile, în numele Domnului îți poruncesc: scoate apă și împarte celor ce au trebuință» Și slujitorul ascultând de porunca ce i s-a dat, s-a dus și o, minune! A găsit bazinul plin de apă și a strigat: «Veniți cu toții să vedeți un lucru minunat!» Și alergând cu toții și bând din destul din apa aceasta foarte curată și rece, s-au minunat și au adus mulțumită lui Dumnezeu.

După aceasta, sfântul, voind să ascundă faima acestei minuni, s-a gândit să aducă el însuși apă de la râul Eufrat, tot așa cum făcea și mai înainte. Deci, în timpul nopții, lucrul neapărat pe care-l făcea era să aducă apă de la Eufrat. Dar altă dată venind din nou mulțime mare la el și apa terminându-se, bătrânul luând un vas de lut, a pornit spre râu. Nu s-a îndepărtat însă nici măcar cât o aruncătură de piatră și s-a înapoiat. Cei care erau de față socotind că bătrânul s-a înapoiat așa de repede din cauza slăbiciunii, au alergat cu toții întru întâmpinarea lui. Unul dintre ei luând din mâinile bătrânului vasul de lut, în care voise să aducă apă și văzându-l că este plin, a strigat, zicând cu glas mare: «Dați toți slavă lui Dumnezeu, că brațele bătrânului izvorăsc apă vie» Deci, alergând cu toții la vasul de lut și văzându-l plin de apă rece, s-au minunat și au început să se târască la picioarele lui, rugându-l cu căldură să înceteze să mai săvârșească un astfel de lucru și să nu-și mai ia asupră-și pentru el o atât de mare osteneală. Căci ziceau: «Dacă nu s-ar fi întâmplat această minune, ai fi adus negreșit apă tocmai de la râul Eufrat!» Dar bătrânul, căzând și el la pământ, se numea pe sine pământ și cenușă, vierme și tot ce poate fi mai disprețuit și numai în felul acesta abia dacă a putut să-i liniștească.

În vremea aceea Patriciu, episcopul Cezareii, auzind că sfântul aduce el singur apa, i-a trimis bătrânului, ca să-l ușureze, un animal obișnuit cu căratul apei. Dar un sărac oarecare, strâmtorat de creditorul lui, venind la bătrân, i-a povestit acestuia nenorocirea lui. Bătrânul însă neavând nimic altceva cu care să-l ajute, și nelăsându-l inima să-i dea drumul să plece neajutorat, dându-i asinul pe care-l primise pentru căratul apei, i-a zis: «Vinde-l, copile, plătește-ți datoria și scapă!» Deci, episcopul aflând aceasta, i-a dat din nou, alt asin, zicându-i: «Pe acesta nu ți-l dau în dar, ci numai ca să-ți care apă; iar când voi avea nevoie de el, am să ți-l iau înapoi!» După puțină vreme însă, venind la bătrân un alt sărac și cerându-i ajutor, iar sfântul neavând ce să-i dea, i-a dat asinul. Aflând din nou și de acest lucru, episcopul a poruncit să se zidească un bazin mare, care se păstrează până astăzi, pe care umplându-l cu apă, cu ajutorul unor trimiși ai săi cu animale aducătoare de apă, le-a poruncit acestora să se întoarcă înapoi.

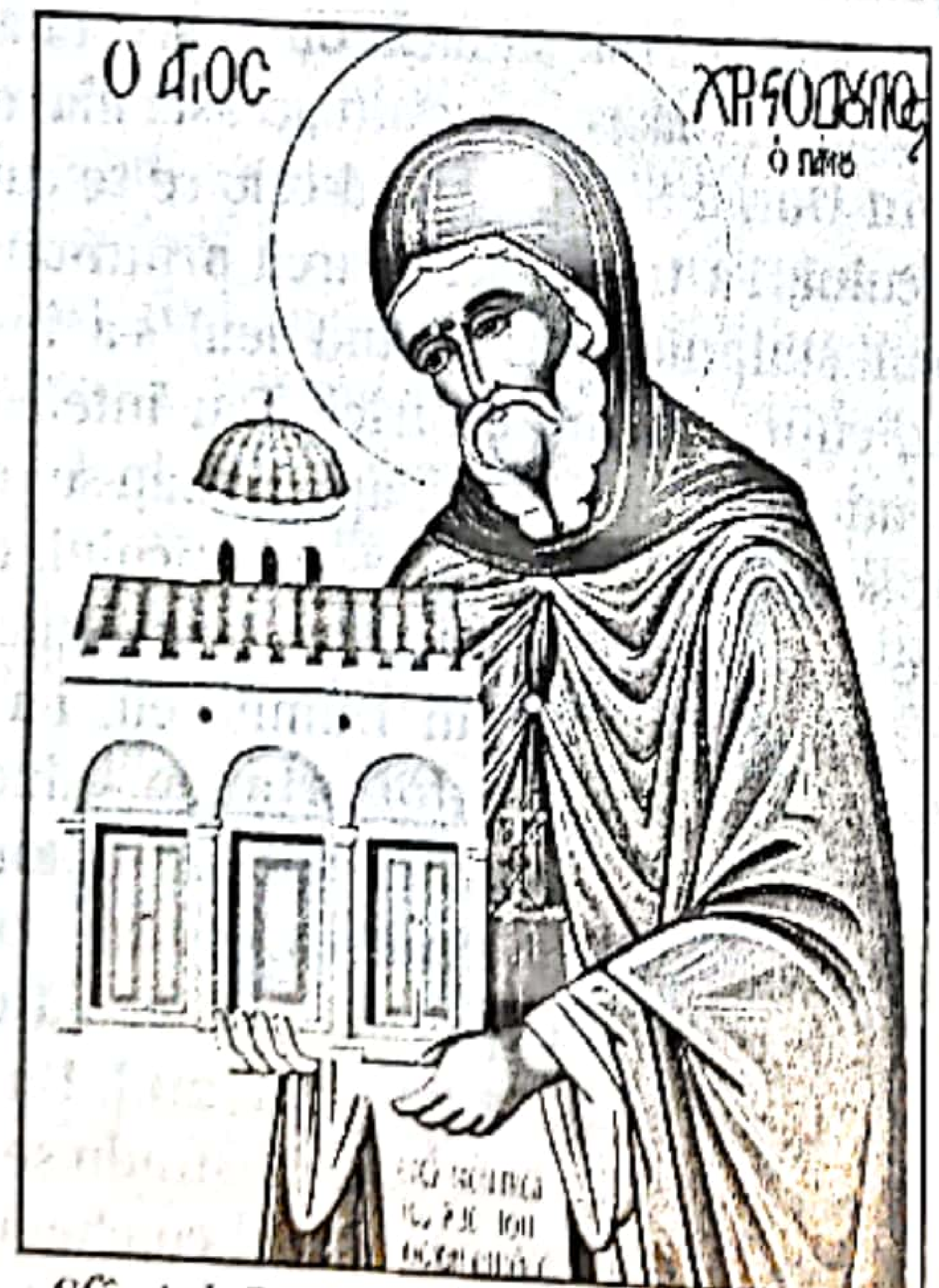
S-a întâmplat, apoi, ca în regiunea aceea să se găsească un stâlpnic despre care se dusese vestea. Dar acesta, prin lucrarea meșteșugită a diavolului, a ajuns odată la ceartă cu un oarecare, fiind rănit de o piatră aruncată de acesta. Simțindu-se mânat de o pornire lăuntrică să se răzbune împotriva celui ce îl lovise cu piatra și să se apere împotriva tuturor celor ce săvârșeau neorânduială, căci stâlpnicul socotea că așa se cuvine să facă, omul acesta al lui Dumnezeu, Aninas, cunoscând aceasta mai dinainte prin Duhul Sfânt, scriind cele ce se cuvine stâlpnicului, i-a trimis scrisoarea printr-un leu. Ucenicul stâlpnicului, văzând leul s-a înspăimântat, cuprins fiind de frică. Dar înțelegând că leul aducea o scrisoare, apropiindu-se de el, i-a luat scrisoarea și a dat-o stâlpnicului, care, după ce a citit-o, s-a umplut de căință și lăsând răzbunarea în seama lui Dumnezeu, i-a răspuns fericitului Aninas, tot prin leu, aducând multe mulțumiri lui Dumnezeu și slujitorului Său, pentru sfaturile primite la vreme.

Odată, o femeie, cuprinsă de o boală grea, urca spre locul unde se găsea sfântul. Un barbar însă ieșindu-i în cale și năpustindu-se asupră-i ca să o necinstească, numai cu chemarea în ajutor a numelui sfântului, barbarul deodată s-a îmblânzit și întinzând mâna ca să-și ia arma pe care mai înainte de a se năpusti asupra femeii o înfipsese în pământ, a găsit-o că prinsese rădăcini. Minunându-se deci și el de acest lucru cu totul neobișnuit a alergat și el către sfântul Aninas. Și ajungând la el, după ce a fost catehizat, a fost botezat, rămânând mai departe pe lângă sfânt și devenind, cu timpul, un bărbat foarte încercat în viața duhovnicească. Iar femeia după ce a primit vindecarea de care avea nevoie, a plecat, bucurându-se. Multe

alte minuni și lucruri mai presus de fire au fost săvârșite de acest sfânt, dar nu le mai arătăm aici, cu toate că și pe acestea arătate mai sus le-am înfățișat fără să vrem.

Deci trăind timp de nouăzeci și cinci de ani în sihăstria lui și neplecând câtuși de puțin de acolo, când a ajuns la vârsta de o sută zece ani, după ce a vestit de mai înainte multe vedenii pe care le-a avut cu privire la viitor, simțind că i-a venit sfârșitul, a adunat la sine pe toți cei care făceau parte din frățietatea în fruntea căreia se găsea, a ales pe unul dintre frați, care întrecea pe toți ceilalți în virtute și a zis: «Pe acesta l-a pecetluit Dumnezeu ca păstor al vostru, în locul meu». Și zăcând acestea a arătat pe fratele despre care era vorba, i-a îmbrățișat și i-a binecuvântat pe toți. După aceasta trăind încă șapte zile, s-a mutat la Domnul în ziua a șaisprezecea a lunii martie.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Hristodul, făcătorul de minuni.

Sfântul Cuvios Hristodul din Patmos

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Alexie, omul lui Dumnezeu.

Preacuviosul părintele nostru Alexie s-a născut la Roma, fiind singurul copil al patricianului Eufimian și al Aglaidei, care erau de neam nobil și bogați. Ajungând la vârstă potrivită, tatăl său i-a ales soție, pregătindu-i cămara de nuntă. După căsătorie, când a intrat în cămara de nuntă, în care se găsea soția lui, în loc să rămână acolo cu ea, și-a scos inelul său și dându-i-l și binecuvântând-o, a ieșit în ascuns din casă și a plecat îndată la Edesa. Și venind la biserica de aici, a rămas pe lângă ea timp de optsprezece ani, îmbrăcat cu haine sărace și zdrențuite, hrănindu-se din mila și îndurarea celor ce veneau la biserică.

Mai târziu a plecat de acolo, căci un se mai putea să rămână mai multă vreme ascuns, din cauza virtuților lui, fiindcă mulți, înțelegându-i viața lui virtuoasă, veneau mereu la el și-l stânjeneau, și a voit să se ducă în Tarsul Ciliciei, la biserica sfântului apostol Pavel, dar nu și-a putut împlini această dorință, deoarece corabia, cu care călătorea, împinsă fiind de vânt, a fost îndrumată într-altă parte. Ajungând deci la Roma, a venit la casa părinților lui. Aici, nemaifiind cunoscut de nimeni, își petrecea viața înaintea porții casei sale, luat în derâdere și batjocorit de înșiși servitorii lui, pătimind atât de mult, cât poate patimi un om străin lipsit de orice îndrăzneală din partea unor oameni petrecăreți și gălăgioși. Când a simțit că i se apropie fericitul sfârșit, a cerut o bucată de hârtie și a scris pe ea cine este și unde s-a născut. Și a păstrat această hârtie la el, până când împăratul Onoriu, după o descoperire dumneze-

Sfântul Cuvios Alexie „Omul lui Dumnezeu"

iască, venind la el, i-a găsit dându-și duhul. Și rugându-se de el și luând de la el scrisoarea și citind-o în auzul tuturor, au cunoscut cu toții cele cu privire la el. Deci, toți fiind cuprinși de spaimă, au luat și au îngropat cu cinste și cu mare cuviință sfintele lui rămășițe în biserica sfântului apostol Petru, moaștele lui răspândind după aceea miruri cu bun miros și vindecări tuturor celor ce se apropiau de ele.

Tot în această zi s-a întâmplat și pedeapsa înfricoșătoare a cutremurului, care, cu iubire de oameni, a fost adusă asupra noastră și din care, mai presus de orice nădejde, ne-a izbăvit pe noi Domnul cel iubitor de oameni. Și s-a întâmplat aceasta în vremea împăratului Constantin.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Pavel, care, pentru sfintele icoane, în foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Teostirict Mărturisitorul, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Marin, care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Chiril, arhiepiscopul Ierusalimului.

Sfântul Chiril s-a născut din părinți evlavioși, care mărturiseau credința creștină. De mic copil a fost crescut și el în nevoințe asemănătoare, pe vremea împăratului Constantin. Când, mai târziu, episcopul de atunci al Ierusalimului s-a mutat către viața cea fericită, cel ce a fost învrednicit cu darul episcopiei a fost tocmai acest fericit Chiril, care s-a arătat un apărător plin de râvnă al sfintelor dogme apostolice. În vremea aceea, pe scaunul de la Cezareea Palestinei se găsea Acaciu, care pentru că nu voia nicidecum să mărturisească cum că Fiul este de o ființă cu Tatăl, a fost depus din treaptă de către Sinodul din Sardica. Dar Acaciu nu a voit să se supună hotărârii sinodului, ci a rămas mai departe ca un tiran pe scaunul său și ceva mai mult, pentru că era cunoscut împăratului, luând putere de la acesta, a depus la rândul său din treaptă pe Chiril și l-a alungat din Ierusalim.

Sfântul Chiril, alungat fiind din Ierusalim, a venit la Tars unde a rămas câtăva vreme împreună cu minunatul Silvan. După ce s-a adunat un alt sinod în Seleucia, care a condamnat din nou pe Acaciu, acesta a plecat la Constantinopol și a venit la împărat, ațâțându-i mânia acestuia, prin cele spuse de el împotriva lui Chiril. Pentru aceasta Chiril a fost condamnat la surghiun. După moartea lui Constantin însă, urmând la conducerea împărăției Iulian și voind să atragă de partea lui pe toți cei ce fuseseră surghiuniți de înaintașul său, a dat poruncă să revină la scaunele lor toți episcopii care fuseseră mai înainte surghiuniți. Împreună cu toți ceilalți a revenit din surghiun și sfântul Chiril și și-a luat în primire scaunul său de la Ierusalim. Și păstorind în chip frumos și bineplăcut lui Dumnezeu turma încredințată lui și lăsând ca amintire Bisericii catehezele sale, cu care căutase să întărească în credința creștină turma sa, după ce a mai trăit puțină vreme de la întoarcerea din surghiun, a răposat întru fericire.

Și era sfântul Chiril, în ce privește înfățișarea trupului, om potrivit de vârstă, gălbui la față, cu părul lung, cu nasul adus, lat și rotund la obraz, cu sprâncenele deopotrivă tocmite și aduse, cu barba albă, deasă și îngemănată și cu toată ținuta asemenea unui om de la țară.

Tot în această zi, pomenirea celor zece mii de mucenici, care s-au săvârșit tăindu-li-se capetele.

Tot în această zi pomenirea sfinților mucenici Trofim, Evcarpion și cei împreună cu dânșii.

Când prigoana împotriva creștinilor din Nicomidia ajunsese în toi, în vremea împăratului Maximian, sfinții mucenici aceștia, Trofim și Evcarpion, se găseau în oaste și fiind puternici la trup și îndrăzneți, pentru că încă nu ajunseseră să cunoască învățătura creștină, prigoneau și ei pe creștini și ajunseseră niște vrăjmași preaînverșunați ai creștinilor: îi prindeau, îi băgau în închisori și având toată puterea împotriva lor, pe care voiau îi chinuiau și pe alții îi ocoleau.

Odată, mergând să prindă pe unii dintre creștini, au văzut un foc mare, care cobora asupra lor din cer, întocmai ca un nor. Și au mai auzit și un glas, care ieșea din acest foc și care zicea: «Pentru ce vă grăbiți să aduceți nenorocire asupra robilor Mei? Să nu vă înșelați: nimeni nu va putea să înfrângă pe cei ce au crezut întru Mine. Mai degrabă alăturați-vă lor și veți dobândi împărăția cerurilor». Auzind glasul acesta, Trofim și Evcarpion, cei care mai înainte erau plini de cruzime și de îndrăzneală și care se îngâmfau împotriva creștinilor, au căzut ei la pământ, nemaiputând nici privi și nici auzi glasul acela care tuna din nor. Și de jos de unde se găseau, numai acest lucru grăiau: «Cu adevărat, mare este Dumnezeu, Cel ce s-a arătat nouă astăzi! Și fericiți suntem și noi, dacă ne vom face slujitori ai Lui». Iar după ce au zis acestea plini de frică, norul cel de foc s-a despărțit în două și iarăși s-a auzit un glas din el zicând: «Ridicați-vă și pocăindu-vă, iată, vi se vor ierta păcatele!» Și ridicându-se, au văzut stând în mijlocul norului pe cineva îmbrăcat în haină albă și cu totul frumos la înfățișare și mulțime multă stând în jurul lui și minunându-se de această vedere, au zis ca dintr-o gură:

«Primește-ne și pe noi că multe și nenumărate sunt păcatele noastre; căci ne-am pornit întocmai ca niște bețivani împotriva Ta, a adevăratului Dumnezeu și a robilor Tăi!» După ce au zis ei acestea norul unindu-se iarăși laolaltă s-a urcat la cer. Iar ei plângând mult, s-au întors din drumul lor; și pe toți pe care mai înainte îi închiseseră, lăsând la o parte toată frica și teama, i-au îmbrățișat ca pe niște frați, închinându-se lor și le-au spus să se ducă la casele lor.

Sf. Ierarh Chiril al Ierusalimului; Sf. Mc. Evcarpion

Dar mai-marele locului aflând acestea s-a umplut de mânie împotriva lor și poruncind să fie aduși înaintea lui, i-a întrebat care este pricina de și-au schimbat purtarea. După ce ei au istorisit însă toată vedenia pe care au avut-o, în toate amănuntele, mai-marele locului a poruncit să fie spânzurați pe lemn, iar după ce s-a făcut aceasta li s-au strujit coastele cu căngi de fier și li s-au frecat rănile cu țesătură de păr. Iar sfinții, vitejește răbdând toate acestea, se rugau lui Dumnezeu, bucurându-se și mulțumindu-I. Pentru aceasta, mai-marele locului, umplându-se de și mai multă mânie împotriva lor, a dat poruncă să se pregătească un cuptor aprins în mijlocul cetății și sfinții să fie aruncați în el. După ce porunca tiranului s-a împlinit, sfinții intrând în cuptor, au primit acolo cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Mariei, sora lui Lazăr, care a uns picioarele Domnului cu nard și le-a șters cu părul capului ei.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a nouăsprezecea, pomenirea sfinților mucenici Hrisant și Daria.

Hrisant și Daria au trăit pe vremea împăratului Numerian. Tatăl lui Hrisant se numea Polemon, avea rangul de senator și era de fel din Alexandria, iar Daria era de fel din Atena. Deoarece Hrisant fusese introdus de un oarecare creștin în tainele cele dumnezeiești și botezat în credința creștină și începuse să propovăduiască pe Hristos, tatăl său i-a căutat o fecioară cu ținuta aleasă și frumoasă la înfățișare, cu numele Daria, pe care a trimis de au adus-o tocmai de la Atena, căci socotea că Hrisant din dragostea față de această fecioară, avea să se întoarcă de la credința creștinilor. După ce s-au căsătorit, Daria, care cunoștea ce voia tatăl lui Hrisant, nu numai că nu l-a putut

convinge să se lepede de credința lui, ci ea singură s-a lăsat convinsă de el și mărturisind soțului ei nelegiuirea pe care încercase să o facă, a primit Sfântul Botez și au trăit mai departe amândoi într-o feciorie desăvârșită.

Fiind însă pârâți la prefectul Celerin, acesta i-a dat în seama tribunului militar Claudiu, ca să-i cerceteze. Iar acesta chinuindu-i cu multe feluri de cazne, la care se găsea de față și el cu ai lui, și văzându-le curajul cu care răbdau toate chinurile, arătându-se ei mai presus de ele, s-a schimbat și a crezut în Hristos atât el cât și soția lui Ilaria și cei doi fii ai lor Iason și Mavru și o dată cu ei și toți soldații care se găseau sub conducerea lui Claudiu, care cu toții laolaltă au primit cununa muceniciei în ziua a nouăsprezecea a lunii martie. Lui Claudiu, legându-i-se o piatră de grumaz, a fost aruncat în adânc de apă; fiilor lui și celorlalți ostași li s-au tăiat capetele cu sabia. Sfântul Hrisant și Daria au fost aruncați într-o groapă adâncă și, aruncându-se pământ de sus asupra lor, au primit acolo sfârșitul lor mucenicesc.

Sfinții Mucenici Hrisant și Daria sația lui

Tot în această zi, pomenirea sfântului Claudiu Tribunul, care, fiind aruncat în mare, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Ilaria, soția lui Claudiu, care prin sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Iason și Mavru, fiii lui Claudiu Tribunul și ai Ilariei, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Panhariu.

Pe când împărățeau în bătrâna Romă împărații Diocletian și Maximian, toată lumea era plină de înșelăciunea cea idolească; iar dacă cineva mărturisea pe Hristos, nu numai că i se răpea toată averea, ci își găsea pe deasupra și moartea în tot felul de chinuri. Pe atunci trăia și un oarecare Panhariu, cu numele, din ținutul Usanilor și anume din cetatea Villapatis. Acesta se trăgea din strămoși creștini și era un bărbat înalt de statură și frumos la înfățișare. Venind el la Roma, în scurtă vreme a ajuns printre cei mai de aproape slujitori ai lui Diocletian, care făcându-l mai mare peste cei de sub el, îi iubea în chip deosebit. Pentru toate acestea și mai ales pentru dragostea care se statornicise între el și împărat, Panhariu s-a lepădat de credința în Hristos și a împărtășit întru totul toate credințele și toate cugetele împăratului. Iar împăratul a orânduit ca Panhariu să primească lefuri anuale și venituri de tot felul, pe unele dintre ele cu hrisoave în regulă, iar pe altele numai cu porunca împărătească și să dobândească toate acestea pentru ca să fie om cu vază și să se bucure de toată cinstea și odihna.

Auzind acestea fericita lui mamă și sora lui, au căutat mai întâi să-i readucă în suflet frica de Dumnezeu și să-l sfătuiască prin scrisori. Apoi s-au silit să-l facă să cunoască făgăduința aceea minunată pe care o primeau, în legătură cu înfricoșătoarea Judecată, cei care cunoșteau pe Domnul; după cum, iarăși s-au silit să-l facă să nu uite pedeapsa care îi așteaptă acolo pe acei care în viața aceasta tăgăduiesc Dumnezeirea cea adevărată. Și i-au mai reamintit în scrisorile lor, că chiar dacă cineva ar dobândi toată lumea aceasta și-și va pierde sufletul, nici un câștig nu va fi vreodată vrednic ca să-l despăgubească de pierderea sufletului său. Primind deci scrisori de felul acesta de la mama lui și citindu-le, și-a revenit în sine și a început să se jelească cu amar; și căzând la pământ, striga: «Miluiește-mă, Doamne, Atottiitorule, și nu mă rușina pe mine, robul Tău, înaintea îngerilor și a oamenilor, ci îndură-Te de mine, pentru mare mila Ta».

Când unii dintre cei din palat l-au văzut jelindu-se și rostind asemenea cuvinte, au încunoștiințat de îndată pe împărat, care a zis:

«Știți că Panharie, sachelarul și scriitorul împărăției a căzut în religia galileenilor? Deci, spuneți-mi voi, slujitorilor, ce trebuie să-i facem?» Iar aceia i-au zis: «Poruncește, împărate, să fie dezbrăcat și bătut în zeatră, iar după aceasta să fie trimis guvernatorului din Nicomidia, ca să fie pedepsit mai departe de el acolo, ca nu cumva să ne facem și noi vinovați de sângele lui, de vreme ce el este iubit de tine». Sfatul acesta a plăcut împăratului, care încă îl iubea foarte mult și care nu voia să fie de față la moartea lui. Astfel, aducându-l în zeatră, l-au bătut acolo greu de tot; apoi, împăratul, dând pe sfânt în mâna soldaților, a poruncit să se facă scrisoare către guvernatorul Nicomidiei, ca mai înainte de moarte sfântul să fie supus la tot felul de chinuri.

Ajungând la Nicomidia și guvernatorul de aici, grăbindu-se, a dat poruncă să fie omorât. Deci, după ce el și-a făcut rugăciunea, călăii au tăiat capul mucenicului lui Hristos Panharie, în ziua a 19-a a lunii martie, la Nicomidia.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Diodor preotul și Marian diaconul, care fiind închiși într-o peșteră, s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Dimitrie Tornara, care a mărturisit la anul 1564, și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea sfinților cuvioșilor părinți, uciși de arabi în Mănăstirea sfântului Sava cel sfințit.

Acești sfinți părinți, adunându-se din diferite locuri, petreceau în Mănăstirea sfântului Sava, slujind pe Dumnezeu cu multă nevoință și cu frumoasă viețuire. Dar diavolul cel pizmaș și urâtor de bine, a ridicat asupra lor pe etiopienii cei păgâni, care socoteau să găsească la ei mulțime multă de bogăție. Deci după ce au venit în mănăstire nu au găsit nimic, atunci pe unii dintre viețuitorii de aici i-au despicat cu sabia în două, pe alții i-au împuns cu sabia, încât sângele lor curgea pretutindeni; altora le-au tăiat capetele, iar pe alții i-au ucis, după ce i-au supus la diferite chinuri. Iar cuvioșii, mulțumind lui Dumnezeu, și-au dat sufletele, dobândind viața cea fericită și veșnică în împărăția cerurilor, pentru care au îndurat și traiul pustnicesc și lupta lor mucenicească.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Nichita Mărturisitorul, episcopul Apoloniadei.

Acest preacuvios părinte al nostru și mărturisitor, pe vremea luptătorilor împotriva sfintelor icoane era episcop al Apoloniadei și era nu numai credincios și evlavios și cu totul drept în credința lui, ci și milostiv și plin de dragoste față de oameni, vestit în cunoștințe și în cuvânt. Fiind silit să se lepede de închinarea la sfintele icoane ale Domnului nostru Iisus Hristos și ale preacuratei Sale Maici, ale sfinților îngeri și ale tuturor sfinților și neplecându-se, a fost condamnat la surghiun și supus la chinuri de nesuferit. Din pricina acestora îmbolnăvindu-se cumplit, și-a dat sfântul său suflet în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfintelor șapte femei, celor din Amisos: Alexandra, Claudia, Eufrasia, Matrona, Iuliana, Eufimia și Teodosia.

Aceste șapte sfinte femei au trăit pe vremea împăratului nelegiuit Maximian. Acesta pornind o prigoană mare împotriva creștinilor, în cetatea Amisos, au fost aduse în fața mai-marelui cetății aceste șapte femei pline de

Sfânta Muceniță Claudia   Sfânta Muceniță Matrona

curaj. Și mărturisind că sunt creștine și spunând mai-marelui cetății că este un om crud, lipsit de omenie și vrăjmaș, mai întâi au fost lovite cu toiege, după ce au fost dezbrăcate; apoi li s-au tăiat sânii cu sabia. După aceasta au fost spânzurate și li s-a sfâșiat trupurile cu gheare de fier, până când li s-au văzut cele dinăuntru și în cele din urmă au fost aruncate într-un cuptor cu foc, dându-și astfel sufletele lor Domnului.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Mucenic Rodian, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Achile eparhul, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Lolion, care cu pumnii fiind lovit s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Emanoil, care prin sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Miron Criteanul, care a mărturisit în Creta, la anul 1793 și care prin sugrumare s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și una, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Iacob, episcopul și mărturisitorul.

Acest sfânt părinte petrecând viața sihăstrească din fragedă tinerețe, s-a făcut cu totul curat prin post și prin toate celelalte pătimiri. Pentru viața lui virtuoasă a fost făcut episcop și a suferit multe prigoane din pricină că se opunea luptătorilor împotriva sfintelor icoane. În timpul acestor prigoane pătimind cu răbdare și luptându-se cu foamea și cu setea, și-a dat în cele din urmă duhul său.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Toma, patriarhul Constantinopolului.

Cel între sfinți părintele nostru Toma, din pricina vieții lui nespus de virtuoase și a înțelepciunii și evlaviei lui, a fost hirotonit mai întâi diacon al Bisericii celei Mari și a fost făcut sachelar, de către preacuviosul și preamarele întru minuni părintele nostru Ioan Postitorul, în timpul împărăției de-a pururi pomenitului și fericitului împărat Mauriciu. După moartea sfântului Ioan Postitorul și al lui Chiriac, urmașul său, pe scaunul arhieresc a fost ridicat la treapta de patriarh al Constantinopolului cuviosul părintele nostru Toma, care a rămas pe scaunul patriarhal timp de trei ani și nouă luni. Luptând mult împotriva eresurilor și întărind dogmele cele ortodoxe împotriva acestora, a păstorit bine și plăcut lui Dumnezeu turma sa și apoi a adormit în pace.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Filimon și Domnin.

Acești sfinți erau de fel din marea cetate a Romei. În vremea prigoanei, ducându-se în Italia și acolo propovăduind cuvântul lui Dumnezeu și aducând pe mulți la credința în Hristos, îi botezau. Pentru aceasta ei au fost prinși de către închinătorii la idoli și au fost aduși înaintea mai-marelui ținutului. Dar pentru că nu se plecau nici la cuvintele lingușitoare care li se grăiau și nici atunci când li s-au făgăduit tot felul de daruri, ci chemau în toată clipa pe Hristos și-L propovăduiau tuturor Dumnezeu adevărat, au fost dezbrăcați și trântiți la pământ, fiind bătuți cumplit de patru ori și apoi aruncați în închisoare. După ce au fost ținuți în închisoare câtăva vreme, au fost scoși și li s-au tăiat capetele cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Viril, episcopul Cataniei.

Sfântul Viril a fost ucenic al sfântului apostol Pavel. Și păstorind, ca episcop al Cataniei, bine și plăcut lui Dumnezeu turma încredințată lui și lucrând tot felul de minuni, a adus pe mulți la credința în Hristos. Dintre toate acestea trebuie amintită negreșit una. Astfel, în locul acela se afla un izvor care avea o apă foarte amară și a cărui amărăciune, sfântul, rugându-se lui Dumnezeu, a schimbat-o în dulceață. Lucrul acesta văzându-l un elin oarecare, care era foarte aprins închinător la idoli, a crezut în Hristos și odată cu el au mai crezut și mulți alții. După o viață împodobită cu astfel de fapte, ajungând la adânci bătrâneți și adormind somnul cuvenit sfinților, a fost îngropat într-aceeași insulă cu cinste, dând până astăzi tot felul de vinde-

cări celor ce cu credință se apropie de mormântul lui.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Serapion din Sidon, care în pace s-a săvârșit.

Sfântul Ierarh Iacob; Sfântul Cuvios Serapion

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea sfântului sfințitului Vasile, preotul Bisericii din Ancira.

Sfântul acesta, Vasile, a trăit pe vremea împăratului Iulian Paravatul și a lui Saturnin, ighemonul Ancirei. El a fost preot al Bisericii din Ancira. Deci fiind pârât că este creștin, a fost adus înaintea ighemonului și supus fiind la întrebări a fost ridicat pe un lemn și i s-au strujit coastele, după care a fost aruncat în temniță. După câtava vreme fiind scos din temniță, din nou a fost strujit foarte tare, timp îndelungat și legându-l în lanțuri a fost din nou aruncat în închisoare. După câteva zile de la aceasta trecând Paravatul prin cetatea Ancirei, sfântul a fost adus legat înaintea lui. Și fiind supus iarăși la întrebări, a fost dat în primire comitelui Flavențiu, ca să i se jupoaie pielea de pe trup în fâșii, ceea ce s-a și îndeplinit, îndată. Și jupuindu-i-se astfel multe fâșii de piele și atârnând cele din spate aruncate peste umeri, în față și cele din față în spate, mucenicul care în toate aceste chinuri se ținea tare ca diamantul, smulgând o fâșie de piele, a aruncat-o drept în obrazul lui Iulian, care a poruncit să se înroșească niște sulițe în foc și să i se străpungă cu ele pântecele și spatele și toate încheieturile. Și săvârșindu-se toate acestea, și-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfintelor mucenițe Calinica și Vasilisa, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Drosida, fiica împăratului Traian și a celor împreună cu dânsa cinci canonice.

În vremea împărăției lui Traian, cinci femei, care trăiau într-un loc retras de sihăstrie și care pentru aceasta se chemau canonice, păzind toate poruncile lui Dumnezeu, printre toate celelalte își luaseră asupra lor ca sarcină, adunarea moaștelor sfinților, ungerea lor cu miruri și înfășurarea lor în pânze curate, după care le aduceau și le așezau în locul de sihăstrie în care trăiau ele. Aflând de acest lucru, fiica împăratului Traian, al cărei nume era Drosida, a venit la aceste femei, scăpând de sub supravegherea celor ce păzeau camerele de dormit împărătești, care fuseseră cuprinși de somn. Ea a adus cu sine o haină de mult preț și a cerut celor cinci femei ca să o ia cu ele la ridicarea trupului unui sfânt, din locul în care fusese aruncat.

Sf. Sf. Mc. Vasile; Sf. Cuv. Drosida; Sf. Mc. Calinica

Adrian, un sfetnic al împăratului, care era în același timp și logodnicul Drosidei, a cerut să se pună soldați de pază lângă trupurile creștinilor morți, ca să cunoască cine sunt cei care ridică trupurile lor. Și paznicii stând de veghe au prins pe cele cinci femei și împreună cu ele și pe Drosida. Făcându-se ziuă, le-au adus pe ele înaintea împăratului. Și împăratul, văzând laolaltă cu cele cinci femei și pe Drosida, s-a spăimântat. Și avea aceasta să fie ținută sub pază, doar, doar se va căi de ceea ce a făcut. Cât privește pe celelalte cinci femei canonice, a poruncit să se facă un vas mare în care au fost aruncate cele cinci femei, împreună cu multă aramă, și să fie topite prin foc, ca arama să se amestece cu țărâna sfintelor femei. Iar din amestecul acesta s-au construit fundurile vaselor celor mari de aramă ale băilor obștești, ridicate atunci din nou de el, spre desfătarea închinătorilor la idoli.

Iar Drosida dezbrăcând îmbrăcămintea cea împărătească, a ieșit ușor, fără să prindă cineva de veste. Și, pe când mergea spre locul de chinuri, se gândea întru sine, zicând: «Cum mă voi duce la Dumnezeu, neavând îmbrăcăminte de nuntă? Căci nu am primit Botezul și sunt încă necurată! Ci, Împărate al împăraților, Doamne Iisuse Hristoase, iată am renunțat la împărăția mea pentru Tine, ca să mă așezi portar al împărăției Tale. Tu, deci, Cel ce Te-ai botezat pentru noi, botează-mă în Duhul Sfânt!» Și zicând acestea, scoțând mirul pe care îl luase cu sine din cămara ei și aruncându-se într-un bazin în care se aduna apa din ploaie, ca într-un lac, s-a botezat, zicând: «Se botează roaba lui Dumnezeu, Drosida, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh». Și păzindu-se pe sine, după aceea, timp de șapte zile, primea hrană îngerească. Iar unii dintre iubitorii de Hristos găsind-o și rămânând pe lângă ea, au aflat cele cu privire la ea, ea însăși povestindu-le în felul acesta cele pătimite. În ziua cea de-a opta, cerând lui Dumnezeu în rugăciune să o lumineze ce urmează să mai facă, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului cuviosului mucenic Eftimie, care s-a nevoit în Constantinopol, la anul 1814, și care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și treia, pomenirea sfântului mucenic Nicon și a celor o sută nouăzeci și nouă de ucenici ai săi.

Cuviosul părintele nostru Nicon a trăit pe vremea ighemonului Cvintilian și se trăgea din ținutul neapolitanilor. Era frumos la înfățișare, strălucitor la vedere și aprig în războaie. Tatăl lui se închina la idoli, iar mama lui era creștină. Întâmplându-se un război mare și având loc o luptă grozavă, fericitul Nicon aducându-și aminte de îndemnurile mamei lui și suspinând adânc a zis: «Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mi!» Apoi însemnându-se cu semnul cinstitei cruci s-a aruncat în vâltoarea luptei; iar după război s-a întors și Nicon la casa lui. Și încredințând maicii lui cele ce avea în minte, a pornit cu corabia către părțile Constantinopolului.

Ajungând într-o insulă, care se numește Hios, s-a coborât din corabie și s-a urcat pe unul din munții de acolo. Și rămânând pe munte timp de șapte zile, dedându-se la post, la priveghieri și la rugăciune, i s-a vestit de către un înger dumnezeiesc să coboare pe țărmul mării, împreună cu toiagul pe care i-l încredințase acela care i se arătase lui. Ajungând la țărm și găsind aici o corabie, s-a urcat în ea și plutind timp de două zile a ajuns la muntele Ganos. Aici,

Sfântul Sfințit Mucenic Nicon

coborând iarăși din corabie, i-a ieșit înainte din întâmplare un episcop, îmbrăcat simplu, ca un monah și luându-l de mână, l-a dus în peștera în care locuia acela. După ce mai întâi l-a învățat cele de cuviință, l-a botezat în numele Sfintei Treimi, împărtășindu-l și cu Sfintele Taine; iar după trei ani l-a hirotonit ca preot și apoi ca episcop.

Luându-și asupra lui purtarea de grijă asupra celor o sută nouăzeci de monahi care au venit la el, i-a luat mai târziu pe toți și a venit în Mitilene, iar de acolo a pornit cu ei spre Italia. Și după ce a văzut pe mama lui și murind aceasta a îngropat-o, s-a dus în Sicilia și și-a găsit loc de petrecere în muntele Tavromeniei, adăugându-se la numărul monahilor care erau împreună cu el, încă nouă. Ighemonul aflând ce se vorbea despre sfânt, a dat poruncă să fie aduși îndată toți înaintea lui. Apoi, supunându-i, la chinuri, au fost întinși la pământ și înțepați cu sulițele în tot felul, după care li s-au tăiat capetele cu sabia. Iar sfântul Nicon a fost întins pe cele patru mădulare, a fost ars cu făclii, i s-au legat greutăți de picioare. a fost târât pe pământ și împins în prăpastie, a fost lovit cu pietre, i s-a tăiat limba și în cele din urmă i s-a tăiat și lui capul cu sabia. În felul acesta s-a săvârșit pătimirea lui mucenicească.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Dometie, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Gheorghe cel nou iubit și făcătorul de minuni din Diipiu.

Acesta, lăsându-și femeia și copiii și rudele, a ales calea cea strâmtă și cu nevoințe și luând asupră-și jugul cel ușor al Domnului, înconjura cetăți și sate și mergea până departe în pustiu, fiind lipsit, necăjit și cu totul amărât. Descoperindu-i-se lui de la Domnul sfârșitul, s-a dus la Constantinopol și ajungând la sfânta biserică a sfântului Ioan cuvântătorul de Dumnezeu și anume la locul numit Diipiu, după ce a rămas acolo timp de șapte zile, s-a odihnit întru Domnul. Când au venit de față cei ce urmau să-l îngroape și au văzut lanțul cel greu cu care îi era înfășurat tot trupul și mulțimea de urme de lanț care se găseau în carnea lui, au strigat: «Doamne miluiește!» Deci cunoscând cu toții că a fost un om al lui Dumnezeu, l-au îngropat în tinda amintitei biserici, într-un mormânt de marmoră ce i s-a făcut, de unde nu încetează a revărsa tot felul de minuni, celor ce se apropie de el cu credință. Iar unii dintre aceia care s-au bucurat de ajutorul primit din partea lui, mai trăiesc încă și acum, mărturisind tuturor facerile de bine, pe care le-au dobândit de la el.

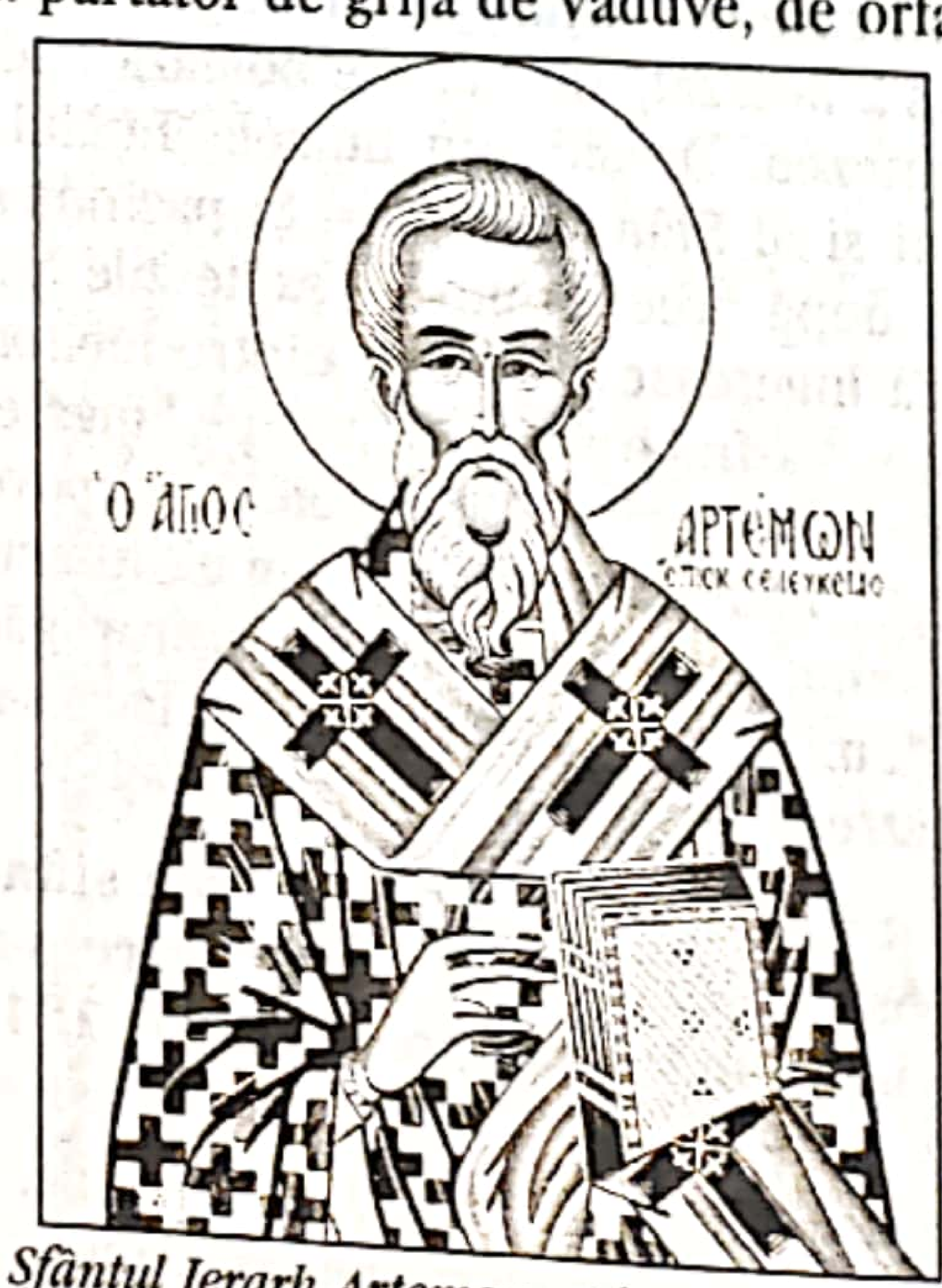
Tot în această zi, pomenirea sfântului noul cuvios mucenic Luca, cel care a pătimit chinuri mucenicești în Mitilene, la anul 1802 și care prin spânzurătoare s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, Înainte-prăznuirea Buneivestiri a preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, și pomenirea cuviosului părintelui nostru Artemon, episcopul Seleuciei din Pissida.

Cuviosul părintele nostru Artemon s-a născut și a crescut în ținutul Seleuciei și anume în cetatea cu același nume. Când fericitul Pavel apostolul, a ajuns în Seleucia, nu a mai fost cu putință ca lumina să mai rămână sub obroc, ci el a pus pe Artemon păstor și învățător al poporului. Acesta, povățuind turma sa în chip frumos și bineplăcut lui Dumnezeu, a ajuns pentru toți cei ce se găseau în nevoi liman de izbăvire: purtător de grijă de văduve, de orfani și

Sfântul Ierarh Artemon, episcopul Seleuciei

de săraci și doctor al sufletelor și al trupurilor. În felul acesta bine petrecând și-a săvârșit viața la adânci bătrânețe.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Artemon, preotul din Laodiceea.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Zaharia, care în pace s-a 'săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților opt mucenici din Cezareea Palestinei, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Martin Tebeul, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Partenie, patriarhul Constantinopolului, care a mărturisit la anul 1657 și care prin sugrumare s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și cincea, Bunavestire a preasfintei Stăpânei noastre, de Dumnezeu Născătoare și pururea Fecioară Maria.

Buna-Vestire

Iubitorul de oameni și Milostivul Dumnezeu, Care pururea poartă de grijă neamului omenesc, întocmai ca un Părinte plin de dragoste, văzând făptura mâinilor Lui înrobită și chinuită de diavol și împinsă către patimile cele pline de ocară și supusă închinării la idoli, a găsit cu cale să trimită pe Fiul Său cel Unul-Născut, pe Domnul nostru Iisus Hristos, ca să mântuiască neamul omenesc din mâinile diavolului. Și, pentru că a voit ca acest lucru să rămână ascuns nu numai de diavol, ci chiar și de puterile cele cerești, a încredințat taina aceasta unuia singur dintre arhangheli, preamăritului Gavriil. Deci, arhanghelul venind în cetatea Nazaret, i-a grăit ei: «Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine!» iar aceea a răspuns: «Cum va fi mie aceasta?» Și el a zis: «Duhul Sfânt va veni asupra ta și puterea Celui preaînalt te va umbri». Iar Fecioara a grăit: «Iată, roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău». Și îndată cu cuvântul arhanghelului și al ei, a zămislit în preacuratul său pântece pe Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, mai presus de fire, Care este Înțelepciunea și Puterea cea ipostatnică a Lui, cu umbrirea și cu venirea asupra ei a Duhului Sfânt. De atunci s-au săvârșit, prin rânduiala lui Dumnezeu, Tainele Cuvântului lui Dumnezeu, pentru mântuirea și izbăvirea noastră. Căruia se cuvine slava și stăpânirea în veci. Amin.

Tot în această zi, pomenirea sfântului părintelui nostru Șenutie, purtătorul de semne, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintelor mucenițe Pelaghia și Teodosia, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea unui călău care, ajungând la cunoștința lui Hristos și închis fiind într-o temniță întunecoasă, s-a săvârșit acolo din viață.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șasea, prăznuirea Soborului arhanghelului Gavriil, așa cum s-a prăznuit de la început și cum ni s-a predat nouă, ca unul

care a slujit tainei dumnezeiești celei negrăite și mai presus de fire.

Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil

Tot în această zi, pomenirea sfinților 26 de mucenici, care au pătimit în Goția, din care doi au fost preoți: Vatus și Virca, cu acesta din urmă au pătimit și doi fii și trei fiice ale lui; apoi unul, Aprilla a fost monah; 11 au fost mireni: Avip, Agna, Riax, Igatrax, Iscoos, Sila, Sighița, Suiril, Seimvla, Terma, Filga; și șapte femei: Ana, Alla, Varis, Moico, Mamica, Birgo și Animais.

Acești sfinți au trăit pe vremea lui Iungurih, împăratul goților și a lui Grațian, împăratul romanilor. Iar pentru dragostea lui Hristos au primit cununa muceniciei prin foc, atunci când Iungurih a dat poruncă să se dea foc bisericii în care se găseau adunați la rugăciune cei 26 de sfinți mucenici. Tot atunci s-a mai întâmplat să ardă și un om oarecare, al cărui nume nu s-a păstrat, care aducea prinosul lui la altar.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Codrat, Teodosie. Emanuil și alți patruzeci, din părțile Răsăritului.

Acești sfinți erau de fel dintr-o țară a Răsăritului. Văzând că creștinii erau uciși în fiecare zi de către închinătorii la idoli, s-au înțeles cu toții să se arate plini de curaj creștinesc pentru ca astfel să devină moștenitori ai împărăției lui Dumnezeu. Și mergând și predându-se de bunăvoie în mâinile stăpânitorului țării, care tocmai atunci supunea la chinuri mulțime de creștini, au stat înaintea lui și mărturisind că sunt creștini, au fost condamnați și aruncați în închisoare. Iar după câteva zile fiind scoși afară, au fost dezbrăcați și li s-au strujit coastele. Și, după ce au fost dați jos de pe lemnele pe care fuseseră legați ca să fie strujiți, au fost târâți prin mărăcinișuri și în cele din urmă li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ștefan Mărturisitorul, egumenul de la Mânăstirea Triglia.

Preacuviosul părintele nostru Ștefan a trăit pe vremea împ. Leon Armeanul, îmbrățișând încă din frageda tinerețe viața pustnicească. Pentru trăirea lui îmbunătățită, la rugămintea stăruitoare și la îndemnul monahilor a ajuns egumen al mânăstirii Triglia și desăvârșind pe mulți în trăirea pustnicească, mai târziu, când nelegiuitul Leon a pornit prigoană împotriva celor ce cinsteau sfintele și cinstitele icoane, fiind chemat și el, a fost silit să se lepede de închinarea la sfintele și cinstitele icoane și să iscălească hotărârea de înlăturare a icoanelor. Dar, pentru că nu s-a lăsat înduplecat, ci dimpotrivă a numit nelegiuiți pe cei ce căutau să-l silească la acestea, după ce a fost pedepsit în tot chipul, după ce a fost ținut prin închisori și chinuit cu surghiunul, s-a mutat la Domnul, pentru Care a suferit aceste multe pătimiri.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În în această lună, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea sfintei mucenițe Matroana, cea din Tesalonic.

Sfânta muceniță Matroana a fost slujitoare la o femeie de neam evreu, care se numea Pautilla. Însoțind deci pe stăpâna ei până la sinagogă, sfânta Matroana nu intra înăuntru, în sinagogă, ci se întorcea întotdeauna la biserica creștinelor. Când stăpâna ei a prins de veste despre aceasta, a pus de a bătut-o crunt și a aruncat-o timp de patru zile într-o închisoare, unde sfânta a rămas fără de nici o legătură cu cei din afară. După aceasta, a fost scoasă afară și biciuită, tot trupul umplându-i-se de răni de pe urma bătăii. Fiind din nou aruncată în închisoare și ținută aici timp de mai multă

vreme și-a dat sufletul lui Dumnezeu. Se spune că Pautilla, în timp ce arunca trupul neînsuflețit al sfintei de pe zidurile înalte ale închisorii, și-a primit răsplata meritată, căci a căzut și ea de pe zid jos, în vasul în care curgea mustul care se călca cu picioarele în lin și acolo sfârșindu-și viața și-a dat duhul. Iar cinstitele moaște ale sfintei Matroana, fiind adunate de credincioși, au fost îngropate cu multă cinste.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Chiric, cel din Apro, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Filet Sincliticul, cu soția lui Lidia și cu cei patru fii ai lor: Macedon, Teoprep, Cronid comentarisiul și Amfilohiu ducele.

Sfântul Filet și ceilalți creștini care au fost împreună cu el au trăit pe vremea împăratului Adrian. Ei se închinau în fiecare zi lui Dumnezeu. Fericitul Filet fiind prins, a fost adus înaintea împăratului. Iar împăratul neputând să se împotrivească înțelepciunii mucenicului, l-a dat pe mâna unuia dintre slujitorii apropiați ai lui, care legându-l de un stâlp l-au bătut cu săbiile. După aceasta a dat poruncă să fie aruncat în închisoare. În timp ce era dus la închisoare s-a alăturat lui și soția lui Lidia și primii trei fii ai lui, dintre care Cronid îndeplinea slujba de comentarisiu. În noaptea care a urmat, în timp ce ei cântau în închisoare, un înger li s-a arătat lor și i-a îmbărbătat spre pătimirea până la sfârșit. Dimineața, mucenicii fiind aduși înaintea împăratului, îndată au fost

Sfintele Mucenițe Matroana și Lidia

aruncați în niște vase mari în care fierbea în clocot untdelemn amestecat cu rășină. Dar îndată vasele s-au răcit cu totul. Atunci, cel de-al patrulea fiu al lui Filet, Amfilohiu, care avea demnitatea de duce și care se găsise până atunci în preajma împăratului, văzând minunea aceasta, a intrat și el într-unul din vasele cu untdelemn încins, zicând: «Doamne, Dumnezeul creștinilor, ajută-mi» Împăratul văzând acestea, a plecat de la Roma și s-a dus în Iliric, plin de amenințare și de mânie. Și plecând, a dat poruncă să se ardă timp de șapte zile vasele cele cu untdelemn și cu rășină, după care să fie vârâți din nou în ele. Dar porunca împăratului aducându-se la îndeplinire, sfinții au rămas nevătămați. Întorcându-se din călătoria lui și aflând de toate acestea împăratul s-a simțit rușinat, iar sfinții după trecere de câtăva vreme, pe care au petrecut-o în rugăciune, s-au săvârșit din viață.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Ioan și Baruh, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea profetului Anania, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Pavel, episcopul Corintului, fratele preasfințitului Petru, episcopul Argosului, purtătorul de semne.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Eutihie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și opta, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ilarion cel nou, egumenul Mânăstirii Palechitului.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ștefan Mărturisitorul, făcătorul de minuni, care, pentru dreapta credință, în surghiun s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Irodion, unul dintre cei șaptezeci de ucenici.

Acest sfânt a fost unul dintre cei șaptezeci de ucenici ai Domnului și urmând întru totul celor 12 Apostoli a fost împreună cu ei lucrător pentru răspândirea propovăduirii creștine. Învățând pe mulți și întorcându-i la Domnul, a fost așezat episcop al Noilor Patre. El a fost însă prins de către iudei, cărora le-a venit în ajutor și închinătorii la idoli și a fost bătut cumplit; căci unii îl băteau, alții îi loveau cu pietre gura și alții îl loveau în cap. În cele din urmă l-au tăiat cu săbiile și astfel s-a săvârșit din viață, dându-și sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Sf. Cuv. Ilarion Mărturisitorul; Sf. Apostol Irodion

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și noua, pomenirea sfinților mucenici Marcu, episcopul Aretuselor, Chiril diaconul și alți mulți, împreună cu ei.

Sfântul Marcu, episcopul Aretuselor, a trăit pe vremea împăratului Constantin cel Mare. Plin fiind de dumnezeiască râvnă a dărâmat la pământ multe temple de ale idolilor și a zidit nenumărate biserici. Când, după Constantin cel Mare, în fruntea împărăției a venit Iulian Paravatul, iar credința în idoli a fost ridicată din nou la mare cinste, a avut de suferit nu numai sfântul Marcu, ci și mulți alții, care luaseră parte la dărâmarea templelor idolești. La început, sfântul Marcu s-a ascuns de cei ce îl căutau; dar înțelegând că unii dintre credincioși erau trași la răspundere pentru el, a venit și s-a predat lor. Iar ticăloșii aceia de păgâni luându-l, l-au dezbrăcat și după ce i-au acoperit trupul de răni, l-au aruncat în niște locuri pline de murdărie.

După aceasta l-au scos de acolo și l-au dat pe mâna unor slugi, ca să-l ințepe cu undrelele. Apoi i-au acoperit tot trupul cu saramură și în cele din urmă ungându-l cu miere, l-au ridicat în aer cu niște frânghii, în toiul verii, ca să fie ars de razele soarelui care cădeau asupra capului și trupului său gol cu desăvârșire, în arșița cea mare a prânzului, și să fie hrană viespilor și albinelor, din cauză că trupul îi era uns cu miere. În tot timpul cât a pătimit acestea însă, acest minunat bărbat a răbdat cu tărie, nu numai din pricina evlaviei lui, ci și pentru ca să nu se mai dea chinuitorilor lui și alți bani pentru zidirea din nou a templelor idolești dărâmate. Biruind cu gândul său, a biruit și cu fapta. Căci, văzându-l toți că sufere chinurile cu bărbăție și cu putere, păgînii din jur în cele din urmă s-au schimbat și au învățat prin pocăință credința cea adevărată.

Tot pentru îndrăznirea de a sfărâma templele idolești, un lucru asemănător cu acesta s-a întâmplat și în Fenicia. Aici, un diacon, anume Chiril, din dragostea de adevăr îndrăznind să doboare la pământ niște statui de ale idolilor, a fost prins și i s-a despicat pântecele, scoțându-i-se măruntaiele și fiind lăsat așa, ca să fie

Sf. Sfințit Mucenic Marcu , episcopul Aretuselor; Sfântul Mucenic Chiril Diaconul

văzut de toți. Și, se zice că ticăloșii aceștia bătându-și joc de ficații lui și-au primit răsplata bine meritată, căci le-au căzut dinții, limba li s-a topit în gură și au pierdut puterea vederii. Dar cine ar fi în stare să povestească, precum se cuvine, chinurile suferite în Ascalon și în Gaza de femeile fecioare și de bărbații cei sfințiți, cărora spintecându-li-se pântecele și umplându-li-se măruntaiele cu orz, au fost puși în troacele porcilor spre mâncare?

Acestea au fost faptele păgânești ale împărăției lui Iulian și ale celor de sub poruncile lui. Dar cei ce au pătimit, în locul chinurilor de aici, au dobândit fericirea cea nesfârșită; pe când lucrătorilor nedreptății li s-a pregătit pedeapsa focului și chinul cel veșnic.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Iona, Varahisiu și a celorlalți nouă mucenici, împreună cu dânșii.

Sfinții Iona și Varahisiu erau din Persia și au trăit pe vremea lui Sapor al Perșilor și a împăratului Constantin cel Mare al romanilor. Ei erau călugări și, părăsind mânăstirea lor, au venit într-o cetate care se numea Marmiavoh. Aici au aflat închiși în temniță pe sfinții mucenici: Zaniat, Lazăr, Maruta, Narsin, Ilie, Marin, Aviv, Saveit și Sava, pe care i-au mângâiat și i-au îndemnat spre pătimire. Dar fiind și ei prinși, au fost aduși înaintea mai-marilor: Masdrat, Siro și Marmisi, care mai întâi i-au sfătuit, apoi i-au amenințat și pentru că nu au voit să se lase înduplecați, mai întâi i-au pus în lanțuri, după legea cea persienească.

Apoi au fost supuși, fiecare în parte la felurite chinuri în timpul cărora și-au dat duhul în mâna lui Dumnezeu. Moaștele lor au fost adunate și au fost îngropate împreună cu ale celorlalți nouă mucenici, care s-au săvârșit din viață în ziua de douăzeci și șapte a lunii martie, în timp ce sfinții Iona și Varahisiu s-au săvârșit din viață în ziua de 29 ale aceleiași luni.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru și mărturisitorului Eustațiu, episcopul Chiului Bitiniei.

Tot în această zi, pomenirea sfinților apostoli, dintre cei șaptezeci: Sosten, Apolo, Chifa și Epafrodit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treizecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ioan, cel ce a scris Scara.

Acest sfânt, pe când era în vârstă de 16 ani, ajunsese, din pricina iscusinței sale la minte, foarte învățat în toată știința de pe vremea lui. Voind să se aducă pe sine jertfă preasfințită lui Dumnezeu, s-a dus la Muntele Sinai, unde s-a făcut monah și a petrecut în ascultare. Mai târziu, când a ajuns la vârsta de 19 ani, pornind de acolo, s-a dus la un loc de sihăstrie care se găsea la depărtare de cinci leghe de mânăstire, unde s-a hotărât să pună început luptelor sale înalte pentru virtute. Locul acesta se numea Tolas; și a petrecut aici 40 de ani în dragoste fierbinte și înflăcărat de dogoarea iubirii dumnezeiești. Se hrănea cu toate acele lucruri care sunt îngăduite, fără de prihană, vieții sihăstrești, dar gusta din toate numai câte puțin și niciodată nu se sătura, iar cu aceasta, după câte se pare, frângea cu multă înțelepciune, orice fel de mândrie care îi răsărea în suflet. Dar cine este în stare să povestească în cuvinte izvorul cel îmbelșugat al lacrimilor aceluia? Nu se deda somnului, decât în măsura în care privegherea prea îndelungată nu trebuia să-i nimicească starea minții lui. Iar calea vieții lui era rugăciunea cea neîncetată și dragostea cea neasemănată față de Dumnezeu.

Osârduindu-se deci în toată virtutea și ducând viață îmbelșugată, el s-a învrednicit de

Sfântul Cuv. Ioan Scărarul; Sfânta Cuv. Euvula

nenumărate mari vedenii. Pe când se afla, odată, în chilia lui și un ucenic al lui dormea într-un loc îndepărtat sub o stâncă mare, care era gata să cadă și să-l zdrobească, cunoscând acest lucru prin Duhul Sfânt, a smuls pe ucenicul lui din primejdia care-l pândea, arătându-i-se în somn și făcându-l să se ridice din locul acela în care peste puțin timp ar fi avut să moară. Deci, ajungând pe culmea virtuților și conducând vreme îndelungată ca egumen mânăstirea din Sfântul Munte Sinai, a părăsit apoi viața aceasta trecătoare, mutându-se la viața cea veșnică, după ce mai înainte a alcătuit cartea aceea plină de înălțări duhovnicești și dumnezeiești, care se numește Scara.

Tot în această zi, pomenirea sfântului prooroc Ioad.

Acest sfânt, pe care l-a lovit leul și a murit, când a mustrat pe Ieroboam pentru junici, era de fel din tribul Iuda. Dumnezeu îi poruncise să se ducă la Ieroboam să-l mustre și să nu mănânce nici pâine și nici apă să bea, ci, să se întoarcă de acolo degrabă. Găsind pe Ieroboam aducând jertfe, l-a chemat și i-a zis: «Acestea grăiește Domnul: Iată se naște un fiu în casa lui Iuda; numele lui este Iosia și va jertfi asupra ta pe preoții înălțimilor acestora". Și Ieroboam a întins mâna sa să-l prindă; dar mâna lui s-a uscat. Dar rugându-se, mâna i s-a vindecat ca și mai înainte. Și pe când Ioad se întorcea, a fost amăgit de către un prooroc mincinos, care se numea Emvis și a mâncat pâine împreună cu dânsul, călcând porunca Domnului. Deci, pentru această neascultare, Dumnezeu a îngăduit ca Ioad să fie ucis de un leu, dar să nu fie mâncat de acesta. Și murind, a fost înmormântat în Betel, lângă cel ce l-a amăgit pe el.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ioan cel de la fântână.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Euvula, maica sfântului Pantelimon, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Ioan, patriarhul Ierusalimului, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Zaharia cel nou, care a mărturisit în Corint, la anul 1784, și care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treizeci și una, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Ipatie, episcopul Gangrelor.

Cel între sfinți părintele nostru Ipatie a înflorit în Cilicia, s-a nevoit în Galatia, a ajuns arhiereu în Gangre și luând parte la Sinodul I Ecumenic al celor 318 părinți de Dumnezeu purtători, a fost cu totul plin de Duhul Sfânt. El a ajuns vestit prin aceea că, după ce a răbdat multe ispite, a ajuns să săvârșească felurite minuni.

Odată când se întorcea din cetatea împărătească, unde săvârșise minunea uciderii în fața tuturor a balaurului așezat lângă cămările împărătești, și se îndrepta către scaunul său de la Gangre, unii dintre aceia care împărtășeau erezia lui Novat și care de mai multă vreme purtau în inimi ură cumplită împotriva lui, ațintându-i calea în niște locuri strâmte și pline de prăpăstii, pe unde obișnuia sfântul să treacă și stând ascunși acolo, când sfântul a ajuns în dreptul lor au năvălit asupra lui, întocmai ca niște fiare sălbatice scăpate dintr-o cursă, unul cu lemnul, altul cu piatra, iar altul cu sabia, împingându-l către prăpastie. Și aruncându-l de la o mare înălțime în acea prăpastie, i-au făcut o mulțime de răni, întocmai precum mai înainte făcuseră și iudeii celui dintâi mucenic Ștefan. Deci, sfântul, căzând pe jumă-

Sfântul Sfințit Mucenic Ipatie episcop de Gangra

tate mort în apa care trecea prin acea prăpastie, după ce s-a deșteptat din durere, ridicându-și ochii către cer, a zis: «Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta». Dar chiar pe când se ruga, o femeie necurată și blestemată, luând o piatră mare și lovindu-l în cap, l-a lipsit pe sfânt și de rămășița de viață care mai era în el, nenorocita și ticăloasa. Și sfântul suflet al fericitului Ipatie s-a dus în mâinile lui Dumnezeu, iar femeia aceea blestemată, fiind cuprinsă de un duh necurat, își lovea neîncetat pieptul cu aceeași piatră, cu care lovise pe sfânt; asemenea și toți cei ce luaseră parte la uciderea sfântului au început să fie chinuiți de duhurile necurate. Și, ascunzând trupul sfântului într-o șură cu paie, au plecat de acolo. Dar țăranul, a căruia era șura, venind să ia nutreț pentru vitele lui a auzit slavoslovire de cântece cerești și dând mai apoi de trupul neînsuflețit al fericitului părinte, a vestit tuturor aceasta.

Locuitorii cetății Gangrelor aflând despre aceasta, s-au adunat acolo și cu jale de obște luând sfintele moaște ale episcopului lor, le-au adus în cetatea lor, așezându-le într-un loc de seamă. Iar femeia aceea venind și lovindu-și continuu pieptul cu piatra cu care omorâse pe sfânt, după ce dumnezeieștile lui moaște au fost așezate în mormânt, îndată a luat vindecare și tot așa și ceilalți ucigași ai sfântului. Și multe alte minuni s-au mai făcut cu prilejul înmormântării moaștelor sfântului, pe care însă, pentru mulțimea lor le-am lăsat deoparte.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Acaciu Mărturisitorul, episcopul Meletinei.

Acesta a trăit pe vremea împăratului Deciu și propovăduind credința creștină, a fost prins și adus înaintea ipatului Marcian. Și întrebat fiind cu privire la cele ce propovăduia, el a istorisit toată rânduiala întrupării Fiului lui Dumnezeu și a vădit înșelăciunea închinătorilor la idolii elinești. Pentru aceasta a fost supus la chinuri și apoi a fost aruncat în închisoare. Marcian încunoștiințând pe împăratul Deciu despre aceasta și, după cercetarea pe care o făcuse sfântului, trimițând împăratului scrisori, la porunca lui Deciu, sfântul a fost eliberat din închisoare. Și mergea dintr-un loc într-altul, purtând în trupul său rănile lui Hristos. Iar după ce a învățat pe mulți credința în Hristos și a strălucit prin minuni și învățătură, s-a odihnit în pace.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici, care au mărturisit în Persia: Avdas episcopul, Veniamin diaconul, nouă mucenici împreună cu ei și alți mulți sfinți, care au fost aruncați în închisoare și care au fost mâncați de vii de șoarecii și de pisicile închise laolaltă cu ei.

În vremea împărăției lui Teodosie cel Mic, Izdigherd, împăratul perșilor a pornit război împotriva Bisericilor, luând pricină din următoarea împrejurare; Un episcop oarecare, Avdas, împodobit cu multe feluri de virtuți, împins de zel dumnezeiesc a nimicit Pirionul, adică templul în care perșii se închinau focului. Aflând împăratul acest lucru de la magi, a trimis de l-a adus înaintea lui pe Avdas, pe care l-a întrebat mai întâi cu blândețe pentru ce a făcut acest lucru și i-a poruncit să zidească din nou templul acela. Dar Avdas împotrivindu-se și spunând că nu poate nicidecum să facă așa ceva, atunci Izdigherd a amenințat că va distruge toate bisericile și a pus început amenințărilor lui, poruncind mai întâi să fie omorât dumnezeiescul Avdas. Auzind aceasta, sfântul s-a bucurat foarte. Și în felul acesta bucurându-se și veselindu-se și-a primit sfârșitul.

După trecere de 30 de ani, furtuna prigoanei dezlănțuită de magi, întocmai ca de niște vânturi puternice, a adus asupra credincioșilor iarăși încercările chinurilor. Căci mistuind pe mulți cu tot felul de pătimiri, îi dădeau apoi morții, iar pe alții supunându-i la surghiunuri îndelungate și la tot felul de chinuri, îi slobozeau din viață prin morți de tot felul.

Dar nu trebuie să ne mirăm, fiindcă acestea s-au întâmplat prin îngăduința lui Dumnezeu. Căci lupte de felul acesta a spus Stăpânul nostru aveau să aibă loc. Pentru aceasta și sfinții aceștia, prin răbdare și mucenicie, au primit cununile biruinței.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Vlasie, născut în cetatea amoreilor, care în pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților 38 de mucenici, care erau rude între ei, și care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Ștefan, făcătorul de minuni, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

LUNA APRILIE

SINAXAR

În această lună, în ziua întâi, pomenirea preacuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca.

Această preacuvioasă maică a fost din Egipt, și mai înainte trăia cu neînfrânare și cu neastâmpăr, chemând sufletele multor oameni spre pierzare la desfătarea împreunării desfrânate. Petrecând ea 17 ani întru necurăție, că dintâiași dată de mică a fost căzută în faptele cele rele, pe urmă s-a dat cu totul spre nevoințe și spre virtute. Și atâta s-a înălțat prin nepătimire, cât trecea și apa Iordanului pe deasupra și, când sta pe pământ la rugăciune, era ridicată și înălțată în sus. Iar pricina întoarcerii ei a fost aceasta: când a fost pe vremea închinării cinstitei Cruci, mergând mulți din multe locuri la Ierusalim, a mers și ea împreună cu tineri desfrânați. Sosind acolo și fiind oprită în chip nevăzut de la intrarea cinstitei biserici, a pus chezaș pe Preacurata Fecioară Maica lui Dumnezeu că de va fi lăsată să intre înăuntru, va trăi cu înțelepciune, și nu va mai sluji vieții celei rele, și nici poftelor și dezmierdărilor trupești. Dobândindu-și dorința după rugăciunea ei, n-a mințit la făgăduința ce a făcut, ci trecând Iordanul și mergând în pustiu, s-a nevoit patruzeci și șapte de ani, neavând pe nici un om ca să o vadă, fără numai pe Dumnezeu, cu ajutorul Căruia s-a depărtat de la firea omenească și a dobândit îngereasca petrecere, cea mai presus de om, pe pământ,

Sf. Mc. Gherontie; Sf. Cuv. Maria Egipteanca

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru și mărturisitorului Macarie, egumenul Pelecihitului.

Acest între sfinți părintele nostru Macarie, în Constantinopol fiind născut, și prunc sărman rămânând după părinții săi, a fost crescut de un moș adevărat al său, fiind dat la învățătura Sfintelor Scripturi. Și având firească istețime, și multă osârdie arătând, în scurtă vreme petrecând toată Scriptura, a cunoscut nimicnicia și grabnica stricăciune a celor vremelnicești, precum și veșnicia celor cerești. Pentru aceasta, ieșind din cetate, s-a dus la Mânăstirea numită Pelechiti, și amestecându-se pe sine cu monahii de acolo, lepădând numele Hristofor, căci așa se numea mai înainte, Macarie de acum înainte s-a numit. Deci slujind mai la toate trebuințele chinoviei și săvârșind virtuțile prin multa smerenie, s-a făcut începător și făcător de minuni preaminunat. Căci Dumnezeu prin el a vindecat patimi nevindecate; și ploaie din cer a pogorât pe pământ prin rugăciune, și mare și vestit făcându-se el în zilele acelea, multă mulțime năzuia către el. Unii adică durerile sufletești prin el curățindu-le, iar alții trupești vindecări dobândind; însă alții sufletește și trupește de el întărindu-se, se întorceau la casele lor. Auzind vestea aceasta, Tarasie preasfântul patriarh al Constantinopolului a trimis de l-a chemat ca să vindece pe Pavel patriciul, ce avea boală primejdioasă și era deznădăjduit de vindecare. Sfântul l-a vindecat. După aceea și pe soția lui, de asemenea boală pătimind și deznădăjduită fiind de doctori, iarăși a vindecat-o sfântul, pe care și binecuvântându-l patriarhul, l-a făcut slujitor Domnului, căci nu bolea cu boala neascultării, ca cei mulți. Ducându-se la mânăstirea sa, smerenia ce o avea mai mult înmulțită a pus-o în lucrare. Atunci lucrătorul de sminteli, diavolul, a pus în Bizanț împărat tiran, care a dat cinstitele icoane în foc și în apă. Acesta era Leon Armeanul, care a trimis în surghiunie pe preasfântul patriarh Nichifor, și care chinuia pe arhierei și arhimandriți cu izgoniri și închisori și cu cumplite bătăi. Atunci și acest minunat bărbat, fiind din pomeniții mai sus sfinți părinți, la felurite chinuri a fost dat, și în închisoare a petrecut până la sfârșitul acelui împărat. Iar după acela împărățind Mihail Gângavul, și acesta de aceeași spurcată credință fiind, a scos pe sfântul de la închisoare, și prin alții mult măgulindu-l și îngrozindu-l, nu a reușit să-l înduplece de partea lui a fi. Pentru care și izgonindu-l la Ostrovul Afusic îl avea în pază. Iar sfântul suferind toate vitejește, mulțumea lui Dumnezeu. Deci zăbovind în acea izgonire și mult nevoindu-se, și de minuni făcător acolo făcându-se, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Gherontie și Vasilid, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului și dreptului Ahaz.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a doua, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Tit, făcătorul de minuni.

Acest fericit și sfânt părinte al nostru Tit, iubind pe Hristos din tânăra vârstă, și lepădându-se de lume, a mers la o mânăstire de obște, și atâta s-a supus pe sine smereniei și ascultării, încât nu numai pe ceilalți frați ai mânăstirii aceleia i-a întrecut, ci și pe tot omul. Făcându-se păstor oilor celor cuvântătoare ale lui Hristos, avea atâta blândețe și dragoste și milosârdie ca nimeni altul; și s-a păzit curat și la trup și la suflet din copilărie, ca un înger al lui Dumnezeu. Drept aceea și mare făcător de minuni făcându-se, către Domnul s-a mutat, lăsând ca un stâlp însuflețit și icoană adevărată, faptele cele bune ale sale, și ucenicii, și pe cei ce au pustnicit împreună cu dânsul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici și frați buni, Amfian și Edesie.

Acești sfinți au trăit pe vremea împăratului Maximian, frați din maică, din pământul Lidiei. Mergând ei la Berit, și de mucenicul Pamfil fiind învățați în dreapta credință, au stat înaintea stăpânitorului Urban. Și propovăduind Amfian, în priveliște, pe Hristos Dumnezeu, a fost bătut peste obraz și călcat de picioarele ostașilor, apoi ungându-i picioarele cu untdelemn le ardeau cu foc, și mai în urmă l-au spânzurat; așa încât se vedea sfântul cu totul umflat,

coastele fiindu-i zdrobite de multele lovituri ale picioarelor ostașilor, iar carnea de pe picioare arsă de foc. Dar rămânând în credința și mărturisirea lui Hristos, a fost aruncat în adâncurile mării și acolo s-a săvârșit; iar Edesie, la Alexandria cea din Egipt, fiind judecat a se necăji la minele de aramă. Și văzând pe guvernatorul Ieroclis că chinuiește pe creștini, necruțându-se pe sine, cu însăși mâna sa, a bătut pe acel stăpânitor, și pentru aceasta la multe chinuri a fost dat. Și fiind aruncat în mare, s-a săvârșit și a luat cununa muceniciei.

Sf. Mc. Amfian; Sf. Cuv. Tit; Sf. Mc. Edesie

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Policarp.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Grigorie cel ce în sânul Nicomidiei a sihăstrit, la anul 1240, și care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treia, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Nichita Mărturisitorul, egumenul Mânăstirii Midichiei.

Pururea-pomenitul părintele nostru Nichita, dorind încă din pruncie înfrânarea poftelor și curăția fecioriei, a locuit în munți, unde lucrând toată bunătatea, a crescut în cetatea liniștii, înălțându-se și de o parte și de alta. Și chivernisindu-se prin dumnezeiesc cuvânt, s-a arătat minunat iconom al sufletelor, și preot credincios al lui Dumnezeu. Fiind gonit de la turma sa de către luptătorii împotriva icoanelor, ca un închinător la dumnezeieștile icoane, a fost osândit la amare izgoniri. Și mulțumind întru toate, și arătându-se luptător iscusit, a călcat toată înșelăciunea cea stricătoare de suflet a luptătorilor împotriva icoanelor, și a făcut mulți mucenici cu îndemânarea și cu învățăturile sale. Drept aceea aprinzând îndoitele făclii, a mărturisirii și a nevoinței, a luat și cununile îndoite din mâna Domnului, către Care mutându-se, s-a odihnit.

Sf. Cuv. Nichita Mărturisitorul; Sf. Cuv. Iosif Iconograful (sinax. grec.)

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Elpidifor.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Diu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Vitonie.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Galic.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ilirie din Muntele Mirsiona.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Pavel Rusul, care a fost slobozit din robie și a suferit mucenicia în Constantinopol, la anul 1683, de sabie săvârșindu-se.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a patra, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Iosif, scriitorul de cântări.

Preacuviosul Iosif a fost din Eparhia Siciliei, din părinți cu numele Plotin și Agata. Era binecredincios și blând la obicei și îndeletnicindu-se pururea cu deprinderea dumnezeieștilor Scripturi. Încăpând patria lui în mâinile agarenilor, a mers cu maică-sa și cu frații săi la Peloponez, și de acolo la Tesalonic, unde s-a și călugărit și a intrat în nevoințele duhovnicești. Patul lui era pământul, așternutul lui o piele, iar haina lui proastă și sărăcăcioasă; hrana lui, puțină pâine, și băutură, apă. Sta în picioare toată noaptea la rugăciune și cu îngenunchere. Totdeauna avea cântări în rostul său, lucrul mâinilor sale era frumoasa scriere, iar când părăsea scrisul, avea citirea dumnezeieștilor Scripturi. Din acestea s-a făcut așa de blând și de înțelept, plecat, fără de răutate, întreg la minte, și câte urmează acestora. Având o bogăție ca aceasta de fapte bune, s-a hirotonit preot. Și în scurtă vreme s-a dus la Constantinopol cu sfântul Grigorie Decapolitul, cu care s-a închis în biserica sfântului mucenic Antipa, veselindu-se în grele petreceri, și în căile vieții pustnicești. Iar de vreme ce răsărise eresul cel hulitor de Hristos, al luptătorilor împotriva icoanelor, fericitul acesta încă a purces să meargă la Roma, rugat fiind de unii, și prinzându-l corăbiile barbarilor, l-au dus legat la Creta și l-au băgat în închisoare, unde a învățat pe toți calea mântuirii, și a scăpat pe mulți din mâinile diavolului. Arătându-i-se acolo oarecare om cu sfințită cuviință de la Mira Lichiei, i-a zis: «Iată, primește această cărticică»; și el, luând-o, citea și cânta acestea: «Grăbește, îndurate, și sârguiește ca un milostiv spre ajutorul nostru, că poți voind». Și această cântare, o minune! se făcu dimineața lucru aievea. Căci atunci murind Teofil ocrotitorul eresului, Biserica lui Hristos a dobândit iarăși podoaba și bunacuviință a cinstitelor icoane. Pentru aceasta atunci și cinstitul acesta Iosif fiind slobozit de la închisoarea din Creta, s-a dus la Constantinopol, și dobândind de la oarecine o parte din sfintele moaște ale sfântului apostol Bartolomeu, a făcut el împreună cu cinstitul Grigorie o biserică în numele apostolului. Pentru aceasta, aflându-se în grijă și în gândire multă, a-i împodobi praznicul cu cântări cuvioase și tropare, se ruga cu lacrimi și cu suspinuri, ca să dobândească darul acesta, pe care l-a și dobândit. Căci văzu un om înfricoșător, cu chip apostolesc, care ridică sfânta Evanghelie de pe sfânta masă, și o puse pe pieptul lui, și apoi îl binecuvântă. Aceasta a fost începătura dumnezeiescului dar. Căci de atunci și în urmă fără de trudă și prea lesne alcătuia sfințitele cântări, și le da celor ce cereau, încât socoteau unii cum că nu le scoate de la sine, ci le învață întâi de la alții, apoi le zice de rost, și așa le dă celor ce le pofteau. Dar nu era așa pricina, precum socoteau aceia amăgindu-se, ci era dat din dumnezeiescul dar a le izvodi. Drept aceea era de gurile tuturor lăudat, și de toți dorit și iubit, nu numai de cei simpli și de boieri, ci chiar și de împărații cei de atunci. Și a fost osândit la izgonire de Barda cezarul, unchiul împăratului Mihail, pentru că sfântul îl mustrase. Ci iarăși numai decât chemat din izgonire, își luă pe seama lui paza sfintelor vase ale sfintei biserici a lui Dumnezeu, fiind patriarh minunatul Ignatie. Și nevoindu-se pentru dreapta credință, a fost izgonit la Cherson. Iar după moartea lui Barda a fost liberat de acolo de Teodora împărăteasa, care a întărit Ortodoxia, și făcând laude multor sfinți, a răposat, și au fost îngropate cinstitele lui moaște la mănăstirea unde și acum se află.

Sf. Cuv. Zosima; Sf. Cuv. Gheorghe din Maleo

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Gheorghe din Maleo.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Fervuta, a slujnicii ei, și a tovarășelor lor.

Aceste sfinte au trăit pe vremea lui Sapor împăratul persan, surori fiind sfântului Simeon episcopul, care a suferit mucenicia în Persia, împreună cu alți o mie. Și fiindcă împărăteasa pătimea de oarecare boală, au fost clevetite acestea, că fac doctorii otrăvitoare. Prinse fiind, s-au înfățișat la arhimagul, și dezvinovățindu-se de prihana pusă asupra lor, spuneau că sunt creștine, și că nu este iertat creștinilor a face asemenea otrăvitoare lucruri. Socotindu-se acum lor îndoită vinovăția, adăugându-se pe lângă otravă și pricina credinței, li s-a dat hotărâre de moarte; și fiind întinse și legate de pari, de grumaji și de picioare, au fost tăiate în două cu fierăstrăul, bucățile lor fiind spânzurate pe lemne; trecând pe acolo împărăteasa, și-a luat vindecare, căci așa ziseseră pârâșii, că într-alt chip nu se poate vindeca, dacă nu va trece printre trupurile cele moarte ale sfintelor femei.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Puplie.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Platon egumenul Mânăstirii Studiților.

Tot în această zi, pomenirea a trei sfinți preacuvioși: Teona, Simeon și Forvin, care în pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Zosima, care a îngropat pe sfânta Maria Egipteanca.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Teona, care a sihăstrit în M-rea Pantocratorului, iar mai în urmă a ajuns episcop al Tesalonicului și care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincea, pomenirea sfinților mucenici Claudie, Diodor, Victor, Victorin, Papia, Serapion și Nichifor.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Teodul și Agatopod.

Din acești doi sfinți, Teodul era mai tânăr, iar Agatopod mai ajuns de vârstă, și amândoi erau din cetatea Tesalonicului. Pentru credința lui Hristos au stat înaintea stăpânitorului Faustin și neplecându-se a jertfi idolilor, ci credința lui Hristos neclintit păzind-o, au fost aruncați în adâncul mării și așa s-au săvârșit. Însă li s-a arătat lor ceea ce era să fie prin descoperirea mai înainte de sfârșit, căci li se părea amândurora, că au intrat într-o corabie care sfărâmându-se de întreitele valuri ale furtunii și cei ce împreună înotau pierzându-se, ei singuri scăpând, s-au suit peste un munte, care era înalt până la cer, arătând vedenia pătimirea lor cea mare și suirea lor la cer.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei Maicii noastre Teodora cea din Tesalonic.

Această cuvioasă Teodora, din tânără vârstă iubind pe Hristos, s-a lepădat de lume și ducându-se la chinovie, s-a tuns în schima monahală, și lucrând toate virtuțile, pe toate împreună le-a izbutit. Atâta ascultare și cinste a câștigat de la toate celelalte călugărițe și de la stareță, încât și după moarte a arătat că este vie. Căci viața sa păzind-o curată și neîntinată, a lăsat-o celorlalte surori ale mânăstirii, ca un stâlp însuflețit. După vreme nu puțină după adormirea ei, stareța mutându-se către Domnul, și aceasta curată și duhovnicească fiind, s-a făcut

Sf. Mc. Claudie; Sf. Teodora din Tesalonic; Sfânta Mc. Ipomoni – răbdare (sinax. grec.)

multă adunare la îngroparea ei. Căci erau şi din cei mai aleşi, şi popor mult adunat, cucernici monahi şi bărbaţi aleşi, şi s-a făcut slujbă după rânduială.

Deschizându-se mormântul în care de multă vreme zăcea cuvioasa Teodora, ca să fie pus aproape de ea trupul stareţei, s-a făcut o minune, pentru cei ce priveau, înspăimântătoare, iar pentru cei ce auzeau, uimitoare, căci locul era potrivit pentru privire. Şi toţi uitându-se au văzut cum Teodora care de multă vreme zăcea moartă, s-a strâns pe sine, şi, ca şi cum ar fi fost vie, a dat loc duhovniceştii sale maici, ca şi când îi aducea cinstire. Acest lucru străin văzându-l toţi cu înspăimântare strigau; Doamne miluieşte. Încă de atunci şi până acum, multe semne a făcut Dumnezeu, prin cuvioasa Teodora.

Tot în această zi, pomenirea sfinţilor mucenici Teodora şi Didim.

Pe vremea împărăţiei lui Diocleţian şi Maximian, ighemon fiind Eustratie în Alexandria, era prigoană asupra creştinilor. Deci atunci fiind prinsă fecioara Teodora a mărturisit pe Hristos înaintea tuturor, şi bătând-o au pus-o în închisoare. Şi trecând câteva zile, iarăşi scoţând-o la cercetare, a fost închisă într-o casă de desfrâu. Şi trimiţând stăpânitorul la ea tineri desfrânaţi, aceştia năvăleau asupra ei; iar sfânta se ruga lui Dumnezeu. Din rânduială dumnezeiască s-a aflat acolo, un mai-mare prevestit tânăr cu numele Didim, ce era îmbrăcat cu straie ostăşeşti, şi dezbrăcându-şi hainele sale le-a dat fecioarei de le-a îmbrăcat, împreună şi armele sale. După ce le-a îmbrăcat fecioara, cu sfătuirea lui Didim a ieşit din casa de desfrâu, şi aşa s-a păzit neprihănită şi curată mulţumind lui Dumnezeu. Intrând unul din acei desfrânaţi în casa de desfrâu şi aflând în loc de fecioară pe Didim acolo şezând, a rămas înspăimântat, şi cugeta întru sine zicând; Au doară Hristos poate să prefacă fecioarele în bărbaţi? Cel ce a intrat a ieşit, iar fecioara unde este? căci auzind eu, oarecând, că Hristos a prefăcut apa în vin, basm socoteam aceasta, iar acum mai mare minune văd. Acestea cugetând acela, văzând Didim că este cuprins de nedumerire, a mărturisit întâmplarea, că adică el singur a fost lucrătorul acestui lucru, şi că de voieşte, să vestească stăpânitorului, adăugând că el aşteaptă încă acolo, stând în locul fecioarei, căreia el i-a dat drumul din casa de desfrâu fără temere. Acela a spus, şi îndată Didim a fost înfăţişat la judecata stăpânitorului, care i-a zis: «Cum ai îndrăznit să faci acest lucru?» Şi sfântul i-a răspuns: «Creştin fiind, şi bine ştiind a neguţători, cu o pricină două cununi mi-am dobândit, una adică am răpit pe fecioara din mâinile voastre cele păgâneşti, curată pe ea păzind-o, şi alta, că şi eu m-am mărturisit vouă că sunt creştin». Şi stăpânitorul a zis: «Pentru cutezarea ta aceasta, poruncesc să ţi se taie capul; iar pentru că crezi în Hristos, şi nu jertfeşti zeilor, poruncesc ca trupul tău să fie topit în foc». Şi sfântul a zis: «Bine este cuvântat Dumnezeul meu, Care n-a trecut cu vederea lucrarea mea». Şi ducându-se la locul de chinuire după ce a făcut rugăciune, i s-a tăiat capul; şi sufletul său s-a înălţat la cer, iar trupul său a fost dat focului. Iar oarecare creştini, adunând cinstitele lui moaşte ce au rămas din foc, le-au îngropat cu cinste.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Termu.

Tot în această zi, pomenirea sfintelor femei; Stăpâna şi Slujnica.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Pompie.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Zinon, care cu smoală fiind uns şi în foc băgat şi cu suliţa fiind pătruns, s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea sfinţilor mucenici; Maxim şi Terentie.

Tot în această zi, pomenirea sfinţilor cinci mucenici cei din Lesbos.

Tot în această zi, pomenirea sfântului nou mucenic Gheorghe, care s-a nevoit în noul Efes, în anul 1801 şi care prin sabie s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a şasea, pomenirea celui între sfinţi părintelui nostru Eutihie, patriarhul Constantinopolului.

Acest între sfinți părintele nostru, și marele arhiereu Eutihie, a fost pe vremile împărăției marelui Iustinian, din Frigia, dintr-un sat ce se cheamă Tiacomi. Fiind crescut lângă Isihie preotul, moșul său, care se învrednicise pentru dragostea ce avea către Dumnezeu a face minuni, și fiind botezat de dânsul la biserica din Augustopole, unde slujea moșul său, era păzitor de sfinte vase. Nevoindu-se la sfințitele cuvinte, și înaintând în adâncul cunoștinței Scripturilor, a fost chemat de cel ce era atunci episcop al Amasiei, și tuns citeț în biserica preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ce se află în locul numit Urvichia, apoi a fost hirotonit diacon și preot, și s-a dus la mânăstirea, ce era făcută de Meletie și Seleuchie arhiereii Amasiei; acolo a devenit monah, și apoi a ajuns arhimandrit.

Întrunindu-se Sfântul Sinod al cincilea a toată lumea de împăratul Iustinian, s-au adunat de pretutindenea arhierei; iar arhiereul Amasiei, întâmplându-se a fi bolnav, n-a putut îndrăzni a călători, ci a fost trimis fericitul acesta Eutihie, să fie în locul lui plinitor. Acesta mergând la Constantinopol și dând dovada virtuții și înțelepciunii sale, și la întrebările ereticilor și la răspunsuri arătându-se luminat în cele ce-i înfrunta, și dovedind cu Scriptura că se cade a anatematiza pe eretici, a tras pe toți, chiar și pe împăratul spre dragostea lui, atâta cât și Mina preasfântul patriarh a zis, din descoperire dumnezeiască, că acesta avea să fie urmaș în locul lui. Și peste puțină vreme mutându-se către Domnul patriarhul Mina, a trimis împăratul de a adus pe sfântul din Amasia, și l-a așezat arhiereu al acelei luminate și mari cetăți, cu votul și cu judecata arhiereilor și a tot poporul, și plinirea Bisericii. Iar diavolul, semănătorul zizaniilor, nesuferind a vedea așezarea și bunăstarea Bisericii lui Hristos, ispitea a o clinti prin dogme putrede, ca și cu niște meșteșuguri, până a îndemnat și pe unii a huli, plecându-i cu chip de bunăcredință, cum că trupul luat de Hristos din sfânta Fecioară mai înainte de patimă era nestricăcios.

Și alăturându-se împăratul Iustinian la acea păgânească dogmă, a pogorât din scaun pe marele Eutihie, și l-a gonit pentru că înfrunta hulele ce se scorniseră. Și mergând la Mânăstirea Amasiei, căci acolo era izgonit, petrecea sihăstrește; și arătând multe lucruri de minuni, și-a luat iarăși scaunul, făcând 12 ani la izgonire. Murind Iustinian, și luând împărăția Iustin și Tiberie, a fost primit sfântul de cei mai de frunte ai Sfatului cu luminată primire, și contenind cu rugăciunea sa stricăciunea și omorul ce se făcea între oameni în Constantinopol, și ținând sfânta Biserică timp de 24 de luni după chemarea din izgonire, s-a mutat către Domnul, proorocind mai înainte împăratului Tiberie pentru împărăție. Apoi mergând să-l vadă, i-a spus și de sfârșitul lui, care i s-a și întâmplat, că după moartea sfântului a trăit patru luni, și a lăsat și el trupul. Iar moaștele sfântului Eutihie au fost îngropate în altarul bisericii sfinților apostoli la temelia sfântului prestol, unde zac sfintele moaște ale lui Andrei și Timotei și ale lui Luca, apostolii.

Tot în această zi, pomenirea sfinților 120 de mucenici din Persida.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei Platonida.

Tot în această zi, pomenirea sfinților doi mucenici cei din Ascalon, care s-au săvârșit, fiind îngropați în pământ până la brâu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Grigore Sinaitul, care a sihăstrit la anul 1310, și care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Grigorie cel ce a sihăstrit în munții

Sf. Ierarh Eutihie al Constantinopolului; Sf. Cuv. Grigore Sinaitul; Sf. Cuv. Platonida

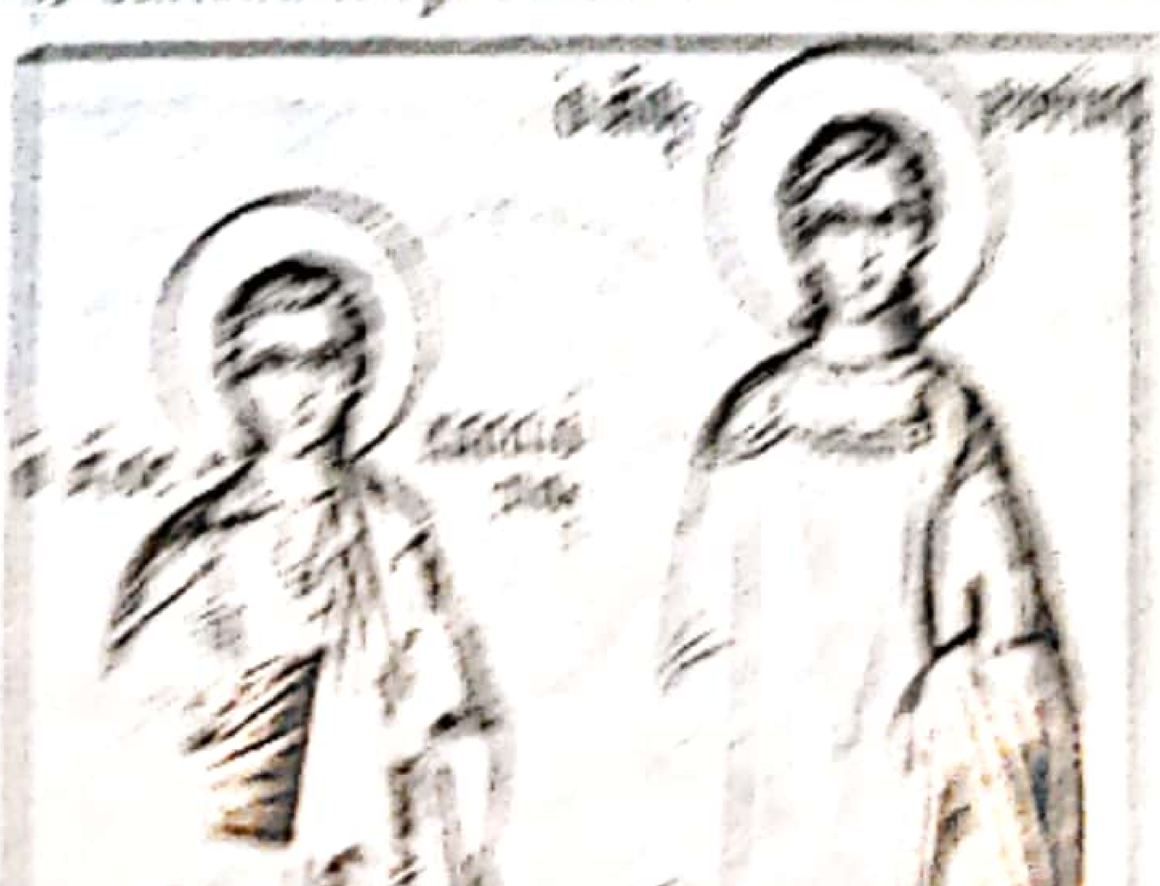
marii Lavre a Atonului la anul 1308, şi care în pace s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a şaptea, pomenirea sfântului mucenic Calliopie.

Acest sfânt mucenic a fost pe vremea împăratului Maximian, fiu al Teocliei, învăţat în credinţa lui Hristos şi era din Perga Pamfiliei, crescut lângă maică-sa cu dreapta credinţă şi nevoindu-se cu dumnezeieştile Scripturi. Fiind pornită prigoană asupra creştinilor, întărindu-se pe sine, şi luând învăţături şi sfătuire de la maică-sa, ca să moară pentru mărturisirea lui Hristos, s-a dus însuşi, nechemat, la guvernatorul Maxim în cetatea lui Pompie, şi propovăduind înaintea lui numele lui Hristos, a fost legat cu oasele mâinilor îndărăt şi bătut cu plumb, întins pe o roată, şi ars dedesubt cu foc. Dar arătându-se îngerul Domnului, a oprit roata, şi focul s-a stins şi s-a arătat îngerul cu groază, pentru cei ce-l priveau. Iar pe sfântul l-au luat şi l-au băgat în temniţă cu carnea sfărâmată, unde intrând maică-sa, îi ştergea sângele de pe răni. Şi, împărţindu-şi ea toată averea la săraci, şi iertându-şi robii şi roabele, care erau până la 550 cu toţii, s-au alăturat fiului ei şi cântau împreună. Iar la miezul nopţii s-a făcut lumină în temniţă, şi a venit glas de sus, care fericea îndrăznirea şi mărturisirea mucenicului, care mai vârtos se înălţa spre lupte. Deci rămânând întru aceasta neclintit, a fost osândit să fie răstignit; şi a devenit părtaş la patimile Stăpânului, nu numai cu chipul morţii, ci şi cu vremea în care se întâmplau acestea, fiindcă era în sfânta Joia cea mare, înaintea Învierii lui Hristos, Dumnezeului nostru. Răstignindu-l cu capul în jos, că şi maică-sa poftise aceasta, dând încă şi cinci galbeni de aur chinuitorilor pentru aceasta; a doua zi, în Vinerea cea mare, la trei ceasuri şi-a dat sufletul lui Dumnezeu. Iar după ce l-au pogorât de pe cruce a căzut maică-sa peste dânsul şi, leşinând, şi-a dat şi ea sufletul, şi a fost îngropată cu sfântul mucenic şi fiul ei la un loc.

Sf. Mc. Calliopie; Sf. Mc. Rufin Diaconul

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinţi părintelui nostru Gheorghe Episcopul Mitilenei.

Acest sfânt, din mică vârstă iubind pe Hristos, s-a călugărit. Şi plinind tot felul de virtute, a câştigat mai mult decât alţii smerenie. Şi fiind foarte milostiv, a fost înălţat în scaunul Mitilenei. Întru care bine vieţuind, şi biruind cu multa înţelepciune pe luptătorii împotriva icoanelor, şi făcându-i a-şi cunoaşte rătăcirea, şi măcar că se afla în trup, dar pentru covârşitoarea sa cumpătare cu îngerii se aduna, s-a mutat din viaţa aceasta. Şi dăruind izvor de minuni din dumnezeieştile sale moaşte, este vrednic a fi iubit de toţi.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Rufin diaconul.

Tot în această zi, pomenirea sfintei muceniţe Achilina cea nouă, care cu mâinile înapoi legate şi cu pântecele pusă pe foc s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea sfinţilor două sute de mucenici cei din Sinope, care s-au săvârşit prin sabie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a opta, pomenirea sfinţilor apostoli din cei 70: Irodion, Agav, Ruf, Flegon, Asincrit şi Ermia.

Dintre acești sfinți apostoli, Irodion, de care pomenește marele apostol Pavel, a slujit tuturor sfinților apostoli. După acestea a fost hirotonit de dânșii preot, apoi episcop al cetății Neon Patron, și învățând pe mulți păgâni și întorcându-i la credința lui Hristos, fiind zavistuit de iudei, a pătimit multe. Că mergând la dânsul închinătorii la idoli, întâi l-au bătut foarte rău, și i-au zdrobit gura cu pietre, apoi zdrobindu-i capul cu lemne, pe urmă l-au junghiat cu cuțitul. Iar Agav, care a luat brâul sfântului Pavel, și și-a legat mâinile și picioarele, atunci așa a proorocit, zicând: «Acestea zice Duhul cel Sfânt: pe omul al cărui brâu este acesta, așa îl vor lega în Ierusalim iudeii, și-i vor bate cu răni», ceea ce s-a și întâmplat, că nu numai l-au legat, ci au ispitit a-l și omorî. Și după aceea acest Agav a propovăduit în partea lumii, ce i-a venit. Iar Ruf, de care pomenește și apostolul în Epistola către Romani, a fost făcut episcop cetății Tebei, care este în Grecia. Asemenea Flegon și ceilalți propovăduiau pretutindenea în lume Evanghelia și întorceau pe necredincioși la credința cea adevărată. Aceștia dar fiind pedepsiți în multe feluri toți întru o zi omorâți de iudei și de păgâni întru Domnul s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Celestin papă al Romei.

Acest sfânt, era pe vremea lui Teodosie cel Tânăr în Biserica Romei celei vechi, bine sporind cu viața și cu cuvântul. Prin care s-a învrednicit și de scaunul arhieresc, mutându-se din viață papa Zosima. Deci acest Celestin, zicând și făcând toate pentru Tradițiile apostolești și părintești, a caterisit pe răucredinciosul Nestorie, mustrându-l prin epistolă, și lepădând hulele lui cele urâte împotriva lui Dumnezeu, și făcându-se împreună-lucrător cu fericitul Chiril, la caterisirea aceluia, și multe alte isprăvi lucrând vrednice de cuvânt și de pomenire, s-a ridicat cu pace din cele de aici, și s-a mutat la viața cea neîmbătrânitoare și fericită.

Sf. Ap. Ruf; Sf. Ierarh Celestin; Sf. Ap. Agav

Tot în această zi, pomenirea sfântului Pavsilip, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noul mucenic Ioan Corăbierul, care a suferit mucenicia în ostrovul Cos la anul 1669, și care prin foc s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a noua, pomenirea sfântului mucenic Eupsihie cel din Cezareea.

Acest sfânt a fost din Capadochia, și având viață curată fără prihană, și-a luat femeie după lege. Înfierbântându-se de dumnezeiască râvnă și, luând cu dânsul pe mai mulți creștini, a sfărâmat din temelie capiștea, ce se cheamă a norocului, la care cu totul se dăduse Iulian Para-

Sfântul Mucenic Eupsihie

vatul, aducând în toate zilele jertfe. Și dacă s-a vădit lucrul, fără de zăbavă a poruncit a izgoni pe toți creștinii și a fi dați la multe feluri de chinuri, iar muceniculul Eupsihie, întrucât era vinovat de o faptă ca aceasta, să i se taie capul; și așa s-a luat sfârșitul vieții sale.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Vadim Arhimandritul și a celor șapte ucenici ai lui.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici cei ce s-au săvârșit în robie în Persida.

Sapor împăratul persienesc, pe la al 53-lea an al împărăției sale, venind asupra pământului romanilor, a stăpânit cetatea numită Vizada. Omorând pe ostașii de acolo, și pe cei ce puteau purta arme, pe cealaltă nerăzboinică gloată, împreună cu bătrânii, copiii și femeile, pe episcopul Iliodor, și pe Disa și pe Maniav prezbiterii, și pe toți cei ai clerului i-a lăsat în pace. Când fu aproape de sfârșit, episcopul Iliodor a hirotonisit în locul său, pe prezbiterul Disa. Și înălțându-se de către cei bisericești obișnuita doxologie, mai marele vrăjitor Adelfor, a înștiințat pe Sapor, că creștinii lăsați în pace de el, înaintând pe Disa, hulesc asupra împăratului și asupra credinței lui. Atunci din porunca împăratului au fost aduși trei sute de bărbați, și neplecându-se a aduce cinste soarelui și focului, li s-au tăiat capetele. Din care 25 de iubitori de viață, spre pierzarea lor, s-au alipit de împăratul și au alergat la el, plecându-se lui. Însă unul cu numele Avdiisus, neprimind rană de moarte, nu a murit împreună cu ceilalți. Care în urmă bărbătește propovăduind cuvântul lui Dumnezeu, oarecare păgân năvălind asupră-i, l-a omorât cu sabia, și a primit tăierea cu plăcere. Căci se necăjea și suspina, rămânând singur cu cei împreună mucenici.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Avdiisus, care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a zecea, pomenirea sfinților mucenici Terentie, African, Maxim, Pompie și alți 36, care erau soții fericitului Zenon, ai lui Alexandru și ai lui Teodor.

Acești sfinți mucenici au fost din Africa în anii împăratului Deciu și a guvernatorului Fortunian. Și ieșind porunca să se lepede toți de credința lui Hristos, iar cei care se vor ține de ea, și n-ar vrea să se plece împăratului, să fie chinuiți în tot chipul. Văzând acești 40 că mulți alunecau și mergând la rătăcire, se vorbiră între ei și se uniră a sta împotrivă bărbătește, și să se îmbărbăteze bine cu vitejia sufletului și a trupului pentru mărturisirea lui Hristos, aducând aminte unul altuia cuvintele lui Hristos, care îndemnau pe credincioși spre mărturisire. Și stând ei de față înaintea guvernatorului Fortunian propovăduiră puterea lui Hristos, și neputința chipurilor celor fără de simțire, ce se cinsteau de păgâni, iar guvernatorul a poruncit să fie băgați în temniță. Și trimițând ca să aducă pe soții fericitului Zenon și ai lui Alexandru și Teodor, care și mai înainte veniseră la cercetare, îi îndemnau ca să se despartă de credința lui Hristos și să se închine la idoli. Însă ei stând împotrivă și arătând statornicia credinței din cuvintele lor, au fost supuși la felurite și nenumărate chinuri, în mai multe rânduri. Dar ei în aceste chinuri s-au îndulcit de ajutorul cel de la Dumnezeu, căci au căzut legăturile de pe dânșii prin arătare de îngeri, și îndulcindu-se și de hrană, iarăși au stat de față înaintea guvernatorului, cu suflet viteaz; și chinuindu-i cu strujirea, i-au dat la fiare să-i mănânce, însă nici una nu s-a atins de ei.

Sf. Mc. Terentie, African, Maxim, Pompie și alți 36

Pierzând guvernatorul nădejdea cea pentru dânșii, a poruncit de le-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea sfintei proorociţe Olda.

Tot în această zi, pomenirea sfinţilor mucenici Iacov preotul și Aza diaconul.

Acești sfinţi au fost pe vremile lui Sapor împăratul persienesc; Iacov era din satul numit Farnata, iar Aza din satul ce se numia Vitniora. Fiind prinși, și înfăţișaţi la Ahoshargan întâiul vrăjitor, și în priveliște mărturisind pe Hristos, le-au turnat pe nări muștar cu oţet; apoi au fost bătuţi, și fiind spânzuraţi sus, goi și fără de acoperământ, îngheţau de răceala nopţii. Apoi mai în urmă fiind pogorâţi, și neplecându-se a jertfi soarelui și focului, din porunca stăpânitorului li s-au tăiat capetele; și așa purtătorii de cununi s-au suit în ceruri.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noul mucenic Dima, care a suferit mucenicia în Smirna, la anul 1363 și care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea sfântului sfinţitului mucenic Antipa, episcopul Pergamului.

Sfântul Ierarh Antipa al Pergamului

Acest sfânt a fost în zilele împăratului Domiţian, într-o vreme cu sfinţii apostoli, de care a și fost hirotonit episcop al Bisericii Pergamului Asiei, când Cuvântătorul de Dumnezeu și Evanghelist Ioan era izgonit la Patmos, precum scrie și în epistola sa, numindu-l pe acesta preot credincios și mucenic. Deci sfântul Antipa, fiind foarte bătrân, păstorea și ocârmuia turma lui Hristos cu toată pioasa petrecere; pentru aceea a și fost prins de închinătorii la idoli.

Stând înaintea guvernatorului, se silea acesta să-l plece cu cuvinte, ca să se lepede de Hristos, zicând că lucrurile cele mai vechi sunt mai cinstite; iar cele noi și de curând ivite sunt mai necinstite, și cum că legea păgânilor este veche, iar credinţa creștinilor s-a început în urmă, și de puţini oameni este primită. La care sfântul a răspuns împotrivă, aducând ca exemplu istoria lui Cain, care are atât de mare vechime și totuși nu se cuvine a fi urmată de către credincioși. Din aceste cuvinte pornindu-se guvernatorul cu mânie, a poruncit să bage pe mucenic la acea măiestrie de aramă, ce era făcută în chip de bou, în care rugându-se sfântul mult la Dumnezeu, și lăudând puterea Lui cea mare, și mulţumind pentru că s-a învrednicit a pătimi pentru El, și rugându-se pentru cei ce-i vor face pomenirea, ca să fie feriţi nepătimitori de chinuri și de alte boli, se ruga și pentru iertarea păcatelor, și pentru milă la viitoarea judecată. Și dobândindu-și cererea, s-a mutat către Domnul. Și a fost îngropat în biserica din Pergam.

Și se face amintirea lui în preacinstita biserică a sfântului și întru tot lăudatului apostol Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei Trifinei celei din Cizic.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Farmutie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

Tot în această zi, pomenirea sfântului ierarh Calinic de la Cernica.

Acest fericit părinte Calinic s-a născut în orașul București, în ziua de 7 octombrie 1787, din părinţi români, temători de Dumnezeu și a primit la Sfântul Botez numele de Constantin. Când avea vârsta de 20 de ani, tânărul Con-

stantin din îndemn lăuntric și-a îndreptat pașii către Mânăstirea Cernica, din apropiere, unde a fost primit cu dragoste părintească de staretul Timotei.

După un an de ascultare duhovnicească și de curate osteneli, a fost tuns în călugărie, schimbându-și numele în Calinic. Peste o lună apoi s-a învrednicit a fi hirotonit ierodiacon.

În Mânăstirea Cernica a viețuit sfântul Calinic 43 de ani, nevoindu-se zi și noapte, în post și rugăciune, în muncă și smerenie, în răbdare și dragoste. Drept aceea, după cinci ani de slujire în treapta diaconiei, a primit și sfințitorul dar al preoției, iar după alți cinci ani, cu glas de obște a fost ales de sobor stareț al chinoviei de la Cernica, pe care a cârmuit-o cu multă iscusință timp de 31 de ani, săvârșind multe fapte încununate de laudă.

În anul 1850, preacuviosul Calinic a fost ales și sfințit episcop al Râmnicului, unde a săvârșit mari fapte și a împlinit multe din lipsurile acestei eparhii. Cu nespusă râvnă și osteneală a zidit din temelie biserica Episcopiei, împodobind-o cu zugrăveală și odoare scumpe și a dat viață nouă tiparniței bisericești, scoțând la lumină multe cărți de slujbă și de zidire sufletească. Dorul de viață schimnicească l-a îndemnat atunci să zidească o biserică la Schitul Frăsinei, cu toate chiliile dimprejur, pentru adăpostirea părinților dornici să petreacă viața sihăstrească după pravila călugărilor din Muntele Atonului, statornicită aici de acest fericit ctitor.

Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica

Sfântul Calinic a păstorit în scaunul de la Râmnic vreme de peste 16 ani, după care, simțindu-se slăbit de bătrânețe și bolnav fiind, a venit iarăși la Mânăstirea Cernica, unde a mai trăit aproape un an, mutându-se către Domnul în ziua de 11 aprilie 1868. A fost îngropat, după a sa dorință, în tinda bisericii Sf. Gheorghe.

Cât timp a viețuit pe pământ, sfântul Calinic a dus o viață aleasă și plăcută lui Dumnezeu. Călugăr fiind, s-a supus întru totul rânduielilor vieții mânăstirești, trăind în sărăcie și în aspră înfrânare. Cei ce l-au cunoscut spun că avea trup firav și era senin la față. Umbla cu capul mereu plecat, vorbea domol și liniștit, iar la fire era nespus de bun, milos și darnic față de toți.

Acest fel de viață a făcut din el un vas ales al Domnului, împodobit fiind și cu darul facerii de minuni, precum se arată în viața sa, tămăduind bolnavi, cunoscând gândurile ascunse ale oamenilor, sfârșitul lor și chiar pe al său. Apoi a fost mângâiere pentru săraci și văduve, căci tot ceea ce a agonisit a împărțit cu milostivire întru faceri de bine.

Încă și azi mult ajutor și mare folos sufletesc dobândesc toți cei ce cu credință năzuiesc către acest smerit ales al Domnului.

Cu ale cărui sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăsprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Vasile Mărturisitorul, episcopul Pariului.

Acest sfânt Vasile, pentru covârșitoarea sa virtute și cea de Dumnezeu plăcută viață, a fost făcut episcop al Pariului pe vremea nelegiuiților hulitori de icoane. Acesta, după dumnezeiescul Pavel, pentru că nu se unea cu luptătorii împotriva icoanelor și nu iscălea lepădarea sfintelor icoane, și-a săvârșit toată viața în prigoane, suferințe și necazuri; izgonit fiind și umblând din loc în loc, ajutând și întărind dogmele părintești, urând adunările celor rău-credincioși, și iubind dreapta credință. Pentru aceasta slujind în toate lui Dumnezeu, și plăcut arătându-se până în sfârșit, în pace a adormit.

În această zi, la anul de la zidirea lumii 6450, s-a adus cinstitul brâu al preasfintei stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu, de la Episcopia Zila, la cetatea împărătească, în zilele împăraților Constantin și Romano Porfirogeneții, la anul de la Hristos 919. Și după aceea s-a mutat în sfânta raclă din Halcopration, în treizeci și una de zile ale lunii august.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei maicii noastre Antusa, fiica împăratului Constantin Copronim.

Această sfântă de multe ori fiind silită de tatăl ei ca să se însoțească cu bărbat, nu s-a plecat; iar după moartea lui, împărțind toată averea ei la săraci și bisericilor și la sfintele case, s-a făcut maică a multor săraci și ocrotitoare a văduvelor. În mai multe rânduri, prin multe îndemnări fiind silită de împărăteasa cea ortodoxă Irina, ca să petreacă, și împreună să împărățească cu ea, nici cum n-a primit; ci câte zile a locuit la palat, pe din afară adică era îmbrăcată cu haină împărătească, iar pe dinăuntru avea haină de păr. Băutura îi era apă și hrana sihăstrească, cu ochii plini de lacrimi, și cu cântare de laudă în gură. Pentru care a și intrat în viața monahicească, fiind tunsă de mâna sfântului Tarasie, în mânăstirea ce se numea a Bunei-înțelegeri, și de atunci nici ea n-a ieșit din mânăstire, nici alta din surori. Ea nu s-a despărțit de slujba bisericii, nu s-a socotit obosită, nu a împuținat rugăciunea. Ochii ei niciodată nu s-au oprit din lacrimi, smerenia ei era

Sfântul Ierarh Vasile Mărturisitorul; Sfântul Cuv. Acachie cel Nou; Sfânta Antusa

nemăsurată, slujea tuturor surorilor, împodobea biserica, căra apă, la masă sta în picioare și slujea. Așa făcând în toată vremea vieții sale, s-a mutat împreună cu roadele virtuților ei la Dumnezeu, fiind de 32 de ani.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Dimi și Protion.

Tot în această zi, pomenirea sfinților trei mucenici Mina, David și Ioan.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Acachie cel nou care la sfântul Munte în Schitul Cavsocaliviului a sihăstrit, la anul 1730, și care în pace a adormit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treisprezecea, pomenirea sfințitului mucenic Artemon.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Dimitrie Peloponisiul, care s-a nevoit la anul 1803.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Maxim, Cvintilian și Dada.

În zilele împăraților Maximilian și Diocleţian, fiind prinși sfinții aceștia în satul Oxivia, au fost duși la Tavrichie și Gaiu. Și guvernatorii stând la cercetare, și sfinții mărturisind pe Hristos, au fost băgați la închisoare; iar când dormeau ei a venit diavolul semuindu-le lor cele dimpotrivă; și după ce s-au sculat ei au stat la rugăciune, întărindu-se unul pe altul, și venind îngerul Domnului i-a făcut pe ei îndrăzneți. Iar după ce s-a făcut ziuă, sculându-se ei și foarte silniciți fiind de rău-credincioși, nu s-au lepădat de Hristos, ci în chip limpede și cu îndrăzneală mărturisindu-L Dumnezeu adevărat și Făcător al totului, au fost bătuți cumplit și puși la închisoare; apoi mai în urmă, împreună cu ceilalți fiind cercetați li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Elefterie Persul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Teodosie.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Zoil.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Martin Mărturisitorul, papă al Romei.

Acest sfânt a trăit pe vremea împărăției lui Constantin, cel poreclit Pogonat, adică bărbosul, care Constantin a fost ucis în baia Dafnei în Sicilia, lovit în cap cu un vas. De aceea pentru dreapta lui credință, trimițând împăratul a adus de la Roma în capitală cu sila pe fericitul acesta, care a pătimit multe necazuri la mergerea și la întoarcerea sa. Și fiind împăratul tot una și la un gând cu eresul monoteliților, și punându-l în legături, ca și cum ar fi fost făcător de rele, l-au pus la închisoare; după aceea l-au trimis în surghiun la orașul Cherson, unde săvârșindu-și rămășița vieții ca un luptător, s-a mutat către Domnul.

Sfântul Ierarh Martin, papă al Romei

Tot în această zi, pomenirea sfinților mărturisitori episcopi de Apus: Serghie, Pir și Teodor, care au fost împreună cu sfântul Martin.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Ardalion glumețul.

Acest sfânt a fost pe vremea împăratului Maximian, aflându-se prin teatre și făcând schimele unuia și altuia, și fățărnicindu-se, arăta patimile și întâmplările celorlalți. Fiindcă odată a socotit să se fățărnicească, arătând împotrivirea creștinilor către tirani în vremea muceniciei, pentru aceasta s-a spânzurat singur, și se zgâria; ca și cum nu voia să aducă jertfă zeilor. Poporul văzând acestea plesnea cu mâinile, și lăuda prefacerea lui cea iscusită și vitează. Atunci Ardalion a strigat cu glas mare către popor ca să tacă, și așa s-a mărturisit pe sine că este adevărat creștin. Guvernatorul iarăși l-a sfătuit să-și prefacă socotința, dar el nevrând, și rămânând în credința lui Hristos, a fost aruncat într-un cuptor ce era ars cu foc, și așa săvârșindu-se a primit cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Tomaida.

Această sfântă Tomaida s-a născut în Alexandria, și bine fiind crescută și învățată de părinții săi, a fost însoțită cu bărbat și era în casa bărbatului său, cu multă credință, și petrecea cu întreagă înțelepciune și cinste. Și viețuia împreună cu ei și trupescul părinte al tânărului, care luase luiși noră pe Tomaida. Într-una din zile, neaflându-se acasă fiul său, pierzătorul de suflete diavol, a băgat în bătrânul cuget de ocară împotriva nurorii sale, și cugeta să se împreuneze cu tânăra, în toate chipurile uneltind spre împlinirea scopului său. Însă fericita Tomaida, mult sfătuind și rugând pe bătrânul, nimic nu isprăvea; căci întunecat cu mintea de diavol, luând sabia fiului său, și lovind pe tânăra foarte tare a tăiat-o în două; și ea și-a dat sufletul Domnului, și s-a făcut muceniță pentru întreaga ei castitate; iar bătrânul, îndată pierzându-și vederile, umbla prin casă orb. Și mergând oarecare spre aflarea fiului său, au aflat pe tânăra zăcând moartă pe pământ și bătrânul se purta orb încoace și încolo, rătăcind prin casă; acesta întrebat ce este aceasta ce se vede, a descoperit adevărul și mustrându-se pe sine, că cu mâna sa a făcut ucidere, adăugând încă și rugându-se ca să fie dus de el la guvernator și să-și primească osânda. Aceștia plecându-se l-au dus la guvernator și cunoscându-se adevărul, din porunca lui s-a tăiat capul bătrânului. Înștiințat fiind de acestea ava Daniil de la schit s-a coborât la Alexandria, și luând moaștele sfintei, le-a dus la schit, și le-a așezat în cimitirul său, pentru că sfânta s-a nevoit prin sânge și s-a săvârșit pentru cu-

rație. Și un oarecare din schit, fiind stăpânit de pofta desfrâului, s-a dus la mormântul fericitei, și luând untdelemn din candela ei și ungându-se, luând încă și binecuvântarea ei, când s-a arătat lui în vis, deșteptându-se s-a izbăvit de patimă. De atunci și până astăzi frații din acel schit au mare ajutor pe fericita Tomaida în luptele împotriva trupului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincisprezecea, pomenirea sfinților apostoli, din cei șaptezeci, Aristarh, Pud și Trofim.

Aceștia au fost din cei șaptezeci de ucenici și urmau marelui apostol Pavel, propovăduind și răupătimind împreună cu dascălul lor toate prigoanele lui; iar după moartea lui li s-au tăiat și acestora capetele de Neron. Acestea le-a lăsat scrise în limba latinească a tot fericitul Dorotei mergând la Roma. Și nu numai de aceștia, ci și de alți apostoli și de mulți sfinți și de prooroci a făcut istorisire; că era sfântul pentru iscusința firii sale foarte învățat și de multe științe ca nimeni altul.

Sfântul Nou Mucenic Dimitrie (13 april.); Sfânta Muceniță Tomaida (14 april.); Sfinții Apostoli Aristarh, Pud și Trofim

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Crescent cel din Mira Lichiei.

Acest sfânt a fost din Mira Lichiei, de neam strălucit, înaintat în vârstă. Văzând că păgânătatea se semețește, și legea idolilor se înalță, și pe mulți supuși sub robia rătăcirii, de se închinau la cele fără de suflet, el intrând în mijlocul lor, îi îndemna să părăsească deșertăciunea și să se întoarcă spre Dumnezeul, cel cinstit de creștini ca un făcător al tuturor și a toată suflarea și de viață dătător. Iar guvernatorul numindu-l pe sfânt becisnic și nenorocit, că însuși de bunăvoia lui și-a ales a ajunge la torturi, sfântul zise că mai mare fericire și cinste este a pătimi cineva pentru Hristos. Și întrebându-l de soartă, de patrie și de nume, el pentru toate zicea că este creștin. Și nevrând nici de formă să dea cinstire idolilor, cum îl sfătuia guvernatorul la toate, ci mărturisea și zicea că nu poate trupul să facă alta decât ceea ce vrea sufletul, de care trupul este ocârmuit. De aceea a fost supus la chinuri în timpul cărora și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Sfântul Mucenic Crescent; Sf. Ier. Leonid și Sf. Mc. Pavsolipie (sinax. grec.)

Tot în această zi, pomenirea sfințitelor mucenițe Vasilisa și Anastasia.

Aceste sfinte erau din marea cetate Roma, de bun neam și bogate, ucenițe fiind ale sfinților apostoli. După sfârșitul cărora, adunând noaptea sfintele lor moaște, și îngropându-le, au fost pârâte la Neron împăratul, care le-a pus întâi la închisoare. Apoi fiind scoase, și spunând

ele că rămân întru mărturisirea lui Hristos, au fost spânzurate, și li s-au tăiat sânii și mâinile și picioarele și limbile și la sfârșit li s-au tăiat și capetele de sabie.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Leonid episcopul Atenei.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Teodor preotul și Pavsolipie.

Tot în această zi, cea întru Pasha Domnului Duminica Slăbănogului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaisprezecea pomenirea sfintelor mucenițe fecioare Irina, Agapi și Hionia.

Pe vremea în care s-a tăiat capul mucenicului Hrisogon de către Dioclețian pentru mărturisirea în Hristos, aproape de iezerul unde locuiau aceste trei surori: Agapi, Irina și Hionia cu un oarecare Zoil, rob al lui Dumnezeu, arătatu-s-a Hrisogon lui Zoil în vis, zicându-i că sfânta Anastasia va să ia parte la luptă cu acele trei surori, și cu dânsul să-și săvârșească nevoința muceniciei. Dacă a aflat acestea, a urmat sfânta după Zoil, și a intrat la sfinte, și le-a săr rutat; și le slujea apoi. Aflând aceasta Diocleţian a trimis de le-a adus și le-a dat pe seama domnului țării de le-a chinuit și iarăși au fost date pe seama altui domn, anume Sisinie, care pe Agapi și pe Hionia le-a ars în foc, iar sfintei Irina, unul din slujitori întinzându-și arcul și săgetând-o, i-a adus sfârșitul.

Sfintele Trei Mc. Fecioare: Irina, Agapi și Hionia

Tot în această zi, pomenirea sfinților Filic episcopul, Ianuarie preotul, Furtunat și Septemin.

În al optulea an al împărăției lui Diocleţian și Maximian, a ieșit poruncă pe la toate locurile, ca să se ardă toate cărțile creștinilor. De aceea a fost trimis în cetatea Biucan un oarecare Marian, bărbat prea spurcat, care a adus înaintea sa pe Filic episcopul, pe Ianuarie preotul, pe Furtunat și pe Septemin, și citindu-le porunca împărătească, cerea numai decât cărțile ce erau la ei. Iar preasfântul episcop a zis către el: scris este guvernatorule: «nu dați cele sfinte câinilor, nici aruncați mărgăritarele înaintea porcilor. În zadar te nevoiești, deși ai cu tine poruncile împărătești». Guvernatorul a zis: «Lasă vorbele nebunești, și fă voia împăratului, căci altfel te voi trimite legat la proconsulul». Și sfântul i-a zis: «Precum mă aflu către tine, asemenea și către toți, și către însuși împăratul tău mă voi afla». Atunci închizându-l în temniță, fără de nici o îngrijire l-a lăsat trei zile, apoi scoțându-l, l-a mai cercetat; și legându-l pe el și pe cei împreună cu el, i-a trimis la proconsul. Acela iarăși cercetându-i, i-a pus la închisoare. Și după șase zile scoțându-i, i-a trimis legați la prefectul pretorilor, care, după ce i-a primit și i-a îngrozit foarte mult, i-a aruncat într-o cumplită temniță cu multă pază și după paisprezece zile, scoțându-i de acolo, și încă cercetându-i, i-a băgat pe ei într-o corabie la un loc cu cai, legați de picioarele cailor; iar sfinții tăvălindu-se printre picioarele cailor fără să guste hrană sau apă patru zile, mulțumeau lui Dumnezeu. Și ajungând la limanul unei cetăți, au fost cercetați pe ascuns de către creștini. Și de acolo mergând la cetatea numită Tavromeni, și plutind încă pe la Licaonia, au venit la cetatea Eluron. Atunci ticălosul prefect, dezlegând pe sfinți din legături, cu glas lin le făcea întrebările; iar sfinții grăind dimpotrivă, că nici cărțile nu le dau, nici idolilor nu jertfesc, a poruncit el ca ei să fie tăiați de sabie; și aflând ei hotărârea, au făcut rugăciu-

ne, și tăindu-li-se capetele, au primit cununile din mâna Domnului.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Leonid, Harisa, Nichi, Galini, Calida, Nunehia, Vasilisa și Teodora.

Acești sfinți mucenici erau din Grecia; Leonid a fost prins în Trizina, începător fiind duhovniceștei cete în zilele de prăznuire a sfintei învieri a lui Hristos și a fost adus la Corint. Iar Harisa, Nunehia și maica Nunehiei, Vasilisa, Nichi, Galini, Calida și Teodora, fiind și acestea din Grecia, adusu-s-au și ele la Corint» către guvernator. Acesta aflând că sfântul Leonid avea neclintită credința în Hristos, a poruncit să-l spânzure și să-l strujească fără milă, și apoi să fie aruncat în adâncul mării cu cei ce erau împreună cu el. Atunci se zice că fericita Harisa cânta strigând, ca oarecând Mariam, când s-au înecat în mare egiptenii: «O milă am alergat, Doamne, și oaste m-a gonit, Doamne, și nu m-am lepădat de Tine. Doamne, mântuiește sufletul meu». Iar ceilalți care împreună ascultau și cântau, au ajuns până la mare; și intrând în corabie, îndelungând cântarea au înotat până la treizeci de stadii; apoi fiind legați cu pietre, i-au scos afară și i-au aruncat în mare; și a fost mucenicia lor cu o zi înainte de Paști.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Irina.

Această sfântă era de loc din Grecia. În timpul Paștilor, când și sfântul Leonid a mărturisit cu cei împreună cu el în aceeași casă de rugăciune slăvind pe Dumnezeu, era acolo și sfânta Irina împreună cu creștinii din acea vreme. Pârâtă fiind, guvernatorul a pus-o la închisoare, din care scoțând-o, i-a tăiat limba, i-a scos dinții, și i s-a tăiat și capul.

Tot în această zi, sfântul mucenic Mihail Vurliotul, care a suferit mucenicia în Smirna, la anul 1772, și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea sfântului sfințit mucenic Simeon, episcopul Persidei, cu însoțitorii săi Avdela preotul, Gotazat, Fusic și alții o mie o sută cincizeci.

Ctesifon și Salic care domneau în cetățile Persidei, pe când împărățea în țara Persidei Sapor, au scris împăratului că arhiereul creștinilor Simeon și alți mulți nu vor să se supună împărăției și să dea dajdie, ci își aleg mai degrabă a muri pentru Hristos, decât să slujească cu ponos și cu necinste. Mâniindu-se pentru acestea împăratul, a poruncit să fie adus sfântul Simeon legat cu două lanțuri, și trimis la temniță. Acolo sfântul a întors la credința în Hristos pe prepozitul Gotazat, care fusese mai înainte creștin, dar pentru cinstea ce avea la împăratul și de frică se închinase soarelui după legea perșilor; pe care prinzându-l, i-a tăiat capul, în locul binelui ce-i făcuse acesta, căci el crescuse pe împăratul, de când fusese înțărcat de la sân. Auzind de dânsul, în temniță, sfântul Simeon se bucura și se ruga lui Dumnezeu cu ceilalți, ca și el să se săvârșească în același chip. Scoțându-i și pe dânșii din temniță, li s-au tăiat capetele, fiind la număr o mie o sută cincizeci. Au tăiat întâi pe sfântul Simeon, îndemnând la aceasta și pe ceilalți. Se zice că unul din cei ridicați s-a înfricoșat, iar îngrijitorul palatului care se numea Fusic, îl îmbărbăta să nu se sperie nicidecum, ci să închidă ochii, și să primească tăierea, că este grabnică moartea; dar fiind pârât pentru aceasta, și mărturisind cu îndrăzneală că crede în Hristos, i s-a tăiat limba, și i s-a jupuit pielea, și așa și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Sfinții Ierarhi Simeon și Macarie (sinax. grec.)

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Acachie, episcopul Melitinei.

Acest preacuvios a fost din Melitina Armeniei, din părinți binecredincioși, temători de Dumnezeu, care fiind neroditori, prin rugăciune și prin înfrânare au cerut loruși de la Dumnezeu această roadă binecredincioasă, pe cuviosul Acachie, pe care crescându-l întru învățătura cărților, l-au dus la episcopul cetății aceleia, și l-au dat spre slujba lui Dumnezeu, căci așa s-au fost făgăduit când au cerut de la Dumnezeu să le dea acest rod. În acea vreme era episcop fericitul Otrie cel ce a fost unul din cei o sută cincizeci de sfinți, la Soborul al doilea, împotriva eresului lui Machedonie, luptătorul în contra Duhului Sfânt. Cunoscând darul lui Dumnezeu ce era întru Acachie încă din pruncia lui, l-a făcut cleric bisericesc și trecând Acachie din putere în putere, întru faptele cele bune și întru osteneli bisericești cu viața cea plăcută lui Dumnezeu, s-a suit la treapta preoției și făcându-se vas ales Sfântului Duh, s-a învrednicit de treapta arhieriei ca un vrednic, și a fost episcop al cetății Melitinei, după moartea episcopului Otrie, fiind ales de toți cu un glas. Acesta a fost la Soborul al treilea ce s-a ținut la Efes, dimpreună cu sfântul Chiril patriarhul Alexandriei, împreună și cu ceilalți sfinți părinți, împotriva lui Nestorie patriarhul Constantinopolului, care hulea pe preacurata Fecioară de Dumnezeu Născătoarea; pe acesta surpându-l, l-au dat anatemei, ca pe un eretic și păgân. Și așa Acachie, fiind iubit de toți sfinții părinți și lăudat. Încă și de împăratul cel binecredincios, Teodosie cel Mic, mult a fost lăudat și întru mulți ani păstorind Biserica lui Hristos, și multe minuni făcând, s-a mutat către Domnul, punându-se sfintele lui moaște lângă mormântul sfântului mucenic Polieuct, cu care împreună acum stă în cetele sfinților.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Adrian.

Și acest mucenic Adrian era unul din cei ce oarecând au fost prinși, și au fost puși la felurite închisori. Fiind scoși din închisoare, în vremea când grecii se aflau în rătăcire și jertfeau zeilor celor mincinoși, era silit și acesta să se apropie de jertfelnic și să aducă tămâiere. Dar el nu numai că nu s-a plecat a face aceasta, ci tare fiind cu trupul și viteaz, a răsturnat jertfelnicul, și jertfele ce erau deasupra lui le-a vărsat și focul l-a împrăștiat. Pornind prin aceasta spre urgie pe guvernator și aprinzând mânia închinătorilor la idoli a fost prins și bătut fără cruțare, și l-au aruncat într-un cuptor ars cu foc, și așa s-a săvârșit cu pace.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintele nostru Agapet, papă al Romei.

Acest între sfinți părintele nostru Agapet a trăit pe vremea împărăției lui Justinian, crescut fiind prin sihăstrie și virtute și învrednicit de cinstea preoției. Purcezând să meargă la Constantinopol, ca să se întâlnească cu împăratul Justinian, îndată pe cale a dat dovadă de virtutea sa și de îndrăzneala către Dumnezeu, căci ajungând în Grecia, văzând un om cuprins de două neputințe, căci nici nu putea vorbi, nici nu putea umbla, apucându-l de mână, l-a făcut cu picioare noi, și băgându-i în gură sfântă părticică din stăpânescul Trup, l-a arătat bine grăitor. Dar și după ce a ajuns la Poarta de aur, punând mâna pe un orb ce s-a apropiat de el, i-a dăruit puterea vederii. Drept aceea după vrednicia virtuții sale, fiind primit de cei în dregătorii, și de senat, și de însuși împăratul și de toată cetatea, și izgonind din Scaunul Constantinopolului pe Antim episcopul Trapezuntei, care rău trecuse la acel scaun, ca cel ce cugeta ale lui Eutihie și ale lui Sever, l-a dat pe el anatemei și a hirotonit pe preacucernicul preot Mina al preasfintei biserici celei mari, încuviințat cu viața și cu cuvântul, și cu care avea drepte cugetările credinței. Pe acesta așezându-l în scaunul patriarhicesc, după câtăva vreme s-a mutat către Domnul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea sfântului preacuviosului părintelui nostru Ioan, ucenicul sfântului Grigorie Decapolitul.

Acest între sfinți părintele nostru Ioan, din cruda vârstă urând viața lumească și iubind pe Hristos, s-a dus către marele Grigorie Decapolitul, și fiind făcut de către acela monah,

era împreună cu el, nevoindu-se întru toate și slujind lui Dumnezeu. Și așa de vestit s-a făcut întru ascultare și așa de plecat întru supunere și prea gata spre slujire, încât și marele Grigorie se bucura de el și slăvea pe Dumnezeu. După săvârșirea sfântului Grigorie apoi s-a mutat la loc străin și necunoscut și acolo se nevoia. De aici mergând la Locurile Sfinte, s-a mutat la Lavra sfântului Hariton, și s-a dat pe sine spre mai multe nevoințe de virtuți și așa în pace s-a odihnit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Sava Gotul.

Acest sfânt a trăit pe vremea lui Valentinian cel mare și Valent împărații, avându-și petrecerea în Goția, în care s-a născut. Prunc fiind încă, a ales credința în Hristos, și de cele jertfite idolilor nu numai că el nu se atingea, ci și pe cei ce voiau să guste îi oprea, punându-le înainte credința lui Hristos; și multora s-a făcut pricină de mântuire. Pentru care ridicându-se asupra lui slujitorii idolilor, l-au izgonit din cetate. Iar după câtăva vreme, făcând cercetare printre creștini, mergând sfântul Sava și vestindu-se pe sine, iarăși l-au izgonit batjocorindu-l. Apoi, mergând acolo Atanarih, sfântul a fost prins și chinuit în multe feluri ca să mănânce din cele jertfite idolilor. Și neplecându-se a gusta din cele jertfite idolilor, a fost adus la râul Museu (Buzău) și fiind pus peste grumajii lui un lemn, s-a înecat, având vârsta de treizeci și opt de ani, și așa a luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului părintelui nostru Cosma, episcopul Calcedonului.

Sfântul Cosma arhiereul și mărturisitorul lui Hristos a fost din cetatea Constantinopol, și din copilărie iubind pe Hristos a lăsat lumea aceasta deșartă, și a fost tuns în cinul monahicesc. Și cu postirea și cu celelalte fapte bune pe sineși curățindu-se, s-a făcut locaș al Sfântului Duh, și a fost pus episcop în Calcedon, în vremea răucredincioșilor luptători împotriva icoanelor și multe nevoințe a arătat, ajutând dreptei credințe. Și silit fiind de împărații eretici ca să se lepede de închinarea la sfintele icoane, nu i-a ascultat. Pentru aceea izgonire a suferit și multe încercări a răbdat. Și iarăși chemat fiind, și silindu-l ca să se împreuneze cu eresul acelora, n-a vrut să-i asculte. Întru scârbe fără de număr a fost aruncat și împreună cu cuviosul Auxentie se nevoia. Și fiind ispitit și chinuit de către cei răucredincioși și ticăloși luptători împotriva icoanelor, s-a săvârșit și către Domnul s-a dus.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei Maicii noastre Atanasia.

Această fericită, cu numele nemuririi, s-a născut din părinți drept-credincioși în insula Eghina. Învățând apoi Psaltirea și toată slujba bisericească, s-a dat pe sine lui Dumnezeu; părinții ei însă au însoțit-o fără voia ei cu bărbat; dar după șaisprezece zile de însoțire, năvălind barbarii, au tăiat și pe bărbatul ei cu sabia. Atunci sfânta înnoindu-și gândul său cel dintâi se nevoia cum ar putea scăpa de părinți, ca să nu ajungă la a doua însoțire și în acestea zăbovind-și ea cugetul, a sosit poruncă împărătească, ca toate femeile de acolo cele întru văduvie să se însoțească cu păgânii, pentru care iarăși fără voia ei, a ajuns la a doua însoțire. Însă și de mântuirea sa pururea îngrijindu-se, zăbovea în rugăciuni, împărțindu-și bogăția sa la săraci; iar după câtăva vreme a înduplecat pe bărbatul său să se facă monah, deși era păgân. Care și în câtăva vreme cu cuvioșie fiind împodobit s-a mutat către Domnul; și de atunci câștigând ea slobozenie, și-a împărțit toată averea, și luând cu sine și alte femei, s-a dus la o sihăstrie, unde făcându-se călugăriță, foarte se nevoia împreună cu acelea. Hrana ei era numai puțină pâine și apă după al nouălea ceas, dar și acestea cu înfrânare. În cele trei posturi de

Sfântul Cuvios Ioan și Sfânta Atanasia

peste an, numai cu verdețurile se hrănea, și acestea la două zile. Apoi după patru ani a fost rânduită să fie stareță schitului și de atunci a voit să fie ea cea mai mică decât toate călugărițele; încât nici nu se cunoștea că este stareță. Când dormea, nu pe așternut, ci pe o piatră, înadins spre aceasta gătită culcându-se, se împărtășea de puțin somn. Iar după trecerea a patru ani îmboldită fiind de dorul liniștii, ieșind de acolo împreună cu cele ce merseseră la sihăstrie, s-au dus la loc liniștit, unde din destul secerau roadele liniștii. Iar mai înainte cu 12 zile cunoscând sfânta mutarea sa către Dumnezeu și vestind-o surorilor călugărițe, mulțumea Domnului; iar pe ele adunându-le a rânduit pe cea care să fie în locul ei stareță; și în ziua de pe urmă când era să fie mutarea ei către Domnul, stăruind ea la cântarea Psaltirii împreună cu surorile, și ajungând la sfârșitul ei, făcând pentru surori rugăciune, și-a dat duhul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Ioan cel din Ianina, care a suferit mucenicia în Constantinopol, la anul 1527 și care de foc și de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Ioan Culica, cel care a suferit în anul 1564 când s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a nouăsprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ioan Paleolavritul, adică de la Lavra cea veche.

Acest preacuvios, de mic pornindu-se de dorire dumnezeiască, s-a alipit de Dumnezeu, și părăsind desfătarea și mândria lumii, și înstrăinându-se de patria sa și de rudeniile sale, și ridicând crucea, a mers în țară străină și necunoscută, pentru Domnul; și sosind la cinstitele locuri, a mers la Mânăstirea fericitului Hariton. Și săvârșind tot felul de fapte bune, s-a mutat din cele deșarte către veșnicele și fericitele locașuri.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Pafnutie.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Socrat și Dionisie, care, fiind împunși cu sulițe, s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Gheorghe Mărturisitorul, episcopul Antiohiei Pisidei.

Acest sfânt a trăit pe vremea luptătorilor împotriva icoanelor, din pruncie fiind dat lui Dumnezeu. Și pentru covârșitoarea lui virtute a fost hirotonit episcop al Antiohiei din Pisidia. Când prin sfatul viclean al diavolului s-a pornit eresul luptătorilor împotriva icoanelor și se trimiteau scrisori pretutindenea, ca toți episcopii să meargă cu grăbire la Constantinopol, s-a dus și acesta, care, neplecându-se a se face de un cuget cu ereticii și a se lepăda de închinarea sfintelor icoane, a fost osândit la surghiun și la rea pătimire, întru care și murind, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Trifon arhiepiscopul Constantinopolului, căruia i se face soborul la sfânta biserică cea mare.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Simeon, egumenul sfintei Mânăstiri Filoteu din Muntele Atosului, cel ce avea o singură haină și umbla desculț, care a fost și ctitor, în același munte, al Flamuriei Sfintei Treimi, care cu pace s-a săvârșit.

Sfântul Cuvios Pafnutie,
Sfântul Cuv. Agatanghel (de la Athos; sinax. grec.)
Sfântul Cuv. Simeon ctitor al Mânăstirii Filoteu

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Teodor Trihina.

Acest fericit supunându-se la toată reaua pătimire și petrecere, înghețat de frig și de ger, își acoperea trupul cu îmbrăcăminte de păr aspră, pentru care s-a și numit Trihina. Drept aceea a dat de gol și înșelăciunea demonilor. Și mormântul său este izvorâtor de mir, tuturor celor ce cu dragoste năzuiesc la dânsul, și-și iau sufleteasca și trupeasca tămăduire.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Victor, Zotic, Zinon, Achindin, Chesarie, Severian, Hristofor, Teona și Antonin.

Toți acești sfinți au săvârșit lupta muceniciei pe vremea lui Dioclețian cel răucredincios, când și mult-pătimitorul mucenic al lui Hristos Gheorghe fiind prins era pedepsit și în vremea pedepselor săvârșea acele minuni. Și Victor, Achindin, Zotic, împreună cu Zinon, și Severian, văzând pe sfântul Gheorghe, întins pe roată, și întru nimic vătămându-se, cu un glas s-au mărturisit pe sine creștini, și li s-au tăiat capetele cu sabia. Iar Hristofor, Teona și Antonin, fiind cei mai de aproape păzitori ai împăratului, și care stau înaintea lui, într-una din zile, în vreme ce marele mucenic era cercetat cu cruzime, văzând învierea păgânului celui mort, făcută prin rugăciunile mucenicului și prin chemarea lui Hristos Dumnezeu, degrabă aceștia aruncând centurile și armele lor înaintea împăratului și a toată adunarea, au mărturisit că Hristos este Dumnezeu adevărat. Pentru care fiind prinși au fost puși la închisoare. Iar după câteva zile stând înaintea tiranului au fost supuși la multe chinuri. Și în sfârșit fiind aruncați în foc, au primit cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Anastasie al Antiohiei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului apostol Zacheu.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Atanasie care a zidit Mânăstirea din Meteor în Tesalia și care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Iosaf, ce a sihăstrit împreună cu pomenitul cuvios Atanasie din Meteor, și care în pace s-a săvârșit.

Sfântul Teodor Trihina, Sfântul Apostol Zaheu
Sfântul Cuvios Atanasie de la Meteor

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și una, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Ianuarie episcopul, și cei împreună cu dânsul Procul, Soson și Faust diaconii, Dezideriu citețul, Eutihie și Acution.

Acești sfinți au fost dați în zilele împăratului Dioclețian și a lui Timotei guvernatorul Campaniei, la multe chinuri, și mai pe urmă neînfricoșându-se nici plecându-se poruncilor păgânești, li s-au tăiat capetele. Iar arhiereul Ianuarie a fost băgat în cuptor, și scăpând din el, i s-au tăiat vinele, și tăindu-i-se și lui capul cu sabia și-a primit sfârșitul.

Tot în această zi, pomenirea pătimirii sfântului sfințitului mucenic Teodor cel

din Perga Pamfiliei și a celor împreună cu el.

În împărăția lui Antonin stăpânind guvernatorul Teodot în Perga Pamfiliei, alegea la rânduiala ostășească pe tinerii cei frumoși și tari cu trupul, spre slujba împărătească. Cu aceștia au luat și pe acest fericit Teodor, frumos la vedere, și la guvernatorul Teodot l-au dus; care a pus pe el ca și pe ceilalți tineri semnul cel ostășesc. Iar sfântul Teodor semnul acela îndată l-a aruncat de la sine, zicând: «Eu însemnat sunt din pântecele maicii mele, cu Împăratul meu cel ceresc, cu Domnul Iisus Hristos, și nu voiesc să fiu ostaș la alt împărat». Și l-a întrebat pe el guvernatorul: «Cărui împărat te-ai făcut ostaș?» Răspuns-a sfântul: «M-am făcut ostaș Aceluia ce a făcut cerul și pământul». Și îndată guvernatorul cunoscând că e creștin, i-a zis: «Au nu vei aduce zeilor noștri jertfe?» Răspuns-a sfântul: «Eu demonilor celor necurați jertfă niciodată n-am adus, nici voi aduce». Atunci a poruncit guvernatorul ca să-l bată pe el; și bătându-l foarte, iarăși la întrebare l-a pus înainte, și i-a zis: «Acum, oare, pleca-tu-te-ai, și mai cu blândețe ne vei răspunde nouă, și te vei închina zeilor?» Răspuns-a sfântul: «De ai fi cunoscut și tu pe Dumnezeul ce te-a făcut pe tine, singur ai fi voit ca să te închini Aceluia». Și a poruncit guvernatorul ca să aprindă în foc, și să aducă o tigaie mare de fier, și să topească multă smoală, pucioasă și ceară, și să pună în tigaie pe mucenicul gol, și să toarne peste dânsul cele topite. Și făcându-se aceasta, deodată a făcut Dumnezeu o minune preaslăvită. Pentru că un vuiet mare ridicându-se, și făcându-se cutremur, a crăpat pământul în două în acel loc, unde se afla focul și tigaia, și apă multă din crăpătura pământului a izvorât, și a stins focul și tigaia, iar sfântul mucenic cu totul a rămas sănătos, și către guvernator a zis: «Iată vezi că nu al puterii mele este lucrul acesta, ci al lui Hristos Dumnezeului meu, Căruia eu slujesc; iar tu de voiești ca să cunoști puterea zeilor tăi, clădește alt foc și tigaia iarăși o arde, și poruncește ca pe unul din ostașii tăi să-l întindă pe ea în numele zeilor tăi, și atunci vei vedea puterea lor, și tăria cea întru toate a Dumnezeului meu o vei cunoaște».

Iar ostașii cei ce-i stau înainte auzind acestea, au zis către guvernator: «Nu, domnule, să nu faci nouă aceasta, ci mai ales popilor zeilor să le faci așa». Pentru că mai degrabă va asculta tigaia pe popa, ca și pe Teodor, și nu-i va arde pe aceia, precum și pe dânsul. Iar guvernatorul îndată poruncind să cheme pe un popă, l-a întrebat pe el: «Cum îți este numele?» Răspuns-a popa: «Dioscor îmi este mie numele». Zis-a către dânsul guvernatorul: «Cu ce fel de vrajă și buruiană se ung creștinii, și intră cu îndrăzneală în foc, și nearși rămân, precum și Teodor acum de foc nevătămat este?» Răspuns-a Dioscor: «Creștinii nu sunt vrăjitori, ci numele lui Hristos este așa de puternic, încât unde este chemat Acela, acolo toată buruiana și basmele cele vrăjitorești se strică, și demonii se cutremură». Zis-a guvernatorul: «Au doară, mai tare este Hristos decât Dia al nostru?» Răspuns-a Dioscor: «Dia și ceilalți zei cu dânsul sunt idoli surzi, și nesimțitori, și te rog pe tine, nu mă sili pe mine ca să mă sui pe tigaie, ci de voiești ca să știi puterea lui Dia, pe aceia singur mai ales să-i pui pe foc». Zis-a guvernatorul: «Și cine poate să facă aceasta? Pentru că cine va îndrăzni să pună pe zeu în foc?» Zis-a Dioscor: «Poruncește-mi mie, și eu voi face aceasta. Și de se va împotrivi mie Dia, atunci îl voi crede pe el, că este Dumnezeu, și poate să se apere pe sineși de foc». Zis-a guvernatorul: «Cu adevărat de acum nu mai ești tu popă de vreme ce unele ca acestea asupra zeilor grăiești». Răspuns-a Dioscor: «Am fost popă, asemenea ție întru credință păgânească, însă văzând acum pe fericitul Teodor neclintit de chinurile ce i se dau de la tine și de foc nears, am cunoscut puterea lui Hristos, și neputința mincinoșilor zei am înțeles-o și m-am întărit întru credința lui Hristos, și voiesc astăzi să mă fac împreună ostaș cu Teodor». Zis-a către dânsul guvernatorul: «Dacă așa grăiești Dioscor, apoi suie-te pe tigaie, ca și Teodor». Atunci Dioscor căzând către mucenicul lui Hristos, a zis: «Robule al lui Hristos, adevăratului Dumnezeu, Teodore, roagă-te pentru mine»; și s-a rugat sfântul pentru Dioscor. Apoi au dezbrăcat pe Dioscor, și pe tigaia cea încinsă întinzându-l, tare a strigat: «Mulțumesc Ție, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul lui Teodor, că cu robii Tăi mă rânduiești pe mine; primește cu pace sufletul meu». Și acestea zicând și-a dat duhul, și a luat într-un ceas cununa muceniciei ca și tâlharul pe cruce, raiul.

După săvârșirea fericitului Dioscor, pe sfântul Teodor l-a aruncat în temniță. După aceea

în altă zi, de picioare împiedicându-l și de un cal sălbatic legându-l, l-au târât pe ulițele cetății, gonind foarte tare calul; calul, fără de rânduială purtându-se, peste prăpastii căzând s-a zdrobit, și a pierit, iar mucenicul cu nevăzută puterea lui Dumnezeu păzindu-se, și din legătură dezlegându-se, a rămas întreg și fără de vătămare, toți mirându-se de o minune ca aceea. Iar doi din ostași: Socrat și Dionisie, cei ce legaseră pe sfântul de cal, povesteau o vedenie oarecare minunată. Că în timp ce alerga calul, au văzut o căruță de foc din cer pogorându-se la mucenic, care pe mucenicul cel târât l-a luat în sineși și-l trăgea, și l-a pus pe acela în divan întreg. Acești doi ostași spunând aceasta la toți, au strigat: «Mare este Dumnezeul creștinilor». Aceasta auzind guvernatorul, a poruncit ca și pe aceia împreună cu sfântul Teodor în temniță să-i închidă, și a gătit trei zile un cuptor cu foc mare arzându-l. După aceea în cuptorul acela a aruncat pe mucenicul și pe amândoi ostașii ce crezuseră în Hristos, pe Socrat și pe Dionisie, și îndată niște rouă dumnezeiască s-a pogorât de sus, și i-a rourat pe dânșii, și văpaia a răcorit-o, și ședeau sfinții în mijlocul cuptorului ca în mijlocul unui vânt răcoros și vorbeau unul cu altul.

Atunci și-a adus aminte sfântul Teodor de fericita maica sa, care mai înainte cu trei ani se robise de cei de alt neam, și în țară străină cu alți mulți fusese dusă, și s-a rugat pentru dânsa lui Dumnezeu zicând: «Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeule al minunilor, arată-mi mie pe maica mea, precum Tu știi, cu dumnezeiască puterea Ta. Pentru că doresc ca să o văd pe ea, iar Ție toate Îți sunt cu putință; arată-mi mie pe aceea, ca și ceilalți să cunoască măririle Tale». Așa sfântul rugându-se, se stingea văpaia încet, fiindcă încă și ploaie cu rugăciunile mucenicului se pogorâse, și a stins cuptorul, și se plecau sfinții spre somn întru dânsul, și acum era noapte. Și în vis îngerul stând înaintea sfântului Teodor, i-a zis: «Nu te mâhni Teodore pentru maica ta, că iată o vei vedea pe ea», și deșteptându-se sfântul din somn, a spus prietenilor săi vedenia cea din vis. Și încă el aceea spunând a stat în mijlocul cuptorului maica sfântului, care se numea Filipia, și văzând pe fiul său cel iubit, s-a bucurat și l-a sărutat cu dragoste, și pe ostașii cei ce erau împreună cu dânsul, și le-a spus de unde și cum a venit, cu nevăzută mână purtându-se. Iar sfântul mucenic Teodor la cer mâinile ridicându-și, mulțumirea cea cuvenită a dat lui Dumnezeu. Iar a doua zi guvernatorul din somn sculându-se a zis către ai săi: «Mi se pare mie că n-a rămas în cuptor nici un os al lui Teodor și al ostașilor celor aruncați împreună cu dânsul».

Acestea grăind el, unul din străjerii cei ce păzeau cuptorul, a mers la guvernator spunându-i că mucenicii sunt vii în cuptor, și că focul încă de seara s-a stins de tot, din pricina unei ploi care s-a vărsat de sus peste cuptor, stingându-l, și că maica lui Teodor din robie fără de veste venind, șade în cuptor ca într-o cămară cu fiul și cu ostașii vorbind despre Dumnezeul lor. Aceasta auzind guvernatorul s-a spăimântat și sculându-se a mers la cuptor, și chemând pe fericita Filipia, a zis către dânsa: «Oare, tu ești maica lui Teodor?» Răspuns-a fericita: «Eu sunt». Zis-a către dânsa guvernatorul: «Învață pe fiul tău ca să se închine zeilor, ca să nu piară el și pe tine fără fiu să te facă». Iar ea a răspuns: «Fiul meu, precum de dânsul mai înainte de zămislirea lui de la Domnul meu înștiințare am luat, răstignit va fi de tine, și va jertfi lui Dumnezeu jertfă de laudă». Zis-a guvernatorul: «De vreme ce tu singură ai hotărât fiului tău moarte pe cruce, așa să fie». Și îndată a poruncit ca pe sfântul Teodor să-l răstignească, iar sfintei Filipia cu sabia să-i taie capul, iar pe ce doi ostași, pe Socrat și pe Dionisie, să-i împungă cu sulițele. Și așa sfinții mucenici și-au luat cununile. Iar sfântul Teodor trei zile pe cruce spânzurând viu, după aceea către Domnul s-a dus. Atunci oarecare din drept-credincioși, luând trupurile sfinților, le-a învelit cu cinstite giulgiuri cu aromate, și la loc însemnat le-a pus cu cinste, slăvind pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, pe un Dumnezeu în Treime slăvit în veci. Amin.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Filipia maica sfântului Teodor, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Alexandra împărăteasa și a slugilor ei Apolo, Isachie și Codrat.

Alexandra muceniţa lui Hristos Dumnezeu era soție împăratului Diocletian; deci văzând ea că sfântul Gheorghe era chinuit în felurite chipuri spre moarte, dar că în chip minunat

rămâne viu și sănătos, s-a înfățișat împăratului, în vreme ce aducea el jertfă idolilor, și s-a mărturisit pe sine creștină înaintea împăratului. De aceea a fost pusă în închisoare; după acestea dându-se hotărâre ca să fie tăiați Gheorghe și Alexandra, aflând ea aceasta în închisoare s-a rugat lui Dumnezeu, și și-a dat sufletul. Iar Apolo și Isachie și Codrat, fiind slugi împărătesei Alexandra, și văzând-o pe ea că a disprețuit vremelniceasca și stricăcioasa împărăție și pe muritorul împărat, și că crezând în Hristos a și murit pentru El, au crezut și ei în Hristos. Și înfățișându-se cu îndrăznire au mustrat pe împăratul numindu-l călcător de lege și sălbatic, și că nu i-a fost milă de însăși femeia sa, cu care a făcut copii. Mâniindu-se împăratul pentru aceasta, a poruncit ca să-i pună la închisoare, și aceasta făcându-se, gândea el toată noaptea cu ce moarte îi va pierde, iar dimineața scoțându-i din temniță, pentru Codrat a poruncit să fie tăiat; iar Apolo și Isachie, iarăși să fie puși la închisoare, și să fie uciși cu foamea; care după câteva zile fiind istoviți de foame, și-au dat sufletele lor Domnului.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Maximian, patriarhul Constantinopolului.

Acest sfânt Maximian era din Roma veche, fiu de părinți bogați și de bun neam; din oarecare trebuințe lăsând Roma s-a dus la Constantinopol, unde strălucind cu starea și cinstea vieții lui, și cunoscut fiind ca isteț cu mintea și foarte învățat, a fost hirotonisit preot de fericitul întru pomenire patriarhul Sisinie. Ajungând el până în vremea ereticului Nestorie, care a fost în vremea preasfântului Sisinie, a fost prohirisit patriarh în Constantinopol, prin alegerea împăratului și a tot poporul. Și bine păstorindu-și turma sa doi ani și cinci luni, și Biserica nevătămată de sminteli păzind-o, s-a odihnit în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Atanasie Sinaitul.

Acest între sfinți părinte al nostru lăsând lumea și cele din lume, și luându-și crucea sa pe umeri, după cuvântul Domnului, tunzându-se, a urmat lui Hristos cu osârdie; și dorind de mai mare nevoințe de fapte bune, s-a dus la Ierusalim, și închinându-se la cinstitele locuri și cu credință sărutându-le s-a suit la Muntele Sinaiului; și acolo aflând monahi foarte desăvârșiți în sihăstreasca petrecere, a rămas împreună cu ei supunându-li-se și slujindu-le. Deci, făcându-se foarte smerit cugetător, a luat de la Dumnezeu darurile cunoștinței și multei înțelepciuni. Prin care scriind vieți ale sfinților părinți, și cuvinte de suflet folositoare alcătuind, ajungând la adânci bătrâneți s-a mutat către Domnul.

Sf. Sf. Mc. Ianuarie; Sf. Mc. Alexandra împărăteasa Sfântul Cuvios Anastasie Sinaitul

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei.

Acest sfânt se trăgea din țara galatilor, din satul ce se cheamă Sicheot, născut fiind în vremea lui Iustinian cel bătrân, părând a nu fi de naștere lăudată, fiindu-i nașterea nechezășuită și întunecată, căci se zice că maică-sa Maria, strălucind în frumusețe și daruri, a atras la dânsa pe oarecare din curierii împărătești, anume Cosma, din care s-a născut cuviosul; dar ar fi fost fără cuviință și de mustrare a ascunde cele de după nașterea lui sau cele dinainte de naștere; că îndată într-acea noapte ce s-a unit

maică-sa cu acel bărbat, i s-a arătat în vis, că s-a pogorât un luceafăr și a intrat în pântecele ei, ceea ce arăta strălucirea ce era să aibă mai pe urmă pruncul. Iar sfântul ca această înțelegere să fie împlinită mai apoi, căci dându-se pe sine dintru întâia vârstă spre dragostea lui Dumnezeu și a sfântului mucenic Gheorghe, atât cât i se părea că este totdeauna cu dânsul de-l învăța și-l făcea a înainta spre cele mai bune dorințe și cu totul a-l iubi cu o dumnezeiască și minunată dragoste. Făcând el așa, și înaintând cu fiecare suiș i se arăta pururea sfântul. A fost numărat întâi în ceata călugărilor. După aceea trecând prin treptele ce duc spre culmea virtuții și îmbogățindu-se cu lucrarea minunilor, ca dovadă a desăvârșitei virtuți și a apropierii de Dumnezeu, a fost ridicat la marea înălțime a arhieriei, și i s-a încredințat Biserica Anastasiopolei. Acolo învățând el pe mulți cunoștința lui Dumnezeu, și îndrumându-i a face cele ce se cuvin, și tămăduind pretutindenea pe cei de un neam prin minuni și prin fapte minunate, pe toți uimind; și arătându-se minunat și iubit la împărați și la arhierei, și proorocind multora cele ce aveau să fie, și-a încheiat viața primind cu zâmbire cuvioasă pe îngerii ce aveau să-l ia. Se spune că cu puțin înaintea morții, i s-a arătat în vis strălucitul mare mucenic Gheorghe și i-a dat un toiag. Apoi i s-a arătat iarăși călare pe un cal, trăgând cu sine și alt cal, pe care a poruncit cuviosului să încalece, arătându-i cu aceste vedenii dinainte calea ce avea să facă de acolo.

Sf. Apostol Natanail; Sf. Ierarh Teodor Sicheotul

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Nearh, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cunoștinței sale cu Hristos, a sfântului apostol Natanail, care este Simon Zilotul.

Acest sfânt a fost din Cana, cetatea Galileii, unde Hristos Dumnezeul nostru fiind chemat la nuntă de preacurata Sa Maică, a făcut întâia Sa minune, prefăcând apa în vin. Aștepta și el venirea lui Hristos, ca un legiuitor ce era. Pe Care aflându-L Filip cel din Betsaida, și cunoscând că aștepta venirea lui Hristos, i-a zis cu bucurie: «Aflat-am pe Iisus, fiul lui Iosif cel din Nazaret, de Care au scris Moise în lege și proorocii» (Ioan I, 46). Mergând Natanail și văzând pe Hristos, a crezut într-însul și L-a urmat. Și după Patimi și după Înviere, propovăduindu-L Dumnezeu adevărat, s-a sfârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și treia, pomenirea sfântului și măritului marelui mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință.

Măritul acesta și minunatul și vestitul mare mucenic Gheorghe, a trăit în vremea împăratului Diocletian, trăgându-se din Capadochia, de neam strălucit și luminat, din ceata ostașilor ce se chemau tribuni; iar când a fost să pătimească era la cinstea dregătoriei de comis. Având împăratul gând să pornească război asupra creștinilor, a dat poruncă să se învrednicească de cinstiri împărătești și de daruri cei ce se vor lepăda și vor părăsi pe Hristos. Iar cei ce nu se vor supune poruncii, să aibă pedeapsă moartea. Atunci sfântul acesta fiind de față, a declarat că este creștin, mustrând deșertăciunea și neputința idolilor, luând în râs pe cei ce credeau în ei. Neplecându-se nici cu amăgiri, nici cu făgăduințele tiranului, care făcea multe ca acestea, nici de îngroziri, ci se vedea nebăgător de seamă de toate, pentru aceea întâi l-au lovit în pântece cu o suliță. Și când i s-a înfipt sulița în trup, a curs sânge mult; iar vârful suliței s-a întors înapoi și a rămas sfântul nevătămat. Apoi legându-l de o roată

ținuită cu fiare ascuțite, care a fost pornită din sus spre o vale, și rupându-se trupul în mai multe bucăți, cu ajutorul dumnezeiescului înger a rămas el sănătos. Și înfățișându-se sfântul înaintea împăratului și a lui Magnențiu, care ședeau alături de el și aduceau jertfă la idoli pentru sănătatea lor, sfântul a atras pe mulți spre credința în Hristos, cărora din porunca împăratului li s-au tăiat capetele afară din cetate. Și venind la Hristos și Alexandra împărăteasa, a mărturisit pe Hristos Dumnezeu înaintea tiranului. Au crezut și alții mulți în Hristos, văzând că sfântul a ieșit sănătos dintr-o varniță în care fusese aruncat. După aceasta i-au încălțat picioarele cu încălțăminte de fier ce avea cuie și l-au silit să alerge. Și iarăși au pus de l-au bătut, fără de nici o milă, cu vine de bou uscate. Iar Magnențiu cerând semn ca să învieze pe un mort din cei ce erau îngropați, din mormintele ce erau acolo, care erau de multă vreme morți, și făcând sfântul rugăciune deasupra mormântului, a înviat mortul și s-a închinat sfântului, și a slăvit Dumnezeirea lui Hristos. și întrebând împăratul pe mort cine este, și când a murit, a răspuns acesta că este din cei ce au trăit mai înainte de venirea lui Hristos, adică mai înainte de trei sute de ani și mai mult și cum că a ars în foc atâția ani din pricina rătăcirii idolești. Pentru care minune crezând mulți, și înmulțindu-se spre credință, slăveau cu un glas pe Dumnezeu, între care era și Glicherie, căruia îi murise boul, și l-a sculat sfântul. Din care minune adeverind și el credința în Hristos, a luat cununa mucenicie, făcându-l păgânii multe bucăți cu săbiile. Deci venind mulți la Hristos, pentru ceea ce vedeau, și încă pentru că sfântul mucenic Gheorghe intrând în capiștea idolilor, a poruncit unui chip idolesc cioplit, ca să spună dacă este el Dumnezeu, și de i se cuvine să i se închine lui oamenii. Iar demonul cel ce era într-însul plângând a răspuns că unul este Dumnezeu adevărat, Hristos. Și dintr-aceasta s-au tulburat idolii toți și au căzut și s-au sfărâmat. Ceea ce neputând răbda cei ce credeau în idoli au prins pe sfântul și l-au dus la împăratul, și-au cerut degrab răspuns de moarte asupra lui; iar împăratul a poruncit ca să taie pe sfântul și pe Alexandra împărăteasa cu sabia. Sfântului Gheorghe i s-a tăiat capul, iar sfânta Alexandra făcând rugăciune în temniță, și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Însă trebuie să istorisim oarecare parte din cele multe minuni ale sfântului.

În părțile Siriei se află o cetate numită Ramel, în care era o biserică zidită în numele marelui mucenic Gheorghe. Neaflându-se acolo baie de piatră, ca să se taie stâlpi, se aduceau stâlpii bisericii din loc depărtat, și se făcea multă nevoință cu aflatul lor, și cu adusul. Atunci oarecare femeie cu frica lui Dumnezeu având adevărată și întărită credință la sfântul mare mucenic Gheorghe, a cumpărat și ea un stâlp asemenea cu cei ce erau făcuți și înfrumusețați, și pogorându-l la mare, se ruga celui ce era purtător de grijă să ducă stâlpii, să ia și să ducă și pe acela pe care îl cumpărase ea. Iar el nu vrea, ci punând numai pe al lui, purcese să se ducă. Atunci femeia de supărare căzând la pământ plângea și se ruga sfântului să-i ajute să poată duce stâlpul. Aflându-se ea într-un astfel de chip, văzu în vis unde i se arătă sfântul în chip de voievod, și-i zise: «De ce ești tristă, femeie?» Iar ea îi spuse pricina întristării, și sfântul descălecând de pe cal zise către femeie: «Unde-ți este voia să fie pus stâlpul?» Și ea răspunse: «De-a dreapta parte a bisericii». Și sfântul îndată însemnă marmura cu degetul, scriind aceasta: «Să se pună în dreapta, al doilea, stâlpul văduvei (după cel dintâi)». Și ridicând sfântul de capătul stâlpului ce era despre mare, zise femeii: «Ajută și tu», și ridicându-l amândoi, l-au dat în mare, și cu îndreptarea sfântului sosi stâlpul mai înainte de ceilalți, și dimineața se află la liman. Ceea ce văzând Vasilicos, căci așa se numea purtătorul de grijă pentru ducerea stâlpilor, s-a minunat și mai vârtos dacă a văzut și scrisul, care rânduia și locul, unde trebuia să fie pus. Și mulțumind lui Dumnezeu, cerea și de la sfântul iertare pentru greșeala neascultării, și, luând și el prin vedenie iertare de la sfântul, puse stâlpul văduvei în rând cu ceilalți, în locul care poruncea scrisul cel însemnat de sfântul. Care stâlp stă și până în ziua de astăzi întru neștearsă pomenirea femeii, și întru mărirea sfântului pentru preamărita minune.

Iată altă minune făcută la Mitilene și care înfricoșează tot gândul și tot auzul. Căci în acest ostrov este o biserică a marelui mucenic Gheorghe, foarte slăvită și vestită. Și este obicei de a se strânge la ziua sfântului mulțime multă de popor în toți anii, să facă la acea biserică

prăznuire. Aceasta aflând agarenii ce erau în Creta au lovit fără veste la vremea privegherii pe câți au aflat în biserică, și i-au luat legați, împreună cu câți au putut prinde din cei de afară, că cei mai mulți scăpaseră. Pe cei ce i-au prins, i-au dus în Creta, între care era și un tinerel, pe care l-a dăruit lui Amira, celui ce era mai mare peste agareni, saracinul care-l prinsese. Și trecând câtăva vreme până s-a împlinit anul, și au ajuns iar la prăznuirea preamăritului mucenic, tânărul a slujit lui Amira; iar părinții lui nelăsându-și obiceiul lor și nici nu au fost nemulțumitori pentru pierderea copilului, ci punându-și nădejdea la Dumnezeu și mulțumind sfântului, și făcând praznic după obicei, au ieșit ca să cheme la masă pe cei ce erau chemați; iar maica copilului întorcându-se la biserică, a căzut la pământ, plângând și rugând pe sfântul, ca să izbăvească pe fiul ei din robie, în ce chip va ști, cu atotputernicul și dumnezeiescul dar al Sfântului Duh, ce locuia într-însul. Iar cel grabnic la ajutor nu a trecut cu vederea lacrimile femeii. Și, după ce și-a sfârșit femeia rugăciunea, șezând oaspeții la masă, a pomenit bărbatul femeii la masă întâi ajutorul sfântului, și stau gata cei ce dregeau vinul. Atunci din voia lui Dumnezeu s-a făcut minune mare și preamărită și aproape de necrezut pentru cei ce nu știau lucrurile cele slăvite ale lui Dumnezeu. Dar dacă vor cugeta la Avacum, care din răpirea îngerului întru o clipeală de vreme s-a aflat din Ierusalim la Babilon, nu se vor arăta necredincioși nici de aceasta. Căci în

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe

ceasul în care pusese tânărul vin în pahar și se gătea ca să dea lui Amira din Creta, s-a aflat în Mitiline dând maicii sale vinul. Văzând toți cei ce erau la masă pe tânăr, s-au minunat. Și întrebându-l de unde și cum se află în mijlocul lor, ci a zis: «Umplând paharul acesta de vin, ca să-l dau lui Amira în Creta, am fost răpit de un bărbat preamărit, care m-a pus pe calul lui, ținând cu mâna dreaptă paharul, și cu stânga ținându-mă de mijlocul lui, mă aflai precum mă vedeți în mijlocul vostru». Acestea auzindu-le și văzându-le, s-au mirat de acea mare minune. Și sculându-se de la masă, au dat laude și mulțumire toată noaptea Atotputernicului Dumnezeu, mărind pe sfântul Său mucenic.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Valerie.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici, Anatolie și Protoleon stratilații.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Atanasie cel dintre fermecători.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Glicherie plugarul.

Tot în această zi, sfinții Donat și Terinos, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, sfântul noul mucenic Gheorghe, care a mărturisit în cetatea Ptolemaidei, la anul 1792, și care, fiind bucăți tăiat cu sabia, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Lazăr Bulgarul, care a fost chinuit la anul 1802.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea sfântului mucenic Sava Stratilatul.

Acest sfânt mucenic Sava a trăit în zilele împăratului Aurelian la Roma, având dregătoria de șef de armată, și era de neam got. Și având credința în Hristos, avea grija sfinților ce erau prin temnițe închiși. Pentru curăția vieții sale, și pentru nevoința virtuților, alun-

ga duhurile cele viclene de la oameni. Fiind pârât apoi că este creștin a mers la împăratul și lepădându-și centura a mărturisit pe Hristos. Pentru aceasta a fost chinuit în multe feluri, pe care le-a îndurat cu tărie. În acest fel a atras la credința lui Hristos 70 de păgâni, cărora li s-au tăiat capetele pentru Hristos și s-au încununat. Și iarăși și a doua oară stând sfântul la cercetare, întărit fiind de Hristos mai înainte în temniță și dându-i îndrăznire, a fost aruncat într-o apă și așa a luat cununa muceniciei. Se vădeau la el floarea vârstei și albeața trupului și rumeneala obrazului, și era părul capului și barba ca de aur lucind, și căutătura ochilor săi poruncitoare și netemătoare, ceea ce îl arăta ostaș desăvârșit și viteaz.

Tot în această zi, sfinții șaptezeci de mucenici care au crezut prin sfântul Sava, și care s-au săvârșit prin sabie.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei maicii noastre Elisabeta făcătoare de minuni.

Această cuvioasă Elisabeta din fragedă vârstă petrecând cu osteneli sihăstrești, a luat de la Hristos har de tămăduiri, și tămăduia tot felul de boli. Nașterea ei s-a arătat prin dumnezeiască descoperire, și mai înainte s-a însemnat pentru dânsa că va să fie vas ales. Fericita purta numai o îmbrăcăminte pe dânsa și îngheța de frig și de ger. A petrecut 40 de zile nemâncând; trei ani a avut gândul numai la Dumnezeu, iar cu ochii cei trupești nicidecum n-a văzut frumusețea și întinderea cerului. N-a gustat untdelemn mulți ani, și n-a pus încălțăminte în picioarele ei. Strălucind drept aceea într-aceste fapte bune, cu plăcere dumnezeiască, a adormit în Domnul, dând har de multe minuni până în ziua de astăzi, celor ce năzuiesc către dânsa cu credință.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Pasicrat și Valentin.

Pasicrat și Valentin mucenicii lui Hristos erau din Durostor cetatea Misiei, ostași creștini pe lângă prefectul locului aceluia Avsolan. Și văzând pe oameni cuprinși de înșelăciunea idolească și închinându-se demonilor după porunca stăpânitorilor, iar pe mulți din credincioși că temându-se de chinuri, fugeau și se ascundeau, atunci ei cu îndrăznire au mărturisit că sunt creștini, și pe unul adevăratul Dumnezeu preaslăvindu-L, au blestemat pe idolii cei fără de suflet. Atunci i-au prins pe ei închinătorii la idoli, și la judecată dându-i, i-au silit ca să tămâieze idolilor. Și era acolo idolul lui Apolon, la care sfântul Pasicrat alergând, l-a scuipat în față și i-a zis: «Astfel de cinste se cuvine zeului acestuia». Pentru aceasta cu grele lanțuri de fier l-au legat și l-au aruncat în temniță. Cu acele lanțuri ostașul lui Hristos, ca și cu niște podoabe de aur împărătești se împodobea, bucurându-se că s-a învrednicit a le purta pentru Hristos. Și a fost pus cu dânsul și Valentin. Și iarăși la judecată înaintea guvernatorului pe amândoi i-au pus. Și a mers acolo fratele lui Pasicrat, cu numele Papian, care era creștin, dar temându-se de chinuri, a jertfit idolilor, rugând cu lacrimi pe Pasicrat fratele său, ca să aducă tămâie idolului cioplit, precum făcuse el și să se facă o vreme ca și cum ar fi închinător de idoli, ca așa să poată scăpa de chinurile cele cumplite. Însă sfântul mucenic Pasicrat l-a îndepărtat și i-a zis că este nevrednic de neamul său, de vreme ce s-a depărtat de la credința lui Hristos. Și el singur alergând la capiște, și-a băgat mâna sa în foc și către guvernator a zis: «Acest trup muritor, precum vezi, cu foc se arde, dar sufletul, fără moarte fiind, nu are grijă de aceste chinuri văzute». Și întrebat fiind de guvernator și sfântul Valentin, iarăși unele ca acestea, a zis că este gata, pentru Hristos, la toate chinurile. Atunci amândoi la tăiere au fost condamnați. Și când slujitorii prigonitorului duceau pe sfinți afară din

Sfânta Cuvioasă Elisabeta; Sfântul Mc. Valentin

cetate la moarte, maica lui Pasicrat mergea după dânșii și sfătuia ca o maică pe fiul său ca fără de frică să se apropie de moarte; că se temea pentru el, ca să nu se înfricoșeze, fiindcă era încă tânăr. Și așa le-au tăiat capetele sfinților. Și era sfântul Pasicrat de 22 de ani, iar Valentin de 30. Iar maica cu bucurie și cu veselie luând trupurile amândurora, le-a îngropat cu cinste, slăvind pe Hristos Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfinților opt mucenici: Eusebie, Neon, Leontie, Longhin și alți patruzeci.

După sfârșitul sfântului măritului mare mucenic Gheorghe, a poruncit Diocleţian împăratul, ca pretutindenea pe creștinii ce se aflau, mai ales pe cei ținuți în lanțuri, cu felurite chinuri să-i silească la închinarea la idoli și pe cei ce se vor supune să-i lase slobozi, iar pe cei ce nu se vor supune să fie dați morții. În acea vreme acești mucenici; Eusebie, Neon, Leontie, Longhin, și ceilalți împreună cu dânșii, ca la patruzeci, erau în temniță. Pentru că văzând minunile ce se făceau de sfântul Gheorghe, au crezut în Hristos, și cu îndrăznire înaintea tuturor L-au mărturisit și pentru aceasta i-au prins și i-au legat și în temniță i-au închis. Și scoțându-i la încercare înaintea tiranului, nu s-au lepădat de Hristos, și pe zeii păgânilor i-au ocărât. Drept aceea i-au dezbrăcat, i-au întins, i-au bătut, i-au spânzurat și i-au strujit, până ce a căzut la pământ trupul lor, și cele dinăuntrul lor se vedeau. La sfârșit le-au tăiat capetele, și prin asemenea sfârșit, au primit împărăția cerească.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Duca croitorul mitilenean, care a suferit mucenicia în Constantinopol, la anul 1564 și care s-a săvârșit fiind despuiat de piele, de viu.

Tot în această zi pomenirea sfântului mucenic Nicolae, care a mărturisit în Magnesia, la anul 1676, care s-a săvârșit în timpul bătăilor.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

Tot în această zi pomenirea sfântului ierarh Iorest, mitropolitul Ardealului.

Acest sfânt ierarh, mărturisitor al dreptei credințe pe pământul românesc, a fost mitropolit al Ardealului între anii 1640 și 1643. S-a născut în Țara Ardealului, din părinți drept-credincioși. Din copilărie a intrat în Mânăstirea Putna din Moldova. Aci a deprins meșteșugul scrierii frumoase și al zugrăvirii de icoane.

Primind apoi îngerescul chip, s-a învrednicit de harul preoției. Pentru învățătura lui iscusită și pentru viața lui îmbunătățită, Dumnezeu a rânduit să fie ales în scaunul de mitropolit al Ardealului. Luptând cu bărbăție împotriva calvinilor abătuți de la dreapta credință, care căutau să surpe Ortodoxia din sufletele românilor, a tipărit cărți bisericești de învățătură și a cercetat sat cu sat povățuind și îndrumând pe fiii săi duhovnicești. În această luptă nu l-au înfricoșat nici amenințările, nici opreliștile craiului Ardealului și ale căpeteniilor calvinești. Pentru aceasta, curând au născocit împotriva sfântului ierarh pâri mincinoase, au adunat sobor și l-au scos din scaun, aruncându-l în temniță. Nouă luni a stat sfântul în temniță, legat cu lanțuri grele la mâini și la picioare. Din când în când, era scos din temniță la priveliște, înaintea bisericii sale din Bălgrad; și era batjocorit, despuiat de haine și bătut cu nuiele pe trupul gol. Dumnezeu însă n-a voit ca acest cuvios al Lui să fie dat pierzării. A fost slobozit din temniță, în schimbul unui preț de o mie de taleri. Cum nu avea de unde să-i plătească, a pus 24 de chezași, iar el a plecat în Moldova și apoi în Rusia, unde a adunat acești bani pentru despovărarea chezașilor săi. Peste 10 ani, în 1656, Dumnezeu l-a rânduit să păstorească episcopia Hușilor și după puțină vreme s-a săvârșit în pace.

Tot în această zi săvârșim și pomenirea fericitului ierarh Sava din neamul Brancovici, mitropolitul Ardealului.

Fericitul părintele nostru Sava s-a născut în întâiul pătrar al veacului al XVII-lea, în Inăul Ardealului, din părinți de neam bun și creștini evlavioși, Ioan și Maria.

Din botez a primit numele Simeon. Mai multe din rudele sale, după tată, au fost episcopi sau protopopi ai cetății Inăului. Mai bine cunoscut este episcopul Longhin, fratele lui Ioan Brancovici. Tânărul Simeon a început învățătura de carte în casa părintească, iar adâncirea în Sfintele Scripturi și pravila vieții mânăs-

tirești le-a deprins în Mânăstirea Comana din Țara Românească, de la unchiul său, arhiereul Longhin, care se așezase în această mânăstire. Murind tatăl său de năpraznica molimă a ciumei, Simeon a fost chemat acasă și rugat să se căsătorească. El a împlinit dorința mamei sale și după scurtă vreme a fost ales protopop al Inăului, primind darul preoției. Rămas însă văduv după scurtă vreme, frumoasele sale însușiri sufletești, dovedite în vrednicia de protopop, precum și viața sa pilduitoare l-au înălțat pe scaunul Mitropoliei Ardealului, văduvit prin adormirea întru Domnul a mitropolitului Simeon Ștefan, în anul 1656. Măritul Sava a păstorit Biserica Ortodoxă din Ardeal cu neînfricată bărbăție și cu mare vrednice timp de 24 ani, în împrejurări grele.

În tot timpul păstoriei sale, sfântul s-a străduit necontenit să ridice Biserica și să o țină în albia dreptei credințe a Răsăritului, ferind-o de toate uneltirile eresului calvinesc. Râvna cea mare a sfântului Sava pentru Ortodoxie i-a adus dușmănia și prigoana căpeteniilor calvinești și a craiului de atunci al Ardealului. Aceștia voiau să strecoare cu vicleșug, în cărțile bisericești ale românilor, învățături rătăcite și pierzătoare de suflet.

Iubirea fierbinte și grija pentru Biserică, precum și durerea pentru suferințele credincioșilor l-au călăuzit pe osârduitorul vlădică să călătorească în anul 1668 până la Moscova pravoslavnică. La curtea țarului, sfântul Sava a stăruit pentru mântuirea creștinilor asupriți de turci. De la Moscova, sfântul s-a întors cu multă cinstire. Câțiva ani mai târziu s-a pornit asupra sa cumplită prigoană din partea căpeteniilor calvine și a craiului. El a fost trimis în judecată, osândit împotriva canoanelor, pentru niște vini născocite. Cu silnicie și mărturii mincinoase soborul nelegiuit l-a osândit pe nedrept, scoțându-l din scaunul vlădicesc. A fost aruncat apoi în temnița craiului și a suferit batjocuri, biciuiri și loviri de toiege.

Neclintit a rămas sfântul în credința sa, ca o stâncă bătută de valurile mării. A suferit și a pătimit pentru Ortodoxie. După cumplite chinuri, sfântul a fost slobozit din temniță, dar așa de slăbit, că s-a mutat curând către Domnul, în luna aprilie 1683. Sfântul s-a săvârșit, având cugetul împăcat că el s-a luptat lupta cea bună, a păzit credința și a apărat turma. Pentru jertfa lui curată, Domnul l-a învrednicit de cununa neveștejită a sfințeniei.

Tot în acastă zi, pomenirea Sfântului Ierarh Iosif Mărturisitorul din Maramureș.

Pământul românesc, această grădină a Maicii Domnului, este plin de vetre duhovnicești și de jertfele martirilor, de nevoințele Cuvioșilor, de suferințele celor statornici în credința străbună, ale căror nume n-au fost toate scrise în documente, dar pe care Dumnezeu le-a trecut în Cartea veșniciei".

Cercetându-ne trecutul și cinstind pe sfinții noștri martiri, cuvioși, mărturisitori, preoți și credincioși care s-au învrednicit de a primi de la Dumnezeu „Cununa sfințeniei" și ale căror nume au rămas în evlavia credincioșilor, aflăm la loc de cinste și numele episcopului Iosif al Maramureșului.

El s-a născut într-un sat din părțile Năsăudului, dintr-o familie de oameni luminați și curați la suflet, puternic înrădăcinați în credința ortodoxă.

Învățătura și-a dobândit-o de la preoții satelor dar și de la călugării din mânăstirile și schiturile maramureșene, de care s-a simțit atras încă din copilărie. După slujirea sa ca preot, a fost ales episcop, în 1690, în vremuri de grele încercări pentru românii din ținutul Maramureșului.

Hirotonit arhiereu în Moldova pentru ținutul Maramureșului, de marele Mitropolit Dosoftei, el a primit, odată cu darul arhieriei și

Sfântul Ierarh Iosif Mărturisitorul

îndemnul de a veghea cu stăruință la păstrarea și apărarea dreptei credințe în Maramureșul acelor vremi, mult încercat de uneltirile celor potrivnici Ortodoxiei și unde vlădicii români nu puteau să rămână în scaun decât doi-trei ani, după care erau nevoiți să pornească pe drumul pribegiei.

A avut, la început, reședința la mănăstirea Sf. Mihail din Peri, apoi când aceasta a încetat să mai existe, s-a mutat lângă cetatea Hust, iar spre sfârșitul păstoririi a stat pe rând la mănăstirile Giulești și Budești din Maramureș.

Din documentele vremii aflăm că acest vlădică a fost un neobosit păstor sufletesc și cu mare grijă pentru turma sa, și totodată, un dârz apărător al dreptei credințe, într-o vreme când dușmanii Ortodoxiei reușiseră, prin diferite mijloace, să sfarme unitatea religioasă și sufletească a românilor transilvăneni și când făceau sforțări mari ca să înstrăineze și pe românii din Maramureș și de la Legea strămoșească.

Necruțând ostenelile, el a vizitat parohiile, a ținut soboare și a apărat interesele Bisericii românești cu rară pricepere pentru acele vremi cu arma puternică a cuvântului și a scrisului, ca un cărturar învățat și dibaci mânuitor al condeiului împotriva vrăjmașilor credinței sale strămoșești.

Chemat la Viena, în 1701, unde i s-a făcut propunerea de părăsire a credinței Ortodoxe, el a respins categoric această ispită, ceea ce a îndârjit mult pe cei ce urmăreau prin orice mijloace dezbinarea religioasă și de neam a românilor transilvăneni. Căutând să se răzbune, aceștia s-au năpustit asupra lui cu calomnii și învinuiri de tot felul, pentru a-l compromite înaintea turmei sale. Urmare unor asemenea învinuiri, ce proveneau din cercurile vrăjmașilor Ortodoxiei, episcopul Iosif a fost chemat la Sibiu pentru a fi tras la răspundere în fața Guvernului Transilvaniei. El s-a prezentat fără teamă la judecată și s-a apărat cu demnitate și curaj, drept pentru care a fost trimis în temniță, de unde a fost scos la insistențele clerului și credincioșilor Maramureșului.

În martie 1705 însă, uneltitorii s-au ridicat cu și mai multă înverșunare împotriva lui și în urma unor nedrepte învinuiri, sub povara cărora căzuseră victime, mai înainte, Sfinții Ierarhi Ilie Iorest și Sava Brancovici, mitropoliții Ardealului, episcopul Iosif a fost aruncat din nou în temniță, fără judecată, de data aceasta în cetatea Hust. Frații români din Maramureș au protestat cu hotărâre împotriva acestei samavolnicii și au cerut stăruitor eliberarea arhipăstorului lor.

A fost pus în libertate la sfârșitul anului 1705, dar nu i s-a îngăduit să mai rămână în fruntea turmei sale.

A revenit totuși în scaunul vlădicesc al Maramureșului în anul 1711, dar la scurtă vreme, în urma suferințelor îndurate, a trecut la cele veșnice cu conștiința curată că a mărturisit și a slujit cu credincioșie Legea strămoșească, până la sfârșitul zilelor sale.

Dacă la actul dezbinării religioase a românilor transilvăneni din 1700 n-a luat parte nici un român din Maramureș, aceasta se datorește desigur și episcopului Iosif, care a răspuns cu cinste misiunii sale, apărând cu jertfelnicie și pricepere obștea credincioșilor împotriva tuturor uneltirilor dușmanilor Ortodoxiei.

De la mutarea sa la Domnul, el a intrat în evlavia și cinstirea credincioșilor ortodocși maramureșeni ca un îndreptător și apărător al credinței, ca un mărturisitor neînfricat al Evangheliei lui Hristos și ca un ierarh care și-a pus sufletul său pentru turma încredințată lui spre păstorire, numele lui fiind înscris și în ceruri, dar mai ales, în evlavia și conștiința credincioșilor.

Cu ale cărui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin!

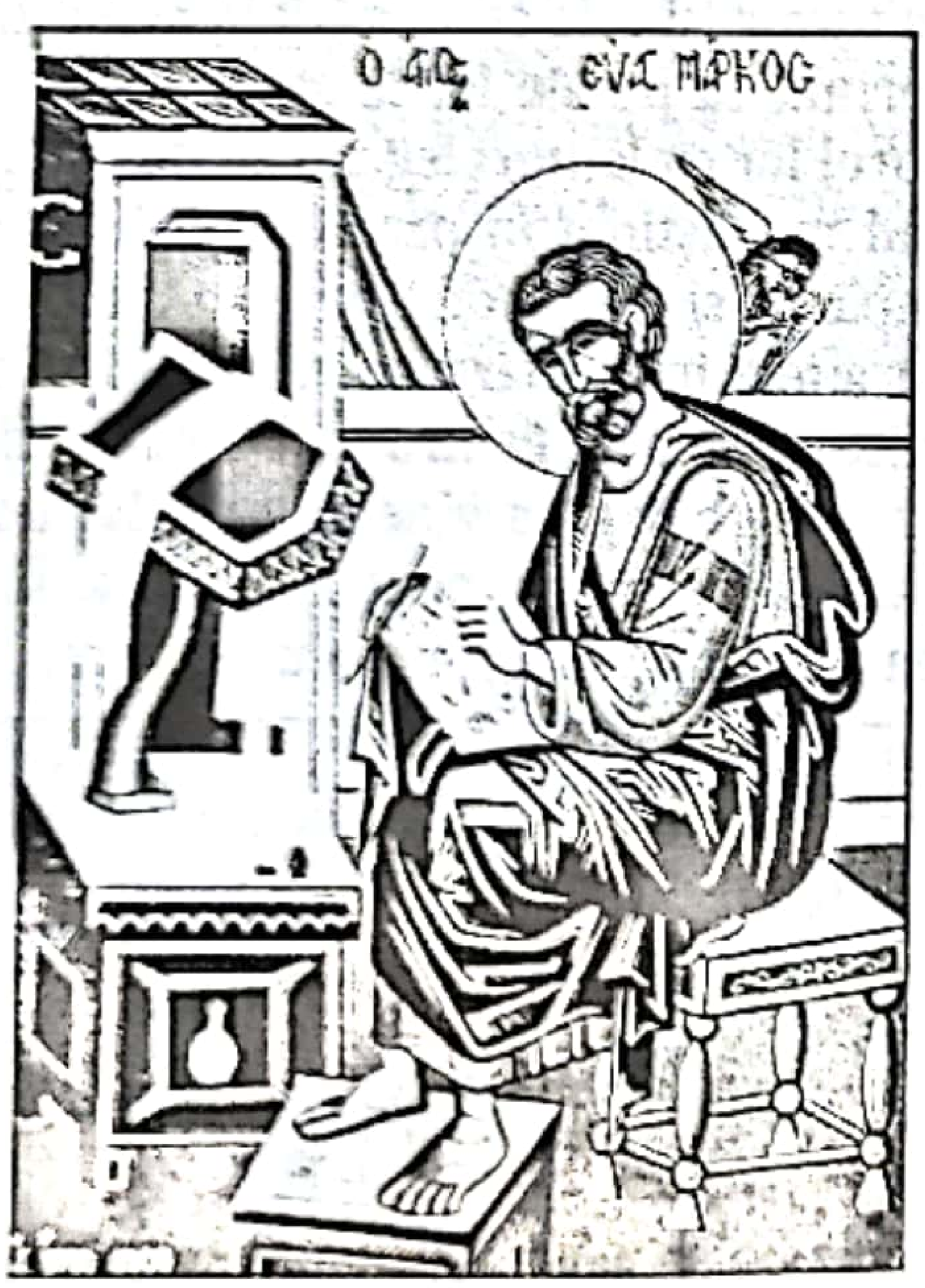
SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și cincea, pomenirea sfântului apostol și evanghelist Marcu.

Prealăudatul apostol Marcu a propovăduit pe Hristos în tot Egiptul și Libia și Varvaria și în Pentapole, în zilele lui Tiberiu Cezarul, și a scris și Evanghelia sa, tâlcuindu-i-o apostolul Petru, și mergând în Cirincea Pentapolei, a făcut multe minuni. De aceea s-a dus în Alexandria cea dinspre Faros, și de acolo la Pentapole, făcând pretutindeni minuni, și împodo-

bind Bisericile lui Hristos cu hirotonii de episcopi și de ceilalți clerici. După aceea mergând iarăși la Alexandria, și aflând pe oarecare frați de lângă mare, la Vucoli, petrecea cu dânșii binevestind și propovăduind cuvântul lui Dumnezeu. Acolo închinătorii idolilor nesuferind a vedea sporindu-se credința în Hristos, l-au legat cu ștreanguri și l-au târât, și carnea pe pietre se zdrelea și sângele lui roșea pământul.

Băgându-l în temniță, i s-a arătat Domnul spunându-i mai înainte mărirea ce avea să primească; la ziuă iarăși legându-l, l-au târât pe ulițe iarăși și așa zdrelindu-se și rupându-se de pietre, și-a dat sufletul lui Dumnezeu. Iar la chip arăta astfel: nici foarte plin la trup, nici preaînalt, nici scund și mărunt; ci cuvios și împodobit la măsura vârstei crescându-i și cărunțete. Nasul lungăreț iar nu scurt, nici cu vreo lipsă ci drept, sprâncenele îi băteau jos, barba lungă, capul pleșuv; la față era încuviințat, era milostiv și lăsător, și dulce la vorbă cu cei ce se întâlnea, atât cât era tocmit la toate, și strălucea virtuțile sufletului cu harurile trupului său.

Sfântul Apostol și Evanghelist Marcu

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Macedonie, patriarhul Constantinopolului.

Tot în această zi, sfânta mucenița Nichi.

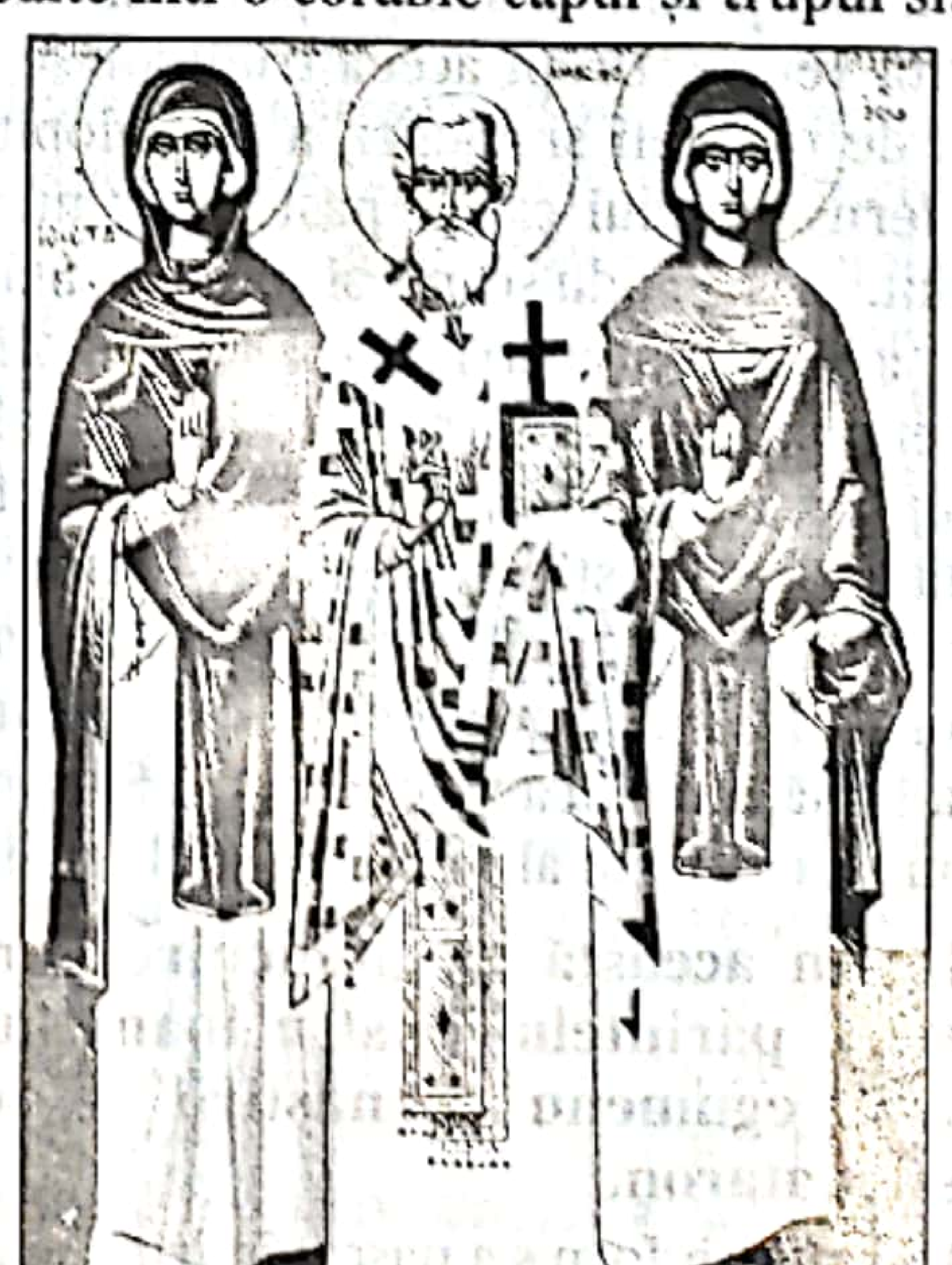
Tot în această zi, pomenirea preacuvioșilor opt părinți sihaștri.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șasea, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Vasile, episcopul Amasiei.

Măritul mucenic al lui Hristos Vasile a fost episcop al Amasiei, pe vremea lui Liciniu, care, fiind cumnat marelui Constantin după sora sa Constantina, a fost trimis de dânsul împotriva lui Maximin, ce se ridicase, și luase oarecare părți ale Răsăritului de le ținea ca un tiran. Mergând Liciniu la Nicomidia, răscoala se potolise, și tiranul Maximin nădăjduind să se împotrivească prin luptă, a scăpat de primejdia ce era să-i vie. Liciniu a adus jertfă idolilor la Nicomidia, și a poruncit să-i aducă înainte din Amasia pe Sf. Vasile, cu o fecioară anume Glafira, care fusese slujnică Constantinei, femeia lui Liciniu; și temându-se Glafira că Liciniu o îndrăgise, a îndrăznit de a spus stăpânei sale și aceea a trimis-o în Anatolia dându-i avere. Și umblând Glafira din loc în loc, nimerise la Amasia, unde dăduse banii ce avea la dânsa episcopului, ca să zidească biserică. Auzind acestea Liciniu a poruncit să-i prindă pe amândoi și să-i ducă înaintea lui; dar Glafira a murit înainte de a veni, însă fericitul Vasile a venit la Nicomidia către împăratul, care a dat poruncă să i se taie capul, căci se pusese tare împotrivă și ocăra bicisnicia celor ce erau socotiți dumnezei și deșertăciunea lor. După ce i s-a tăiat capul, au fost suite într-o corabie capul și trupul sfântu-

Sf. Cuv.: Iusta și Glafira; Sf. Ier. Vasile de Amasia;

lui; apoi au fost aruncate capul într-o parte iar trupul în alta, iarăși s-au unit și s-au alipit după firească potrivire, și s-a aflat întreg sfântul, în golful de la Sinope al mării. Aflându-l niște pescari l-au tras cu mreje la uscat, precum arătase îngerul lui Epildifor, care primise pe sfântul la Nicomidia; acesta mergând cu Teotim și Partenie diaconii, ce veniseră cu sfântul în Amasia, l-au scos din mreajă, și cinstindu-l cu miruri și cu cântări, l-au trimis la Amasia.

Tot în această zi, sfânta Glafira, cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, preacuvioasa Iusta, cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, preacuviosul Nestor, părăsind părinții, și călugărindu-se, cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Simeon, episcopul Ierusalimului, ruda Domnului.

Acest sfânt a trăit pe vremea împăratului Traian, fecior al logodnicului Iosif și frate al lui Iacov; pe acesta luându-l însuși Hristos și Dumnezeul nostru, și primind a I se numi frate, l-a uns preot, ca să-i propovăduiască preamărita venire. Drept aceea trudindu-se cu tot felul de osteneli și sudori, a împodobit scaunul Ierusalimului ca un păstor, iar nu ca un năimit. Și făcându-se pe sine locaș Sfântului Duh, a surpat și a stricat capiștile idolilor, și îndreptând la lumină pe cei rătăciți, răbdând pedepse cu multe dureri pentru dreapta credință a fost și răstignit, fiind de 120 de ani, și de acolo s-a întors către Cel dorit al său Mântuitorul Hristos. Acest fericit s-a învrednicit a avea două nume, că se cheamă și Simon și Simeon, și era frate al lui Iacob și al lui Hristos.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ioan Mărturisitorul, egumenul Mânăstirii ce se numește Cataron.

Acest fericit Ioan s-a născut în Irinopole, care era una din cetățile Decapolei; fiu de părinți creștini și iubitori de Dumnezeu, cu numele Teodor și Grigoria. Făcându-se de nouă ani s-a dus la chinovie, unde s-a călugărit, și fiind osârduitor și smerit și ascultător, a fost iubit de dascălul său. Și a mers împreună cu el la Sinodul al VII-lea ce s-a adunat a doua oară în Niceea, apoi, mai în urmă și în Constantinopol. Dascălul său s-a făcut arhimandrit, și egumen al mânăstirii lui Dalmat; iar el s-a făcut schimnic și preot și de acolo a fost trimis de împăratul Nichifor egumen al Mânăstirii Cataron. Aci cu plăcere de Dumnezeu și apostolește a ocârmuit turma lui Hristos mai mult de zece ani și era iubit de toți oamenii. Și s-au descoperit fericitului încercări a toată lumea iscodite de diavolul urâtor al binelui și adunând și sfătuind pe toți frații, îndemnându-i și la cele de cuviință, a zis către ei: «Privegheați părinților și fraților, să nu fiți furați de diavolul și să nu vă lepădați de închinarea la sfintele icoane; căci pe mine nu mă veți mai vedea între cei vii». Și în vremea când el vorbea acestea, venind unii îndârjiți trimiși de Leon luptătorul împotriva icoanelor, au împrăștiat toată turma, și cele ce au găsit în mânăstire pe la părinți, ca pe ale lor le-au împărțit. Iar pe păstorul lor cu lanțuri legat, l-au dus la Bizanț, lăsând mânăstirea în pradă. Mergând sfântul la împărat, și numindu-l pe el păgân și osândit și altele multe fără de sfială zicându-i, l-a pornit spre mânie. Pentru care și cumplit a fost bătut peste obraz cu vine de bou. Iar fericitul se bucura pătimind pentru Hristos; și după aceea fiind închis, în metocul său trei luni, a

Sfântul Ierarh Simeon

fost surghiunit la o cetate numită Pentadactilon în hotarele Lambei. Acolo legând picioarele lui cu lanțuri, l-au pus într-o închisoare întunecoasă, lăsându-l acolo optsprezece luni. Iar după aceasta l-au adus gol în cetate, înaintea împăratului spre batjocură. Și după multe pricini de cuvinte, a fost dat lui Ioan, cel ce cu nevrednicie era atunci patriarh al Bisericii celei Mari, care multă cruzime a arătat sfântului, strâmtorându-l pe el cu foame în multă vreme, după care apoi l-a înfățișat iarăși l-a împărat, și împăratul l-a trimis la un lagăr numit Criotavron al Bucelarilor, și acolo l-a închis doi ani întregi. Unde de multă rea pătimire se uscase cu totul carnea de pe trupul lui; însă sfântul pe toate suferindu-le, cu mulțumire slăvea pe Dumnezeu. Iar după ce a fost junghiat Lecon Armeanul, și a împărățit în locul său Mihail Travlul, fiind liberați toți cei de prin surghiunuri, s-a dus și sfântul până la Calcedon neavând voie ca să intre în cetate. Iar după aceea împărățind Teofil, a voit cuviosul să se așeze în oarecare mânăstire împreună cu alți părinți; apoi fiind prinși de patriarhul din acea vreme și cumplite necazuri suferind fericitul, a fost surghiunit la ostrovul Afusiei, unde împlinind doi ani și jumătate, a văzut oarecare vedenie, și, vestind celor împreună cu el mutarea sa, după trei zile, s-a dus către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților apostoli Aristarh, Marcu și Zinon.

Acești sfinți erau din cei 70; și Aristarh este acela de care Pavel pomenește în Epistola către Romani, și care a fost episcop al Apamiei celei din Siria, supusă cu scaunele apostolilor celor dintâi. Acesta mai întâi decât toți a propovăduit pe Hristos Dumnezeu adevărat. Iar Marcu este acela pe care și Ioan obișnuia a-l numi. De care pomenește Luca în Faptele Apostolilor și care a fost pus episcop de apostoli în Vivlopole. Iar Zinon este acela, pe care apostolul îl scrie în Epistola către Romani legiuitor, și care a fost făcut întâi episcop de apostolul Petru, în Diospole; el învăța propovăduind pe Hristos Dumnezeu adevărat. Aceștia multe rele pătimiri suferind de la necredincioși pentru zidirea din nou a bisericilor, și pentru surparea idolilor, și înșiși făcându-se lucrători de minuni și de vindecări, s-au mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Puplie, care prin sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Evloghie primitorul de străini, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Lolion cel nou, care fiind târât pe pământ, s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și opta, pomenirea sfinților apostoli Iason și Sosipatru din cei șaptezeci.

Dintre aceștia Iason era tarsean, și a fost mai întâi vânat de acolo la dreapta credință. Iar Sosipatru fiind din Grecia, a primit pe urmă de la acesta credința în Hristos. După aceea făcându-se amândoi ucenici ai lui Pavel apostolul, Iason a fost făcut învățător cetății; iar Sosipatru a primit cârma Bisericii Iconiei. Păstorind ei bine Bisericile lor, s-au dus spre părțile apusului; și sosind la insula Cherchira, au făcut înfrumusețată biserică întâiului mucenic Ștefan, unde slujind lui Dumnezeu, au atras pe mulți la credința în Hristos. Apoi fiind pârâți către guvernatorul Cherchirei, au fost închiși într-o temniță în care se aflau închiși șapte vătafi de tâlhari, anume: Satornin, Iachishol, Faustian, Ianuarie, Marsalie, Efrasie și Mamin, pe care prin cuvintele și faptele lor i-a atras la credința în Hristos, de i-au făcut din lupi oi, care după aceea, au primit de la Hristos cununile muceniciei. Asemenea s-a întâmplat și cu temnicerul care a crezut în Hristos. Guvernatorul scoțând pe Iason și pe Sosipatru din temniță, i-a dat pe seama lui Carpian eparhul să-i chinuiască; și văzând chinurile lor, Cherchira, fiica guvernatorului, s-a declarat și ea creștină, și a dat la săraci podoaba ce purta; de care aflând tatăl său, și neputând să o întoarcă din gândul ei, a închis-o în temniță. După aceea a dat-o unui desfrânat arap, ca s-o necinstească; dar sosind acesta la ușa temniței, a fost sfâșiat de o fiară. Iar sfânta Cherchira, aceasta aflând, l-a tămăduit și l-a scăpat de fiară, și cu învățătura sa l-a făcut creștin; iar el a strigat: «Mare este Dumnezeul creștinilor». Pentru aceasta el a fost chinuit și și-a dat sfârșitul, iar sfânta

Cherchira a fost vârâtă în foc, dar a rămas sfânta nearsă. Pentru aceasta a tras pe mulți la credința lui Hristos. Drept aceea a fost spânzurată de un lemn și i-au dat fum dedesubt de au înecat-o. După aceea au săgetat-o cu săgeți, și atât de mult au rănit-o, încât de mulțimea durerilor și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu. După aceea pornind guvernatorul goană asupra creștinilor, și fugind creștinii într-un ostrov mic ce era acolo aproape, el porni să meargă acolo, ca să-i chinuiască, și intrând în mijlocul luciului mării s-a scufundat ca Faraon cel de demult. Poporul Domnului a dat mulțumitoare laude lui Dumnezeu. Iar Iason și Sosipatru fiind sloboziți de la închisoare, învățau neoprit cuvântul lui Dumnezeu. Dar ridicându-se alt guvernator și aflând cele despre sfinți, a poruncit să aducă o butie de fier, și să o umple de rășină și smoală și ceară, și înfierbântând-o foarte, au băgat pe sfinți într-însa, și sfinții au rămas nearși și mulți au crezut în Hristos, între care însuși guvernatorul care plângea, zicând: «Dumnezeul lui Iason și al lui Sosipatru, ajută-mi și mă miluiește». Fericitul Iason, fiind guvernatorul de față, sfătuind și învățând pe tot poporul, i-a botezat în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, numind pe guvernator Sebastian. Deci peste puține zile, s-a îmbolnăvit fiul guvernatorului și a murit, iar apostolul făcând rugăciuni l-a înviat. De atunci a făcut multe minuni, și făcând biserici înfrumusețate și plinind tot lucrul bine și adăugând turma lui Hristos, în bune bătrânețí către doritul său Hristos s-a petrecut.

Sfinții Apostoli Iason și Sosipatru

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Dada, Maxim și Cvintilian.

Acești sfinți au fost pe vremea lui Diocletian și Maximian împărații, și a guvernatorilor Tavrinie și Gavinie. Fiind mare prigoană asupra creștinilor, și neplecându-se sfinții aceștia a aduce închinăciune la idoli, au fost pârâți către guvernatorul Tavrinie. Numaidecât prinzându-i în satul lor, care se numea Ozovia, unde se aflau pururea petrecând în rugăciuni către Dumnezeu, i-au legat cu lanțuri de fier și degrab i-au adus la cetatea Dorostorului, fiind acolo amândoi guvernatorii, care au zis sfinților: «Spuneți-ne mai întâi numele vostru»; și spunându-și fiecare numele său, a scris și cuvintele lor un Mangailian notar. Tavrinie a zis sfinților: «Iată viața voastră este în mâinile mele; de voiți să trăiți, mergeți de aduceți jertfă maicii zeilor, și veți fi și preoți ai acesteia, pentru că a murit preotul ei, și a mers către marele Dia, împăratul ceresc, ca să-i slujească lui acolo». Iar sfântul Maxim a răspuns păgânului Tavrinie: «Cum îndrăznești, preaneruşinatule, să grăiești că preadesfrânatul cel necurat este împărat? Cunoașteți dar, o oameni fără minte, că Hristos este împăratul cerurilor, Care are purtare de grijă de toate, și în palmă le ține toate câte sunt, și noi la idoli făcuți de oameni nu ne vom închina». Iar Gavinie guvernatorul a chemat la dânsul pe Dada și pe Cvintilian, vorbind multe vorbe bârfelnice, socotind că îi va amăgi spre păgânătatea sa cea pierzătoare; pe care neplecându-i, i-a băgat în temniță, unde prin îngereasca arătare se întărea mărturisirea lor, lăudând pe Dumnezeu. Deci scoțându-i din temniță, i-a dezbrăcat de hainele lor, și legându-i i-a întins pe pământ și i-a bătut foarte cumplit; și băgându-i iarăși în temniță, iarăși i-a scos, și i-a dat la numitul lor sat Ozovia, și acolo le-a tăiat capetele și și-au dat sfârșitul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici dintre tâlhari, care prin apostolul Iason, crezând în Hristos, în căldare cu smoală s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sf. Cherchira, fiica guvernatorului Cherchirei, care, cu săgeți fiind săgetată, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Mc. Zinon și Vitalie, care în foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Eusebie, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea sfinților apostoli Onisifor și Evod.

Acești sfinți erau din cei șaptezeci, de care amintește și apostolul Pavel. Onisifor a stat episcop Colofonului, iar Evod a fost pus în scaunul Antiohiei de Petru. Și amândoi pătimind multe chinuri și nevoi, și pe mulți întorcând la credința în Hristos, s-au suit și ei spre Domnul cel dorit.

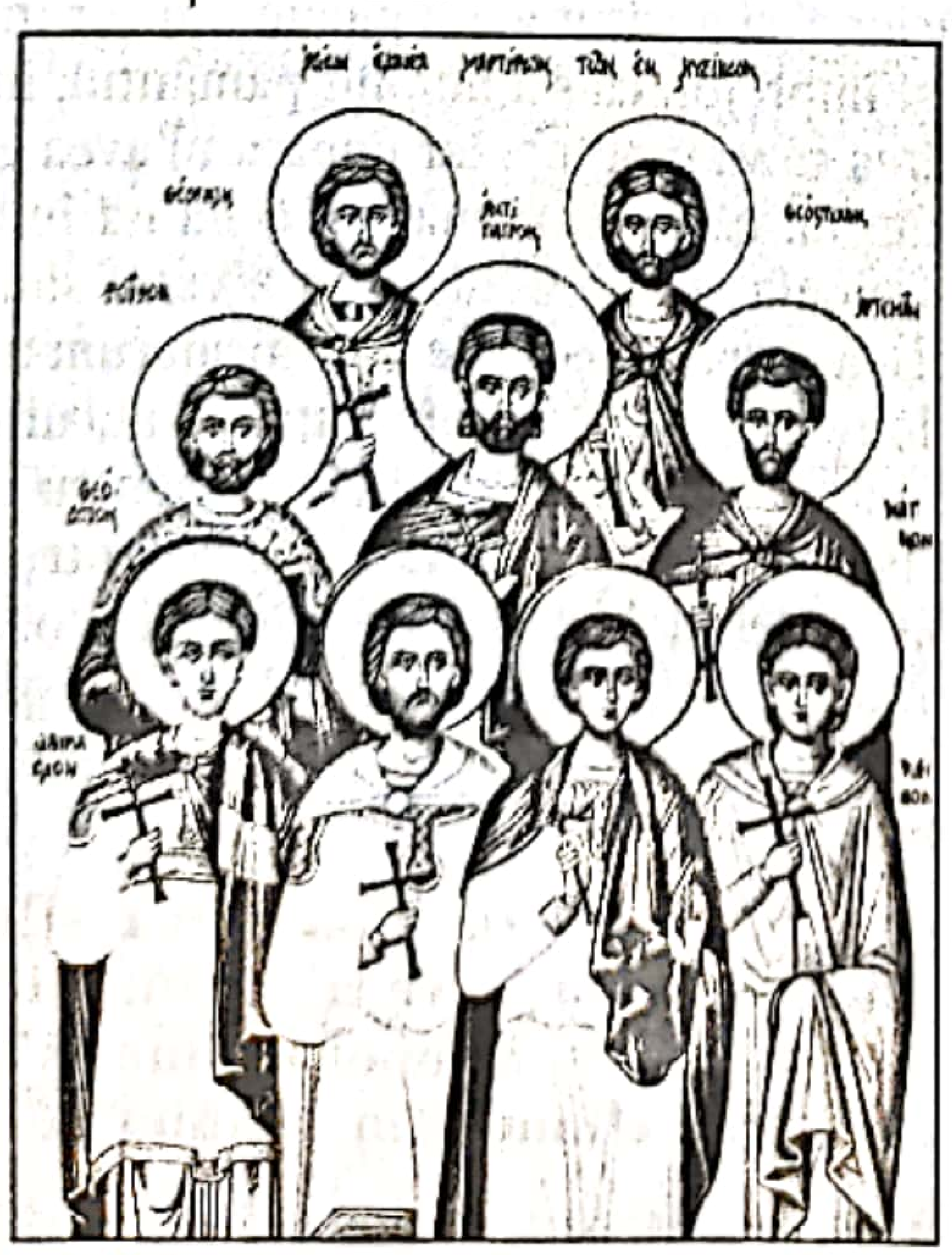
Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Neon, care prin foc s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și noua, pomenirea sfinților nouă mucenici cei din Cizic: Teognis, Ruf, Antipatru, Teostih, Artemas, Magnon, Teodot, Tavmasie și Filimon.

Acești dumnezeiești mucenici fiind adunați de prin multe locuri și duși la Cizic, cu gândul lor cel viteaz au disprețuit și au rușinat pe guvernator și rătăcirea idolilor. După aceea fiind supuși la felurite chinuri, nu s-au înduplecat ca să jertfească idolilor, ci mai vârtos s-au adus pe sine jertfă vie lui Dumnezeu, fiind omorâți cu sabia.

Sfinții nouă Mucenici din Cizic

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Memnon mărturisitorul, făcătorul de minuni.

Acest între sfinți părintele nostru Memnon, lepădându-se de lume pentru Dumnezeu și petrecând cu dreptate și cu plăcere dumnezeiască, cu ascultare și cu plecăciune s-a făcut conducător monahilor. Fiind blând și smerit, și plin de dragoste s-a făcut și făcător de minuni; căci odinioară venind lăcuste pe semănăturile mănăstirii, a ieșit sfântul și prin rugăciune le-a gonit cu foc, și s-au înecat în râu. Și într-un loc fără de apă, a făcut prin rugăciune de a izvorât apă, care și până în ziua de astăzi izvorăște pururea întru slava lui Hristos. Altă dată iarăși lovind furtuna pe niște călători ce călătoreau pe mare cu corabia, și rugându-se sfântului să le fie în ajutor, s-a arătat între dânșii cârmuind corabia, și îmbărbătându-i să nu se teamă, i-a scos curând cu liniște la liman. Așa strălucind mulți ani, și făcând minuni, da mântuire celor ce-l chemau în ajutor. Și făcându-se plăcut până la sfârșit, s-a dus către Domnul plin de merindea faptelor bune.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Avxivie, care în pace s-a săvârșit.

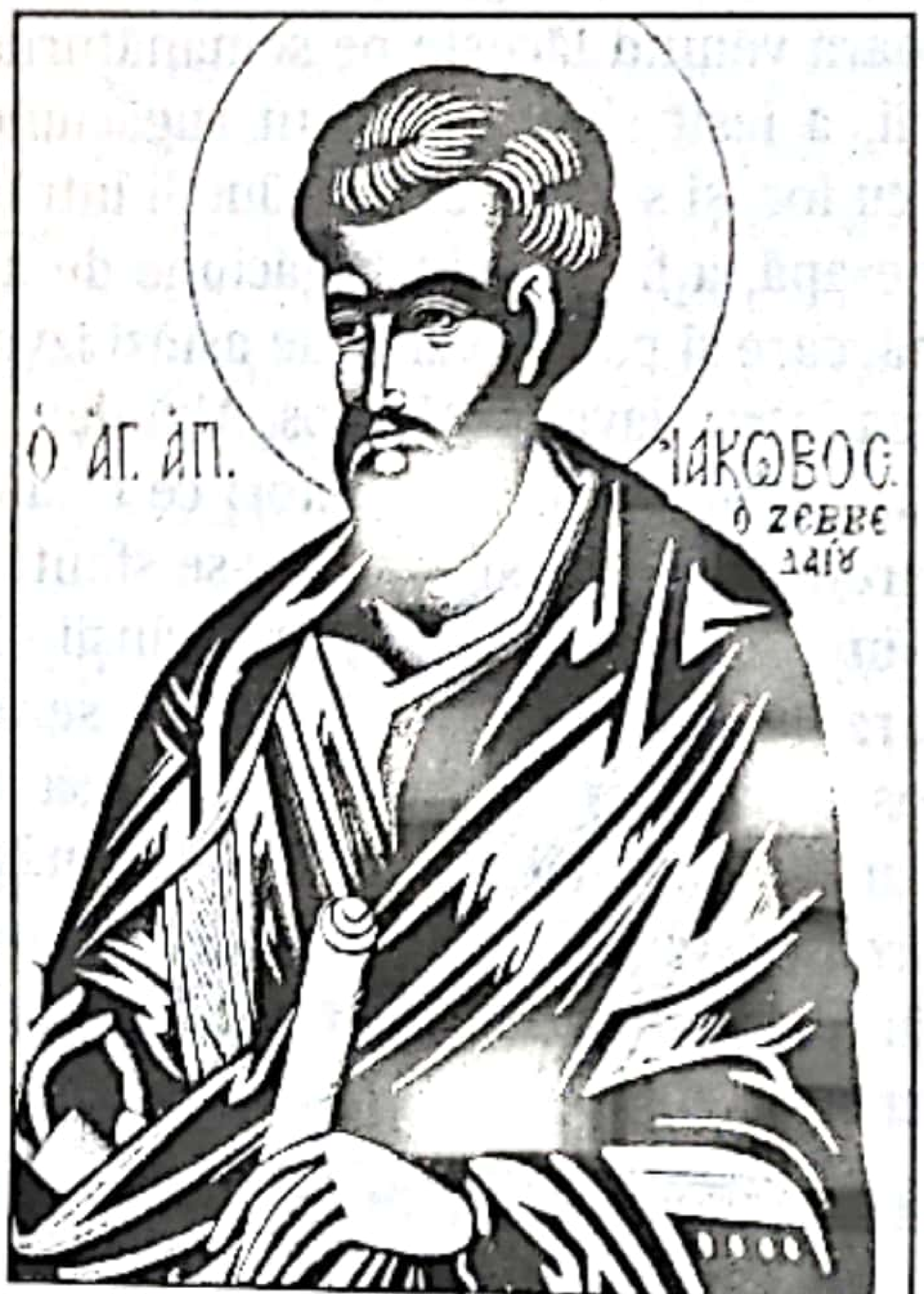
Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treizecea pomenirea sfântului măritului apostol Iacob, fratele sfântului Ioan, de Dumnezeu cuvântătorul.

Acest Iacob a fost fiul lui Zevedei, și frate lui Ioan cuvântătorul de Dumnezeu. După chemarea lui Andrei și Petru, a fost chemat și el cu fratele său de Mântuitorul la apostolat. Aceștia îndată lăsând pe tatăl lor și corabia și celelalte toate au urmat Domnului. Și atâta i-a iubit încât unuia i-a dăruit a se rezema pe pieptul Său, iar celuilalt i-a dăruit să bea paharul pe care și El l-a băut. Și ei atâta râvnă aveau pentru Dânsul, încât au pornit să pogoare foc din cer ca să topească pe cei ce nu credeau. Și poate că ar fi făcut aceasta, de nu i-ar fi oprit Hristos prin bunătatea Sa. Drept aceea îi lua

pururea cu Sine pe aceștia și pe apostolul Petru la rugăciune și la alte rânduieli, învățându-i cele mai înalte și mai tainice dogme. Pe acest fericit Iacob, după patima și înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos, nesuferindu-l Irod să îndrăznească și să propovăduiască mântuitoarea învățătură, a pus mâinile pe dânsul, și l-a omorât, trimițându-l al doilea mucenic la Stăpânul Hristos, după mucenicul Ștefan.

Sfântul Apostol Iacov al lui Zevedeu

Tot în această zi, pomenirea sfântului Clement făcătorul de canoane, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Maxim.

Tot în această zi, aflarea moaștelor sfântului sfințitului mucenic Vasile, episcopul Amasiei.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Donat, episcopul Evriei.

Acest sfânt părinte a trăit în zilele lui Teodosie cel Mare, fiind episcop în cetatea ce se cheamă Evria, în Epirul cel vechi. Și lângă acea cetate era un sat ce se numea Soria, la care era un izvor cu apă, și câți beau dintr-însul mureau cu amar. Aflând de aceasta preasfântul episcop Donat, a mers la izvor cu clericii săi, și cum a sosit s-a făcut tunet, și îndată ieșind de acolo un balaur purtător de moarte, care își avea cuibul la izvor, a întâmpinat pe fericitul, și încerca să împiedice cu coada sa picioarele asinului, pe care era sfântul călare. Iar sfântul întorcându-se și văzând balaurul, a luat funia cu care bătea asinul și a lovit spinarea balaurului, cu aceasta numai făcând pe balaur să ia rană purtătoare de moarte; pentru că îndată a căzut și a murit. Atunci au adunat lemne cei ce au văzut minunea, și au făcut foc, și au ars fiara. Și nimenea nu cuteza să se apropie de apă și să o guste; iar sfântul făcând rugăciune, și binecuvântând izvorul și bând el întâiul, a făcut și pe ceilalți să bea fără de frică. Acestea aflând Teodosie împăratul, a chemat pe toți episcopii, câți erau acolo, și a întrebat: «Care este Donat, cel ce a lovit balaurul cu biciul și l-a omorât, și cu rugăciunea sa a scos apă din pământ și din cer ploaie a pogorât?» Iar ei îl arătară zicând: «Acesta este, împărate»; și împăratul sărutându-l, îl duse la împărăteasa, și căzând amândoi apucară picioarele sfântului, rugându-l și zicând: «Robul lui Dumnezeu, rugămu-te, fă milă cu noi; că avem numai o fiică singură născută, care este bântuită de cumplit demon încât suntem foarte mâhniți la suflet, și de o vei tămădui, ia-ți jumătate din avuția ei». Sfântul zise: «Să vină copila»; iar ei luară pe sfântul de-l duseră la dânsa. Și certând sfântul pe demon, și gonindu-l, îndată s-a tămăduit copila. Dându-i împăratul făgăduința, sfântul n-a primit să o ia, dar pentru buna sa voință a cerut să i se dea un loc ce îi era aproape de orașul lui, și se chema Omfalion, foarte bun ca să-și facă biserică. Pe care îndată împăratul i l-a dăruit cu carte poruncitoare. Fiind atuncea și secetă mare pe pământ, cu învoirea împăratului a ieșit sfântul afară din cetate și a făcut rugăciune, și a căzut atâta ploaie din cer în cetate și împrejur, că s-a umplut pământul, încât se părea că va fi potop. Iar împăratul avea grijă de sfântul, căci era numai cu o haină îmbrăcat și ploaia era grea. Iar dacă a venit sfântul în curtea împărătească, nefiind nicidecum udat, s-au minunat toți; deci împăratul se bucura de cuvintele lui și dându-i mult aur pentru zidirea bisericii și alte lucruri iscusite pentru podoaba aceleiași biserici, l-a trimis la locașul său. Apoi mergând și făcând biserica, și gătindu-și mormântul său, foarte bătrân fiind, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Arghira, care a mărturisit pe Hristos în Constantinopol, la anul 1720, și s-a săvârșit chinuită în temniță.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

LUNA MAI

SINAXAR

Ziua întâi, pomenirea sfântului prooroc Ieremia.

Acesta din pântecele mamei sale s-a sfințit, și era sfânt Domnului și prooroc, trăgându-se din Anatot. După ce a fost robit Ierusalimul de către Nabucodonosor, împăratul Babilonului, el s-a coborât la Dafne în Egipt și acolo proorocind a fost ucis cu pietre de poporul lui Israel. Și murind a fost îngropat în locul de înmormântare a lui Faraon, pentru că egiptenii l-au mărit, văzând folosul de la el. Fiindcă prin rugăciunea lui fuseseră omorâte aspidele, care prăpădeau pe egipteni; de asemenea fuseseră omorâte și fiarele ce se aflau prin ape, pe care egiptenii le numesc efot, iar elinii crocodili. Pentru aceasta creștinii din acele părți, până astăzi, rugându-se merg în locul unde este mormântul proorocului, și luând țărână se tămăduiesc de mușcările aspidelor. Se spune că și Alexandru Macedon stând deasupra mormântului proorocului, și aflând cele despre el, i-a mutat moaștele în Alexandria.

Deci a zis Ieremia către preoții Egiptului, că va să se facă un semn, adică au să se cutremure idolii Egiptului, și vor cădea la pământ din pricina Mântuitorului prunc ce se va naște în iesle din Fecioară. Și pentru aceea până astăzi, ei au în loc de Dumnezeu o fecioară lăuză, și punând un prunc în iesle, i se închină. Despre aceasta fiind întrebați de regele Ptolomeu, i-au spus că taina aceasta se trage de la strămoși, și a fost transmisă părinților lor de un cuvios prooroc, și că așteaptă sfârșitul tainei. Și spun despre proorocul acesta, că, mai înainte de prădarea Templului a luat chivotul legii și cele ce erau în el, și a pus de le-a îngropat sub o stâncă de piatră, și a zis către cei ce erau acolo: «S-a dus Domnul din Sinai la cer, și iarăși va să vină în Sinai cu putere, și va fi vouă semnul venirii Sale, când se vor închina toate neamurile la lemn». Și a zis că nimeni în afară de Aaron preotul, nu va putea scoate chivotul acesta și că nimeni nu va deschide tablele care sunt în el, nici dintre preoți, nici dintre prooroci, în afară de Moise alesul lui Dumnezeu.

Iar la înviere întâi se va ridica chivotul și va ieși din pământ, și va fi pus în muntele Sinai, și se vor aduna toți sfinții acolo, așteptând pe Domnul, și fugind de vrăjmașul care va căuta să-i omoare. Iar în piatra aceea a scris cu dege-

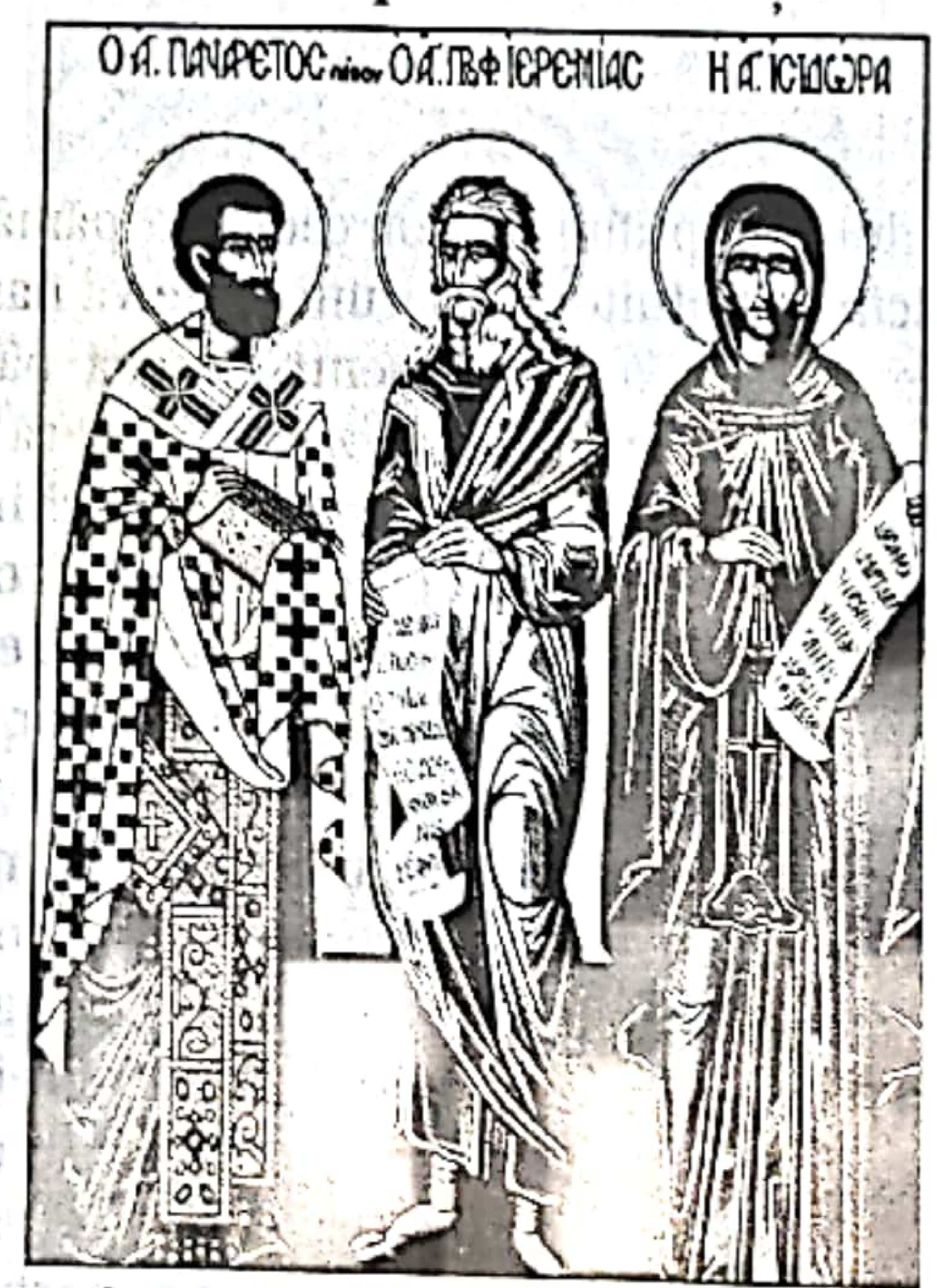
tul său numele lui Dumnezeu și s-a făcut tiparul literelor ca o cioplitură de fier. Și nor luminos îndată a acoperit numele acela. Și nu va putea nimeni să chibzuiască locul, și nici nu va putea să cinstească numele lui Dumnezeu până în ziua aceea. Însă piatra este în pustiu, unde s-a făcut întâi chivotul de Veseleil între doi munți, unde zac Moise și Aaron. Și se arată noaptea norul ca lumina la locul acela în chipul cel dintâi, după cum israelitenilor li se arăta norul noaptea și-i lumina.

Proorocul Ieremia era bătrân de ani, mic la statul trupului, barbă având din sus lată și jos îngustă. Și se face soborul lui în biserica sfântului apostol Petru, care este aproape de biserica cea mare.

Tot în această zi, pomenirea pătimirii sfântului mucenic Vată Persul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Filosoful, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuvioasei Isidora, care cu pace s-a săvârșit.

Sfântul Ierarh Panaret (sinax. grec.)
Sfântul Prooroc Ieremia; Sfânta Cuvioasă Isidora

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Sava, care s-a săvârșit fiind spânzurat în smochin.

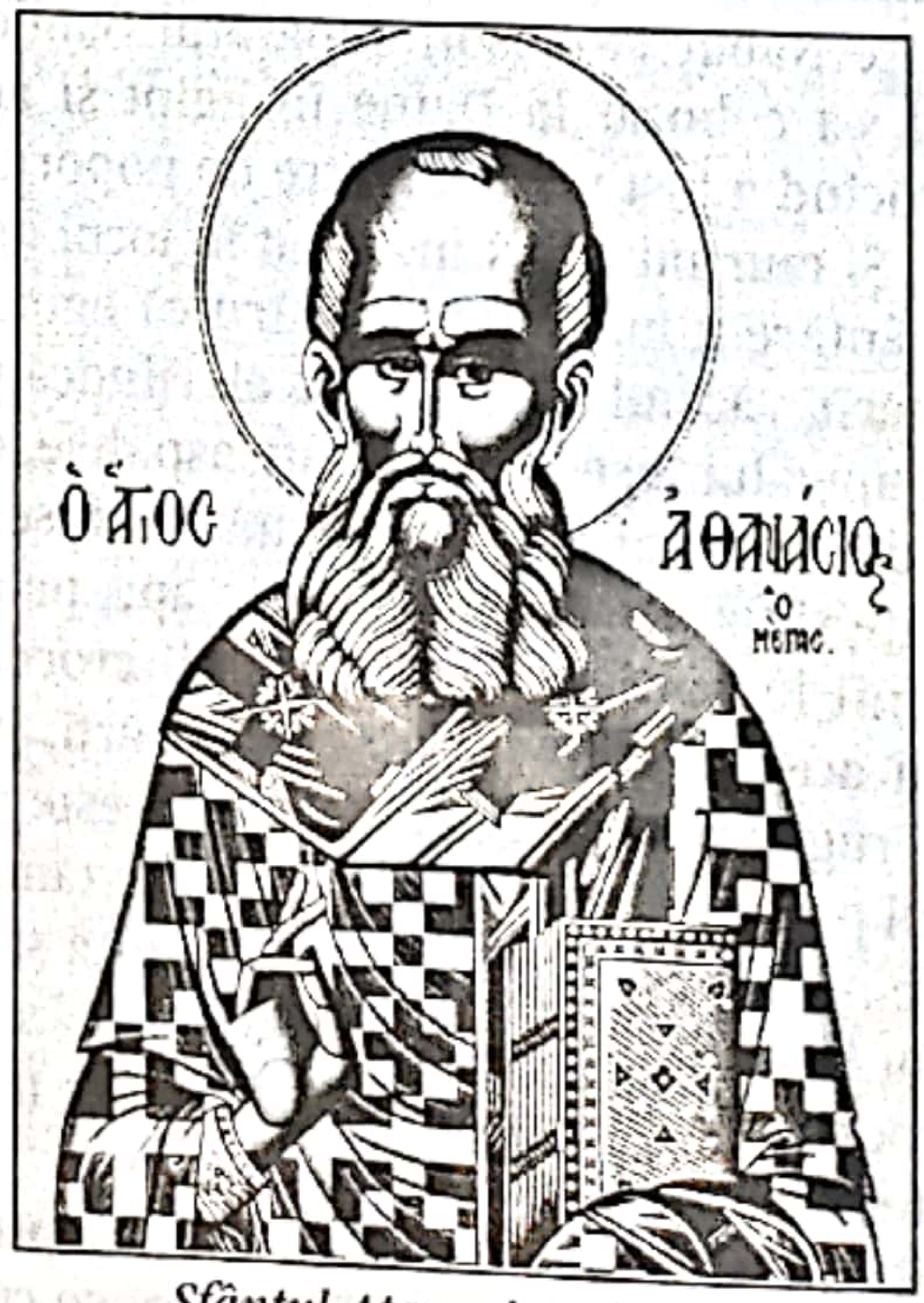
Tot în această zi, pomenirea sfinților măriților trei noi cuvioși mucenici: Eftimie ce se trăgea cu neamul din Demiga Peloponesului, și în Constantinopol la anul 1814, la douăzeci și două martie în Duminica Floriilor, prin sabie s-a nevoit; a lui Ignatie cel ce se trăgea din Zagora veche și în Constantinopol, în același an, la opt octombrie, prin sugrumare s-a săvârșit; și a lui Acachie, cel ce se trăgea din Tesalonic și în Constantinopol la anul 1815, la întâi mai, prin sabie s-a săvârșit. Și se săvârșește pomenirea lor în cinstitul lor mucenicesc locaș, ce se află la Schitul cinstitului înaintemergător din Athos.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună ziua a doua, pomenirea aducerii moaștelor celui dintre sfinți părintele nostru Atanasie cel Mare, patriarhul Alexandriei.

Acest sfânt a petrecut pe pământ viață îngerească, iar nevoințele, cu care s-a nevoit pentru dreapta credință, și împotrivirile ce a avut din partea învățătorilor eretici, și desele izgoniri și mincinoasele năpaste ce a suferit sunt scrise pe larg și la alte istorii, și le înfățișează și de Dumnezeu grăitorul Grigorie. Drept aceea nu putem să povestim cele ce se spun în multe feluri de mulți. Iar obișnuita rânduială a slujbei lui mai înainte a fost scrisă în a optsprezecea zi a lui ianuarie.

Sfântul Atanasie cel Mare

Tot în această zi, pomenirea chinuirii sfinților mucenici Esper și Zoe, soția lui, și a fiilor lor Chiriac și Teodul.

Acești sfinți, Esper și Zoe, au trăit pe vremea împăratului Adrian, și deși erau robi cu trupul unui oarecare Catal și al Tetradiei soția aceluia, coloniști romani, care îi cumpăraseră ca robi din Pamfilia, ei însă cu sufletele erau slobozi. De aceea ei nici cu trupurile n-au suferit a sluji la stăpâni păgâni, care cinsteau și se închinau idolilor în locul Făcătorului și Ziditorului a toate. Căci Chiriac și Teodul, fiii lor, au zis către maica lor să nu locuiască mai mult împreună cu păgînii ci să se despartă de ei ca să nu fie împreună cu ei dați pierzării; însă ea le-a răspuns că aceia sunt stăpânii lor. Atunci ei i-au arătat că pot să se facă slobozi prin sângele vărsat pentru Hristos. Acum și maica lor, unindu-se cu ei, îi întărea pe ei și ducându-se la Catal, i-a spus că Domnul nostru Iisus Hristos este Stăpân sufletelor lor; iar dacă printr-o oarecare întâmplare ei au stăpânire asupra trupurilor lor, ei socotesc de mai mare cinste stăpânirea lui Hristos asupra lor. Căci ziceau ei: «Mai mult trebuie să ne supunem lui Dumnezeu decât oamenilor». Deci spăimântându-se pentru aceasta Catal, i-a trimis pe ei împreună cu maica lor la Tritoniu, la tatăl lor Esper. Iar mai în urmă, prăznuind Catal nașterea fiului său, a socotit să le trimită lor din cele pregătite, vin și carne, vrând să vadă de se vor împărtăși ei din cele jertfite idolilor. Iar ei în loc să se împărtășească de acelea, la sfatul maicii lor, le-au aruncat câinilor. De aceasta fiind înștiințat Catal și aprinzându-se de mânie, mai întâi a poruncit să fie spânzurați copiii de picioare și să fie strujiți cu unghii de fier, iar părinții lor le dădeau curaj să nu se supună, ci să sufere până în sfârșit, privind către cununa muceniciei. Apoi a poruncit să fie pogorâți și împreună cu maica lor să fie cumplit bătuți. După aceea a poruncit să fie băgați sfinții în cuptor ars cu foc, în care și intrând și-au dat sufletele lor lui Dumnezeu. Iar dimineața răsunau în cuptor glasuri ca de cântare și deschizându-se cuptorul, n-au aflat pe nimeni, în afară de sfinții, în chipul celor ce dorm, cu fețele spre răsărit. Și se săvârșește soborul lor în preasfântul lor locaș, ce se află la Defteron.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Iordan, făcătorul de minuni, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treia, pomenirea sfinților mucenici Timotei și Mavra, soția sa.

Acest sfânt Timotei aflându-se în chipul clericilor, adică fiind anagnost, învăța poporul din satul Penapeon sfintele cuvinte. După aceea luându-și femeie pe Mavra, și nelocuind cu dânsa nici 20 de zile, a fost pârât, și l-au dus la Arian, guvernatorul Tebaidei. Acesta i-a poruncit să-și aducă cărțile pe care le citea creștinilor, el însă n-a voit să facă aceasta, ci încă a zis guvernatorului că el își ține cărțile în loc de copii, și cu acestea se întărește și de îngeri este păzit, când îi cheamă într-ajutor prin puterea dumnezeieștilor cuvinte ce erau scrise în cărți; și că nimeni nu-și va da de bunăvoie copiii săi spre moarte. Pentru aceasta i-au băgat prin urechi piroane de fier arse, din care i s-au vătămat luminile ochilor, și i s-au scurs. După aceea îi legară gleznele la o roată i-au pus o zăbală în gură, și l-au spânzurat cu capul în jos, legându-i o piatră de grumaji. Dar neslăbindu-se el cu aceste chinuri, a gândit guvernatorul să amăgească pe femeia lui, Mavra, și a luat-o cu amăgiri, zicându-i să se împodobească și să slujeas-

Sf. M. Mc. Xenia (sinax. grec.); Sf. Mavra
Sf. Ier.:Icumenie; Sf. Ier. Petru; (din sinax. grec.).
Sfântul Mucenic Timotei

că idolilor. Iar ea nu a ascultat de dânsul, ci mai vârtos ascultând ce o învăța sfântul Timotei, soțul ei, ea a mărturisit înaintea guvernatorului că este creștină. Atunci i-au smuls părul capului și i-au tăiat degetele și au băgat-o în apă clocotită, în care nefiind opărită sfânta, a crezut guvernatorul că apa nu este clocotită și a poruncit să i se toarne apă în mână. Atunci sfânta a luat cu mâna ei apă din căldare și turnându-i în mână s-a jupuit pielea de pe mâna guvernatorului. Pentru aceasta au fost răstigniți amândoi, și stând nouă zile răstigniți, se învățau unul pe altul să rabde chinurile, și se sfătuiau să un slăbească, și așa și-au dat sufletele în mâinile lui Dumnezeu.

În vremea când se aflau sfinții pe cruce, diavolul venind în vedenie la sfânta mucenița Mavra, i-a dat un pahar de miere cu lapte, și o îndemna să-l bea, iar ea cu rugăciunea sa l-a alungat; și iarăși a văzut cum a dus-o la o apă curgătoare, și o îndemna să bea; dar ea zise: «Nu voi bea dintr-acestea, ci din paharul vieții și al nemuririi ce mi-a pregătit Hristos», și așa a fost diavolul biruit și s-a depărtat de la dânsa. Și venind îngerul lui Dumnezeu la dânsa, a văzut sfânta că a dus-o la cer, și luând-o de mână îi arătă un scaun, și haină luminoasă peste dânsa și o cunună, și-i zise: «Acestea ți s-au gătit ție». După aceea a dus-o într-un loc mai înalt, și iarăși îi arătă alt scaun și haină înfrumusețată și cunună, și-i zise: «Acestea s-au gătit spre moștenire bărbatului tău. Iar osebirea locului însemnează că bărbatul tău a fost pricinuitor al mântuirii tale». Și se face prăznuirea lor într-a lor bisericuță, ce este de cealaltă parte în locul ce se numește Iustiniani.

Tot în această zi, pomenirea pătimirii sfinților mucenici Diodor și Rodopian diaconul.

Aceștia au trăit în zilele lui Dioclețian, iar pentru credința în Hristos au suferit ocări multe și chinuri și bătăi, la Afrodisia Cariei, mai apoi fiind uciși cu pietre și-au dat sufletele lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Petru, făcătorul de minuni.

Tot în această zi, pomenirea sfinților 27 de mucenici, care prin foc s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a patra, pomenirea sfintei mucenițe Pelaghia cea din Tars.

Aceasta a trăit în Tars pe vremea împăratului Dioclețian. Auzind ea de credința în Hristos și dorind ca să afle despre ea, a văzut în vis pe episcop botezând. Apoi cerând voie de la maica sa, ca să meargă la o doică a ei, ea s-a dus la episcop, care a primit-o și a botezat-o. Aflând de aceasta fiul împăratului, care era logodit cu dânsa, și întristându-se peste fire din dragostea ce avea spre dânsa, s-a omorât singur. Iar Dioclețian a trimis și au adus pe fecioară; și neputând să o întoarcă de la credința lui Hristos, a ars un bou de aramă și au aruncat-o pe sfânta în el, unde și-a luat și sfârșitul și cununa mărturisirii.

Sfântul Cuvios Nichifor și Sfânta Pelaghia

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ilarion, făcătorul de minuni

Acesta din tinerețe, Crucea Domnului pe umeri ridicând, a urmat Stăpânului celui răstignit, și patimile trupești supunându-le duhului a primit de la Dumnezeu bogat dar de minuni: de a vindeca felurite boli și să izgonească demonii. Închizându-se el într-o căsuță mică, și aflându-se afară de toată tulburarea și strălucit fiind cu toată nepătimirea, a primit dum-

nezeiescul har al preoției, răbdând mulți ani aspra petrecere, a fost de toți lăudat pentru nenumăratele lui minuni. Căci certa vietățile ce stricau semințele odrăslite, oprea grindina, pământul cel însetat l-a adăpat cu ploaie, și repejunea râului, ca Elisei, a despărțit-o și a trecut-o. A vindecat mâna cea uscată a unui oarecare creștin, a dăruit orbilor vedere, și a îndreptat picioarele șchiopilor și slăbănogilor, și alte multe minuni a făcut spre slava adevăratului nostru Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Nichifor, egumenul Mânăstirii Midichiei, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Nichifor cel ce s-a liniștit în cele mai pustii locuri ale Muntelui Athos și a scris preaînțeleptul meșteșug pentru rugăciunea minții ce se află la Filocalie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi. pomenirea preacuviosului părintelui nostru. Atanasie episcopul Corintului, care a adormit pe vremea împărăției lui Vasile și a lui Constantin, la anul 977.

Tot în această zi, pomenirea sfinților părinți Afrodisie, Leontie, Antonie, Mel, Valerian și Macrovie și a mulțimii celor ce împreună cu ei au mărturisit în Schitopoli. Și se săvârșește soborul lor în cinstita biserică a sfântului și prealăudatului apostol Iacov, fratele Domnului, care se află înăuntrul cinstitului locaș al preasfintei stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei, la Halcopratie.

Tot în această zi, pomenirea scoaterii moaștelor sfântului Lazăr, prietenul Mântuitorului Hristos, și a purtătoarei de mir Mariei Magdalenei, care scoatere a fost pe vremea lui Leon Filosoful și iubitorul de Hristos, la anul opt sute nouăzeci. Și se face soborul lor în preacinstita mânăstire făcută de același împărat cu hramul sfântului Lazăr. Și se prăznuiește împreună și târnosirea sfintei biserici din această mânăstire.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincea, pomenirea sfintei mari mucenițe Irina.

Aceasta a fost singura fiică născută lui Liciniu, împăratul și a Liciniei, maica ei, din cetatea ce se cheamă Maghedon. La început sfânta s-a numit Penelope, și atât strălucea cu frumusețea trupului, încât întrecea pe vârstnicile ei. Ea trăia într-un turn înalt zidit de tatăl său, cu 13 fecioare frumoase, având multă avere spre slujba ei, și scaun, masă și sfeșnic, toate făcute de aur. Și era când a fost așezată acolo de șase ani, fiind învățată de oarecare bătrân Apelian, pe care îl rânduise Liciniu să intre la dânsa. Într-una din zile, ea a văzut că a venit o porumbiță, și aducând o ramură de măslin, a pus-o pe masă; iar un vultur aducând o cunună făcută din flori a pus-o pe masă. Apoi a văzut că a venit pe altă fereastră un corb și a pus un șarpe pe masă. De acestea mirându-se ea, și cugetând ce pot să însemne a întrebat pe bătrânul Apelian, care i le-a dezlegat zicând: Că porumbița este nevoința gândului ei și ramura cea de măslin este pecetea lucrurilor și deschiderea botezului; iar vulturul, care este împărat celorlalte păsări, prin cunună îi însemna biruința spre bunătățile cele alese; iar corbul care adusese șarpele, însemna necazul și reaua ei pătimire. În scurt spunând, i-a tâlcuit și i-a

Sfânta Mare Muceniță Irina

arătat ei nevoința muceniciei, ce avea să îndure pentru Hristos. Și alte preamărite pe rând toate pentru dânsa se spun.

Se spune că i s-a dat numele prin chemare de înger, în loc de Penelope, fiind numită Irina, și că acel înger a învățat-o credința lui Hristos și i-a spus că se vor mântui multe suflete printr-însa. Și că va veni la dânsa Timotei, ucenicul lui Pavel, și o va boteza. Iar când acestea s-au împlinit, ea zdrobind idolii tatălui său, i-a aruncat jos. Pentru aceasta a fost mai întâi cercetată de tatăl său, care a poruncit să fie dată să o calce caii, dintre care unul în loc să-i facă ei vreun rău, s-a repezit asupra tatălui ei și l-a trântit jos și l-a omorât și a fericit pe sfânta cu glas omenesc. Iar ea îndată fiind eliberată din legături, la rugămintea poporului a făcut rugăciune, și a înviat pe tatăl ei, care a crezut în Mântuitorul Hristos, cu trei mii de oameni și cu femeia sa dimpreună, și primind botezul, a lăsat împărăția, și-a petrecut viața în turnul ce zidise pentru fiica sa.

După aceea, luând împărăția Sedechie, sfânta a fost silită să jertfească la idoli și neplecându-se, a fost aruncată cu capul în jos într-o groapă adâncă, în care erau tot felul de târâtoare veninoase și a rămas nevătămată. După patru zile, fiind scoasă de acolo, i-au tăiat picioarele cu fierăstrăul, a fost legată la o roată, și oprindu-se apa ce învârtea roata, a rămas sfânta nevătămată. Pentru această minune au trecut la credința în Hristos opt mii de suflete.

După ce a căzut Sedechie din împărăție, s-a ridicat Savorie, fiul său, cu oaste asupra aceluia ce-l scosese pe tatăl său din împărăție. Atunci întâmpinând sfânta Irina pe Savorie înaintea cetății, l-a orbit și pe el și pe oastea lui cu rugăciunea, și iarăși cu rugăciunea l-a făcut să vadă. Pentru aceasta nemulțumitorii au supus-o la multe chinuri, dar desfăcându-se pământul a înghițit pe slugile tiranului, din care pricină au trecut mulți la credința în Hristos. Și rămânând tiranul încă tot în necredință, a venit îngerul Domnului și lovindu-l l-a ucis. Și fiind sfânta slobodă, umbla prin cetate, făcând multe și mari minuni și în alte multe cetăți unde a mers și unde a propovăduit pe Hristos, fiind supusă la nenumărate chinuri, din care rămânea nevătămată, de către împăratul Numerina în cetatea Calinicon și de către împăratul perșilor Savorie. Aceste minuni după gândurile omenești pot părea unora de necrezut, dar la Dumnezeu toate sunt cu putință cele ce la oameni sunt în neputință. Așadar, pe scurt, a fost adusă sfânta la judecată, mai întâi adică de tatăl ei, Liciniu, a doua oară de Sedechie și Savorie și Numerian fiul lui Sevastian și de eparhul Vavdon, și Savorie împăratul perșilor, iar cetățile în care a mărturisit sunt acestea: Maghedon patria ei, Calinicon, Constantina și Mesimvira. Pomenirea muceniciei ei a fost scrisă de Apelian dascălul său.

Tot în această zi, pomenirea chinuirii sfinților mucenici Neofit, Gaie și Gaian, a căror prăznuire se face în sfânta și cinstita biserică a sfinților măriților și de minuni făcători fără de argint Cosma și Damian.

Tot în această zi, pomenirea târnosirii bisericii preasfintei Născătoarei de Dumnezeu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șasea, pomenirea sfântului și dreptului și mult-pătimitorului prooroc Iov.

Sfântul Iov Multpătimitorul;
Sf. Cuv. Serafim din Levadia (sinx. grec.)

Acesta era din ţara Avsitidei, din hotarele Idumeii şi Arabiei, fiu din fiii lui Isav, de era el al cincilea de la Avraam. Pe tatăl său îl chema Zaret şi pe mama sa, Vosora. Însă mai înainte se numea Iovav, şi a proorocit 45 de ani şi a apucat înainte de venirea lui Hristos 1925 de ani. Pe acesta l-a ispitit diavolul, pentru că îl declarase Domnul drept şi fără prihană şi întrecând pe toţi cei de pe pământ. Şi despuindu-l diavolul de toată averea lui şi chinuindu-l cu îngrozitoare şi nemângâiate răni, a fugit diavolul de la dânsul ruşinat, pentru că dreptul s-a arătat neînduplecat şi neîntors la pornirile pe care i le însufla diavolul. Pe acesta, la sfârşitul nevoinţelor sale, l-a mărturisit de sus Dumnezeu şi i-a întors îndoit toate câte îi fuseseră luate, precum arată cu amănuntul istoria lui. Şi a trăit după această încercare 170 de ani, de s-a făcut toată vremea vieţii lui 248 de ani.

Tot în această zi, pomenirea cuvioşilor Mamant, Pahomie şi Ilarion, care cu pace s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Dimitrion, care, fiind săgetat, s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea sfinţilor mucenici Danax, Mesir şi Terinos, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Donat, care, fiind săgetat, s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Varvar, care, de sabie s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a şaptea, se prăznuieşte pomenirea semnului cinstitei Cruci, care s-a arătat pe cer în zilele împăratului Constanţiu, fiul marelui Constantin.

În zilele sfintei Cincizecimi, adică Rusalii, în şapte zile ale lunii lui mai, la ora a treia din zi s-a arătat cinstita şi de viaţă făcătoarea Cruce, luminoasă, fiind văzută de tot poporul deasupra sfântului loc Golgota; şi era întinsă până la sfântul Munte al Măslinilor, şi cu strălucirea ei acoperea razele soarelui. Pentru aceasta au alergat la biserică toţi bătrânii şi tinerii, cu copiii şi cu sugătorii prunci, şi au dat slavă şi mulţumire lui Dumnezeu, cu nespusă bucurie şi cu fierbinte umilinţă pentru acea preamărită vedere.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Chiril arhiepiscopul Ierusalimului.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Acachie.

Acesta a trăit în zilele lui Maximian împăratul, şi era capadocian de neam, din numărul Martisiilor. Deci aducându-l înaintea guvernatorului Firmus, şi mărturisind numele lui Hristos, a fost chinuit foarte, şi apoi a fost trimis la alt judecător Vivian, care l-a dus şi cu alţii legaţi la Bizanţ. Şi chinuindu-l cu cumplite bătăi şi chinuri l-a băgat în temniţă, unde arătându-i-se îngerii l-au făcut sănătos. După aceea alt judecător Falchian, a poruncit să i se taie capul. Şi se face soborul lui într-a sa sfântă mucenicie ce este în Eptascalon.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Codrat, şi a celor împreună cu dânsul.

Acesta a trăit în cetatea Nicomidiei în zilele lui Deciu şi Valerian. Şi pentru credinţa în Hristos fiind prins cu alţi mulţi elini, au fost daţi pe seama antipatului cetăţii, şi mărturisind cu

Sfântul Mucenic Codrat
Sf. Cuv. Nil izvorâtorul de Mir (sinax. grec.)

îndrăzneală pe Hristos l-au pus jos și l-au bătut cu vine de bou uscate. Și umplând pământul de sânge, l-au băgat la lanțuri în temniță. Deci fiind adus de către antipat la Niceea, a fost chinuit iarăși. Și văzând el pe oarecare ce erau cu dânsul că vor să jertfească idolilor de frica chinurilor, le-a adus aminte de frica de Dumnezeu și i-au întărit, până ce au fost arși de antipat. Iar sfântul Codrat, intrând în capiștea idolilor, a sfărâmat pe toți idolii ce erau în ea. Pentru aceea l-au spânzurat și l-au strujit, și băgându-l într-un sac a fost bătut cu vine de bou. Atunci Satornin și Rufin, care au trecut la credința în Hristos, au fost spânzurați, strujiți, și li s-au tăiat capetele. Și mergând antipatul la Apolonida, a dus și pe sfântul; și amestecând sare cu oțet, îi turnau peste răni, și-l frecau cu târsâni de păr, arzându-l și pe coaste cu fiare arse. Deci trecând locul ce se numește Rundacul și sosind la Ermupolis au purtat și pe sfântul într-un car, pentru că nu putea să umble. Iar acolo, întinzându-l peste un grătar ars, i-au turnat deasupra untdelemn și smoală, și apoi i-au tăiat capul. Și așa i s-a săvârșit mucenicia.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici cei mai sus numiți: Rufin și Satornin, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui și mărturisitorul nostru Ioan Psihaitul.

Acest fericit din tinerețe urmând obiceiurilor lui Ioan și Ilie, și îndreptându-și viața spre aspră petrecere, a biruit bărbătește războaiele demonilor, curățindu-și mai înainte sufletul cu curgerile lacrimilor. Și înduplecând pe Dumnezeu cu privegherile cele de toată noaptea, și vărsând curgeri de lacrimi, a uscat râurile eresurilor, închinându-se asemănării celei cinstite a Mântuitorului Hristos. Iar sfaturile păgânilor le-a surpat cu biruință, suferind cu tărie amare izgoniri și închisori, și a apărat legile și predaniile părintești, nesocotind legile împărătești. Pentru care și nevoindu-se cu tărie, în aceeași luptă ca sfinții, a luat cununa asemănătoare, vindecând trupurile și sufletele celor bolnavi, ca cel ce a luat de la Dumnezeu harul minunilor.

Tot în această zi, pomenirea pătimirii sfântului mucenic Maxim.

Acest fericit propovăduind pe Hristos în priveliște, și pe mulți povățuind spre dreapta credință, și feluritele chinuri suferind, a fost la sfârșit ucis cu pietre, și ca încununare pentru acestea, s-a mutat către Domnul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a opta, pomenirea sfântului măritului apostol și evanghelist Ioan, rezemătorul pe piept și iubitorul de feciorie, de Dumnezeu cuvântătorul; adică adunarea sfintei pulberi ce iese din mormântul său, numită mană.

Preabunul Dumnezeu și Iubitorul de oameni Domnul nostru, pe cei ce s-au nevoit cu osârdie pentru Dânsul, pe sfinții Săi ucenici și apostoli, prooroci și mucenici, și pe toți cei ce bine au plăcut Lui, nu i-a învrednicit numai împărăției cerurilor și veșnicelor bunătăți, ci și locurile în care au strălucit și au fost îngropați ei, le-au luminat cu multe minuni, arătându-le pline de daruri. Astfel și mormântul în care fusese îngropat marele apostol și evanghelist Ioan de Dumnezeu cuvântătorul, în toți anii izvorăște și izbucnește afară fără de veste în a opta zi a lunii lui Mai, din suflarea Sfântului Duh, praf și pulbere sfântă pe care locuitorii de acolo o numesc mană. Și aceasta luând-o cei ce vin acolo, o au pentru izbăvirea de toate bolile, spre tămăduirea sufletelor și sănătatea trupului slăvind pe Dumnezeu și pe robul Său Ioan cinstindu-l.

Din cuvântul de laudă al lui Sofronie patriarhul Ierusalimului.

Se cuvine a ști că tatăl cuvântătorului de Dumnezeu era Zevedeu, iar maica sa era Salomi, fiica lui Iosif, logodnicul Născătoarei de Dumnezeu. Pentru că Iosif a avut patru feciori: pe Iacov, pe Simeon, pe Iuda și pe Iosif, și trei fiice: pe Estir, pe Marta și pe Salomi, care a fost femeia lui Zevedeu și maică a lui Ioan cuvântătorul de Dumnezeu. Deci Mântuitorul era unchi lui Ioan, pentru că era frate al Salomiei, fiica lui Iosif. Se cuvine să știm că în vremea când a fost vândut Domnul nostru iudeilor și a fost răstignit, au fugit toți. Dar Ioan, ca un iubit, a fost de față la vânzarea și la răstignirea Lui, și a venit și la mormânt cu Petru. Apoi a luat pe Născătoarea de Dumnezeu întru

ale sale. De aceea se zice că a avut trei maici pe pământ: întâi pe Salomi, dintru care s-a născut; a doua, tunetul, că s-a numit fiul tunetului; și a treia pe Preasfânta de Dumnezeu Născătoarea, precum a zis Domnul: «Iată Maica ta». Și a îngrijit-o Ioan până la adormirea ei. Apoi a venit la Efes și a dărâmat prin rugăciunea sa capiștea Artemidei și a mântuit din rătăcire patru sute de mii de bărbați și femei ce slujeau Artemidei, și i-a adus la lumină. Iar muntele pe care se află biserica cuvântătorului de Dumnezeu se numește Livaton, unde spre apus zace sfântul Timotei. Iar Maria Magdalena și cei șapte tineri din Efes sunt în muntele din apropiere ce se cheamă Hileon. Iar sfânta Ermiona, fiica lui Filip, unul din cei șapte diaconi, din cele patru proorocițe fiice ale lui, zace aproape în acel munte. Și Audact mucenicul și fiica sa Calistena și alți mucenici ce au fost episcopi: Ariston, Tiranos, Aristovul și Pavel cetățeanul pustiului. Și se face prăznuirea lui în cinstita sa apostolească biserică, ce este la locul ce se numește Evdomon.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Arsenie cel Mare.

Acesta era din marea cetate a Romei, fiind născut, crescut și păzit din pruncie ca vas curat lui Dumnezeu, și plin de toată bunătatea și înțelepciunea dumnezeiască și omenească. Pentru aceasta a fost hirotonit și diacon. Și ocârmuind atunci împărăția romanilor Teodosie cel Mare și punând multă nevoință, și căutând om duhovnicesc și învățat care să fie în stare să învețe pe fiii săi carte, mai ales cum trebuie cinstit Dumnezeu, a aflat de acesta, și a scris la împăratul Grațian, și la papa Inocențiu, și abia a putut dobândi ceea ce dorea. Deci purcezând Arsenie de la Roma și sosind la Constantinopol, a stat înaintea lui Teodosie, care a văzut că la față și la fire este om cinstit și căutătura cu bună rânduială, gândul smerit, și împodobit cu toată bunătatea. Și umplându-se de multă bucurie și dulceață, de atunci îl cinstea ca pe părintele său, și i se smerea ca unui dascăl. Și senatorii văzându-l ca pe un odor mare, se mirau. Iar el urând mărirea și iubind pe Dumnezeu, socotea mărirea ca o pleavă, și dorind de viață monahicească, în toate zilele se ruga lui Dumnezeu să-i împlinească dorința. Și îndată a auzit un glas dumnezeiesc, care zicea: «Arsenie, fugi de la oameni și te mântuiește». Deci el nezăbovind, ci schimbându-și portul, s-a dus și a sosit la Alexandria. Și călugărindu-se a mers la Schit, supunându-se la toată petrecerea cea grea și anevoioasă. Și rugându-se lui Dumnezeu, iarăși a auzit glas dumnezeiesc către dânsul: «Arsenie, fugi, taci, liniștește-te și te mântuiește».

Pe acest mare Arsenie l-a întrebat oarecând papa Teofil al Alexandriei, suindu-se și cu alții către dânsul: «Spune-ne, o părinte, cuvânt de folos». Și el zise: «Dacă îl voi spune, îl veți ține?» Iar ei ziseră: «Așa, adevărat». Și zise el: «Oriunde veți auzi de Arsenie, să nu vă apropiați acolo».

Și iarăși se spune despre el că, lucrând în toată vremea vieții sale, purta un petec de rasă în sân de-și sprijinea lacrimile. Și era la trup minunat și cuvios, peste tot cărunt, uscat și lung, măcar că era puțin gârbov de bătrânețe, avea barba până la pântece și chip îngeresc ca al lui Iacov. Drept aceea nici nu vrea să-și arate fața cuiva. Priveghea mult, stând în picioare se ruga neplecându-și genunchii nicidecum de cu seară până la răsăritul soarelui. În acest fel cu vărsarea lacrimilor a stins focul cel stricător de suflet. Și când era să se despartă de trup, căci ajunsese la adânci bătrâneți, fiind aproape de o sută de ani, l-au întrebat ucenicii lui, unde și cum se cade să-l îngroape. Iar el a zis: «Oare nu știți să puneți o funie de picioarele mele și să mă ridicați în munte?» Și iarăși le zise: «Vedeți, fiii mei, în câtă frică mă aflu având a ieși din trup?» Și ei ziseră: «Vedem».

Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan Cuvântătorul; Sfântul Cuvios Arsenie cel Mare

Iar el zise: «De când m-am făcut monah n-a lipsit nicidecum de la mine frica aceasta». Și îndată și-a dat cu pace sufletul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Mil făcătorul de cântări, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cetei ostașilor, care de sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a noua, pomenirea sfântului slăvitului prooroc Isaia.

Sfântul prooroc Isaia, marele glăsuitor, a trăit în Ierusalim, pe vremea regelui Manase, fiul lui Iezechia, de către care a și fost tăiat cu fierăstrăul, și cu sfârșit mucenicesc și-a săvârșit viața, fiind îngropat dedesubt la locul ce se zice Aroil sau Roghil, aproape de trecătoarea apelor pe care le-a stricat regele Iezechia de le-a afundat. Și Dumnezeu a făcut spre semn de a izvorât iarăși acest izvor al Siloamului pentru acest prooroc. Pentru că mai înainte de a nu muri, leșinând de sete, se ruga lui Dumnezeu, Care l-a ascultat și îndată a trimis Dumnezeu apă vie din izvorul Siloamului. De aceea s-a numit izvorul acesta Siloam, care se tâlcuiește trimis. Și în vremea lui Iezechia până a nu fi făcut puțurile și fântânile, prin rugăciunea Isaiei a ieșit puțină apă, când era cetatea încercuită de vrăjmași, ca să un piară cetatea din lipsa de apă, fiindcă era Ierusalimul înconjurat de cei de alt neam. Că întrebau vrăjmașii, de unde aveau iudeii apă să bea. Și fiind înștiințați că din izvorul Siloamului, au îngrădit cetatea de au încercuit-o și au străjuit Siloamul. Deci când veneau iudeii cu Isaia, fără de veste izbucnea apa. Drept aceea și până astăzi fără de veste izvorăște. Și tot într-acea oră mergea proorocul cu iudeii, ca să se arate aceasta spre pomenirea acestei vechi minuni. Și de vreme ce s-a făcut aceasta prin rugăciunea proorocului Isaia, pentru aceasta, spre pomenirea lui, și poporul l-a îngropat cu osârdie și cu cinste aproape de Siloam, ca să aibă și după moartea lui prin mijlocul rugăciunilor sale îndulcirea apei.

Mormântul acestui prooroc se află aproape de mormintele regilor, din dosul mormintelor preoților, spre partea cea dinspre miazăzi a Ierusalimului. Căci regele Solomon a făcut mormântul lui David tatăl său, însemnând spre răsăritul Sionului, care are intrare de la Gavaon, departe de cetate douăzeci de stadii. Și a făcut cale ocolită într-o parte și într-alta, care are intrare neștiută de mulți. Și până astăzi este neștiută de cei mai mulți dintre preoți, ca și de tot poporul, căci acolo își ținea regele aurul ce-i venea din Etiopia, și aromatele adică miresmele cele scumpe. Și de vreme ce regele Iezechia a arătat taina lui David și a lui Solomon, preoților babilonieni, care văzând minunea ce s-a făcut în trupul bolii lui, că s-a întors soarele înapoi cu zece ceasuri. și minunându-se pentru aceasta, au mers ca să vadă, de vreme ce Iezechia a făcut aceasta de a spurcat oasele părinților săi, a blestemat Dumnezeu să fie neamul lui spre robie vrăjmașilor săi. Și l-a făcut fără de rod din ziua aceea.

Proorocul Isaia era la statul trupului într-acest chip, adică: avea barba lungă și ascuțită, și se apropia a ajunge cu vârsta la bătrânețe. Și se face pomenirea lui în biserica sfântului mucenic Lavrentie, unde au fost așezate mai pe urmă și moaștele lui, după ce mai întâi au fost aduse în Constantinopol.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Hristofor.

Sfântul Hristofor a trăit pe vremea împăratului Deciu, la anii 250. Se spune despre el lucruri minunate și preamărite, cum că a fost căpcăun, trăgându-se cu neamul din țara oamenilor care mănâncă oameni. Și cum că a fost prins în război de un oarecare Comit, și neputând să grăiască omenește, s-a rugat lui Dumnezeu, și a fost trimis la el îngerul Domnului, zicându-i: «Repreve, (căci așa i-a fost numele mai înainte) îmbărbătează-te!» Și cum a atins îngerul buzele lui, a grăit el slobod. Și intrând în cetate, a înfruntat pe cei ce prigoneau pe creștini, și erau rătăciți pentru cele deșarte, de socoteau că cele fără de suflet sunt zei. Pentru aceasta a fost bătut de un oarecare Vachie, către care răspunzând zicea că este oprit de porunca lui Hristos; dar de și-ar da pornire mâniei, nu i-ar sta înainte nici Vachie, nici puterea împăratului lui, ca o nimica și putredă fiind. Deci a trimis împăratul la dânsul 200 de sluji-

tori, din pricina chipului lui îngrozitor și înfricoșător, și din pricina puterii lui nestăpânite și nebiruite. Acești slujitori îl găsiră având în mână un toiag, care toiag cu minune dumnezeiască a odrăslit; și mergând la împăratul, pe cale împuținându-se pâinile slujitorilor, rugându-se el lui Dumnezeu le-a adăugat și altele, de hrană, de care minune mare slujitorii spăimântându-se au crezut în Mântuitorul Hristos, și mergând la Antiohia au fost botezați împreună cu sfântul Hristofor, de către sfântul sfințitul mucenic Vavila, episcopul Antiohiei, care în loc de Repreve, l-a numit Hristofor.

Deci stând înaintea judecății împăratului, și văzându-l împăratul și îngrozindu-se, a căzut pe spate cu fața în sus. Și iarăși venindu-și în fire, socoti să-l amăgească cu vicleșug și să-l îmblânzească cu momelile, și cu încetul să-l facă să se despartă de Mântuitorul Hristos, însă nu pe față. Pentru aceea îi adusese înainte două femei frumoase la față, însă desfrânate și gata spre stricăciune și foarte știutoare în a înfierbânta și a întărâta la porniri și la pofte nestăpânite și turbate pe bărbații tineri; dintre acestea una se chema Calinica și cealaltă Achilina. Și le-a poruncit să intre la dânsul, și să se meșteșugească în tot chipul, ca să se împrietenească cu dânsul și el să le îndrăgească încât să-l despartă de credința Mântuitorului Hristos, și să aducă jertfă la idoli. Însă sfântul învățându-le, le-a îndepărtat de slujirea idolească. Și stând ele înaintea împăratului și mărturisind că sunt

Sf. Mc. Hristofor; Sf. Mc. Nicolae; Sf. Prooroc Isaia

creștine, au fost date la cumplite chinuri, pe care răbdându-le au luat cununa muceniciei.

După aceea, aprinzându-se împăratul cu mânie mare a ocărât pe sfântul pentru chipul feței lui cel ciudat; iar el răspunzând a numit pe împăratul vas primitor de lucrările diavolului, pentru că aceasta însemna numele lui Deciu. Deci împăratul a dat hotărârea ca celor două sute de slujitori ce au fost trimiși să prindă pe sfântul și s-au botezat împreună cu dânsul, iar acum se închinau înaintea sfântului, să li se taie capetele. Iar pe sfântul Hristofor a poruncit să fie țintuit cu piroane, pe un instrument de chinuire făcut din aramă, iar dedesubtul ei a fost aprins foc mare; dar sfântul ședea liniștit ca și cum s-ar fi aflat în odihnă și povestea niște lucruri minunate, de mulți necrezute, dar de cei credincioși crezute și bineprimite, zicând că vedea un om foarte mare și preaînfrumusețat, îmbrăcat în veșminte albe, încât întuneca și soarele cu strălucirea sa, pe al cărui cap se afla o cunună foarte strălucitoare și că împrejurul lui erau ostași purtători de foc, care se luptau cu niște negri grozavi pe care-i biruiau. Iar stăpânul acela înfricoșat cu mânie întorcându-se, a biruit și a călcat toată puterea vrăjmașului. Atunci popoarele auzind acestea și văzând și pe sfântul, că era păzit nevătămat de focul ce ardea sub dânsul, au crezut și au trecut la credința în Mântuitorul Hristos, și au scos pe sfântul din foc. Dar și aceștia au fost tăiați de slugile împăratului, iar sfântul Hristofor a fost chinuit în alte multe chipuri, iar la sfârșit i-au tăiat capul.

Și se face soborul lui la biserica sa ce este aproape de sfântul mucenic Polieuct, și la sfântul marele mucenic Gheorghe ce se află la locul numit Chiparisio.

Tot în această zi, pomenirea sfintelor două femei mucenițe, Calinica și Achilina ce au crezut prin sfântul mucenic Hristofor, care străpunse fiind cu frigări de la picioare până la umere, s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Epimah și Gordian.

Sfinții aceștia mai sus arătați, Epimah și Gordian erau cu neamul din Roma. Dar fiindcă au mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos, au fost prinși și siliți de către stăpânitorul cetății să se lepede de Hristos și să jertfească idoli-

lor, dar ei nu s-au înduplecat; de aceea au fost chinuiți cu felurite chinuri. Iar la sfârșit li s-au tăiat capetele, și așa au luat cununile nevoinței. Soborul lor se săvârșește în biserica sfântului mucenic Stratonic.

Tot în această zi, pomenirea sfântului cuviosului mucenic Nicolae cel nou din Vunena, care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a zecea, pomenirea pătimirii sfântului apostol Simon Zilotul, adică râvnitorul.

Acesta este Simon, care se numește și Natanael, cel ce a fost mire la nunta cea din Cana, unde a fost chemat Hristos cu ucenicii Săi și a prefăcut apa în vin. Deci văzând Simon minunea aceasta a lăsat mireasa, nunta și casa, și a urmat după Hristos, prietenul și făcătorul de minuni și aducătorul de mireasă, și Mirele sufletelor celor curate. El a fost cu apostolii în foișor, când s-a pogorât Duhul Sfânt în chip de limbi de foc, și umplându-se de Acesta și înconjurând mai tot pământul, a ars toată înșelăciunea mulțimii zeilor, și trecând prin toată Mauritania și prin Africa a propovăduit pe Hristos. Și după aceea mergând în Britania, și luminând pe mulți cu cuvântul Evangheliei, a fost

Sfântul Apostol Simon Zilotul

răstignit și îngropat acolo; și precum a avut râvnă fierbinte spre Atotțiitorul Dumnezeu, a dobândit și numele după chipurile și obiceiurile sale.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici și frați: Alfiu, Filadelf și Ciprian.

Aceștia erau din locul Vascanilor din cetatea Prefacta de bun neam și străluciți cu averea, fii fiind lui Vitalie, domnitorul acelei cetăți. Au fost crescuți în religiozitate și în citirea dumnezeieștilor Scripturi de un oarecare sfânt bărbat Onisim, care propovăduia pe Hristos. Mai întâi fiind cercetați de un oarecare Anghelion, ce era trimis de la Roma cu scrisori împărătești, au fost trimiși la Roma de către Lichiniu, iar acesta i-a dat spre cercetare lui Valerian, de care au fost trimiși la Potiola, către guvernatorul Diomid, iar acesta i-a trimis către Tertil, care cârmuia Sicilia. Deci de la fiecare guvernator din cei ziși au suferit sfinții felurite chinuri, iar din chinurile la care i-a supus Tertil si-au primit fericitul sfârșit. Și așa acești trei purtători de biruință s-au mutat la cele cerești.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Isihie mărturisitorul.

Acest cuvios Isihie era din cetatea Adrapinilor și era bărbat bun și blând și se purta potrivit cu numele. Rugându-se el lui Dumnezeu ca să-i arate lui un loc în care să slujească și să fie bineplăcut Lui, i s-a descoperit să se ducă spre părțile mării, la muntele ce se zice Maion, unde a și petrecut multă vreme. Apoi de acolo pogorându-se spre mare, și făcând aproape casă de rugăciune sfântului Andrei și restul vieții petrecându-și întru sihăstrie și răbdare și multe lucrări de minuni săvârșind, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Lavrentie, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea Sfântului sfințitului Mc. Mochie.

Acesta a fost în zilele împăratului Diocleţian şi ale lui Laodichie, antipatul Europei. Şi era preot al sfintei biserici a lui Dumnezeu celei din Amfipol. Părinţii lui se numeau Eufratie şi Eustatia, trăgându-se din Roma cea veche, de bun neam şi bogaţi. Sfântul Mochie se nevoia pururea la învăţătură şi propovăduia pe Hristos, şi poruncea şi-i sfătuia pe toţi să se apere de rătăcirea idolilor.

Deci făcând antipatul jertfă la zeul fals Dionis, şi adunându-se închinătorii de idoli, s-a apropiat sfântul şi a răsturnat jertfelnicul. Iar când l-au prins a mărturisit pe Hristos Dumnezeu adevărat, şi a fost supus la felurite şi cumplite chinuri, de către antipatul Laodichie, iar după moartea acestuia sfântul a fost chinuit de prinţul Talasie şi antipatul Maxim. Astfel fiind dat la fiare, acelea nu-i stricară nimic. Pentru aceasta tot poporul a strigat ca să-l slobozească şi a fost trimis către stăpânitorul Filipisie, la Perintos cetate a Traciei, care acum se cheamă Iraclia. Şi de acolo a fost trimis la Bizanţ, unde i s-a tăiat capul şi a fost îngropat o milă de loc de la cetate în laturi. Iar după aceea, zidindu-i marele Constantin o biserică înfrumuseţată şi de mult preţ, a fost mutat sfântul în ea. Şi se face soborul lui în cinstita şi preasfânta sa mucenicie.

Sf. Sf. Mc. Mochie; Sf. Nou Mc. Arghiros

Tot în această zi, pomenirea facerii, adică a înnoirii de Dumnezeu păzitei şi de Dumnezeu măritei cetăţi a Constantinopolului, mai ales a dăruirii sau a închinării ei în paza şi ocrotirea Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Dioscor cel nou.

Acesta era de neam din Mitropolia Smirneilor, şi pentru credinţa lui Hristos fiind adus înaintea mai-marelui cetăţii, şi mărturisind că este creştin, a fost legat şi băgat în temniţă. Apoi iarăşi aducându-se la întrebare şi stând tare în credinţă, a fost omorât din porunca aceluiaşi judecător.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Arghiros Tesaloniceanul, care s-a nevoit la anul 1806.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăsprezecea, pomenirea celui între sfinţi, părintele nostru Epifanie arhiepiscopul Constandiei Ciprului.

Marele şi minunatul Epifanie a fost din ţara Feniciei, din ţinutul Elefterapolei, din părinţi meşteri. Şi fiind bine crescut în casă micşoară, după cum este obiceiul la oamenii săraci şi plugari, el a strălucit cu fapta bună cea către Dumnezeu şi s-a ridicat la înălţimea cea desăvârşită a petrecerii celei binecredincioase. Căci părinţii săi fiind evrei, au rămas în slujba şi în umbra Legii şi n-au putut să vadă lumina harului. Iar el a alergat la credinţa cea adevărată a lui Hristos, aflând o mică pricină. Căci tămăduindu-i un creştin, Cleovie, rana ce pătimise la stinghie, căzând de pe un asin ce încălecase, atunci sfântul a luat îndoială în cugetul lui şi nu se îngrijea mult de slujba Legii.

Şi după aceea aflând pe un oarecare monah, anume Luchian, îl văzu vorbind cu un sărac, care cerea milostenie, căruia i-a dat şi acoperământul său, adică rasa, şi îndată acel Luchian a fost îmbrăcat de sus cu veşmânt alb. Care lucru văzându-l Epifanie, a trecut la credinţa creştinească. Şi a primit sfântul Botez de la episcop. Iar minunile ce a făcut de atunci este cu anevoie a le povesti cineva cu amănuntul. Atât numai trebuie să spunem: că fiind foarte tânăr de vârstă, şi primind credinţa în Hristos,

îndată s-a făcut cu cuviință monah, și a întrecut pe toți cei de vârsta sa, cu răbdarea și cu trudele cele pustnicești. Și ajungând la plinirea arhieriei, după ce făcuse petrecere pustnicească și mulțime de minuni și tămăduiri la mulți bolnavi, în vremea cea de pe urmă după preoție, a făcut mulțime de scrieri și a învățat pe toți învățătura dreapt-măritoare, pentru care a avut multe de suferit din partea ereticilor.

Deci trăind ani 115 și 3 luni, precum însuși el a răspuns către Arcadie împăratul ce-l întrebase, și-a dat sufletul către Domnul. Însă nu în scaunul său, ci întorcându-se de la Constantinopol la Cipru, eparhia sa, după cum a scris marele Ioan Gură de Aur către dânsul, că adică nu va ajunge la scaunul său, fiindcă din prostimea inimii, și sfântul acesta se unise cu aceia ce au izgonit pe dumnezeiescul Ioan Gură de Aur; deci a răspuns și dumnezeiescul Epifanie marelui Hrisostom cum că nici el nu va ajunge să meargă la locul unde îl vor izgoni. Pentru aceasta s-au și împlinit proorociile amândurora. Și se face pomenirea lui în sfânta lui casă care este înăuntrul bisericii sfântului Filimon.

Tot în această zi, pomenirea celui dintre sfinți, părintele nostru Gherman, patriarhul Constantinopolei.

Acest părinte al nostru Gherman a fost fiul lui Iustinian Patriciul, care era bărbat luminat și vestit în zilele împăratului Heraclie, ocârmuind multe domnii sub stăpânirea lui Iustinian Patriciul, fiind lăudat de sfatul împărătesc pen-

Sfântul Ierarh Epifanie al Ciprului;
Sfântul Ierarh Gherman al Contantinopolului

tru faptele lui cu desăvârșire bune și pentru dreapta credință, a fost zavistuit de nepotul lui Heraclie, adică de Constantin Pogonatul și omorât, iar feciorul lui, sfântul Gherman, fiind foarte mic, a fost scopit și rânduit în clerul bisericii celei mari.

Acesta socotind ceea ce i s-a întâmplat ca o aflare folositoare, s-a dat la citirea dumnezeieștilor Scripturi. Și suindu-se și sporind spre multă cunoștință cu ascuțimea firii sale, și cu cele de-a pururea osteneli și îndreptându-și bine viața sa, a fost hirotonit episcop bisericii Ciziculului, neluând însă fieștecum treptele, ci suindu-se la cea desăvârșit cu tocmeală și cu rânduială. După aceea, trebuind bisericilor ocârmuire înțeleaptă, a fost trecut din Cizic la scaunul cel mare al Constantinopolului, unde bine purtând cârma și îndreptând poporul lui Dumnezeu cu multe învățături și tâlcuind cele mai adânci și cu anevoie de priceput părți ale Scripturii, și luminând bisericile credincioșilor cu prăznuitoare cuvinte și laude, și îmblânzind și îndulcind greutatea și asprimea privegherilor cu versuri și cu cântări.

Iar Leon Isaurul, ținând împărăția creștinilor tirănește, a început întâi a huli asupra lui Dumnezeu, și s-a apucat a ocărî sfintele icoane, și nici nu asculta cele mai bune dovediri ce se făceau din Sfintele Scripturi, cum că trebuie a se da cinste și închinăciune sfintelor icoane, ci încă a ars și cărțile care erau scrise spre ajutorul sfintelor icoane. Din aceasta cunoscând sfântul că învăța pe un surd și fără de rușine și nepriceput, punându-și omoforul pe sfânta masă, a ieșit din Patriarhie, și mergând la părinteasca sa casă ce se zicea a lui Platanie, acolo sta în liniște. Și în bune bătrânețí viața și-a sfârșit, trecând peste nouăzeci de ani, iar sfintele lui moaște nu numai când erau aduse la îngropare au vindecat pe mulți de feluri de boli, ci și după îngropare izvorăsc totdeauna vindecări celor ce cu credință se apropie de ele. Deci le-au îngropat în sfânta mânăstire a locului. Și se face praznicul lui în sfânta biserică cea mare.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

Tot în această zi pomenirea sfântului noului mucenic Ioan Valahul (Românul).

Acest sfânt mucenic a fost din Țara Românească, născut din părinți de bun neam și binecredincioși, pe la anul Domnului 1644, adică în vremea stăpânirii binecredinciosului domn Matei Basarab. La câțiva ani după ce acesta s-a mutat la Domnul († 1654), a venit la domnie în această țară Mihail Radu (zis Mihnea al III-lea), care, ne mai putând prididi cu plata haraciului și a birurilor grele cerute de stăpânitorii turci, s-a răzvrătit împotriva acestora, plănuind să se unească cu voievozii țărilor creștine din jur și să scape țara sa de sub robia turcească. Dar sultanul turcesc Mahomed al IV-lea a trimis atunci împotriva lui oaste mare de turci și de tătari, care au biruit pe Mihnea și au făcut, ca și alte dăți, prăpăd și pustiire mare în biata țară, arzând, prădând și omorând, iar la ieșirea din țară au luat cu ei și o mare mulțime de robi dintre români, trecându-i peste Dunăre.

Acestea se petreceau în toamna anului 1659. Iar între cei robiți atunci s-a aflat și un tânăr, cu numele de Ioan, care nu avea decât 15 ani. Părinții lui, cărora nu li se știe nici numele și nici locul unde au trăit, îl crescuseră cu grijă, în frica lui Dumnezeu, și în iubirea de țară și de credința strămoșească. Pe deasupra, era voinic și chipeș; frumusețea lui feciorelnică atrăgea privirile tuturor, încât, pe drumul către Țarigrad, un oștean turc mai bogat l-a cumpărat cu gând spurcat, vrând să-l silească spre păcatul blestemat al sodomiei. Dar tânărul s-a împotrivit cu scârbire și în vălmășeala luptei cu spurcatul agarean, l-a răpus, încercând să fugă. Fiind prins, a fost legat din nou și dus la

Sfântul Nou Mucenic Ioan Valahul

Țarigrad, unde l-au dat femeii turcului ucis; aceasta l-a dus în fața vizirului să-l judece, și acolo tânărul a mărturisit fără înconjur adevărul. Vizirul l-a predat atunci femeii văduve, pentru ca ea să facă cu dânsul ce va voi.

Stăpâna tânărului nu l-a luat capul, ci văzându-l voinic și bun de muncă l-a pus la început printre slugile sale; dar văzându-l preafrumos la înfățișare, s-a aprins de drăcească poftă pentru el, ca oarecând femeia lui Putifar din Egipt pentru Iosif cel preafrumos și înțelept. Dorindu-l cu înfocare, a încercat la început să-l ademenească cu tot felul de făgăduințe, spunându-i că îl va lua de soț dacă el s-ar lepăda de credința creștină și s-ar face mahomedan. Dar el s-a împotrivit cu tărie uneltirilor acestei noi Dalile și a rămas nestrămutat în credința părinților lui și în curăția trupească. Iar ea văzând că nimic nu izbutește, s-a înfuriat și l-a dat eparhului (mai-marelui cetății), ca să-l pedepsească pentru uciderea soțului ei. Acesta l-a azvârlit în temniță, supunându-l la înfricoșătoare chinuri; femeia venea zilnic la temniță, încercând necurmat să-l înduplece pe Ioan să-i facă voia, nădăjduind că ceea ce nu izbutiseră fărădelegile ei, vor face amenințările și chinurile. Dar viteazul tânăr nu s-a lăsat biruit nici de grozăvia chinurilor, pe care le-a îndurat cu bărbăție și cu ajutor de sus, rămânând până la sfârșit, ca un tare diamant, neclintit în credința creștină.

Văzând, așadar, femeia și prigonitorii că în zadar se ostenesc, au cerut vizirului să-l dea pe tânăr la moarte. Și scoțându-l din temniță, călăii l-au dus spre o margine a Țarigradului, la locul numit pe atunci Parmak-Kapi (adică Poarta Stâlpului), lângă Bezesteni (adică piața marelui bazar al negutătorilor); aici i-a pus gâtul în ștreang și l-au înălțat în spânzurătoare, omorându-l, în ziua de 12 ale lunii mai, într-o vineri înainte de înălțarea Domnului, din anul mântuirii 1662.

Așa a trecut către veșnicele locașuri tânărul mucenic român Ioan, în primăvara vieții sale, când avea numai 17 sau 18 ani. Trupul său feciorelnic va fi fost aruncat în apele Bosforului sau poate a fost îngropat de creștini cucernici în vreun loc din jurul Țarigradului, unde numai Dumnezeu și sfântul însuși știe. Iar istoria scurtei dar pilduitoarei sale vieți a așternut-o în scris marele învățat grec Ioan Cariofil din Țarigrad, care a trăit pe vremea sfântului, fiind martor al pătimirilor lui.

litră de aur. Întorcându-se spre Sinada și ajungând la locul ce se numește Solin, numai prin rugăciune a făcut să izvorască apă ca să potolească setea celor ce călătoreau. Așa bine și plăcut lui Dumnezeu viețuind, și la mulți făcându-se pricină de mântuire, și-a schimbat viața și s-a mutat către cele dorite.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Alexandru, episcopul Tiverianilor, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Nichifor prezbiterul Mânăstirii Efesului, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi se săvârșesc înnoirile cinstitei și dumnezeieștii biserici a prea sfintei stăpânei noastre, împărătesei a toate, care se află în ostrovul sfintei Glicheria.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Eftimie cel nou, ctitorul Mânăstirii Ivirilor din Aton, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Ioan Ivirítul, tatăl pomenitului Eftimie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Gheorghie Ivirítul, rudenie pomenitului Eftimie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Gavriil Ivirítul, care a auzit dumnezeiesc glas și a scos din mare icoana cea făcătoare de minuni a Maicii Domnului ce se zice Portărița, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea monahilor cuvioși mucenici Ivirìții care înfruntând pe împăratul Mihail și pe patriarhul Ioan Vecos apărând dreapta credință, au fost aruncați în mare și așa s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea sfântului mucenic Isidor.

Acest sfânt a trăit în zilele împăratului Deciu, trăgându-se de neam din cetatea Alexandriei. Și mergând cu oastea, avea rangul ce se numea option, și pogorându-se la ostrovul Hios cu flota oastei, peste care era căpetenie Numerie, a fost pârât de sutașul Iulie, că crede în Hristos și nu dă cinste zeilor. Iar sfântul Isidor a mărturisit de față pe Hristos, și văzând Numerie neîntoarcerea gândului lui, a poruncit de i s-a tăiat capul, și așa a luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Terapont.

Acest sfânt de unde a fost și de unde se trăgea, și din care părinți s-a născut, sau în ce vreme a trăit, sau împotriva cui a ostășit și a biruit și cum a luat cununa muceniciei, nu se poate spune, deoarece pomenirile despre el s-au dus cu vremea. Iar că a ales viața monahicească, îl arată icoanele lui care-l înfățișează în acest fel de chip și schimă; că a fost episcop al ostrovului Ciprului, că a fost adus lui Hristos prin sânge și că a săvârșit lupta nevoinței, aceasta am luat-o dintr-o povestire veche după predanisire fără a fi fost scrisă și așa cum a fost învățată de cei mai înainte, o credem. Cinstitele lui moaște au fost aduse la Constantinopol, căci agarenii sfătuindu-se ca să năvălească asupra ostrovului Ciprului, însuși sfântul prin descoperire a poruncit să fie mutat. Și acum acolo unde se află, săvârșește pururea minuni celor ce aleargă la el cu credință.

Sf. Mc. Isidor din Hios; Sf. Ier. Terapont al Ciprului

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Alexandru cel din Conducheli.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Alexandru, Varvar și Acolut.

litră de aur. Întorcându-se spre Sinada și ajungând la locul ce se numește Solin, numai prin rugăciune a făcut să izvorască apă ca să potolească setea celor ce călătoreau. Așa bine și plăcut lui Dumnezeu viețuind, și la mulți făcându-se pricină de mântuire, și-a schimbat viața și s-a mutat către cele dorite.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Alexandru, episcopul Tiverianilor, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Nichifor prezbiterul Mânăstirii Efesului, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi se săvârșesc înnoirile cinstitei și dumnezeieștii biserici a prea sfintei stăpânei noastre, împărătesei a toate, care se află în ostrovul sfintei Glicheria.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Eftimie cel nou, ctitorul Mânăstirii Ivirilor din Aton, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Ioan Ivirltul, tatăl pomenitului Eftimie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Gheorghie Ivíritul, rudenie pomenitului Eftimie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Gavriil Ivíritul, care a auzit dumnezeiesc glas și a scos din mare icoana cea făcătoare de minuni a Maicii Domnului ce se zice Portărița, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea monahilor cuvioși mucenici Iviriții care înfruntând pe împăratul Mihail și pe patriarhul Ioan Vecos apărând dreapta credință, au fost aruncați în mare și așa s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

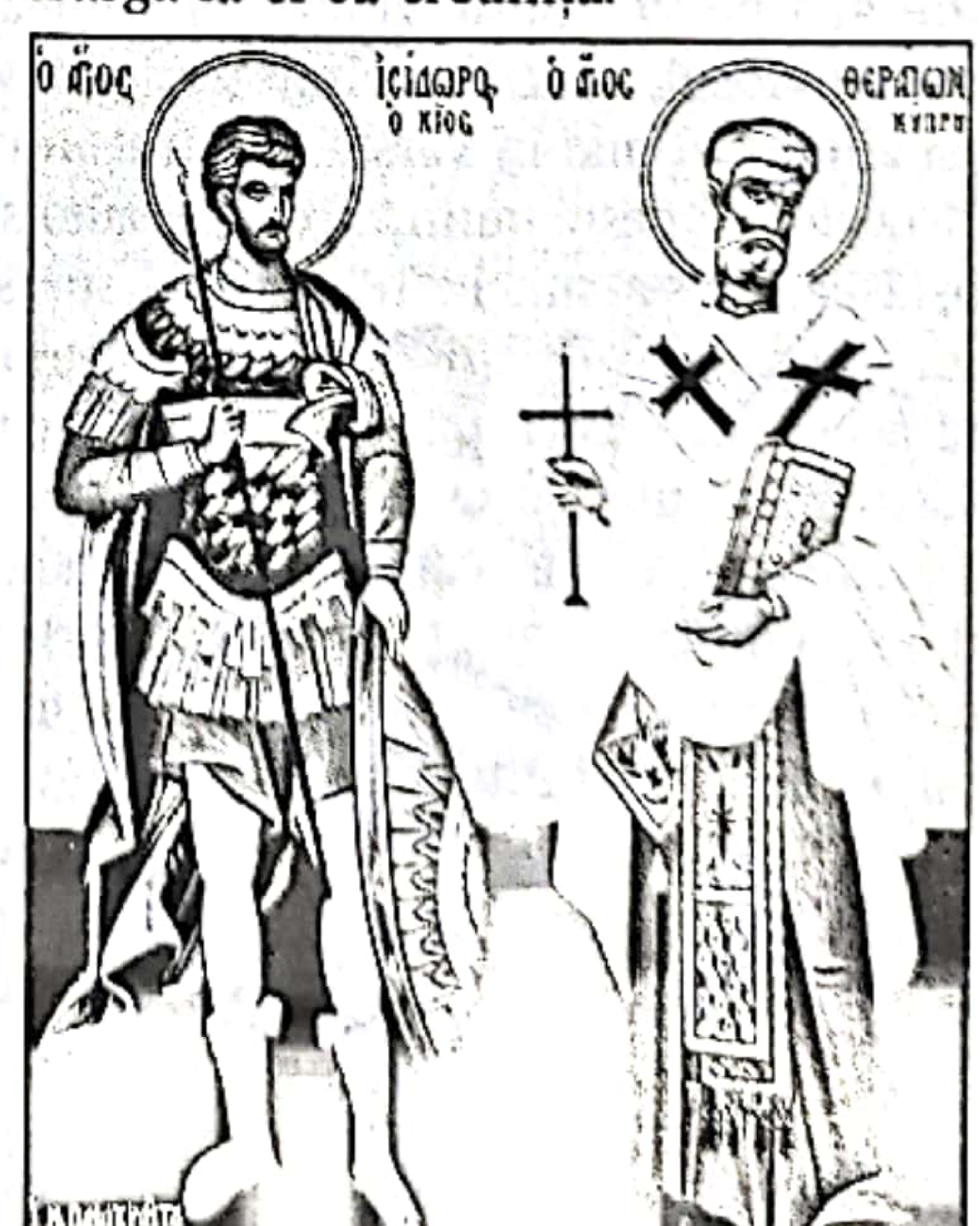
SINAXAR

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea sfântului mucenic Isidor.

Acest sfânt a trăit în zilele împăratului Deciu, trăgându-se de neam din cetatea Alexandriei. Și mergând cu oastea, avea rangul ce se numea option, și pogorându-se la ostrovul Hios cu flota oastei, peste care era căpetenie Numerie, a fost pârât de sutașul Iulie, că crede în Hristos și nu dă cinste zeilor. Iar sfântul Isidor a mărturisit de față pe Hristos, și văzând Numerie neîntoarcerea gândului lui, a poruncit de i s-a tăiat capul, și așa a luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Terapont.

Acest sfânt de unde a fost și de unde se trăgea, și din care părinți s-a născut, sau în ce vreme a trăit, sau împotriva cui a ostășit și a biruit și cum a luat cununa muceniciei, nu se poate spune, deoarece pomenirile despre el s-au dus cu vremea. Iar că a ales viața monahicească, îl arată icoanele lui care-l înfățișează în acest fel de chip și schimă; că a fost episcop al ostrovului Ciprului, că a fost adus lui Hristos prin sânge și că a săvârșit lupta nevoinței, aceasta am luat-o dintr-o povestire veche după predanisire fără a fi fost scrisă și așa cum a fost învățată de cei mai înainte, o credem. Cinstitele lui moaște au fost aduse la Constantinopol, căci agarenii sfătuindu-se ca să năvălească asupra ostrovului Ciprului, însuși sfântul prin descoperire a poruncit să fie mutat. Și acum acolo unde se află, săvârșește pururea minuni celor ce aleargă la el cu credință.

Sf. Mc. Isidor din Hios; Sf. Ier. Terapont al Ciprului

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Alexandru cel din Conducheli.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Alexandru, Varvar și Acolut.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintele nostru Leontie patriarhul Ierusalimului, care la anul 1175, cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noul mucenic Marcu Criteanul, care a mărturisit în Smirna, la anul 1643 și care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Ioan Bulgarul, care s-a nevoit la anul 1802 și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincisprezecea pomenirea preacuviosului părintelui nostru Pahomie Tavenisiotul (sau cel Mare).

Acest sfânt era din Egiptul Tebaidei celei de jos, în vremea lui Constantin cel Mare, și avea părinți închinători la idoli. Mergând o dată cu părinții în capiștea idolilor, a auzit pe cel ce slujea în capiște zicând către părinții lui: «Scoateți de aici pe vrăjmașul zeilor și-l alungați». Iar preacuviosul, bând din vinul Jertfei, a vărsat. Și ajungând mai în vârstă, a intrat în rândul ostașilor; și peste puțină vreme lăsând slujba ostășească, s-a suit la Tebaida de sus și a primit botezul lui Hristos și s-a făcut monah. După aceea s-a dus în pustiu, unde a făcut o mânăstire într-un loc al Tavenisiei, în urma unui glas venit de sus, care îi arăta înlesnirea locului și mulțimea celor ce aveau să se strângă acolo. Iar când în adevăr s-au adunat mulți, a venit și Teodor sfințitul, care i-a devenit ucenic și râvnitor vieții și faptelor celor bune și în minuni a strălucit cu dânsul. Și la atâta înălțime de cunoștință dumnezeiască se înălța cu nepătimirea, încât vedea cu gândul și suirile fericitelor suflete, și vedea și pe cele de departe ca și cele de față, și proorocea despre cele ce aveau să se întâmple. Iar mai înainte de a se săvârși din viața aceasta sfântul, numărând mulțimea monahilor ce veniseră către dânsul, s-au aflat o mie patru sute de bărbați. Iar cei ce se duceau de la casele lor, nu mergeau pentru desfătare și pentru trupeasca dulce pătimire, întru care se bucură cei mulți, ci pentru înfrânarea poftelor și pentru trudele cele pustnicești. De aceea minunându-se de obiceiurile sfântului urmau viața și petrecerea sa cea îngerească. Deci săvârșindu-se în Hristos, a fost îngropat în mânăstirea sa.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ahilie, episcopul Larisiei.

Acesta a trăit pe vremea împăratului Constantin cel Mare, și era născut și crescut din părinți binecredincioși, de la care învățase religiozitatea și cinstirea de Dumnezeu, împreună cu învățătura cea lumească, și cu filozofia cea mai înaltă. Și împodobindu-se pe sine cu toate bunătățile cele după Dumnezeu, a fost ales arhiereu al Larisei, celei ce se află în a doua Tesalie, de către toți cei ce ce locuiau în Grecia. A mers la Sinodul cel mare din Niceea și ostenindu-se și luptându-se împreună cu părinții până în sfârșit și caterisind pe Arie și cei împreună cu el și dându-i anatemei iarăși s-a întors în Larisa, unde a surpat multe capiști idolești, și a izgonit demoni din oameni, și alte multe minuni a făcut; și și-a sfârșit viața cu pace, după ce a ridicat din temelie case de rugăciune, și le-a împodobit în tot felul.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Varvar, izvorâtorul de mir.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

Sf. Ier. Ahilie al Larisei; Sf. Cuv. Pahomie cel Mare

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaisprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Teodor sfințitul, ucenicul preacuviosului Pahomie cel Mare.

Fericitul acesta îndeletnicindu-se cu legea lui Dumnezeu și tot curat făcându-se și arătându-se vas ales și sfințit, s-a învrednicit și de numirea cea adevărată și mare, dimpreună-locuitor și asemenea la chip făcându-se marelui Pahomie. Pentru aceea locașurile etiopienilor, după dumnezeiescul Avacum a zice spăimântând, și ca în uimire capetele acestora tăind, a trecut la darurile răsplătirii cu sudorile bunei fapte, alungând toată boala și toată slăbiciunea de la oameni.

Sf. Cuvios Teodor și Sf. Nou Mucenic Nicolae

Tot în această zi, pomenirea celui dintre sfinți părintele nostru Alexandru arhiepiscopul Ierusalimului, și a sfinților mucenici Avda și Avdiis episcopii, 16 preoții nouă diaconi, 6 călugări și 7 fecioare.

Aceștia mărturisind pe Hristos și propovăduind în Persia, au fost prinși și duși la domnitor; și neplecându-se el a cinsti dogma persienească, ci mărturisind pe Hristos și felurite chinuri suferind, la sfârșit li s-au tăiat capetele cu sabia și au primit cununile mucenciei.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Isaachie, Simeon și Vahtisoiu, care prin foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea celor din Mânăstirea sfântului Sava, părinți uciși de către Vlemini.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Papilin, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Petru cel din Vlaherna, care cu vine de bou fiind bătut, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Nicolae patriarhul Constantinopolului, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Eufimia, aproape de limanul Neoriei, de la sfânta Dinamis.

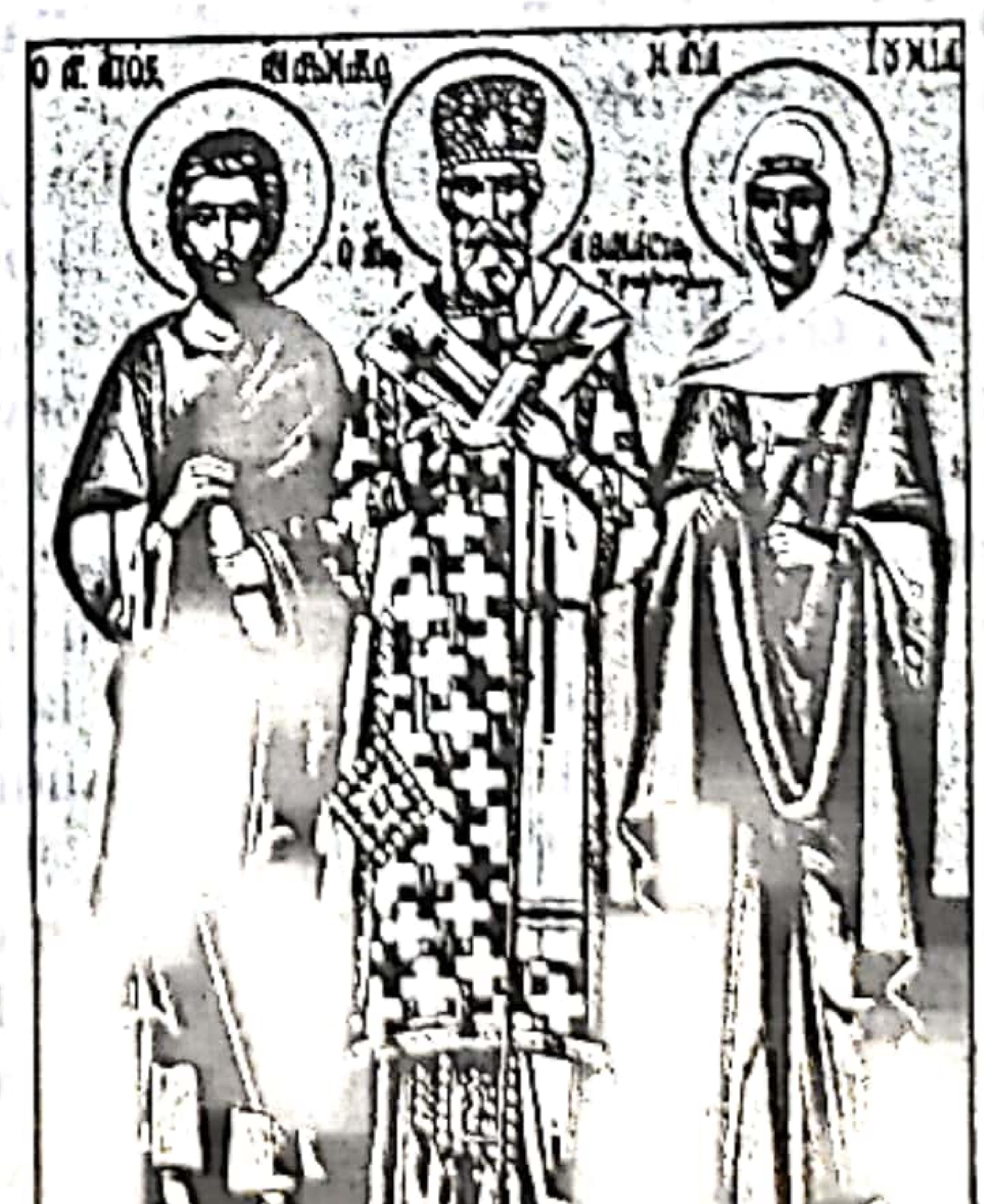
Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Nicolae cel din Mezov, care a mărturisit în Tricala, la anul 1617 și care prin foc s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea sfinților apostoli Andronic și Iunia.

Acest apostol al Domnului, ca și cum ar fi fost cu aripi a înconjurat toată lumea, smul-

Sf. Ap. Andronic; Sf. Ier. Atanasie (sinax. grec.); Sfânta Iunia

gând toată înșelăciunea nebuniei idolești din rădăcină, și propovăduind pe Hristos. El a avut dimpreună următoare lui pe mult-minunata Iunia, care era moartă pentru lume, și viețuia numai pentru Hristos Mântuitorul.

Și trăgând spre dumnezeiasca cunoștință pe mulți, au stricat capiști idolești și au zidit dumnezeiești biserici în toate părțile; și gonind duhuri necurate de la oameni și tămăduind boli fără de leac, și-au plinit și ei ca niște oameni obșteasca datorie a firii, și prin moarte s-au mutat la viața cea veșnică. De aceștia pomenește și marele apostol Pavel, în Epistola către Romani (XVI, 7). zicând: «Spuneți închinăciune lui Andronic și Iuniei, rudelor mele și soților mei în robie, care sunt vestiți între apostoli, care și mai înainte de mine au fost în Hristos».

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Solohon și a celor împreună cu el sfinții mucenici Pamfamir și Pamfilon.

Tot în această zi, pomenirea cuvioșilor părinți și frați Nectarie și Teofan, ctitorii Mânăstirii lui Varlaam din Meteor.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

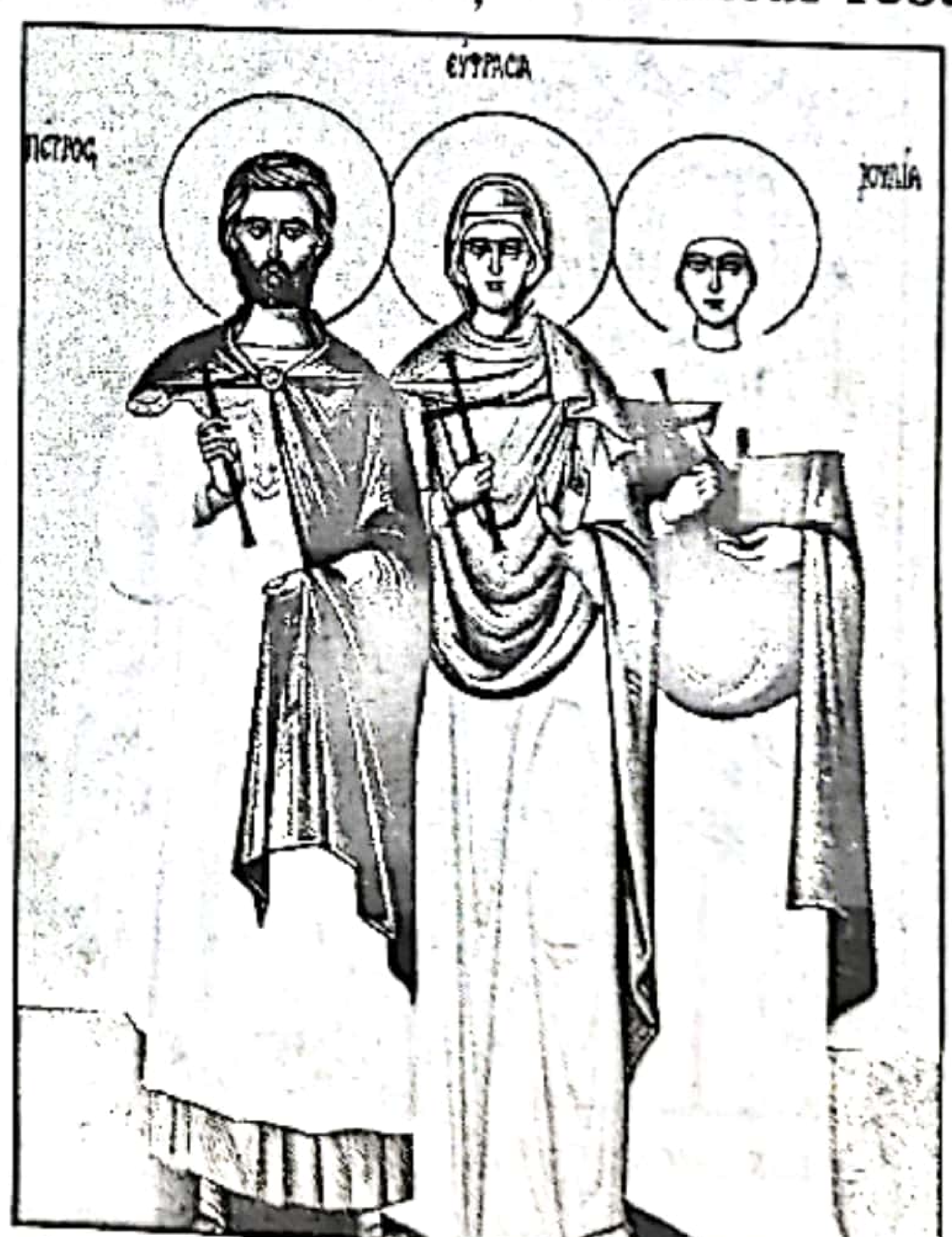
SINAXAR

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea sfinților mucenici Petru, Dionisie, Andrei, Pavel, Venedim, Paulin, Iraclie și Hristina fecioara.

Dintre aceștia sfântul Petru era din orașul ce se cheamă Lampsac. Adunându-se la Dacno, domnul cetății evridinilor, a silit pe sfântul Petru ca să jertfească Afroditei, și nevrând acesta să se supună, ci mărturisind pe Hristos Dumnezeu, i-au zdrobit tot trupul cu legături, cu lemne și cu roate. Pentru aceasta în timpul chinurilor și-a dat duhul și a luat de la Dumnezeu cununa nevoinței. Iar Pavel și Andrei se trăgeau cu neamul din Mesopotamia, și fiind ostași sub zisul Dacno, s-au dus la Atena cu el. Și fiind prinși acolo Dionisie și Hristina, Pavel și Andrei i-au luat asupra lor să-i păzească, dar mai apoi ei au poftit pe sfânta Hristina, care era fecioară și frumoasă și în vârstă de nuntă, ca să se împreune cu dânșii spre păcat. Iar ea neînduplecându-se nici de cum, în loc să o silească ei și-au schimbat gândul datorită învățăturilor ei, și au crezut în Hristos. Pentru aceasta Pavel, Andrei și Dionisie au fost uciși și îngropați de mulțimea pietrelor azvârlite asupra lor; iar sfânta Hristina aruncându-se peste ei, i s-a tăiat capul.

Iraclie, Paulin și Venedim erau din Atena și propovăduind cuvântul Evangheliei îndemnau pe păgâni și pe închinătorii la idoli să se întoarcă de la deșertăciunea și înșelăciunea idolilor. Pentru aceasta au fost prinși și duși la stăpânitorul. Acesta după ce mai întâi i-a bătut cumplit și a încercat și alte multe chinuri, și fiindcă s-au păzit nevătămați prin puterea lui Dumnezeu, pentru aceea la sfârșit le-a tăiat capetele, și așa au luat fericiții cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfintelor 7 femei mucenițe din Anghira Galatiei: Tecusa, Alexandra, Claudia, Faini, Eufrasia, Matroana, Iulia și mucenicul Teodot.

Sfinții Mucenici: Petru, Eufrasia și Iulia

Tot în această zi, pomenirea sfintei Eufrasia, care în adâncul mării s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintele nostru Ștefan cel nou, patriarhul Constantinopolului.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Iulian, care fiind târât pe spinii rugului, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Teodor, papă al Romei care, strujit fiind, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Anastasia care întru ale lui Leucadie cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Martinian, cel dintru ale lui Areovint.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a nouăsprezecea pomenirea sfântului sfințitului mucenic Patrichie, episcopul Prusei, și cei împreună cu el Acachie, Menandru și Polien.

Dintre aceștia, Patrichie episcopul Prusei, fiind pârât că credea în Hristos, a stat de față înaintea eparhului Iulie, care căutând să-l facă să se închine la idoli, îi spunea că izvorârea apelor celor calde se înfierbântă prin purtarea de grijă a zeilor și sunt vărsate pentru binele oamenilor. Iar sfântul mucenic i-a răspuns că întru adevărat pentru binele oamenilor izbucnesc apele cele fierbinți, însă prin puterea Domnului nostru Iisus, Care a rânduit două locuri: unul plin de bunătăți, în care se odihnesc drepții, iar celălalt plin de întuneric și de foc, unde vor fi osândiți păcătoșii după învierea cea din morți; și căuta sfântul să explice eparhului felul și rostul acestei rânduieli dumnezeiești,

Sfântul Sf. Mc. Patrichie; Sfânta Mc. Teotimi

însă eparhul a poruncit să fie aruncat în mijlocul izbucnirilor de ape fierbinți, care lui nimic nu i-au stricat ci mai vârtos acelora ce l-au băgat. Atunci i s-a tăiat capul cu sabia împreună cu Acachie și Menandru și Polien. Și se face soborul lor în casa preasfintei de Dumnezeu Născătoarei.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Memnon, făcătorul de minuni.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Acolot.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Chiriachi, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Teotimi, care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea sfântului mucenic Talaleu.

Acesta a trăit în zilele împăratului Numerian din Liban; pe tatăl său îl chema Veruchie și pe maică-sa Romilia. Și s-a nevoit el de a învățat meșteșugul doctoricesc și a fost prins la

Sfântul Mucenic Talaleu; Sfântul Cuvios Talasie; Sfânta Muceniță Lidia (sinax. grec.)

Azarvon, care este al doilea ținut al Cilicilor, fiind ascuns într-un măsliniș și a fost adus înaintea guvernatorului Teodor. Acesta, neputându-l pleca să aducă jertfă la idoli, a poruncit să-i fie pătrunse gleznele și băgând ștreang prin găuri să fie spânzurat cu capul în jos; dar slugilor părându-li-se că împlinesc porunca, luându-li-se mintea de către puterea dumnezeiască, au sfredelit un trunchi de lemn, ca și cum ar fi fost sfântul, și l-au spânzurat. Pentru aceasta însă ei au fost bătuți, ca și cum și-ar fi bătut joc de guvernator. Iar două din aceste slugi, Alexandru și Asterie, văzând acea preaslăvită minune, au crezut în Hristos, dar pentru aceasta li s-au tăiat capetele.

După aceea sfântul a fost supus la multe chinuri iar la sfârșit, i s-a tăiat capul la Edesa, cetatea egeilor.

Tot în această zi, pomenirea ostașilor care au crezut prin sfântul Talaleu, și care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Ascla.

Tot în această zi, pomenirea sfinților trei cuvioși și purtători de Dumnezeu părinți: Nichita, Ioan și Iosif, ctitorii sfintei și împărăteștii Mânăstiri cea nouă din Hios, care cu pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea scoaterii și mutării moaștelor celui între sfinți părintelui nostru Nicolae din Mira Lichiei, făcătorul de minuni.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Talasie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Marcu pustnicul, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și una, pomenirea sfinților, măriților, de Dumnezeu încoronaților și întocmai cu apostolii, marilor împărați Constantin și mama sa Elena.

Acest mare între împărați, fericitul și pururea pomenitul Constantin, a fost fiu al lui Constanțiu, care se numea Clor, și al cinstitei Elena. Constanțiu a fost nepot de fiică lui Claudiu cel ce a împărățit în Roma mai înainte de împărăția lui Diocletian și a lui Carin. Acest Constanțiu, după ce a fost primit de Diocletian și de Maxențiu Erculiu ca să fie părtaș al împărăției lor, când Maximian Galeriu dimpreună cu alți prigonitori, cu tărie ridicaseră prigonire asupra tuturor creștinilor, el singur întrebuințând blândețea și mila, mai vârtos pe cei ce se luptau pentru credința lui Hristos îi întrebuința sfetnici și părtași ai slujbelor împărătești. Învățând el buna cinstire pe Constantin fiul său cel iubit, care după acestea s-a numit întâiul împărat al creștinilor, l-a lăsat moștenitor al împărăției sale, în insulele Britaniei. După ce Constantin a fost înștiințat de lucrurile necinstite, desfrânate, pierzătoare și proaste, pe care le făcea în Roma, Maxențiu, fiul lui Erculiu, și îndemnat de dumnezeiasca râvnă și chemând pe Hristos împreună oștilor, a pogorât împotriva lui Maxențiu. Deci, văzând Dumnezeu curățenia sufletului lui i s-a arătat mai întâi în somn, după aceea în amiaza zilei, închipuind semnul Crucii scris cu stele: «Cu aceasta vei birui», l-a arătat lui și celor ce erau vrednici. Deci, îndrăznind în chipul cinstitei Cruci și făcând cu aur semnul Crucii pe arme, a mers la Roma, și pe însuși pierzătorul Maxențiu l-a aruncat în râul Tibon, înecându-l lângă podul Milvia, și așa a izbăvit pe cetățenii Romei de

Sfinții Împărați Constantin și Elena

tirania acestuia. Atunci marele Constantin, pornindu-se de la cetatea romanilor și mergând pe cale voia să zidească o cetate pe numele său în Ilion, unde se zice că a avut loc războiul Troienilor cu elinii; însă a fost oprit prin dumnezeiasca înștiințare și i s-a poruncit de la Dumnezeu ca mai de grabă în Bizanț să-și zidească cetatea. Deci, urmând voii celei dumnezeiești, a zidit această de Dumnezeu păzită cetate pe numele său, pe care a și adus-o lui Dumnezeu ca pe o pârgă a credinței sale. Și deoarece căuta scumpătatea credinței celei din vremea noastră, a adunat în Niceea arhierei din toate părțile, prin care s-a propovăduit credința ortodoxă, și Fiul a fost recunoscut deoființă cu Tatăl, iar Arie și cei împreună cu el au fost dați anatemei, dimpreună cu hula lor. A trimis încă și pe maica sa Elena la Ierusalim pentru căutarea cinstitului lemn pe care a fost pironit cu trupul Hristos, Dumnezeul nostru; apoi, aceste părți de lemn sfânt au fost mutate, adică o parte a fost așezată chiar în Ierusalim, iar cealaltă parte a adus-o în împărăteasca cetate.

Împărăteasa Elena, după ce a ajuns la Constantinopol, și-a săvârșit viața; iar marele Constantin, împodobind cetatea cu înnoiri și cu prăznuiri, și puțin ceva trecând peste 42 de ani ai împărăției sale, și începând războiul cu perșii, și în oarecare sat lângă Nicomidia fiind, s-a mutat către Domnul, și a fost adus în cetatea sa, unde a fost primit cu evlavie și cu prea încuviințate întâmpinări, a fost așezat în biserica Sfinților Apostoli. Și a împărățit în Roma cea Nouă în anul de la zidirea lumii, 5818; iar de la venirea cea în trup a Mântuitorului nostru Dumnezeu 337, fiind al XXII-lea împărat de la August.

Și se săvârșește pomenirea lui în preasfânta biserică cea mare, în biserica sfinții apostoli, și în dumnezeiasca biserica sa, în Mânăstirea Chinsterna lui Vis, unde mergând patriarhul împreună cu împăratul și cu suita sa cu litanie, săvârșesc aducerea dumnezeieștilor Taine.

Tot în această zi, pomenirea sfântului nou cuvios mucenic Pahomie, care a mărturisit la locul numit Usac al Filadelfiei, la anul 1730, și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea sfântului mucenic Vasilisc, nepotul sfântului Teodor Tiron.

Acest sfânt a trăit în zilele lui Maximian și era din satul Humialon, din Eparhia Amasiei, nepot al sfântului marelui mucenic Teodor Tiron. Odată a fost la luptă mucenicească mai înainte cu sfântul Eutropie și Cleonic, care erau în rândul ostașilor, tovarăși cu sfântul Teodor. Și săvârșind aceia mucenicia pentru Hristos, el a rămas în temniță.

După aceea, dorind ca să săvârșească calea strădaniei, și rugându-se pentru aceasta lui Dumnezeu, a fost învrednicit arătării sale, căci i s-a poruncit să se tocmească cu rudeniile lui și să meargă la Comane să mărturisească. Deci mergând cu ostașii la casa lui, și sărutând pe maică-sa și pe frații săi, și învățându-i să stea în credința lui Hristos, a fost prins atunci de slujitorii ce fuseseră trimiși de guvernatorul Agripa. Aceștia legându-l și încălțându-l cu încălțăminte de fier care aveau într-însele multe cuie ascuțite, l-au gonit tocmai spre drumul Comanelor. Și sosind la satul Dacnon, au găzduit la o femeie, anume Traiani, și au legat pe sfântul de un paltin uscat cu mâinile îndărăt; și făcând sfântul rugăciune, a înverzit paltinul și a înfrunzit, iar acolo unde sta sfântul a ieșit din pământ o fântână cu apă, ceea ce văzând

Sf. Mc. Vasilisc; Sf. Nou Mc. Pavel (sinax. grec.)

slujitorii și femeia aceea, se zice că au crezut în Hristos și au dezlegat pe sfântul din legături. Și dacă au sosit la orașul Comanelor, a fost dus sfântul înaintea guvernatorului, și neplecându-se el a jertfi, a făcut cu rugăciunea sa să se pogoare foc din cer și a ars capiștea idolilor și idolul din ea, Apolon. Atunci, mâniindu-se foarte guvernatorul și pornindu-se cu urgie, a poruncit să i se taie capul și să i se arunce trupul în râu; și așa și-a luat cununa muceniciei, întru slava și lauda Dumnezeului nostru, Amin.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Sinod al II-lea cel a toată lumea, care a fost în Constantinopol, în vremea împăratului Teodosie cel Mare, împotriva lui Macedon, eretic și luptător împotriva Duhului Sfânt.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Marcel, care, adăpat fiind cu plumb topit, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Codru, care s-a săvârșit fiind târât de cal.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Sofia doctorița, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Ioan Vladimir împăratul și făcătorul de minuni, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului sfințit mucenic Zaharia de la Prusa, care s-a nevoit la anul 1802.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și treia, pomenirea Preacuviosului părintelui nostru Mihail Mărturisitorul, episcopul Sinadelor.

Acest sfânt ce poartă numele îngeresc Mihail, fiind dăruit lui Dumnezeu din brațele mamei sale, și curățindu-se pe sine cu întregimea vieții, s-a făcut preot lui Dumnezeu celui preaînalt, și fiind întărit de Dumnezeu, a stins și a potolit toată bârfirea și deșertăciunea hulitorilor de Dumnezeu, astupând gurile cele fără de Dumnezeu ale ereticilor, ce se deschideau împotriva sfintelor icoane. Și neputând suferi fiara cea cumplită, adică tiranul Leon Armeanul, dumnezeieștile cuvinte ale grăirii sale, deoarece sfântul nu s-a spăimântat de înfricoșările lui nici s-a muiat cu mintea de acelea, ci cu glas slobod striga: «Eu mă închin și cinstesc dumnezeiasca și cinstita icoană a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, și a sfintei Maicii Sale, iar dogma și porunca ta o scuip și nu o bag în seamă». După aceea, rușinându-se tiranul și aprinzându-se de mânie, l-a osândit cu o depărtată izgonire, iar sfântul păzind chipul lui Dumnezeu curat și neîntinat a fost gonit din loc în loc. Și așa săvârșind alegerea cea bună și împodobindu-se cu îndoite cununi, s-a adăugat către arhierei ca un arhiereu, și către mucenici ca un mucenic.

Sfântul Ierarh Sinesie al Ciprului (sinax. grec.)
Sfântul Ierarh Mihail al Sinadelor

Tot în această zi, pomenirea sfintei purtătoarei de mir Maria lui Cleopa, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Salona Romanul, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Seluc, care s-a săvârșit fiind tăiat cu fierăstrăul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Simeon din Muntele cel minunat.

Acest cuvios a trăit în zilele bătrânului Iustin, și a fost născut în Antiohia Siriei, din tatăl Ioan, care era din Edesa, și din maica Marta, fiind crescut în aceeași cetate a Antiohiei. Iar cele de aci înainte toate lucrurile minunate se spune că unele s-au întâmplat, iar altele au fost făcute de el, mai presus de om.

Zămislirea lui din pântece s-a făcut prin rugăciune. Și făcându-se de șase ani, el a defăimat toate cele de jos, s-a suit la munte și îndată s-a obișnuit și s-a deprins cu petrecerea cea grea și cu răbdarea. Și avea adesea dumnezeiești vedenii și îngerești arătări, care-l îndreptau spre cele ce trebuia a face, îl învățau cu deosebirea între cele bune și între cele rele, adică cele bune să aleagă și de cele rele să fugă. Și înfrângând cele ale trupului și hrănindu-se nu cu omenească hrană, ci cu nemuritoare ce i se da de la cer, așa a petrecut până la ieșirea din trup.

Acestea și nespusa mulțime a minunilor, le arată mai pe larg istoria lui; atâta numai este vrednic să însemnăm, că lăsând lumea din tânără vârstă, s-a dăruit pe sine mânăstirii, la care a fost pogorât din munte, în care locuise

Sf. Mc. Sosona; Sf. Cuv. Simeon; Sf. Mc. Marchiana

șase ani mai înainte; iar de acolo suindu-se pe stâlp, a stat acolo ani 18. Apoi mergând la Muntele minunat a petrecut zece ani, la un loc înalt de pietre seci. Și suindu-se pe stâlpul cel mic a petrecut 45 de ani, de i s-a făcut toată vremea vieții lui ani 85. Și dintru aceștia 79 i-a săvârșit cu lupta și răbdarea cea mai presus de firea omenească, și adormind a fost mutat spre mărirea și așezarea îngerilor.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Meletie Stratilatul și a celor împreună cu dânsul: Ioan, Ștefan, Serapion Egipteanul și Calinic vrăjitorul (magul); și a celor doisprezece comiți și tribuni, și a celor trei femei: Marchiana, Paladia și Sosona și a celor doi prunci: Chiriac și Hristina, și a tuturor celor 11.208, care împreună cu dânșii au mărturisit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și cincea, pomenirea celei de a treia aflări a cinstitului cap al sfântului, măritului proroc și înaintemergător și Botezător Ioan.

Acest cinstit și sfânt cap fiind ascuns multă vreme, acum a izbucnit din sânurile pământului, ca aurul din baie, nu închis în vas de lut

Sfântul Ioan Botezătorul

ca mai înainte, ci la loc sfânt, în vas de argint. Și fiind vestit acest lucru de un preot și fiind adus din Comane, a fost primit de strălucita cetate a cetăților, împreună cu credinciosul împărat și credinciosul popor, cu toată bucuria. Și cu credință închinându-se cinstitului și sfântului cap, acesta a fost pus la loc sfânt.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Celestin, care s-a săvârșit, pătrunzându-i-se gleznele cu cuie de fier.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Olvian, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună în ziua a douăzeci și șasea, pomenirea sfântului și măritului apostol Carp, unul din cei 70 de apostoli.

Acest mare apostol al Domnului, fiind pus la număr cu cei 70 de apostoli și ucenici, și slujind marelui Pavel la propovăduire și purtând dumnezeieștile lui epistole către cei cărora erau trimise, a învățat pe mulți dintre păgâni a se închina și a cinsti Sfânta Treime. După aceea, luminându-i-se mintea prin dumnezeiască strălucire a Mângâietorului, pornind de la Răsărit ca o stea luminoasă, a luminat toată lumea cu dumnezeieștile învățături, făcând în toate zilele multe și mari minuni. Și multe cetăți și popoare venind la credința în Hristos, și despărțind cu botezul pe cei credincioși din cei necredincioși, a suferit din această pricină multe prigoniri și scârbe, căci mergea cu bărbăție și cu osârdie spre cele cu osteneală nevoințe ale luptei, neînfricoșându-se de mânia dregătorilor. Drept aceea, precum el a slăvit pe Dumnezeu în mădularele lui, așa și el a fost mărit de Dumnezeu. Și adormind somnul cel dulce, cu moaștele sale, face minuni în toate zilele, curățind tot felul de boli și gonind duhurile necurate.

Sf. Apostol Carp și Sf. Apostol Iacov al lui Alfeu

Tot în această zi, pomenirea sfântului apostol Alfeu și a sfinților mucenici Averchie și Elena.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noul mucenic Alexandru Tesaloniceanul, care a mărturisit în Smirna, la anul 1794 și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi, Amin

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Eladie.

Acest sfânt curățindu-se pe sine de toată înșelăciunea și făcându-se vas ales Sfântului Duh, a fost uns prin alegere dumnezeiască ar-

Sf. Sf. Mc. Eladie; Sf. Ioan Rusul (sinax. grec.)

hiereu, și i s-a încredințat ocârmuirea Bisericii lui Hristos. Ca un bun păstor alunga pe oamenii cu chip de lup de la turma sa, și ca un vrednic și priceput chivernisitor, o chivernisea, păzind-o necălcată și nevicleniță de tot răul.

Iar de vreme ce tiranii îl aduseră înaintea lor legat, atunci mai vârtos a strălucit și a luminat cugetele credincioșilor. Căci mergând cu osârdie la chinuri și propovăduind pe față dreapta credință, a fost dat la multe munci, și foarte rău fiind strujit la trup, i s-a arătat Hristos Dumnezeul nostru că-i vindecă toată chinuirea rănilor, și de aci înainte a devenit și mai osârdnic. Deci, umplându-se tiranii de mânie, au pus pe sfântul la mai grele chinuri și muncindu-l și mai cumplit, și-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Terapont, episcopul Sardiei.

Acest sfânt mucenic Terapont, a fost arhiereu al sfintei Biserici din Sarde, unde prin învățăturile sale, pe mulți păgâni din înșelăciunea idolilor a întors către Hristos și cu sfântul botez i-a luminat. Deci fiind prins de Iulian dregătorul a fost ferecat în lanțuri și închis în temniță ca să fie ucis pe încetul cu foamea și cu sete. După aceea a fost scos și muncit cu fel de fel de chinuri; apoi a fost dus legat la Sinaul în cetatea Frigiei, și la Anghira, cetatea Galatiei, și pretutindeni cu felurite chinuri a fost muncit. Și aducându-l la râul ce se numea Astalin, l-a întins pe dânsul despuiat jos pe pământ cruciș, și l-a legat de patru pari uscați ce erau înfipți în pământ, și l-a bătut tare până ce i-a căzut pielea și carnea de pe oase, și a adăpat pământul cu sângele lui; iar parii odrăslind au crescut stâlpări și frunze și au crescut copaci mari; iar cu frunzele lor se tămăduiau toate neputințele și durerile oamenilor. După aceasta a fost adus la stăpânirea Traciei cea din Lidia, aproape lângă râul Ermiei, care uda Lidia, la Episcopia Satalisiei de sub Mitropolia Sardelor. Acolo după multe feluri de chinuri a fost junghiat pentru numele lui Hristos și a primit cununa nestricăciunii.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Evseviot, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Alipie, care s-a săvârșit zdrobindu-i-se capul de piatră.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și opta pomenirea sfântului sfințitului mucenic Eutihie cel din Melitina.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Nichita Mărturisitorul, episcopul Calcedonului.

Acest preacuvios Nichita, din pruncie iubind pe Hristos, s-a lepădat de lume și de toate cele ce sunt în lume, și făcea plăcere lui Dumnezeu prin viețuirea îmbunătățită cu fapte. De aceea a fost ridicat în scaunul arhieriei Calcedonului, pe care, stând ca o făclie în sfeșnic, strălucea lumii și înfrumuseța Biserica lui Hristos. Și era foarte milostiv către săraci, hrănind pe cei flămânzi, îmbrăcând pe cei goi și pe cei străini primindu-i; și era tată sărmanilor și apărător văduvelor și mângâietor pentru cei scârbiți. Și fiind atunci luptă împotriva icoanelor sub împăratul Leon Armeanul s-a arătat fidel mărturisitor al lui Hristos, pentru că mult s-a luptat împotriva păgânătății, mustrând și lepădând cele neortodoxe, învățând și îndemnând pe toți cu bună-cinste a se închina icoanei lui Hristos și a Preacuratei dumnezeieștii Maicii Sale și ale tuturor sfinților. Și multe a pătimit de la acel rău-credinciosul împărat și de la cei de un cuget cu dânsul: izgoniri, batjocuri și chinuri, pentru dreapta credință; și după mulți ani și după multe trudiri mucenicești, după ce cu săvârșită plăcere dumnezeiască s-a mutat din acestea de aici, l-a preamărit pe el Dumnezeu în ceruri, înaintea îngerilor Săi, și pe pământ înaintea oamenilor. Pentru că prin cinstitele lui moaște se făceau minuni, și se dădeau tămăduiri tuturor bolilor, pentru ca să fie Dumnezeu preaslăvit prin el, Care este preamărit întru sfinții Săi.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Eliconida.

Această sfântă a trăit pe vremea împăraților Gordian și Filip, și era din cetatea Vitaliei. Și a fost prinsă și adusă la Perinie, ducele Corintului, și neplecându-se a jertfi idolilor, ci mărturisind pe Hristos Dumnezeu adevărat, a fost supusă la felurite și grele chinuri; dar scăpând din acestea a mers la capiștea idolilor și prin

rugăciune a surpat la pământ idolul zeiței Atena, a lui Die și a lui Asclipie.

După acestea luând stăpânirea de la Perinie, Iustin antipatul, a fost adusă mucenița și la acesta, și neplecându-se a aduce jertfe idolilor, a fost supusă și de acesta la grele chinuri, din care cu ajutorul Celui de sus, scăpând nevătămată a primit mucenița moartea prin tăierea capului și așa purtătoare de cunună s-a suit la ceruri.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Crescent, Pavel și Dioscorid.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Andrei cel nebun pentru Hristos, care cu pace s-a săvârșit.

Sfântul Sfințit Mc. Eutihie; Sf. Cuvios Andrei cel nebun pentru Hristos; Sf. Nou mucenic Dimitrie

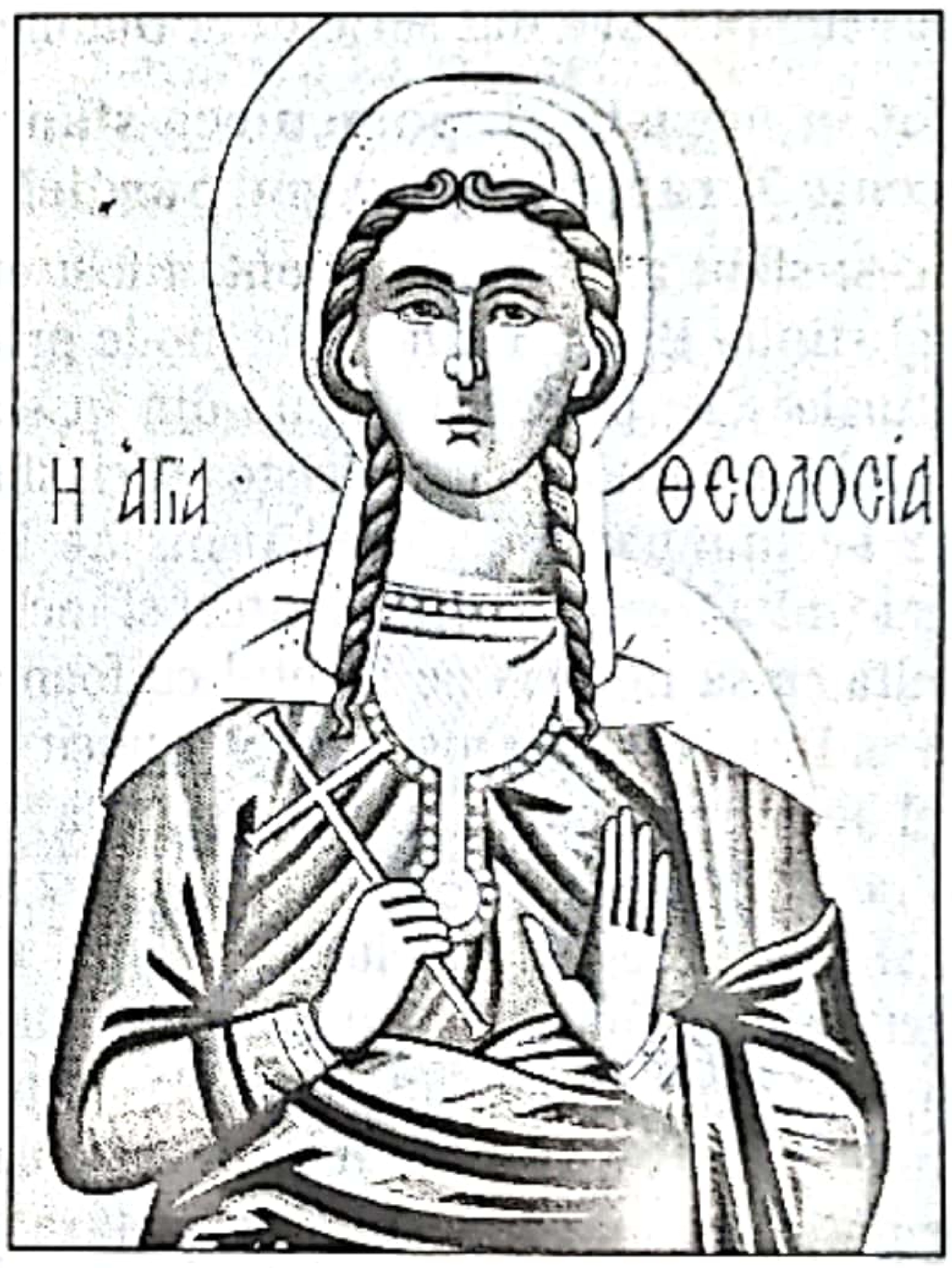
Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Dimitrie, care s-a nevoit la anii 1794.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și noua, pomenirea sfintei mucenițe Teodosia fecioara, cea din Cezareea.

Această sfântă fecioară era tiriană de neam, și fiind în vârstă de 18 ani, într-al cincilea an de prigoană a credincioșilor, s-a nevoit în Cezareea, și s-a mărturisit legată lui Dumnezeu, urmând a fi supusă la chinuri. Atunci șezând judecătorii la judecată, a fost adusă înaintea guvernatorului Urban, care i-a poruncit să aducă jertfă la idoli. Dar nevrând să se supună poruncii, a fost dată să fie chinuită în multe chipuri. Văzând guvernatorul că fecioara îndură chinurile cu răbdare și în tăcere, o îndemnă să jertfească. Iar ea deschizând gura și căutând cu ochii la dânsul, cu fața veselă îi zise: «O, omule! pentru ce te amăgești? Au nu știi că m-am învrednicit a fi părtașă muceniciei Dumnezeului meu?» Atunci, socotind guvernatorul că fecioara își bate joc de el a supus-o la chinuri mai mari decât cele dintâi, și la urmă o aruncă în valurile mării, în care și-a primit fericitul sfârșit.

Sfânta Muceniță Fecioară Teodosia

Tot în această zi, pomenirea sfintei preacuvioasei mucenițe Teodosia Țarigrădeanca.

Aceasta a trăit pe vremea împăratului Teodosie III Atramiteanul, fiind fiică de părinți dreptmăritori, din Constantinopol. Când era ea de șapte ani, a răposat tatăl său; iar maică-sa luând copila, a tuns-o într-o mânăstire din Bizanț, după care s-a săvârșit și maică-sa, lăsând fericitei toată avuția ei. Iar sfânta din aurul și argintul acela a făcut trei icoane: una a lui Hristos, alta a Născătoarei de Dumnezeu, și a treia a sfintei mucenice Anastasia, iar restul l-a împărțit la săraci.

După câtava vreme, a luat împărăția pe care o lăsase ortodoxul Teodosie, Leon Isaurul cel rău credincios. Pentru că marele patriarh

Gherman nu se pleca la pângăritele lui dogme, prin silnicie a fost dat afară din patriarhie cu ciomege și cu săbii, și voia ca sfânta icoană a lui Hristos, cea de deasupra porților (care se zice cea de aramă) să o pogoare și să o dea focului. Și în vreme ce se săvârșeau acestea și spătarul era pe scară, vrând să pogoare sfânta icoană, fericita Teodosia împreună cu alte credincioase femei și bărbați apucând scara au prăbușit la pământ pe spătar, care a murit, și ducându-se la Patriarhie, au împroșcat cu pietre pe răucredinciosul patriarh Anastasie. Îndată celorlalte femei și bărbaților li s-au tăiat capetele, a căror pomenire se săvârșește la nouă ale lunei lui August; iar pe sfânta Teodosia un gealat oarecare crud și neomenos trăgând-o către Bou, (așa se numea partea aceea a orașului) și luând un corn de berbec, a lovit-o nebunește peste grumazi, și i-a pricinuit ei cununa muceniciei. Iar din minunile ce pururea se lucrează prin ea, este cu putință tuturor să afle cât de mare îndrăzneală a dobândit ea către Dumnezeu. Și se săvârșește soborul ei în mânăstirea zisă Dexiocratus, unde se află și sfintele ei moaște.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului mucenic Olvian, episcopul cetății Aneu

Acest cuvios a trăit pe vremea împărăției lui Maximian, fiind consul Alexandru și Maxim. Și a fost el adus la Iulie și Elian, de care fiind întrebat și neplecându-se a jertfi idolilor, a fost dezbrăcat de haine și pătruns și ars pe coapse cu frigări de fier înroșite în foc; apoi a fost pus la închisoare și spre a doua cercetare fiind adus, și neplecându-se, a fost dezbrăcat și i s-a strujit trupul cumplit și așa a fost aruncat în foc, unde și-a dat duhul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Alexandru, papă al Alexandriei.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici, un bărbat și soția sa, care s-au săvârșit zdrobindu-li-se oasele cu toiegele.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Nan sau Ioan Tesaloniceanul, care în Smirna a mărturisit în anul 1802 și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treizecea, pomenirea preacuviosului nostru Isaachie Mărturisitorul, egumenul Mânăstirii Dalmaților.

Acest preacuvios era din părțile Răsăritului și venind în Constantinopol în zilele lui Valent Arianul, care se ridicase cu război împotriva goților, l-a întâmpinat acest fericit sfătuindu-l și rugându-l să deschidă biserica ortodocșilor; dar împăratul neascultându-l, el iarăși i-a ieșit înainte și l-a dojenit asemenea, zicându-i să deschidă și să dea bisericile ortodocșilor, dacă vrea să nu piară fugind din fața vrăjmașilor la război. Și scârbindu-se împăratul de îndrăznirea sfântului, a poruncit să-l bată și să fie aruncat în mărăcini. Iar sfântul ieșindu-i înainte a treia oară, i-a apucat calul de frâu arătându-i aievea pieirea, de nu va întoarce bisericile creștinilor. Împăratul mâniindu-se, l-a dat pe seama lui Satornin și a lui Victor, poruncindu-le să-l pună sub pază până ce se va întoarce cu pace. Atunci i-a zise sfântul: «De te vei întoarce cu pace, înseamnă că mie nu mi-a grăit Dumnezeu; dar tu vei da dosul și vei fugi dinaintea vrăjmașilor tăi și vei fi prins și-ți va fi sfârșitul

Sf. Cuvios Isaachie, egumenul M-rii Dalmaților

vieții tale prin foc». A făcut împăratul război, dar fiind biruit, a scăpat într-o șură de paie, împreună cu prepozitul, care fiind părtaș al acestui eres, întărâta pururea pe împăratul împotriva ortodocșilor; și în acea șură au fost arși de goți. Iar sfântul a fost mărit pentru proorocia sa și pentru mărturisirea Ortodoxiei, și petrecându-și restul vieții în Constantinopol s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Natalie, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Varlaam, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Romano și Teletie, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Evplu, care s-a săvârșit fiind înfășurat în piele de bou și pus în arsura soarelui.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treizeci și una, pomenirea sfântului mucenic Ermie.

Acest sfânt a trăit în zilele împăratului Antonin, și era din cetatea Comanelor, petrecând viață ostășească. Era mare la stat fiind și cărunt de bătrânețe. Și fiind prins pentru mărturisirea credinței în Hristos și adus înaintea guvernatorului Sevastian, a fost supus la multe și grele chinuri, din care rămânând nevătămat, a atras la credința în Hristos pe cel pus să-l ucidă cu otrăvuri. Acestuia pentru că a mărturisit pe Hristos Dumnezeu, i s-a tăiat capul; iar sfântul a fost și mai rău chinuit, iar la sfârșit tăindu-i capul, s-a mutat către Domnul.

Sfântul Mucenic Ermie

Tot în această zi, pomenirea vrăjitorului, care a dat otravă sfântului Ermie crezând în Mântuitorul Hristos și care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților cinci mucenici cei din Ascalon, care s-au săvârșit fiind târâți pe pământ.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Evsevie și Haralambie, care de foc s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

LUNA IUNIE

SINAXAR

În ziua întâi, pomenirea Sfântului Mucenic Iustin Filozoful.

Acesta a fost din Flavia Siriei, fiul lui Prisc al lui Vachie, pe vremea împărăției lui Marcu Aureliu și Antonin, și filozof s-a numit. Deci mergând la Roma, a dat mai sus zisului împărat

Sfântul Mucenic Iustin Filosoful

Antonin anaforă în scris împotriva rătăcirii idolilor, și dezvinovățitoare pentru credința în Hristos, cu care pe una, adică credința creștinilor, o adeverea și o întărea, iar pe cealaltă, adică înșelăciunea idolească, o supunea cu dovediri din Scripturi. Deci, fiind zavistuit de Crescent filozoful, a fost omorât cu vicleșug, chinuit fiind mai înainte cu multe chinuri. Acesta pentru viața lui curată și fără prihană, ajungând la fapta bună cea desăvârșită, și ajungând plin de toată înțelepciunea, și dumnezeiască și omenească, a lăsat pentru toți credincioșii scripturi pline de toată înțelepciunea și folosul care dau mare cunoștință celor ce le citesc.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Iust, Iustin, Hariton, Harita fecioara, Evelpist, Ierax, Peon și Valerian.

Acești sfinți s-au nevoit la Roma, stând înaintea lui Rustic eparhul, și după multe chinuri li s-au tăiat capetele. Însă se spune că mai înainte de tăiere, a zis Sfântului Iustin eparhul: «Voi credeți, că dacă veți fi omorâți vă veți sui la ceruri, și veți lua vreun bine?» Iar el zise: «Nu ni se pare, ci suntem adeveriți, cum că îndată ne vor primi bune răsplătiri și desfătată primire». Și așa li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Firm.

Acesta a fost în zilele lui Maximian și pentru credința în Hristos a fost prins și adus către Magon ighemonul, și neplecându-se a aduce jertfă la idoli, a fost dezbrăcat și bătut cu vine, după aceea a fost spânzurat, chinuit în multe feluri, iar la sfârșit i-au tăiat capul, și așa a luat cununa luptelor sale.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Tespesie.

Acesta a fost în zilele împăratului Alexandru Sever și pentru mărturisirea în Hristos a fost prins de Simpliciu, guvernatorul Capadociei, pentru că era și el din Capadocia, și adus în capiștea idolilor, ca să facă jertfă la idoli. Dar nevrând el să facă aceasta, ci mai vârtos batjocorind idolii, a fost chinuit mult în multe feluri. Apoi a fost adus iarăși în capiștea idolilor, unde aduceau elinii jertfe, și apropiindu-se, a surpat jos jertfelnicul cel idolesc. Și îndată a fost băgat într-o tigaie înfierbântată la foc plină de untdelemn, de smoală și de seu, și stând în ea două zile, a ieșit sănătos și pe mulți necredincioși i-a întors la credința lui Hristos, pentru mărimea minunii. Și mai pe urmă l-a scos din cetate, și i s-a tăiat capul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a doua, pomenirea celui între sfinți Părintele nostru Nichifor Mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului.

Acesta a trăit pe vremea împărăției păgânului împărat Constantin Copronim, născut în împărăteasa cetăților; părinții lui erau de bun neam și vestiți, numindu-se Teodor și Evdochia. Acest Teodor a fost iscălitor de cărțile împărătești cele poruncitoare. Și fiind el pârât că este închinător al dumnezeieștilor icoane, a fost chinuit cu bătăi, și trimis în izgonire la Milasa cu pază cumplită, și după aceea a fost chemat, și nesupunându-se poruncilor împărătești, iarăși a fost izgonit la Niceea, și trăind acolo șase ani cu multă nevoință, și-a primit sfârșitul. Iar fiul său acesta, cinstitul Nichifor tocmai din naștere a fost înfășat cu cununile Ortodoxiei și crescut cu laptele dreptei credințe, și trecând vârsta pruncieí și bine-învățând, a fost rânduit în ceata scriitorilor. După aceea, socotind că toate sunt pleavă și păianjeni, s-a dus din cetate și a mers la Propontida. Și acolo singur a fost dat către Dumnezeu, petrecând cu multe trude și petrecere rea. Deci întâmplându-se a se săvârși marele arhiereu Tarasie, Nichifor acesta a fost rugat de împărat să ia scaunul Patriarhiei Constantinopolului. Deci, peste puțină vreme răposând împăratul numit mai sus, și ajungând fiul său Stavrache moștenitor al împărăției, a cărui viață și a lui scurtă fiind, a primit sceptrul împărăției Mihail cel binecredincios. Deci, pe acesta pogorându-l din împărăție Leon cel cu nume de fiară, și luând el împărăția, a stat împotriva sfintelor icoane, și asupra dreptei noastre credințe. Însă cu neputință este să spunem și să scriem câte a zis cu îndrăzneală către păgânul și spurcatul acela cinstitul Părintele nostru Nichifor. Iar urâtorul de Dumnezeu, îndată pogorându-l din scaun și izgonindu-l și băgându-l în temniță, a dat poruncă să nu aibă nici o căutare sau mângâiere de la nimenea. Și așa a rămas viteazul suflet chinuindu-se, până când acest ticălos împărat și-a lepădat sufletul, tăiat fiind și sfărâmat de ai săi în biserica cea din Far. Iar fericitul acesta, fiind supărat de nevoi și de patimi rele în mulți ani, și fiind aproape de 70 de ani, și-a dat sufletul său în mâinile lui Hristos Dum

Sfinții Sfințiți Mucenici Nchifor și Erasm

rea lui în cinstita biserică a Sfinților Apostoli, unde se află cinstitele lui moaște.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților 38 de Mucenici, care în baie fiind băgați și pecetluindu-le ușa s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Maici care, împreună cu trei sfinți fii ai săi, de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Cuviosului Mucenic Erasm, cel ce a locuit în Hermelia Ahridului și care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților 20.000 ce au crezut în Hristos prin Sfântul Erasm, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Dimitrie cel ce în Filadelfia a mărturisit la anul 1657, și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a doua, pomenirea Sfântului noului Mucenic Ioan de la Suceava, care a mărturisit în Cetatea Albă la anul 1332 și care de sabie s-a săvârșit.

Acest Sfânt Mucenic Ioan a fost cu neamul din strălucita și marea cetate Trapezunt, viețuind lângă mare, la multe cetăți plutind și negutătorie multă făcând. Iar odată plutind el, cu corabia, și adesea văzându-l vrăjmașul diavol rugându-se lui Dumnezeu și postind și pe cei ce pătimeau de boli în corabie miluindu-i și mângâindu-i, pizmuindu-l, a ridicat asupra lui pe stăpânul corăbiei care era din eresul latinesc și foarte nemilostiv, cumplit și fără de omenie. Căci voia diavolul să-i împiedice calea mântuirii și să-l despartă de credința în Hristos. Deci Sfântul Ioan mergând cu dânsul în corabie pe mare, a început a se prici pentru credință. După aceasta au ajuns la Cetatea Albă, ce era în țara Moldovei, fiind atunci partea aceea stăpânită de turci; și intrând în cetate acel rău credincios corăbier, a spus conducătorului cetății aceleia zicând: „Este un bărbat care a venit aici cu mine și voiește a se lepăda de părinteasca lui predanie, și de credința lui creștinească a se înstrăina, și la credința voastră a se apropia și predaniilor voastre părtaș prea ales voiește a fi, pentru care și cu multe jurăminte s-a făgăduit mie, plutind pe mare. Pentru aceasta în grabă să faci pentru el punerea la cale, ca să primești mare laudă, fiindcă este preaslăvit între cei dintâi boieri ai cetății Trapezunt".

Auzind acestea conducătorul, cu bucurie a șezut la judecată, poruncind să cheme pe mucenicul cu cinste. Și dacă a stat sfântul înaintea conducătorului cetății a zis acesta către dânsul: „Destule am auzit despre tine că voiești a te apropia de credința noastră, fiindcă a noastră credință de cei cinstiți cu cugetul se atinge, iar credința voastră cea creștinească, și vrednică de râs să o lași, și predaniile și legile acelora cu luminat glas înaintea acestei adunări să le blestemi, ca și alții să ia pildă. Preamărește pe luminatul soare și dă cinste soarelui și luceafărului ce răsare înaintea lui, și jertfe să le aduci, pentru care mare cinste și boierie vei primi de la împăratul. Iar Ioan cel îndrăzneț cu duhul, a răspuns conducătorului cetății: „Să nu-mi fie mie a mă lepăda de Hristosul meu, Însuși ziditorul soarelui acestuia pe care tu, în înșelăciune ținut fiind, cinstești făptura ca pe Dumnezeu, cinstea datorată lui Dumnezeu aducând-o fără de minte fapturii. Deci lasă tu înșelăciunea necredinței sufletului tău și primește haina dumnezeiescului Botez, care mai mult decât soarele strălucește și crede în Domnul nostru Iisus Hristos. Căci soarele este făcut în a patra zi, cum dară de crezi în făptură?" Aceste cuvinte auzindu-le tiranul, s-a aprins de mânie și a poruncit să întindă pe mucenicul la pământ și cu toiege ghimpoase fără de milostivire să-l bată. Dar făcându-se seară, a poruncit să lege pe sfântul cu două lanțuri și să-l arunce în temniță până dimineața.

Iar a doua zi dimineața a șezut tiranul acela cu chip de fiară la judecată și a poruncit să aducă pe mucenic. Și stând înaintea lui sfântul cu față luminată și cu suflet vesel, s-a minunat chinuitorul de strălucirea feței lui, și a început cu multă măgulire să îndemne pe mucenic. Iar sfântul nebăgând seamă cât de puțin de aceasta, a răspuns tiranului: „Creștin sunt". Atunci tiranul ca o fiară răcnind, a poruncit îndată să întindă pe mucenic la pământ și mai cumplit să-l bată. La care slugile se schimbau

bătând pe sfântul, iar acesta șoptind cu buzele, făcea rugăciuni. După aceasta a poruncit tiranul să lege pe mucenic de coada unui cal neînvățat și sălbatic și unul din ostași să încalece pe el și pe ulițele cetății cât va putea calul să alerge; și așa a fost târât sfântul prin toată cetatea. Iar un oarecare evreu batjocorind pe mucenicul, a luat o sabie și ajungând pe sfântul îndată i-a tăiat capul; și așa s-a despărțit capul de trup, lăsând să zacă în locul acela trupul sfântului împreună cu capul nebăgat în seamă. Și nimeni dintre creștini nu îndrăznea a se atinge de moaștele mucenicului. După aceasta în noaptea aceea multe făclii asupra moaștelor sfântului mucenic s-au văzut arzând și trei bărbați luminați cântau cântări minunate, cădindu-l, și un stâlp de foc asupra trupului mucenicului se vedea; această minune mulți au văzut-o. Iar un oarecare dintre evrei a cărui casă era aproape de mult-pătimitorul trup, socotind că preoții creștini voiesc să-l ia și să-l îngroape, a luat un arc cu săgeată și întinzându-l a voit să săgeteze pe unul dintr-înșii. Iar arcul și săgeata lui s-au lipit de mâinile lui, și așa toată noapea a petrecut. Iar făcându-se ziuă, acei minunați bărbați și făcliile s-au făcut nevăzute. Deci oameni de toată vârsta se adunau ca să vadă pe ticălosul săgetător, iar el

Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava

chiar nevrând le spunea tuturor cele ce i s-au întâmplat. Apoi și scăpare de pedeapsa sa a primit. Și fiind înștiințat de această minune tiranul și temându-se foarte, a poruncit creștinilor să îngroape trupul sfântului, iar ei luându-l, l-au îngropat la loc cinstit. După acestea latinul acela, care a dat pe sfântul la chinuri, a voit să-l fure și să-l ducă în patria sa. Deci într-una din nopți venind cu ai săi și săpând locul, voia să ia moaștele. Însă în aceeași noapte s-a arătat mucenicul lui Hristos, Ioan, preotului bisericii aceleia, zicându-i: „Scoală degrabă și aleargă la biserică, pentru că voiesc să mă fure". Și îndată preotul sculându-se cu grăbire a alergat la locul acela și a aflat mormântul săpat și trupul sfântului puțin de nu a fost luat. Apoi chemând poporul cel dreptcredincios i-a spus cele ce se făcuse și toți au dat slavă lui Dumnezeu, Cel ce preamărește pe sfinții Săi. După aceasta a pus cinstitele moaște ale sfântului în sfântul altar aproape de sfânta masă, și acolo a petrecut mai mult de șaptezeci de ani, și neîncetat se arătau ziua și noaptea multe feluri de vedenii asupra trupului mucenicesc.

Deci a venit aceasta la auzul binecredinciosului și de Hristos iubitorului și marelui domn Alexandru cel Bun, cel ce stăpânea atunci toată Moldova și partea mării aceleia, care iubitor de mucenici fiind, împreună cu sfatul prea sfințitului arhiepiscop și mitropolit Iosif cel ce ocârmuia atunci Biserica, îndată a trimis boieri cu destulă oaste la Cetatea Albă. Iar ei cu grăbire și mare cinste au adus la dânsul sfintele moaște ale mucenicului; și primindu-le cu vrednică cinste dimpreună cu toți mării săi boieri și cu mitropolitul și cu tot clerul și poporul, le-au pus în sfânta mitropolie în Suceava la luminatul său scaun, care era într-acea vreme cetate domnească de scaun a Moldovei, unde feluri de tămăduiri face sfântul încât și până astăzi de la mormântul său se dau tămăduiri tuturor celor ce aleargă la dânsul cu credință. Iar după o vreme mutându-se domnia și Mitropolia din Suceava la Iași, s-au mutat și sfintele moaște.

În Moldova au fost aduse sfintele lui moaște, cu alai domnesc, la anul 1402, de binecredinciosul Alexandru Voievod, în al doilea an al domniei sale.

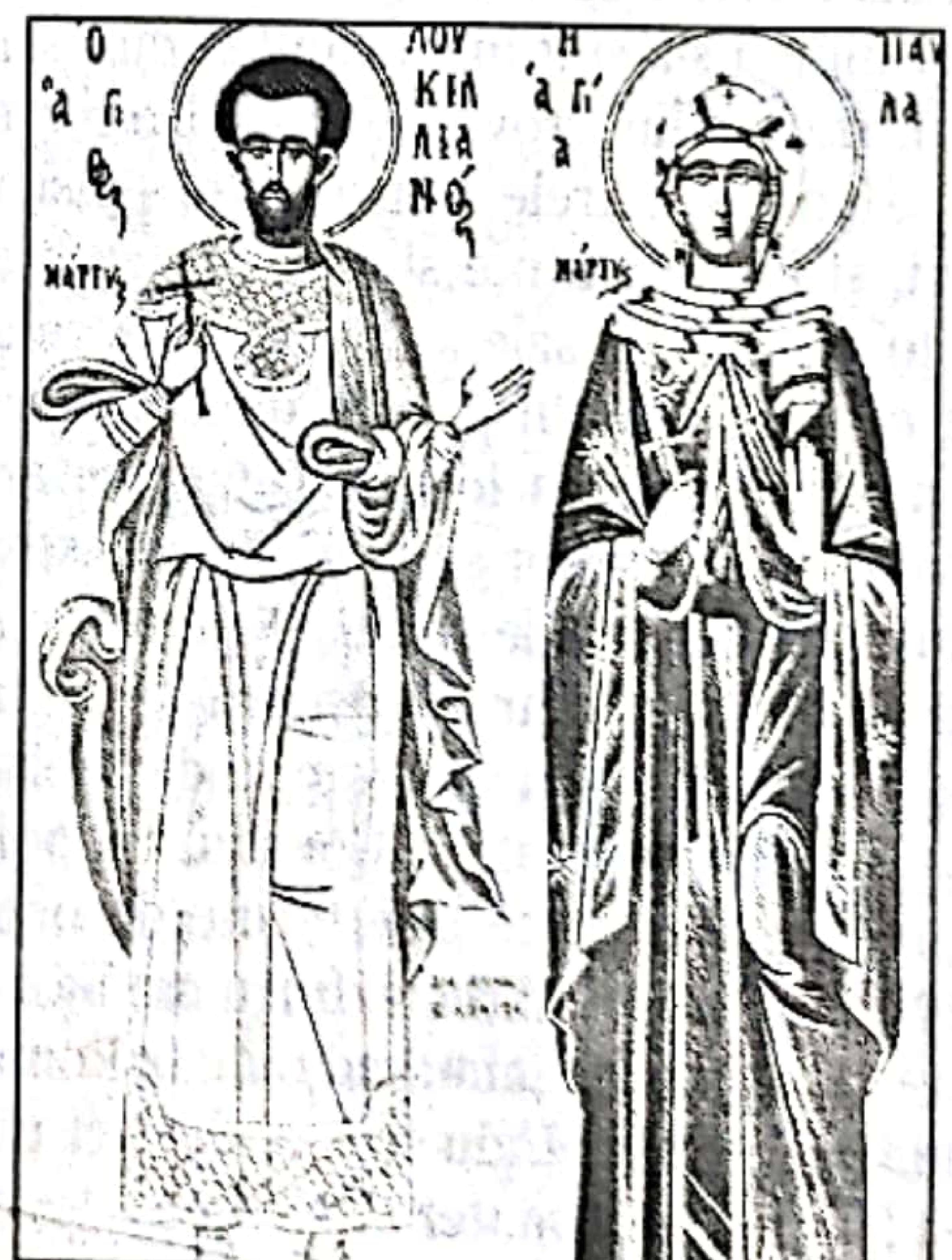
Iar în anul 1686, pentru risipirea ce se socotea a fi, și prăpădenia acestor țări, s-au mutat sfintele moaște din Iași în țara leșească cu bună voirea Craiului Ioan Sobieschi, care se afla atunci cu oștile sale în Moldova, mergând împotriva Tătarilor cu sfatul binecredinciosului domn Constantin Cantemir, care al doilea an avea întru domnie și al tuturor boierilor, de Dositei mitropolitul, până ce aveau să se aline tulburările. Iar întoarcerea acestor sfinte moaște, a fost la anul 1783 prin dumnezeiască Pronie, care s-a făcut de împăratul Iosif al Austriei, la rugămintea episcopului de Rădăuți, Dositei. Pentru rugăciunile purtătorului Tău de chinuri, Dumnezeule, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SĂ SE ȘTIE: Cel ce va voi a ști mai pe larg cele pentru sfântul acesta, să caute la viețile sfinților, în luna iunie ziua a doua, unde sunt scrise viața și aducerea moaștelor foarte pe larg și acolo să citească.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treia, pomenirea Sfântului Mucenic Luchilian și a celor împreună cu el patru prunci: Ipatie, Paul, Dionisie, Claudie și Paula, fecioara și mucenița.

Acest Sfânt Luchilian a trăit în zilele împăratului Aurelian, mai înainte preot idolesc fiind, bătrân de vârstă și cărunt, locuind aproape de cetatea Nicomidiei. Deci întorcându-se spre credința lui Hristos și fiind adus înaintea comitului Silvan, pentru ca să se lepede de Hristos și să-și ție legea cea dintâi, a fost zdrobit la fălci și bătut cu toiege, și spânzurat cu capul în jos. După aceea a fost băgat în temniță, și a aflat acolo băgați trei tineri pentru credința cea în Hristos. Apoi iarăși a ieșit cu dânșii înaintea comitului, și, stând nemișcat în credința lui Hristos, a fost băgat într-un cuptor și ars împreună cu tinerii aceia; dar pogorându-se ploaie de sus, a stins focul și au ieșit sănătoși; și primind hotărârea cea de pierzare împreună cu tinerii a fost adus în Bizanț din porunca comitului. Deci tinerilor le-au tăiat capetele, iar pe sfântul l-au spânzurat pe o cruce, și așa și-a dat sufletul la Dumnezeu, fiind acolo de față și Sfânta fecioară Paula, care pe cale avea grijă de rănile lui. Și dacă s-au săvârșit sfinții, Sfânta Paula le-a luat moaștele lor, și a purtat grijă de ele pentru că ea era credincioasă din moșii ei, și avea și slujba aceasta de a intra în temniță, să slujească, să leculască și să hrănească pe cei ce pătimeau pentru Hristos. Deci fiind și ea prinsă a fost adusă către comit și nevrând a jertfi idolilor, întâi au dezbrăcat-o și au bătut-o cu bice, după aceea cu toiege. Și topindu-se foarte la trup de nevoință și de durerea rănilor, prin arătare de înger s-a făcut sănătoasă, și lua îndrăzneală la mucenicie. Apoi iarăși aducându-se înaintea comitului, a fost din nou mult chinuită în felurite chipuri și primind hotărârea cea de pierzare și sosind la Bizanț după porunca comitului, și mergând la locul unde se săvârșiseră Sfântul Luchilian cu tinerii, i s-a tăiat capul, și așa a luat cununa muceniciei și se face praznicul lor în biserica preasfintei lor mucenicii, ce este aproape de Arhanghelul Mihail la Oxia.

Sfinții Mucenici Luchilian și Paula

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Atanasie, făcătorul de minuni.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Ieria, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Papos, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a patra, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Mitrofan, patriarhul Constantinopolului.

Acesta a trăit în zilele marelui Constantin, întâiul împărat al creștinilor, fiind fiu a lui Dometie, care era frate al împăratului Prov, și a născut doi feciori: pe Prov și pe Mitrofan. Acest Mitrofan cugetând cu socotire deplină credința idolilor ca rătăcită și mincinoasă, a venit la credința lui Hristos și s-a botezat. Și mergând la Bizanț, locuia cu Tit, episcopul aceleiași cetăți, care era om sfânt și purtător de Dumnezeu, care văzând pe Mitrofan că era împodobit cu fapte bune, l-a introdus în clerul bisericii. Deci, după moartea episcopului Tit, a luat scaunul Dometie, tatăl Sfântului Mitrofan; și după moartea lui Dometie s-a făcut episcop Prov, fiul lui, și ținând Biserica zece ani, s-a mutat către Domnul; și îndată s-a suit în scaunul Bizanțului Mitrofan, fratele lui Prov și fiul lui Dometie; pe care aflându-l marele Constantin, episcop la Bizanț, și luând aminte și la buna faptă a lui, și la tocmirea firii sale și la sfințenia ce avea, spun că numai puțin pentru dânsul, dar mai ales pentru plăcerea locului cetății ce era cu aer sănătos, și roditor și lângă mare, așezat fiind între două părți ale lumii (a Europei și a Asiei) a îndrăgit locul și a arătat asupra lui atâta dorire și nevoință, și nu s-a scumpit de cheltuială și a zidit marea cetate a Constantinopolului, care întrecea pe toate cele făcute de oameni, și era mai presus de acelea. Întru care a așezat puterea și împărăția, mutând-o de la Roma cea veche. Deci, strângându-se Sinodul cel dintâi, ce s-a făcut la Niceea, fericitul acesta Mitrofan n-a luat parte din pricina slăbiciunii și a bătrâneții, căci zăcea în pat, veștejindu-i-se fireasca putere de îndelungarea vremii, ci a trimis pe cel mai întâi dintre preoți, pe Alexandru, bărbat cinstit, pe care și moștean scaunului l-a făcut. Căci întorcându-se împăratul cu purtătorii de Dumnezeu părinți, și săvârșindu-se Sinodul, atunci a zis dumnezeiescului Mitrofan, că i s-a arătat de la Dumnezeu, cum că Alexandru și cel ce era să fie după dânsul, Pavel, erau iscusiți și plăcuți luă Dumnezeu la o slujbă ca aceasta. Deci adormind sfântul, s-a mutat către Dumnezeu. Și se face pomenirea lui în sfânta biserică cea mare, și cinstitul său locaș, ce este aproape de Sfântul Marele Mucenic Acachie, în cea cu șapte scări, unde se află cinstitele și sfintele lui moaște.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Maicii noastre Sofia, care a viețuit sihăstrește și cu cuvioșie.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Cuviosului Mucenic Ioan, egumenul Mănăstirii Monagriei, care, fiind în sac băgat și în mare aruncat, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Alonie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor Maria și Marta, surorile lui Lazăr, care cu pace s-au săvârșit.

Sfânta Maria; Sf. Ierarh Mitrofan; Sfânta Marta

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincea, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Dorotei, episcopul Tirului.

Acesta a trăit pe vremea lui Liciniu. Iar în zilele lui Diocletian și Maximilian, din pricina prigoanei ce avea să fie, lăsându-și casa și pribegind, s-a dus la Diospoli. Deci dacă au murit

aceștia, el s-a dus la Tir și a călăuzit Biserica, până în zilele călcătorului de lege Iulian. Deci atunci iarăși s-a dus la Diospoli, însă nici acolo n-a putut să scape de închinătorii de idoli, pentru că fiind prins de către dregătorii lui Iulian și răbdând multe chinuri și aflându-se întru adânci bătrâneți, a luat cununa muceniciei, dându-și sufletul lui Dumnezeu; și era el atunci de 170 ani. Și a lăsat multe scrieri bisericești și istorii elinești și latinești, căci el era foarte știutor în amândouă limbile, pentru multa sa nevoință, și iscusirea firii sale.

Sfântul Ierarh Dorotei, episcopul Tirului

Tot în această zi, pomenirea izbăvirii celei ce cu iubirea de oameni a venit asupra noastră în înfricoșătoarea groază și nevoie de răpire de către barbari; căci pe dreptate era să fim robiți de ei, și să cădem în ucidere de sabie, însă Domnul cel îndurător și de oameni iubitor, pentru milostivirile milei Sale, în afară de orice nădejde ne-a izbăvit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici: Marchian, Nicandru, Iperehie, Apolon, Leonid, Arie, Gheorghe, Selneniad, Irineu și Pamvon.

Aceștia pentru Hristos și pentru credința cea întru El, chinuiți fiind de mai-marele Egiptului cu flămânzirea, cu setea și cu frigul, lupta muceniciei au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Hristofor cel din Roma, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Conon cel din Roma, care, fiind în mare aruncat, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului nou-Mucenic Marcu cel ce în Hio s-a nevoit la anul 1801.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șasea, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Ilarion cel nou, egumenul mânăstirii Dalmației.

Fericitul acesta Ilarion a trăit pe vremea împăratului Nichifor Patriciul și a lui Stavrache și a lui Mihail Rangave și a lui Leon Armeanul iconomahul și a lui Mihail Travlos și a lui Teofil iconomahul. La anii 802, trăgându-se cu neamul din Capadocia, care se numea și Caramania, având tată pe Petru, iar maică pe Teodosia. Tatăl său era cunoscut împăratului, fiindcă el da pâine la masa împărătească. Deci după ce s-a născut Cuviosul și a fost înțărcat de către dânșii, a fost dat la școală ca să învețe cu osârdie Sfintele Scripturi. Iar când s-a făcut de 20 de ani, evanghelicește a lăsat pe tată, pe maică, casa, bogăția și pe toată lumea, și s-a făcut monah în mânăstirea ce se numea a Xirochipiului, ce se află în Constantinopol, apoi s-a dus de acolo, și a mers în mânăstirea ce se numea a lui Dalmat, și acolo a luat marea și îngereasca schimă, adică s-a făcut schimnic. Deci, având pururea pomenitul ascultare, smerenie și liniște, a slujit în grădina mânăstirii zece ani, apoi, după ce și-a curățit sufletul de toată patima și l-a strălucit cu virtuțile ca soarele, atunci prin harul cel dumnezeiesc s-a făcut făcător de minuni, căci a izgonit dintr-un tânăr un duh necurat ce îl bântuia; pentru aceasta și egumenul mânăstirii l-a făcut pe el preot și fără a voi el. Iar după ce s-a săvârșit egumenul acela după trecerea a câtiva ani, s-a dus sfântul din mânăstire și a trecut la locul cel numit Opsichiu, și de acolo s-a dus în mânăstirea Cataronilor. Monahii mânăstirii sale, fiind înștiințați de aceasta, au vestit pe Sfântul Nichifor, ce era atunci patriarh; iar patriarhul iarăși a vestit împăratului Nichifor Patrichie, îndemnându-l ca să trimi-

tă și să aducă înapoi pe cuvios. Pentru aceasta, ascultând cuviosul de îndemnurile împăratului și ale patriarhului, s-a întors înapoi și s-a făcut egumen și arhimandrit, după cum era acolo așa obiceiul a se face, hotărându-se de sinod. Și a petrecut cuviosul opt ani, păstorind turma lui Hristos. Iar când a ajuns împăratul Leon Armeanul la anii 813, și a lepădat închinăciunea sfintelor icoane, atunci și cuviosul acesta Ilarion s-a dus la împăratul, și fiind ispitit de către acela cu oarecare momeli și îngroziri, ca să nu se închine sfintelor icoane, sfântul a mustrat pe împărat, și fără de Dumnezeu și nou Iulian paravat l-a numit pe el.

Pentru aceasta din cuvintele acestea s-a mâniat împăratul, și după ce l-a îngrozit că are să-l supună la multe nesuferite chinuri l-a băgat în temniță. Deci după oarecare vreme iarăși a adus pe sfântul înaintea sa, și i-a spus aceleași cuvinte, pe care i le zisese și întâi. Apoi l-a dat pe el patriarhului celui de un cuget cu el, adică lui Teodot Melsino, care se numea și Casiter, ca să-l înduplece pe el. Și fiindcă nu a ascultat cuviosul, l-a închis într-o temniță întunecoasă, și multe zile acolo a trăit în mizerie. Căci se poruncise ca să nu i se dea nici pâine, nici apă, nici altceva spre hrană. Despre aceasta fiind înștiințați monahii și ucenicii lui, s-au dus la împăratul, zicând: «Dă-ne pe păstorul nostru, o împărate, și după puțin îl vom pleca să săvârșească voia ta». Iar împăratul, înșelându-se de îndemnarea aceasta, le-a dat lor degrabă pe sfântul. Deci sfântul petrecea în mânăstirea sa, luând puțină întărire din slăbirea și mizeria de mai dinainte, scăpându-se de foametea ce pătimise în temniță. Pentru aceasta împăratul văzând că monahii nu au gând să-și plinească făgăduința lor, ci numai l-au înșelat, pe monahi i-a pedepsit, iar pe sfântul l-a băgat iarăși în temniță. După aceea l-a trimis la mânăstirea ce se numește a lui Foneu, care se află la marginea cetății, și acolo l-a închis în temniță șase luni spre a fi chinuit mai mult, pentru că egumenul mânăstirii aceleia era om aspru, sălbatic și nemilos.

După aceea împăratul iarăși a adus în palat pe sfântul, și cu îmbunări încerca ca să-l înșele și fiindcă nu a ascultat, a poruncit să-l închidă pe cuviosul în mânăstirea ce se numea a lui Cuclovie. Apoi după ce au trecut doi ani și șase luni, a scos pe sfântul de acolo, și l-a închis în temnița ce se numea a Numerilor. După aceea l-a bătut cumplit, și de acolo l-a izgonit la cetatea ce se numește Protilion. Iar după ce Leon Armeanul a fost omorât cu sabia, în chiar biserica în care întâiași dată ocărâse și aruncase la pământ icoana lui Hristos, după ce Leon rău și-a lepădat sufletul său, și a împărățit Mihail Travlos la anii 820, atunci și sfântul acesta a fost slobozit din temniță și a fost găzduit de către o oarecare femeie creștină în casa ei, și ea i-a slujit șapte ani. Deci împărățind fiul lui Travlos, adică Teofil luptătorul de icoane, la anii 829, a adunat înrăutățitul pe toți cei ce se făcuseră mai înainte mărturisitori pentru sfintele icoane, și i-a zăvorât în temniță. Atunci dar și fericitul acesta Ilarion a fost cercetat, dacă voiește să se supună împărăteștii porunci. Dar fiindcă sfântul a mustrat pe Teofil, că este fără Dumnezeu și înșelător, a primit 117 toiege pe spate, și după aceea a fost izgonit în insula Afusia, care este aproape de insula Alona, ce se afla sub arhiepiscopul Priconisului. Acolo sfântul săpând într-o piatră și-a făcut o chiliuță mică și îngustă, și prin rugăciunea sa a scos și apă, și a petrecut acolo 8 ani. Iar după ce s-a săvârșit Teofil, Teodora, soția lui, a adunat în Constantinopol pe toți mărturisitorii și cuvioșii părinți, ce se aflau în izgonire, și după ce a întărit și a așezat Ortodoxia, prin înălțarea și închinarea sfintelor icoane, atunci și Cuviosul Ilarion, și-a luat iarăși mânăstirea sa, strălucind-o cu minunile. Deci 3 ani mai trăind după aceasta, și cu plăcere de Dumnezeu îndreptând pe ucenicii săi, s-a mutat către Domnul, fiind de 70 de ani.

Sfântul Cuvios Ilarion; Sfântul Mucenic Ghelasie

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Atal, făcătorul de minuni.

Acest Preacuvios Atal, lepădându-se de lume şi făcându-se călugăr, a arătat toată nevoinţa, petrecând cu post şi cu priveghere. Că a doua zi şi a treia zi, de multe ori şi a cincea zi gusta mâncare şi niciodată n-a dormit culcat, sau într-alt chip cu deadinsul, ci şezând, şi stând, mângâia firea. Pentru acestea dar a luat multă folosinţă de la Dumnezeu, şi s-a îmbogăţit cu izvoare de multe minuni, căci arăta cuviosul mila nu numai faţă de oameni ci şi faţă de cele necuvântătoare şi neînsufleţite şi nesimţitoare. Şi cerând de la cei ce erau lângă dânsul iertare, şi-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea celor cinci sfinte fecioare şi cele împreună cu ele.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Ghelasie, care de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Anuv purtătorul de semne, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Fotas, care cu pace s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a şaptea, pomenirea Sfântului Sfinţitului Mucenic Teodot, episcopul Ancirei.

Acesta era din Ancira Galatei, şi a fost pârât către mai-marele Teotechi, că a scos trupurile sfintelor fecioare aruncate în iezer şi că le-a îngropat, pentru care pricină, a fost adus către dânsul. Dar fiindcă a zis cu îndrăzneală, că deşi este prost şi smerit, însă pentru credinţa şi mărturisirea lui Hristos, este mai presus şi mai puternic decât împăraţii lumii, a fost bătut cumplit, şi mult chinuit, iar la sfârşit i s-a tăiat capul şi aşa a luat fericitul cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Muceniţe Zinaida, făcătoarea de minuni, şi a Sfintelor femei Esia şi Sosana, ucenițele lui Pangratie, episcopul Tavromeniei, a căror pomenire se săvârşeşte în sfânta lor mărturisire, întru ale lui Vasilisc.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Licarion, care prin sabie s-a săvârşit.

Acesta era din Egipt, din cetatea Ermu, şi pentru credinţa în Hristos fiind adus la cercetare şi silit să se lepede de Hristos, şi neplecându-se, a fost pus într-o închisoare întunecoasă şi cu rău miros. Iar după câteva zile fiind scos, a fost bătut cu toiege de fier şi chinuit în multe chipuri. După aceasta a fost silit să bea ierburi otrăvitoare, dar după ce le-a băut rămânând nevătămat, a atras la credinţa lui Hristos pe cel ce l-a adăpat cu otrava, căruia i s-a tăiat capul. Iar sfântul după ce a fost iarăşi chinuit şi-a primit moartea prin sabie.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Mucenici Tarasie şi Ioan, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Ştefan, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Antim, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Sevastiana, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Muceniţe Potamiani, care în cazan cu smoală s-a săvârşit.

Sfântul Sfinţit Mucenic Teodot; Sfânta Cuvioasă Sevastiana; Sfânta Muceniţă Zinaida

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a opta, pomenirea aducerii moaștelor Sfântului Marelui Mucenic Teodor Stratilat.

Acesta a trăit în zilele lui Liciniu, născut fiind în Evhaita, de acolo trăgându-se cu neamul, și petrecând în Heracleea ce se află lângă Marea Neagră, fiind om frumos la trup, dar și mai frumos la suflet, împodobit cu cuvântul și cu cunoștința, și cu cealaltă înțelepciune. Acesta trecând prin toate felurile de chinuri, lăsând la pământ fericitul său trup, izvor de tămăduiri izvorăște pentru cei ce merg către dânsul cu credință. Iar sfântul său suflet petrece, și locuiește în ceruri. Aducere a cinstitului său trup prăznuim astăzi. Căci mutarea acestuia de la Heracleea la Evhaita, și șezarea lui în casa părintească a sfântului, după cum Însuși mucenicul a poruncit pentru aceasta lui Uar slugii sale, mai înainte de a i se tăia capul.

Și vezi mai pe larg sinaxarul sfântului ce se află în opt zile ale lunii februarie.

Tot în această zi, pomenirea Praznicului Preasfintei de Dumnezeu Născătoare, ce s-a săvârșit întru Sostenio.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Nicandru și Marchian.

Sfântul M. Mc. Teodor Stratilat; Sf. Mc. Caliopia

Aceștia pentru mărturisirea în Hristos, pe vremea mai-marelui Maxim, fiind cercetați au fost puși în închisoare. După aceasta iarăși fiind chemați a se lepăda de Hristos, și neplecându-se, au fost striviți cu unghii de fier; după aceea au fost chinuiți în multe chipuri, iar la stârșit au primit moartea cea de sabie.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Caliopia.

Aceasta a trăit pe vremea împăratului Deciu, strălucită cu tinerețea trupului și cu frumusețea sufletului. Fiind prinsă a fost silită să se lepede de dragostea și de credința în Hristos. Dar întrucât cu tărie se ținea de aceasta, a fost chinuită în felurite chipuri; apoi în urmă i s-a tăiat capul spre lauda Domnului nostru Iisus Hristos.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Melania, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Atre, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Nicandru, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenlc Marcu, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Naucratie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Teofan, care a mărturisit în Constantinopol, la anul 1559, care prin cătușe s-a săvirșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mîntuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a noua, pomenirea celui dintre sfinți Părintelui nostru Chiril, patriarh al Alexandriei.

Sfântul Chiril a fost pe vremea împăratului Teodosie cel mic, nepot de soră fiind lui Teofil, arhiepiscopul Alexandriei, și urmaș în scaun. Fost-a încă și apărător al Sfântului Sinod al treilea a toată lumea ce s-a adunat în Efes și a surpat pe rău credinciosul Nestorie, care învăța multe hule împotriva stăpânei noastre Năs-

cătoarei de Dumnezeu. Deci strălucind întru multe bune isprăvi, s-a mutat către Domnul.

Sfântul Ierarh Chiril al Alexandriei

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor cinci fecioare canonice: Tecla, Mariamni, Marta, Maria și Enata.

În zilele lui Savorie împăratul perșilor, aproape de satul Aza, era un oarecare preot, Pavel cu numele, plin de bogăție, având întru a sa sinodie cinci canonice, fecioare. Deci acestea se aflau împodobite și strălucite cu lumina virtuților, liturghisind Pavel și cântând împreună slujba cu ele, care se aflau ziua și noaptea lucrând poruncile lui Dumnezeu. Iar urâtorul de bine diavolul, nesuferind sporirea lor cea după Dumnezeu, văzând-o cum crește pe toată ziua și se întinde spre cele mai bune, a pregătit pe un oarecine să vestească la Tars pe întâiul vrăjitor împărătesc că se află un oarecare preot creștin plin de bogăție, și că de voiește să câștige bogăția lui, să-l aducă înaintea sa, împreună cu fecioarele pe care le are întovărășite. Căci acestea nelepădându-se de credința lor, el va dobândi toată avuția lor, dându-le pe ele spre tăiere. Atunci îndată a fost adus preotul împreună cu fecioarele, și cu toată averea sa. Și intrând satana în inima preotului, a zis către arhimagul: «Pentru ce ai luat banii mei, nefăcându-ți eu nici un rău?» Și acela răspunzând i-a zis: «Pentru că ești creștin, și nu păzești poruncile împărătești». Și Pavel i-a zis: «Și ce-mi poruncești ca să fac?» Iar acela i-a răspuns: «De te vei închina soarelui și vei mânca sânge de jertfe, i-ați ale tale și du-te la casa ta». Atunci ticălosul căutând împrejur și văzându-și averea jos zăcând, a zis: «Fac toate câte îmi vei zice». Și închinându-se soarelui, a mâncat și din sângele jertfelor cel închegat și a băut din el. Iar întâiul vrăjitor împărătesc, a zis către Pavel: «Înduplecă și pe fecioarele cele împreună cu tine ca să facă, ceea ce tu ai făcut, și să se însoțească cu bărbați, și atunci luați-vă bogăția și mergeți unde voiți». Deci Pavel apropiindu-se de fecioare le-a zis: «Întâiul vrăjitor ne-a luat banii noștri, și ne îndeamnă să facem voia împăratului și așa ne va da înapoi toate ale noastre. Și iată eu am mâncat și am băut din sângele jertfelor, și m-am închinat soarelui și focului. Deci prin mine vă îndeamnă și pe voi ca să faceți aceasta, și mai apoi să luați ale voastre și să vă duceți». Iar fecioarele ca într-o unire mai întâi scuipând în fața lui i-au zis: «De ce ai cutezat tu a face aceasta și a ne îndemna încă și pe noi? Iată ca un al doilea Iuda te-ai arătat. Acela pentru bani a dat la moarte pe Învățătorul și Stăpânul nostru, și câștigând banii s-a spânzurat după ce L-a vândut pe El. Iată și tu, ticălosule, ca un al doilea Iuda, pentru bani ți-ai pierdut sufletul tău, și nici ai venit întru cugetare despre bogatul acela, ce avea mulți bani și zicea: Suflete ai multe bunătăți, mănâncă, bea, veselește-te. Pentru aceasta a auzit: Nebunule, întru această noapte vor cere sufletul tău de la tine, iar cele ce ai gătit, ale cui vor fi? Deci îți zicem ție, stând înaintea lui Dumnezeu, că amândouă întâmplările, și a bogatului și a Iudei, se vor împlini de tine». Și iarăși l-a scuipat pe el în față, ca pe un lepădat. Atunci, din porunca întâiului vrăjitor, fără de cruțare au fost bătute multe ceasuri fecioarele, care suferind toiegele ziceau: «Noi ne închinăm Domnului nostru Iisus Hristos, iar poruncilor împărătești nu ne plecăm, iar tu fă ce voiești». Iar întâiul vrăjitor, uneltind în toate chipurile ca să câștige banii lui Pavel, a hotărât ca prin mâna lui Pavel să taie cu sabia capetele cinstitelor fecioare, socotind că Pavel nu se va pleca a face aceasta, și astfel va câștiga toți banii, dând morții și pe Pavel împreună cu sfintele fecioare. Iar ticălosul Pavel, auzind aceasta și iarăși căutând împrejur și văzându-și banii, a zis: «Fac toate câte îmi vei porunci». Și luând sabia a stat aproape de fecioare, iar sfintele văzându-l s-au spăimântat, și cu glas au zis către el: «Ticălosule! păstor fiind, ai ieșit împotriva turmei tale, ca un lup sălbatic ca să ne omori pe noi? Acesta este sfântul trup și sânge al Domnului nostru Iisus Hristos, pe care îl

primim din necuratele tale mâini? Să știi că sabia din mâna ta este pentru noi viață veșnică, și noi cu adevărat ne ducem la Domnul nostru Iisus Hristos, iar tu, precum mai înainte ți-am zis, degrabă îți vei pierde sufletul împreună cu bogăția, prin spânzurare și te vei duce spre tovarășul tău Iuda». Acestea și altele i-au vorbit, și făcând mai întâi rugăciune, li s-au tăiat capetele de către Pavel. Atunci a zis întâiul vrăjitor către Pavel: «Să știi Pavele că la nici unul din oameni nu am văzut atâta iscusință și istețime ca la tine. Pentru aceasta fără de știrea împăratului nu te pot face slobod, căci vestindu-i-se lui prin mine pentru tine, întru mare cinste te va pune; deci acum veselește-te împreună cu noi, și dimineață vom face cunoscut cele pentru tine». Iar ticălosul acela a răspuns: «Fie precum ai poruncit». Și în noaptea aceea trimițând întâiul vrăjitor pe slugile sale, le-a poruncit ca să lege grumazul lui Pavel cu o funie și să-l spânzure, și așa cu silnicie și-a lepădat sufletul său. Iar dimineața întâiul vrăjitor, după ce l-a aflat spânzurat, spunea că el singur s-ar fi spânzurat, și a poruncit ca să-l pogoare și să-l arunce spre mâncare câinilor. Și așa au luat sfârșit cele mai înainte zise de sfintele femei, îndoită moarte preaticălosul Pavel suferind.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Alexandru, episcopul Brusei, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Anania, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Chir, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor trei Fecioare Mucenițe din Hio, care de sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a zecea, pomenirea Sfinților Mucenici Alexandru și Antonina.

Aceștia erau din satul Crodamul sau Cardamul, unde Sfânta Antonina petrecea viața ei cu curăție și cu cinste. Fiind însă prinsă de conducătorul Fest și nevrând să se lepede de Hristos, nici să slujească demonilor, a fost băgată într-o casă de desfrânare. Și stând acolo fără să mănânce trei zile, i s-a arătat noaptea lumină, și făcându-se tunet mare s-au deschis ușile casei, și s-a auzit glas din cer către dânsa, îndemnând-o să se scoale și să se ospăteze. Deci mâncând, a ieșit iarăși și a stat înaintea conducătorului și neplecându-se a jertfi la idoli, a fost călcată în picioare și bătută cu sabie de lemn; și iarăși fiind adusă la casa cea de desfrânare, în care prin descoperirea îngerului, intrând Alexandru, care din pricina vârstei lui tinere (căci era de 23 de ani), se făcea și se arăta că mergea pentru păcat, a scos pe ascuns pe sfânta din casă, acoperindu-i capul cu haina lui, iar el a rămas acolo. Peste puțin vădindu-se lucrul de către unii slujitori care voiau să rușineze pe sfânta, a fost adus Alexandru la conducător. Și întrebându-l pentru ce a făcut lucrul acesta, n-a tăgăduit, ci a mărturisit pricina cu însăși gura sa, și a fost bătut cu sabie de lemn. Apoi prinzând și pe sfânta li s-au tăiat degetele mâinilor și ale picioarelor și, ungându-le trupurile cu catran, le-au dat brânci într-o groapă cu foc, și acolo și-au luat fericitul sfârșit. Și se face prăznuirea lor în mânăstirea ce se zice a lui Maximin, care este în Constantinopol, unde se află sfintele lor moaște, din care izvorăsc multe minuni și tămăduiri.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului Mc. Timotei, episcopul Prusei.

Acesta a trăit în zilele lui Iulian Paravatul, chivernisindu-și bine Biserica ce luase. Și păstorind duhovnicește poporul dintr-însa, și având dar de minuni nespuse, a ucis cu ajutorul acoperământului Sfintelor Taine un balaur mare, care cu răutatea celui încuibat în locul acela, ucigașul zic de oameni și vechiul balaur, omora și pe oamenii ce treceau prin acel loc și dobitoacele numai cu suflatul lui le strica de piereau, încât în scurt fusese părăsit drumul ce este între Prusa și între apele cele fierbinți. Și aflând paravatul Iulian minunile ce făcea sfântul, a trimis de l-au omorât. Și se face prăznuirea lui în sfântul său martiriu, ce este înăuntrul cinstitei case de bolnavi, care se află în Devteron.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Canid.

Acesta trăia pe vremea împărăției lui Teodosie cel mare, fiind fiu al lui Teodot și al Teofanei, care aveau locuința în latura capadocieni-

lor, cucernici aflându-se ei și iubitori de Dumnezeu. Se spune că maica acestuia în vremea ce-l avea în pântece, se înfrâna de la tot felul de bucate grase, iar el după ce a fost născut nu primea a suge din țâța stângă. Iar dacă maică-sa cândva s-ar fi lăcomit la hrană mai îndestulată, el nici de țâța dreaptă nu se atingea. După ce a fost botezat și înțărcat și trecând anii copilăriei, a lăsat toate și s-a dus la munte, și închizându-se într-o mică peșteră, petrecea în rugăciune și în postire, căci doar o dată în săptămână gusta puține verdețuri crude și nesărate, petrecând în acest fel șaptezeci și trei de ani. Deci fiindcă locul era foarte bântuit de ape, și peștera se afla înconjurată de multă umezeală, i s-au stricat cu totul perii capului și ai bărbii. Și așa în multă vreme răbdând fericitul, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Teofan și Pansemnia.

Cuviosul Teofan era din cetatea Antiohiei, născut din părinți păgâni și rău credincioși. Și însoțindu-se el cu femeie, și trei ani împreună viețuind, aceea s-a mutat din viață, iar el s-a lipit de Biserica lui Hristos și a primit Sfântul Botez; și făcându-și o chilioară mică aproape de oraș, s-a închis în ea curățindu-se prin toate cele ce știa că folosesc spre desăvârșita și întreaga îmbunătățire. Deci fiind înștiințat despre o oarecare desfrânată publică, Pansemni, numită așa pentru că multora se făcuse ea pricină de pierzare, cuviosul, făcând rugăciune și

Sf.Mc. Alexandru și Antonina; Sf.Cuv. Pansemnia

dăruindu-se pe sine lui Dumnezeu, a ieșit din chilie și s-a dus la aceea, căreia i-a vorbit câte erau de trebuință a pleca o femeie rea și desfrânată ca să-și lase petrecerea ei și să treacă la viață înfrânată și cinstită. De aceste cuvinte luminându-i-se ei mintea și în umilință venind, a primit Sfântul botez, și după ce și-a rânduit cele ale sale, a urmat fericitului Teofan. Care închizând-o în chilia sa a făcut-o pe ea lucrătoare de tot felul de bunătate, căci atâta a bineplăcut lui Dumnezeu, încât și demoni izgonea și felurite boli vindeca, și viețuind împreună cu cuviosul Teofan un an și două luni, s-au mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Apolon episcopul și Alexie, episcopul Bitaniei.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea Sfinților Apostoli Vartolomeu și Varnava.

Dintre acești Sfântul Vartolomeu a fost unul din cei doisprezece ucenici, și a propovăduit Evanghelia la indieni, scriindu-le Evanghelia lui Matei. A fost răstignit de cei necredincioși în Alvanupoli, și a primit sfârșitul cu cinste. Și fiind băgat într-o raclă de plumb a fost aruncat în mare; iar din voia lui Dumnezeu fiind adusă racla până în Sicilia, la ostrovul Liparia, și arătându-se, a fost îngropat acolo, multe minuni izvorând din sfântul și cinstitul său mormânt, și dând la toți care merg cu credință grabnică tămăduire, și întoarcere cu bucurie și cu veselie la casele lor.

Iar Sfântul Varnava, care este numit și Iosi în Faptele Apostolilor, fiind unul din cei 70, a călătorit împreună cu Pavel, fiind hirotonit. Și se tâlcuiește numele acesta: fiul mângâierii. Și era din neamul lui Levi, născut și crescut în ostrovul Ciprului. Acesta întâi a propovăduit Evanghelia lui Hristos în Ierusalim și în Roma și în Alexandria. Și mergând la Cipru, a fost ucis cu pietre și băgat în foc de elini și de iudei; pe care luându-l Marcu Apostolul și Evanghelistul, l-a pus într-o peșteră. Și mergând la Efes către Pavel, i-a vestit moartea lui Varnava; și l-a

plâns pe el Pavel mult. De Varnava se spune că a fost îngropat cu Evanghelia lui Matei, cea scrisă de dânsul, care pe urmă a fost aflată împreună cu trupul apostolului. De aceea și făcură obicei credincioșii, să nu fie acest ostrov supus la nici unul din episcopi, ci să fie chivernisit de un episcop al său. Și se săvârșește soborul acestor sfinți apostoli, în cinstita biserică a Sfântului Apostol Petru, ce se află aproape de preasfânta și marea biserică.

Sfinții Apostoli Vartolomeu și Varnava

Tot în această zi, pomenirea soborului Arhanghelului Gavriil din Adin.

Soborul și praznicul Arhanghelului Gavriil a început a se face în Sfântul Munte al Atosului, la o chilie a Mânăstirii Pantocrator, ce se numește «Axion estin», la locul cel numit Adin. Și a început a se face din cauza minunii pe care o vom povesti acum: La Schitul Protatos ce se află lângă Careia, aproape de locul Mânăstirii Pantocrator, este o vale mare, care are multe chilii. Deci la una din chiliile acelea, ce era cinstită în numele Adormirii de Dumnezeu Născătoarei, locuia un ieromonah bătrân și îmbunătățit, împreună cu un ascultător al său. Și fiindcă era obicei a se face priveghere în fiecare duminică la acest schit Protatos, între-una din sâmbete, seara, vrând să meargă bătrânul la priveghere, a zis ucenicului său: «Fiule, eu mă duc ca să ascult privegherea după obicei, iar tu rămâi la chilie și precum vei putea citește-ți rânduiala ta»; și așa s-a dus. După ce a trecut seara, iată că bate cineva în ușa chiliei; iar fratele a alergat și a deschis, și a văzut că era un monah străin, necunoscut lui, care intrând a rămas în chilie în noaptea aceea. La vremea Utreniei sculându-se, au cântat amândoi rânduiala Utreniei. Și când au ajuns la «Ceea ce ești mai cinstită...» monahul cel de loc cânta numai: «Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii...» și celelalte până la sfârșit, adică obișnuita și vechea cântare a Sfântului Cosma, făcătorul de cântări. Iar monahul cel străin făcea alt început al cântării, cântând așa: «Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Domnului nostru». Apoi a împreunat și: «Ceea ce ești mai cinstită...», până în sfârșit. Auzind aceasta monahul cel de loc, s-a minunat și a zis către cel ce se părea străin: Noi cântăm numai «Ceea ce ești mai cinstită», iar: «Cuvine-se cu adevărat...» niciodată n-am auzit, nici noi, nici cei mai dinainte de noi. Deci, te rog fă dragoste și scrie-mi și mie cântarea aceasta, pentru ca să o cânt și eu Născătoarei de Dumnezeu»; iar acela răspunzând, a zis: «Adu-mi cerneală și hârtie ca să scriu». Și cel de loc a zis: «Nu am nici cerneală, nici hârtie». Iar monahul cel ce se părea străin, i-a zis: «Adu-mi o lespede»; deci monahul alergând, a aflat lespedea și i-a adus-o. Și luând-o străinul, a scris pe ea cu degetul său zisa cântare, adică: «Cuvine-se cu adevărat...», și, o minune! atât de adânc s-au săpat literele pe lespedea aceea vârtoasă, ca și cum s-ar fi scris în ceară moale. Apoi a zis fratelui:

«De acum înainte, așa să cântați și voi ortodocșii»; și acestea zicând s-a făcut nevăzut. Căci era sfântul înger, trimis de la Dumnezeu, ca să descopere cântarea aceasta îngerească și care este preacuviincioasă Maicii lui Dumnezeu. Și mai vârtos a fost Arhanghelul Gavriil, precum se arată aceasta din titlul ce este deasupra; întru această zi adică: «Soborul Arhanghelului Gavriil în Adin». Căci părinții de atunci făceau sobor, praznic și liturghie în fiecare an la chilia Adin întru pomenirea minunii, cinstind și mărind pe Arhanghelul Gavriil, care precum din început până în sfârșit a stat dumnezeiesc cântăreț al Născătoarei de Dumnezeu și hrănitor, slujitor și vesel binevestitor al ei. Așa a servit și spre a descoperi cântarea aceasta a Maicii lui Dumnezeu, căci numai lui i se cuvine această slujbă.

După ce a venit bătrânul de la priveghere, și a intrat în chilie, a început ascultătorul lui

a cânta: «Cuvine-se cu adevărat...», după cum îngerul îi poruncise, și a arătat bătrânului său și lespedea cu îngereasca scrisoare săpată. Iar el, acestea auzind și văzând, a rămas uimit de această minune. Deci luând amândoi lespedea aceea scrisă de înger, au mers la Protatos și au arătat-o la cel mai întâi al Sfântului Munte, și la ceilalți bătrâni ai obștescului Sinod, povestindu-le toate cele ce se făcuseră. Iar ei au slăvit cu un glas pe Dumnezeu și au mulțumit Doamnei noastre de Dumnezeu Născătoarei, pentru această preamărită minune. Și îndată au trimis lespedea în Constantinopol, la patriarhul și la împăratul, însemnându-le prin scrisori toată cuprinderea acestei minuni ce s-a făcut. De atunci cântarea aceasta îngerească s-a dat în toată lumea ca să se cânte Maicii lui Dumnezeu, de către toți ortodocșii. Iar sfânta icoană a Născătoarei de Dumnezeu ce se afla în biserica chiliei aceleia, în care s-a făcut această minune, a fost adusă de către părinții Sfântului Munte în biserica Protatos, și acolo se află până astăzi, așezată în sfântul altar deasupra sfințitului scaun cel de sus. Pentru că înaintea icoanei acesteia s-a cântat întâi de către Arhanghelul Gavriil cântarea aceasta. Iar chilia aceea, a început a se numi: «Axion estin», adică «Cuvine-se cu adevărat...», și valea aceea, în care se află chilia, se numește de către toți până astăzi, Adin, care însemnează «a cânta» sau «cântare». Pentru că în acesta s-a cântat întâi cântarea aceasta îngerească Maicii lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Teopempt împreună cu alți patru, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Neanisi, preaînțeleptul mucenic.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

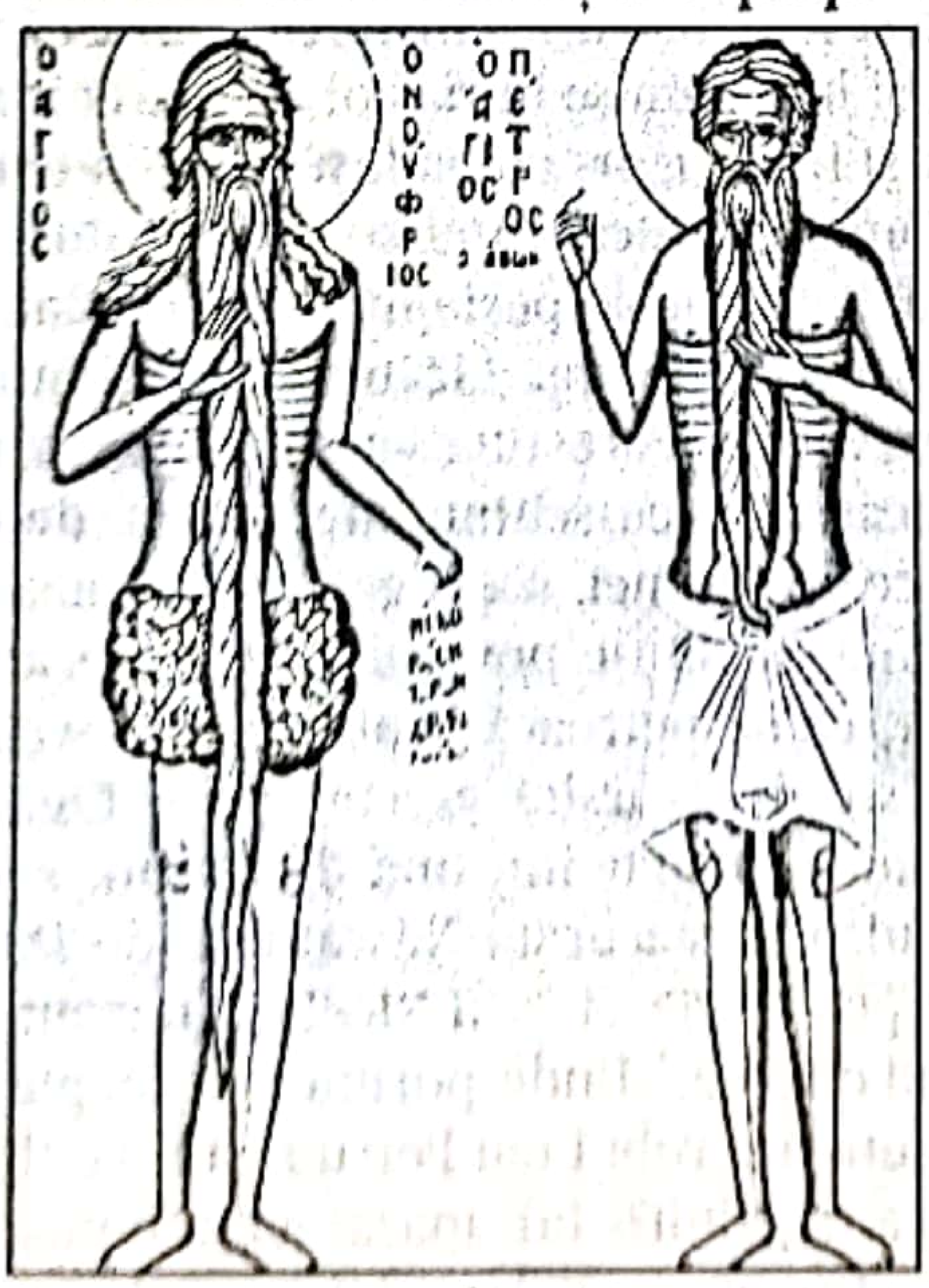
În această lună, în ziua a douăsprezecea, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Onufrie egipteanul.

Acest cuvios Onufrie era din Egipt, petrecând viață de obște, în pustia numită Ermupol a Tiveilor. Și auzind de viața pustnicească a lui Ilie și a lui Ioan Înaintemergătorul, a ieșit din obște și a locuit în pustiu, nevăzând om nicidecum timp de 60 de ani. Pe acesta l-a aflat marele Pafnutie, când a mers în pustiul cel mai dinăuntru, ca să ia binecuvântare de la sfinții bărbați. Căci umblând Pafnutie 17 zile, și sosind la locul acela unde era sfântul Onufrie și mergând la dânsul l-a rugat ca să-i spuie numele și toată petrecerea vieții sale. Pentru aceasta, Pafnutie, cunoscând toate acestea din însăși gura aceluia, a povestit mai pe urmă monahilor celor ce se pustniceau, nu numai despre acest dumnezeiesc Onufrie, ci și de alți cuvioși pe care i-a aflat umblând în pustie. Fiindcă s-a mutat Preacuviosul Onufrie către Domnul, atunci când se afla acolo Pafnutie, care și-a rupt rasa în două: cu o jumătate a acoperit sfintele moaște ale Preacuviosului Onufrie (că era gol, fiind acoperit numai cu părul său cel alb) iar cealaltă jumătate de rasă a oprit-o ca să se acopere pe sine. Deci a îngropat Pafnutie sfintele lui moaște în locul acela, și îndată a căzut coliba sfântului și s-a uscat finicul ce era acolo sădit, și a secat și apa. Se face soborul lui în sfânta sa casă de rugăciune, ce este în Mânăstirea Sfântului Alipie (Vezi mai pe larg în Viețile Sfinților).

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Petru, cel ce în Sfântul Munte al Atosului s-a pustnicit.

Acest fericit se afla cinstit cu lumească vrednicie, și luptându-se în război cu agarenii a fost biruit și fiind prins viu, a fost băgat în temnița din Samara, ferecat fiind cu grele lanțuri și cu cătușe. Iar de acolo peste nădejde scăpând prin mijlocirea Sf. Nicolae făcătorul de minuni, tot prin povățuirea acestuia s-a dus la Roma, unde îmbrăcat fiind cu schima îngerească, de către papa cel de atunci, s-a rugat lui Dumnezeu cu stăruință, ca să fie povățuit spre oarecare loc liniștit, ca să petreacă acolo restul vieții sale în liniște desăvârșită precum se și făgăduise Domnului. Așadar într-una din nopți, a văzut fericitul pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu și pe dumnezeiescul Nicolae, în urma ei, și rugând-o zicea: «Unde poruncești, Stăpână, ca să-și petreacă robul tău Petru restul vieții, precum s-a făgăduit?» Iar apărătoarea lumii a răspuns: «În muntele Atosului am plăcerea să rămână el, căci pe el l-am ales spre moștenirea mea și pe cei ce scapă la el îi voi ocroti». Deșteptându-se cuviosul, a mărturisit darurile cele mari ale Maicii lui Dumnezeu și ale adevăratului ei rob Nicolae. Pentru care s-a și dus la

Sfântul Munte al Atosului, și cercetând toate cele de acolo, și aflând o peșteră întunecoasă plină de târâtoare otrăvite, cu rugăciunea pe toate le-a izgonit de acolo, și a petrecut după aceea în acea peșteră, ca un fără de trup, neavând nimic cu sine, în afară de trupul său și hainele cu care era îmbrăcat, dar cu vremea și acestea tocindu-se, petrecea gol. Hrana sa din început erau ierburile care odrăsleau în preajma peșterii și ghinda. Mai pe urmă însă, prin ajutorul Născătoarei de Dumnezeu, s-a învrednicit de hrană cerească, ce i se aducea de înger la 40 de zile. Deci în această netrupească petrecere viețuind fericitul pe pământ 53 de ani, și multe ispite suferind de la urâtorul binelui, satana, și deci toate mai presus arătându-se cu puterea lui Dumnezeu, s-a mutat către El. Pe care l-a aflat un oarecare vânător, viu încă și aproape de sfârșit fiind. Și fiind povățuit de Dumnezeu, a luat cinstitele sale moaște și le-a adus la Mânăstirea numită a lui Climent, și acolo a așezat această comoară. Iar de acolo le-au luat niște monahi în vremea nopții, și urcându-se într-o corabie, plutind s-au pogorât la un oarecare sat în preajma Traclei, numit Ficomon, și acolo a rămas această mare și necheltuită comoară, fiind bine primită și cinstită și de episcop și de popor, și izvoare de minuni pururea izvorând celor ce cu credință se apropie de ea.

Sfinții Cuvioși: Onufrie și Petru Athonitul

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Antonina.

Aceasta a trăit în cetatea Niceii din Bitinia, pe vremea împăraților Dioclețian și Maximian și a lui Priscilian guvernatorul. Către acest din urmă a fost adusă pentru mărturisirea în Hristos și bătută cu toiege peste sâni și pusă în temniță. Apoi iarăși fiind scoasă, a fost chinuită în felurite chipuri și băgată iarăși la închisoare, în care a stat doi ani cu foarte rea pătimire. Și apoi a fost scoasă, și iarăși chinuită în multe feluri, iar la urmă i s-a tăiat capul și așa prin mucenicie și-a primit cununa.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ioan ostașul și a Preacuviosului Zinon și a Preacuviosului Iulian, cel ce în Liva lui Dagat, cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treisprezecea pomenirea Sfintei Mucenițe Achilina.

Aceasta a trăit în zilele împăratului Dioclețian, și era din Vivlos, cetate a Palestinei, fiica unui mare și strălucit bărbat, anume Eutolmie. Și fiind botezată de Eutalie episcopul, și ajungând în vârstă de 15 ani, trăgea și întorcea spre credința în Hristos pe fetele cele ce erau de vârsta ei și crescute împreună cu dânsa, și le învăța să se ferească de idoli. Dar a fost pârâtă la guvernatorul Ulosian de un oarecare Nicodim. Și fiind adusă la întrebare, a mărturisit numele lui Hristos. Și pentru aceea a fost bătută și pătrunsă prin urechi cu țepi de fier arse, atâta cât i-a dat și sângele pe nări, și i s-a încins tot capul de arsură; după aceea tăindu-i-se capul, s-a mutat către Domnul. Și se face pomenirea ei în sfânta sa mucenicie ce se află aproape de târgul ce este lângă zid.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Trifilie, episcopul Leucusiei Ciprului.

Tot în această zi, pomenirea Preacuvioasei Maicii noastre Ana și cu fiul ei Ioan.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Iacov, cel ce prin înșelăciune s-a închinat lui antihrist, adică diavolului.

Acest fericit Iacov, fiindcă a iubit pe Hristos, a urât lumea, și a părăsit toată averea sa, fără a întrebuința ceva din aceasta. Însă după

acestea, prin lucrarea urâtorului de om, diavolul, atâta s-a mândrit, încât a îndrăznit și zicea: «Cine altul știe mai bine decât mine mântuirea mea?» Pentru aceasta a întrebuințat multe și mari nevoințe, însă fără întrebare de cei socotitori, după cum învață dumnezeieștii părinți. Ci cu însăși voia și bună plăcerea sa, pentru aceasta a și fost înșelat de către diavolul, căci venind la dânsul un înger viclean, adică un demon, prefăcut în chip de înger al luminii, i-a zis: «Curățește-ți chilia ta, și să aprinzi candele și făclii, și să o afumi cu miruri și tămâieri, bine împodobindu-te pe tine însuți, pentru că, plăcându-i nevoința ta, Hristos vine în noaptea aceasta pentru ca să-ți dea multe daruri». Iar nepriceputul Iacov, prin mândrie fiind înșelat, a făcut toate acestea. Și așa a venit la el anticrist cu mărire și nălucire multă, la miezul nopții. Iar Iacov deschizând ușa chiliei sale s-a închinat lui; iar diavolul lovind pe Iacov în frunte, după dumnezeiasca iconomie, n-a stat, ci s-a întors înapoi și a fugit. A doua zi, dimineața, Iacov plângând a mers la un bătrân; iar bătrânul mai înainte de a auzi de la Iacov vreun cuvânt, a zis către el: «Fugi de aicea, căci ai fost batjocorit de satana». Deci după ce Iacov a plâns de ajuns și s-a sfărâmat cu inima, atunci bătrânul certându-l mult și sfătuindu-l, l-a trimis la viață de obște, iar el ascultând, a mers la obște și a slujit la bucătărie șapte ani, cu multă smerenie și ascultare; după aceea a șezut singur în chilie alți șapte ani, lucrând lucrul mâinilor cu măsură, și păzind canonul dat cu multă scumpătate. Și așa învățând calea lui Dumnezeu cea fără amăgire, cu multă deslușire, s-a făcut făcător de minuni prea ales; și așa și-a săvârșit viața sa, mutându-se către Domnul.

Sfântul Ierarh Antipatru; Sfânta Muceniță Achilina

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Antipatru, episcopul Vostrilor, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Evloghie, patriarhul Antiohiei, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților zece mii de Mucenici, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Diodor cel din Emesa, care s-a săvârșit răstignit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea Sfântului Prooroc Elisei.

Acesta a fost fiul lui Safat, din Aelmut, din pământul lui Ruben, și pentru el s-a făcut semn, căci atunci când s-a născut el în Galgala, juninca cea de aur ce era în Silom a zbierat tare, încât s-a auzit și în Ierusalim. Iar preotul a zis, din pricina arătării, că prooroc s-a născut astăzi în Ierusalim, care va strica cele cioplite, și va zdrobi cele vărsate. Și a făcut Dumnezeu multe semne prin mâna proorocului Elisei. Deci murind, a fost îngropat în Samaria, în Sevastopoli. Acesta a proorocit pentru venirea Domnului, și a vindecat apele din Ierihon, care erau sterpe și sărate, zicând: «Acestea zice Domnul: vindeca-voi apele acestea», și s-au vindecat. A înviat și morți, și a curățit de lepră pe Neeman Sirianul, și a făcut de s-a umplut de lepră Ghiezi, sluga lui, pentru iubirea de argint a lui, și pentru neascultare. Și mort fiind, a înviat pe un mort și a despărțit curgerea Iordanului, lovindu-l cu cojocul lui Ilie; încă și alte multe minuni a făcut.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Metodie, arhiepiscopul Constantinopolului.

Acest sfânt și mare arhiereu al lui Hristos, Metodie, a trăit pe vremea lui Teofil iconoma-

hul. Deci înfruntând și mustrând rătăcirea ereticilor și a hulitorilor de icoane, cu dovediri înțelepțești, și cu mărturii din Scriptură, și îndreptând în bisericile lui Dumnezeu credința ortodoxă, și pătimind multe nevoi din partea ereticilor pentru că se închina cinstitelor și sfintelor icoane, a adormit în veci, izbăvire de necazuri nouă cerând. Și se face prăznuirea lui în sfânta casă, în care se află cinstitele sale moaște, care este înăuntrul bisericii celei mari a Sfinților și a tot lăudaților Apostoli.

Sfântul Prooroc Elisei;
Sfântul Ierarh Metodie al Constantinopolului

Tot în această zi, pomenirea Preacuvioasei Iulita, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Nifon, cel ce a sihăstrit în Muntele Atosului la anul 1330, și care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Chiril episcopul Gortinei, din ostrovul Ciprului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincisprezecea, pomenirea Sfântului Prooroc Amos.

Acesta a fost tată al Sfântului Prooroc Isaia, și s-a născut în satul Tecoa, în pământul lui Zavulon, și a proorocit 50 de ani. Iar Amesia, mincinosul preot al lui Vetil, bătându-l adesea, îl pizmuia și-l defăima; și în sfârșit l-a omorât fiul lui Amesia lovindu-l cu un toiag gros la tâmplele capului. Căci îl mustra pentru viclesugul viţeilor de aur. Și s-a dus la pământul său încă cu suflet, și peste două zile a răposat și a fost îngropat cu părinții lui. Amos se tâlcuiește: tare credincios, popor aspru, vârtos. Deci era la chipul trupului păros, bătrân, având barba ascuțită și asemenea la chip cu Ioan cuvântătorul de Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Dula.

Acesta era din Pretoriada Zefiriei, eparhia Ciliciei, și pentru că cinstea pe Hristos și se închina Lui, a fost adus la guvernatorul Maxim și a fost bătut cu toiege. Povestind el cele despre Apolon și Dafne, că îndrăgind-o pe ea Apolon și umblând după ea, nu și-a câștigat pofta, a pornit pe guvernator spre mai multă urgie și mânie. Pentru aceasta iarăși a fost bătut peste pântece și întins pe un grătar de fier înroșit. Apoi a fost adus la altă cercetare, și a fost chinuit în multe și felurite chipuri. Apoi a fost întrebat de guvernator, despre Hristos, cum S-a întrupat și pe cine socotește Dumnezeu? Iar sfântul i-a spus lui pe scurt toată rânduiala cea pentru noi. Deci, adus fiind la a treia cercetare, și silit fiind să guste din cele jertfite idolilor, pentru că n-a voit de bunăvoie ci jertfa aceea ce cu silnicie i s-a băgat în gură a scuipat-o jos, iarăși a fost chinuit cumplit și și-a dat duhul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Soborului Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu, de ceea parte la Maranachiu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Narsi.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Fortunat, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Apostol Ahaic, care de foame și de sete s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Apostol Ștefana, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Ortisie, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Ieronim, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Gravs, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Augustin, episcopul Hiponei.

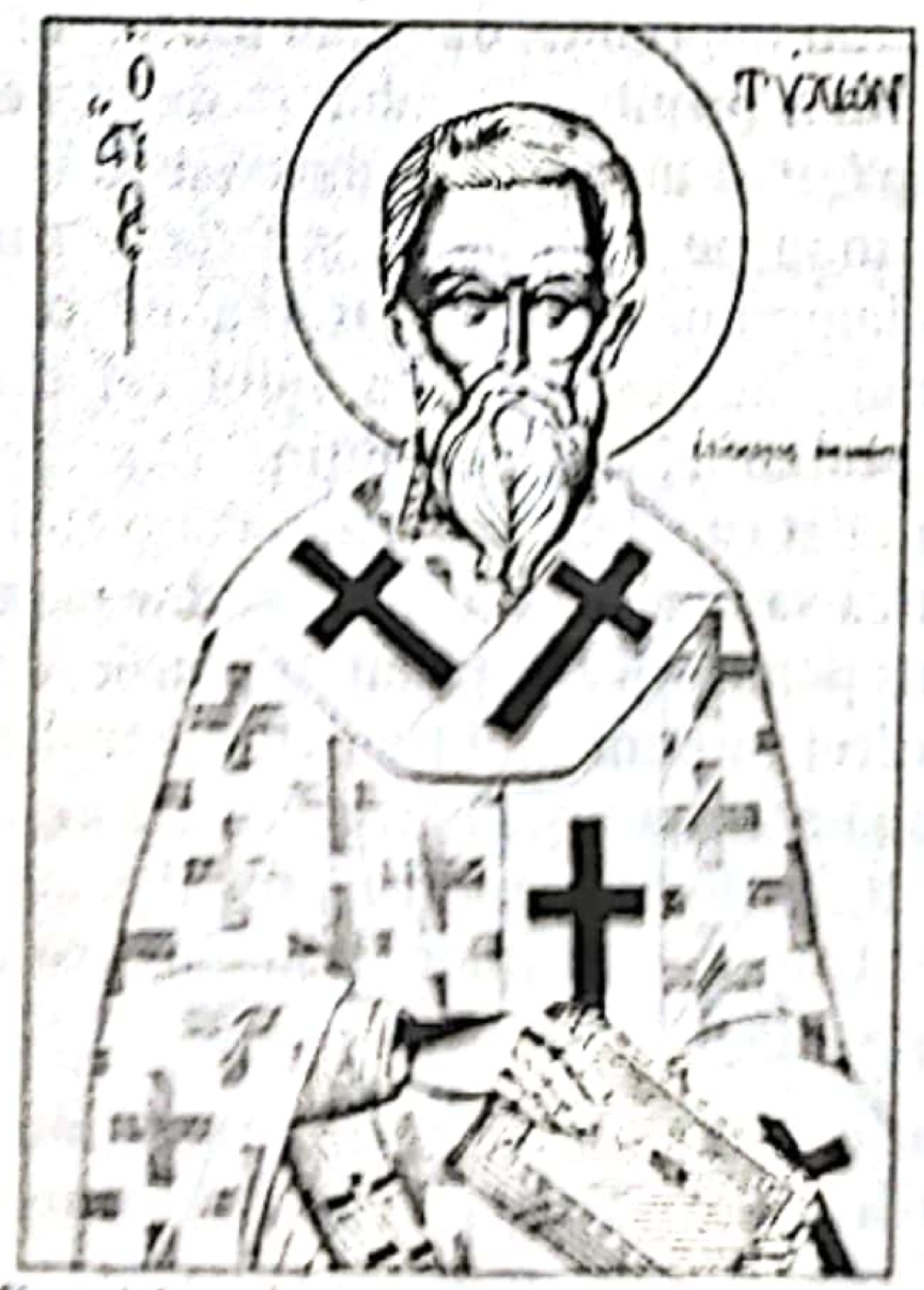
Fericitul Augustin al Hiponei; Sfântul Prooroc Amos; Fericitul Ieronim

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaisprezecea, pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Tihon, făcătorul de minuni, episcopul Amatundei, cetatea Insulei Cipru.

Acesta având părinți binecredincioși și iubitori de Hristos, fiind făgăduit de ei lui Dumnezeu, și învățând Sfânta Carte și fiind deprins din destul cu Sfintele Scripturi, întâi a fost făcut citeț, de citea la popor sfintele cuvinte și învățături. Pentru vrednicia ce avea la toate și pentru viața lui fără prihană, a fost hirotonit diacon de Mnimonie, episcopul Amatundei. Deci, încetând din viață acela, a fost suit acesta în scaunul Episcopiei de marele Epifanie. Și întorcând pe mulți din rătăcirea și deșertăciunea idolilor către credința lui Hristos Dumnezeul nostru, și stricând și dărâmând multe capiști idolești, și zidind multe dumnezeiești biserici, și împodobindu-le și sfințindu-le, s-a mutat către Domnul, făcând multe minuni și în viață și după moarte. Din acestea vrednic lucru este a aduce la mijloc una sau două, spre semn de virtuțile bărbatului acestuia, căci încă și mai înainte în viața lui lua pâine de la tatăl său, și o ducea în târg să o vândă, că acesta îi era meșteșugul; iar el împărțea pâinile la săraci, până a prins tată-său de veste. Acesta, mâniindu-se pe el, l-a ocărât, iar el i-a răspuns, că a împrumutat pe Dumnezeu cu pâinea, și are de la Dânsul scrisoare, cum că are să i le dea; și îndată se arăta aievea dovedirea cuvintelor lui, aflând jitnițele pline de grâu, mai mult decât băgase tatăl său, când l-a strâns până a nu scoate din el. Iar minunea aceasta era numai spre mărirea sfântului acestuia și nu are asemănare cu altele, căci sfântul acesta înfigând o viță uscată în pământ, îndată se prinse și a dat rod mai înainte de vreme. Iar vița aceea gătindu-și roadele, de cum se începea dumnezeiasca laudă a sfintei liturghii, arăta strugurii pârguiți, iar când se săvârșea dumnezeiasca jertfă, strugurii erau copți și gata de mâncat întru slava Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh.

Sfântul Ierarh Tihon episcopul Amatundei

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Marcu, episcopul Apoloniadei, care prin pietre spânzurate de mâinile lui s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților cinci Mucenici cei din Nicomidia, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților patruzeci de mucenici romani, care prin foc s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea Sfinților Mucenici: Manuil, Savel și Ismail.

Acești trei frați erau din Persida. Și fiind trimiși de Valtan, împăratul perșilor, pentru pace, în zilele lui Iulian Paravatul (pe care-l văzuseră în Calcedon că aducea jertfă la idoli și mulți se trăgeau spre rătăcirea lui), fiind ei bine cinstitori și crezând în Hristos, plângeau și se rugau lui Dumnezeu să-i păzească în credința ce aveau într-Însul, și să nu se facă părtași rătăcirii închinătorilor la idoli. Deci, dacă s-au vădit și au fost duși la păgânul Iulian, au fost bătuți și pătrunși cu piroane la glezne, și arși pe subțiori cu făclii. Însă aceste chinuri le-au suferit toți împreună; dar apoi îndeosebi Sfântul Manuil, primind făgăduința de la necuratul împărat și nevoind a aduce jertfă la idoli, l-au chinuit pe el în multe și felurite chipuri. Și așa împreună cu cei doi frați ai lui, cu Savel și Ismail, au fost duși la zidul cel dinspre Tracia, numit al lui Constantin, la loc râpos, și li s-au tăiat capetele. Iar Iulian Paravatul a poruncit ca să li se ardă trupurile, dar îndată s-a deschis pământul și a primit trupurile, din pricina cărei minuni mulți au crezut în Hristos. Iar după aceasta niște bărbați cucernici, cunoscând de la Domnul nostru Iisus Hristos unde se află trupurile sfinților, le-au îngropat cu miruri și cu tămâieri.

Tot în această zi, pomenirea pătimirii Sfinților Mucenici Isavru și cei împreună cu dânsul: Inochentie, Felix, Ermia și Peregrin.

Sfântul Isavru și cei împreună cu el erau din Atena. Dar, ieșind de la patria lor și mergând la o peșteră din Apolonia, au aflat pe Felix, pe Peregrin și pe Ermia, pe care învățându-i Sfântul Isavru să nu se dedea spre lucrurile cele lumești și trecătoare, aceștia au întărit cuvântul cu fapta; căci ferindu-se și fugind de vorba și adunarea rudeniilor lor, au fost însă pârâți de rudenii la Tripondie eparhul, care prinzându-i și neputând să-i facă să se lepede de Hristos, a poruncit de li s-au tăiat capetele cu sabia. Iar Isavru, diaconul lui Hristos, și cei împreună cu el au fost dați pe seama lui Apolonie, fiul eparhului, de către care au fost chinuiți prin foc și prin apă, dar fiind izbăviți din aceste chinuri în chip minunat, au întors pe mulți spre credința lui Hristos, între care erau și cei mai de frunte ai cetății: frații Ruf și Rufin. Și apoi, fiind condamnați la pierzare, li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Filonid, episcopul Curiei.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Pior, care cu pace s-a săvârșit.

Sfântul Mc. Isavru Diaconul; Sfântul Cuv. Pior; Sfântul Mucenic Inochentie

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea Sfântului Mucenic Leontie, și a celor împreună cu dânsul, Ipatie și Teodul.

Acesta era de neam din Grecia, și fiind om mare la trup și cu virtute s-a făcut ostaș. Și a

fost și la război, și vitejește s-a lovit cu vrăjmașii și a biruit de multe ori. Fiind om cu minte și cu înțeleaptă socoteală, a fost împodobit cu îmbrăcăminte, și cu semne de voievod. După aceea aflându-se el în Tripoli din Africa, primea cu dragoste pe săraci și-i ospăta cu mese împărătești și se închina lui Dumnezeu în chip ales și curat. Prinzând de veste de aceasta Adrian, guvernatorul Feniciei, care era în zilele lui Vespasian, a trimis către Leontie pe tribunul Ipatie și cu alți doi ostași, dintre care pe unul îl chema Teodul. Deci mergând Ipatie pe cale, a fost cuprins de friguri rele, și a auzit glas ce venea de sus, arătându-se ca un înger la dânsul. Iar glasul îi poruncea că de va vrea să se mântuiască de boală, să cheme de trei ori în ajutor pe Dumnezeul lui Leontie. Și glasul acela l-a auzit și Teodul; iar după ce a făcut ce i s-a poruncit de către înger, s-a vindecat de friguri; și întâmpinând pe sfântul și necunoscându-l întâi că acesta era Leontie pe care îl căuta, a fost primit de dânsul însuși. Apoi cercetând pe Sfântul Leontie, l-a numit cu fățărie prieten al său și al zeilor săi. Iar sfântul a spus că el este Leontie robul lui Hristos, și că se scârbea și se ferea de cei numiți de ei dumnezei; după ce au auzit acestea tribunul și Teodul, au căzut înaintea sfântului, cerșind de la dânsul har ca să fie și ei ai lui Hristos. Atunci rugându-se sfântul pentru dânșii, se spune că a venit un nor de apă de la cer, care i-a botezat și i-a luminat, și i-a îmbrăcat cu veșminte albe. De care lucru tulburându-se necredincioșii, au vestit despre toate guvernatorului Adrian. Deci, aducându-i aces-

Sfinții Mucenici: Leontie, Ipatie și Teodul

ta înaintea sa și îndemnându-i ca să se despartă de credința lui Hristos, nu a putut să-i plece; drept aceea, a poruncit de au spânzurat pe Sf. Ipatie și l-au strivit iar pe Sf. Teodul l-au bătut cu săbii de lemn. După acestea li s-au tăiat capetele, și așa și-au dat sufletul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Eterie.

Acesta a fost pe vremea împărăției lui Dioclețian și fiind pârât, a stat înaintea conducătorului Eleusie, și mărturisind pe Hristos, a fost întins și ars cu făclii aprinse și pătruns pe subțiori, și înțepat pe spate și pe coapse cu țepuși de fier înroșite în foc și în multe alte feluri chinuit, iar mai apoi i-au tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Ipat și Teodul, cel ce a mărturisit împreună cu Sfântul Leontie, și care prin sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Erasm, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților doi mucenici din Cipru, care arzându-li-se picioarele, s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Leontie, păstorul.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Leontie, cel ce a sihăstrit în sfânta Chinovie a Mânăstirii lui Dionisie, izvorâtorul de mir, și care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, Soborul mai-marelui Arhistrateg Mihail, aproape de Sfântul Iulian la For.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună în ziua a nouăsprezecea, pomenirea Sfântului Apostol Iuda.

Acesta este numit în Faptele Apostolilor Iuda, iar de Matei și Marcu este numit în Evanghelie, Tadeu și Leveu, frate fiind Domnului nostru Iisus Hristos după trup, și fiu lui Iosif logodnicul, iar frate bun lui Iacob fratele Domnului, cel care a trimis la toți acea Epistolă luminătoare și dogmaticească și plină de Duhul Sfânt. Tri-

mis fiind el de Hristos ca un frate și învățător de taine, încălzindu-se de strălucirile sale ca un cărbune aprins, toată înșelăciunea a ars și a luminat pe credincioși. Că trăgând el jugul Mântuitorului, și brăzdând și semănând sămânța dreptei credințe în toată lumea, multă roadă a adus. Drept aceea luminând cu învățătura cuvântului său Mesopotamia și neamurile cele de lângă hotarele ei și propovăduind Evanghelia, a mers la cetatea Edesei și la Abgar domnul locului, ca să-l tămăduiască. După aceea s-a dus la cetatea Arara, și fiind spânzurat și săgetat de către cei necredincioși, și-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Zosima.

Acesta era ostaș pe vremea împăratului Traian, din Apoloniada cea din Sozopoli, când domnea Domețian în Antiohia cea din Pisidia. Iar apoi aruncând armele și năzuind la Biserica lui Hristos, s-a învrednicit de botezul cel întru Hristos. Pentru aceasta fiind adus la guvernator și mărturisind că este creștin, a fost spânzurat și strivit, și după aceasta bătut, fiind întins de patru; apoi a fost așezat pe un pat de aramă, înroșit. Dar prefăcându-se focul în răcorire, mulți din cei ce stăteau de față s-au spăimântat de acea minune, și au trecut la credința în Hristos. Iar Sf. Zosima a fost ferecat cu cătușe și legat de cai, fiind nevoit să alerge în urma guvernatorului care mergea la orașul cananiților, timp de trei zile fără hrană; dar prin dumnezeiască purtare de grijă i s-au arătat lui doi tineri, unul aducându-i pâine și celălalt un vas cu apă, și mulțumind lui Dumnezeu a gustat din acestea. Deci adus fiind la cercetare, a fost din nou supus la chinuri și la urmă tăindu-i-se grumazul, a luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Zinon.

Acesta lepădându-se de lume și făcându-se ucenic al marelui bătrân Siluan, pentru covârșitoarea lui ascultare, și pentru multa nevoință și sărăcie, a ajuns făcător de minuni; căci pe mulți demoni a izgonit din oameni, și așa cu cuvioșie viețuind întru îngerești nevoințe, șaizeci și doi de ani, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Asingrit, care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului și de Dumnezeu purtătorului Părintelui nostru Paisie cel mare.

Acest de trei ori fericit cuvios și purtător de Dumnezeu, Părintele nostru Paisie cel mare, era de neam din Egipt, de unde era și Moise, văzătorul de Dumnezeu. Născut a fost din părinți cinstitori de Dumnezeu, învățați în credința lui Hristos; și având multă bogăție și împodobiți cu străluciri, au învățat cu silință și pe fiii lor întru sporirile cele dumnezeiești și omenești. După săvârșirea tatălui său, fericitul acesta, prunc încă și mai mic decât ceilalți frați, a rămas la maică-sa, care fiind foarte amărâtă, i s-a arătat în vis un înger, mai înainte spunându-i buna sporire a lui Paisie, zicându-i: «Pe fiul tău Paisie l-a ales Domnul, ca să slăvească și să laude sfânt numele Său cel lăudat în vecii vecilor; acesta este plăcut lui Dumnezeu», și l-a apucat pe el de mână; iar maică-sa a răspuns îngerului: «Toți ai lui Dumnezeu sunt, și la fel acesta care este plăcut lui Dumnezeu». Și trezindu-se ea, se minuna de acea vedenie. După ce s-a făcut copilandru, marele și fericitul între cuvioși, a fost tuns monah, de Cuviosul Pamvo, de către care a fost sfătuit să nu se uite la fața de om. Iar el, a petrecut trei ani neuitându-se în sus, ci avându-și capul în jos plecat. Și dându-se pe sine la petrecerea sihăstrească, întru atâta a covârșit pe toți, încât a vorbit împreună cu Hristos, și I-a spălat picioarele Lui, iar după spălare a băut apa, și îndată s-a făcut începător viețuirii celei supraomenești. Despre vestitele lui virtuți și despre minunata viețui-

Sfântul Apostol Iuda; Sfântul Cuv. Paisie cel Mare

re cea întocmai cu a îngerilor; despre toată aspra vieţuire cea prin pustii şi despre minunile sale, se poate citi în cartea numită noul Ecloghion şi în Vieţile Sfinţilor. Pentru iubitorii de prăznuire se poate spune atâta, că aflându-se fericitul cu trup muritor se ridicase mai presus de trup. Deci ajungând la bătrâneţi prea adânci, s-a mutat către Domnul, unde împreună cu îngerii cântă Ţiitorului a toate cântarea cea întreit sfântă. A cărui pomenire cu credinţă săvârşind, prin rugăciunile lui, să ne învrednicim de veşnicele bunătăţi şi de fericirea cea veşnică. Amin.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună în ziua a douăzecea, pomenirea Sfântului Sfinţitului Mucenic Metodie, episcopul Patarelor.

Acest fericit dăruit fiind de mic lui Dumnezeu, a devenit vas dumnezeiesc şi primitor al Sfântului Duh. După aceea, luând cu alegerea de Dumnezeu din dumnezeiescul har preoţia şi arhieria, păstorea bine şi cu plăcere dumnezeiască turma ce i s-a încredinţat, luând asupra lui grija Bisericii şi luminând poporul cu cuvinte dulci şi îndurătoare. Deci văzând că se înmulţesc cei ce sprijină înşelarea lui Origen, ca un bun păstor, a ars-o cu foc dumnezeiesc, micşorând toată ceaţa şi negura cu înţelepciunea cuvintelor sale şi cu Dumnezeiescul har. Iar fulgerul cuvintelor sale şi trâmbiţa cunoştinţei sale au răsunat peste toată lumea; pentru aceea neputând răbda vrăjmaşul îndrăznirea şi împotrivirea marelui acestuia, şi-a întrarmat slugile sale ca să-l omoare. Iar cel ce şi mai înainte de mucenicie era îmbrăcat cu moarte purtătoare de viaţă, tăindu-i-se capul, s-a mutat spre viaţa mai bună, întâi jertfind pe Mielul lui Dumnezeu, apoi fiind jertfit el însuşi, a fost adus lui Hristos Jertfă vie. Drept aceea a fost şi împodobit cu îndoite cununi, şi ca un viteaz ce era ajutor pentru adevăr, luându-şi sfârşitul cu sânge mucenicesc, a adormit în vecie. Acest dumnezeiesc cu adevărat al lui Dumnezeu arhiereu şi mucenic ne-a lăsat scrierile ca rod al iubirii de muncă, pline de toată cunoştinţa şi folosinţa, încă mai vârtos şi de cele viitoare foarte curat a proorocit, de schimbările împăraţilor, şi de pornirile şi războaiele între neamuri, şi de pustiirile şi stingerile de locuri şi de cetăţi, şi despre binecredincioşii, şi ereticii împăraţi, şi pentru sfârşitul lumii, şi despre Antihrist şi de împărăţia lui, şi despre stingerea şi desăvârşita stricăciune a tot trupul omenesc, acestea toate mai înainte le-a spus şi le-a proorocit dumnezeiescul acesta.

Tot în această zi, pomenirea punerii moaştelor şi a îmbrăcămintelor Sfinţilor Apostoli Luca, Andrei şi Toma, a Proorocului Elisei şi a Mucenicului Lazăr, care s-au aşezat în biserica cea mare a Sfinţilor Apostoli.

Tot în această zi, pomenirea a doi Sfinţi sihaştri, care cu pace s-au săvârşit în pustie.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Calist, patriarhul Constantinopolului, care în pace a adormit.

Sf. Ier. Metodie episcopul Patarelor; Sf. Ier. Calist

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci şi una, pomenirea Sfântului Mucenic Iulian cel din Cilicia.

Acesta era din cetatea Anazarvilor, din a doua eparhie a Ciliciei, fiu al unui oarecare om de sfat, și din mamă creștină de la care a învățat dreapta credință a lui Hristos; și deprinzându-se cu dumnezeieștile scripturi, când a fost în vârstă de 18 ani, fiind pârât, a mers înaintea guvernatorului Marchian; și neprimind a aduce jertfă la idoli, a fost chinuit pe multe părți ale trupului. După aceea fiind băgat în temniță, unde a fost sfătuit de maică-sa să stea să moară în credința lui Hristos, a fost băgat într-un sac plin de nisip și de târâtoare veninoase și șerpi, și a fost aruncat în mare, și așa și-a luat cununa muceniciei. Pe acesta l-a cinstit cu laude și marele Ioan Hrisostom.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Afrodisie.

Acesta era din țara Ciliciei. Crezând din copilărie și închinându-se lui Hristos, a fost prins și adus înaintea stăpânitorului Dionisie, și mărturisind pe Hristos Dumnezeu adevărat, a fost ars pe spinare cu fiare arse, și băgat într-o căldare plină de plumb, ce fierbea clocotită, și spânzurat cu capul în jos; și izbăvindu-se de toate cu minune, a atras pe mulți dintre elini spre credința lui Hristos. Aceștia mărturisind pe Hristos cu îndrăzneală, li s-au tăiat capetele. Iar tiranul văzând aceasta, a poruncit de s-a tăiat o piatră în două și au întins pe sfântul, și au pus peste el acea piatră tăiată, pe care o ridicaseră 55 de ostași, iar sfântul îndată și-a dat sufletul și luă cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Terentie, episcopul Iconiei.

Sfântul Mc. Iulian; Sfântul Nou Mucenic Nichita

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Iulian Egipteanul sau Liveanul, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici, cei ce au mărturisit împreună cu Sfântul Iulian: Antonie preotul, Anastasie, cel din morți înviat Chelsie, Vasilisa, maica lui, douăzeci de păzitori de temniță și șapte frați, care toți de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Nichita Nisireanul, care a mărturisit în Hio, la anul 1732, și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Eusebie, episcopul Samosatelor.

Acesta a trăit în zilele împăratului Constantie, fiul lui Constantin cel mare, și era râvnitor fierbinte al drept-slăvitoarei credințe, și avea atâta vitejie a sufletului, și atâta defăima lucrurile acestea trecătoare, și se nevoia ca să se sporească dreapta credință și Ortodoxia, măcar că împăratul avea gând împotrivă, fiindcă era arian; pentru aceasta atunci când îl înfricoșa și îl înspăimânta Constantie că-i va tăia mâna dreaptă, de nu va scoate alegerea cea făcută de marele Meletie, care era la dânsul, el a întins amândouă mâinile, primind cu bucurie mai degrab tăierea lor, decât să dea alegerea cea cerută. Pe acest preacuvios părinte al nostru, în urma lui Constantie și a lui Iulian, căzând Valens în boala relei credințe arienești, l-a scos din scaunul său și l-a osândit să fie izgonit la apa Dunării. Dar după moartea lui Valens s-a întors sfântul la Samosata, episcopia sa, care se află în Siria, aproape de râul Eufratului, în Mitropolia Edesei. Apoi după multe lupte și biruințe ce făcuse în aceleași lupte, și-a aflat sfârșitul mucenicesc, că aruncând o femeie făcătoare de rele și ariancă, cu o cărămidă, de sus de pe un acoperiș, lovi pe sfântul în cap, pe care încă mai înainte de a muri, sfântul a iertat-o, urmând Stăpânului său și întâiului

Mucenic Ștefan. Deci se face soborul și praznicul lui în biserica Sfântului Ioan Botezătorul, aproape de cea a Adrianilor.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Zinon și Zinas, sluga lui.

Aceștia erau din Filadelfia Arabiei, care din vechi se numea Eman. Zinon se afla ostaș cu rânduiala, având pe Zinas slugă, și aflând pe Maxim guvernatorul că jertfea idolilor, s-au declarat și s-au arătat cine sunt; pentru care Zinon a fost bătut cu vine de bou, iar el stând aproape de jertfelnic, lovindu-l cu piciorul, l-a răsturnat. Pentru aceasta a fost cumplit chinuit, apoi fiind băgat în temniță, i s-au pus picioarele în butuc, unde intrând Zinas și fericind și sărutând legăturile lui, a fost închis și el din porunca guvernatorului. După aceea au fost scoși iarăși la întrebare, și nevrând a se lepăda de Hristos, au fost supuși la nenumărate și felurite chinuri, iar la urmă li s-au tăiat capetele cu sabia. Și se face praznicul lor, în sfânta mucenicie a Sf. Gheorghe la Chiparisie.

Sf. Mc. Zinon; Sf. Ier. Eusebie; Sf. Mc. Zinas

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Pombian, care în mare fiind aruncat s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Galation, care în mare fiind aruncat s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenice Iuliani și Satornin fiul ei, care prin foc s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și treia, pomenirea Sfintei Mucenițe Agripina.

Această sfântă era născută și crescută în vestita cetate a Romei. Și de mică da miros inimilor credincioșilor ca un trandafir într-o grădină, și gonea stricăciunea patimilor, pentru că împodobindu-și sufletul cu fecioria și cu bărbăția, și făcându-se mireasă lui Dumnezeu, a alergat cu îndrăznire și cu vitejie la mucenicie, dându-se pe sine la multe chinuri pentru iubirea și dragostea lui Hristos, Mirele său. După aceea fiind bătută cu toiege la trup, a zdrobit prin bătăile ei oasele păgânătății, și fiind dezbrăcată de haine, a mustrat și a defăimat goliciunea vrăjmașului. Și legând-o cu legături și punând-o la munci, și de înger fiind dezlegată, a dezlegat toată credința cea rea. Drept aceea în acele chinuri și-a dat sufletul la Dumnezeu.

Iar Vasa, Paula și Agatonica, luând pe ascuns trupul sfintei din cetatea Romei și trecând din loc în loc, și făcând îndelungă călătorie pe mare, au sosit la eparhia Siciliei, și l-au pus acolo. Și îndată s-a izbăvit Sicilia de întunecoasa răutate a demonilor, iar agarenii încercând să fure cetățuia bisericii ei, și-au găsit pieirea desăvârșită. Și de atunci până astăzi se curățesc lepro-

Sfinții Mucenici Gaie; Agripina și Aristocle

șii, mergând acolo cu credință, și orice boală trece cu rugăciunea ei.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Aristocleu preotul, Dimitrian diaconul și Atanasie anagnostul.

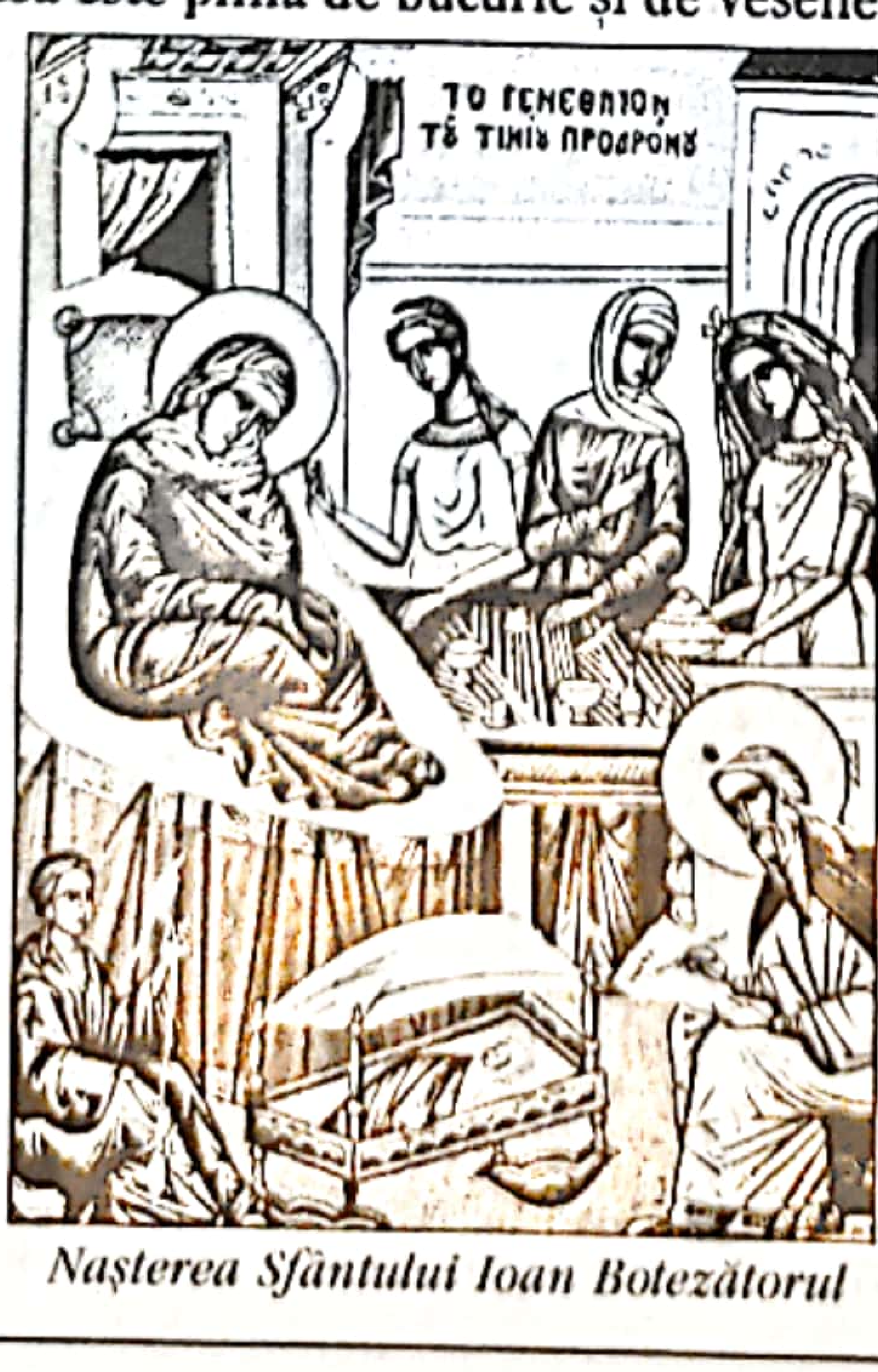
Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Eustohie preotul și cei împreună cu el, Gaie nepotul său, și fiii săi Lolia, Prov și Urban.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea Nașterii Cinstitului Slăvitului Prooroc Înaintemergătorul și Botezătorul Ioan.

Acesta este mărturisit de Hristos mai mare decât toți cei născuți din femei, și mai mult de prooroc, care a săltat în pântecele maicii sale, și a propovăduit oamenilor venirea Mântuitorului nostru, și a mers mai înainte la iad, ca să binevestească învierea. Acesta a fost fecior al lui Zaharia, arhiereul și al Elisabetei, cea stearpă, fiind născut din făgăduință. Acesta a dezlegat tăcerea tatălui său, când s-a născut, și a umplut toată lumea de bucurie. Drept aceea și îngerii astăzi se bucură cu oamenii, și toată lumea este plină de bucurie și de veselie. Și se

Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul

face soborul lui în sfânta sa casă de rugăciune, ce este în Forachia.

Tot în această zi, pomenirea soborului drepților Zaharia și Elisabeta.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Panaghiot Chesarineanul, cel ce în Constantinopol a mărturisit la anul 1765.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și cincea, pomenirea Sfintei Preacuvioasei Mucenițe și mult-pătimitoarei Fevronia.

Această fericită și preacuvioasă din fragedă vârstă ridicând asupra ei jugul Domnului Hristos, și cu cuviință petrecându-și viața sub canonul mânăstirii, care se afla la hotarele perșilor și ale romanilor, în cetatea numită Nisibi, care se mai numește și Antiohia Migdoniei, acolo s-a făcut monahie. Și a întrecut pe toate cele ce erau cu dânsa, atât la nevoința sihăstriei și la înțelepciune cât și la citirea dumnezeieștilor Scripturi. Și egumenă tuturor monahiilor ce petreceau acolo era cuvioasa Vriena.

Iar în zilele lui Dioclețian, un guvernator anume Selin prigonea creștinii; pentru aceasta celelalte călugărițe au ieșit din mânăstire, grăbindu-se ca să scape de moartea ce le sosise; însă fericita Fevronia, aflându-se atunci bolnavă și neputând să fugă, zăcea în pat, și ședea lângă dânsa Vriena și alta ce se chema Ieria Singlitica. Deci venind ostașii lui Selin, au spart porțile cu topoarele, și intrând înăuntru, îndată scoțând săbiile au vrut să taie pe Vriena; dar Prim, nepotul lui Lisimah, arătându-se pururea cu blândețe spre creștini, n-a lăsat să o taie. După aceea luând pe Fevronia, au dus-o la guvernatorul Selin, mergând după dânsa Vriena și Ieria și Tomaida, întărind-o în credință și învățând-o să nu se teamă de chinuri, nici să vândă credința lui Hristos, îndemnând-o ca să-și aducă aminte de surorile Livia și Leonida și de Evtropia. Dintre care, Liviei adică i s-a tăiat capul pentru Hristos, iar Leonida a fost băgată în foc, iar copila Evtropia, auzind pe maică-sa spunându-i: «Nu fugi fiică», ea și-a pus mâinile

înapoi, și și-a plecat grumazul la chinuitori, și a murit cu osârdie. Deci, Vriena după ce a învățat-o din destul, s-a întors la mânăstire plângând și tânguindu-se și temându-se pentru necunoașterea sfârșitului. Pentru aceasta se ruga lui Dumnezeu, ca să fie biruit diavolul de dânsa. Iar Tomaida și Ieria, îmbrăcându-se cu port bărbătesc, au urmat după sfânta, amestecate cu slugile. Și dacă au dus-o, întâi a stat de față înaintea lui Lisimah, nepotul lui Selin, care a întrebat-o ca să spună cum îi este numele, neamul și credința ei; deci mucenița în loc de toate a zis cum că este creștină. Apoi după aceasta Selin, ispitind-o cu amăgituri și cu momele ca să o întoarcă din credința ce avea către Hristos, și neputând, a poruncit să o întindă de patru părți, și o ardea cu foc dedesubt; iar desupra o băteau slujitorii. Deci de răni și de focul ce o ardea, și a cărui văpaie era ațâțată de untdelemnul aruncat într-însul, se topeau cărnurile fericitei Fevronia și curgeau pe pământ. După aceea a poruncit de au spânzurat-o și au bătut-o cu toiege de fier; apoi i-au tăiat limba, și i-au dezrădăcinat dinții; apoi i-au tăiat sânii amândoi, și i-au pus foc peste tăieturi. Pe urmă i-au tăiat mâinile și picioarele, și în sfârșit i-au tăiat capul. La porunca lui Lisimah, au luat credincioșii moaștele sfintei, și le-au adus în mânăstirea ei prin Firm comitele, ținându-le slujitorii împreună cu dânsul; și le-au pus la loc toate mădularele punându-i și dinții pe pieptul ei; și așa adunându-se episcopii și clericii, împreună cu monahii și mulțime de creștini, cu cântări și cu laude, făcând priveghere de toată noaptea, au îngropat-o. Se zice însă că atunci când se făcea pomenirea sfintei, la mânăstire în toți anii, se arăta sfânta mucenița, stând de față și cântând împreună cu celelalte fecioare, și sta la locul ei până la a treia rugăciune. Iar odată încercând Vriena să o pipăie, îndată s-a făcut nevăzută, neîngăduind să pună mâna pe dânsa.

Iar despre Lisimah se spune că socotind grea nenorocirea ce se întâmplase, adică mucenicia sfintei, întâi căci el era din mamă creștină, și al doilea că s-a arătat crud și sălbatic Selin, moșul lui, către muceniță, pierzând frumusețea fecioarei, care era mai presus de om, a rămas atunci nemâncat și s-a mâhnit foarte de moartea muceniței, și a plâns cu amar. Și peste puțin mai apoi a crezut în Hristos împreună cu Prim, și a primit dumnezeiescul Botez. Iar Selin, ieșindu-și din minte, se uita la cer și, zbierând tare ca un bou, s-a lovit cu capul de un stâlp de piatră; și așa cel rău, rău și-a lepădat sufletul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Orentie și cu șase frați buni ai lui, anume Farnachie, Eros, Firm, Firmin, Chiriac și Longhin.

Acești șapte frați mucenici au trăit în vremea împăraților Dioclețian și Maximian, trăgându-se de la Anatol, și numărați fiind cu 1200 de Tironi, sub ascultarea lui Rodon Cuvicular, în cetatea Antiohiei. Aceștia au trecut și spre părțile Traciei, fiind puși la ceata ce se zicea Legeandron. Deci, făcându-se pe vremile acelea răzmeriță, trecând sciții Dunărea, au prădat Tracia, apoi după sfârșitul împărăției lui Dioclețian, luând împărăția Maximian, a intrat la mare grijă și mâhnire mai vârtos că Marot, care era căpetenie mai mare a sciților, care întrecea pe mulți la mărimea trupului și la vitejie, îl chema pe dânsul, sau pe altcineva dintr-al lui, să se lupte cu el, și a cui va fi izbânda, aceluia să se închine toți. Drept aceea dar aflându-se împăratul în mare mirare, că nu cuteza nimeni să meargă împotriva aceluia și să se lovească cu barbarul, s-a îndemnat Sfântul Orentie să iasă la luptă cu acela, căci, după socoteala tuturor, era viteaz și știa rânduiala războaielor, fiind sprinten la trup și iute și bine chibzuit, și se va putea lovi cu vrăjmașul, și-l va omorî. Orentie punând înainte credința în Hristos, și ieșind la război și luptându-se cu Marot, l-a lovit cu sulița de a trecut printr-însul, și tăindu-i capul cu sabia, l-a adus la împăratul, și așa a făcut biruință. Pentru care lucru mirându-se foarte împăratul, a adus pentru biruința aceasta jertfă idolilor. Iar Sfântul Orentie mărturisea cu îndrăzneală și slobod, că cu ajutorul lui Hristos a biruit pe semețul acela, și nu cu ajutorul mincinoșilor zei. Însă atunci l-a îngăduit împăratul ca să se veselească, și să se îndulcească de cinstele cele împărătești, rușinându-se de mărimea lucrului ce făcuse, dându-i întâi și brâul acelui barbar pe care-l ucisese, brâu ce era de mult preț. Iar după aceea sfătuindu-l ca să se despartă de Hristos și el nevrând să se plece, l-a trimis cu cei șapte frați ai lui la cetatea Satalomul din Armenia, scriind ducelui ce era acolo ca să-i cerceteze, și de vor vrea să se plece să jertfească la zei, să-i trimită iarăși înapoi, iar de nu vor asculta, să-i

izgonească prin țările Avazghiel și Zachiei. Deci, după porunca împăratului ducându-i, și sosind la locul ce se chema Paremvoli, Eros fratele cel mai mare a adormit, în douăzeci și două ale lunii lui iunie.

Iar Sfântului Orentie, sosind la Rizion, legându-i o piatră de grumaji, l-a aruncat în mare, pentru că așa s-a fost dat porunca pentru dânsul, și a ieșit de acolo sănătos prin arătare de înger, care ușurându-l și scoțându-l la uscat, l-a pus pe o piatră, unde făcând rugăciune, și-a dat sufletul și a fost îngropat acolo în douăzeci și patru ale acestei luni.

Iar Sfântul Farnachie mergând la locul cel numit Cordili, s-a mutat către Domnul în trei zile ale lui Iulie. Iar în șapte zile Firm și Firmin, sosind la Apsar, și-au aflat și ei sfârșitul acestei vieți trecătoare. Iar Sfântul Chiriac fiind adus în țara lazilor, la locul numit Ziganea, a adormit în Domnul în paisprezece ale lunii lui iulie. Asemenea și Fericitul Longhin, în urma tuturor trecând de la Ziganea la Livichi, lovindu-i furtună mare pe mare, și făcând rugăciune și-a dat sufletul lui Dumnezeu, și a fost îngropat în Pitiunta, sosind acolo corabia mai pe urmă, după patru zile.

Tot în această zi, pomenirea ajutorului celui mai presus de cuvânt, și de toată nădejdea, ce ni s-a dat nouă de la marele Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, prin rugăciunile celei ce fără sămânță L-a născut pe Dânsul, asupra celor ce și pe mare și pe uscat înconjuraseră împărăteasa cetăților, și care au fost dați spre pierzare de tot și stingere desăvârșit.

Sfânta Cuvioasă Muceniță Fevronia; Sfântul Cuv. Dionisie; Sfânta Cuv. Mc. Livia

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor Cuvioaselor Mucenițe Leonida, Livia și Evtropia, care s-au săvârșit: una adică prin foc, iar celelalte prin sabie.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Simon, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Dionisie, ctitorul sfintei Mănăstiri a înaintemergătorului din muntele Athos, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului și purtătorului de Duh Dometie, prietenul și sihastrul împreună cu pomenitul Sfântul Dionisie și egumenul aceleiași mănăstiri, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Cuvios Mucenic Procopie, care s-a nevoit la anul 1811.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șasea, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru David cel din Tesalonic.

Acest fericit, fiind cu neamul dinspre Răsărit, a strălucit la Apus ca un luceafăr prea luminos. Căci din pruncie supunându-și poftele trupești cu cumpătarea și cu curățenia, s-a arătat ca un înger cu trup. De vreme ce făcându-și cuib într-un sad de migdal, ca o pasăre ce cântă bine, bucura pe toți cu cuvintele sale, iar gândul lui și-l înălța spre înălțime dumnezeiască. Drept aceea s-a îmbogățit cu lucrarea minunilor, arătându-se stâlp luminos, care lumina pe toți cu minunile, pentru că înghețând de răceala frigului, și fiind ars de arșița soarelui pe vremea secerișului, se afla nepătimind. Și ca și cum i-ar fi fost arse simțirile trupului, luând în mâinile sale jăratic de cărbuni și stând înaintea împăratului și tămâindu-l, nu-l ardea. Drept aceea spăimântând el toată firea ome-

nească cu viața sa și cu minunile, s-a mutat către Domnul, pe Care din pruncie îl dorise.

Sfântul Cuvios David din Tesalonic

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Ioan, episcopul Gotiei.

Acesta a fost din țara tavroschiților, și a trăit pe vremea lui Constantin și a lui Leon Isaurul, fiind dintr-un oraș ce se afla sub stăpânirea goților, al unui oarecare Leon și Fotini. Fiind sfințit din pruncie ca Ieremia proorocul și ca marele Samuil, născut fiind din făgăduință, îndată a fost dăruit lui Dumnezeu. Și când a ajuns la măsura vârstei celei duhovnicești, și trebuia să fie numit în scaunul arhieresc, a fost trimis de poporul său la arhiereul Iviriei, și a luat de la acesta hirotonia; pentru că tot mai era eresul hulitorilor de icoane spre părțile grecești. Iar după moartea lui Constantin și a lui Leon se duse la Constantinopol, și vorbind cu împărăteasa Irina pentru credința ortodoxă s-a întors iarăși în țara lui și răbdând multe primejdii, că vrea să-l dea poporul lui la boierii lazilor, a fugit la Amastrida din Pont, și s-a mutat către Domnul. Iar cinstitele moaște i-au fost aduse cu o corabie la Mânăstirea Sfinților Apostoli, și au fost puse acolo, izvorând multe minuni din cinstitul său mormânt, pentru cei ce cu credință mergeau întru slava și lauda lui Dumnezeu celui ce l-a mărit pe el.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Antion, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Samson, făcătorul de minuni și primitorul de străini.

Acest sfânt era roman de neam și rudenie a marelui Constantin. Dăruindu-și averea ce-i rămăsese de la părinți la săraci, s-a dus la Constantinopol și aflând sfintele case de rugăciune, și cucerindu-se în ele cu cuviință, se bucura petrecând sihăstrește, și se desfăta întru dumnezeieștile Scripturi, fiindu-i gândul numai la Dumnezeu. După aceea, dacă a aflat de el preacinstitul patriarh Mina, l-a hirotonit preot. Și era el liman de mântuire săracilor și celor ce aveau nevoie de ajutor. Și având știință și de meșteșugul doftoricesc, a vindecat pe împăratul Iustinian ce căzuse într-o boală de netămăduit. Din pricina aceasta, împăratul mirându-se foarte de vrednicia omului și smerindu-se, a zidit prin mijlocirea lui acea mare și vestită casă, a făcut și casă de oaspeți și pe sfântul acesta l-a făcut schevofilax, adică păzitor al sfintelor vase ale bisericii celei mari. Apoi el bine și cu plăcere dumnezeiască petrecând și făcându-se multora pricină mântuirii, și pornind pe mulți spre râvna și urmarea vieții sale celei plăcute lui Dumnezeu, acolo a adormit. Iar cinstitele lui moaște au fost mutate în marea biserică a Sf. Mochie, izvorând în toate zilele tămăduiri, întru slava și lauda lui Hristos Dumnezeul nostru.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Anect.

Acesta a trăit pe vremea împărăției lui Dioclețian și a lui Urvan guvernatorul Cezareei din Capadocia. Și pentru că învăța pe creștini și-i sfătuia să nu se înfricoșeze de chinuri, ci mai vârtos să se îmbărbăteze pentru adevăr și să moară pentru dreapta credință, a fost pârât la guvernator și prins. Și întâi a fost băgat în temniță; apoi fiind adus înaintea guvernatorului a fost silit să jertfească la idoli, pe care el i-a doborât jos prin rugăciune; drept aceea a fost întins de patru inși și bătut cu toiege de zece ostași. Apoi a fost spânzurat de un lemn. Și-i tăiară degetele mâinilor și ale picioarelor, și a fost strujit cu unghii de fier peste tot trupul. Dar biruind chinurile și prin arătarea dumnezeiescului înger rămânând sănătos, a fost în

repetate rânduri și în felurite chipuri supus la cele mai grele chinuri. Văzând puterea cu care răbda chinurile și seninătatea cu care le aștepta, mulți din cei de față mergând către dânsul, se botezau și se vindecau de bolile ce aveau. Însă pentru acestea, cei ce se botezaseră au fost uciși prin tăierea capului, iar sfântul a fost supus din nou la chinuri cumplite. Iar pe urmă scoțându-i două fâșii de piele de pe spinare din grumazi până în călcâie, sfântul a luat una și a azvârlit-o în obrazul judecătorului, pentru care i s-a tăiat capul, întru slava și lauda adevăratului Hristos și Dumnezeului nostru.

Tot în această zi, povestirea lui Sinesie, episcopul Cirenei despre un oarecare filozof Evagrie și despre trei sute de litre de aur.

În Alexandria pe vremea lui Teofil, episcopul acelei cetăți, Sinesie, episcop al Cirenei, bărbat și filozof, și iubitor de străini, cunoscând pe un oarecare Evagrie, filozof și acela, dar nu iubitor de străini, grec însă cu credință și foarte pornit spre închinăciunea la idoli, fiind amândoi ucenici la școală și împrietenindu-se, nu contenea Sinesie a-l sfătui, și în tot chipul a încercat ca să-l aducă pe acela spre cunoștința lui Dumnezeu. Și în sfârșit târziu oarecând l-a plecat pe el să se facă creștin, și botezându-l cu toată casa sa, îi vorbea lui despre judecată și ce va să fie și despre răsplătire, și despre iubirea de săraci și milostenie, căci Evagrie avea multă avere și nu puțin aur; era însă învârtoșat și atât de nemilostiv, încât mult s-a ostenit episcopul în toate chipurile ca să moaie învârtoșarea lui și să-l aducă la îndurare, și nicicum putând, în sfârșit l-a plecat ca să împartă aurul la săraci pentru ca să-l ia pe acesta de la Hristos însutit, precum îi spunea episcopul. Dar mai întâi acela a zis către episcop: «Eu mă aflu cu totul neputincios ca să împart cu mâinile mele acest aur la săraci după învățătura ta, însă tu dacă crezi că-mi spui adevărul, primește trei sute litre de aur și, dându-mi mie dovada cu mâna ta de plata lor, împarte precum voiești, și așa cu adevărat, voi cunoaște că-mi va plăti precum tu zici»; și plecându-se episcopul la aceasta și împărțind aurul, Evagrie a luat dovada scrisă de mâna episcopului, și o avea în păstrare. Deci mai trăind după aceasta câțiva ani și căzând într-o oarecare boală, aproape de darea sufletului fiind, a poruncit fiilor săi ca, atunci când îl vor îngropa, să-i pună în mâini dovada scrisă de episcop și apoi să-l acopere cu piatra de deasupra mormântului. Deci luând fiii săi dovada, au făcut precum li s-a poruncit, și după a treia zi de la îngroparea lui s-a arătat Evagrie episcopului Sinesie, zicându-i: «Vino, Prea Sfinte Episcope, la mormântul meu, și primește-ți dovada scrisă de mâna ta, căci eu mi-am primit datoria de la Hristos, după făgăduința ta, și nu mai am cu tine nici o socoteală; iar spre a ta deplină încredințare, cu însăși mâna mea am iscălit de primire pe dovada ce mi-ai dat», căci nu știa episcopul că împreună cu Evagrie fusese îngropată și dovada dată de el. Făcându-se ziuă, a chemat episcopul pe fiii lui Evagrie și i-a întrebat dacă au îngropat și altceva împreună cu tatăl lor, iar ei îi spuneau că nici altceva decât hainele cu care era îngropat. Zisu-le-a episcopul: «N-ați îngropat împreună cu el și o oarecare hârtie?» Atunci ei, aducându-și aminte, i-au zis așa: «Stăpâne, când era el aproape de sfârșit, ne-a dat nouă o hârtie, zicându-ne: «După ce mă veți îngropa, să nu mă acoperiți cu piatra de deasupra mormântului, până ce nu-mi veți pune în mâini această hârtie fără să știe cineva despre aceasta». Atunci episcopul degrab împreună cu fiii lui Evagrie și cu tot clerul bisericesc, aflându-se împreună cu ei și unii bărbați iubitori de Dumnezeu, au mers la mormântul lui Evagrie și deschizând, au văzut pe Evagrie zăcând cu bună întocmire și după rânduială, neavând nimic neplăcut. Iar hârtia se afla în mâinile sale, pe care și luând-o episcopul, a citit în auzul tuturor aceste cuvinte: «Eu, Evagrie filozoful, scriu ție preacuviosului episcop:

Bucură-te întru Domnul. Am primit datoria, și mi s-a plătit cu desăvârșire, și despre aceasta nu am nici o socoteală cu tine. Și mulțumesc lui Dumnezeu și cuvioșiei tale, că am câștigat însutită comoară în ceruri și viață veșnică precum mi-ai făgăduit mie». După ce au văzut toți scrisoarea proaspătă și au cunoscut că este scrisă de mâna mortului, mai ales că au adeverit aceasta fiii aceluia, că, atunci când au îngropat scrisoarea aceea împreună cu tatăl lor, avea scrise numai cele de mâna episcopului, s-au spăimântat toți, și cu mare glas întru multe ceasuri strigau: «Doamne miluiește». Povestea și cel ce le-a spus acestea că și scrisoarea aceasta se păstrează până acum, acolo, unde se păstrează odoarele sfintei episcopii a Cirenei, spre deplină încredințare a multora, arătând adică

datoria, cu scriere veche de mâna episcopului, iar scrisoarea cea după moartea lui Evagrie, este proaspătă și de mâna sa scrisă.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Ioana mironosița, care cu pace s-a săvârșit.

Sf. Ier. Samson (sinax. grec.); Sf. Mironosiță Ioana

Tot în această zi pomenirea Cuviosului Luca pustnicul, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Marchie și Marchia, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Pierie preotul Antiohiei, care prin foc s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și opta, pomenirea aflării cinstitelor moaște ale Sfinților Mucenici Chir și Ioan.

Acești ai lui Hristos mucenici și făcători de minuni au trăit pe vremea împărăției lui Diocletian. Chir era din cetatea Alexandriei, iar Ioan din cetatea Edesei, și fiind uniți amândoi pentru tocmirea lucrurilor lor umblau și tămăduiau toată boala și toată slăbiciunea, și îndemnând pe mulți spre mucenicie au fost vădiți la stăpânitorul locului, care aducându-i înaintea lui, i-a dat la tot felul de chinuri, apoi le-a tăiat capetele. Iar cinstitele lor trupuri fiind îngrijite și ascunse de oameni credincioși din pricina păgânătății ce era atunci, pe vremea împărăției lui Arcadie și a lui Teofil patriarhul Alexandriei, au fost aflate cinstitele și sfintele lor moaște, a căror pomenire o prăznuim duhovnicește, pentru că în această zi în care s-au aflat acește sfinte comori din pământ, mulțime de credincioși cu multe boli s-au învrednicit de toată tămăduirea. Astfel: îndrăciții se vindecau, bolnavii se lecuiau, orbii vedeau, ologii umblau, și tot leacul și tămăduirea se da oamenilor. Și nu se făceau acestea numai pe vremea aceea, ci și până astăzi, cei ce merg cu credință la dânșii îndată dobândesc tămăduirea, întru slava și lauda Celui ce i-a slăvit pe dânșii, Hristos Dumnezeul nostru.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Papia.

Acesta a trăit pe vremea lui Diocletian și Maximian, cinstind și propovăduind pe Hristos, din început de la strămoșii lui. Dar fiind pârât, a fost prins, și stând înaintea stăpânitorului, a fost silit să aducă jertfă, iar el nesupunându-se, ci mai vârtos ocărând pe guvernatorul, l-a pornit spre mânie. Și îndată l-au luat patru inși, l-au pus jos și a fost bătut mult cu vine crude, după aceea îl băgară într-o căldare mare, ce era plină de untdelemn și cu seu, de fierbea pe foc și era minune și groază ceea ce se vedea: om îmbrăcat cu focul ca și cu o haină. Și a răbdat acel chin, din care pricină pe mulți i-a tras spre credința în Hristos. După aceea sfântul a fost supus la nenumărate și fe-

Sfinții Doctori fără de arginți Chir și Ioan; Sfântul Cuvios Serghie Magistrul

lurite cumplite chinuri. Apoi sfântul își primi sfârșitul prin sabie, întru slava și lauda adevăratului nostru Dumnezeu. Amin.

Tot în această zi, pomenirea Dreptului și fericitului Serghie Magistrul, care a întemeiat Mânăstirea Născătoarei de Dumnezeu cea din Nicomidia, ce se zice a lui Nichitiat.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Machedonie, care s-a săvârșit tăindu-i-se degetele mâinilor și ale picioarelor.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Ulchian, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Pavel doctorul, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților doi tineri, care răstigniți fiind, s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Moise cel depărtat din lume, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Donag, episcopul Libiei, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților șaptezeci de Mucenici cei din Schitopolis, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților trei Mucenici cei din Galatia, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Magnu, care s-a săvârșit făcând rugăciune în pace.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și noua, pomenirea Sfinților Slăviților și întru tot lăudaților și mai-marilor Apostoli Petru și Pavel.

La aceștia care altă pricină mai mare de laudă ar putea cineva să gândească a afla, afară de mărturisirea și chemarea Domnului. De vreme ce pe unul l-a fericit, și l-a numit piatră, asupra căruia zice că a întărit Biserica (adică asupra mărturisirii lui); iar pentru celălalt (adică pentru Pavel) a zis că va să fie vas alegerii, și-i va purta numele Lui înaintea tiranilor și a împăraților. Însă Sfântul Petru era frate lui Andrei cel întâi-chemat, trăgându-se dintr-un oraș mic și neînsemnat, adică din Betsaida, feciorul lui Iona, din neamul lui Simeon, pe vremea arhiereului Ircan. Trăind cu mare lipsă și sărăcie, își ținea viața cu osteneala mâinilor sale. Murind tatăl său Iona, atunci Simon căsătorindu-se, și-a luat femeie pe fiica lui Aristobul, fratele lui Varnava apostolul, și a născut fii, iar Andrei a rămas întru curăție. Deci pe vremea în care era Ioan la pază în temniță, mergând Iisus la lacul Ghenizaretului, și aflând pe Andrei și pe Petru unde-și întindeau năvodul și mrejele, i-a chemat și îndată au urmat după Dânsul. După aceea propovăduind Petru Evanghelia în Iudeea, Antiohia, Pont, Galatia, Capadocia, Asia și în Bitinia, s-a pogorât până la Roma. Și pentru că a biruit cu minunile pe Simon vrăjitorul, împărățind acolo Nero, a fost răstignit cu capul în jos, precum el însuși a cerut și și-a primit fericitul sfârșit. El era la chipul feței alb, puțin cam galben, pleșuv și des la părul ce-i rămăsese, cam crunt la ochi și roșu, cărunt la cap și la barbă, cu nasul cam lungăreț, cu sprâncenele înalte, la vârstă om de mijloc, drept la stat; se pornea îndată împotriva nedreptății, din râvnă dumnezeiască. Spre cei ce veneau la pocăință era iertător, și lesne a schimba și a muta hotărârile și judecățile cele mai dinainte.

Iar Sf. Pavel, și el era evreu, din neamul lui Veniamin, dintre farisei, fiind învățat de Gamaliel, și instruit desăvârșit în Legea lui Moise. Locuia în Tars, care fiind fierbinte iubitor Legii,

Sfinții Apostoli Petru și Pavel

jefuia și strica Biserica lui Hristos, și cu a lui voie și sfat a fost omorât întâiul mucenic Ștefan. Cunoscându-se de Dumnezeu în amiaza zilei, și orbindu-i-se vederea, i s-a trimis glas dumnezeiesc din cer, prin care a fost trimis către Anania, vechiul ucenic al Domnului, ce locuia în Damasc; și acela învățându-l, l-a botezat. Și fiindcă s-a făcut vas alegerii, a purces, ca și cum ar fi zburat cu aripi, de a înconjurat și a cuprins toată lumea; și ajungând la Roma, și învățând pe mulți, și-a săvârșit viața acolo, tăindu-i-se capul din porunca împăratului Nero pentru mărturisirea lui Hristos, în urma lui Petru. Și se spune că din tăierea aceea a curs sânge și lapte. Și măcar că fericitul Pavel s-a săvârșit mai pe urma lui Petru, moaștele lor însă tot la un loc s-au pus. Fericitul apostol Pavel era și el pleșuv la cap, vesel la căutătură, cu sprâncenele plecate în jos, alb la față, barba îi era cam lungă cu cuviință, cu nasul rotund și cuvios, la toată fața împodobit, cam cărunt la cap și la barbă, om sănătos cu virtutea, puțin cam scurt la trup, înțelept, plin de daruri, cu cuviința obiceiurilor sale și cu tăria cuvintelor sale, și cu dumnezeiasca putere trăgea pe cei ce mergeau la dânsul. Însă amândoi corifeii apostoli erau plini de Duhul Sfânt și de dumnezeiescul har. Și se face prăznuirea lor în biserica Sfinților Apostoli cea mare, și la Orfanotrofion, și în cinstita biserică a Sf. Apostol Petru ce este aproape de sfânta biserica cea mare, și la toate cele de pe alocuri sfintele lui Dumnezeu biserici.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treizecea, soborul Sfinților, Slăviților și întru tot lăudaților Apostoli celor doisprezece, cu arătare, cum și unde fiecare dintr-înșii a propovăduit și unde s-a săvârșit.

PETRU:

Petru apostolul și întâiul ucenicilor, propovăduind întâi Evanghelia în Iudeea și în Antiohia, după aceea în Pont, Galatia, Capadocia, Asia și în Bitinia, s-a pogorât până la Roma. Și biruind cu minunile pe Simon vrăjitorul, a fost răstignit de Nero cu capul în jos și așa și-a primit sfârșitul.

PAVEL:

Pavel apostolul și corifeul apostolilor, întrecând pe toți apostolii cu dumnezeiasca râvnă și cu credința în Hristos, propovăduind pe Hristos din Ierusalim până la Iliric, și mergând la cetatea Romei, i s-a tăiat capul de către Nero.

ANDREI:

Andrei apostolul, cel întâi-chemat și fratele lui Petru, propovăduind pe Hristos în toată marginea Mării din Bitinia, a Pontului și a Armeniei, și întorcându-se prin Pont și Bizantia, s-a pogorât până la Elada, și fiind răstignit de Egeat la Patarele Ahaiei, și-a primit sfârșitul.

IACOV:

Iacov apostolul și fiul lui Zevedei propovăduind pe Hristos în toată Iudeea, a fost omorât de Irod Agripa cu sabia, pentru buna sa îndrăzneală.

IOAN:

Ioan evanghelistul și cuvântătorul de Dumnezeu și fratele lui Iacov, cel ce s-a rezemat de pieptul lui Hristos, propovăduind pe Hristos în Asia, și fiind izgonit de Domițian la Patmos, și trăgând multă mulțime de popor către Hristos, s-a întors la Efes și s-a odihnit cu pace, plin fiind de zile.

FILIP:

Filip cel din Betsaida Galileii, împreună-cetățean fiind cu Andrei și cu Petru propovăduind și el pe Hristos în Asia și în Ierapoli cu Mariamni sora sa și cu Vartolomeu, pe urmă fiind răstignit de către elini în Ierapole, și-a primit sfârșitul.

TOMA:

Toma, care și Geamăn se zice, propovăduind Evanghelia lui Hristos la parți, mideni, perși și indieni, cei ce se zic bogați, s-a săvârșit fiind pătruns de dânșii cu suliți.

VARTOLOMEU:

Vartolomeu apostolul propovăduind Evanghelia lui Hristos la indienii ce se zic bogați, a fost răstignit în Urvanupoli, de și-a primit sfârșitul într-însa, iar sfintele lui moaște punându-le într-o raclă de fier, le-au aruncat în mare.

MATEI:

Matei, care și Levi se zice, fratele lui Iacov Alfeu, vameșul și evanghelistul, care și ospăț mare a făcut lui Iisus, propovăduind pe Hristos, și fiind împroșcat cu pietre, a răposat în Ierapoli Asiriei, primindu-și sfârșitul prin foc.

IACOV ALFEU:

Iacov Alfeu și fratele lui Matei, căci amândoi aveau tată pe Alfeu, fiind spânzurat pe cruce de cei necredincioși, și-a primit sfârșitul.

SIMON:

Simon Zilotul cel din Cana-Galileei, care și Natanail este numit în Evanghelia după Ioan, trecând prin toată Mauritania și prin Africa, propovăduind pe Hristos, și fiind răstignit de dânșii, s-a săvârșit.

TADEU:

Iuda al lui Iacov, care de Luca și în Evanghelie și în Fapte este numit Iuda, iar de Matei și de Marcu este numit Tadeu și Liveu, frate fiind după trup Domnului nostru Iisus Hristos, propovăduind Evanghelia în Mesopotamia, apoi a răposat în cetatea Ararat, fiind spânzurat și săgetat de necredincioși.

MATEI:

Matia care în locul vânzătorului a fost pus în număr cu apostolii, propovăduind pe Hristos în Etiopia, și chinuit fiind de dânșii cu multe chinuri, și-a dat sufletul la Dumnezeu.

IACOV, FRATELE DOMNULUI:

Iacov, fratele Domnului, și fecior lui Iosif logodnicul, fiind întâiul episcop al Ierusalimului, fiind aruncat jos de pe aripa templului și lovit în cap cu un mai de cele de la nălbitori, și-a primit sfârșitul.

SIMEON:

Simon care și Simeon și Cleopa se cheamă, feciorul lui Iosif și fratele lui Iacov, al doilea episcop al Ierusalimului. Acesta a trăit o sută douăzeci de ani, căci era rudenie Domnului, și din neamul lui Iuda; fiind osândit și silit de Domițian, împăratul Romei, să bea otravă ce era scoasă din târâtoare veninoase, din șerpi, scorpii și din păianjeni, n-a pățit nici o stricăciune; apoi fiind răstignit de Traian împăratul, s-a săvârșit.

VARNAVA:

Varnava, care și Iosif se zice, de care se amintește în Faptele Apostolilor, a scris Evanghelia după Matei cu mâna sa, și s-a săvârșit ucis cu pietre în Cipru.

MARCU:

Marcu evanghelistul, care era ucenic și fiu duhovnicesc lui Petru, corifeul apostolilor, și a scris de la dânsul Evanghelia, a propovăduit Evanghelia în Alexandria și prin ținuturile ei până la Pentapoli. După aceea, fiind tras în Alexandria Egiptului și fiind ars, a mărturisit și l-au îngropat acolo.

LUCA:

Luca evanghelistul și doctorul (și cu Pavel dimpreună călătorul) a scris Evanghelia după propovăduirea fericitului Pavel, încă și Faptele Apostolilor; după ce s-a dus de la Roma, lăsând acolo pe Pavel, a învățat prin toată Grecia precum se spune, și s-a săvârșit cu pace la Teba Beoției, fiind de 80 de ani. Și se spune că el cel dintâi a zugrăvit icoana Domnului Dumnezeului nostru Iisus Hristos și a pururea Fecioarei Maria, ceea ce L-a născut pe Dânsul, și a corifeilor apostolilor, și de acolo a ieșit în toată lumea acest binecredincios și a tot cinstit lucru.

FILIP:

Filip, care este pomenit în Fapte, cel ce este din Cezareea Palestinei, care a fost Însurat și a avut patru fiice proorocițe, a fost făcut de apostoli diacon, și a botezat pe Simon, ce se fățărnicise, și a luminat de asemenea pe etiopianul famen. Acesta propovăduind în Trala Asiei, a murit acolo cu toate patru fiice ale sale.

ANANIA:

Anania apostolul și episcopul Damascului, care prin descoperire dumnezeiască a botezat pe Pavel, făcând multe tămăduiri în Damasc și în Elefterupoli, a fost bătut cu vine de bou de guvernatorul Lupian, și zgâriat pe coaste și ars cu făclii, apoi ucis cu pietre afară din cetate.

Soborul Sfinților Apostoli

JUST:

Iosif, care și Just și Varsava este numit, a fost la un gând cu cei 70 de ucenici, fiind unul dintre ei.

ȘTEFAN:

Ștefan, întâiul mucenic, unul din cei șapte diaconi și din cei 70 de ucenici, este pomenit în Faptele Apostolilor. El a fost omorât cu pietre de iudei, fiind îndemnător și Pavel la moartea lui. După aceea în zilele marelui Constantin, au fost aduse moaștele lui în Constantinopol și așezate în Costanziani.

PROHOR:

Prohor, și acesta din cei șapte diaconi, să din cei 70 de ucenici, care a fost episcop al Nicomidiei din eparhia Bitiniei, cu pace s-a săvârșit.

NICANOR:

Nicanor unul fiind din cei șapte diaconi și din cei 70 de ucenici, care a fost episcop al Bostrilor Arabiei, de elini prin foc a fost ucis.

PARMENA:

Parmena, unul din cei șapte diaconi și din cei 70 de ucenici, în vederea apostolilor, cu pace s-a săvârșit în slujba sa.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Meliton, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Petru cel din Sinopi, care s-a săvârșit târât pe pietre.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Noul Mucenic Mihail grădinarul, care a mărturisit în Atena la anul 1770.

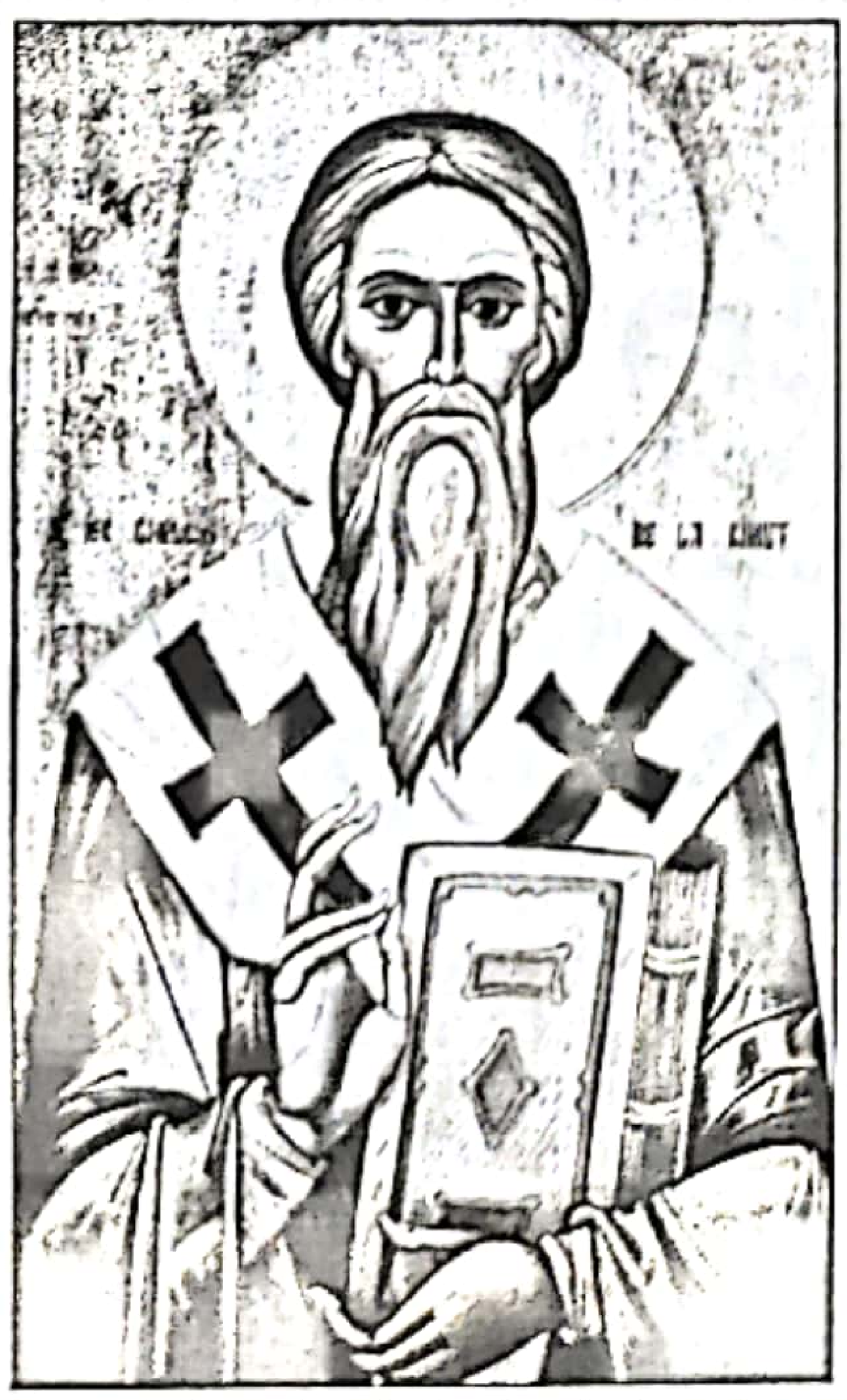
SINAXAR

Tot în această zi, facem și pomenirea Părintelui nostru, Sfântul Ierarh Ghelasie de la Râmeț.

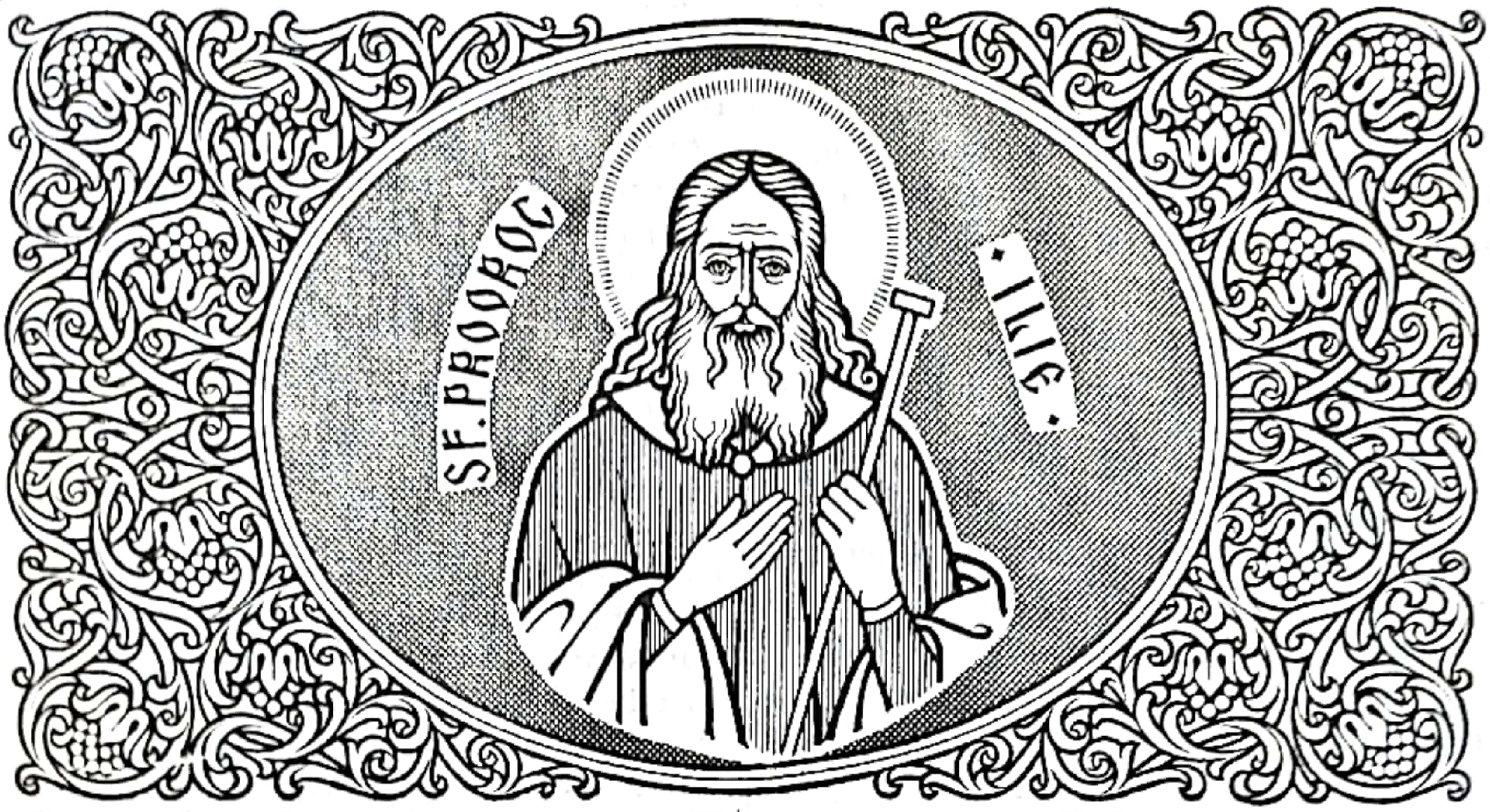
În veacul al XIV-lea, a trăit la Mânăstirea Râmeț, un monah cu viață îmbunătățită, al cărui nume era Ghelasie. Credincioșii din partea locului, l-au cinstit pe acesta ca sfânt din neam în neam, până în zilele noastre, iar vieţuitorii sfintei Mânăstiri, îi cinstesc cu venerație părți din moaște știind că prin rugăciuni neîncetate la Bunul Dumnezeu, acestea au darul vindecării de boli și suferințe. Ceea ce s-a transmis prin tradiția locului de generații întregi, s-a adeverit în zilele noastre, când, în anul 1978, s-a descoperit în biserica Mânăstirii o inscripție de mare însemnătate pentru Biserica și neamul românesc, mai ales din părțile Transilvaniei și care consemnează numele, „Arhiepiscopului Ghelasie", al zugravului Mihul de la Crișul Alb", precum și anul 1377. Acest Arhiepiscop al Transilvaniei, primul atestat cu numele, este îmbunătățitul Ghelasie pe care poporul, în evlavia sa, îl cinstește ca sfânt.

În anii din urmă, s-au descoperit în chip minunat prin bunătatea și milostivirea lui Dumnezeu, în jurul Mânăstirii, părți din sfintele sale moaște, prin care se fac nenumărate minuni în rândul dreptcredincioșilor veniți la Mânăstire pentru rugăciune și închinare. Astfel, o femeie, pe numele ei Maria, din Negrești-Oaș, după ce i s-a arătat în vis un porumbel care a îndemnat-o să meargă la Mânăstire la Râmeț, să se roage și să se atingă de moaștele Sfântului Ghelasie, a făcut precum i se poruncise în vis și s-a vindecat de epilepsie. Unei alte femei, Elisabeta din Albina (Timiș), i-a fost vindecată mâna bolnavă, prin neîncetate rugăciuni și lacrimi la moaștele Sf. Ghelasie, iar un credincios căzut în rătăcire de la dreapta credința din Cocora (Alba) și care era paralizat, adus fiind într-un car cu boi, a aflat vindecare, prin neîncetatele sale rugăciuni și ale părinților la moaștele Sfântului Ghelasie, întorcându-se vindecat la casa sa, trupește și sufletește, asemenea paraliticului din Evanghelie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Sfântul Ierarh Ghelasie de la Râmeți

LUNA IULIE

SINAXAR

În această lună, în ziua întâia, pomenirea Sfinților Mucenici și doctori iară de arginți, Cosma și Damian, cei ce s-au săvârșit la Roma.

Acești sfinți au trăit în marea cetate a Romei în zilele împăratului Carin, și erau frați, iar cu

Sfinții Doctori fără de arginți Cosma și Damian

meșteșugul doctori, vindecând nu numai oameni, ci și dobitoace. Ei cereau ca plată de la cei ce se lecuiau doar credința și mărturisirea în Hristos, și nimic altceva. Fiind ei pârâți la împăratul, că fac vindecările cu meșteșug fermecătoresc, și nevrând să se lepede de Hristos, ci mai vârtos încă și pe împăratul Carin l-au mântuit din păgânătate, fiind tămăduit de dânșii. Căci acesta, spăimântându-i cu grele chinuri, i s-au desfăcut grumajii de i s-a întors obrazul la spate. Și pentru aceasta cei ce se aflaseră acolo au crezut în Hristos. pe Care și împăratul cu toți ai casei lui L-a mărturisit. Atunci împăratul a liberat pe sfinți, trimițându-i cu cinste la locul lor. După aceea dascălul lor, cel ce i-a învățat meșteșugul doctoriei, pizmuindu-i și luându-i, s-a suit cu dânșii într-un munte făcându-se a merge ca să culeagă ierburi de leacuri. Și acolo sculându-se i-a ucis cu pietre.

Tot întru această lună, în ziua întâia, pomenirea Sfântului Ierarh Leontie al Rădăuților.

Acest purtător de Dumnezeu Leontie s-a născut din părinți drept-măritori creștini în orașul Rădăuți la începutul sec. al XIV-lea.

încă din pruncie, dus de părinți la biserică, a fost cuprins de o mare dragoste față de casa lui Dumnezeu unde, mai apoi, mergea zilnic și asculta cu toată luarea aminte întreaga slujbă după care zăbovea, căutând să se apropie cât mai mult sufletește de cuvioșii părinți călugări, ostenitori și slujitori sfințiți la această catedrală voievodală.

Părinții din obștea catedralei văzându-l cu atâta dragoste pentru casa lui Dumnezeu, pentru sfintele slujbe, l-au primit în obștea lor unde, fericitul Leontie în toate cele rânduite ca ascultare, arăta râvnă și smerenie.

Pentru viața lui duhovnicească a fost călugărit primind numele de Lavrentie. Râvna lui pentru nevoințele duhovnicești tot mai mult sporea. Luând binecuvântare de la starețul obștei, s-a îndreptat către un loc sihăstresc, nu departe de Putna, unde erau câțiva sihaștri. Mitropolitul Moldovei de atunci, aflând de această vatră sihăstrească cu rânduială prea frumoasă, a mers și a sfințit biserica acelui schit și odată cu aceasta a hirotonit în preot pe cuviosul Lavrentie, numindu-l tot atunci egumen, potrivit și dorinței acelei obști.

Aici, în această cuvioasă obște vine să se nevoiască și cuviosul Daniil Sihastrul sub povața părintelui său duhovnicesc Lavrentie.

Înființându-se scaun episcopal la Rădăuți, în timpul Voievodului Alexandru cel Bun, nu după multă vreme, Cuviosul Lavrentie este chemat la înalta vrednicie și înfricoșătoarea răspundere a arhieriei. Primind darul arhieriei

Sfântul Ierarh Leontie de la Rădăuți

nu a încetat nici o clipă nevoințele sihăstrești, în chilia sălașului său episcopal. Veghind la păstrarea rânduielilor canonice, păzind scumpătatea și pogorământul în toate câte le rânduia spre zidirea Bisericii lui Hristos, Sfântul Ierarh Leontie cu înțelepciune, smerenie și dăruire s-a nevoit spre folosul cel mântuitor al păstoriților săi sufletești.

S-a retras din scaunul arhipăstoresc și a luat schima cea mare la sihăstria – Laura.

Cunoscându-și dinainte sfârșitul vieții sale pământești, a chemat întreg soborul pentru a-i da ultimele sale povețe părintești, a rânduit ca egumen al acestei sfinte mănăstiri, pe cel mai apropiat ucenic al lui, cuviosul Daniil Sihastrul, pe care binecuvântându-l, a adormit în Domnul întru nădejdea învierii și a vieții veșnice. Credincioșii, fiii lui duhovnicești veneau la mormântul său unde se rugau și aflau tămăduiri de tot felul de boli. Curând, cinstitele sale moaște au fost strămutate la Rădăuți potrivit dorinței credincioșilor. Aici, la racla cu sfintele sale moaște, venea multă lume, cunoscând darul lui Dumnezeu care se revărsa asupra tuturor celor care, cu credință se rugau și sărutau sfintele sale moaște.

În anul 1639, racla cu sfintele sale moaște a fost răpită de năvălitori, cum menționează cronicile, fără să se știe, nici până în ziua de azi, locul unde ele au fost duse.

Cu rugăciunile Sfântului Părintelui nostru Ierarh Leontie, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Vasilie, ce a întărit mănăstirea de la izvorul adânc.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Petru Patriciul, care a viețuit întru ale lui Evandru.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Leon pustnicul, care gol petrecând, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților două mii de Mucenici, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Mavrichie, care, fiind uns cu miere și mușcat de albine, s-a săvârșit.

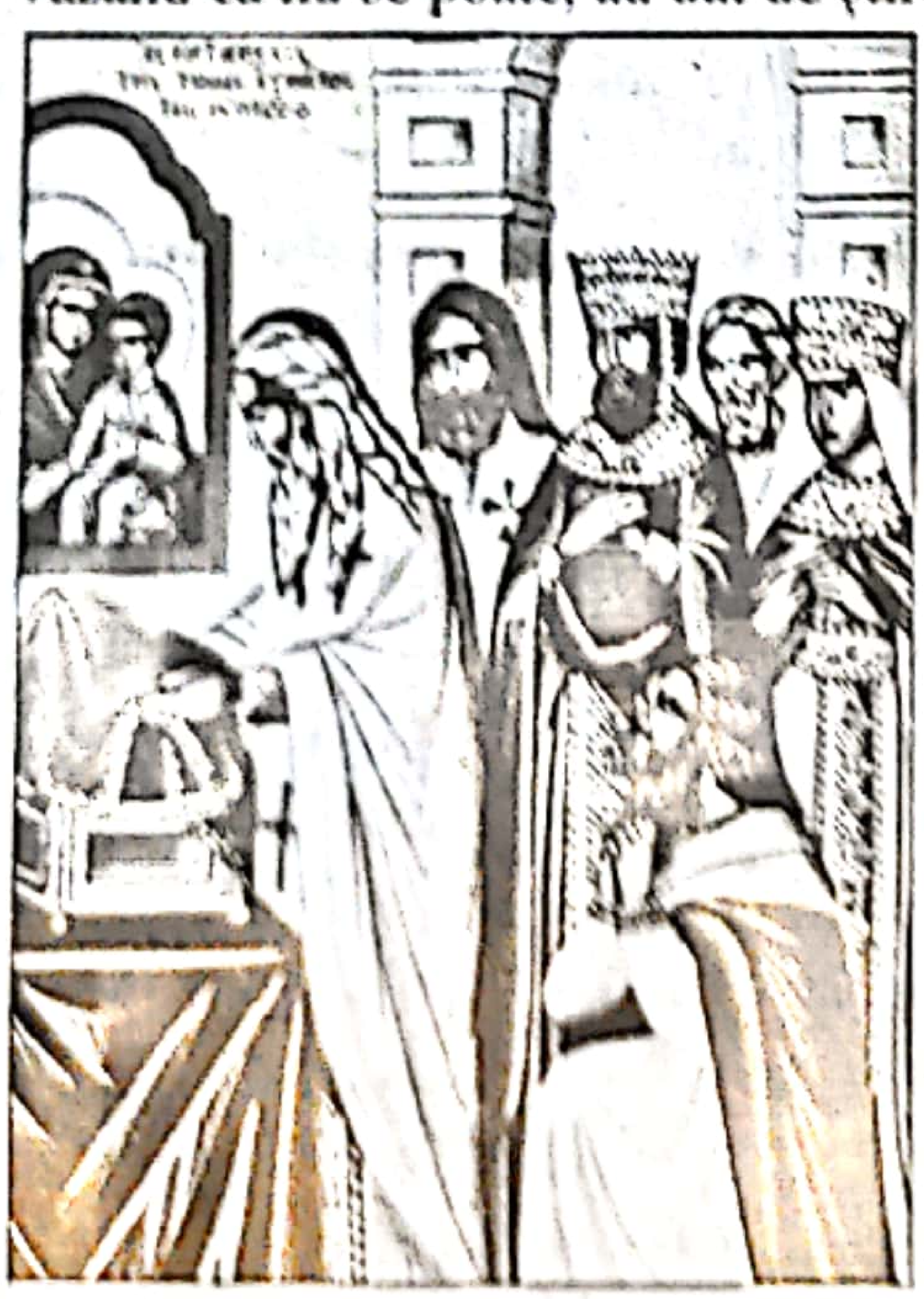
Tot în această zi, pomenirea Sfinților 25 de Mucenici, care în Nicomidia prin foc s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a doua, pomenirea punerii cinstitului veșmânt al Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei în sfânta raclă, în zilele împăratului Leon cel Mare și al Virinei, femeia lui.

Pe vremea împărăției lui Leon cel Mare și a Virinei soția sa, doi boieri patrici: Galvie și Candid, frați buni fiind, au mers să se închine la Ierusalim. Sosind în Palestina, la locurile Galileei, au aflat acolo cinstita haină a Născătoarei de Dumnezeu la o femeie evreică, care o ținea cu cinste, aprinzând multe lumini și făcând tămâieri. Deci s-au hotărât ei ca să o ia. Și mergând la Ierusalim, au făcut o raclă asemenea celei în care se afla cinstitul veșmânt al Maicii lui Dumnezeu; iar când s-au întors, au pus racla cea deșartă în locul celeilalte; și pe cea cu sfântul și dumnezeiescul veșmânt, au luat-o și s-au dus. Și dacă au sosit la Constantinopol, au pus-o într-un metoc al lor ce se cheamă Vlaherne, încercând să ascundă comoara. Dar văzând că nu se poate, au dat de știre împăratului, care s-a umplut de nespusă bucurie. Și a făcut o biserică la acel metoc, și a pus acolo cinstita raclă, unde acum se află, păzind cetatea și gonind tot vrăjmașul și toată boala.

Așezarea în raclă a cinstitului veșmânt al Maicii Domnului

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinții Părintelui nostru Iuvenalie, patriarhul Ierusalimului.

Acesta a trăit pe vremea lui Teodosie cel Mic, și a ajuns până la vremea împărăției lui Marcian și a lui Leon, luând parte și la Sinodul din Efes și la Sinodul de la Calcedon.

Împăratul Marcian împreună cu Pulheria zidind Vlaherne, au întrebat pe Iuvenalie unde s-a pus trupul Născătoarei de Dumnezeu. Iar el a răspuns că din Scriptură nu știe, dar se zice că după ce a fost îngropată de apostoli, s-a auzit cântare îngerească timp de trei zile. După a treia zi, fiindcă unul din apostoli nu se întâmplase la îngroparea Maicii Domnului, a fost deschis mormântul și nu se aflară moaștele, ci numai cele de îngropare. Și a rugat împăratul pe Iuvenalie ca măcar sicriul împreună cu cele de îngropare, să-l pecetluiască și să i-l trimită, care lucru s-a și făcut. Pe acestea împăratul le-a așezat în Biserica Născătoarei de Dumnezeu zidită de el în Vlaherne. Iar Sf. Iuvenalie păstorind de toți anii 38, a adormit în pace.

Tot întru această lună, în două zile, pomenirea Dreptcredinciosului Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt, purtătorul de biruință, și apărătorul creștinătății.

Odrăslit din pământul Moldovei, măritul Voievod Ștefan cel Mare a fost numit și cinstit din totdeauna de către poporul dreptcredincios: bun, mare și sfânt. Bun pentru faptele sale de milostenie, mare pentru iscusința cu care a condus țara cu dreptate, Dumnezeu pedepsind prin el pe cei lacomi și trădători, sfânt pentru lucrarea lui întru apărarea întregii creștinătăți și zidirea unui mare număr de biserici și mănăstiri.

Dreptcredinciosul Voievod s-a născut la Borzești, din părinții binecredincioși creștini voievodul Bogdan al II-lea și doamna sa Maria-Malina Oltea, arătându-se din fragedă copilărie cu deosebită dragoste față de țara și credința strămoșească. Curând, după uciderea tatălui său, este chemat la tronul Moldovei la 12 aprilie 1457. Încercat, pe parcursul lungii sale domnii, de numeroase suferințe, nu și-a pierdut niciodată nădejdea în Bunul Dumnezeu ci, cu evlavie și-a purtat jugul vieții sale.

Ștefan cel Mare și cel Sfânt a luptat pentru apărarea întregii creștinătăți „până la moarte“ cu capul său adică, „cu prețul vieții sale“, cum arăta în scrisoarea adresată principilor întregii creștinătăți, chemându-i la lupta sfântă de apărare a credinței creștine.

Ștefan, Dreptcredinciosul Voievod, a pus biruințele sale nu pe seama iscusinței minții sale ci, cu smerenie pe seama voii și puterii lui Dumnezeu, care i-a stat mereu în ajutor. Măritul Voievod a fost nu numai apărător, ci și mărturisitor al credinței prin numărul mare de mănăstiri și biserici zidite, atât în Moldova cât și în Muntenia, Transilvania și Muntele Athos. Prin frumusețea și măreția acestor sfinte lăcașuri, împodobirea lor cu pictură, înzestrarea lor cu cele necesare sfintelor slujbe, toate lucrate cu o măiestrie artistică neîntrecute până astăzi, binecredinciosul Ștefan cel Mare și Sfânt aduce înaintea lui Dumnezeu „slava poporului său“, adică a neamului nostru românesc.

Ca om al rugăciunii, evlaviosul Voievod a cerut sfințiților părinți să se roage pentru poporul dreptcredincios al Moldovei, pentru ostenii săi, pentru cei vii și pentru morți. El însuși se ruga cu post și făcând nenumărate fapte de milostenie în vremuri de primejdie mai ales, așa cum este înfățișat pe icoanele pictate în ctitoria sa de la Putna. Sfântul Cuvios Daniil Sihastrul i-a fost părinte și povățuitor duhovnicesc și înțelept sfătuitor în ceasurile sale de rugăciune și veghe. Deopotrivă a fost om al înțelepciunii și dreptății, precum și al iubirii și

Dreptcredinciosul Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt

iertării: „Te-am iertat și toată mânia și ura am alungat-o cu totul din inima noastră“, scria Voievodul, adresându-se boierului său Mihu, unul din cei care participaseră la uciderea părintelui său. Gândul morții pururea l-a avut în minte căci pentru el moartea era, potrivit învățăturii creștine, o strămutare „de la cele vremelnice“ către „locașurile de veci“, așa cum el însuși a pus să se scrie pe piatra sa de mormânt, pregătită cu 12 ani înainte de mutarea la Domnul.

Paginile sfinte de cronică românească amintesc peste veacuri despre evlavia, cinstirea și credința poporului român față de Dreptcredinciosul Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt: „iar pe Ștefan Vodă l-au îngropat țara cu multă jale și plângere la mânăstire la Putna care era de dânsul zidită. Atâta jale era de plângeau toți, ca după un părinte al lor“, zicând mai departe cronicarul: „Ce după moartea lui până astăzi îi zic Sfântul Ștefan Vodă..., pentru lucrurile lui cele vitejești, care nimeni din domni, nici mai înainte, nici după aceea l-au ajuns“.

De la mutarea sa la Părintele Ceresc până astăzi, mormântul său de la Mânăstirea Putna este străjuit de o candelă pururea aprinsă, unde fiii neamului românesc neîncetat își pleacă genunchiul cu evlavie și rugăciune către Milostivul Dumnezeu. Măritul și drept-credinciosul Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt rămâne peste veacuri o pildă de adevărat conducător de țară, stăpânit permanent de credința în Puternicul Dumnezeu, iubirea de Biserica strămoșească și țară, spre slava lui Dumnezeu, unul în ființă și închinat în Treime, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Amin.

Tot în această zi, chinuirea Sfântului Mucenic Coint.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treia, pomenirea Sfântului Mucenic Iachint, cuvicularie.

Acesta era din Cezareea Capadociei, și fiind cuvicularie slujea la masa împăratului Traian. Fiind pârât că este creștin, a fost silit să guste din jertfele idolești cele spurcate. Iar de vre-

me ce nu s-a plecat a face aceasta, ci mai vârtos a mărturisit pe Hristos, a fost bătut peste tot trupul și băgat în temniță. Acolo i s-a dat să mănânce numai din cele jertfite idolilor, dar viteazul nevoitor al lui Hristos n-a voit a gusta din acelea, ci a rămas postind 40de zile. Din pricina aceasta slăbind de foame, și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea celui dintre sfinți Părintelui nostru Anatolie, patriarhul Constantinopolului.

Acesta era preot și purtător de răspunsuri al Bisericii Alexandriei. A fost hirotonit arhiepiscop al Constantinopolului în vremea lui Teodosie cel Mic, pentru că rătăcitul Dioscor avea nădejde să-i fie ajutător în erezia sa. Dar nimic n-a folosit Dioscor cu meșteșugirile sale, căci fericitul Anatolie l-a caterisit la Sinodul de la Calcedon și a pus în diptice numele Sfântului Flavian, care fusese caterisit de Dioscor și de tâlhărescul lui Sinod. Și a trimis Sfântul Anatolie epistole episcopilor, îndemnându-i să anatematizeze pe începătorii eresurilor, adică pe Nestorie, Eutihie și Dioscor. Sfântul Anatolie a urmat Sf. Flavian și, păstorind biserica cu dreaptă credință opt ani, s-a mutat către Domnul, lăsând în locul său pe Sfântul Ghenadie.

Sfântul Ierarh Anatolie; Sfântul Mucenic Iachint; Sf. Cuv. Gherasim cel Nou (sinax. grec.)

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Teodot și Teodota; Diomid, Evlampie, Meliton, Petru, Asclipiodot și Golinduh.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Marcu și Mochian.

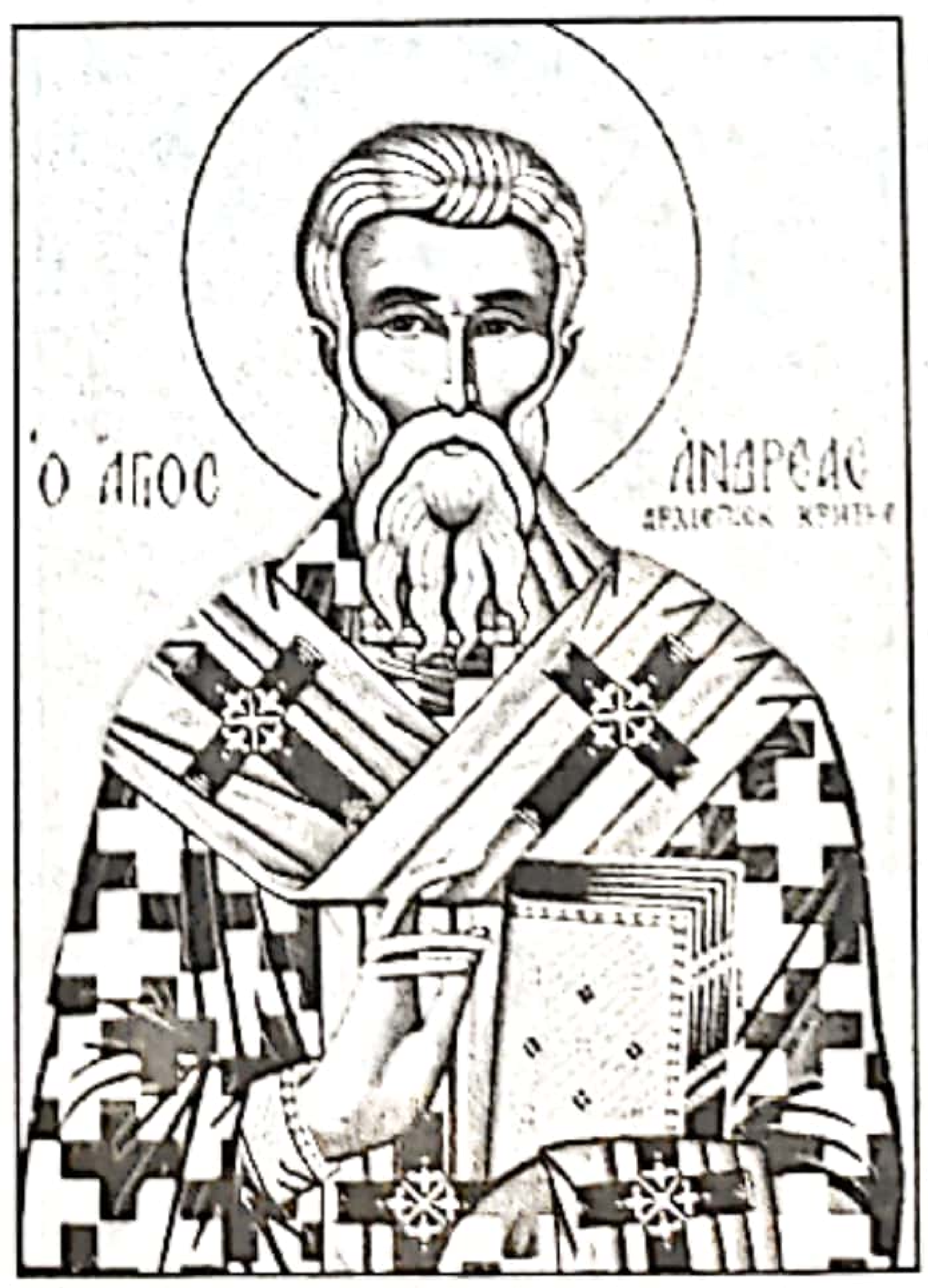
Aceștia fiind siliți de Maxim eparhul să jertfească idolilor și neplecându-se, ci în fața tuturor mărturisind numele lui Hristos, li s-au tăiat capetele cu sabia. Sfântului Mochian când era dus la moarte îi urmau femeia și copiii plângând, iar el îi sfătuia să tacă. Iar când Sfântului Marcu i s-a tăiat capul, soția sa, fiind de față, l-a primit în mâini. Și așa mucenicește săvârșindu-și viața, au primit cununile muceniciei.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a patra, pomenirea celui dintre sfinți Părintelui nostru Andrei Ierusalimneanul, arhiepiscopul Cretei.

Acesta era din cetatea Damascului, născut din părinți iubitori de Dumnezeu, care l-au dat la învățătura de cărți. Apoi de către Teodor Patriarhul sfintei cetăți, a fost făcut cleric, secretar al lui. Și adunându-se sfântul și a toată lumea al șaselea Sinod la Constantinopol, a fost trimis Sfântul Andrei ca să fie la un gând și la o voință cu cele ce se hotărâseră. Pentru mintea și bunătatea ce avea, a fost făcut diacon al bisericii celei mari; iar după aceea a fost făcut arhiepiscop al Cretei. Și mergând la

Sfântul Ierarh Andrei episcopul Cretei

un loc numit Ierișo în insula Mitilene și-a primit sfârșitul vieții, lăsând multe scrieri către Biserica lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Preacuvioasei Marta, maica Sfântului Simeon, celui din muntele minunat.

Cuvioasa Marta petrecând cu tot felul de fapte bune, și având multă credință spre Maica lui Dumnezeu, i s-a vestit de către dânsa mai înainte de săvârșirea ei dulceața veșnicelor bunătăți ce o așteptau. Și mutându-se de la cele pământești, s-a arătat celor ce păzeau moaștele ei, făcându-i să se bucure și spunându-le că a luat mare har de la Dumnezeu. Și se afla ea întru lumină și în bucurie de negrăit, nu numai pentru rugăciunile fiului ei, ci și pentru că a suferit pentru Domnul felurite ispite și necazuri.

Tot în această zi, pomenirea chinuirii Sfântului sfințitului Mucenic Teodor, episcopul Chirinei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Teodot.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Donat, episcopul Leviei.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Chiprila, care, strujită fiind, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor Aroa și Luchia, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Asclipia, făcătoarea de minuni, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic Teofil, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Menighi, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincea, pomenirea Cuviosului și de Dumnezeu purtătorului Părintelui nostru Atanasie cel din Aton, și cei împreună cu dânsul, șase ucenici ai lui.

Acest strălucit luceafăr al lumii era din Trapezunt, fiind din părinți de bun neam și de Dumnezeu iubitori. Tatăl său se trăgea cu neamul din Antiohia; iar maică-sa era crescută acolo. Părinții au dat pe copil la învățătura sfintelor cărți, pe care ispitind-o, atât i s-a deschis gustul de carte, încât mergând la Constantinopol, pe de o parte învăța el de la alții, iar pe de alta învăța el pe alții. Și fiind tânăr de vârstă, avea minte de bătrân. Iubea cu tot sufletul curăția, și primind petrecerea cea grea sihăstrească, la care gândind a ajunge, s-a dus la Chiminan. Și este acest Chiminan un munte în Asia, înalt și anevoie de umblat. Acolo era o mânăstire ce avea egumen pe Mihail care era numit și Malein, om dumnezeiesc și vieții călugărești foarte ales nevoilor. Acesta chivernisea și povățuia pe monahii supuși lui spre viața cerească. Între acești monahi numărându-se și fericitul, a fost numit pentru dumnezeiasca schimă Atanasie, căci mai înainte era numit Avramie. În scurtă vreme întrecu Atanasie pe toți cei ce erau nevoitori la osteneli, robindu-și trupul și căutând numai la dulceața vieții celei cerești. Pentru cinstea ce i se da de către toți, pentru virtuțile cele sufletești ce avea, s-a dus la Muntele Atonului, în Macedonia. Acolo a intrat ucenic la un stareț, primind cu dragoste și cu înțeleaptă cuviință ascultarea și vărsând lângă dânsul multe sudori duhovnicești. Apoi prin dumnezeiască descoperire, s-a dus spre părțile

Sfântul Cuvios Atanasie Athonitul

cele mai dinăuntru ale muntelui Atonului. Și fiind mult rugat de Nichifor Foca, care îl văzuse mai înainte și era împrietenit cu dânsul, a zidit o biserică frumoasă Maicii lui Dumnezeu, și multe chilii și case mari din temelii le-a ridicat pentru sălășluirea și petrecerea fraților. Și făcând încă și o Lavră de multă obște de oameni cu prea mari osteneli, s-a mutat către Domnul.

Moartea Sfântului Atanasie așa a fost: Neincetând fericitul a se chinui cu grele osteneli, se silea să prefacă bolta cea mai de sus, ca să o aducă la mai bună făptură. Și suindu-se ca să încheie lucrul, s-a surpat bolta și l-a impresurat pe fericitul și cu alți șase frați dimpreună. Sfântul Atanasie, precum spune cartea ce scrie viața lui, s-a arătat făcător și de minuni fiind încă în viață, ca și după chinuitul său sfârșit. Și alte multe vrednice de pomenire și de cuvânt face Dumnezeul minunilor printr-însul.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Lampadie.

Acest sfânt din pruncie dându-se pe sine spre viața sihăstrească, și Duhului supunându-și trupul prin înfrânarea poftelor și prin dese rugăciuni, a strălucit ca soarele, și a luminat pe cei ce erau întunecați cu demonice înșelăciuni. Și trăind a făcut multe minuni, precum și după ce s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea nevoinței Sfântului Mucenic Vasile, și a celor împreună cu dânsul 70 de mucenici, ce au mărturisit în Schitopoli. Și pomenirea târnosirii bisericii Sfântului Mucenic Iulian, ce este lângă târg.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului cuvios Mucenic Chiprian, care în Constantinopol la anul 1679 de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șasea, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Sisoe cel Mare.

Acest fericit iubind pe Dumnezeu din pruncie și ridicând pe umerii săi Crucea lui Hristos, a urmat după Dânsul. Și biruind în luptele și bântuielile nevăzutilor vrăjmași, a mers la luptele cele sihăstrești și ostenitoare. Și smerindu-se în chip desăvârșit, a luat de la Domnul tuturor harul de a învia morții. Deci viețuind îngerește, îngerul cel în trup și fără de trup s-a mutat spre viața cea curată și fără materie, unde sunt locașurile sfinților și lumina cea de-a pururea, rugând pe Hristos pentru noi.

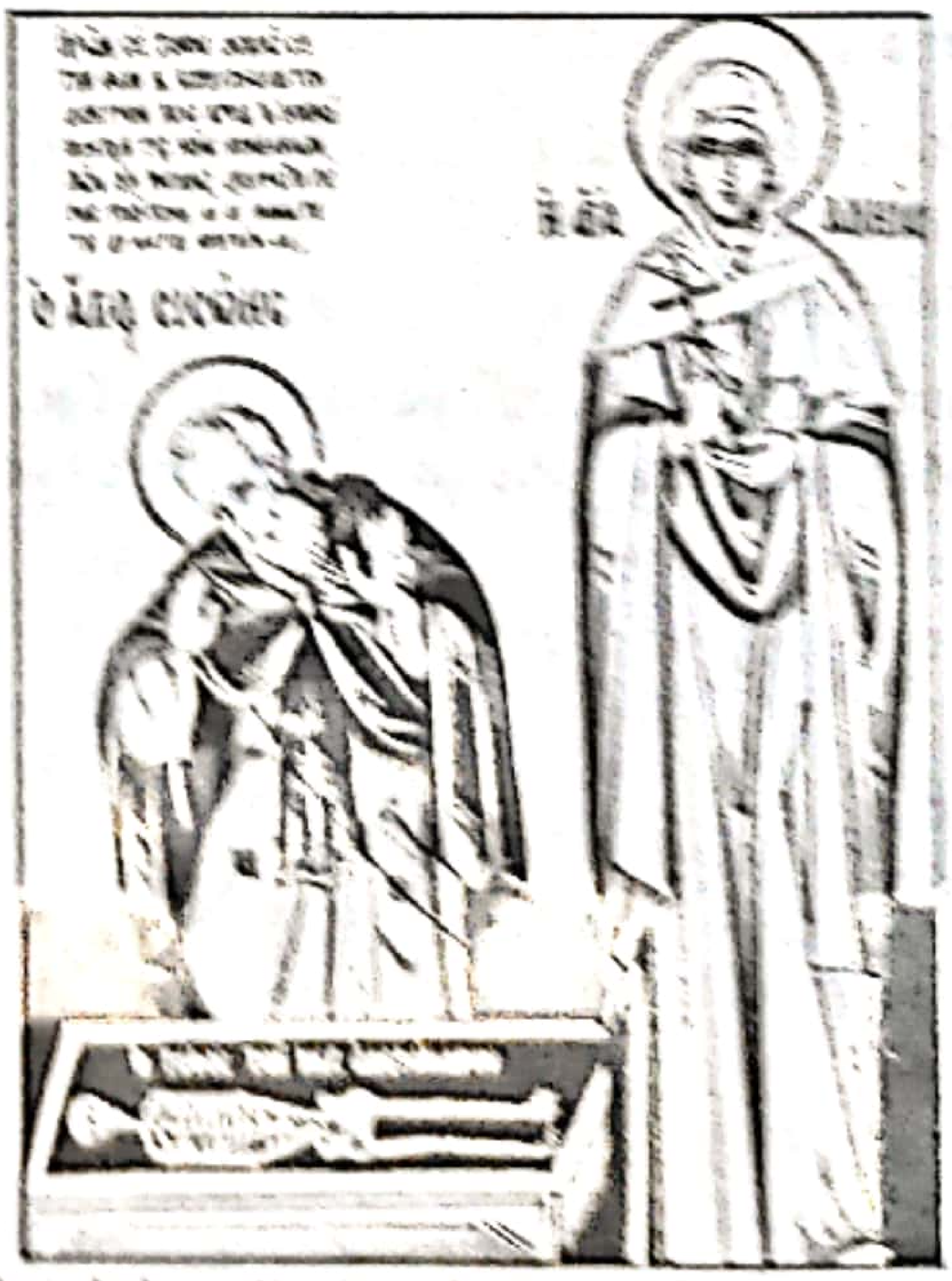
Tot în această zi, pomenirea nevoinței Sfintei Mucenițe Lucia fecioara și a lui Rix Vicarul și a altor mulți care în Campania au pătimit.

Aceasta a fost prinsă de Rix și silită să se plece a aduce jertfă la idoli, fiind înfricoșată că va fi supusă la multe chinuri. Ea însă l-a tras și pe Rix la credința în Hristos. Și li s-au tăiat capetele amândurora de către ighemonul ce era acolo.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților douăzeci și patru de Mucenici care împreună cu Lucia și cu Rix au mărturisit, și de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Astie, episcopul Dirahiei.

Acesta a trăit în zilele împăratului Traian și ale ighemonului Agricola. Fiind prins de cei mai mari ai cetății și neplecându-se a jertfi la idoli, a fost adus la Agricola și bătut cu bice cu plumb și cu vine de bou. Și rămânând în credința în Hristos, l-au uns cu miere și l-au spânzurat deasupra zidului cu fața în sus, pe vre-

Sfântul Cuv. Sisoie cel Mare; Sfânta Mc. Lucia

mea secerii, când ardea soarele. Și chinuindu-se fericitul de mâncărimea muștelor și a viespilor, și-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Arhip și Filimon și Sfinții Mucenici Apolonie, Alexandrion, Epimah și Onisim, care în felurite chipuri au pătimit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaptea, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Toma cel din Maleo.

Acesta a strălucit mai întâi cu viața înălțată de voievod, făcând multe și mari biruințe împotriva barbarilor. Apoi iubind pe Hristos și socotind toate ale lumii ca nimic a intrat sub jugul cel ușor al Domnului. Și atât a întrecut pe ceilalți în răbdarea ostenelilor pentru fapta bună, și cu numele și viața cea cinstită, încât părea un stâlp de foc pentru cei ce erau aproape de dânsul când se ruga. Și suindu-se la muntele ce se numea Maleo, a strălucit ca un luceafăr, și îndeletnicindu-se cu rugăciuni și privegheri, a luat darul tămăduirilor: gonind dracii din oameni, dând vedere orbilor, pe șchiopi îndreptând și cu rugăciunea izvorând apă. Și alte minuni făcând, a răposat în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Chiriachi.

În zilele împăratului Diocletian, la anul 282, era un creștin anume Dorotei împreună cu soția sa care se chema Evsevia. Aceștia, fiindcă erau fără de fii, se rugau lui Dumnezeu ca să le dea rod și fiu, făgăduind să dăruiască iarăși Lui pe copilul ce se va naște lor. Deci a ascultat Dumnezeu rugăciunea lor, și au născut un prunc de parte femeiască în ziua de Duminică, pentru care lucru și pe pruncă au numit-o Chiriachi, ce va să zică Duminică. Și au hrănit-o cu învățătura și cuvântul Domnului, după Apostolul Pavel, și au păzit-o pe fecioară, fiindcă făgăduiseră a o afierosi lui Dumnezeu.

Iar când păgânul Diocletian a ridicat prigoană asupra creștinilor, atunci au fost pârâți născătorii sfintei împreună cu dânsa la tiran, cum că sunt creștini. Acesta cercetând pe părinții sfintei i-a bătut și i-a trimis la ducele Iust, ce se afla la părțile Meletinei în Armenia cea mică. Iar pe Chiriachi a trimis-o la cezarul Maximian, care se afla în Nicomidia. Maximian, cercetând pe muceniță și aflând-o tare în credința lui Hristos, a poruncit de au bătut-o mult. Și de vreme ce sfânta se ruga, pentru aceasta tiranul se mânia asupra ostașilor celor ce chinuiau pe muceniță. Atunci a zis sfânta către Maximian: «Nu te înșela, Maximiane, căci niciodată nu mă vei birui, căci harul lui Dumnezeu îmi este în ajutor». Atunci Maximian a trimis pe sfânta la Ilarion, stăpânitorul Bitiniei.

Ilarion, cercetând pe muceniță, a dus-o în capiștea idolilor. Acolo rugându-se sfânta, s-a făcut cutremur mare încât s-au zdrobit idolii și s-au făcut ca niște praf; după aceasta a urmat și o furtună de vânt, care a împrăștiat în văzduh praful idolilor, și un fulger a ars fața stăpânitorului Ilarion, care căzând din scaun a murit.

Venind alt stăpânitor în locul lui și fiind înștiințat de acestea, a hotărât ca sfânta să fie supusă la felurite chinuri, din care a rămas nevătămată. Atunci a șezut stăpânitorul la judecată și a dat asupra sfintei hotărârea să fie ucisă afară din cetate prin tăierea capului. Atunci sfânta a cerut vreme ca să se roage; și după ce s-a rugat mult, a învățat pe creștinii cei ce îi urmaseră; apoi culcându-se pe pământ, și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, și mergând ostașii aproape de dânsa, vrând ca să-i taie capul, și văzând-o moartă s-au spăimân-

Sfânta Mare Muceniță Chiriachi

tat. Deci s-a făcut glas dumnezeiesc către dânșii: «Mergeți, fraților, și propovăduiți măririle lui Dumnezeu». Iar ostașii întorcându-se au slăvit pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Acachie cel de la scară.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Peregrin, și cei dimpreună cu dânsul: Luchian, Pombie, Isihie, Papia, Satornin și Ghermano.

Aceștia erau din Italia, dar din pricina prigoanei ce se făcea de Traian, au venit la Dirahia, unde văzând pe Sfântul Astie episcopul spânzurat pe Cruce și fericindu-l, au fost prinși de ostași. Și mărturisindu-se că sunt creștini, din porunca antipatului Agricola, au fost aruncați în Marea Adriatică. Și așa au luat cununa muceniciei. Iar moaștele lor scoțându-le marea afară, le-a ascuns în nisip. După ce au trecut 70 de ani, s-au arătat episcopului Alexandriei, care luându-le le-a îngropat cu cinste, făcând deasupra lor o casă de rugăciune.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Evstatie, care de foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Policarp cel nou, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Evanghel, care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a opta, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Procopie.

Acest mucenic al lui Hristos a trăit pe vremea lui Diocletian. Era din cetatea Elia, adică din Ierusalim, născut din tată binecredincios, care mărturisea pe Hristos, anume Hristofor, și din maică necredincioasă, anume Teodosia, care era slujitoare de idoli. După moartea tatălui său aducându-l maica lui la Diocletian care se afla în Antiohia, l-a făcut duce al Alexandriei, cu poruncă să chinuiască pe creștini. Dacă a purces pe cale spre Alexandria, fără veste se făcură tunete și fulgere, și auzi el un glas din cer, chemându-l pe nume: Neania, căci acesta îi era numele cel dintâi. Rugându-se sfântul ca să i se arate mai limpede cel ce-i grăia, i s-a arătat o cruce ca de cristal, și glas s-a făcut de la cruce zicând: «Eu sunt Iisus cel răstignit, Fiul lui Dumnezeu». Și învățând el toată taina orânduielii credinței noastre, s-a întors la Schitopoli, și a poruncit să-i facă o cruce de aur și de argint, după chipul ce i se arătase. Îndată ce s-a gătit crucea, s-au arătat pe ea trei icoane, având scriere evreiască, care arăta ale cui sunt icoanele. Deasupra scria: «Emanuel», iar de o parte, scria «Mihail», și de altă parte, «Gavriil», închinându-se și sărutând Crucea și icoanele, Procopie s-a întors în Ierusalim.

După aceea, făcând izbândă mare asupra saracinilor, l-a silit maică-sa să aducă jertfă de mulțumire la idoli. Atunci el a vădit în cine crede, și numaidecât a fost pârât de maică-sa la împărat că este creștin. Iar împăratul a trimis poruncă la Ulchie ighemonul Cezareii Palestinei să cerceteze pe sfântul. Și fiindcă sfântul nu s-a plecat ca să jertfească la idoli, a fost chinuit în multe feluri, dar a fost slobozit prin arătarea Domnului și numit Procopie în loc de Neania. Fiind dus la capiștea idolilor, prin rugăciunea sa a surpat idolii. Văzând minunea aceasta, ostașii a două căpetenii, cu tribunii lor, anume Nicostrat și Antioh și douăsprezece femei singlitice, împreună și cu maică-sa Teodosia, au crezut în Hristos. Pentru aceasta ostașilor li s-au tăiat capetele, iar pe femei le-au chinuit fără milă. După aceea sfântul a fost supus la grele și nenumărate chinuri în timpul

Sfântul Mare Mucenic Procopie

cărora a săvârșit multe minuni. Apoi și-a luat sfârșitul prin sabie, și s-a suit încununat la cer. Praznicul lui se săvârșește în Biserica sa mucenicească ce se află aproape de Helona, și se numește Condilion.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Teodosia, maica Sfântului Procopie, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor douăsprezece femei singlitice, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților doi tribuni Antioh și Nicostrat, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Avda, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Teofil, care în sfântul Munte al Atonului a sihăstrit la chilia Sfântului Vasilie, ce se află pe locul sfintei Mânăstiri a Pantocratorului, la anii 1548, și care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Anastasie cel din Ioanina, care a mărturisit în Constantinopol la anul 1743, și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a noua, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Pangratie, episcopul Tavromeniei.

Acest sfânt era antiohian de neam și a fost adus la credința în Hristos de Apostolul Petru, care l-a și hirotonit episcop al Tavromeniei. Aflând pe corăbierii Romil și Licanid, pe care mai înainte îi făcuse să creadă în Hristos, a mers în Sicilia. Acolo a risipit idolii lui Falcon și ai lui Lison și ai celorlalți demoni, și a făcut să creadă în Hristos pe Bonifatie, ighemonul locului, și a zidit și o biserică.

Tămăduind sfântul toată boala, adăuga în toate zilele mulțime de oameni la Dumnezeu, prin dumnezeiescul Botez. Și neîntâmplându-se ighemonul Bonifatie acolo, a fost omorât sfântul de Montan.

Sfântul Ierarh Pangratie episcopul Tavromeniei

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Chiril, episcopul Gortinei.

Acesta a trăit în zilele lui Diocletian, și a fost adus înaintea stăpânitorului fiindcă propovăduia pe Hristos, și supus la chin prin foc. Dar scăpând nevătămat și fiind bătrân, a fost slobozit. După aceea, aflând că mulți prin el sunt aduși la credința lui Hristos, au poruncit de i s-a tăiat capul. Și așa fericitul și-a luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Andrei și Prov, care prin foc s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a zecea, pomenirea Sfinților 45 de Mucenici, care au mărturisit în Nicopolea Armeniei.

Aceștia, în zilele împăratului Lichinie și ale lui Lisie ighemonul, au mărturisit pe Hristos. Și căpeteniile lor erau și căpeteniii ale cetății: Leontie, Mavrichie, Daniil și Antonie. Și fiind supuși la multe chinuri și apoi băgați într-un cuptor de foc, și-au aflat sfârșitul nevoințelor lor.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Vianor și Siluan.

Dintre aceștia Sfântul Vianor, fiind din eparhia Pisidiei, a fost adus pentru mărturisirea în Hristos la întrebare înaintea lui Severian ighemonul Efratisiei și supus la chinuri. Iar Siluan, stând aproape și văzând răbdarea sfântului, a crezut în Hristos; și îndată i-au tăiat limba, să după aceea și capul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Apolonie cel din Sardia.

Acesta era din cetatea Sardelor cea din Lidia, și fiind adus înaintea lui Perinie ighemonul, când se afla în Iconia, și mărturisind pe Hristos și batjocorind idolii, a fost răstignit și așa a primit mucenicia.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților zece mii de părinți, pe care prin foc și cu moarte silnică i-a dat Teofil, episcopul Alexandriei, pentru Isidor preotul.

Acești sfinți sihaștri și mucenici erau ca la zece mii de monahi și locuiau în muntele Pilisiei prin râpi. Se îndeletniceau cu împlinirea poruncilor lui Dumnezeu, prin postire și priveghere. Iar Isidor avea întâietatea între ei, și se afla în neînțelegere cu episcopul Teofil pentru pricini bisericești, fiindcă Isidor, semețindu-se cu mulțimea sihaștrilor, dojenea pe Teofil, care se rușina și se temea. Trimițând Teofil pe cei de un cuget cu el, au dat foc tuturor sfinților părinți celor din schit, și i-au dat morții.

Sfinții Mc. Mavrichie, Antonie, Daniil, Apolonie, Sf. Isidor preotul; Sf. Mc. Leontie; Sf. Cuv. Antonie (sinax. grec.); Sf. Mc. Siluan

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ioan cuvântătorul de Dumnezeu întru ale lui Viat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea Sfintei Mare Mucenițe și prea lăudatei Eufimia.

Sfânta Eufimia a trăit în zilele lui Diocletian și ale lui Prisc antipatul Europei, fiind fiică a lui Filofron și Teodosianei. Fiind pârâtă la ighemonul că este creștină, a fost chinuită cu toate și în foc, și alte multe chinuri răbdând, a luat cununa muceniciei.

În zilele binecredincioșilor împărați Marchian și Pulheria, s-au adunat cei 630 de Sfinți Părinți la Calcedon. Aceștia au anatematizat pe cei ce se țineau de Eutihie și de Dioscor, și au caterisit pe cei care ziceau că în Hristos este doar o fire și o lucrare. Dar aceștia neplecându-se dreptei credințe, Sfinții Părinți au scris într-o carte dreapta credință și au silit și pe eretici să scrie și ei într-alta gândul și socoteala lor. Și deschizând racla sfintei, au pus cărțile amândouă pecetluite pe pieptul ei, și s-au dus. Iar peste puține zile mergând, au aflat cartea ereticilor lepădată la picioarele sfintei, iar cartea drept-credincioșilor în cinstitele ei mâini.

Sfânta Împărăteasă Olga; Sf. Mare Mc. Eufimia

Acest lucru văzându-l ereticii, s-au umplut de rușine, iar drept-credincioșii de bucurie.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Chindeu prezbiterul.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Leon cel din staul, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Marchian, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Martiroclis, care însăgetat s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Nicodim, care a sihăstrit în hotarele sfintei Mânăstiri Vatoped și a fost învățător dumnezeiescului Grigorie Palama prin filozofia cea după Hristos, și care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului cuvios Mucenic Nicodim, care a suferit mucenicia în Alpasania Albaniei la anul 1722, și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăsprezecea, pomenirea Sfinților Mucenici Proclu și Ilarie.

Acești sfinți au trăit în zilele împăratului Traian și ale lui Maxim ighemonul. Ei erau de neam din satul Caliptul, aproape de Anghira. Deci, fiind prins Sfântul Proclu și mărturisind pe Hristos înaintea împăratului, a fost dat pe seama lui Maxim ighemonul, și a fost cumplit chinuit. După acestea fiind dus ca să fie omorât cu săgeți, s-a întâlnit cu nepotul său Ilarie, care s-a închinat moșului său. Și pentru aceasta a fost prins de către elini.

Sfântul Proclu rănit de mulțimea săgeților s-a mutat către Domnul. Iar Sfântul Ilarie, mărturisind că este creștin, a fost mult chinuit și apoi, tăindu-i-se capul, a fost pus cu Sfântul Proclu la un loc.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Mihail Maleinul, duhovnicescul părinte al celui dintre sfinți Părintelui nostru Atanasie din Athos, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Serapion cel nou, care în foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Andrei Stratilatul, Faust, Mina și cu soții lui.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Mamant; de cea parte la Sigmata.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Veronica, pe care a vindecat-o Hristos de curgerea sângelui, și care cu pace s-a săvârșit.

Sfinții Mucenici: Proclu, Ilarie și Veronica

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

Tot în acestă zi prăznuim pomenirea Sfintei Icoane a Maicii lui Hristos Dumnezeu, cea cu dumnezeiască minune zugrăvită, numită «Prodromița».

Această icoană, prin dumnezeiască iconomie, cu minune s-a închipuit în capitala Moldovei, Iași, în anul de la întruparea lui Dumnezeu-Cuvântul, 1863, luna iunie, 28 de zile. A cărei prăznuire, din pricina praznicului Sfinților Apostoli, ce cade a doua zi, s-a așezat în 12 zile ale lui iulie.

Această icoană făcătoare de minuni în același an a fost adusă în Sfântul Munte Athos; și se află în Chinovilul Român în sfânta biserică catedrală, ce are hramul Botezul Domnului nostru Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu și a Preacuratei Maicii Sale, pururea Fecioarei Maria.

POVESTIRE

Despre făcătoarea de minuni Icoană a Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei și pururea Fecioarei Maria.

Plină de bucurie, plină de duhovnicească veselie și de toată lauda este prăznuirea pe care o săvârșim astăzi, frați creștini. Este pomenirea minunii ce s-a făcut cu această preaslăvită icoană a Maicii lui Dumnezeu, a cărei istorie începe în acest fel.

Iubiți creștini! Știm că între milostivirile mari și fără de număr care neîncetat se revarsă de la Părintele îndurărilor asupra preaiubitei Sale fiice, sfânta și drept slăvitoarea Biserică, este și bogatul dar al preaslăvirii sfintelor icoane pe pământ. Căci prin minunata sa putere dumnezeiască, minuni se săvârșesc prin ele. Dumnezeu și prin sfintele icoane preaslăvește pe cei ce îl preaslăvesc prin credință vie și prin viață plăcută Lui. Prin acest mare dar, cu primirea dreptei și adevăratei credințe s-a luminat și strălucește și a noastră patrie, și bisericile ce sunt în România au ajuns pomi de viață, slobozind din sine adânci rădăcini ale credinței celei dreptslăvitoare. În toate părțile țării au adus roade de drepte și îmbelșugate slăviri, încât au împodobit toată fața pământului României cu roditoarele sale mlădițe prin sfintele icoane, de minuni făcătoare. Dar nu numai în zilele dreptslăvitorilor noștri strămoși, care ardeau cu duhul pentru dreapta credință, a înmulțit Domnul minunile Sale, prin arătarea și descoperirea sfintelor icoane, ci și în timpurile noastre acestea, sărace de credință, a revărsat asupra noastră un îmbelșugat râu de aceeași nepomenită a Sa milostivire, ca să adape inimile cele cuprinse de uscăciunea puținei credințe, spre a răsări în ele fapte bune creștinești. Astfel cu voința Domnului a răsărit această icoană neisprăvită de mână omenească, care izvorăște tuturor cinstitorilor ei viață și bucurie.

În anul 1863, părinții ieroshimonahi Nifon și Nectarie, fondatorii Schitului Prodromul din Muntele Athos, plecând să vină în țara românească pentru trebuințele acelui schit, aveau la inimă dorința și evlavia pentru o sfântă icoană mai însemnată și de minuni făcătoare a Maicii lui Dumnezeu, care să fie spre mângâierea celor ce se vor afla în acest sfânt locaș, după cum mai toate mânăstirile Sfântului Munte au câte o icoană făcătoare de minuni.

Deci aflându-se părinții Nifon și Nectarie în orașul Iași, capitală a Moldovei, au început a cerceta acolo un zugrav mai iscusit și cu viață plăcută lui Dumnezeu, care să le zugrăvească o icoană a Maicii lui Dumnezeu. Și din pronia dumnezeiască, au găsit pe un zugrav bătrân, cu numele Iordache Nicolau, care s-a învoit să le facă această sfântă icoană după modelul ce i-au dat părinții. Însă i-au pus și îndatorire ca să lucreze cu post, adică de dimineață până când va flămânzi, neluând nimic în gură; iar după masă să nu mai lucreze la această sfântă Icoană, și într-acest fel să urmeze cu lucrul Icoanei până la săvârșirea ei. Și a primit numitul zugrav învoiala aceasta cu toată mulțumirea și evlavia, zicând doar că el nu poate lucra acum ca mai-nainte, că a îmbătrânit și-i tremură mâinile; iar părinții Nifon și Nectarie l-au mai îmbărbătat, zicându-i să se silească și să aibă credință că îi va ajuta Maica lui Dumnezeu. Și așa bunul bătrân zugrav a început lucrul cu multă evlavie, și lucra bine și cu bună sporire câmpul și hainele, iar fețele le-a lăsat la urmă după obiceiul zugrăvesc. Deci după ce a isprăvit veșmintele după știința meșteșugului său, a început a lucra la chipul Maicii Domnului și al Domnului nostru Iisus Hristos. Dând mâna întâi și a doua, a mai rămas puțin ca desăvârșit să le îndrepteze și să le săvârșească. A doua zi de dimineață s-a sculat și a început a lucra iarăși la fețe, ostenindu-se cu mare stăruință mai toată ziua, că doar ar putea să le îndrepteze și să le săvârșească. Însă lucrul ieșea cu totul dimpotrivă: că nu numai că nu a putut să le îndrepteze, ci cu totul le-a stricat, încât au rămas fără de chip, strâmbe, urâte și nepotrivite. Acestea văzând binecuvântatul bătrân zugrav, s-a mâhnit și s-a scârbit, nepricepând ce va să fie lucrul acesta. Și a încetat de a mai lucra zicând: «Păcat de osteneala și postul ce am suferit atâtea zile, lucrând la această Icoană în zadar; Dumnezeu să mă ierte, nu știu ce să mai zic: că de astă-noapte cu toată silința mă chinuiesc și nu pot să le îndreptez; ba încă, acum chiar cu totul le-am stricat, ca și când mi-aș fi uitat meșteșugul».

Din întâmplare s-au dus în ziua aceea la dânsul părinții Nifon și Nectarie, ca să vadă cum merge zugrăvirea sfintei Icoane, și când au văzut-o și ei în acea stare, s-au mâhnit foarte și s-au socotit nevrednici să facă acest dar Schitului lor zicând:

«Nu voiește Maica Domnului dorința și evlavia noastră». Dar părinții au lăsat lucrul la buna voință a Maicii lui Dumnezeu, și mângâind cât au putut și pe tristul zugrav, i-au zis să se apuce și să isprăvească icoana pe cât îi va fi cu putință fiindcă ei tot o vor lua oricum va fi, și plata ostenelii lui o vor da deplin, după cum s-au tocmit.

În acea vreme s-a întâmplat de era acolo cu părinții și părintele ieromonah grecul Grigorie Esfigmenitul, în sinodia părintelui Arhiereu Nill Pentapoleos, care văzând Icoana într-acest fel, a zis părinților Nifon și Nectarie: «Păcat de cheltuielile ce faceți sfinția voastră și vă rog să nu duceți o astfel de icoană în Sfântul Munte, că acolo sunt destui zugravi cu mult mai buni, care pot cu adevărat să facă o icoană cum se cuvine, după dorința sfințiilor voastre». Părinții i-au răspuns că poate o vor dărui în țară la vreo biserică mai săracă.

Apoi părinții au plecat și s-au dus la metocul lor, iar bătrânul zugrav a acoperit Icoana cu o pânză curată, și încuind cu cheia ușa odăii unde lucra Icoana a rămas foarte mâhnit, nemâncând nimic în ziua aceea, ci numai se ruga și se închina până la obosire, și așa s-a culcat. A doua zi, sculându-se mai de dimineață și luând cheia, a deschis ușa odăii unde lucra și a început a-și găti cele trebuincioase pentru zugrăvit, având multă dorință și evlavie ca să se apuce de lucru; și făcând câteva metanii, se închina și se ruga Maicii lui Dumnezeu, ca să-i lumineze mintea și să-i ajute. Și mergând la Icoană ca să se apuce de lucru, a ridicat pânza de pe fața Icoanei, și atunci, o, minune a Maicii lui Dumnezeu!, a văzut cu adevărat că sfintele fețe sunt cu dumnezeiască minune îndreptate, încuviințate și de la sine săvârșite, și pline de dumnezeiesc har și dar. Această preaslăvită minune văzând-o bătrânul zugrav, împreună cu ucenicii săi, se minunau și preaslăveau pe Maica lui Dumnezeu că ea singură cu minune dumnezeiască și-a preaslăvit sfânta sa față și a Fiului său, pe care minune spre mai bună adeverire, cu înscris și punerea peceții și a iscăliturii lui, a dat părinților Nifon și Nectarie, care mărturie s-a pus să se păstreze în arhiva acelui schit. Iar cuprinderea ei este într-acest fel:

«Eu Iordache Nicolau, zugrav din orașul Iași, am zugrăvit această sfântă Icoană a Maicii lui Dumnezeu, cu însuși mâna mea, la care a urmat o minune preaslăvită în modul următor: «După ce am isprăvit veșmintele după meșteșugul zugrăvelii mele, m-am apucat să lucrez fețele Maicii Domnului și a Domnului nostru Iisus Hristos; după ce am dat mâna întâia și a doua, de noapte apucându-mă ca să o zugrăvesc desăvârșit, privind eu la chipuri cu totul au ieșit dimpotrivă, pentru care foarte mult m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meșteșugul; și așa fiind, seara m-am culcat scârbit nemâncând nimic în ziua aceea, socotind ca a doua zi sculându-mă să mă apuc mai cu deadinsul. După ce m-am sculat a doua zi, mai întâi am făcut trei metanii Maicii lui Dumnezeu, rugându-mă ca să-mi lumineze mintea, să pot isprăvi sfânta ei Icoană. Și când m-am dus să mă apuc de lucru, o! preaslăvite minuni ale Maicii lui Dumnezeu! S-au arătat chipurile drese desăvârșit precum se vede, și eu văzând această minune n-am mai adaos a-mi pune condeiul, fără numai am dat lustrul cuviincios, deși cu greșeală am făcut aceasta ca să dau lustru la o asemenea minune». Aceasta este povestirea acestei sfinte Icoane».

Minunea aceasta s-a întâmplat în noaptea spre 28 iunie și din pricina prăznuirii Sfinților Apostoli, s-a mutat slujba Icoanei, astăzi 12 iulie.

Părinții Nifon și Nectarie, fiind la metocul schitului, din orașul Iași, îngrijorați și întristați, neștiind nimic de această minune, văd că vine unul din ucenicii zugravului foarte repede și obosit, spunând în gura mare: «Să trimiteți curând să ia sfânta Icoană, fiindcă în noaptea aceasta singură s-a zugrăvit, și acum poporul nu mai încape privind acea minune». Deocamdată părinții nu credeau cele grăite de ucenic, și cu ideea aceasta au trimis pe părintele Dosoftei schimonahul care avea ascultarea de metocar în Iași; și ajungând părintele Dosoftei la casa zugravului, nu putea intra să vadă sfânta Icoană, de îmbulzeala poporului. Învelind sfânta Icoană cu o pânză curată, a adus-o la metoc urmat fiind de popor. Iar în metoc venind, au închis porțile și n-au mai lăsat pe nimeni să intre, până se vor sfătui ca ce este de făcut.

Grabnic părinţii au făcut cunoscut Sfintei Mitropolii această minune. Şi venind însuşi preacinstitul mitropolit Calinic Miclescu, cu tot clirosul său, au văzut sfânta Icoană, şi crezând i s-au închinat cu toată evlavia, minunându-se şi zicând: «Cu adevărat, mare dar ne-a dăruit Maica lui Dumnezeu prin această minunată şi preaslăvită Icoană a sa».

Apoi dând binecuvântare prin sfinţirea apei, a intrat poporul la metoc spre închinare la sfânta Icoană, şi cerând a le citi paraclise şi a face agheasmă, cu care stropindu-se a început darul Maicii lui Dumnezeu a lucra prin această sfântă Icoană şi a face minuni multe, pe care părinţii de la metoc nu le-au însemnat, fiind obosiţi de îmbulzeala poporului, care cerea neîncetat a li se citi paraclise şi agheasme, încât nu puneau să ţie socoteală de cine cu ce se foloseşte, şi mai ales că erau ameninţaţi de orăşeni de a le opri Icoana acolo, zicând că a lor este, fiindcă în Iaşi s-a făcut minunea, cu zugrăvirea dumnezeieştilor ei feţe.

Acestea înţelegând părinţii Nifon şi Nectarie şi văzând că se înmulţeşte poporul neîncetat, au ridicat cu grăbire sfânta Icoană şi au plecat spre Sfântul Munte.

Plecând din Iaşi, au venit cu sfânta Icoană în oraşul Huşi. Dar şi aici, mult s-au mirat, cum a simţit poporul, fiindcă seara târziu au sosit la Episcopie, şi a doua zi când s-a luminat, îndată s-a umplut Episcopia de popor. Însă părinţii îndată au plecat, temându-se ca nu cumva să-i urmărească de la Mitropolie, că acum se înştiinţase şi Vodă Cuza şi zicea: «Să se oprească Sf. Icoană, fiindcă s-a făcut minunea în ţară».

Din Huşi au mers în oraşul Bârlad, ducând sfânta Icoană la casa doamnei Ecaterina Şuţu, care cu multă dragoste şi cucernicie a primit venirea sfintei Icoane. Aflând protoiereul din Bârlad a poftit pe părinţi să aducă sfânta Icoană în catedrala oraşului, ca să se închine tot poporul de acolo. Şi începând a se închina mulţimea din acel oraş, iarăşi sfânta Icoană a săvârşit şi acolo multe minuni.

Din Bârlad, au venit părinţii cu Sf. Icoană la Galaţi, şi au pus-o în biserica Sfinţilor împăraţi.

După plecarea sfintei Icoane din Iaşi, în urmă a urmat o prea slăvită minune, şi de mare mirare în acel ţinut. Într-un han la drum, era un evreu cu soţia sa şi cu copiii; acel evreu ducându-se după negoţul său, a lăsat în han pe soţia sa cu copiii şi o slugă. S-a întâmplat însă şi a murit unde s-a dus şi un alt prieten al lui, evreu asemenea, îngropându-l a luat marfa şi paralele rămase, aducându-le evreicii, soţiei mortului, spunându-i de întâmplarea morţii bărbatului ei. Iar după ce s-a dus evreul acela străin, vrăjmaşul a pus în mintea slugii ca să omoare pe evreică şi luându-i averea să se ducă de acolo; deci, pândind-o noaptea, când era singură numai evreica cu copiii, a intrat la dânsa pe când dormea, şi a început a o ameninţa că o va omorî de nu-i va da banii. Iar ea văzând primejdia, şi după toate rugăminţile nefolosind nimic, a scos tot ce a avut şi i-a dat, numai să-şi scape viaţa. Şi luând sluga aceea banii şi lucrurile date, a intrat în altă grijă, socotind că evreica are să spună la oricine va veni în han şi va fi vădit. Deci ca să fie fără de grijă s-a plecat în gândul său, să o spânzure; şi gătind spânzurătoarea, evreica plângând se ruga către dânsul, ca să o lase cu viaţă, dar el îşi căuta de planul său. Între acestea şi-a adus aminte evreica de zugrăvirea cu dumnezeiasca minune a sfintei Icoane, fiindcă străbătuse această veste pretutindenea; şi la acea nevoie a început cu lacrimi a se ruga ca o creştină, zicând: «Maica Domnului! dacă chipul tău cu adevărat s-a zugrăvit de dumnezeiască minune, precum am auzit, izbăveşte-mă de această primejdie, şi atunci voi crede, şi mă voi boteza eu şi toată casa mea». Acestea şi alte mai multe zicând evreica cu mare plângere, sluga s-a apropiat de evreică să o pună în laţ; dar socotind el că este prea sus şi nu o va putea ridica, a pus un scaun sub el, şi laţul în gât, să vadă dacă este potrivit; şi cum a călcat el nu se ştie, că a sărit scaunul de sub picioarele lui, şi a rămas el însuşi spânzurat. Iar evreica, văzând această minune, a crezut cu toată casa sa şi s-a botezat după cum se făgăduise.

La plecarea părinţilor Nifon şi Nectarie din Galaţi cu sfânta Icoană aproape de pornire fiind, s-a făcut faţa sfintei Icoane, «ca ghermesit», adică valuri de-a curmezişul obrazului ca asudată, apoi intrând în vaporul austriac Loid, se mirau toţi de acest chip minunat al sfintei Icoane, câţi se aflau în vapor, nu numai călătorii creştini ortodocşi, dar şi austriecii matrozi, cinstindu-l şi închinându-i-se. Ajungând părinţii cu sfânta Icoană în Sfântul Munte, la arsanaua schitului, au trimis veste sus la schit, ca să se pogoare preoţii îmbrăcaţi în sfintele veşminte,

cu cântări și tămâieri, spre întâmpinarea sfintei Icoane. Și așa dusă fiind Sf. Icoană, cu mare pompă, în sunetul clopotelor, a fost așezată în această sfântă biserică, unde se vede de toți, și i se face astăzi această obștească prăznuire.

În acest schit, se afla atunci un frate topit de boală cu numele Inochentie, care numai prin suflare se cunoștea că este viu, de trei săptămâni nemâncat și nu mai vorbea nicidecum. Și cum a intrat sfânta Icoană în schit, ca dintr-un somn s-a trezit și a cunoscut că a venit Maica lui Dumnezeu închipuită pe icoană. Deci a cerut să-l ducă ca să se închine și el, și închinându-se, acesta a grăit către Sfânta Icoană: «Maica lui Dumnezeu! de-mi este de folos să mai trăiesc însănătoșează-mă, căci cred că poți; iar dacă trăind, mai rău mă voi strica, mai bine să mor acuma, decât să mă chinuiesc așa; fie voia ta, cum voiești, Stăpâna mea, și cum cunoști că îmi este de folos». Acestea el zicând s-a întors la chilia sa, vesel și plin de duhovnicească bucurie; dar nu a spus nimănui, ci îndată a cerut cămașă curată ca să se schimbe, apoi a cerut să se îmbrace și în toată rânduiala monahicească, că era schimnic, și a cerut împărtășirea cu preacuratele Taine. După ce s-a îmbrăcat și s-a împărtășit, n-a trecut un ceas de când se închinase la sfânta Icoană și și-a dat duhul.

Încă și alt frate anume Serghie, crezându-și minții sale, a fugit din schit nespunând nimănui, și s-a dus de s-a băgat într-o peșteră pustie, cu socoteală, ca să se apuce de o nevoință mai mare. O dată, rugându-se el după obicei, s-a pogorât deasupra capului său un luceafăr luminos, și sta așa în vederea ochilor lui; însă el își făcea canonul său. Apoi acel luceafăr, atât de tare a trăsnit, încât a căzut la pământ și el a amețit și a surzit. Iar după trei zile s-a deșteptat, însă desăvârșit surd și de tot slăbit; cu toate acestea, cum a putut a venit la schit, și a mărturisit întâmplarea. Însă toți cei ce-l vedeau îl auzeau și înțelegeau ce spunea el, iar ceea ce i se spunea, el nimica nu auzea, fără numai prin scrisoare se înțelegeau cu dânsul. Și făcându-li-se milă l-au dus la sfânta Icoană, înălțând cu dinadinsul rugăciuni pentru el. Și așa Maica lui Dumnezeu l-a vindecat că i-a venit auzul ca și mai înainte.

Altă dată pe un meșter dintre cei ce lucrau în schit, din neștiute judecățile lui Dumnezeu, l-a apucat un duh necurat, care foarte rău îl chinuia. Și aducându-l înaintea sfintei Icoane, citindu-i acatiste și paraclise, s-a izbăvit de acea neputință.

Și aceste spuse sunt numai cele care s-au văzut cu ochii, de unii din părinți, și altele ni le-au spus cei care s-au folosit de la această sfântă Icoană. Pricina însă care ne-a îndemnat să scriem și aceste puține este pentru slava Maicii lui Dumnezeu, și spre folosul celor care nu cunosc minunea zugrăvirii acestei sfinte Icoane. Iar dacă cineva nu crede, noi ne-am făcut datoria cuvenită de a scrie aceste minuni. Noi însă credem și mărturisim că Maica lui Dumnezeu, pururea a săvârșit și săvârșește minuni, până la sfârșitul veacurilor, din bunătatea sa, spre folosul celor ce cred și se închină ei, cu credință și cu dragoste.

Într-un an, la zece iulie, părinții din chinovie rânduiți a pescui s-au pogorât noaptea la mare la arsana, ca să arunce toate mrejile spre pescuire, deși în timpul acesta nimeni, nici mânăstirile, nici oricare alt pescar, nu aruncă mreji, fiindcă apa este caldă, și peștele umblă în fața apei pe deasupra, și de aceea nu se prinde peștele în mreji. Însă părinții, fiind trei la număr, au zis: «Noi să cercăm și să aruncăm mrejile, și Maica lui Dumnezeu, de va voi, puternică este». Iar unul dintre acești trei monahi, fiind cam cu îndoială, a îndrăznit a zice întru sine: «Să văd acum dacă Icoana aceasta a Maicii Domnului s-a zugrăvit cu minune, după cum spun părinții, să facă să se prindă pește în timpul acesta de vară și atunci voi crede fără îndoială». Și așa au aruncat în mare cinci bucăți de mreji, 80 de stânjeni bucata, și le-au lăsat în mare, nu trei ceasuri după obicei, ci 5 ca să se pesculască bine; apoi au început a le scoate, și nu găseau într-o bucată de mreajă decât 4 sau 5 peștișori mici, și așa au urmat la toate bucățile de mreji; iar când au scos bucata cea mai de pe urmă, au început acești părinți a cârti, că Maica Domnului nu a voit și păcat - ziceau - de osteneala care o au făcut dânșii. Și cum scoseseră mreaja mai mult de jumătate, iată că, fără de nădejde fiind, Maica lui Dumnezeu nu i-a lăsat împuținați, arătându-le minune: că dintr-un capăt de mreajă au scos 30 oca de pește.

Mărimea acestei sfinte Icoane este în lungime de 4 palme și jumătate, iar latul după analogie. Nu este făcută după nici una din icoanele făcătoare de minuni, ci este făcută după un

nou plan al zugravului. Fața ei este cum este culoarea grâului; nasul, gura, bărbia sunt foarte potrivite la măsuri, iar ochii, atât dar au, ca și cum ar soarbe inima privitorilor; cu toate acestea căutătura este cu stăpânire; și privind cineva cu înțelepciune și cu luare aminte în fața acestei sfinte Icoane, va vedea caracter de mare neam, amestecat cu o blândețe, cu care arată că este însăși Maica lui Dumnezeu închipuită pe Icoană, și plină de Dar dumnezeiesc și nu poate nimeni să o privească fără să nu simtă în inima sa dulceață duhovnicească, bucurie și umilință, fără numai de va fi vreun om prea îndărătnic și întunecat la minte, ca să nu simtă nimic din acestea, că numai din privirea ei se încredințează fiecare cum că nu este săvârșită de mână de om, precum mărturisesc și străinii care vin de o văd, că nu stă numai într-un chip sfânta ei față, ci uneori se cam smolește, alteori se îngălbenește. Iar la privegherile cele de toată noaptea, la praznice împărătești și mai ales la această prăznuire de acum, atât este de veselă și voioasă cum este un trandafir, încât privitorilor nu li se pare că văd chip, ci ca și cum ar privi chiar pe adevărata Maica lui Dumnezeu. Și stă în strană în mijlocul bisericii, cu podoabe încuviințată, atrăgând ochii tuturor și nesățioase priviri având. Și precum odinioară a văzut-o Sfântul Dionisie Areopagitul, în Sfântul Sion. asemenea și în Sfântul Munte, a văzut-o, treaz fiind. În dumnezeiască vedenie, Cuviosul Marcu, ucenicul Sfântului Grigorie Sinaitul, șezând pe scaun, ca o împărătească, înconjurată de îngeri și de arhangheli, și de toți cuvioșii Sfântului Munte, slăvind-o și închinându-i-se ei, care avea palate de aur înalte, către partea ce se zice Vigla. În acest loc acum, cu ajutorul ei, s-a făcut această nouă biserică, întru slava Fiului ei, spre mântuirea monahilor români și a tuturor credincioșilor ortodocși.

Să mulțumim dar, fraților, toți și să dăm slavă lui Dumnezeu pentru această preaslăvită și nouă minune, că la Dumnezeu toate sunt cu putință, precum vedem prin Sfintele Scripturi. Drept aceea noi toți câți ne-am adunat la această sfântă și veselitoare prăznuire a Maicii lui Dumnezeu, căzând înaintea acestei sfinte Icoane a ei, ce își are închipuite fețele cu minune, să strigăm credincioșii: «Preasfântă Stăpână de Dumnezeu Născătoare, pururea Fecioară Marie, sprijinitoarea și apărătoarea noastră, cerem a ta nebiruită apărare; împărăteasa cerului și a pământului, ceea ce ai cu dreptate numele Prodromiță, adică înaintemergătoare, întărește-ne întru lucrarea faptelor bune și ne du în împărăția cerească; povățuiește-ne pe noi și pe toți drept-credincioșii creștini, spre a vedea și veșnic a ne îndulci de slava Fiului tău și Dumnezeului nostru, că binecuvântată și preaslăvită ești, în vecii vecilor, Amin».

SINAXAR

În această lună, în ziua a treisprezecea, pomenirea Soborului Arhanghelului Gavriil.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru, Ștefan Savaitul.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Golinduh, ce s-a numit pe urmă Maria.

Această sfântă era din Persia și locuia cu un bărbat ce era mai mare peste fermecători, pe vremea lui Hosroie, împăratul perșilor, și a lui Mavrichie, împăratul romanilor. Aceasta în vedenie a văzut pe îngerul lui Dumnezeu, care i-a arătat un loc întunecat și plin de foc, în care a văzut pe strămoșii ei care fuseseră închinători de idoli. I s-a arătat încă și alt loc luminos, în care se veseleau și cei care slujiseră lui Hristos. Deci voind și ea să intre în locul cel plin de lumină, a fost oprită de către un înger, care i-a spus că în locul acela necredincioșii nu pot să intre. Îndată după vedenia aceea, fericita a crezut în Hristos și s-a botezat, numindu-se Maria. Pentru pricina aceasta a fost osândită atât de bărbatul său, cât și de împărat. Și fiind trimisă la cetățuia Litei și trăind 18 ani în închisoare și nevrând a se supune poruncii, a fost aruncată într-o groapă, în care locuia un balaur mare. Și zăcând acolo 4 luni, a îmblânzit în așa chip pe balaur, încât se culca și se odihnea deasupra lui. Luat-a și dar de la Dumnezeu să nu mai gândească de foame. Fiind scoasă de acolo, a fost dată pe seama feciorului lui Hosroie, ca să o cerceteze, și a fost supusă la nenumărate chinuri din care a fost izbăvită în chip minunat. Iar ei părându-i rău că nu a pătimit, îngerul a ridicat asupra ei sabia și a lovit-o

peste grumaji; și i s-a părut că a tăiat-o, și că a dat sânge din care i s-au înroșit hainele ce purta, care făceau multe tămăduiri. Iar sfânta a mers la Ierusalim și închinându-se la sfintele locuri, a cunoscut de la Dumnezeu osebirea credinței Bisericii Ortodoxe, și a celorlalte eresuri. Și mergând în Constantinopol a intrat într-un mormânt mic, și a lăsat acolo cele putrede și trecătoare și s-a mutat către Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Sara, care cu pace s-a săvârșit.

Sfântul Arhanghel Gavriil; Sfântul Cuvios Ștefan Savaitul; Sfânta Cuvioasa Sara

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

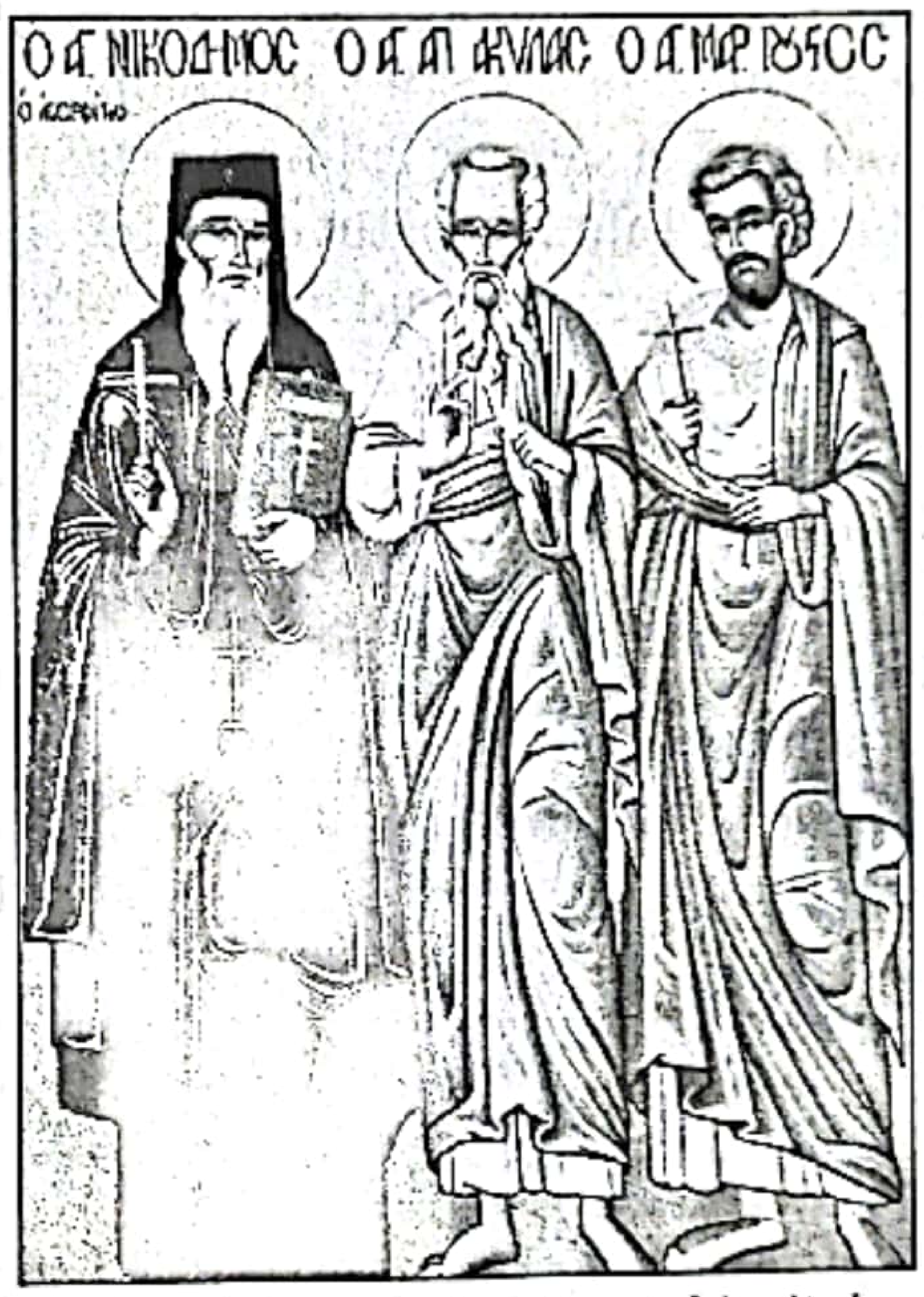
SINAXAR

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea Sfântului Apostol Achila.

În Faptele Apostolilor dumnezeiescul Luca a scris laude pentru Sfântul Achila, pentru că, fiind acesta ucenic și gazdă al fericitului Pavel, a fost învățat de acesta dumnezeieștile învățături. Pentru aceasta și scuipând rătăcirea lui Veliar, și făcându-se preot și mucenic al patimilor Domnului, a luat de la Dânsul cununa.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Iust.

Acesta era din Roma, fiind ostaș sub Claudiu tribunul. Odată, întorcându-se de la războiul împotriva barbarilor, a văzut o cruce în chip de cristal, iar din cruce a ieșit un glas, care l-a învățat taina dreptei credințe. Pentru aceasta mergând la Roma, și-a împărțit averea sa la săraci și se bucura că a dobândit credința în Hristos. După ce i s-a descoperit tribunului Claudiu că sfântul a crezut în Hristos, acela l-a sfătuit ca să aibă milă de tinerețile sale și să se lepede de credința în Hristos. Și de vreme ce n-a putut a-l pleca, pentru aceasta l-a trimis cu scrisoare la ighemonul Magnentie, care l-a chinuit în mod cumplit, în timpul cărora și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul; Sfântul Apostol Achila; Sfântul Mucenic Iust

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru și făcătorului de minuni Onisim.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Achila și Ilarie, care împroșcați cu pietre s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Petru cel Nou, căruia tăindu-i-se picioarele s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Iraclie, care, fiind bătut cu ciomege, s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincisprezecea, pomenirea Sfinților Mucenici Chiric și Iulita.

Această muceniță a trăit pe vremea împăratului Diocletian, trăgându-se cu neamul din Iconia. Din pricina prigonirii creștinilor, a luat pe Fericitul Chiric, în vârstă de trei ani, și a mers la Seleucia. Aflând însă și acolo aceeași pornire împotriva creștinilor, a venit la Tarsul Ciliciei, unde chinuia pe creștini ighemonul Alexandru, om crud și sălbatic la fire. Acesta, prinzând pe Mucenița Iulita, a bătut-o, luând și copilul de la dânsa. Dar neputând ighemonul să-l tragă la sine cu măguliri și cu mângâieri, căci copilul se uita întins la maica sa, și abia putând vorbi, chema numele lui Hristos, ighemonul l-a lovit cu piciorul în pântece, și l-a aruncat de pe scări. Lovindu-se cu capul de zid, copilul și-a spart capul, și așa și-a dat sfârșitul. Iar fericitei Iulita, după multe chinuri, nevrând ea să se lepede de Hristos, i s-a tăiat capul și așa a luat cununa muceniciei.

Sfinții Mucenici Iulita și Chiric

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Iosif, arhiepiscopul Tesalonicului.

Acest fericit a trăit pe vremea împărăției lui Teofil, născut fiind din iubitori de Dumnezeu și binecredincioși părinți, anume Fotino și Teoctista, și frate al celui între sfinți Teodor mărturisitorul și egumenul Studiților. Pentru viața sa vrednică de laudă, prin obștească alegere, a luat ocârmuirea bisericii tesalonicenilor. Și, aflându-se acolo puțină vreme, din poruncă împărătească s-a întors la Constantinopol. Și stând de față împreună cu bunul său frate, Sfântul Teodor, și neîntorcându-se nici lăsându-se înduplecat de cuvintele necredinciosului Teofil, ca să nu se închine dumnezeieștilor icoane, mărturisitorul Teodor a fost izgonit la iezerul Apoloniada, iar fericitul Iosif a fost băgat în multe închisori și chinuit cu pătimire rea. Răbdând multe și de neîndurat chinuri și dosădindu-se cu foamea și cu setea și cu multe altele, s-a dus la repausul cel veșnic.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Iolian.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaisprezecea, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Atinoghen, care a fost episcop Pidahnoei.

Acest sfânt a trăit în Sevastia Capadociei, în zilele împăratului Diocletian, și pentru faptele sale bune și pentru smerenia sa a fost făcut episcop al Pidahnoei. Fiind prins și cercetat de Filomarh ighemonul, împreună cu 10 ucenici ai săi, și răbdând multe chinuri împreună cu dânșii, și-a primit sfârșitul prin sabie. Se povestește că mai înainte de a fi prins, mergând la mânăstirea sa, nu și-a aflat ucenicii, pentru că erau prinși mai-nainte. Întâmpinând cerbul, pe care îl crescuse la mânăstire, l-a binecuvântat și s-a rugat ca să nu fie vânat de vânători nici el, nici seminția lui; ci în toți anii la pomenirea sfântului să aducă și el, și cei ce se vor naște din el, câte un pui de cerb în dar pentru obște. Și astfel în fiecare an, la pomenirea sfântului, după citirea Sf. Evanghelii, venea cerbul în biserică și aducea puiul și degrab ieșea. Iar creștinii strânși acolo junghiau cerbul și se ospătau, bucurându-se în slava și cinstea sfântului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Avudim.

Acest sfânt a trăit pe vremea împăratului Diocleţian. Fiind prins şi neprimind să aducă jertfă la idoli, a fost întins la stâlp şi bătut de nouă slujitori. Iar nevrând a gusta din cele jertfite la idoli, a fost sfâşiat cu gheare de fier; dar stând neschimbat şi întărit în credinţă, i s-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Faust.

Acest sfânt a trăit în zilele împăratului Deciu. Fiind prins pentru credinţa în Hristos, pe Care îl mărturisea pe faţă şi cu îndrăzneală, a fost răstignit şi rănit cu săgeţi. Şi stând cinci zile pe cruce, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Antioh, fratele Sfântului Mucenic Platon.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Mucenici cei din Pisidia, cincisprezece mii fiind, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor Muceniţe femei, multe fiind, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Atinoghen, care în foc s-a săvârşit.

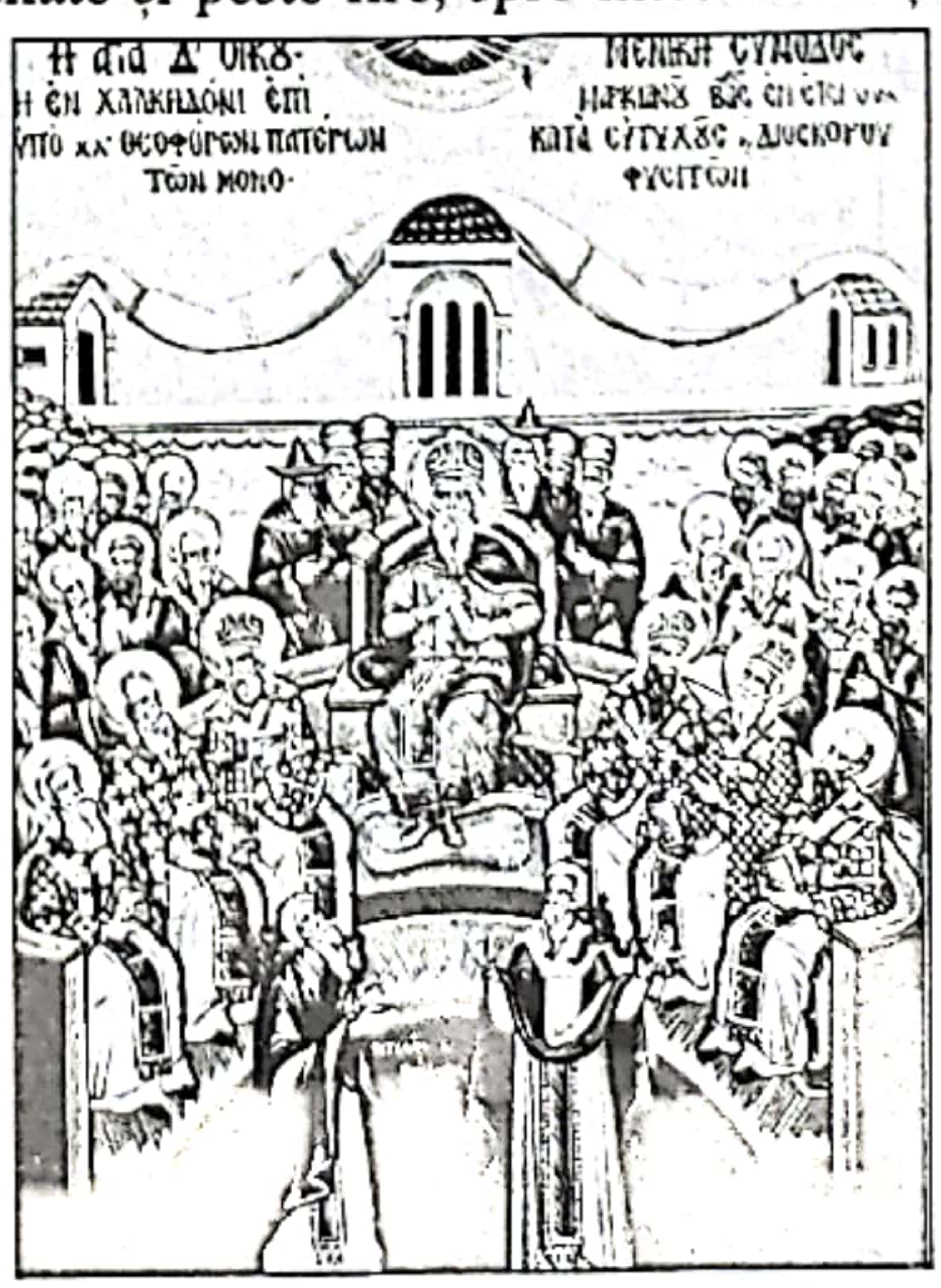
Sf. Mc. Antioh, Antinoghen şi Teofrast (sinax. gr.)

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

SINAXAR

Tot în această zi, pomenirea celor 630 de Sfinţi Părinţi de la Calcedon, care s-au adunat la sfântul şi a toată lumea al IV-lea Sinod ecumenic.

Acest sfânt şi a toată lumea Sinod s-a ţinut în zilele lui Marcian şi Pulheriei binecredincioşilor împăraţi, adunându-se în vestita biserică a Sfintei Eufimia, şi adeverind sfântul Simbol al celor 318 Sfinţi Părinţi, adunaţi la Niceea. Pe care l-au întărit şi l-au pecetluit şi celelalte sinoade. Pentru că ocârmuind împărăţia Teodosie, feciorul lui Arcadie, a fost o întâmplare ca aceasta: un oarecare Eutihie, monah şi preot, s-a făcut începător eresului, zicând că Domnul nostru Iisus Hristos este într-o fire şi într-o lucrare. Acesta a fost scos şi caterisit de Flavian, patriarhul Constantinopolului, şi de ceilalţi drept-credincioşi. Însă Eutihie, având ajutor pe cei fără de Dumnezeu fameni ai împăratului, n-a încetat a face amestecare şi tulburare, până ce a murit Teodosie. După ce a luat împărăţia, Marcian a poruncit să se facă sinod a toată lumea, şi s-au adunat 630 de episcopi. Şi alcătuind şi o parte şi alta, adică drept-credincioşii şi ereticii, două tomuri şi deschizând racla Sf. Muceniţe Eufimia, le-au pecetluit, şi le-au pus pe pieptul ei. Şi peste puţine zile făcând rugăciune şi deschizând, au văzut şi s-au spăimântat; pentru că au văzut tomul ereticilor lepădat sub picioarele sfintei, iar tomul drept-credincioşilor ţinut în cinstitele ei mâini. Văzând o minune ca aceasta s-au îngrozit toţi. Şi, întorcându-se mai vârtos spre credinţă, au slăvit pe Dumnezeu, Cel ce face în toate zilele lucruri minunate şi peste fire, spre întoarcerea şi fo-

630 de Sfinţi Părinţi de la Calcedon

losul celor mulți. Și se face pomenirea aceasta în sfânta biserica cea mare.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea Sfintei Marei Mucenițe Marina.

Această sfântă era din Antiohia Pisidiei, fiind fiică una născută a unui Edisie, popă idolesc. Și după ce a murit mama ei, a dat-o tatăl său pe seama unei femei; făcându-se ea de 12 ani, se ruga să învețe credința creștinilor, și a învățat-o de la creștinii ce erau din acel sat. Iar când a fost ca de 15 ani, a poftit să săvârșească lupta muceniciei. Dacă a aflat de aceasta, ighemonul Olimvirie a trimis de a prins-o și a băgat-o în temniță. Peste puține zile, scoțând-o, a adus-o la judecata sa și, văzând-o, s-a spăimântat cu totul de frumusețile ei. Și, întrebând-o de unde este și cum îi este numele, ea zise: «Marina mă cheamă, născută și crescută în Pisidia; și cred în numele Domnului meu». De aceea, nevrând ea a se lepăda de Hristos, a poruncit și a fost bătută cu toiege fără milă, până s-a roșit pământul de sângele ei; apoi au băgat-o în temniță. Și s-a făcut cutremur mare, încât se cutremura temnița, și iată a ieșit dintr-o parte a temniței un balaur șuierând tare,

Sfânta Mare Muceniță Marina

și târându-se, părea că vărsa foc împrejurul sfintei. De aceea, speriindu-se ea foarte și îngrozindu-se, ruga pe Dumnezeu. Atunci acel groaznic balaur s-a prefăcut arătându-se în chip de câine negru; iar sfânta, luându-l de păr și găsind un ciocan, l-a bătut pe cap și peste spinare până l-a slăbit. După aceasta, fiind adusă sfânta la a doua cercetare și rămânând tare în credința lui Hristos, a fost supusă la multe chinuri pe care răbdându-le, ighemonul cu mânie i-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Sperat și Veroniche.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Eufrasie, episcopul Ienopolei, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea Sfântului Mucenic Emilian.

Acest sfânt era din Durostor, cetatea Misiei din Tracia, rob fiind unui elin în zilele lui Iulian Paravatul și ale lui Capitolie Vicarul. Crezând el în Hristos și scârbindu-se de idoli, aflând vreme cu bun prilej, luând un ciocan, a intrat în capiștea idolilor și a sfărâmat toți idolii și a risipit jertfele. Însă fiind supuși alții la chinuri pentru aceasta, el a mers de s-a vădit și a fost bătut cu vine de bou și, fiind băgat într-un cuptor cu foc, și-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Pavel, Teis și Valentina.

Acești frați egipteni cu neamul, fiind aduși în Cezareea, au stat de față înaintea ighemonului Firmin. Și, arzându-le tălpile picioarelor cu arsuri iuți, au fost chinuiți cu sabie și cu foc. Iar Sfânta Teis a fost șuvițată fără milă. De aceea, aducând pe Pavel și chinuindu-L, se ruga cu glas mare pentru creștini, pentru iudei și pentru samarineni și ca să înceteze prigoana. Apoi tuturor li s-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Iachint cel din Amastrida.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Marchel care, fiind întins pe pat de fier înroşit, s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Mucenici Dasie şi Maron, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Pamvo, care cu pace s-a săvârşit.

Sf. Mc. Valentina; Sf. Cuv. Pamvo; Sf. Mc. Emilian

Tot în această zi, pomenirea celor întru sfinţi Părinţii noştri Ştefan cel din Amasia, arhiepiscopul Constantinopolului, şi Ioan, mitropolitul Calcedonului.

Tot în această zi, pomenirea înnoirilor bisericii Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei întru ale lui Calistrat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a nouăsprezecea, pomenirea Preacuvioasei Maicii noastre Macrina, sora Marelui Vasile.

Această sfântă, fiind împodobită cu frumuseţea trupului şi de neam bun, a fost logodită după un mire asemenea ei. Şi numai cât se logodiră, logodnicului ei, prin locuri străine, i s-a întâmplat moarte. Iar fericita Macrina, vrând alţii mulţi să o ia, şi-a ales văduvia, cu nimic ispitind-o dulceaţa nunţii. De aceea, osebindu-se de toată împreunarea lumească, trăia cu maică-sa, silindu-se şi nevoindu-se cu dumnezeieştile Scripturi, şi hrănind, ca o a doua mamă, pe cei ce erau născuţi după dânsa, fraţi şi surori. Căci, fiind de toţi zece prunci, ea era mai mare. Şi trăind cu cuviinţă şi sihăstreşte până la cea de apoi răsuflare, către Domnul s-a dus.

Sfânta Cuvioasă Macrina

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Die, făcătorul de minuni.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor patru împreună-sihaştri, care cu pace s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea celui dintre Sfinţi Părintelui nostru Teodor, care a sihăstrit în Lavra Sfântului Sava, şi apoi s-a făcut arhiepiscop al Edesei.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea suirii la cer cea de foc purtătoare a Sfântului, Măritului Prooroc Ilie Tesviteanul.

Acesta era feciorul lui Sovac din Tesvi, din pământul Arabiei, din neamul lui Aaron, şi locuia în Galaad, deoarece Tesvi era cetate dată

preoților. Și când l-a născut mama sa, a văzut tatăl său, Sovac preotul, în vis, că dădeau mâna cu pruncul niște bărbați cu veșminte albe, îl înfășau cu foc și îi dădeau să mănânce pară de foc. Și mergând la Ierusalim, a spus preoților, care i-au tâlcuit visul așa: «Nu te teme, omule, că locașul copilului va să fie lumină. Și cuvântul lui va fi hotărâre adevărată, și viața lui cu Domnul, și râvna lui plăcută Domnului. Și va judeca pe Israel cu sabie și cu foc». De aceea a proorocit acesta ani 25; și a apucat înaintea venirii lui Hristos cu 816 ani. Acesta este Ilie, care a pogorât de trei ori foc din cer, și a oprit ploaia cu cuvântul său, și a înviat morți, și pe cei de 50 de ori câte doi i-a ars. Și a văzut pe Dumnezeu la muntele Horev cât este cu putință omului a-L vedea. Și a desfăcut cu cojocul său Iordanul. Și a fost luat la cer cu car de foc, și a stat înaintea lui Hristos la Schimbarea la față.

Sfântul Proroc Ilie

Tot în această zi, se săvârșesc înnoirile bisericii cinstitului Înaintemergător din preasfânta mănăstire a Studionului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și una, pomenirea Preacuvioșilor Părinților noștri Simeon, cel ce s-a făcut nebun pentru Hristos, și Ioan împreună-pustnicul.

Acești sfinți au trăit în cetatea Edesei ce se află în Siria, pe vremea împărăției lui Iustin cel tânăr. Fiind pătrunși de dragoste dumnezeiască, s-au dus la sfânta cetate și închinându-se lemnului celui de viață făcător, au mers la Mănăstirea Sf. Gherasim și au fost tunși monahi de Sf. Nicon, cel ce era atunci egumen. Dar au ieșit din mănăstire mai înainte de a plini cele șapte zile, pe care este obiceiul să le păzească monahii cei nou tunși. Și mergând înainte la pustiu, au rămas în el patruzeci de ani, trăind cu toată nevoința și cu petrecerea cea grea. Ioan a rămas în pustiu până la sfârșit; iar fericitul Simeon s-a întors la sfânta cetate și, închinându-se mormântului Domnului celui de viață purtător, s-a rugat lui Dumnezeu ca să fie ascuns de către oameni. Și prefăcându-se că este nebun, s-a dus la cetatea Emesa și, arătând multe minuni cu acea prefacere a lui, a răposat în Domnul. Și s-au cunoscut după moartea lui minunile lui. Iată cea mai de pe urmă:

Luându-l doi oameni ca să-l îngroape, așa negrijit, nescăldat, neuămăit și neslujit cu cântări, și ducându-l până la un loc unde erau oameni mulți, și trecând cu dânsul pe lângă casa unui evreu, s-au arătat moaștele sfântului ca fiind purtate cu cinste și cu pompă, cu multă slavoslovie și cu mulțime de oameni cântând, încât evreul văzând că duceau pe sfântul numai doi oameni, zise: «Ferice ești tu, nebune, că ne-

Sf. Cuv. Simeon; Sf. Ier. Partenie (Sinax. grec); Sfântul Cuvios Ioan

având oameni să te slujească, ai luat puterile cerești de te slujesc cu laude». Și s-a alăturat și evreul, și l-a acoperit cu mâinile lui, și-l îngropă. Și după câteva zile venind prietenul său Ioan cel ce pustnicise cu dânsul, l-a aflat că s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Prooroc Iezechiel.

Acesta era fiul lui Vuzi, din Arira, pământul părinților, și a proorocit 20 de ani, apucând mai înainte de întruparea Domnului cu patru sute șaptezeci și șapte de ani. Iar când au fost robiți evreii în Babilon, a fost dus și el împreună cu ei. Și după ce a proorocit multe proorocii poporului iudeu, a dat și acest preamărit semn, adică: să ia aminte la râul Babilonului cel numit Hovar și, când vor vedea că seacă, atunci să aibă nădejdea că va să vină asupra Babilonului secera pustiirii; iar când vor vedea creșterea apei, atunci să aibă nădejdea că se vor întoarce la Ierusalim.

Deci locuind acolo, odată s-au adunat la dânsul mulți evrei, fiindcă se temeau ca nu cumva caldeii să se scoale asupra lor și să-i omoare. Pentru aceasta proorocul a făcut ca să stea apa râului, pe care trecând-o evreii de cea parte au scăpat; iar caldeii de vreme ce au îndrăznit ca să-i izgonească pe dânșii s-au înecat în râu. Altădată, prin rugăciunea sa, a dat evreilor celor ce flămânziseră hrană îndestulată de pește; și multora ce leșinaseră le-a cerut de la Dumnezeu viață și mângâiere.

Oarecând caldeii necăjind pe poporul iudeu, Iezechiel a mers la mai-marii lor și, făcând înaintea lor semne, i-a înfricoșat și i-a făcut să înceteze a mai supăra pe Israel. În vremea când israelitenii strigau că au pierdut nădejdea, și mai mult nu nădăjduiesc a se libera de robie, proorocul acesta cu minunea învierii oaselor celor morți, pe care a văzut-o în vedenie, a înduplecat pe popor că este nădejde de liberarea lui Israel.

Acesta a văzut forma Bisericii, precum a văzut-o și Moise, și a zis că iarăși se va zidi, precum a zis și Daniel. Acesta a pedepsit la Babilon pe seminția lui Gad, fiindcă acesta a păcătuit Domnului, socotind că păzește Legea Domnului. Și a făcut ca șerpii să le omoare pruncii și dobitoacele lor. Și mai înainte le-a spus că nu se va întoarce poporul lui Israel la Ierusalim, ci vor rămâne la mideni, până când vor părăsi rătăcirea și răutatea lor. Pentru aceasta și seminția lui Gad, nesuferind să audă acestea, a omorât pe acest fericit prooroc, ca pe unul ce li se împotrivea în toate zilele și-i mustra pentru închinarea idolilor. Deci l-a îngropat pe el poporul lui Israel în țarina lui Tur, în mormântul lui Arfaxad. Și este mormântul acestuia peșteră îndoită; iar îndoită se zice căci este ascunsă, și are înăuntru întoarcere, care o arată pe ea a fi două peșteri. Proorocul acesta era la chipul trupului în acest fel: lungăreț la cap, statul de mijloc, uscat la față și barba având-o deasă, lungă și ascuțită.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților trei Mucenici cei din Nilitina, care pe pietre târâți s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Iust și Matei, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Evghenie, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Teodor și Gheorghe.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Teodor, Trofim și alți treisprezece.

Tot în această zi, pomenirea Soborului Sfântului Mucenic Acachie la Eptascala, și Soborul Sfântului Elevtrie, aproape de Xirolof și Soborul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu întru ale lui Armatie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea Sfintei mironosițe și întocmai cu Apostolii Maria Magdalena.

Această Marie, venind către Hristos, a urmat Lui. Ea era de la Magdala, în hotarele Siriei. Și fiind bântuită de șapte draci, cu harul lui Hristos a fost mântuită. Și urmând după Dânsul până la patima Sa, s-a făcut și mironosiță. Și cea dintâi ea a văzut Învierea, și împreună

cu cealaltă Marie, adică cu pururea Fecioara Născătoarea de Dumnezeu, a văzut pe înger târziu, când se lumina spre una a sâmbetelor, precum scrie Matei Evanghelistul. Iar dimineața a văzut doi îngeri cu veșminte albe șezând. Apoi a văzut pe Domnul Iisus. Care i se părea că este grădinarul, auzind de la Dânsul cuvântul: «Nu te atinge de Mine». După dumnezeiasca și Sfânta Înălțare, mergând la Efes la Sfântul apostol Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu, a răposat acolo cu cuviință. Și a fost îngropată la intrarea peșterii în care au adormit sfinții și fericiții șapte tineri. Iar după aceea, în zilele fericitului întru pomenire împăratului Leon, au fost aduse moaștele ei și puse în mănăstirea ce a făcut el Sfântului Lazăr, în care i se face și soborul în toți anii.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Cuvioasei Mucenițe Marcelia.

Sf. Mironosița Maria Magdalena; Sf. Mc. Marcelia

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzecei și treia, pomenirea aducerii moaștelor Sfântului Sfințitului Mucenic Foca.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Foca.

Foca acesta este un [illegible] pomenit mai sus, căci Foca grădinarul [illegible] același nume. Acesta a trăit în zilele împăratului Traian, [illegible] cele bune și cu petrecere [illegible]. Când a fost adus la eparhul Africanus și întrebat de acesta, el a grăit cuvinte dumnezeiești cu îndrăzneală și a învățat credința în Hristos. Iar după ce a început Africanus a huli pe Hristos și a [illegible] vreme când el împreună cu slujitorii [illegible] fără suflare. Iar [illegible] pe el sfântul [illegible] femeia lui. După aceea [illegible] împăratul Traian și mărturisind pe Hristos, a fost spânzurat și chinuit, și [illegible] sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Apolinarie și Vitalie, episcopii Ravenei.

Sf. [illegible] (23 iulie)
Sf. Sfințit Mucenic Foca; Sf. [illegible] Vitalie

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Apolinarie, episcopul Romei.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici ce s-au săvârșit în Bulgaria, creștini în zilele împăratului Nichifor.

Tot în această zi, pomenirea celor șapte Mucenici din Cartaghen.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Ana cea din Leucadia.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea Sfintei Mucenițe Hristina.

Această muceniță era din cetatea Tirului, fiică a unui oarecare Urban stratilat. Acesta, suind-o într-un turn înalt și așezând acolo zeii săi făcuți din aur și din argint și cu podoabe împodobiți, i-a poruncit să petreacă acolo și să aducă jertfe la idoli. Dar sfânta, socotind cu cuget drept căci cu adevărat nu sunt dumnezei idolii cei neînsuflețiți și făcuți de oameni, se ruga lui Dumnezeu. Și privind pe o fereastră a văzut cerul, și din fapturi înțelegând pe Făcătorul, a sfărâmat idolii tatălui său și i-a împărțit săracilor. Pentru aceasta a fost supusă la tot felul de chinuri de tatăl său; a fost băgată în temniță, unde rămânând multă vreme fără mâncare, primea hrană îngerească și s-a tămăduit de durerile rănilor. După aceea a fost aruncată în mare, și de la Domnul a primit dumnezeiescul Botez, fiind scoasă la uscat de un înger. Aflând că este vie, a fost închisă în temniță din porunca tatălui său, care în acea noapte a murit. Luând în locul lui domnia un oarecare Dion, a adus pe mucenița la întrebare, și ea, mărturisind pe Hristos, a fost chinuită cumplit. Iar după Dion a luat domnia un oarecare Iulian, care de asemenea a chinuit-o îndelung. Și apoi fiind lovită de slujitori cu sulițe, și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Sfânta Mare Muceniță Hristina

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Capiton, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Imeneu, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Ermoghen, căruia dezrădăcinându-i-se toți dinții, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Teofil cel de la Zachint, care a suferit mucenicia în Hiu la anul 1635 și care de foc s-a săvârșit.

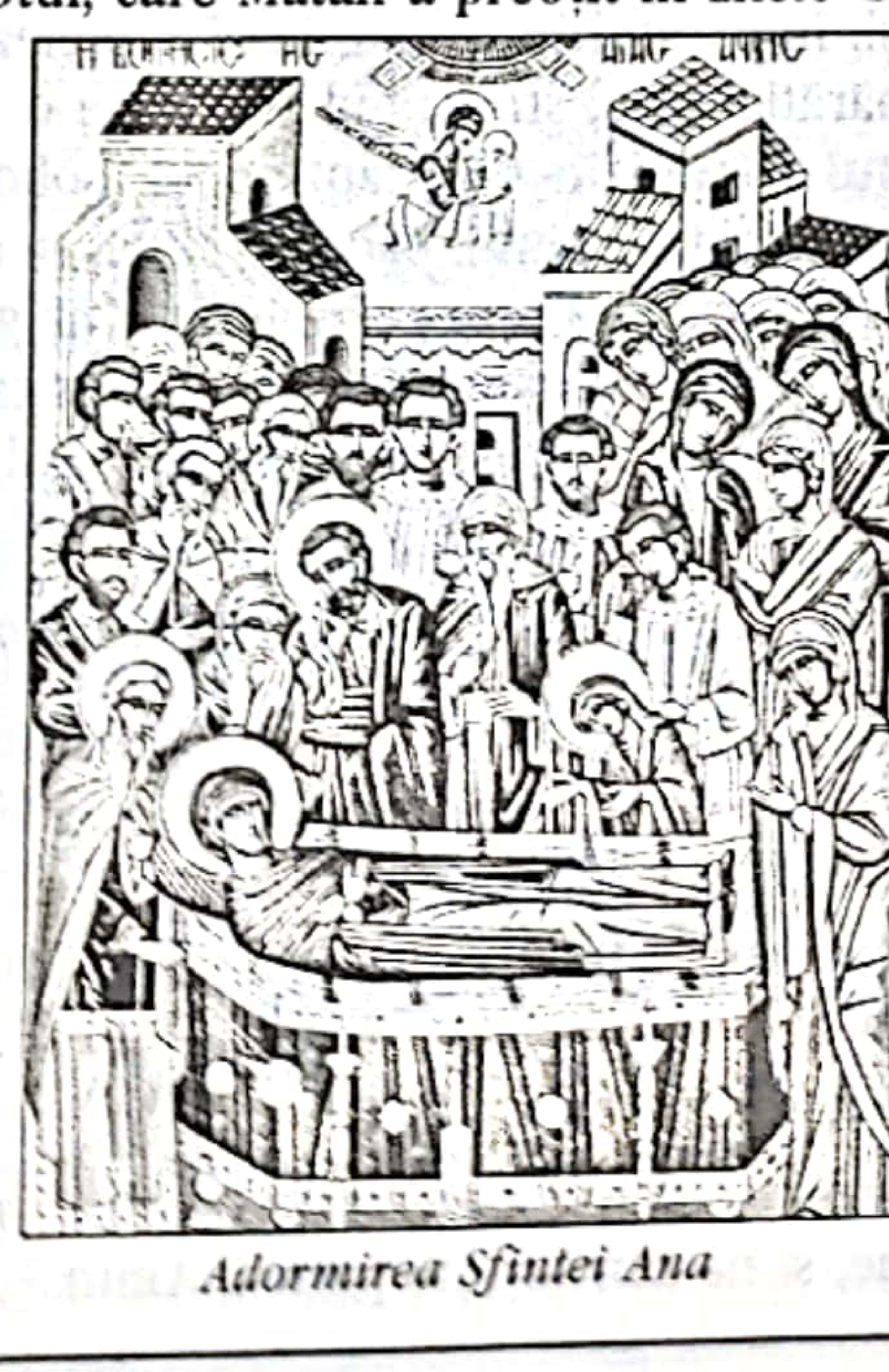
Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul Mucenic Atanasie cel de la Hiu, care, suferind mucenicia în Constantinopol la anul 1670, de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugaciuni Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și cincea, pomenirea Adormirii Sfintei Ana, maica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu.

Această Sfântă Ana a fost strămoașa Domnului nostru Iisus Hristos după trup. Ea era din neamul lui Levi, fiică a Mariei și a lui Matan preotul, care Matan a preoțit în zilele Cleopa-

Adormirea Sfintei Ana

trei și ale lui Sapor, împăratul perșilor, mai înainte de domnia lui Irod, fiul lui Antipatru. Acest Matan a avut trei fete: Maria, Sovi și Ana. Maria s-a măritat la Betleem și a născut pe Salomi moașa; Sovi s-a măritat tot la Betleem și a născut pe Elisabeta; iar Ana s-a măritat în pământul Galileei și a născut pe Maria, Născătoarea de Dumnezeu. Așadar Salomi, Elisabeta și Sfânta Maria, Născătoarea de Dumnezeu, sunt verișoare din trei surori. Ana, după ce a născut pe Născătoarea de Dumnezeu, a înțărcat-o și a dat-o la templu ca un dar fără prihană Atotțiitorului Dumnezeu. Petrecându-și cealaltă viață cu posturi, cu rugăciuni și cu faceri de bine față de cei lipsiți, cu pace către Domnul s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților o 165 de părinți, ce s-au strâns la al V-lea Sinod Ecumenic în Constantinopol, de au supus și au stricat dogmele lui Origen.

Pe vremea împărăției lui Iustinian cel dintâi, era patriarh al Constantinopolului Antim ereticul, care fusese mai înainte episcop al Trapezundei. Apoi a fost mutat și pus arhiereu al Constantinopolului dar fiind eretic a fost scos de drept-credincioși. În locul lui a fost hirotonit patriarh preasfântul Mina care era preot al bisericii Constantinopolului, și primitor de oaspeți la casa de milă a lui Samson. Din pricina aceasta s-au ridicat Sever și Petru, oameni cu tot felul de eres, și susțineau și învățăturile greșite ale lui Origen. Aceasta întristând pe ortodocși, împăratul Iustinian, în al șaptelea an al împărăției sale, strângând sobor de o 165 de sfinți părinți în Constantinopol, soborul, împreună cu preasfântul patriarh Mina, au anatematizat pe aceștia și pe cei ce erau la un gând cu dânșii. Și de atunci prăznuiește Biserica lui Dumnezeu pomenirea aceasta, slăvind pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Olimpiada diaconița.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Maicii noastre Eupraxia.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Sact, Matur, Atal și Blandina, care s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șasea, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Ermolae, și cei împreună cu dânsul, Ermip și Ermocrat.

Acești sfinți erau preoți din clerul Bisericii Nicomidiei, rămași dintre sfinții douăzeci de mii ce au fost arși acolo de tiranul Maximian, fiind ascunși într-o cămară. Dar fiind prins Sfântul Pantelimon și neștiind să mintă, a spus că de preotul Ermolae era învățat. Și îndată au trimis de l-au adus la Maximian, și cu el au adus slujitorii și pe soții lui, pe Ermip și Ermocrat. Stând sfinții la întrebare, și propovăduind cu îndrăzneală că Hristos este Dumnezeu adevărat, li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Preacuvioasei Mucenițe Parascheva.

Sfânta aceasta a trăit pe vremea împărăției lui Antonin. Era dintr-un sat din părțile Romei celei vechi, născută din părinți creștini, anume Agaton și Politia. Aceștia, plinind cu osârdie poruncile Domnului, nu făceau copii și se rugau pururea lui Dumnezeu să le dea copii; iar Ziditorul Dumnezeu, Care împlinește rugăciunea celor ce se tem de Dânsul, le-a dat dar prunc de parte femeiască. Fiind născută în a șasea zi a săptămânii, la Sfântul Botez i s-a dat numele Parascheva. De aceea din fașă a fost de maică-sa făgăduită lui Dumnezeu, și a fost învățată de maică-sa să păzească pururea biserica și rugăciunea. Și învățând sfânta carte, citea pururea sfintele cărți. După ce i-au murit părinții, împărțindu-și toată averea la săraci, și tunzându-și părul, și îmbrăcându-se în chip călugăresc, a ieșit să propovăduiască numele adevăratului Dumnezeu și Domnului nostru Iisus Hristos. Și a atras pe mulți din păgâni la cunoștința de Dumnezeu. Iar unii dintre iudei au pârât-o la împăratul Antonin, zicând: «O femeie, anume Parascheva, propovăduiește pe Iisus Fiul Mariei, pe Care L-au răstignit părinții noștri pe Cruce». Și auzind împăratul de aceasta, a poruncit să o aducă înaintea lui. Văzând el înțelepciunea și frumusețea ei, se minună și îi zise: «De mă vei asculta și-vei aduce jertfă la

zei, multe daruri vei moșteni; iar de nu vei asculta, te voi da la multe chinuri». Iar sfânta a răspuns către el cu gând întărit:

«Să nu-mi fie mie a mă lepăda de numele lui Hristos, Dumnezeul meu; iar zeii, cei ce n-au făcut cerul și pământul, să se prăpădească». De aceea aprinzându-se împăratul de mânie, a poruncit să fie supusă la multe chinuri, după care băgând-o într-o căldare plină de untdelemn și de smoală clocotită, împăratul îi zise: «Stropește-mă, Parascheva, din căldare ca să cunosc, oare smoala și untdelemnul ard, au ba?» Iar sfânta, umplându-și mâinile, aruncă în obrazul împăratului, și-i săriră ochii. Și strigă el cu mare glas zicând: «Miluiește-mă, roaba Adevăratului Dumnezeu, și-mi dă lumină ochilor mei, că voi crede în Dumnezeul pe Care tu îl mărturisești». Și dobândind vedere, îndată a crezut și el și toți câți erau sub puterea lui, și s-au botezat în numele Sfintei Treimi; iar Sfânta, ieșind de acolo, a mers în alte cetăți și sate, propovăduind numele Domnului Iisus. Deci, intrând într-o cetate unde era un împărat anume Asclipie, a fost adusă înaintea lui, și ea, chemând numele Domnului Iisus și făcându-și semnul cinstitei Cruci, a mărturisit că este creștină și a propovăduit pe Hristos, Dumnezeu al cerului și al pământului. Tulburându-se împăratul, o aruncă la un balaur groaznic, căruia îi era cuibul afară din cetate și după obicei, i se dădeau ca mâncare cei ce erau osândiți la moarte. Apropiindu-se sfânta de balaur, îi zise: «Balaure, sositu-ți-a de la Dumnezeu urgia

Sfântul Sf. Mc. Ermolae; Sfânta Mc. Paraschevi

și pieirea». Și suflând spre el și făcând asupra lui semnul Crucii, el șuieră tare și crăpă în două, și pieri înaintea tuturor. Această minune văzând-o împăratul și toți câți erau cu el crezură. Iar sfânta, ducându-se și de acolo, propovăduia pretutindeni. Și mergând la altă cetate, unde împărățea un împărat anume Tarasie, care aflând de dânsa, a trimis de au adus-o înaintea lui, și întrebând-o, ea a mărturisit că este creștină și propovăduia pe Hristos Dumnezeu adevărat. Pentru aceea au supus-o la felurite chinuri și la sfârșit i-au tăiat capul, și a mers sufletul la locașurile cele veșnice.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Muceniță Oreozila.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Ignatie Stironitul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Apion, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Ierusalima, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea târnosirii bisericii Arhanghelului Gavriil de cea parte la Haldes.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea Sfântului măritului, marelui Mucenic și tămăduitor Pantelimon.

Acest sfânt a trăit pe vremea împărăției lui Maximian. Era cu neamul din cetatea Nicomidiei, din tată elin, care în urmă s-a făcut creștin cu învățăturile fiului său, și din maică-sa Evula, care credea în Hristos. Fiind învățat la meșteșugul doctoricesc al trupurilor de Efrosin, care avea mare slavă, se arăta a ști meșteșugul desăvârșit. Iar doctoricescul meșteșug al sufletului și credința în Hristos a învățat de la bătrânul Ermolae preotul, cu care, rugând pe Hristos, a înviat pe un copil, ce era mușcat de o năpârcă și zăcea în drum. El a fost botezat de bătrânul Ermolae și povățuit la credință. Iar chipul muceniciei lui a fost așa: mergând

au ucis la dânsul, s-a înmulțit și mirat fiind de împăratul cine a fost pricina mântuirii lui, el a răspuns: Pantoleon mi-a dat mântuirea, care îl chema întâi cu numele lui Hristos. În care a spus că și el crede, pentru care îndată i s-a tăiat capul. Iar Pantoleon a fost adus la împăratul și fiind întrebat și neclintindu-se din credința în Hristos, nici la îngroziri, nici la înfricoșări, a fost bătut cumplit și ars cu făclii însă arătându-i-Se Domnul în chipul bătrânului Ermolae, îl îmbărbăta, și i se părea că a intrat cu dânsul și în fierberea plumbului în care era băgat sfântul. Și în multe alte feluri de nespus a fost chinuit. Iar când a fost condamnat să piară prin sabie, s-a rugat și plinindu-și rugăciunea a venit glas de sus, numindu-l în loc de Pantoleon, Pantelimon. Atunci sfântul mucenic și-a întins grumazii de bunăvoia lui, și-i tăiară capul. Și se face soborul lui întru a sa vestită biserică.

Tot în această zi, pomenirea orbului care a fost tămăduit de Sfântul Pantelimon, și care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Maicii noastre Antuza mărturisitoarea, cea din sfânta mănăstire a lui Mantinia.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici o sută cincizeci și trei, care în Marea Traciei s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Manuel, care cu pace s-a săvârșit.

Sfântul Mare Mucenic Pantelimon

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Gheorghe, care era din [illegible], și s-a mărturisit în Tesalonic în anul 1777, și care prin sugrumare s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună în ziua a douăzeci și opta, pomenirea Sfinților Apostoli și diaconi: Prohor, Nicanor, Timon și Parmena.

Acești sfinți au fost cinstiți prin multe [illegible], pentru că propovăduind cuvântul credinței și mărturisind pe Domnul Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu și-au desăvârșit [illegible] luat cununa muceniciei.

Sf. Diaconi: Nicanor și Parmena; Sf. Ap. Timon; [illegible]; Sf. Ap. Prohor

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Eustatie, cel din Ancira.

Acest sfânt era ostaș și, fiind sub stăpânirea lui Cornelie guvernatorul Ancirei, mărturisi slobod și cu îndrăzneală pe Hristos. Pentru aceasta a fost bătut fără milă și [illegible] gleznele i s-au tăiat de la [illegible] Ancirei până la râul Sangarul, [illegible] de guvernator. Și acolo, băgându-l într-o cutie, l-au aruncat în râu. Iar din voia lui Dumnezeu un înger a scos la uscat cutia în care se afla sfântul Eu-

nătos, cântând psalmul acesta: «Cel ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt...» După aceea aflând aceasta guvernatorul și rușinându-se, scoase sabia și se omorî singur. Iar sfântul mucenic rugându-se și împărtășindu-se cu dumnezeieștile Taine printr-un porumbel trimis din cer și mulțumind lui Dumnezeu, și-a dat sufletul în mâna îngerului cel care îl scăpase din râu. Și au fost îngropate cinstitele lui moaște în cetatea Ancirei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Acachie cel Nou.

Tot în această zi, pomenirea târnosirii bisericii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu în Diaconia.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Drosis, care, în topitoare de aur fiind aruncată, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Maicii noastre Irina, care era din Capadocia și se afla în Mânăstirea lui Hrisovalant.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și noua, pomenirea Sfântului Mucenic Calinic.

Acest sfânt se trăgea cu neamul din Cilicia și era om foarte bun, întărindu-se pe sine cu frica lui Dumnezeu. A fost dascăl de mântuire multora și învăța pe cei ce se închinau la idoli să se lase de cele deșarte și să cunoască pe Atotfăcătorul. Pentru aceasta a fost prins și adus la Sacherdon ighemonul, care a poruncit să fie încălțat cu încălțăminte de fier, care avea piroane ascuțite, și a fost silit să meargă până la cetatea Gangrei, care era departe de 80 de stadii. Sosind la Gangra, a fost băgat într-un cuptor de foc și și-a dat sufletul la Dumnezeu. Și se face soborul lui aproape de podul lui Iustinian și aproape de locul ce se numește Petrian.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Teodota, împreună cu fiii săi.

Această sfântă a fost din cetatea Ciliciei, binecredincioasă, și se nevoia la poruncile lui Dumnezeu, învățându-și pruncii spre cunoștința dumnezeiască pe vremea când trăia și Sfânta Muceniță Anastasia. Stăpânitorul Lefcait îi făcea silă să și-o la femele, dar ea nu a vrut nicidecum. Pentru aceea a fost trimisă către Nichitie, stăpânitorul Bitiniei, care a poruncit să fie băgată, împreună cu câte trei prunci săi, într-un cuptor de foc, unde și-a luat cununa muceniciei. Și se face soborul lor în locul muceniciei lor, ce este la Cambo.

Sinții Mucenici: Calinic și Teodota

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Mamant, care în mare s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Vasilisc bătrânul, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Constantin Patriarhul Constantinopolului, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici, tatăl și maica, împreună cu cei doi fii ai lor, care în foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ioan ostașul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Veniamin și Virie, cei aproape de palatele din Evdom.

Tot în această zi, pomenirea binecredinciosului împărat Teodosie cel tânăr.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treizecea, pomenirea Sfinților Apostoli: Sila, Silvan, Criscent, Epenetos și Andronic.

Acești sfinți au făcut parte din cei 70 de apostoli. Sila a mers la propovăduirea Evangheliei împreună cu Fericitul Pavel, și nu după multă vreme a fost făcut episcop al Corintului. Acolo, mult ostenindu-se și pe toți întărindu-i în credința în Hristos, s-a mutat către Domnul. Iar Silvan a fost făcut episcop al Tesalonicului; și acesta, bine nevoindu-se, către Domnul s-a mutat; iar ceilalți, propovăduind în Carhidonia și în Italia, și învățând de față în toată lumea cuvântul credinței în Hristos, și întorcând și botezând pe mulți dintre păgâni, cu pace și-au dat sufletele lui Dumnezeu.

Sfinții Apostoli: Silvan, Crescent și Sila

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Iulita cea din Cezareea.

Această sfântă a fost din Cezareea Capadociei, și pe ea a cinstit-o cu laude și Vasile cel Mare. Având ea judecată cu un om oarecum lacom și silnic, care împresurase cea mai mare parte a pământului ei, țarine și sate, dobitoace și robi, și tot lucrul și hrana vieții le trăsese la sine. Căci nu lua aminte de dreptate, nici de Dumnezeu, ci se rezema și nădăjduia numai în năpăstuiri și în mărturii mincinoase și în mita ce da judecătorilor. Începând femeia a se plânge de nedreptatea și tirania omului, el numaidecât a pârât-o că este creștină, și cum că nu i se cade să aibă parte de cele de obște, căci nu cinstește și nici nu slujește zeilor împăraților. Iar ea, neuitându-se la cele lumești și trecătoare, ci călcând toate, a zis: «Prăpădească-se averea și mărirea lumii, dar eu nu mă voi lepăda de Făcătorul și Ziditorul tuturor». Atunci nedreptul judecător a pus de au ars-o; iar cuptorul arzând trupul sfintei, l-a păzit întreg și a fost dat rudeniilor ei și la toți credincioșii.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treizeci și una, pomenirea Sfântului și Dreptului Evdochim.

Acest fericit a trăit pe vremea împărăției lui Teofil, cel ce ura pe Hristos și lupta împotriva icoanelor. Părinții sfântului duceau viață strălucită, pentru că erau patricieni și drept-credincioși. Fiind crescut bine de părinții săi, Vasile și Evdochia, a fost cinstit de împăratul Teofil cu dregătoria de candidat, și a fost pus serdar mare peste oști, întâi în Capadocia, după aceea în țara harsianilor. Fiind el cumpănă dreaptă și dreptar, care păzea toată îndreptarea, făcea multe milostenii în toate zilele, și ajuta pe

Sfântul Evdochim; Sfântul Iosif din Arimateea

văduve și pe săraci. În scurte cuvinte, se purta și făcea tot felul de bunătăți. Dumnezeiește viețuind, și căzând într-o boală trupească, și-a dat sufletul la Dumnezeu, iar robii lui, plinindu-i voia, l-au îngropat cu hainele lui cu care era îmbrăcat, fiind mărit de Dumnezeu cu multe minuni. Și s-a făcut mutarea moaștelor sale la Bizanț, în șase zile ale lui iulie; iar sfânta sa adormire, în 31 de zile ale aceleiași luni.

Tot în această zi, pomenirea târnosirii cinstitei case a Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu, din Vlaherne, unde se află sfânta raclă; și înain-*teprăznuirea cinstitei și de viață făcătoarei Cruci, adică: scoaterea cinstitei Cruci de la palatul împărătesc în cetate.*

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Iosif cel din Arimateea, care a îngropat preacuratul trup al Stăpânului Hristos, și care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților doisprezece Mucenici romani, care de sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

LUNA AUGUST

SINAXAR

În această lună, în ziua întâia, pomenirea scoaterii cinstitului lemn al Cinstitei și de viață făcătoarei Cruci.

[illegible]

[illegible]

săvârșit, neîngăduind să se atingă mână de om de dânsa, s-a aruncat pe sine în focul cel aprins, și așa și-a dat sufletul la Dumnezeu.

Sfinții 7 Mucenici Macabei; Sf. Eleazar – învățătorul lor și Sf. Solomonia – mama lor

Tot în această zi, pomenirea Sfinților nouă Mucenici care au mărturisit în Perga Pamfiliei: Leontie, Attu, Alexandru, Chindeu, Mnisiteu, Chiriac, Mineu, Catun și Evcleu.

Acești sfinți au trăit în vremea împăratului Diocletian și a ighemonului Flavian, în Perga Pamfiliei, fiind creștini de la moșii lor. Mineu era teslar, iar ceilalți plugari. Având ei toți același gând, și bun sfat sfătuindu-se, s-au dus la chinurile muceniciei, socotind toate ale lumii deșarte. Și sosind la capiștea Artemidei, într-o noapte au stricat toți idolii câți erau acolo. Pentru acest lucru au fost prinși, și bătuți rău și chinuiți în felurite chipuri. Iar fiind dați la fiare ca să-i mănânce, și acelea cu blândețe venind la ei, s-au mirat toți de aceasta, și strigau: Mare este Dumnezeul creștinilor. Atunci la porunca ighemonului li s-au tăiat capetele, și așa s-a plinit mucenicia lor.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Papa cel tânăr, care în sac băgat și legat la gură și în mare aruncat s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Eleazar, care s-a săvârșit ars cu foc.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Chiriac, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Teodor, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Polieuct, care s-a săvârșit fiind îngropat în gunoi.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Mini, Mineu și ceilalți, de la Viglentie, aproape de poarta de Tetrapilu Halcu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a doua, pomenirea aducerii moaștelor Sfântului întâiului Mucenic și Arhidiacon Ștefan.

Istorisirea acestei aduceri a moaștelor Sfântului Arhidiacon Ștefan este aceasta:

Trecând multă vreme după mucenicia ce a luat sfântul pentru Hristos, și fiind împărat întâiul între împărații creștinești, Sfântul Constantin, dacă s-a umplut toată lumea de liniște și de pace, s-a arătat comoara cea scumpă a moaștelor întâiului mucenic. Căci un om oarecare din satul unde erau ascunse în pământ moaștele întâiului mucenic, bătrân la vârstă și cu vrednicia preot, și cucernic cu viața, anume Luchian, a văzut vedenie, în care i se arătă de trei ori întâiul mucenic. Deci preotul a descoperit vedenia episcopului Ioan, care, umplându-se de bucurie și mergând la locul acela cu clerul cetății, și săpând, au aflat racla în care erau sfintele moaște. Și îndată s-a făcut cutremur și a ieșit bună mireasmă, care a umplut pe cei ce erau acolo; iar glasuri de îngeri ziceau: «Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace întru oameni bunăvoire».

Îndată patriarhul Ierusalimului cu alți doi episcopi și cu clerul și cu tot poporul, închinându-se sfintelor moaște, le-au așezat în sfântul Sion, cu lumini și cu cântări și tămâieri, și cu cinstea ce se cădea. După aceea s-a zidit sfântului o biserică în aceeași cetate de un oarecare Alexandru, boier de sfat, care rugând foarte mult pe arhiereu a luat moaștele sfântului și le-a pus acolo cu toată cinstea. Dar încă nu trecuseră cinci ani după mutarea aceea, și îmbolnăvindu-se boierul acela spre moarte, și-a

făcut un sicriu de chiparos asemenea cu al sfântului, și punându-l lângă acela, când a răposat a fost pus în el.

După aceea, peste opt ani după moartea lui Alexandru, fiind împărat creștinilor sfântul și marele Constantin, și patriarh Constantinopolei Mitrofan, femeia lui Alexandru, cu numele Iuliana, fiind îndemnată de mulți ca să se mărite iarăși, din pricina averii și frumuseții ei, ca să nu ajungă să facă una ca aceasta, s-a gândit să ia trupul bărbatului ei și să se ducă în patria ei și la tatăl său la Constantinopol. Dar, fiind cuprinsă de oarecare pronie dumnezeiască a lăsat sicriul bărbatului ei și, vărsând multe lacrimi, a luat racla sfântului. Și punând racla cu sfintele moaște pe un pat și încărcându-l pe un asin, și-a făcut calea ei. Și toată noaptea se auzeau cântări dumnezeiești de îngeri și locul acela se umplea de bun miros, ca și cum s-ar fi fost vărsat mult mir, iar duhurile cele viclene plângând, strigau: «Vai nouă, că Ștefan trece prin mijlocul nostru, chinuindu-ne».

De aceea, sosind la Ascalona, cetatea de lângă mare, și aflând corabie și tocmind-o cu 50 de galbeni de aur, au pornit la drum. Însă este cu neputință a scrie și a povesti pe scurt câte minuni și semne s-au făcut în acea călătorie.

Iar dacă au sosit la cetatea împărătească, și a auzit împăratul aceasta, și cele despre femeia lui Alexandru, au adus-o înaintea împăratului și a spus cu amănuntul toate. Atunci și iubitorul de Ortodoxie împărat, auzind acestea și umplându-se de bucurie și de veselie, a poruncit arhiereului să iasă înainte cu tot clerul și

Sfântul întâiului Mc. Ștefan – aducerea moaștelor

cu poporul și să aducă cu toată cinstea și evlavia pe sfântul la palatul împărătesc.

Din minunile ce s-au făcut atunci vom spune una: Au tras catârii carul în care era racla cu sfintele moaște, până ce au sosit la locul ce se cheamă Constandiane, unde s-au oprit. Iar unul dintre catâri grăi cu glas omenesc: «Pentru ce ne bateți? Că aici trebuie să fie așezat sfântul». Aceste graiuri dacă le-au auzit arhiereul, și toată adunarea poporului, au dat laudă lui Dumnezeu cu mare glas. Încă și binecredinciosul împărat auzind acestea, s-a minunat și îndată a zidit o sfântă biserică întâiului mucenic în locul acela, întru slava și lauda Domnului nostru Iisus Hristos și a Sfântului Său Arhidiacon Ștefan.

Tot în această zi, pomenirea aflării moaștelor Sfinților Mucenici Maxim, Dada și Chindilian.

Acești sfinți au trăit pe vremea împăratului Maximian, în orașul Rodostol în latura a doua a Misiei. Deci stând ei înaintea ipatului Tarchinie, și nevrând să jertfească idolilor, au fost bătuți; și fiind aduși la locul ce se numește Ozovia, li s-au tăiat capetele, în ziua de 13 aprilie. Și mulți ani fiind neștiuți, s-au descoperit prin înger cinstitele lor moaște, în ziua de 2 august. Iar acum moaștele se află în locașul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, la locul ce se zice al lui Viglentie.

Tot în această zi, pomenirea târnosirii dumnezeieștii biserici a Sfântului Măritului Apostol și Evanghelist Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu, aproape de sfânta biserică cea mare.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Foca.

Tot în această zi, pomenirea binecredinciosului împărat Iustinian, în biserica Sfinții Apostoli.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treia, pomenirea Preacuvioșilor Părinților noștri: Dalmat, Faust și Isaachie.

Sfântul Dalmat a fost ostaș în zilele împăratului Teodosie cel Mare, trăind în dreapta credință. Apoi lăsându-și femeia și copiii, pentru Dumnezeu, a luat cu sine numai pe fiul său Faust și s-a dus la Preacuviosul Isaachie să se călugărească. Însă acest minunat Isaachie locuia în pustiu și în liniște, din copilărie lucrând tot felul de fapte bune; pentru aceea și cuvântul lui era împodobit cu podoaba vieții sale. Acesta, când mergea împăratul Valent arianul cu război asupra sciților, a mers la dânsul și i-a zis: «Deschide, împărate, bisericile ortodocșilor și vei izbândi la război». Dar împăratul nu l-a ascultat, ci, pornindu-se cu mânie, i-a zis: «Când mă voi întoarce, te voi chinui pentru cuvântul acesta. Iar preacuviosul i-a răspuns: «De te vei întoarce tu, nu a grăit Dumnezeu cu mine; dar vei fi lovit la război și vei fugi din fața vrăjmașilor tăi și de viu te vei topi în foc». Ceea ce s-a și întâmplat. Căci Valent ascunzându-se într-o șură de paie, acolo i s-a dat foc și a ars.

Iar preacuviosul Isaachie având a părăsi cele pământești, a făcut egumen al mânăstirii pe preacuviosul Dalmat, fiind atunci patriarh al Constantinopolului Sfântul Atic. Și strălucind Dalmat acesta mai înainte în pustnicie și rămânând fără mâncare patruzeci de zile, și fiind în uimire alte atâtea zile, s-a arătat vrednic și în fața împăraților și a sfatului și a părinților ce s-au adunat în Efes, la al III-lea Sinod ecumenic, și a fost făcut arhimandrit. Și adormind în Hristos, a fost îngropat în mânăstirea lui.

Sfinții Cuvioși Isaachie și Faust; Sfânta Cuvioasă Teoctita (sinax. grec)

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Ștefan, papă al Romei.

Acest sfânt a trăit pe vremea ipaților Valerian și Galiin, în cetatea Romei. Și fiind ascuns din pricina prigoanei ce bântuia atunci, învăța pe cei ce mergeau la dânsul credința în Hristos și-i boteza, făcând pe mulți preoți și diaconi și citeți. Dintre aceștia unii, fiind prinși și mărturisind slobod pe Hristos, au luat cununa muceniciei. Pentru acestea Fericitul Ștefan s-a vădit pe sine, și fiind adus la capiștea lui Aris, a clătinat-o cu rugăciunea sa și o parte din ea a căzut. Atunci fugind ostașii, el a mers la mormântul Muceniței Lucia, și acolo săvârșea jertfa cea fără de sânge. Acolo i s-a tăiat capul de către ostașii ce-l căutau.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru și Mărturisitorului Ioan, egumenul Mânăstirii Patalariei.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Salomeea mironosița, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a patra, pomenirea Sfinților șapte Tineri din Efes: Maximilian, Exacustodian, Iamvlih, Martinian, Dionisie, Ioan și Constantin.

Acești Sfinți șapte Tineri au trăit pe vremea lui Deciu împăratul, și erau fii ai mai-marilor cetății, toți crezând în Hristos. Și auzind Deciu aceasta, a poruncit să-i aducă înaintea lui și mult i-a silit pe ei ca să jertfească idolilor. Văzând că nu se supun, s-a dus în altă cetate ca să-și facă treburile, urmând ca, după ce se va întoarce, să dea asupra lor hotărâre. Iar acești Sfinți Tineri, luând aur și argint pentru hrana lor, au ieșit din cetate și au intrat în peștera ce se află în muntele Ohlon, unde au petrecut zile multe rugându-se lui Dumnezeu; iar Iamvlih, cel mai tânăr, mergea în cetate și le cumpăra hrană.

Odată mergând el, a văzut pe Deciu intrând în cetate și, întorcându-se în peșteră, a spus fraților săi. Și așa rugându-se ei lui Dumnezeu,

au adormit cu oarecare străină și minunată adormire. împăratul făcând cercetare despre ei, și chemând pe părinții lor, i-a întrebat despre ei. Și spunându-i-se că ei se află în muntele Ohlon, Deciu, socotind că ei sunt vii, a trimis de au pus pietre în gura peșterii aceleia. Aceasta s-a făcut prin pronia Iubitorului de oameni Dumnezeu. Apoi împăratul Deciu murind, mulți alți împărați după dânsul s-au schimbat până la împăratul Teodosie cel Mic. Atunci scornindu-se un eres cum că nu este înviere, iar împăratul îngrijorat fiind de aceasta și Dumnezeu binevoind a descoperi tuturor că este învierea morților, a deschis peștera și a înviat pe acești șapte tineri din morți, de la a căror adormire și până la înviere trecuseră trei sute șaptezeci și doi de ani. Și șezând toți împreună, li se părea că abia seara se culcaseră. Apoi au trimis pe Iamvlih în cetate pentru trebuință, cu aur și cu argint. Iar el mergând spre cetate a văzut chipul cinstitei Cruci pe zid pus, și se mira întru sine, și intrând în cetate auzea pe mulți grăind numele lui Hristos și gândea întru sine: «Au nu este acesta Efesul?» Și scoțând banul cel de argint a început a cumpăra pâine; iar cei ce vindeau au vestit antipatului că era banul celor mai vechi împărați, cu semnul lui Deciu pe el. Pentru aceasta fiind mult cercetat, a spus de frații săi cei din peșteră.

Și s-a dus episcopul cu antipatul la peșteră, și au aflat mai întâi în gura peșterii un sicriaș de aramă cu două tăblițe de plumb, pe care era scris felul chinuirii sfinților. Apoi intrând în peșteră au aflat pe sfinți șezând, și au slăvit

Sfinții șapte tineri din Efes

pe Dumnezeu. Arătarea acestora a fost în ziua a patra a lunii august.

Și trimițând înștiințare la Constantinopol către împăratul Teodosie, cu bucurie a venit împăratul la Efes, și intrând în peșteră, unde erau sfinții, s-a închinat lor până la pământ, și sărutând grumajii lor, slăvea pe Iubitorul de oameni Dumnezeu. Iar cei șapte tineri învățând pe împăratul credința lui Dumnezeu, și-au dat sfintele lor suflete în mâinile lui Dumnezeu, în ziua a douăzeci și doua a lunii octombrie.

Iar cine va voi să știe istoria despre acești șapte tineri mai pe larg, să citească viața lor în Mineiul cel mare, adică în viețile sfinților din luna aceasta august, în ziua a patra.

Tot în această zi, pomenirea aducerii moaștelor Preacuvioasei Maicii noastre și Muceniței Evdochia.

Această Sfântă Muceniță Evdochia era romană creștină din partea răsăritului, și fiind robită de perși, a fost dusă în țara lor. Acolo ea, fiind înțeleaptă și învățată din dumnezeiasca Scriptură, învăța pe toți robii, iar femeile perșilor aflând de la robi despre ea o iubeau, și a întors pe multe la cunoștința lui Dumnezeu. Pentru aceea fiind pârâtă, a fost în multe feluri și în multe rânduri groaznic chinuită. Iar cea din urmă dată dacă au văzut-o mai mult moartă și fără grai, i-au tăiat capul,

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Tatuil, care spânzurat s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului noul Mucenic și întocmai cu Apostolii Cosma, care a mărturisit în Albania la anul 1778 și care prin sugrumare s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În aceasta luna, în ziua a cincea, Înainteprăznuirea Schimbării la Față a Domnului, și pomenirea Sfântului Mucenic Evsignie.

Acest sfânt era cu neamul antiohian și a fost ostaș pe vremea lui Constantin Clor, tatăl Sfântului și Marelui Constantin, și și-a purtat

slujba până în zilele lui Iulian Apostatul. Fiind de 110 ani, a fost adus înaintea lui Iulian la cercetare, să mustrându-l pe împărat că și-a călcat credința părintească, și a adus cinstire la idoli și aducându-i aminte de bunătățile Marelui Constantin, și cum că prin dumnezeiască arătare a fost adus la credința în Hristos. Însă Iulian bătându-și joc de el, a poruncit să i se taie capul, și așa a plinit mucenicia în Hristos.

Tot în această zi, pomenirea sfinților doi Mucenici Catidie și Catidian, care au fost uciși cu pietre.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Nona, maica Sfântului Grigorie cuvântătorul de Dumnezeu, care cu pace s-a săvârșit.

Sfântul Evsignie; Sfânta Nona

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Solev egipteanul, care s-a săvârșit împroșcat de săgeți.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Favie, episcopul Romei, care de sabie s-a săvârșit.

SINAXAR

Tot întru această lună, în ziua a cincea, se face pomenirea Preacuviosului Părintele nostru Ioan de la Neamț-Hozevitul.

Acest prea ales vas al lui Dumnezeu a văzut lumina zilei în pământul binecuvântat al Moldovei la 23 iulie 1913, în satul Crăiniceni, comuna Horodiștea, județul Dorohoi, din binecredincioșii părinți Maxim și Ecaterina, lucrători ai gliei străbune, plini de credință, cu viață curată și temători de Dumnezeu, primind la botez numele de Ilie.

După moartea timpurie a mamei sale, petrecută la numai șase luni de la naștere și apoi moartea tatălui său, căzut erou pe front, în războiul din 1917-1918 pentru întregirea neamului și pentru apărarea patriei, pruncul a fost luat în grija bunicii sale.

Bunica lui, Maria, văduvă de mai mulți ani, renunță la dorința sa mai veche de a intra în rândul monahiilor și se dedică creșterii și educării nepotului. Ea l-a deprins cu rugăciunea către Dumnezeu.

Tatăl orfanilor, i-a imprimat adevărata evlavie creștină, i-a insuflat dragostea de cele sfinte și respectul față de oameni.

Pe când avea numai 11 ani, pierde și dragostea bunicii sale Maria, care trece la cele veșnice. Ea a rămas în memoria lui chip sfânt, pe care nu a uitat-o niciodată. Aceasta se vede în duioasa poezie „Dorul Bunicii", în care face analogie cu pilda unor sfinte femei, precum: Antuza, Macrina sau Nona. În aceste versuri, se poate vedea rolul bunicii în formarea religioasă și morală a Sfântului.

Cuviosul Ioan a urmat școala primară în satul natal, după care a absolvit gimnaziul „Mihail Kogălniceanu" din Lipcani (jud. Hotin) trecând bacalaureatul în 1932, cu rezultate foarte bune. În timpul școlii nu i-au lipsit cartea de căpătâi Sfânta Scriptură, Viețile Sfinților și alte cărți de zidire sufletească.

La vârsta de 20 de ani, simțind chemarea dumnezeiască și ca urmare a formării sale duhovnicești își îndreaptă pașii spre mânăstirea Neamț, în ziua praznicului de la 15 august, închinat Adormirii Maicii Domnului. Dumnezeu a rânduit ca cererea sa de închinoviere în mânăstire să fie primită de starețul de atunci, viitorul Patriarh al României, Nicodim.

L-a atras spre această viață, cum singur mărturisește mai târziu, „frumusețea slujbelor, mai ales cele de noapte, blândețea călugărilor, iscusința duhovnicilor, liniștea munților și darul Sfântului Duh". Descoperă acum scrierile Sfinților Părinți și alte scrieri sfinte pe care le citește cu multă stăruință. Aici, la Neamț, a primit chipul îngeresc al călugăriei la data de 8 aprilie 1936, în miercurea Sfintelor Patimi, fiind tuns în monahism de către starețul Vasile Moglan, viitor episcop.

Citirea Patericului trezește în el o dorință mai veche, de a ajunge la Locurile Sfinte. În anul 1936, după post și rugăciune, mărturisindu-se și împărtășindu-se, a plecat spre Țara Sfântă. Cu evlavie calcă pe urmele Mântuitorului, închinându-se la Sfintele Locuri din Ierusalim, Betleem, Hebron și altele, după care cuviosul Ioan viețuiește mai întâi într-o peșteră din pustia Iordanului.

După doi ani de pustnicie, se închinoviază la mănăstirea Sfântul Sava, străveche și vestită așezare monahală ortodoxă, unde se nevoiește opt ani. Având oarecare cunoștințe medicale, se îngrijește de bolnavi, fiind socotit „doctorul mănăstirii", îndeplinind și alte ascultări. Cerceta biblioteca mănăstirii, traducând în românește lucrări care i se păreau pagini folositoare și ziditoare de suflet. Iubea și se nevoia în priveghieri de toată noaptea, fiind cunoscut și apreciat pentru viața sa aspră de post și rugăciune, de pază a gândurilor.

În anul 1945, este prohirisit schimnic de către Patriarhul Ierusalimului. Numit apoi egumen la Schitul românesc cu hramul Sfântul Ioan Botezătorul, din Valea Iordanului, a fost hirotonit preot în anul 1947, în Biserica Sfântului Mormânt. A slujit cu multă evlavie, ca egumen, la acest schit, până în anul 1952, înzestrând așezământul cu multe chilii pentru viețuitorii schitului și pentru pelerini. Mulți dreptcredincioși români sau de alt neam, poposind la schitul de la Iordan, se spovedeau și căutau cuvânt de alinare duhovnicească la Sfântul Cuvios Ioan de la Neamț-Hozevitul.

Lângă Iordan a rodit deplin talentul poetic al Sfântului, fiind inspirat de frumusețea firii înconjurătoare, poeziile sale fiind în același timp rugăciune și cântare duhovnicească.

Din dorința după o viață mai aspră și căutând calea desăvârșirii, se închinoviază în mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul, situată pe râul Cherit, locuri unde se nevoise și Sfântul Proroc Ilie, în vremea prigonirii sale. Cuviosul Ioan a petrecut ultimii ani ai vieții sale în cea mai severă schimnicie, găsindu-și adăpost în peștera „Sfânta Ana", care se află nu departe de mănăstire. Petrecea aici în post și rugăciune, răbdând frigul, foamea și setea, arșița și lipsurile de tot felul și multe ispite. Mânca o singură dată pe zi și se mulțumea cu 3-4 ore de somn. Săvârșea pravila călugărească în paraclisul peșterii, iar în sâmbăta și duminica se întorcea la mănăstire.

În scrierile sale, din acest timp, Sf. Ioan arată frumusețea naturii, a florilor și a păsărilor, arătând mireasma sfinților sihaștri, care, venind de-a rândul, și-au dobândit aici desăvârșirea. În sufletul său vibra armonia întregii creații a lui Dumnezeu, se restaura pacea edenică între el și celelalte făpturi. Așa se explică faptul că la moartea sa mulțime de păsări s-au adunat în jurul peșterii, arătând prin aceasta legătura sfântului cu natura înconjurătoare.

Cu darul lui Dumnezeu și-a cunoscut mai dinainte sfârșitul vieții pământești, însemnându-l pe peretele peșterii în care și-a petrecut ultimele zile. Și-a dat sufletul în mâinile Domnului la 5 august 1960, cu seninătate și cu mâna dreaptă binecuvântând. Trupul său a fost prohodit după cuviință și a fost așezat în peștera „mormintelor", în locul în care dinainte și-l pregătise, fiind regretat de toți cei ce-l cunoscuseră.

Plecarea lui, prea timpurie, a lăsat adânci regrete și dureri sufletești, neîmplinite în rândul monahilor români din Țara Sfântă. Împlinise 47 de ani, dintre care 24 îi petrecuse în post și nevoință la Locurile Sfinte.

După 20 de ani de la trecerea sa la Domnul, mormântul său a fost deschis în vederea așezării osemintelor în gropnița de oseste. Spre uimirea celor prezenți s-a constatat că trupul nu fusese atins de putreziciune și răspândea o

Sfântul Cuviosul Ioan de la Neamț-Hozevitul

bună mireasmă. Starețul mânăstirii, Arhimandritul Amfilohie, spunea: „Parcă l-am fi pus în mormânt de câteva ceasuri, ba nici ceasuri, ci chiar acum".

La cererea obștii, Patriarhul Benedict al Ierusalimului, a îngăduit strămutarea moaștelor Cuviosului Ioan de la Neamț în biserica Sf. Gheorghe Hozevitul, fiind așezate într-o raclă de abanos și sticlă și depuse lângă moaștele sfinților Ioan Hozevitul și Gheorghe hozevitul, organizatorii și conducătorii acelei lavre monahale.

Datorită vieții sale desăvârșite, prin cuvânt și faptă, Sfântul Ioan este cinstit de mulțimea credincioșilor și de călugării care vin și se ating cu evlavie de sfintele lui moaște, cerând ca el să mijlocească, prin rugăciunile sale, la Dumnezeu pentru a dobândi tămăduire sufletească și trupească.

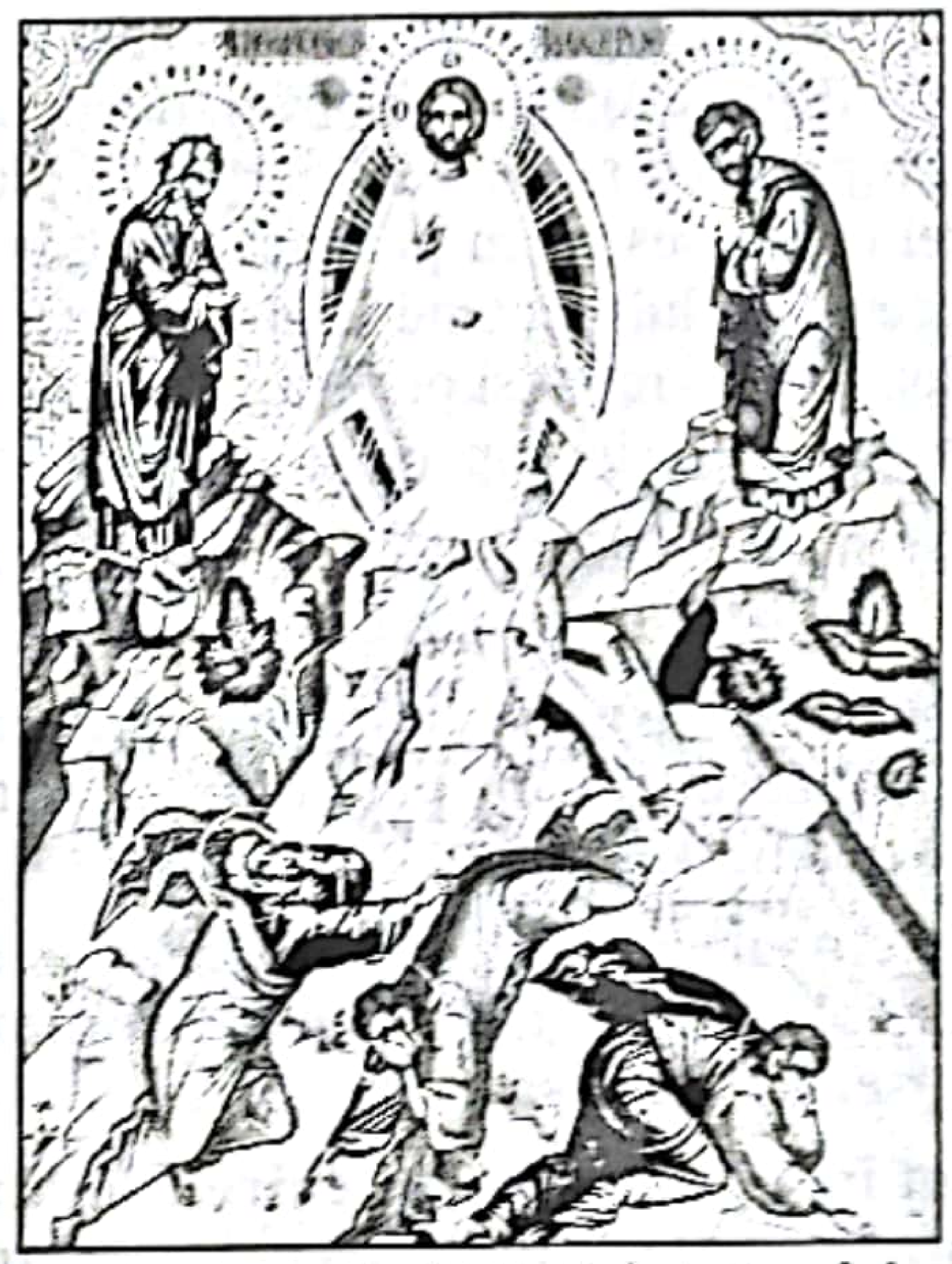
Pentru rugăciunile Sfântului Cuvios Ioan, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șasea, Schimbarea la Față a Domnului Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Sfânta lui Dumnezeu Biserică prăznuiește cu bucurie în ziua a șasea din luna august, pomenirea dumnezeieștii Schimbări la față a Domnului Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Iar istoria ei este așa: De vreme ce Hristos multă vorbă cu ucenicii a avut despre moarte și despre patima Sa și despre junghierea ucenicilor Săi, și că răutățile erau în viața aceasta gata, iar bunătățile în nădejde, vrând să le adevereze și chipul acelora și să le arate care este slava cu care avea să vină, i-a suit într-un munte înalt, și s-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele, și hainele lui au fost albe ca lumina. Și s-au arătat lor Moise și Ilie vorbind cu Dânsul. Și a luat din ceilalți numai pe acești trei; pe Petru, care iubea foarte pe Domnul, pe Ioan căci era foarte iubit de Dânsul și pe Iacov căci putea să bea paharul pe care l-a băut și Însuși Domnul. Și a adus de față pe Moise și pe Ilie, îndreptând relele bănuieli ce se făceau de mulți despre Dânsul: căci unii ziceau că este Ilie, iar alții Ieremia. Pentru aceasta a adus de față pe acești trei ucenici ca ei să cunoască din aceasta osebirea slugii

Schimbarea la Față a Mântuitorului

de Stăpân, și ca să știe că El este Cel ce are toată stăpânirea și asupra vieții și asupra morții. A Căruia este slava și puterea în veci. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaptea, pomenirea Preacuviosului Mucenic Dometie persul împreună și cu doi ucenici ai săi.

Acest sfânt a trăit pe vremea împăratului Constantin și era pers de neam. Fiind învățat credința lui Hristos de un oarecare Agar, a părăsit păgânătatea; și se duse la cetatea Nisibi, ce se află la hotarele romanilor și ale perșilor. Și intrând în mânăstire, a primit sfântul Botez și a îmbrăcat cinul călugăresc, arătând tot felul de sârguință și nevoință. Dar fiindcă din bântuirea vicleanului diavol a fost zavistuit de către călugării din mânăstire, a fugit de acolo și s-a dus la Mânăstirea Sfinților Mucenici Serghie și Vach în cetatea numită a lui Teodosie. Acolo a urmat vieții și petrecerii arhimandritului Urvil, care l-a hirotonit diacon. Și vrând arhimandritul Urvil să-l hirotonească și preot, Sfântul Dometie s-a dus de acolo, și suindu-se într-un munte, a suferit zăduful și frigul și pati-

mile. Apoi intrând într-o peșteră făcută cu meșteșug și rămânând acolo puțină vreme, primea pe cei ce veneau la el, și prin multele minuni făcute în numele lui Hristos întorcea pe necredincioșii elini de la rătăcirea idolească la credința în Hristos. Ajungând împărat Iulian Apostatul, a poruncit să fie ucis sfântul cu pietre. Iar cei ce merseseră cu porunca, aflându-l cu doi ucenici ai lui, cântând lauda de la al treilea Ceas, au îngropat și pe fericitul Dometie și pe cei doi ucenici, acoperindu-i cu pietre.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Or, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuvioșilor zece mii de pustnici Tibei, care cu pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuvioasei Potamia, făcătoarea de minuni, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Narcis, patriarhul Ierusalimului, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Asterie Singliticul, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sozont cel din Nicomidia, care în foc fiind băgat și sănătos ieșind, cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Iperehie care cu pace s-a săvârșit.

Sfinții Cuvioși: Dometie, Asterie, Nicanor și Teodosie cel Nou

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Teodosie, doctorul cel nou, care a viețuit la anul 862 și care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Dometie, făcătorul de minuni, care a sihăstrit în hotarele Mânăstirii Filoteului și cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Nicanor, făcătorul de minuni, care a strălucit în muntele lui Calistrat și care cu pace s-a săvârșit.

SINAXAR

Tot în această ziea facem și pomenirea Preacuvioasei Maicii noastre TEODORA DE LA SIHLA, care a sihăstrit mulți ani, la sfârșitul secolului al XVII-lea, într-o peșteră din preajma Schitului Sihla-Neamț.

Stihuri:

În această zi Sfânta Teodora s-a mutat
La cerescul împărat;
Astăzi, Teodora Cuvioasa
Și-a mutat la ceruri casa.

Această floare duhovnicească de mare preț și mireasă a lui Hristos, pe care a odrăslit-o pământul binecuvântat al Moldovei, s-a născut pe la jumătatea secolului al XVII-lea, în satul Vânători-Neamț, din binecredincioși părinți și iubitori de Dumnezeu. Fericita Teodora, ajungând la vârsta rânduită, a fost căsătorită de către părinți împotriva voinței ei, cu un tânăr evlavios din Ismail. Dar, neavând ei copii, iar sufletul Teodorei mereu arzând de dorința unei vieți cu totul curate, închinate numai lui Dumnezeu, la aceasta îndemnând-o și duhovnicul ei, precum și firea ei singuratică, a îmbrățișat cinul monahal la Schitul Vărzărești–Focșani, iar soțul ei s-a călugărit în Schitul Poiana Mărului, sub numele de Eleodor. Așa a binevoit Dumnezeu să-i povățuiască pe amândoi pe calea sfințeniei și a mântuirii.

Și se nevoiau maicile cu mare râvnă pentru Hristos, însă, Cuvioasa Teodora, întărită de harul Duhului Sfânt, întrecea pe toate celelalte surori în rugăciune, în smerenie și în sfânta nevoință duhovnicească.

Năvălind turcii în părțile Buzăului, au dat foc Schitului Vărzărești. Cuvioasa Teodora s-a retras în munți, împreună cu stareța ei, schi-

monahia Paisia, unde se nevoiau singure în asceză și bucurie de Dumnezeu, răbdând multe ispite de la diavoli, foame, frig și tot felul de încercări. După adormirea maicii sale duhovnicești, Cuvioasa Teodora având o descoperire dumnezeiască, a părăsit munții Buzăului, întorcându-se în părțile Neamțului, în pădurile neumblate din jurul Schitului Sihăstria, de unde, cu binecuvântarea duhovnicului ei Pavel, s-a retras în pustie, în părțile Schitului Sihla.

Așa a ajuns fericita Teodora viețuitoare la Schitul Sihla, unde un sihastru milostiv i-a oferit chilia sa drept adăpost, nu departe de schit și de peștera care îi poartă numele până astăzi. Și s-a nevoit acolo Cuvioasa bărbătește vreme de mulți ani, în post și rugăciuni toată noaptea, în lacrimi și mii de metanii, uitată de lume, îndurând multe ispite și năluciri de la diavoli, foame, lipsă, gânduri și mai ales frigul aspru al iernii. Iar cuviosul Pavel din Sihăstria, duhovnicul ei, o cerceta din când în când, o mărturisea, o îmbărbăta, o împărtășea cu Sfintele Taine și îi ducea cele de trebuință.

După un timp a răposat duhovnicul Pavel iar Cuvioasa Teodora a rămas cu totul singură, căci nimeni nu știa locul și aspra ei nevoință. I se rupseseră și hainele, iar în loc de hrană mânca măcriș, fructe de pădure și alune. În această școală a liniștii și a rugăciunii a dobândit Cuvioasa darul rugăciunii de foc, care se lucrează în inimă, darul lacrimilor, al răbdării și al negrăitei iubiri de Dumnezeu. Acum nu se mai chinuia de frig, nici de foame, nici diavoli nu o mai puteau birui, căci dobândise darul facerii de minuni și era ca un diamant strălucitor în munții Sihlei, uitată de oameni, dar umbrită de darul Duhului Sfânt. Din timp în timp, păsările cerului îi aduceau în ciocurile lor, prin voia Domnului, fărâmituri de pâine de la trapeza Schitului Sihăstria, iar apă bea din scobitura unei stânci din apropiere, așa cum se vede până astăzi.

Ajungând sfânta Teodora aproape de sfârșitul vieții ei pământești, se ruga cu lacrimi lui Dumnezeu săi rânduiască un preot ca s-o învrednicească de Preasfintele Taine înainte de obștescul sfârșit. Cu rânduială de sus, a observat egumenul Sihăstriei cum duceau păsările fărâmituri în pustie și a trimis doi frați să vadă unde anume se duc. Călăuziți de mâna lui Dumnezeu, frații au ajuns noaptea aproape de peștera Sfintei Teodora și au văzut-o cum se ruga, înconjurată de văpaie de foc ceresc. Atunci, înfricoșându-se, au strigat, iar Cuvioasa i-a chemat pe nume, le-a cerut o haină să se acopere și le-a poruncit să aducă un duhovnic, care să o împărtășească cu Cinstitul și Preasfântul Trup și Sânge al Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Dimineața, frații au adus la peșteră pe ieromonahul Antonie și pe ierodiaconul Lavrentie, cu Sfintele Taine și după ce Fericita Teodora și-a făcut cuvenita spovedanie, a primit Dumnezeieștile Taine și, mulțumind Părintelui Ceresc pentru toate, și-a încredințat sufletul în mâinile Domnului. A fost înmormântată în peștera în care a viețuit. Și a rămas trupul Sfintei Teodora tăinuit acolo până după 1830, când Domnitorul moldovean Mihail Sturza, care a reînnoit Schitul Sihla, a așezat moaștele ei în raclă de preț și le-a depus în biserica schitului spre cinstire. După ce Domnitorul a zidit biserică la moșia sa din satul Miclăușeni (Iași), a strămutat sfintele moaște în această ctitorie.

În anul 1852 sfintele sale moaște au fost duse la mănăstirea Pecersca din Kiev și așezate în raclă de mult preț, pe care scrie: „Sfânta Teodora din Carpați".

Viața Sfintei Cuvioase Teodora de la Sihla și faptele ei, prin care a bineplăcut lui Dumnezeu, o așază în ceata sfinților din cer ca pe o aleasă nevoitoare, pe care a rodit-o Biserica și neamul nostru.

Sfânta Cuvioasă Teodora de la Sihla

Cu ale cărei rugăciuni, Doamne Iisus Hristoase, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi toți, țara și poporul cel binecredincios. Amin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a opta, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Emilian Mărturisitorul, episcopul Cizicului.

Acest sfânt suferind multe chinuri și amare izgoniri, pentru sfintele și cinstitele icoane, de la sălbăticitul și păgânul Leon, și primind cununa mărturisirii, a răposat în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Miron, făcătorul de minuni, episcopul Cretei.

Acest sfânt a fost născut în Avrachi, cetate din Creta, aproape de Cnoson, împodobindu-se cu dumnezeiasca și dreapta credință. La începutul vieții lui, luându-și femeie, era plugar și ajuta pe săraci din roadele ce i se făceau; și cu cât da mai mult, cu atât mai mult i se înmulțeau roadele. Iar milostenia la el era peste firea omenească; se spune că a prins la aria lui 12 oameni, care își umpluseră sacii cu grâu, și se chinuiau să-i ridice pe umeri neîndurându-se să deșerte din saci. Iar el în loc să le facă certare, se străduia cu dânșii ca să-i ajute, ridicând cu mâna lui sacul fiecăruia și punându-i-l pe umeri, le-a poruncit să nu spună nimănui nimic.

A fost hirotonit preot în sfânta lui Dumnezeu Biserică; iar dacă a încetat prigoana, a fost făcut arhiereu al Cretei, unde a făcut multe minuni. Și săvârșindu-și rămășița vieții cu cuviință și cu plăcere dumnezeiască, și prăznuind luminat praznicele mucenicilor, la vârsta de 100 de ani către Domnul s-a mutat.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Teodor, egumenul de la Oronon.

Acest sfânt părinte din mică vârstă ridicând asupra sa Crucea Domnului, a sălășluit prin peșteri și prin munți și prin văi. Drept aceea aducându-se către Domnul ca un mir scump și ca o tămâie bine primită, cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Elefterie și Leonid, și a Sfinților prunci, care prin foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților zece pustnici din Egipt, care cu pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților doi Mucenici din Tir, care s-au săvârșit fiind târâți pe pământ.

Tot în acesta zi, pomenirea Sfântului Mucenic Stirachie, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea înnoirii bisericilor Sfinților Apostoli Petru și Pavel la înconjurarea cea cu zid a sfântului Apostol și Evanghelist Ioan cuvântătorul de Dumnezeu, înlăuntrul cinstitului locaș, al Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei, întru ale lui Marnachie și cuviosului Carsian. Și aducerea aminte de întunecarea soarelui, de la ceasul al șaselea până la al nouălea, când s-au văzut și stele, la anul de la zidirea lumii 6399, având soarele cincisprezece cercuri și luna asemenea, Indictionul al nouălea, pe vremea împărăției binecinstiților și de Hristos iubitorilor împărați Leon înțeleptul și Alexandru, fratele său.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului nou Mucenic Anastasie bulgarul, care a mărturisit în Tesalonic, la anul 1794 și, suferind chinurile, s-a săvârșit.

Sf. Emilian Mărturisitorul; Sf. Nou Mc. Triandafil; Sfântul Ierarh Miron episcopul Cretei

Tot în aceasta zi, pomenirea Sfântului nou Mucenic Triandafil Zagoreul, care a mărturisit în Constantinopol la anul o 1680.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a noua, pomenirea Sfântului Apostol Matia.

Acesta a fost unul din cei 70, care s-a numărat cu numărul celor 12 Sfinți Apostoli, în locul lui Iuda Iscarioteanul. El a propovăduit Evanghelia în Etiopia cea din afară, și fiind chinuit acolo în diferite chipuri, și-a dat sufletul la Dumnezeu.

Sfântul Apostol Matia

Tot în această zi, pomenirea Sfinților zece Mucenici, care au mărturisit pentru sfânta icoană a Mântuitorului și Dumnezeului nostru Iisus Hristos, cea din poarta de aramă, și anume: Iulian, Marchian, Ioan, Iacov, Alexie, Dimitrie, Fotie, Petru, Leontie și Maria Patrichia.

Acești sfinți au trăit în zilele sălbăticitului Leon, care nu suferea sfintele icoane și le ardea. Pentru aceea s-a apucat el să pogoare și cinstita icoană a Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care se afla la poarta de aramă. Și au făcut scări și au pus lemne lungi, și s-au suit pe scări, vrând să o pogoare.

Atunci vitejii aceștia apucând de scară și trăgând-o la dânșii, au surpat cu capul în jos pe cel urcat pe ea de l-au dat morții, și au anatematizat și au blestemat pe împărat. Împăratul dacă a aflat de aceasta, s-a umplut de mânie și a poruncit să se taie capetele tuturor celor ce s-au aflat de față acolo, al căror număr numai Domnul îl știe, fiindcă era mulțime multă de popor. Iar pe acești nouă Sfinți Mucenici bătându-i cu toiege îi băgă în temniță, poruncind să le dea pe fiecare zi câte cinci sute de lovituri. Și așa au răbdat cu bărbăție fericiții opt luni. Și dacă a văzut tiranul că li se sfârșea viața, a poruncit să fie mai întâi chinuiți și să li se taie capetele lor și Sfintei Maria Patrichia, și să fie aruncați în mare.

Tot în această zi, pomenirea pătimirii Sfântului Mucenic Antonin.

Acest sfânt era din Alexandria și, fiind prins de ighemon, a fost spânzurat și sfâșiat și apoi fiind aruncat în cuptor cu foc, și-a dat sufletul la Dumnezeu, împodobindu-se cu cunună mucenicească.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Psoe, care, făcând rugăciune, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea aflării icoanei celei nefăcute de mână de om și cinstite din Camoliane, a cărei povestire s-a scris de cel între sfinți Părintele nostru Grigorie, episcopul Nisei.

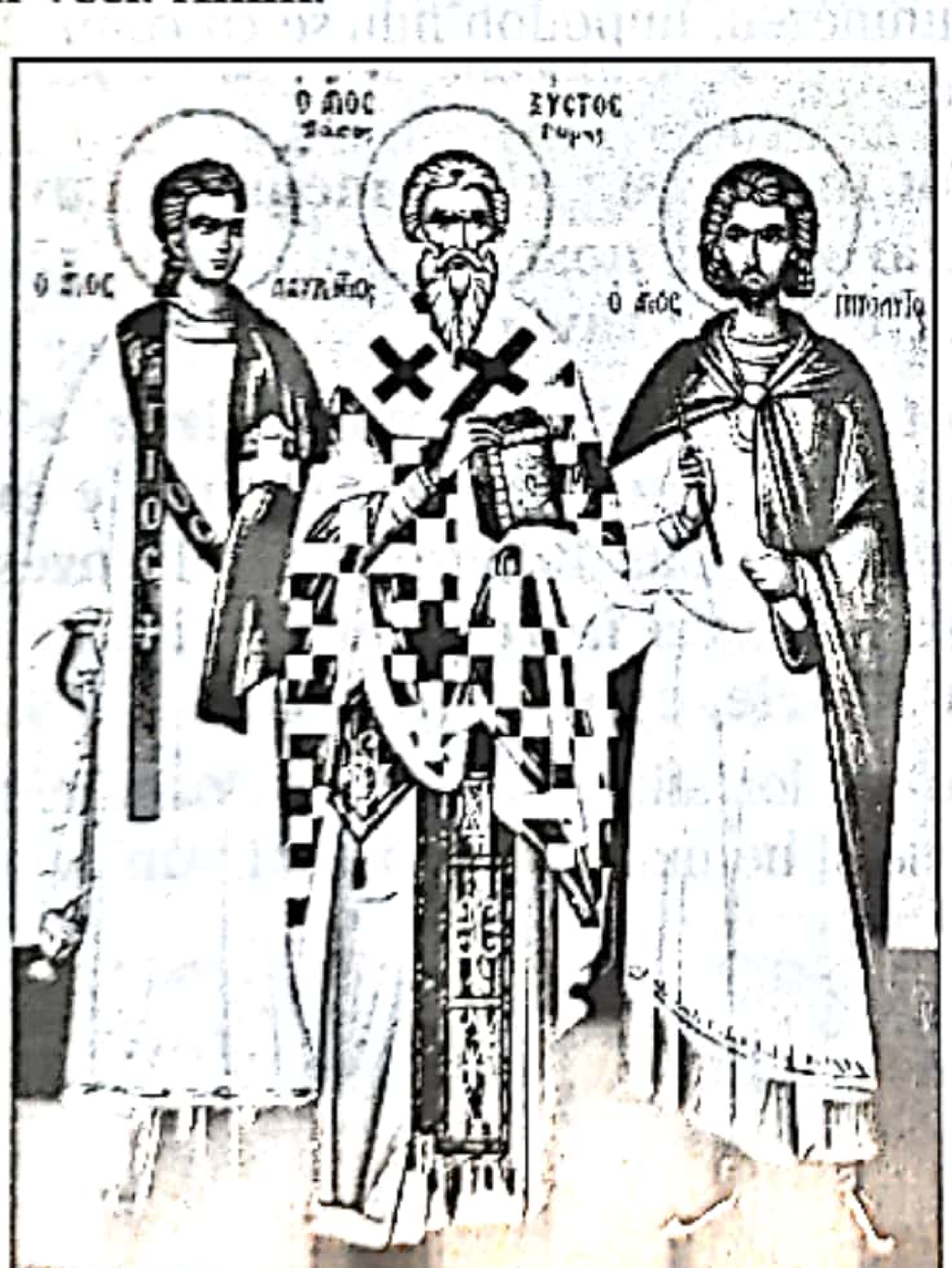
Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a zecea, pomenirea Sfinților Mucenici; Lavrentie arhidiaconul, Xist și Ipolit.

Acești sfinți au trăit în zilele împăratului Deciu. Sfântul Xist era de la Atena, unde învățase filosofia și mergând la Roma a fost hirotonit episcop după ce a mărturisit Sfântul Ștefan. Și pornindu-se atunci prigoană asupra creștinilor, a poruncit Sfântul Xist lui Lavrentie, arhidiaconului său, să chivernisească vasele bisericii. Iar el, văzându-le, le-a împărțit la săraci. După aceea întorcându-se Deciu din Persia,

a fost adus către dânsul Sfântul Xist episcopul, și neplecându-se a se lepăda de Hristos, ci mărturisindu-L cu îndrăzneală Dumnezeu adevărat și atotziditor, i s-a tăiat capul. Fiind adus și arhidiaconul Lavrentie și cerându-i-se sfintele odoare, el luând pe săracii și pe șchiopii cărora le împărțise banii, i-a încărcat în căruțe și i-a dus la împărat. Văzându-i împăratul și pornindu-se cu mânie, a poruncit să-l bată și să-l bage în temniță. Acolo sfântul tămăduia pe toți cei ce mergeau la dânsul. Văzând aceasta, Calinic tribunul a crezut în Hristos și s-a botezat. După aceea iarăși a fost adus Sfântul Lavrentie la împăratul și neplecându-se a jertfi idolilor, l-au întins pe un grătar ce ardea pe foc, pe care sfântul, dând mulțumire lui Dumnezeu, și-a dat sufletul. Și a fost îngropat, precum se cuvenea, de Ipolit. Auzind aceasta împăratul a poruncit să fie bătut cu bețe de fier noduroase și legat de cai sălbatici, de care fiind târât, și-a dat sufletul lui Dumnezeu, a Căruia este slava în veci. Amin.

Sfântul Lavrentie arhidiaconul; Sfântul Ier. Xist, papă al Romei; Sfântul Ipolit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Iron filosoful, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților șase Mucenici cei în vizie, care s-au săvârșit unii zdrobindu-li-se oasele, iar alții strujindu-li-se trupurile.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea Cuviosului și de Dumnezeu purtătorului Părintele nostru Nifon, arhiepiscopul Constantinopolului, care a pustnicit în sfânta Mânăstire Dionisiu din sfântul Munte Athos, în anii de la Hristos 1460.

Acest Sfânt Nifon s-a născut în Tesalonic din părinți binecredincioși și de bun neam: mama lui, Maria, era din această cetate, iar tatăl său, Daniel, se trăgea din Dalmația. Așezați în Tesalonic, părinții sfântului au avut trei copii: Dimitrie, Nicolae și Maria. După moartea tatălui, fiul cel mare, Dimitrie, a fost luat la curtea domnitorului Tesalonicului, iar cel de al II-lea, Nicolae, a fost dat la învățătura cărților sfinte, dovedind multă silință, încât la vârsta de 12 ani știa toată rânduiala slujbelor bisericești, se îndeletnicea cu citirea sfintelor cărți și dorea să-și adâncească cunoștințele. Pentru aceasta, curând, fără știrea dascălului și a maicii sale, a urmat pe un monah învățat, numit Iosif, cu care a ajuns la Epidar, unde a rămas alături de vestitul pustnic Antonie, care nu după multă vreme l-a tuns în călugărie, dându-i numele Nifon.

După moartea pustnicului Antonie, călugărul Nifon, plin fiind de râvna învățăturii și auzind că în cetatea Iarda este un dascăl foarte învățat, numit Zaharia, a ajuns ucenic al acestuia. Iar când, după luarea Constantinopolului de către turci la 1453, dascălul Zaharia a fost hirotonit episcop, călugărul Nifon s-a dus la Sfântul Munte Athos, așezându-se la început în Mânăstirea Pantelimon. Însă după o vreme s-a mutat în peștera Krughi, unde a pustnicit, desăvârșindu-se în învățăturile sfinte.

De acolo a fost chemat de întâistătătorul Lavrei celei mari a Sf. Atanasie ca dascăl. După multă vreme, cunoscând că în Mânăstirea Dionisiu, cu hramul Sfântului Înaintemergător și Botezător Ioan, se află mulți îmbunătățiți monahi, s-a mutat acolo, unde a îmbrăcat îngerescul chip al schimniciei și a fost hirotesit, după canoane, citeț și ipodiacon, iar apoi hirotonit ierodiacon și ieromonah. Nevoindu-se mai mult cu cele duhovnicești, cu priveghierile, cu rugăciunea și cu dragostea față de toți, Sf. Nifon a ajuns curând a fi în adevăr luminător nu nu-

mai al Mânăstirii Dionisiu ci și al întregului Sfânt Munte Athos, încât puterea înțelepciunii lui ajunsese vestită și în cetatea Tesalonicului.

De aceea, după moartea mitropolitului Partenie al Tesalonicului, soborul episcopilor și al clericilor aleseră ca mitropolit al Tesalonicului pe Sfântul Nifon, care cu toată împotrivirea lui a trebuit să primească. Aici Sfântul Nifon a propovăduit prin alese cuvinte dogmele Bisericii și îndemna pe cei bogați să ajute pe cei neputincioși și pe cei bolnavi, de care sfântul purta deosebită grijă, chiar dacă erau de altă lege, Vestea despre puterea cuvântului și despre faptele Sfântului Nifon s-a răspândit atât de repede și de departe, încât când, după doi ani, a murit patriarhul Constantinopolului, Sfântul Nifon a fost făcut patriarh al Constantinopolului și a toată lumea. Însă nu după multă vreme, la uneltirile unor clerici, Sfântul Nifon a fost izgonit de puterea împărătească din Patriarhie la Mânăstirea Sozopoli. Dar după doi ani a fost din nou urcat în scaunul de patriarh al Constantinopolului; însă după scurtă vreme, la uneltirile unora, împăratul a surghiunit pe Sfântul Nifon în cetatea Adrianopol, unde petrecea păzit de ostași.

Vestea despre Sfântul Nifon s-a răspândit până departe, încât, auzind cele despre sfântul, domnitorul Țării Românești, Radu cel Mare (1496–1508) dorind să-l vadă, a căpătat, aflându-se la Constantinopol pentru plata tributului, învoirea înaltei Porți să viziteze pe Sfântul Nifon la Adrianopol. Fiind în fața sfântului, domnitorul Radu cel Mare grăi: «Eu, Stăpâne Sfințite, doream foarte mult să mă învrednicesc a vedea fericita ta față. Slavă lui Dumnezeu că m-am învrednicit a dobândi aceasta astăzi; sunt mâhnit însă de ispitirile ce pătimești». Sfântul Nifon îi răspunse: «Preastrălucite Domn, prin multe necazuri ni se cade nouă să intrăm în împărăția cerurilor, căci zice Domnul că se cade să suferim primejdiile acestei vieți cu bucurie». Acestea și altele asemenea auzind domnitorul Radu cel Mare zise: «Mă rog Arhieriei tale să vii în Țara Românească să ne înveți pe noi, căci cu totul suntem lipsiți de duhovniceasca învățătură și de păstor învățător; acolo te vei odihni și toți te vor primi cu bucurie. Dă-mi cuvântul și voi mijloci la Poartă a ți se da voie». Și, sfântul învoindu-se, l-a luat domnitorul Radu cel Mare cu sine și l-a dus în Țara Românească, la anul 1504, unde toți l-au primit ca pe un Apostol al lui Dumnezeu. Atunci domnitorul Radu i-a zis:

«Te avem pe tine povățuitor și păstor al nostru, ca să ne povățuiești pe noi pe calea mântuirii, și să ai stăpânire asupra lucrurilor bisericești, și orice vei porunci, se va face». «Mă rog, răspunse Sf. Nifon, ca orice voi face spre îndreptare să primiți cu bucurie; iar însuți de vei greși, să primești duhovniceasca mea sfătuire, pentru că dacă poporul va vedea că domnul țării primește îndreptare de pocăință, și el cu înlesnire se va îndrepta; și, dimpotrivă, dacă domnul țării va călca legile și va defăima sfintele canoane, atunci se va face tuturor mare cădere».

Apoi preaînțeleptul Nifon a poruncit să se adune în sobor toți preoții, egumenii mânăstirilor și boierii divanului domnesc, cărora le-a vorbit îndemnându-i la faptele cele bune. Iar puterea cuvântului său și înțelepciunea sa cea mare atât au mișcat inimile celor de față încât toți au primit învățătura cu bucurie și au hotărât a-și îndrepta năravurile. După aceea Sfântul Nifon a hirotonit episcopi, cărora le-a dat toate rânduielile treptei lor de episcopi, sfătuindu-i să se îngrijească de turma lui Hristos.

În vremea aceea un boier din Moldova, rău nărăvit și făcând multe rele, a fugit din țara Moldovei în Țara Românească cu femeia și cu copiii săi. Aici, împrietenindu-se cu domnitorul Radu cel Mare, a voit să-și ia altă soție, pe sora domnitorului Radu cel Mare, care, cu toate că știa că acela este însurat, s-a învoit la aceasta, nesocotind legile părinților săi și canoanele Bisericii. Aflând una ca aceasta, din plângerea femeii dintâi a aceluia, Sfântul Nifon a chemat pe boierul moldovean și cu blândețe l-a sfătuit să lase femeia cea luată fără lege și să se întoarcă la soția sa cea după lege. Boierul moldovean a mers și s-a plâns domnitorului Radu cel Mare, căutând să-l întărâte a izgoni pe Sfântul din Țara Românească. Atunci Sfântul Nifon, netemându-se de amenințări, s-a dus la domnitor și, arătându-i scrisoarea femeii celei după lege a boierului moldovean, i-a deschis Legea dumnezeiască și i-a arătat că nu se cade să defaime cele rânduite de dumnezeieștile canoane. Dar domnitorul Radu cel Mare, lăsând la o parte evlavia ce arătase mai înainte, s-a pornit cu sălbăticie împotriva Sfântului Nifon, învinuindu-l că a călcat predaniile și rânduielile țării și poruncindu-i să plece din Țara Românească.

Atunci Sfântul Nifon a mers la biserică, unde a poruncit să se strângă tot poporul, pe care învățându-l îndestul, s-a îmbrăcat în veșmintele arhierești și a afurisit atât pe boierul moldovean cel fără de lege cât și pe cei ce îl ajutaseră la săvârșirea acelei fărădelegi. Apoi a proorocit câte aveau să se întâmple Țării Românești și cum au să moară de moartea cea rea și domnitorul Radu cel Mare și boierul moldovean, sfârșindu-se în fărădelegea lor. După aceea așezând veșmintele arhierești pe sfânta masă a ieșit din biserică.

Auzind acestea domnitorul Radu cel Mare a dat poruncă în tot orașul ca nimeni să nu socotească pe Sfântul Nifon ca arhiereu și nici să-i dea cinste și căutare; căci cel care-i va da pâine sau altceva, ori îl va primi în casa sa își va pierde viața, iar averea lui va trece pe seama domniei. Iar Sf. Nifon s-a dus la marginea unui sat, într-o căscioară mică, unde un fiu duhovnicesc al său, Neagoe, din familia Basarabeștilor, îl hrănea pe ascuns. Atunci voievodul Radu cel Mare, mustrat de cuget și temându-se a nu veni asupra lui vreun rău pentru această faptă, a mijlocit să fie adus Sfântul Nifon din nou la palatul domnesc, unde domnitorul și-a cerut iertare prin făgăduinți de multe daruri. Sfântul însă cunoscând vicleșugul domnitorului nu i-a dat iertare și a plecat de la el repetând aceeași proorocie ce rostise în biserică.

Plecând din Țara Românească, Sfântul Nifon s-a dus împreună cu doi ucenici ai săi, Macarie și Ioasaf, mai întâi în Macedonia, apoi în Pelotonia, și de acolo în Sfântul Munte Athos, la Mânăstirea Vatoped, unde a fost primit cu multă evlavie. Iar din Mânăstirea Vatoped, Sfântul Nifon a trecut ca un necunoscut în Mânăstirea Dionisiu, unde s-a supus la cele mai de rând ascultări, nefiind cunoscut de frații din mânăstire decât târziu prin arătare îngerească. Și făcând multe minuni Sfântul Nifon și-a dat obștescul sfârșit în Mânăstirea Dionisiu, la 11 august 1508.

Sfântul Nifon arhiepiscopul Constantinopolului

Ajungând domnitor, Neagoe Basarab, care fusese fiu de spovedanie al Sfântului Nifon, a trimis la Sfântul Munte Athos o delegație ca să aducă în Țara Românească moaștele Sfântului Nifon «ca să curățească greșeala Radului și a altora, care făcuse rău sfinției sale». Dezgropând trupul Sfântului Nifon și așezându-l în cosciug de lemn, delegația trimisă de Neagoe Basarab, împreună cu câțiva călugări din Mânăstirea Dionisiu și cu mitropolitul Neofit de Anchialos, l-au adus în Țara Românească, unde l-au dus cu alai mare la Mânăstirea Dealului și l-au așezat deasupra mormântului lui Radu cel Mare. În tot timpul nopții în Mânăstirea Dealului s-au făcut rugăciuni pentru iertarea păcatelor domnitorului Radu cel Mare; iar în revărsatul zorilor Neagoe Vodă, care era părtaș la rugăciune a văzut în ațipeală iertarea lui Radu Vodă.

După ce au fost ținute mai multe zile pentru închinarea poporului, moaștele Sf. Nifon au fost așezate în sicriu de argint poleit cu aur și înfrumusețat cu pietre scumpe și cu smalț și înapoiate la Mânăstirea Dionisiu din Sf. Munte Athos. Călugării de la Mânăstirea Dionisiu au dăruit cu bucurie lui Neagoe Basarab capul și o mână din moaștele Sfântului Nifon, care au fost așezate în Mânăstirea zidită de Neagoe Basarab la Curtea de Argeș.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mare Mucenic Evplu diaconul.

Acest sfânt a trăit în zilele împăratului Dioclețian și era de neam din cetatea Catania, din Eparhia Siciliei. Fiind el pârât la guvernatorul Calvisian că este creștin, și nevoind a se lepăda de Hristos a fost supus la nesfârșite și grele chinuri, după care, tăindu-i-se capul și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea târnosirii cinstitei și înfrumusețatei case și dum-

nezeiești biserici a Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu, numită Eleusa.

Tot în aceasta zi, pomenirea Icoanei celei nefăcută de mână a Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

În zilele binecredinciosului împărat Tiberie, la anii 576, s-a făcut minune mare. O femeie, anume Maria, iubitoare de Hristos și patriciană cu vrednicia, fiind văduvă, a căzut într-o boală grea și fără de leac; și deznădăjduindu-se de tot ajutorul omenesc, se lăsă în nădejdea Domnului și Dumnezeului nostru Iisus Hristos. Deci punând întru sine bun gând, a trimis către preoții cei ce slujeau sfintei Icoane împărătești și nefăcută de mână a Domnului, rugându-i să meargă la dânsa. Și venind ei, ea căzu la picioarele lor, zicând: «Vă rog sfințiți părinți, de vreme ce Dumnezeu pentru păcatele mele a vrut să mă chinuiesc de această boală grea de moarte, voiesc și doresc eu, ticăloasa și nevrednica, ca prin rugăciunile voastre să primesc sfânta Icoană a Domnului nostru în săraca mea căsuță 40 de zile, ca doară printr-însa va face Domnul milă cu mine». Și preoții, știindu-i viața și duhovniceasca ei așezare, i-au adus Sf. Icoană. Și deschizând ei cutia în care se afla Icoana, îndată a căzut și s-a închinat femeia și a sărutat-o; și luând o pânză de bumbac pe măsura Sf. icoane, a pus-o deasupra Icoanei; și băgând-o într-un scrin curat, a închis-o; și așezând-o în paraclisul casei sale, îi făcea strălucită lumină de făclii aprinse, slujind liturghie până la 40 de zile. Și dacă se pliniră acele 40 de zile, au început a se întări durerile femeii, de erau de nesuferit, încât nici din pat nu putea să se ridice, și strigând pe o slujnică pe care o știa că este mai curată, îi zise: «Adu cutia sfintei Icoane ca să mă închin, doară voi găsi puțină odihnă de durerile acestea mari».

Și aceea mergând în paraclis, văzu minune mare și înfricoșătoare și preamărită: o văpaie de foc mare ieșea din acea cutie, de se suia până în podul casei, și cuprinzând tot jertfelnicul, se pogora până la fața pământului, nestricând cu nimic jertfelnicul. Slujnica îngrozindu-se, a căzut jos; și alergând alta, spuse stăpânei sale, iar aceasta înfricoșându-se foarte s-a pogorât din pat și mergând cu mare greutate în paraclis și văzând văpaia cea de foc, a strigat: «Doamne miluiește». După aceea a trimis și a adús degrab pe slujitorii sfintei Icoane, cu care a venit și popor mult, și văzând toți minunea se minunară, căci se suia și se pogora văpaia ca o vetreală de corabie ce se umflă de vânt tare, și au strigat toți multă vreme: «Doamne miluiește». Și făcându-se rugăciune de către preoți s-a potolit văpaia, și deschizând cutia au aflat sfânta Icoană împărătească și nefăcută de mâini, neatinsă de foc.

Luând și pânza cea de bumbac pe care o pusese patriciana deasupra Icoanei, au aflat pe ea alt chip nefăcut de mână, asemenea chipului celui dintâi. Și slăvind toți pe Dumnezeu și sărutându-L îl puseră deasupra durerilor femeii și îndată o lăsară durerile și boala și s-a tămăduit femeia și făcându-se sănătoasă desăvârșit s-a sculat și a slăvit pe Dumnezeu cu toți câți veniseră acolo cu preoții.

După câtiva ani acea cinstită femeie, de vreme ce mai înainte își cunoscuse mutarea ei din viața aceasta, ca ceea ce era vas ales, a purtat grijă ca să dăruiască acel preasfânt chip la o mânăstire de călugărițe ce se afla la Melitina, în Armenia, cu hramul înălțarea Domnului. Și iată, ca și cum s-ar fi dat veste, a sosit acolo la Constantinopol Dometian, arhiepiscopul Melitinei, vărul împăratului Mauriciu, împreună cu cei mai de cinste ai acelei cetăți; deci, aflând patriciana a dat sfântul chip în mâna arhiepiscopului spunându-i gândul ei de a-L trimite la Melitina.

Însă nu se cade să trecem sub tăcere și a doua minune ce s-a făcut. În timpul năvălirii perșilor, în zilele împăratului Iraclie, temându-se călugărițele mânăstirii ca nu cumva să le robească și pe ele, s-au dus la Constantinopol. Și fiindcă erau de bun neam au cerut o mânăstire de la Serghie patriarhul, care aflând despre această sfântă și nefăcută de mână Icoană, a luat-o fără voia călugărițelor. Însă în acele zile, i-au venit multe scârbe asupră-i, necazuri și mânie de la împărați asupra lui, și tulburări multe în Biserică. Și stând la multă mirare pentru acestea, a văzut noaptea în vis pe un om înfricoșător ce sta deasupra lui și-i zicea: «Întoarce înapoi cât mai degrab mânăstirii ceea ce ai luat fără dreptate». Iar dacă s-a trezit sta de gândea, și chemând pe cei ce erau ai lui i-a întrebat: «Ce sunt aceste necazuri și pentru care pricină le pătimesc? Mai ales că și astă noapte am văzut un om înfricoșător care-mi

zicea: «Întoarce cât mai curând mânăstirii ceea ce ai luat fără dreptate; iar eu nu știu de am luat cuiva ceva». Iar ei ziseră: «Nu băga în seamă unele ca acestea, stăpâne, că n-ai năpăstuit niciodată pe nimeni; iar necazurile și nălucirile acestea sunt din lucrarea diavolească». Dar când s-a făcut noapte iarăși i s-a arătat omul acela și îi zise răstit: «Întoarce cât mai curând ceea ce ai luat călugărițelor de la Mânăstirea Înălțării; oare, nu știi că sunt străine și fără de mângâiere căci au venit din altă parte?» După aceea trezindu-se, zise către eclesiarhul lui: «Frate, când ai luat chipul împărătesc de la călugărițe, cum le-a părut?» Iar acela zise: «Foarte greu, părinte; și de ar fi putut ne-ar fi făcut certare». Atunci a priceput patriarhul și s-a osândit pe sine și degrab cu multă cinste a trimis sfântul chip la mânăstirea călugărițelor în 29 ale lui decembrie. Și s-au potolit bântuielile și necazurile patriarhului și s-au bucurat călugărițele dacă au primit acel sfânt chip al Domnului.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici: Neofit, Zinon, Gaie, Marcu, Macarie și Gaian, care s-au săvârșit prin foc. Și se face soborul lor la locașul sfinților și măriților doctori fără de arginți Cosma și Damian.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăsprezecea, pomenirea Sfinților Mucenici Fotie și Anichit.

Acești sfinți au trăit în zilele împăratului Diocletian. Sfântul Fotie era nepot al Sfântului Anichit. Și făcând Diocletian în Nicomidia cuvinte împotriva creștinilor, fiind de față tot sfatul, și punând la mijloc mulțime de unelte de chinuri, se lăuda că va chinui pe cei ce vor chema numele lui Hristos, și că va izgoni pe creștini din tot locul, și hulea foarte împotriva slavei Unuia-Născut Fiului lui Dumnezeu. Fiind de față și Sfântul mucenic al lui Hristos Anichit, nu s-a spăimântat de înfricoșările tiranului, ci s-a mărturisit cu îndrăzneală că este creștin, ocărând rătăcirea idolilor, și zicând că sunt surzi și nesimțitori, cei ce se închină lor și-i cinstesc. Pentru acestе cuvinte a fost bătut cu vine de bou, până când i s-a rupt carnea și i se vedeau oasele. După aceea au dat drumul asupra lui unui leu, de care sfântul s-a spăimântat. Dar leul apropiindu-se de dânsul, se arătă mai blând de cum ar fi fost o oaie, și ca și cum i-ar fi fost milă de sfântul, ștergea ca și cu un burete cu piciorul său cel drept, sudoarea ce curgea pe obrazul sfântului de frică. Atunci, mucenicul mulțumind lui Dumnezeu, la sfârșitul rugăciunii sale, s-a făcut cutremur și de cutremur a căzut idolul lui Iraclie și s-a făcut ca praful; și a căzut și o parte a cetății Nicomidiei, omorând pe mulți din elini. Pentru aceasta a fost mult chinuit, dar rămânând nevătămat, nepotul său Fotie, a alergat la sfântul, îl îmbrățișă, tată și unchi numindu-l. Iar împăratul a poruncit ca amândoi să fie chinuiți în toate chipurile până ce vor muri. Și după multe chinuri, cei doi sfinți au fost băgați într-un cuptor cu foc și acolo își primiră sfârșitul chinurilor și cununile biruinței, însă se spune că, atunci când au fost scoși afară din cuptor, erau întregi, nefiind arși de foc nici la păr.

Sfinții Mucenici Anichit și Fotie

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Pamfil și Capiton, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuvioșilor Serghie și Ștefan, care cu pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Palamon, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților doisprezece Mucenici cei din ostașii criteni, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Castor, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților treizeci și trei de Mucenici cei din Palestina, care prin foc s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treisprezecea, pomenirea mutării moaștelor Preacuviosului Părintelui nostru Maxim Mărturisitorul.

Sfântul Maxim a trăit pe vremea răucredinciosului împărat Consta, nepotul lui Iraclie, și era filozof desăvârșit. Împodobindu-se cu înțelepciunea, toate avuțiile sale lăsându-le fratelui său, s-a făcut monah. Iar văzând cum creștea eresul monoteliților (adică al celor ce mărturisesc o singură voie în Domnul nostru Iisus Hristos), s-a aprins de dumnezeiască râvnă, și s-a dus la Roma, unde a înduplecat pe Sfântul Martin, papa, ca să adune un Sinod local, și să-i anatematizeze pe cei care cugetau acel eres, împreună și pe începătorul lui. Și a alcătuit Sfântul Martin și cărți împotriva acelui eres. Iar împăratul fiind înștiințat de aceasta, a trimis ca să-l aducă în cetatea Constantinopolului, și l-a înfățișat înaintea judecății sale. Iar sfântul pe ereticii ce se adunaseră acolo i-a rușinat cu cuvântul adevărului pe toți biruindu-i. După aceasta a fost izgonit în Tracia, tăindu-i-se mâna dreaptă și limba. De acolo, împreună cu doi ucenici ai săi a fost trimis în părțile Laziei, însă și acolo cu Duhul lui Dumnezeu mărturisea și scria; fiindcă se spune că după tăierea limbii i s-a făcut cu minune dumnezeiască limba la loc și a vorbit curat cât a trăit. Apoi, la adâncă bătrânețí, s-a dus către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea celei de-a pururea și a tot fericitei împărătese Irina, ctitoră a cinstitei Mânăstiri a Pantocratorului Mântuitorului Hristos, care primind sfântul și îngerescul chip s-a numit Xeni monahia.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Dositei ascultătorul, care a sihăstrit în chinovia Avei Serida, ce era sub povățuirea Sfântului Dorotei, și care cu pace s-a săvârșit

Sf. Maxim Mărturisitorul; Sf. Cuvios Dositei

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului și purtătorului de Dumnezeu Părintele nostru Dorotei, care mai înainte a sihăstrit în chinovia Avei Serida, aproape de Gaza; iar mai în urmă și-a întemeiat mânăstirea sa, după săvârșirea lui Ava Ioan, căruia îi ziceau proorocul, și a isprăvit tăcerea cea desăvârșită a marelui Varsanufie, și care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Evdochia împărăteasa, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în aceasta zi, pomenirea cuviosului Părintelui nostru Serida, egumenul Mânăstirii din Gaza care cu pace s-a săvârșit.

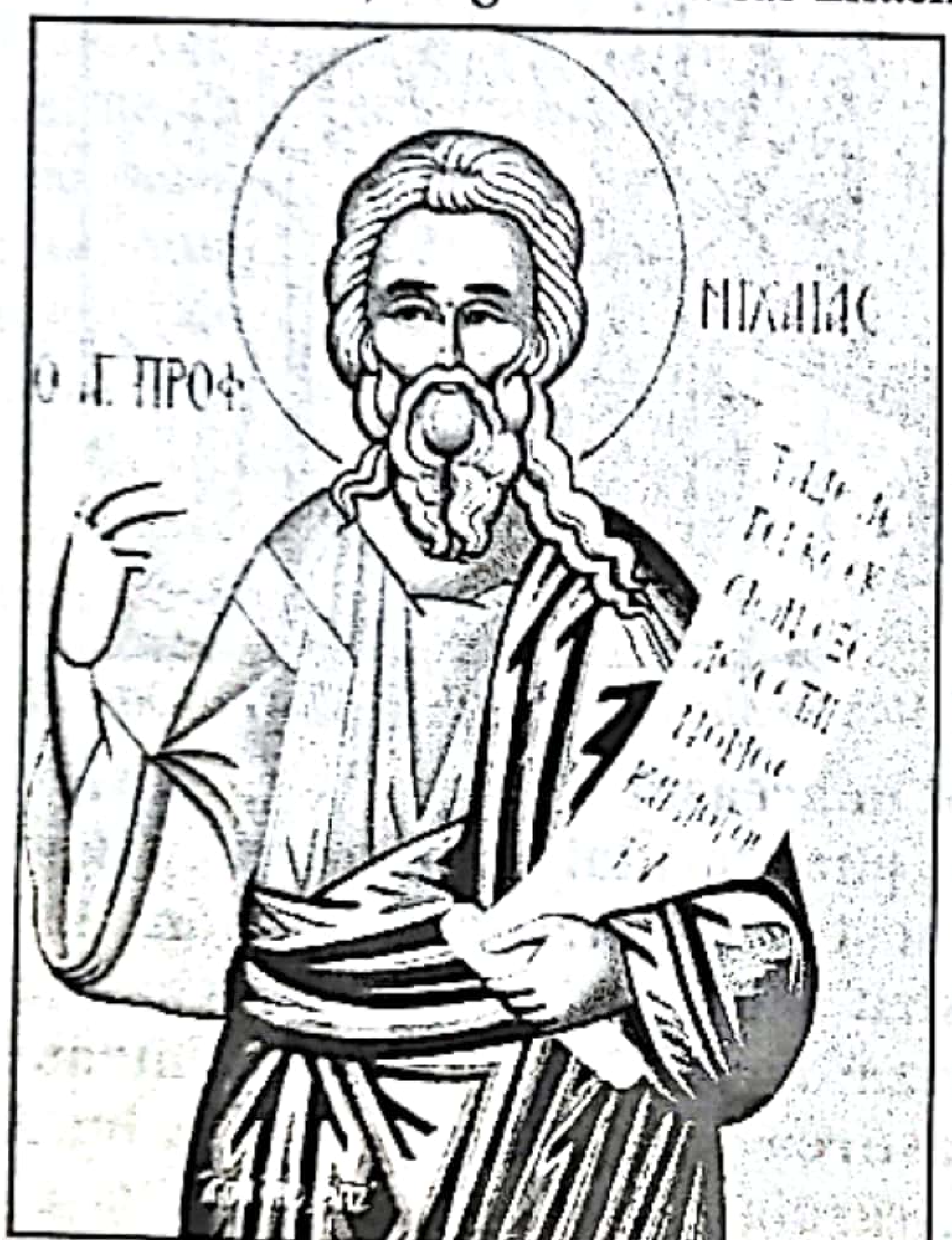
Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Coronat, care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea Sfântului Prooroc Miheia.

Acest prooroc era feciorul lui Ioram, născut în locul ce se zice Morati, din neamul lui Efrem, și a proorocit 84 de ani, înainte de venirea lui Hristos cu 660 ani. El a mustrat pe Ahav, împăratul Samariei, pentru multele și deosebitele lui păcate, și pentru aceasta era urât de către acela. Știind aceasta proorocul, s-a depărtat și petrecea mai mult în munți. După ce a murit Ahav, Proorocul Miheia a fost omorât de Ioram, feciorul lui Ahav, prin spânzurare, căci îl mustra pentru păgânătățile lui și ale părinților lui. Și, murind, a fost îngropat în pământul lui Morati, lângă movila lui Enachim.

Sfântul Prooroc Miheia

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Marcel, episcopul Apamiei.

Acest Sfânt Marcel a trăit pe vremea împărăției lui Teodosie și era din Cipru, unde i s-a încredințat dregătorie lumească. Prin ocârmuirea lui, a minunat pe toți cu buna cinstire, și cu amănunțimea la lucru. Iar după ce a fost așezat episcop Apamiei celei din Siria, chibzuia cu dreptate și cu cuvioșie. Apoi a ajuns fierbinte râvnitor al credinței celei întru Hristos, întemeind biserici spre slava lui Dumnezeu și capiștile idolești surpând. Pentru aceasta a fost prins de închinătorii la idoli, și aruncat fiind în foc, a primit cununa muceniciei.

Tot în aceasta zi, pomenirea aducerii cinstitei Cruci în palat.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Ursichie.

Acest Sfânt Mucenic Ursichie a trăit pe vremea împăratului Maximian. El era din cetatea Severinului, a Iliriei celei de sus, ostaș cu rânduiala, și ridicat la cinul de tribun. Fiind pârât la împăratul Maximian, acesta l-a dat spre cercetare eparhului Aristid. Din porunca acestuia, Sfântul Ursichie a fost în felurite chipuri chinuit. Iar la urmă s-a dat hotărârea ca Sfântului Ursichie să i se taie capul, de către Valent ce-l pârâse. Acela a scos sabia și de trei ori a lovit pe Sfântul în grumaji; și așa a luat Fericitul cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Luchie ostașul, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului Mucenic Simeon Trapezunteanul, care a mărturisit în Constantinopol, la anul 1653 și prin sugrumare s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a cincisprezecea, cinstita Adormire a Preamăritei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria.

Când a binevoit Hristos Dumnezeul nostru ca să ia pe Maica Sa la Sine, atunci cu trei zile mai înainte a făcut-o să cunoască, prin mijlocirea îngerului, mutarea sa cea de pe pământ. Căci Arhanghelul Gavriil, venind la dânsa, a zis: «Acestea zice Fiul tău: Vremea este a muta pe Maica Mea la Mine. Nu te teme de aceasta, ci primește cuvântul cu bucurie, de vreme ce vii la viața cea nemuritoare». Născătoarea de Dumnezeu s-a bucurat cu bucurie mare, și cu dorul ce avea ca să se mute la Fiul său, s-a suit degrab în Muntele Măslinilor ca să se roage, căci avea obicei de se suia adesea acolo de se ruga. Și s-a întâmplat atunci un lucru minunat. Când s-a suit acolo Născătoarea de Dumnezeu, atunci de la sine s-au plecat pomii ce erau pe munte, și au dat cinstea și închinăciunea ce se cădea către Stăpâna, ca și cum ar fi fost niște slugi însuflețite.

După rugăciune s-a întors acasă, și îndată s-a cutremurat casa cu totul, iar ea, aprinzând

multe lumânări și mulțumind lui Dumnezeu și chemând rudeniile și vecinii, și-a grijit toată casa, și-a gătit patul și toate cele ce se cădea de îngroparea ei. Și a spus cele ce i-a zis îngerul, despre a sa mutare la cer. Iar spre încredințarea celor zise, a arătat și darul ce i se dăduse: o stâlpare de finic. Iar femeile chemate, dacă au auzit acestea, au plâns cu tânguire și cu lacrimi și au suspinat cu jale. Deci potolindu-se ele din tânguire, s-au rugat să nu rămână sărace de dânsa. Iar Preacurata le-a adeverit, că mutându-se la ceruri, nu numai pe dânsele, ci și pe toată lumea o va cerceta și o va umbri. Și așa alina întristarea cea mare cu cuvinte mângâietoare. Apoi a arătat despre cele două veșminte ale sale ca să le ia două văduve sărace, fiecare din ele câte unul, care-i erau ei prietene și cunoscute și de la dânsa le era hrana.

Și vorbind ea acestea și învățând, s-a făcut fără de veste sunet de grabnic tunet, și arătare de mulți nori, care aduceau de la marginile lumii, pe toți ucenicii lui Hristos la casa Maicii lui Dumnezeu. Între care erau și de Dumnezeu înțelepții ierarhi: Dionisie Areopagitul, Ierotei și Timotei. Aceștia, dacă au aflat pricina venirii lor, așa adunați fiind, au zis aceste cuvine către dânsa: «Noi, o, Stăpână, știindu-te în lume, ca și cu singur Stăpânul nostru și Dascălul ne mângâiam; dar acum cum vom putea să suferim greul acesta? Însă de vreme ce cu voia Fiului și Dumnezeului tău te muți spre cele ce sunt mai presus de lume, pentru aceasta plângem, precum vezi și lăcrimăm, cu toate că într-alt chip ne bucurăm despre cele ce sunt asupra ta rânduite». Acestea au zis și vărsau lacrimi, iar ea a zis către dânșii: «Prietenii mei și ucenicii Fiului și Dumnezeului meu, nu faceți bucuria mea plângere, ci-mi îngrijiți trupul, precum eu îl voi închipui pe pat».

Când s-au săvârșit cuvintele acestea, iată a sosit și minunatul Pavel, vasul cel ales, care căzând la picioarele Maicii lui Dumnezeu, s-a închinat și deschizându-și gura a lăudat-o cu multe cuvinte, zicând: «Bucură-te Maica Vieții, împlinirea și încheierea propovăduirii mele; că măcar că pe Hristos Fiul tău trupește pe pământ nu L-am văzut, însă pe tine văzându-te, mi se părea că pe Dânsul Îl văd».

După aceasta, luând Fecioara iertăciune cu toți, s-a culcat pe pat și și-a închipuit preacuratul său trup precum a vrut; și a făcut rugăciune pentru întărirea lumii și pașnica ei petrecere, și i-a umplut și pe dânșii de binecuvântarea ei. Și așa în mâinile Fiului și Dumnezeului său și-a dat sufletul.

Și îndată ochii orbilor s-au luminat și auzul surzilor s-a deschis, ologii s-au îndreptat și tot felul de patimă și de boală lesne se tămăduia. După aceea a început Petru cântarea cea de ieșire și ceilalți Apostoli; unii au ridicat patul, alții mergeau înainte cu făclii și cu cântări, petrecând spre mormânt trupul cel primitor de Dumnezeu. Atunci s-au auzit și îngerii cântând și văzduhul era plin de glasurile cetelor celor mai presus de firea omenească.

Pentru aceste lucruri, mai-marii iudeilor, invitând pe unii din popor, i-au plecat să se ispitească a surpa jos patul în care zăcea trupul cel de viață începător, și a-l lepăda pe dânsul. Dar dreptatea lui Dumnezeu ajungând pe îndrăznetii și obraznicii aceia; le-a făcut pedeapsă tuturor prin orbirea ochilor. Iar pe unul dintr-înșii, care mai nebunește se pornise de apucase acel sfânt pat, l-a lipsit și de amândouă mâinile, care au rămas spânzurate de pat, tăiate de dreapta judecată a lui Dumnezeu. Iar acela, crezând din tot sufletul, a aflat tămăduire, și s-a făcut sănătos ca și mai-nainte. În același chip și cei ce orbiseră, crezând și punând asupra lor o parte din poala patului, au dobândit vindecare.

Iar Apostolii, sosind la satul Ghetsimani, au așezat acel de viață începător trup în mormânt, și au stat trei zile lângă dânsul, auzind neîncetat glasuri îngerești.

Adormirea Maicii Domnului

Şi de vreme ce, după dumnezeiasca rânduială, a lipsit unul din Apostoli, adică Toma, care nu s-a aflat la preamărita îngropare, ci sosind cu trei zile mai pe urmă, era mâhnit foarte şi întristat, că nu se învrednicise să vadă şi el ca şi ceilalţi Apostoli trupul; şi au deschis cu socoteală mormântul pentru dânsul ca să se închine şi el acelui preasfânt şi preacurat locaş, adică trupului Născătoarei de Dumnezeu. Şi dacă a văzut s-a minunat că a aflat mormântul fără de sfântul trup, şi era numai giulgiul, care rămăsese mângâiere Apostolilor şi tuturor credincioşilor, şi mărturie nemincinoasă a mutării Născătoarei de Dumnezeu. Că şi până astăzi mormântul cel cioplit în piatră, aşa se vede deşert de trup şi este cinstit cu închinăciune, întru mărirea şi cinstea preabinecuvântatei măririi stăpânei noastre, de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria.

Tot în această zi, prăznuim pomenirea preamarii şi nespusei iubiri de oameni ce a arătat Dumnezeu către noi, întorcând cu ruşine pe necredincioşii agareni prin mijlocirea Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria.

La începutul împărăţiei lui Leon Isaurul, numit şi Conon, se ridică mulţime de saracini, cu o mie nouă sute de vase asupra marii cetăţi a Constantinopolului, ca să o cucerească cu război. Şi spunând împăratul că le va da dajdie, ei cereau să pună şi păzitori de ai lor în cetate. Pentru aceasta aflându-se lucrurile în nedumerire, şi neştiind ce vor mai face, au căzut la Născătoarea de Dumnezeu, rugând-o să ajute cetăţii ei şi să o scape de duşmani, fiind la primejdie. Şi le-a ascultat rugăciunea Născătoarea de Dumnezeu, şi a pedepsit pe cei fără de Dumnezeu, precum li se cădea. Întâi a surpat într-o groapă cu cal cu tot, de a murit, pe agareanul care, hulind, numise numai Sofia, marea lui Dumnezeu Biserică, nu şi sfântă, iar cetatea Constantia. După aceea cel ce se suise să strige obişnuita lor rugăciune a fost surpat de acolo, şi căzând jos s-a prăpădit. După aceea a iconomisit Născătoarea de Dumnezeu, ca să se bată ei cu bulgarii, şi au pierit douăzeci de mii de saracini, risipindu-le şi vasele, unele într-o parte, altele într-alta. Şi a făcut şi pe Soliman, mai-marele lor, de s-a smerit la Icoana Născătoarei, şi a venit pedestru în cetate, dosădin-[illegible] [illegible] pe [illegible] [illegible] [illegible] lui [illegible] [illegible]. [illegible] a păzit cetatea sa Născătoarea de Dumnezeu.

Cu ale ei sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a şaisprezecea, pomenirea aducerii Icoanei celei nefăcute de mână a Domnului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, din cetatea Edesei, în păzita de Dumnezeu împărăteasca cetăţilor a Constantinopolului.

Făcând multe minuni Domnul şi Dumnezeu şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, pentru a Sa iubire, precum este scris în Sfintele Evanghelii, şi auzindu-se pretutindeni şi cunoscându-se, a auzit şi Avgar, domnitorul Edesei. Şi dorea să vadă pe Iisus Hristos, dar nu putea, pentru că era zăcând în boală fără leac, căci avea lepră neagră care îi cuprinsese tot trupul, de-l rodea şi-l mânca; şi pe lângă aceea avea şi boală veche cu durere de încheieturi. Lepra însă îl înspăimânta şi îl umilea, iar cealaltă boală îi da durere, iar şi greţe, pentru aceea nu ieşea afară, şi nu-l vedea nimeni din cei supuşi ai lui. Iar în zilele Sfintelor Patimi ale Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, scriind el o epistolă a trimis-o cu un oarecare Anania, învăţându-l să zugrăvească statul, părul şi faţa şi tot chipul trupesc, cu toată nevoinţa, şi să-i aducă Chipul acela al lui Hristos, de vreme ce Anania era foarte iscusit la meşteşugul zugrăvirii.

Iar epistola avea aceste cuvinte: «Avgar, domnul cetăţii Edesei, lui Iisus Mântuitorului Bunului Doctor, ce petrece în Ierusalim, să se bucure. Auzit-am de Tine şi de tămăduirile ce se fac de Tine, fără ierburi. Că precum auzim, faci pe orbi să vadă şi pe şchiopi să umble, pe leproşi curăţeşti, duhurile necurate şi demonii goneşti şi pe cei ce se află cu boli îndelungate îi tămăduieşti şi pe morţi învii. Şi auzind acestea toate despre Tine, am gândit una dintr-acestea două: Că au Fiul lui Dumnezeu eşti făcând acestea, au Dumnezeu. Drept aceea dar, scriind, Te-am rugat să Te osteneşti şi să vii până la mine, ca să-mi tămăduieşti şi boala ce

am, și să Te afli aicea cu mine. Că am înțeles că și iudeii cârtesc asupra Ta și vor să-Ți facă rău; eu am o cetate mică, însă de cinste, care ne va fi din destul amândurora, a petrece cu pace».

Deci Anania mergând la Ierusalim și dând Domnului epistola, Îl lua aminte de-L semuia cu multă chibzuință. Dar neputând să se apropie din pricina mulțimii ce se adunase, s-a suit pe o piatră ce era mai înaltă puținel de la pământ, și îndată își puse ochii asupra Lui, și-și întări mâna pe hârtie scriind asemănările cele ce vedea. Însă nu putea nicicum să-I însemneze chipul, pentru că se arăta cu altă față și cu schimbată înfățișare. Iar Domnul, ca un cunoscător al celor ascunse și cercetător al inimilor, cunoscând gândul aceluia, a vădit ceea ce se făcea pe ascuns. Căci cerând apă să se spele, i s-a dat și o mahramă în patru colțuri; și după ce s-a spălat a șters cu ea preacurata și dumnezeiasca Sa față. Și, o, minune: s-a întipărit pe acea mahramă dumnezeiescul Său chip și față; și El a dat-o lui Anania, zicându-i: «Mergi de o dă celui ce te-a trimis, și du-i și epistola aceasta: Fericit ești, Avgare, de vreme ce nu M-ai văzut și ai crezut în Mine. Că scris este pentru Mine, ca cei ce M-au văzut să nu creadă în Mine, iar cei ce nu M-au văzut, aceia să creadă și să fie vii. Iar despre cele ce Mi-ai scris ca să vin către tine, să știi că Eu trebuie să plinesc toate cele pentru care sunt trimis; iar după ce le voi plini Mă voi sui către Tatăl, Cel ce M-a trimis. Și când Mă voi sui, îți voi trimite pe unul din ucenicii Mei, anume Tadeu, care și boala îți va tămădui și viață veșnică îți va da și pace, și ție și celor ce sunt cu tine. Și cetatea îți va întări, ca să nu poată nimeni din vrăjmași împotriva ei». Punând la sfârșitul epistolei și șapte peceți, însemnate cu slove evreiești care tâlmăcindu-se, arată: Teu Tea, Tion Tavma, adică: A lui Dumnezeu față, dumnezeiască minune.

Deci Avgar primind pe Anania cu bucurie și căzând și închinându-i-se sfintei și preacuratei Icoane a Domnului, cu credință și multă osârdie, îndată s-a tămăduit de boală, rămânând puțină lepră numai pe fruntea lui. Iar după mântuitoarea patimă a lui Hristos și după suirea Lui la cer, mergând Sfântul Apostol Tadeu la Edesa, a pus pe Avgar în scăldătoarea Botezului. Și botezându-l și pe el și pe toți câți erau sub ascultarea lui, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, a ieșit Avgar din apă curățit și de acea puțină rămășiță de lepră.

De atunci cinstind în tot chipul, închinându-se acelei dumnezeiești asemănări a Chipului Domnului, și vrând ca să fie cinstită de către toți, pe lângă celelalte ale lui bunătăți, a adăugat și aceasta: Că pogorând chipul unui zeu, ridicat deasupra porții celei de obște a cetății și sfărâmându-l, a pus în locul lui acea nefăcută de mână Icoană a Mântuitorului nostru și Dumnezeu, înfrumusețând-o, și scriind aceste cuvinte: «Hristoase Dumnezeule, cel ce nădăjduiește întru Tine, nu este trecut cu vederea niciodată». Și a dat poruncă ca oricine va intra pe acea poartă să dea cinstea și închinăciunea ce se cuvine cinstitei și de minuni făcătoarei Icoanei lui Hristos, și apoi să intre în cetate. Această poruncă pioasă a bărbatului aceluia, a fost ținută cât a trăit el și fiul său în viața aceasta. Iar după ce nepotul lui a ajuns domnitor, a dat cu piciorul dreptei credințe și însuși s-a întors la slujirea idolilor, și a vrut să ridice deasupra porții Edesei un idol și să pogoare Icoana lui Hristos. Cunoscând aceasta din dumnezeiască arătare episcopul cetății, a pus nevoință mare, și de vreme ce locul unde sta Icoana era rotund, a aprins înaintea dumnezeieștii Icoane o candelă, și a pus o cărămidă dinainte, și zidind-o pe din afară cu var, a tocmit zidul de nu se vedea. Nemaivăzând, Icoana Domnului, păgânul a renunțat la lucrul ce începuse a face.

Și a trecut multă vreme, încât ieșise din mintea oamenilor unde era ascunsă dumnezeiasca Icoană. Iar când Osroe, împăratul perșilor, prădând cetățile și orașele Asiei, a ajuns și la Edesa, și a pornit asupra ei toată meșteșugirea de luptă, a dat mare frică oamenilor cetății. Aceștia scăpând numai la Dumnezeu și rugându-L cu lacrimi, aflară grabnică mântuire; căci într-o noapte s-a arătat o femeie preaslăvită episcopului Eulalie, zicându-i: «De veți lua dumnezeiescul chip al Mântuitorului cel nefăcut de mână care este ascuns deasupra acestei porți, arătându-i și locul, toate le va face bune». Deci episcopul mergând și săpând în locul acela a aflat dumnezeiasca Icoană nestricată, și candela aprinsă de atâția ani, încă și în cărămida ce era pusă în preajma candelei. Și arătând Icoana tuturor s-au umplut de nespusă bucurie și veselie.

Luând episcopul această Icoană și făcând Litanie și mulțumind a mers la locul unde spăr-

geau perșii cetatea. Și dacă s-au apropiat, a picurat untdelemn din candelă în focul cel gătit ce avea să ardă cetatea, și a ars pe toți de i-a prăpădit. Iar dacă s-a apropiat episcopul cu dumnezeiescul chip de pânze unde era focul mare de mulțime de copaci, îndată s-a pornit vânt mare, și a întors para focului asupra celor ce-l făcuseră și i-au izgonit. Și așa cetatea Edesa s-a izbăvit de vrăjmașii săi, prin milostivirea lui Hristos Dumnezeul nostru, și prin arătarea preasfântului Chip cel nefăcut de mână.

După mulți ani împăratul Romano, cel ce se chema Lacapenos, pe care și Porfiroghenit îl numesc, cel ce a împărățit cu ginerele său Constantin, fiul împăratului Leon cel înțelept, a fost adusă acea sfântă mahramă, care avea pe ea Chipul cel nefăcut de mână al dumnezeieștii fețe a lui Hristos, în Constantinopol din Edesa care era stăpânită de saracini împreună cu toată Siria. Și s-a făcut aducerea aceea în acest chip: Romano cel bătrân care stăpânea atunci, și-a pus în gând să îmbogățească cetatea împărătească și cu această icoană. Pentru aceea în multe vremi a trimis la Edesa, și a cerut acea dumnezeiască omenească închipuire a Domnului, de la Amira cel ce se afla acolo, făgăduind că va plăti și bani și va slobozi pe prinșii de război, dar și că nu se va mai porni cu vrăjmășie oștile creștinilor împotriva acelor hotare. Și au căzut la învoială.

Și de vreme ce a dat voie Amira și a lăsat a fi așa, luând episcopii Samosatelor, Edesei și alții cu frica lui Dumnezeu acea Sf. Icoană și epistola scrisă de Hristos, au purces în cale spre Constantinopol; iar pe cale se făceau nespuse minuni. Și dacă au sosit la locul Optimatelor și la biserica Născătoarei de Dumnezeu ce se numește a lui Eusebiu, apropiindu-se mulți bolnavi cu credință, s-au tămăduit de multe feluri de boli. Iar un îndrăcit zicând: «dă-ți Constantinopole slava, cinstea și bucuria, și tu Porfirogenitule împărăția ta», îndată s-a tămăduit.

Iar în cincisprezece zile ale lui August, în anul de la Hristos nouă sute cincizeci și nouă, pe vremea împărăției lui Romano, au sosit arhiereii ce duceau Sfânta Icoană la Constantinopol la biserica Născătoarei de Dumnezeu, cea din Vlaherne, unde a fost primită cu închinăciune, cu cinste și cu bucurie atât de împărat cât și de domnul și de întregul popor. Iar a doua zi, adică în șaisprezece, după sărutare și închinăciune, ridicând icoana lui Hristos pe umere patriarhul Teofilact și împărații cei tineri, pentru că cel bătrân lipsea din pricina slăbiciunii, și toți cei mai de cinste și toată plinirea bisericii au petrecut-o cu cinste, până la poarta cea de aur. Apoi ridicând-o de acolo cu cântări și cu laude, și cu făclii aprinse, au sosit la vestita și marea biserică a Înțelepciunii lui Dumnezeu. Și făcând și acolo cinstirea ce se cădea, s-au suit la palatele împărătești, și intrând în biserica Născătoarei de Dumnezeu, zisă a Farului, au pus acolo cinstitul și sfântul Chip al Domnului Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. A Căruia este slava în veci. Amin.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Diomid.

Acest sfânt era din Tarsul Ciliciei, din neam mare și bun. Iar făcându-se mai bun după voință, se deprinsese cu meșteșugul de doctor, lecuind pe toți cei ce mergeau la el: sufletele cu dumnezeiasca credință, iar trupurile cu meșteșugul. În zilele împăratului Diocletian a plecat din Tars și a mers la Niceea, în Bitinia. Și fiind folositor și acolo în tot chipul celor ce mergeau la dânsul și cu credință dumnezeiască și cu meșteșugul, a fost pârât la împărat. Însă când au venit ca să-l prindă, aflându-l murit către Domnul, i-au tăiat capul și l-au dus la împăratul. Dar pentru nemilostivirea ce au arătat cei ce au tăiat capul sfântului, îndată au orbit. Iar împăratul a poruncit iarăși să-l ducă să-l așeze la trup. Și dacă l-au așezat la trup,

Sf. Ier. Timotei (sinax. grec.); Sfânta Mahramă; Sf. Diomid; Sf. 7 Mc. din Megara (sinax. grec.)

se spune că a redobândit vederea celor ce orbiseră, când au tăiat capul sfântului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Gherasim, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea deșertării și a curățirii din nou a fântânii de aghiasmă, cea din biserică.

Tot în această zi, pomenirea înfricoșătoarei spaime a cutremurului care venise asupra noastră în vremile acelea și de care, fără de nădejde ne-a mântuit iubitorul de oameni Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Alchiviad, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului nou Cuvios Mucenic Nicodim cel de la Meteora, care pentru buna cinstire a mărturisit la anul 1551.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului nou Mucenic Stamatie cel din Vol, care a mărturisit în Constantinopol, la anul 1680 și de sabie s-a săvârșit.

SINAXAR

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Martiri Dreptcredinciosului Voievod Constantin Brâncoveanu, împreună cu fiii săi Constantin, Ștefan, Radu, Matei și sfetnicul Ianache, care au pătimit pentru Hristos la anul 1714.

Acest dreptcredincios și de Hristos iubitor Voievod al Țării Românești s-a născut la anul 1654 din părinți de bun neam, după tată fiind coborâtor din voievodul Matei Basarab, iar după mamă, nepot al voievodului Șerban Cantacuzino, în timpul căruia la anul 1688 s-a tipărit pentru întâia dată în întregime Sfânta Scriptură în limba română.

Rămas orfan de tată încă din pruncie, tânărul Constantin a fost crescut de către unchiul său, stolnicul Constantin Cantacuzino, cel mai învățat boier al vremii sale. Acesta s-a îngrijit să pună dascăli înțelepți spre a primi învățătură aleasă. Pentru iscusința și înțelepciunea sa Constantin a primit înalte dregătorii, bucurându-se de multă cinstire încă din tinerețe.

După moartea voievodului Șerban Cantacuzino la anul 1688 luna octombrie în 29 de zile, la stăruințele tuturor boierilor și dregătorilor țării, vrednicul Constantin Brâncoveanu primi scaunul de domn al Țării Românești, fiind uns de către mitropolitul Teodosie. Împodobit de Dumnezeu cu daruri alese, el a cârmuit țara cu adâncă pricepere și înaltă priveghere, cu blândețe și răbdare creștinească.

Luând în ajutor pe Hristos, împăratul veacurilor și având pildă pe vrednicii săi înaintași, Constantin voievod, își începu slăvita domnie punând temelia celei mai mari mănăstiri ctitorite de el, cea de la Hurezi, unde și-a pregătit și loc de veșnică odihnă. Nenumărate sunt însă bisericile și mănăstirile ridicate sau înzestrate de milostivul și evlaviosul domnitor pe tot cuprinsul Țării Românești.

Dărnicia și purtarea de grijă a evlaviosului Voievod Constantin Brâncoveanu nu se vor opri însă la hotarele Țării Românești, ci se vor întinde și la frații români din Moldova și din Transilvania, fiind vrednice de pomenit și multele ajutoare trimise dreptcredincioșilor creștini aflați în suferință pe meleagurile siriene, caucasiene și arabe, precum și la toate locurile sfinte ale Răsăritului.

Se întâmplă deci că în Săptămâna Patimilor, în anul de la Hristos 1714 a trimis sultanul turcilor, Ahmed al III-lea, mulțime de ostași de l-au luat pe Constantin Vodă cu fiii și ginerii săi și în jalea tuturor locuitorilor orașului București l-au dus la înalta Poartă. Aici creștinul

Sfântul Constantin Brâncoveanu cu fiii: Constantin, Ștefan, Radu și Matei și sfetnicul Ianache

Voievod și fiul său cel mare au fost chinuiți complit de către necredincioși vreme de patru luni, fiind supuși la amarnice suferințe".

După aproape 25 de ani de strălucită domnie i-a fost dat marelui Voievod Constantin Brâncoveanu, din iconomia lui Dumnezeu, să-și încununeze fruntea, el și cei patru fii ai săi Constantin, Ștefan, Radu și Matei, precum și sfetnicul său Ianache, cu coroana sfântă a muceniciei pentru credința ortodoxă, pe care au mărturisit-o și nu au părăsit-o nici în fața călăului păgân.

În ziua praznicului Adormirii Maicii Domnului, la 15 august, când Dreptcredinciosul Voievod Constantin Brâncoveanul împlinea 60 de ani, primi sfârșitul mucenicesc prin sabie împreună cu fiii săi: Constantin, Ștefan, Radu și Matei și cu sfetnicul său Ianache, în cetatea Sfântului Constantin cel Mare, la Constantinopol, în anul 1714. Trupurile martirizate au fost apoi aruncate de necredincioși în mare, de unde au fost culese de creștini milostivi, care le-au îngropat în taină și cu evlavie nu departe de Constantinopol, în insula Halchi, în biserica mânăstirii Maicii Domnului.

Osemintele Sfântului Voievod Martir au fost aduse în țară la anul 1720 de către doamna Marica, soția sa și înmormântate în biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, ctitoria sa, unde de atunci și până în zilele noastre veghează lumina candelei care amintește locul de odihnă al Voievodului.

Cu ale căror sfinte rugăciuni, Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Miron.

Acest sfânt a trăit în zilele împăratului Deciu și ale lui Antipatru domnul Ahaiei. El era cu vrednicia preot bisericii, cu bună înțelegere, bogat și de neam cinstit, iubit fiind și de Dumnezeu și de oameni. În ziua Nașterii lui Hristos intrând Antipatru în biserică, să prindă pe creștini ca să-i chinuiască, Sfântul Miron umplându-se de râvnă dumnezeiască, l-a înfruntat. Drept aceea a fost mult chinuit și silit ca să aducă jertfă la idoli. Dar el a refuzat: atunci i-au scos fâșii de piele de la umeri până la picioare, dintre care el luând una, a azvârlit-o în obrazul lui Antipatru. După aceasta a fost supus sfântul la felurite chinuri. Iar apoi a fost dus de acolo la Cizic, și acolo, prin sabie, i s-a tăiat capul, și așa și-a primit cununa muceniciei.

Sf. Mc. Miron; Sf. Nou Mc. Dimitrie (sinax. grec.)

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici: Straton, Filip, Evtihian și Chiprian.

Acești sfinți mucenici aflându-se în Nicomidia, întradins se duceau la priveliște, de învățau poporul ce se strângea acolo și-i scoteau din închinarea la idoli, și-i aduceau la credința lui Hristos. Odată, văzând domnitorul priveliștea fără de oameni, și aflând că sfinții mucenici învață poporul să părăsească viața de veselie și că trăiesc altă viață nouă, călcând obiceiurile lor cele părintești, a poruncit de au adus pe sfinți înaintea lui cu grabă. Aceștia stând de față și mărturisind că ei țin credința în Hristos, și că nu vor înceta a învăța pe alții, au fost aduși la priveliște și dați la fiare sălbatice. Și fiind păziți nevătămați de ele au fost chinuiți în alte multe feluri. În cele din urmă băgându-i în foc, au luptat lupta cea bună pentru Hristos, și biruind au luat cununa.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Tirs, Levchie, Coronat și cu soțiile lor.

Tot în această zi, pomenirea Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria în Armatia.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea Sfinților Mucenici Flor și Lavru.

Acești sfinți au fost după trup frați gemeni, și aveau meșteșugul de tăietori în piatră, pe care-l învățaseră de la Sfinții Proclu și Maxim care mărturisiseră pentru Hristos. După ce au mărturisit dascălii lor pentru Hristos, ei s-au dus la Iliric, în țara Dardaniei, în cetatea Ulpianilor, unde cercând pietre de metaluri, își săvârșeau meșteșugul lor pe lângă Licon ighemonul. Apoi au fost trimiși de acesta către Liciniu feciorul Elpidiei împărăteasa. Liciniu dându-le bani, le-a poruncit să zidească o capiște idolească, dându-le și planul acesteia. Dar sfinții luând banii, i-au împărțit la săraci; și noaptea se rugau către Dumnezeu, iar ziua lucrau tare și înfrumusețau locașul; și peste puține zile l-au și isprăvit, fiind sfinții ajutați și întăriți de îngeri. Atunci îndată Merentie popa cel idolesc a crezut în Hristos, crezând mai înainte și fiul său Atanasie, căci îi tămăduiseră sfinții ochiul cel

Sfinții Mucenici: Flor și Lavru

orb al lui. Și strângând mucenicii lui Hristos săracii, cărora le dăduseră banii, au legat idolii cu ștreanguri de grumaji, și i-au tras jos. După aceea, aprinzând lumânări multe, au închinat biserica lui Dumnezeu și o sfințiră lui Hristos, zicând: «Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule, lauda Apostolilor și bucuria mucenicilor», înainte-mergând cinstita Cruce.

Iar dacă a aflat Liciniu de aceasta, a poruncit să se aprindă un cuptor și să bage în el pe săracii care luaseră banii și sfărâmaseră idolii; în care aceia și-au dat sufletele.

Iar Sfinții Flor și Lavru, fiind legați la roata unui car, au fost bătuți, apoi au fost trimiși la ighemonul Licon, care i-a băgat într-un puț adânc, unde se rugau lui Dumnezeu și pentru cei ce aveau să le facă pomenirea, și pentru bunăstarea lumii, pentru încetarea prigoanei; și așa și-au dat sufletele. Peste câțiva ani au fost scoase cinstitele lor moaște din puț, și așezate cu cinste în racle, care izvorau miruri și izvoare de tămăduiri celor ce se apropiau de ele.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei gloate de săraci, care a zdrobit idolii, și în foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Ermi, Serapion și Polien.

Acești sfinți erau din Roma, și fiind pârâți de cei necredincioși că cred în Hristos și nu se închină la idolii, au fost duși înaintea eparhului Romei. Și mărturisind cu îndrăzneală credința în Hristos, întâi au fost băgați la închisoare într-o temniță întunecoasă și plină de necurății. După aceea fiind scoși de acolo, și neprimind a jertfi la idoli, au fost chinuiți în multe feluri. Și așa și-au dat sufletele la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Iuliani, cea aproape de Strovil.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Leon, care a pătimit lângă mare, aproape de Mira Lichiei.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților patru sihaștri, care în pustiu cu pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea celor dintre sfinți părinților noștri Patriarhii Constantinopolului: Ioan și Gheorghe.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioșilor Părinților noștri: Varnava, Sofronie și

Hristofor, care s-au mântuit la anul patru sute doisprezece.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a nouăsprezecea, pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Andrei Stratilat şi a celor ce s-au săvârşit împreună cu dânsul două mii cinci sute nouăzeci şi trei de ostaşi.

Acest sfânt a trăit în zilele împăratului Maximian. Oştindu-se spre părţile Răsăritului, împotriva puterii perşilor, care intrase în hotarele romanilor, şi chemând pe Hristos în ajutor, şi induplecând şi pe ceilalţi ostaşi ca să-i fie în ajutor, înfrânseră pe perşi şi astfel biruind pe vrăjmaşi, a întors pe însoţitorii lui la credinţa în Hristos. Fiind însă pârât el cu ai lui a fost adus înaintea voievodului Antioh ca un vinovat şi întins pe un pat de fier încins cu foc, iar ostaşilor ce erau cu dânsul, li s-au băgat mâinile în cătuşe. După aceea rândui Antioh alţi o mie de ostaşi să-i scoată din hotarele ţării: dar şi pe aceştia, învăţându-i sfântul, îi întoarse la credinţa în Hristos. Antioh a poruncit să li se taie capetele cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Mucenici Timotei, Agapie şi Tecla.

Sf. Mucenic Andrei Stratilat; Sf. Cuvios Teofan

Slăvitul Mucenic Timotei era cu neamul din Palestina, şi fiind desăvârşit şi la viaţă şi la cuvânt, a fost făcut învăţător al dreptei credinţe. Deci fiind prins, şi stând de faţă la Gaza înaintea lui Urban, a spus că este din partea creştinilor. Atunci a fost bătut rău şi chinuit în tot felul şi nicidecum întorcându-se, a fost băgat în foc, unde şi-a primit sfârşitul. Şi în aceeaşi cetate, Agapie şi Tecla Vizianca ţinându-se de credinţa lui Hristos, au fost daţi la fiare, şi şi-au luat prin ele cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Mucenici Evtihian ostaşul şi a lui Stratighie, care prin foc s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Teofan cel nou şi făcătorul de minuni, care a sihăstrit în Muntele Nausei, din Macedonia, ale cărui moaşte acum se află în acelaşi Munte Nausa, şi care cu pace s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea Sfântului şi Măritului Prooroc Samuel.

Acest sfânt a fost din muntele lui Efrem din neamul lui Levi, feciorul lui Elcana şi al Anei proorociţa. Însă Elcana avea două femei: pe una o chema Ana, iar pe alta Fenana; şi Fenana avea copii, iar Ana nici unul. Şi s-a suit Elcana la Silom cu Ana, ca să se închine lui Dumnezeu; şi era atunci acolo Eli, şi cei doi feciori ai lui, Ofni şi Finees, preoţi lui Dumnezeu. Iar Domnul încuiase mitrasul Anei, şi o mâhnea Fenana cea împotrivă râvnitoare a ei, şi ea s-a rugat Domnului, şi şi-a adus Dumnezeu aminte de dânsa, şi a născut fiu pe Samuel, şi l-a dat lui Dumnezeu. Şi crescând cu vârsta, slujea Domnului, şi s-a făcut prooroc mare. Iar Eli şi feciorii lui fiind zdrobiţi de urgia şi mânia Domnului, s-au stins pentru că mâniau pe Dumnezeu. Şi a judecat Samuel toate zilele vieţii lui, şi nu a luat mită. Acesta a uns pe Saul a fi împărat, asemenea şi pe Proorocul David. Şi ajungând la adânci bătrâneţi, a luat sfârşit, şi a apu-

cat înaintea întrupării lui Hristos cu 1035 de ani, și a proorocit patruzeci de ani.

Sfântul Prooroc Samuel

Tot în această zi, pomenirea Sfinților treizeci și șapte de Mucenici, care au mărturisit în Vizia Traciei.

Dintre aceștia unii erau din Vizantia și alții din Filipopoli. Deci fiind prinși în Vizia Traciei de osânditul Apelian, care era guvernator acolo atunci, au fost chinuiți în multe feluri căci mărturiseau pe Hristos cu îndrăzneală. În cele din urmă au făcut în pământ foc mare, și tăindu-li-se tuturor mâinile și picioarele, au fost aruncați în el.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Sever și Memnon Chendirionul.

Fericitul Sever, mucenicul lui Hristos, era din Sidia Pamfiliei, feciorul unui oarecare Petronie trac, și maica sa Migdonia. Deci aflând în Filipopoli pe cei treizeci și șapte de mucenici nevoindu-se pentru Hristos, a mărturisit pe chifață dreapta credință. Pentru aceasta l-au chinuit cumplit și după aceea i s-a tăiat capul. Și rămânând Memnon care și Chendirion se numește, l-au întins între doi stâlpi, și i-au scos trei fâșii din cap până la picioare. Apoi tăindu-i picioarele și băgându-l în foc, și-a dat sufletul la Dumnezeu, luând cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Luchie sfetnicul.

Acest sfânt era din Chirini cea din Livia, mai mare sfatului cetății, întrecând pe cei ce erau cu dânsul la mărimea și tăria trupului. Acesta mai înainte era dat la slujirea și rătăcirea idolilor. Iar după chinuirea sfințitului Mucenic Teodor, episcopul aceleiași cetăți, atunci Luchie umplându-se și el din darul lui Hristos, a primit dumnezeiescul Botez și a plecat și pe guvernatorul Dignian să creadă în Hristos, pe care luându-l s-au dus în Cipru. Deci văzând acolo unde erau chinuiți creștinii și omorâți, pe ascuns de Dignian, s-a dat la chinuitori și dând cu piciorul jertfelnicul idolilor, și răsturnând cele ce erau deasupra lui, a poruncit tiranul de i s-a tăiat capul.

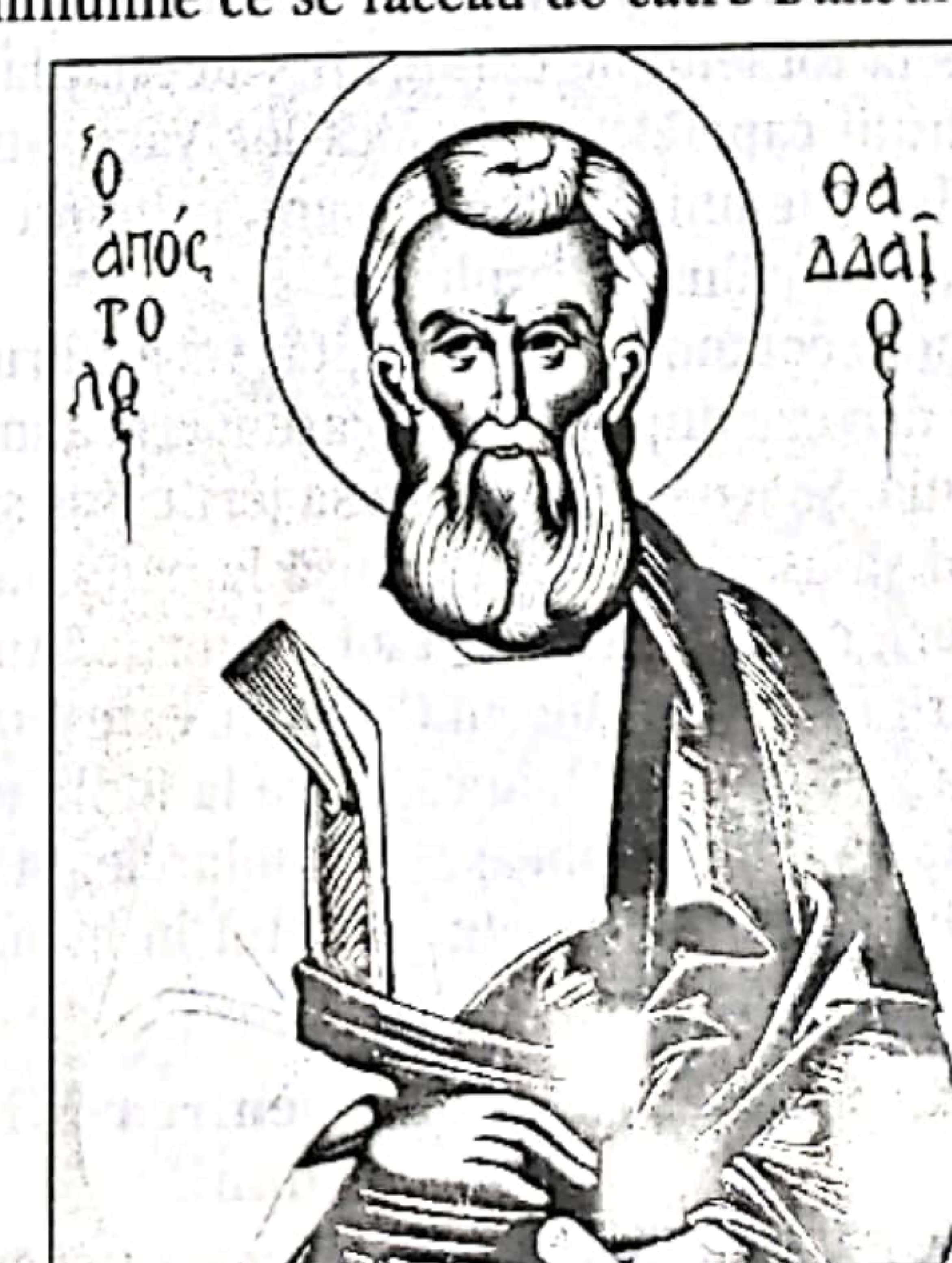
Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici, Iliodor și Soda.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și una, pomenirea Sfântului Apostol Tadeu, numit și Levi.

Acest Sfânt Apostol era din cetatea Edesei, evreu de neam, foarte iscusit, și învățat în dumnezeieștile Scripturi. Deci suindu-se la Ierusalim ca să se închine, în zilele lui Ioan Botezătorul, și auzind propovăduirea lui, minunându-se foarte de viața lui îngerească, s-a botezat de la dânsul. După aceasta văzând pe Hristos și minunile ce se făceau de către Dânsul și au-

Sfântul Apostol Tadeu

zind învățătura Lui, a urmat după Dânsul până la mântuitoarea patimă. Iar după înălțarea Sa, s-a întors în patria sa, Edesa, și botezând pe Eparhul Avgar și tămăduindu-i rămășița leprei lui, și învățând și luminând pe alții mulți, și făcând biserici, umbla și cerceta cetățile Siriei. Și mergând la Berit, cetatea din Fenicia, și învățând și acolo pe mulți și botezând, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Vasa, împreună cu copiii ei: Teognie, Agapie și Pistos.

Această muceniță a trăit în zilele împăratului Maximian, și era din cetatea Edesa. Și însoțindu-se cu un popă idolesc, anume Valerie, a născut trei copii cu dânsul: Teognie, Agapie și Pistos, pe care i-a crescut în dreapta credință, pentru că ea era credincioasă și creștină de la strămoșii ei. Fiind pârâtă de însuși bărbatul său, a stat de față cu copilașii ei înaintea Antipatului Vicarie, și mărturisindu-se că este creștină, pe dânsa și cu cei doi copii mai mici au închis-o în temniță, iar pe Teognie, fiul ei cel mai mare, l-au spânzurat. Apoi au adus pe Agapie, al doilea fiu al ei, și l-au bătut cumplit; iar maică-sa îl îmbărbăta și-l îndemna la răbdare; după aceea i-au despuiat pielea capului până la piept. Iar în vremea când îl despuiau, zicea nevoitorul lui Hristos zicerea aceasta vrednică de pomenire: «Nu este lucru mai dulce decât a pătimi cineva pentru Hristos». După aceasta au adus și pe al treilea fiu ce-l chema Pistos; și mărturisind credința în Hristos, și fiind supus la tot felul de chinuri li s-au tăiat la toți trei frații capetele. Iar maica lor Vasa, atunci se afla în temniță fără mâncare, primind însă hrană din mâna îngerului.

Apoi scoțând-o din temniță, i s-a poruncit ca să urmeze după Vicarie, care mergea în Macedonia. Și acolo silind-o ca să jertfească și nevrând să asculte, a fost supusă la nenumărate chinuri, ca să fie silită să aducă jertfe. Apoi a fost trimisă la consularul Cizicului, care văzând că nu se supune să aducă jertfe la idoli, a poruncit să i se zdrobească mădularele, și așa, tăindu-i-se capul, și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Teoclita, făcătoarea de minuni.

Această sfântă a trăit pe vremea împăratului Teofil, urâtorul de Hristos, și era de neam din latura optimatilor; părinții ei erau Constantin și Anastasia. Crescută fiind din pruncie cu plăcerea de Dumnezeu, a fost însoțită cu bărbat al cărui nume era Zaharia, fără să se smintească ea cât de puțin de însoțirea cu el. Căci de atunci multe și nenumărate milostenii făcea, dându-se pe sine la îndeletnicirea dumnezeieștilor cuvinte, și tot lucrul bun cu lesnire îl făcea, împlinind poruncile Scripturilor. Lucra încă toată ziua și slujea la trebuințele săracilor ce veneau la casa sa și la toți cei din casă. Iar când a venit vremea mutării sale, chemându-și toate rudeniile și cunoscuții, le-a spus și ziua mutării sale și cele ce erau să se lucreze în urmă. Iar minunile ce au urmat după adormirea sa, cu neputință este nouă a le scrie, prescurtare întrebuințând.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea Sfântului Mucenic Agatonic și a celor împreună cu dânsul: Zotic, Zinon, Teoprepie, Achindin și Severian.

Mucenicul lui Hristos Agatonic a trăit în zilele împăratului Maximian, și a fost prins de un oarecare comis anume Evtolmie, trimis din Nicomidia de împăratul, ca să omoare pe creștini. Și mergând cu o corabie, a sosit la limanul Carpin, și acolo aflând pe Sfântul Zotic cu ucenicii lui, care mărturiseau pe Hristos, i-a osândit la moarte prin cruce. După aceea întorcându-se la Nicomidia, și aflând că cel ce era principe a crezut printr-un oarecare Agatonic, care întorcea pe păgâni de la închinarea la idoli, și-i aducea la Hristos, a trimis și i-a prins pe amândoi. Pe Sfântul Agatonic l-a bătut rău, iar pe principe l-a adus în Tracia unde se afla împăratul, ca să dea seama la dânsul. Și ajungând la satul Patamo, a omorât pe Sfântul Zinon, pe Teoprepie și pe Achindin, cu cumplite chinuri, căci nu puteau să mai umble din pricina rănilor. După aceea apropiindu-se la Calcedon, a omorât cu sabia și pe Sfântul Severian care propovăduia cu îndrăzneală pe Hristos; iar la Bizanț, stând înaintea lui, Aga-

tonic cu cei ce erau împreună cu dânsul legați și cu prințul, și scoțându-l afară din cetate, l-a chinuit rău. Sosind la Silivria la locul ce-l zis Amus, unde era Maximian, li s-au tăiat capetele lui Agatonic împreună și prințului și altor creștini, câți adusese comitul din Nicomidia. Și așa au luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Antusa și a Sfințitului Mucenic Atanasie episcopul care a botezat-o pe dânsa, și pe Mucenicii Harisim și Neofit, slugile ei.

Această muceniță a trăit în zilele împăratului Valerian din cetatea Seleucia, și era fiica lui Antonie și Mariei, care erau foarte bogați și slujeau idolilor. Deci crezând ea în taină și dorind să ia botezul lui Hristos, și să vadă pe episcopul Atanasie care propovaduia Cuvântul lui Dumnezeu în Tarsul Ciliciei, a convins pe maică-sa de i-a dat o pereche de catâri, zicând că se duce la doica ei; și luând cu sine doi fameni robi, pe Harisim și pe Neofit, s-a dus. În vremea când mergea ea pe cale s-a făcut o minune înfricoșătoare. Căci atunci episcopul Atanasie fiind ridicat de îngeri a stat de față înaintea ei și dacă l-a văzut și a aflat cine este, l-a rugat, căzându-i la picioare, ca să o săvârșească cu dumnezeiescul Botez. Dar nefiind apă, a făcut episcopul rugăciune, și îndată a ieșit de jos o fântână, și s-au arătat doi îngeri în chip de slujitori, dând două veșminte albe sfintei; deci se botează ea și cele două slugi ce erau cu dânsa, și dându-și haina ei cea scumpă și grea de aur țesută episcopului, l-a rugat să o dea la săraci. Iar ea, îmbrăcându-se cu haină mai smerită și mai proastă, s-a dus la doica ei, care nu a primit-o, înfruntând-o pentru hainele cele proaste cu care era îmbrăcată și pentru credința în Hristos.

Deci întorcându-se la maică-sa și aflând-o mâhnită că fiica ei se botezase în Hristos, ieșind pe ascuns, s-a dus la episcopul Atanasie, și a luat cinul călugăresc și se îmbrăcă în haine de păr, și așa ridicând Crucea Domnului, s-a dus în pustie. Și locuind douăzeci și trei de ani cu fiarele, și luând hrană de la ele prin dumnezeiasca pronie, și suferind multe bântuieli de la demoni, și-a dat sufletul cu pace la Dumnezeu, pe piatra unde era obișnuită a dormi.

Iar pe episcopul Atanasie prinzându-l închinătorii la idoli, l-au dus la Valerian împăratul și dându-i strânsoare cu multe chinuri i s-a tăiat capul. Asemenea și ceilalți doi sfinți fameni mai sus ziși, Harisim și Neofit, fiind oameni mai de cinste ai fericitei Antusei, și fiind botezați împreună cu dânsa de episcopul Atanasie, despărțindu-se stăpână-sa de ei și săvârșindu-se și episcopul ca mucenic, ei s-au dus la Valerian, și numindu-se că sunt creștini, au fost trimiși în fiare la ducele Apelian.

Și mărturisind înaintea lui pe Hristos Dumnezeu adevărat, au fost chinuiți și apoi li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Irineu, Or și Oropsis.

Fericitul Irineu era diacon al Bisericii și propovăduia în priveliște pe Hristos că este Dumnezeu adevărat. Pentru care fiind prins de elini și dus la domnitor, îndată cu Or împreună și cu Oropsie, au fost aruncați în foc; și ploaie îndată pogorându-se au ieșit din foc nevătămați, apoi au fost dați la fiare și spânzurându-i de un lemn, i-au strujit cumplit; și din toate acestea rămânând nevătămați li s-au tăiat capetele cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea și prăznuirea Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu la Pirso, din Elada.

Maica Domnului „Prusiotisa"

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și treia, pomenirea Sfântului Mucenic Lup.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Irineu, episcopul Sirmiului.

Acest sfânt a trăit pe vremea împărăției lui Diocletian, fiind episcop al Sirmiului. Fiind prins în Sirmiu a fost adus la Peonia, și a stat înaintea guvernatorului Prov, mărturisind și propovăduind credința în Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru. Deci a fost închis în temniță, apoi scoțându-l a fost bătut, și după hotărârea de pierzare, tăindu-i-se capul a fost aruncat în râul Saon. Și așa și-a săvârșit mucenicia.

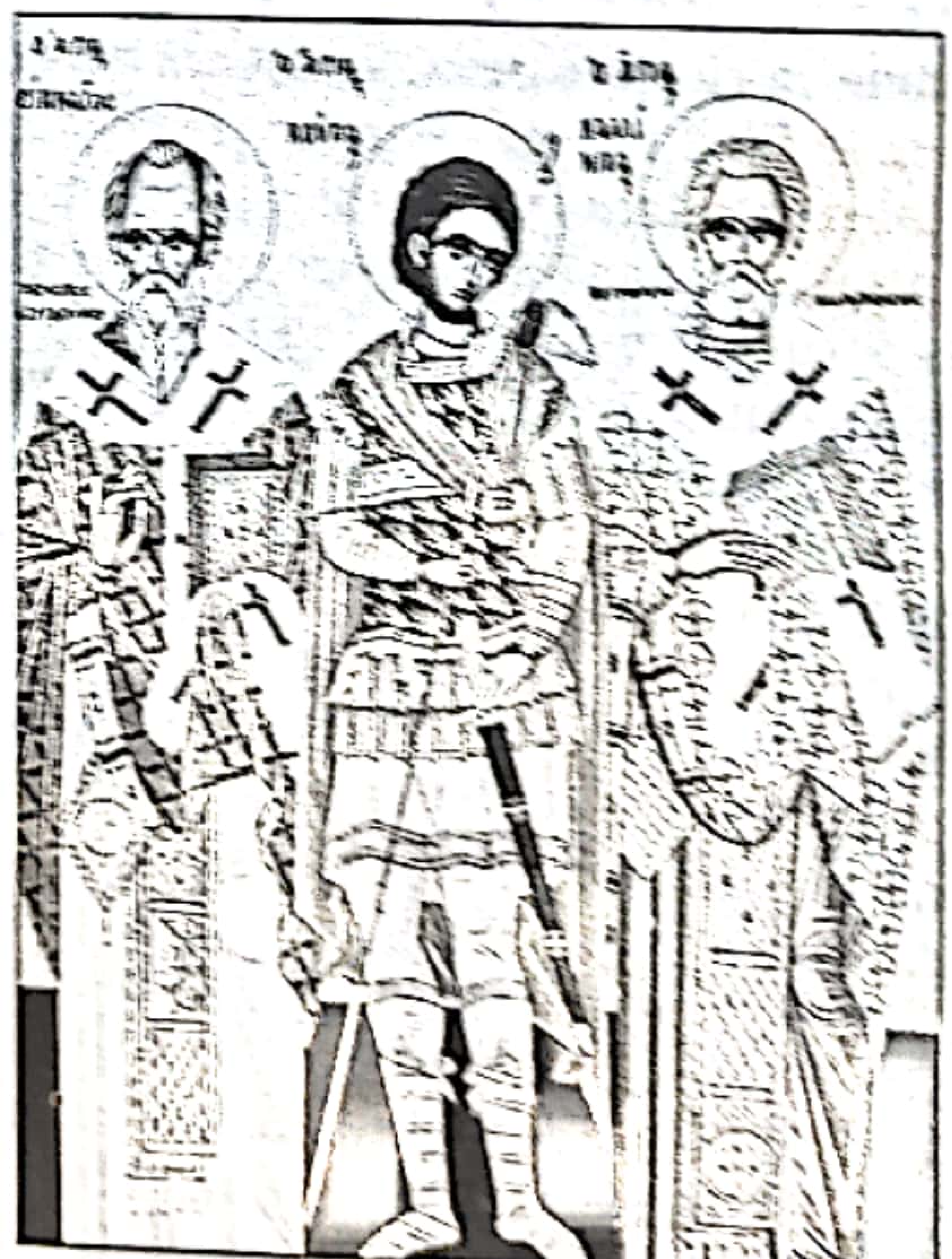
Tot în această zi, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Irineu, episcopul Lugdunului.

Acest sfânt a trăit pe vremea lui Marcu Antonin împăratul. Era urmaș al fericiților Apostoli, fiind episcop al Lugdunului din Galia. El a lăsat multe cărți, adeverind credința noastră, din care au luat cei mai de pe urmă dovezi pentru tâlcuirea dumnezeieștilor Scripturi. Acesta primind cârmuirea Bisericii Lugdunului după episcopul Potino care a mărturisit pentru Hristos, și aducând la Hristos pe mulți mucenici, în cele din urmă și el săvârșindu-se de sabie, a luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Calinic, patriarhul Constantinopolului.

Acest sfânt a fost mai întâi preot al bisericii Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei, din Vlaherne. Iar pentru bunătățile cele dumnezeiești ce avea, a fost hirotonit arhiepiscop al Constantinopolului, în zilele lui Iustinian cel tânăr, nepotul lui Iraclie, care cugetând multe scârbe împotriva lui, i-a poruncit o dată să dea binecuvântare ca să fie surpată biserica Născătoarei de Dumnezeu cea care se numea a Mitropoliilor. Dar Sfântul i-a răspuns că nu este rugăciune de stricăciune, ci mai vârtos de zidire; că Dumnezeu a făcut lumea spre întărire, nu spre stricăciune. Deci grăbindu-l cei ce erau trimiși, și supărându-l și silindu-l, zise fericitul: «Slavă Ție, Hristoase, Celui ce pururea îngăduiești», și îndată biserica s-a surpat.

Deci fiind scos împăratul din împărăție, pentru multele lui fapte rele, și tăindu-i-se nasul a fost izgonit la Cherson. Și de acolo scăpând, a luat ajutor de oști de la bulgari, și mergând la zidurile Constantinopolului, a plecat cu vicleșug pe patriarhul și pe tot sfatul de au ieșit și l-au primit. Apoi și-a călcat jurământul ce-l făcuse pe cinstita Cruce și pe Sfânta Evanghelie și pe cinstitul Trup și Sânge. Și cum a intrat în cetate, îndată a umplut cetatea de omor. Și a fost răpit fericitul Calinic de ostașii lui și izgonit la Roma, arătându-i Iustinian nasul cel tăiat, și chinuindu-l. După aceea ducându-l la Roma, a fost pus la o temelie de zid, și l-au zidit pe din afară, că așa poruncise tiranul. Și peste patruzeci de zile spărgând zidul, a fost aflat încă viu cu suflet, și mai trăind încă patru zile după aceea, către Domnul s-a mutat, și a fost îngropat în biserica Sfinților Apostoli Petru și Pavel, precum porunciseră trimișii papei ce era atunci la Roma.

Sfântul Ierarh Irineu; Sfântul Mucenic Lup; Sf. Ierarh Calinic patriarhul Constantinopolului

Tot în această zi, pomenirea Sfinților 38 de Mucenici din Tracia, care de sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea Sfântului Sfințitului Mucenic Eutihie, ucenicul Sfântului Ioan cuvântătorul de Dumnezeu, și al Sfântului Apostol Pavel.

Acest sfânt umplându-se de darul lui Dumnezeu, și urmând Sfântului Apostol Pavel, a mers cu mare îndrăzneală la propovăduire, și surpând capiștile idolești, a răbdat legături și bătăi, și a pătimit rău multă vreme în temniță, unde primea pâine din cer. Și a fost băgat în foc și dat fiarelor sălbatice. Și toate acestea biruindu-le, s-a dus în patria sa, la Sevasti; unde, ajungându-l vreme de bătrânețe, a răposat în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Tation.

Acest sfânt a fost din locul ce se numea Mantineu ce este mai jos de Mitropolia cetății lui Claudie, din Eparhia Onoriadei. Deci fiind prins pentru că credea în Hristos, a stat de față în Claudiopole înaintea guvernatorului Urban. Și mărturisind că este creștin a fost băgat în temniță, și iarăși a fost scos la întrebare și stând cu puterea lui Hristos în credință, a fost bătut cu toiege și sfâșiat cu unghii de fier. Deci sosind la poarta cetății, și făcându-și semnul Crucii, și auzind glas de sus care îi binevestea

Sf. Cuv. Cosma Etolul; Sf. Ier. Dionisie din Eghina; (pomeniți în sinax. grec.)

bunătățile ce-l așteptau, și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru și Mărturisitorul Gheorghe Limniotul.

Acest fericit cuvios din tânără vârstă și-a petrecut viața pustnicește în Muntele Olimpului. În zilele lui Leon Isaurul care sfărâma icoanele și ardea moaștele sfinților, a propovăduit cu îndrăzneală Ortodoxia, și a mustrat păgânătatea și necredința. Și a propovăduit adevărata credință, la adânci bătrâneți ajungând, că, precum se spune, a fost de 95 de ani, răbdând mult și multe feluri de chinuri. Și tăindu-i-se nasul și arzându-i-se capul, mulțumind și rugându-se, și-a dat sufletul la Dumnezeu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și cincea, pomenirea așezării moaștelor Sfântului măritului Apostol Vartolomeu.

Sfântul Apostol Vartolomeu a fost ales, pentru zelul său, pentru răspândirea creștinismului printre neamuri, cărora propovăduindu-le numele Domnului, a fost răstignit în Armenia cea mare a Răsăritului. Iar sfintele lui moaște, creștinii ce se aflau acolo, punându-le într-o raclă de piatră, le-au mutat în Urbanopoli, unde izvorau tămăduiri și mântuiau neamurile de bolile ce le bântuiau. Slugile diavolului văzând acestea, au luat racla aceea cu sfântul trup al Apostolului și au aruncat-o în mare, împreună cu alte patru racle care aveau în sine moaștele a patru sfinți mucenici: Papia, Luchian, Grigorie și Acachie. Plutind însă Apostolul pe deasupra mării și trecând adâncurile cele strâmte ale Elespontului, a sosit în Marea Egee; de acolo la Marea Adriatică și lăsând în stânga ostrovul Siciliei având împreună următor și pe bunii biruitori mucenici ce se aflau în celelalte racle, a sosit la ostrovul Lipariei. De aici, bunii biruitori mucenici, lăsând pe marele Apostol să odihnească în locul ce și-a ales, ei s-au întors iarăși unde dumnezeiasca pronie a vrut să odihnească pe fiecare dintr-înșii. Și anume: Papia în Amila, cetatea Siciliei, Luchian în Me-

sina, Grigorie în Colimna din Calabria și Acachie în cetatea Ascalus.

După aceea s-a arătat dumnezeiescul Apostol lui Agaton, episcopul Lipariei, care pogorându-se la malul mării și văzând acel mare și minunat lucru, zise: «De unde ți-a venit Liparia această multă bogăție? Iar tu, Apostolul Domnului, bine ai venit». În urmă fericitul Agaton voind a așeza racla la loc cinstit, și văzând că nu o poate mișca cu nevoințele mulțimii, din dumnezeiască descoperire a adus o pereche de junice; și legându-le cu o funie, au tras acea mare raclă cu ușurință acolo, unde era voia Apostolului. Aici a făcut episcopul și biserică înfrumusețată Apostolului, și a pus într-însa fericitele și cinstitele lui moaște cu racla, ca pe un odor scump, și acolo în toate zilele se făceau minuni.

Deci trecând mulți ani, în zilele împăratului Teofil, pentru mulțimea păcatelor noastre, luând Agarenii cetățuia aceea în care se afla Sfântul Apostol și rămânând tot ostrovul Lipariei nelocuit de oameni, stăpânul cetății Venendului, înțelegând apostoleștile minuni, s-a îndreptat cu înfierbântată credință către sfântul; și a chemat din cetatea amalfinilor niște oameni corăbieri și dându-le o sumă de bani, au adus acel odor scump. Deci stăpânul cetății aflându-se departe de mare, a pornit pe episcopul locului și pe mulți clerici și popor se duse să întâmpine pe Apostol. Ale cărui sfinte moaște aducându-le în cetatea Venendei, le-a pus în loc cinstit. Acolo făcea marele Apostol tămăduiri la toți câți se aflau acolo, întru slava preabunului Dumnezeului nostru.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Apostol Tit, episcopul Gortinei din Creta, ucenicul Sfântului Apostol Pavel.

Fericitul Tit se trăgea din neamul lui Min, împăratul Cretei, precum grăiește legiuitorul Zinas, care a scris viața lui, și de care pomenește fericitul Apostol Pavel. Acest fericit Tit, încă din copilărie, a arătat multă nevoință spre învățătura cea lăudată a elinilor. Fiind el de 20 de ani, a auzit un glas ce-i venea de sus, care zicea: «Tit, trebuie să ieși din cele de aici, să-ți mântuiești sufletul, că nu-ți va folosi învățătura aceasta». După un an de la această arătare i s-a poruncit prin vedenie, ca să citească cărțile evreilor. Și luând cartea proorocului Isaia a citit acestea: «Înnoiți-vă către mine ostroave multe; Israel se mântuiește de la Domnul cu mântuire veșnică».

Între timp antipatul Cretei, care era unchi al Sfântului Tit, auzid de mântuitoarea Naștere a Domnului Hristos și de minunile ce a făcut în Ierusalim și într-alte locuri, a trimis pe Tit la Ierusalim, căci era iscusit a auzi și a spune și a povesti cele ce auzea. Deci mergând el acolo, și văzând și închinându-se Stăpânului Hristos, a rămas în Ierusalim unde a văzut minunile lui Hristos, dar a văzut și mântuitoarele Lui Patimi, îngroparea și Învierea și dumnezeiasca Sa înălțare; apoi Pogorârea Preasfântului Duh asupra Sfinților Apostoli. Și crezând el s-a numărat cu cei 120 și cu cei 3000 ce au crezut în Domnul prin învățătura Apostolului Petru.

După aceea a fost hirotonit și trimis cu Pavel să învețe și să hirotonească pe cei ce i-ar socoti Pavel a fi iscusiți. Și s-a dus cu dânsul la Antiohia și la Seleucia, la Cipru, la Salamina și la Pafos și de acolo la Perga Pamfiliei și la Antiohia Pisidiei și la Iconia, la casa lui Onisifor; apoi la Listra și la Derbe, propovăduind pretutindeni cuvântul lui Dumnezeu cu Apostolul Pavel. Deci întâmplându-se a fi stăpân în Creta doi ani Rustil, cumnatul lui Tit, după soră, au mers acolo Pavel și Tit, unde și biserică au zidit. După aceea ieșind din Creta s-au dus în Asia și de acolo cu Pavel la Roma, unde a rămas Tit până ce Pavel a fost omorât de Neron, și de unde s-a întors în Creta. Aici hirotonind episcopi și preoți și strălucind apostolește, a răposat în Domnul.

Sfinții Apostoli Vartolomeu și Tit

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Părinților noștri: Mina, Epifanie, Ghenadie și Ioan arhiepiscopul Constantinopolului.

Fericitul Mina a trăit în vremea împăratului Iustinian, și era preot al sfintei Biserici din Constantinopol. Și Agapet, papa Romei, venind la Constantinopol, a caterisit pe ereticul Antim, ce se mutase de către eretici de la Trapezunta la Constantinopol, și a hirotonit pe fericitul Mina în locul aceluia. Deci acesta bine ocârmuind Biserica și sporindu-și turma sa, s-a mutat către Domnul. Și se prăznuiesc împreună și arătații mai sus sfinți părinți în preasfânta biserica cea mare.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șasea, pomenirea Sfinților Mucenici Adrian și Natalia, și cei împreună cu dânșii.

Mucenicul Adrian și soția lui Natalia au trăit în cetatea Nicomidiei, pe vremea împărăției lui Maximian. Iar la a doua înconjurare ce a făcut Maximian prin împărăția sa, prigonind pe creștini, a prins 23 de bărbați creștini care erau ascunși prin peșteri, și au fost dați la multe chinuri. Pe aceștia, mai înainte de a mărturisi, i-a întrebat Adrian: «Pentru ce, fraților, răbdați aceste nesuferite și grele chinuri?» Și, răspunzând, ei ziseră: «Pentru ca să dobândim bunătățile cele ce sunt gătite de la Dumnezeu, celor ce pătimesc pentru Dânsul, pe care nici auzul nu poate să le audă nici cuvântul să le povestească». Acestea auzindu-le Fericitul Adrian, umilindu-se din dumnezeiescul Dar, a zis scriitorilor să-i scrie și numele lui cu creștinii, că bucuros moare și el cu dânșii. Deci scriindu-l aceia și pe dânsul, îl băgară în fiare și la închisoare. Acest lucru aflându-l Natalia, femeia lui, și gândind cum că poate a fost prins pentru altceva, și îngrijindu-se foarte suspina și plângea. Dar fiind înștiințată că pentru Hristos l-au pus în legături și în temniță, îndată îmbrăcându-se în haine luminoase a alergat la temniță. Și intrând înăuntru îl învăța să stea neclintit la chinuri, și ruga pe sfinții cei ce erau împreună legați cu dânsul să se roage pentru el. Atunci prin sfătuirea mucenicului Adrian se întoarse Natalia la casa ei.

Deci fiind adus sfântul la împăratul și mărturisind pe Hristos că este Dumnezeu adevărat, îl puseră cu fața în jos și-l bătură cu toiege. Apoi, întorcându-l cu fața în sus, a fost bătut și peste pântece, încât i se vedeau și măruntaiele. Mucenicul când pătimea acestea era de 28 de ani. După aceea lui și celorlalți sfinți li s-au tăiat mâinile și picioarele. Apoi dându-și sfinții sfârșitul, și urmând a li se mistui trupurile lor în foc, Natalia a băgat mâna Sfântului Adrian în sânul ei și urma mergând după sfintele moaște și strângea sângele ce pica de la dânșii și se ungea cu el. Apoi fiind stins focul de o ploaie mare și grea, un om credincios, anume Eusebie, luând moaștele sfinților și punându-le într-un caic mic, le-a dus la Arghiropoli și le-a așezat aproape de Bizanț. Acolo mergând mai pe urmă Natalia, și-a dat sufletul la Dumnezeu și a fost îngropată lângă moaștele cele mucenicești.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților douăzeci și trei de Mucenici, care au fost chinuiți împreună cu Sfântul Adrian, și de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Atic, Sisenie și a Preacuviosului Părintelui nostru Ivistion.

Tot în această zi, pomenirea altui Mucenic Adrian.

Sfântul Cuvios Ioasaf împăratul Indiei; Sfinții Mucenici Adrian și Natalia

Acest sfânt a trăit în zilele împăratului Liciniu în Bizanț, și se trăgea de la Roma, fecior fiind lui Prov, împăratul Romei, împreună cu un frate al său, Dometie cu numele, ce ajunsese episcop în Bizanț, după Tit. Deci fericitul Adrian dorind a pătimi pentru Hristos, s-a dus la Nicomidia și a mustrat pe Liciniu, căci stricase în deșert și fără socoteală oștile romane, cu pricina prigoanei asupra creștinilor. Drept aceea fiind supus la multe chinuri, i s-a tăiat capul; iar fratele său Dometie episcopul luându-i sfintele moaște le-a pus în Arghiropoli, unde erau și moaștele Mucenicului Adrian, ale Nataliei și ale Apostolului Stahie, cel ce a fost întâiul episcop al Bizanțului, după Sfântul Apostol Andrei cel întâi chemat.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Ioasaf, feciorul lui Avenir, împăratul Indiei.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Titoe, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Pimen.

Acest preacuvios a fost egiptean de neam. Și osebindu-se cu toți frații lui, s-au făcut monahi. Iar maica lor, după mulți ani, arzând de dorința ce avea pentru dânșii, s-a dus să-i vadă; dar ei au închis ușile, și ea plângând striga cu jale. Atunci Ava Anuv, unul din frați, îi zise lui Pimen: «Ce vom face bătrânei acesteia?» Atunci Pimen apropiindu-se de ușă, a zis către dânsa dinăuntru: «De ce plângi, bătrâno?» Iar ea auzind glasul, că nu-l vedea fiind ușa încuiată, răspunse: «Doresc să vă văd, fiule, că ce voi strica de vă voi vedea? Au doară nu vă sunt mamă? Nu sunt bătrână?» Și Pimen zise: «Aici vrei să ne vezi, sau în cealaltă lume?» Iar ea punând în gândul ei cele auzite, s-a dus de la dânșii cu bucurie fără a-i vedea.

Dar într-o zi domnul țării prinzând pe feciorul surorii sale cu o vină, îl băgă în temniță, și dorea să vadă pe Ava Pimen; dar acesta nu a vrut să vadă pe domn. Atunci a mers și sora sa, și nu i-a răspuns; iar ea se jeluia, zicându-i: «Nemilostivule, fie-ți milă de mine că-mi este unul-născut». Dar el îi porunci prin oarecine, zicând: «Grăbește de te du de aici, că Pimen nu a născut copii». Iar domnul îi porunci: «Poruncește numai cu cuvântul, și-l voi slobozi»; iar bătrânul zise: «Cercetează-l după lege, și de este vrednic de moarte, să moară; iar de nu, fă cum ți-e voia». Atunci domnul mirându-se foarte, a slobozit pe copil.

Odată l-a întrebat oarecine zicând: «De voi vedea greșeala fratelui meu să o acopăr?» Bătrânul a zis: «De vei acoperi greșeala fratelui va acoperi și Dumnezeu ale noastre».

Acest fericit lucrând toată buna faptă, toți părinții și sihaștrii cei din Egipt și din Tebaida, îl aveau ca pe un părinte, și erau îndreptați și învățați de către dânsul. Deci în aceste fapte petrecându-și viața, de trei ori fericitul, își primi sfârșitul, bătrân fiind și plin de zile.

Sfântul Cuvios Pimen; Sfântul Mucenic Fanurie

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Mucenițe Eutalia.

Această sfântă era din Sicilia, având mamă elină, cu curgeri de sânge, care și ea se numea Eutalia, pe care au tămăduit-o Sfinții Mucenici Alfion, Filadelf și Chiprin; căci s-au arătat acești trei sfinți mucenici în somn Eutaliei și i-au zis: «De crezi în Hristos și de te vei boteza, cu adevărat te vei vindeca și te vei mântui; iar de nu crezi, fugi departe de la noi». Iar Eutalia deșteptându-se, s-a plecat cuvintelor Sfinților Mucenici. Pentru aceasta crezând s-a botezat

cu Eutalia fiica sa cea de un nume; avea însă și un fecior anume Sermilian, care a prins-o să o sugrume, pentru că crezuse în Hristos. Iar slujnica ei a scăpat-o din mâinile lui. Pentru aceasta Eutalia fiica ei a mustrat foarte pe vrăjmașul acela, fratele ei, căci a vrut să omoare pe mamă-sa; dar el zise: «Au doară și tu ești creștină?» Iar sfânta a zis: «Adevărat și cu osârdie doresc a muri pentru Hristos». Deci necuratul acela dezbrăcând-o a bătut-o cumplit, apoi a dat-o uneia din slugi ca să o rușineze; iar ea făcând rugăciune a orbit sluga. Atunci fratele ei văzând un lucru ca acesta, i-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru și Mărturisitorului Liverie, papa Romei.

Acest sfânt a trăit pe vremea împărăției lui Constantie, și a fost într-ajutor marelui Atanasie și lui Pavel Mărturisitorul ca să-și ia scaunele lor. Drept aceea împăratul Constantie, după moartea fratelui său a trimis de l-a adus de la Roma, și încercând a-l pleca ca să se ferească de împărtășire cu Atanasie, și ca să fie la un gând pentru caterisirea lui. Dar neputând a-l pleca, l-a izgonit în Tracia. După aceea mergând împăratul la Roma și fiind silit de mulți, a poruncit să-și ia fericitul Liverie iarăși scaunul, la care și mergând a răposat în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Osie, episcopul Cordovei.

Fericitul acesta, strălucind mai înainte în sihăstrie și fiind împodobit cu tot felul de fapte bune, a fost făcut episcop al scaunului Cordovei din Spania. Apoi având râvnă pentru credința ortodoxă, a mers și la marele și întâiul Sobor, de la Niceea, mustrând și lepădând tulburarea cea arienească. Acesta a strâns și Soborul ce s-a făcut la Sardica și exarh a fost, între cei ce se adunaseră atunci acolo, pentru că nu iscălise caterisirea împotriva marelui Atanasie și a altor mulți episcopi goniți din scaunele lor de către Constantie, sau mai bine, pentru că nu era la o unire cu răul eres al lui Arie, a fost izgonit, și suferind multe scârbe și patimi, a luat sfârșitul într-acel surghiun.

Tot în această zi, pomenirea botezului famenului etiopian, de către Sfântul Filip.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Antusa cea nouă, care cu sac de păr fiind îmbrăcată și cu piatră legată de grumaji și în puț aruncată, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Fanurie, care s-a arătat la anul o mie cinci sute.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a douăzeci și opta, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Moise Arapul.

Acest fericit era de neam etiopian și la față peste tot negru, fiind slugă unui oarecare ce se afla la lucruri politicești. Pentru firea lui cea rea și pentru viața tâlhărească l-a gonit domnul său. Pizmuind el pe un păstor care îl zăticnise de la un lucru rău, s-a hotărât să-l ucidă; și aflând că acela este de cealaltă parte de apa Nilului și fiind apa mare, își luă sabia în gură, și-și puse cămașa în cap, și trecu înot. Dar păstorul prinzând de veste a fugit; atunci el a junghiat patru berbeci aleși, și înșiruindu-i pe o funie, a trecut iarăși Nilul înot.

Și mâncând cărnurile, și vânzând pieile pe vin, s-a dus la soții lui. Acestea le-am povestit ca să vedeți, că este cu putință ca cei ce vor, pot să se mântuiască prin pocăință. Acesta în cele din urmă venind întru umilință, din oarecare primejdie, s-a dus la o mânăstire, și atât s-a pocăit încât a tras și pe soții lui către Hristos prin pocăință.

Iar oarecând șezând în chilia sa, nimeriră la dânsul niște tâlhari, neștiind că el este Moise, pe care fericitul legându-i cu un ștreang, îi puse pe umeri ca pe un sac cu paie, și-i duse la obște. Și zise către frați: «De vreme ce mie nu mi se cade să fac nedreptate, am aflat pe aceștia ce veniră să-mi facă rău. Ce porunciți pentru ei?» Iar aceia dacă-l cunoscură că el este Moise, vătaful de tâlhari cel vestit și nebiruit, se mărturisiră lui Dumnezeu, și se lepădară de lume și se făcură călugări foarte iscusiți. De aceea trăind sfântul cu plăcere dumnezeiască și luptându-se cu demonul neastâmpărării, a murit fiind bătrân de 75 de ani, făcându-se și preot, și lăsând 70 de ucenici.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Diomid și Laurentie, care, fiind legați de stâlp și săgetați, s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Dreptului Iezechia împăratul, care cu pace s-a săvârșit.

[illegible]

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Ana, fiica lui Samuel.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților treizeci și trei de Mucenici din Iraclia, care prin foc s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună în ziua a douăzeci și noua, pomenirea tăierii cinstitului cap al cinstitului slăvitului Proroc Înainte-mergător și Botezător Ioan.

Acest sfânt a fost mărturisit de Hristos că este mai presus decât toți cei născuți din femeie și mai mult decât proorocii. Acesta este cel care mai înainte a săltat în pântecele maicii sale și a propovăduit pe Hristos și celor de pe pământ și celor din iad. A fost fecior lui Zaharia arhiereul și al Elisabetei, născut fiind din făgăduința lui Gavriil; i s-a tăiat cinstitul cap de Irod Antipa, pentru împreunarea fără de lege cu Irodiada. Acesta care din pântece era

[illegible]

[illegible]

s-a făcut ospăţul cel ucigător de prooroc, acolo acoperindu-se proorocescul şi sfântul acel trup, de ucenicii lui s-a ascuns.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioasei Teodora, cea din Tesalonic, care era cu neamul din Egina.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treizecea, pomenirea Celui între sfinţi Părintele nostru Alexandru, patriarhul Constantinopolului

Sf. Ierarh Alexandru patriarhul Constantinopolului

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Patriarh Ioan, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Patriarh Pavel, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Fantin, făcătorul de minuni.

Acest sfânt Fantin era cu neamul din latura Calabriei, fiul lui Gheorghe şi Vrieniei. El din scutece, fiind sfinţit lui Dumnezeu, a fost dus la o mânăstire, unde lucra toată fapta bună, şi făcându-se iscusit lucrător poruncilor lui Dumnezeu, s-a învrednicit cu dumnezeieşti descoperiri, iubind a petrece în pustietăţi şi în munţi şi câte 20 de zile postind. Încă şi gol patru ani a răbdat a fi şi cu nenumărate întâmplări s-a luptat în vremea năvălirii celor de altă credinţă, pe care şaizeci de ani le-a răbdat. Atunci şi-a luat pe ucenicii săi: Vitalie şi Nichifor, s-a dus la Pelopones, şi zăbovind şi la Corint multă vreme, pentru mulţi s-a făcut pricină de mântuire. Mai în urmă mergând şi la Atena şi închinându-se sfântului locaş al Născătoarei de Dumnezeu, s-a întors la Larisa, unde multă vreme zăbovind lângă mormântul Sfântului Achille, în urmă a venit la Tesalonic, unde din destul desfătându-se de multe minuni ale Marelui Mucenic Dimitrie, şi ţinându-şi canonul obişnuit al înfrânărilor întregi opt ani, întru bune bătrâneţi, a părăsit viaţa.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor şase Mucenici cei din Meletina.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Sarmata.

Tot în această zi, pomenirea Preacuvioasei Vriena.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor şaisprezece Mucenici Tivei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ierarh Evlavie, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Felix, care de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Furtinian, care de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Septimin, care de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Ianuarie, care de sabie s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

SINAXAR

În această lună, în ziua a treizeci şi una, pomenirea punerii în sfânta raclă a Cinstitului brâu al Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei, în cinstita ei casă, care

este în Halcopratia, unde a fost adus de la episcopia Zilas, în zilele împăratului Justinian; și minunea ce s-a făcut prin punerea Cinstitului brâu deasupra împărătesei Zoe, soția împăratului Leon cel înțelept.

Împăratul Arcadie, feciorul lui Teodosie cel Mare, scoțând cinstitul brâu al Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei din Ierusalim, căci acolo era păstrat cu cinstita ei haină până în acea vreme de o femeie fecioară, l-a adus în Constantinopol, și l-a pus într-un sicriu luminat, pe care l-a numit și sfânta raclă. Deci trecând 410 ani, a deschis acea sfântă raclă împăratul Leon cel înțelept, pentru femeia sa Zoe, care era chinuită de duh necurat, și care văzuse și dumnezeiasca vedenie; că de s-ar pune peste dânsa cinstitul brâu, s-ar lecui. Și s-a aflat cinstitul brâu strălucind ca și cum ar fi fost țesut atunci nou, având o pecete tipărită în aur, și hârtie Codicel lipită, care arăta cu numărul, vremea, indictionul și ziua în care fusese adus sfântul brâu în Constantinopol și cum a fost pus de mâinile împăratului Arcadie în raclă, pecetluită fiind de dânsul. Acest brâu sărutându-l împăratul, și întinzându-l peste împărăteasă cu mâna patriarhului ce era atunci, o, minune, îndată s-a mântuit de boală împărăteasa, și toți slăvind pe Mântuitorul Hristos și dând laude de mulțumire Preacuratei Maicii lui, l-au pus iarăși în acea raclă unde era mai înainte.

Așezarea în raclă a Brâului Maicii Domnului

Tot în această zi, pomenirea înnoirii bisericii Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei, de la Neoria.

Pe vremea împărăției binecredincioșilor împărați Mihail și Teodora un oarecare patriciu cu numele Antonie, avea în Constantinopol o casă cinstită în curtea căreia era și o biserică a Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei. Din această biserică fusese luată podoaba de împărații cei mai dinainte luptători împotriva icoanelor, scoțând sfintele icoane și însemnându-se numai cruci în locul lor. Deci patriciul acesta iarăși făcând icoanele bisericii acestia cum se cuvenea, a făcut și o baie foarte mică dedesubtul bisericii pentru trupeasca sa odihnă; iar deasupra acelei băi se făcea pururea slujba lui Dumnezeu. Pentru aceasta a umbrit întru dânsul darul Preasfântului Duh prin Preacurata Maica Domnului nostru Iisus Hristos, și au început a se face multe tămăduiri de multe feluri de boli. Încă oarecare iubitori de Dumnezeu se strânseră și au cerut de la patriciul, să facă o dată pe săptămână baie pentru frații cei în Hristos și mai ales bolnavi. Și având voie făceau aceasta cu credință și se vindecau.

După aceea, apropiindu-se să moară patriciul, a lăsat baia aceea și biserica pe seama celor ce s-au aflat atunci oameni iubitori de Dumnezeu, pentru a lui sufletească mântuire. Însă aceia fiind săraci și neavând nici apă de ajuns, nici alt venit, încet, încet, au părăsit grija lucrului și baia a rămas neîngrijită. Și jefuind-o unii și alții de uneltele și podoabele ce avea într-însa, a rămas la stingere desăvârșit. Iar sfânta biserică, căci era înaltă și vindecătoare celor bolnavi, au lăsat-o, făcând slujbă într-însa un preot, care din dumnezeiescul dar ce era într-însa, avea din destul cele ce erau spre trebuința hranei.

Deci fericitul împărat Roman făcându-și palate împărătești și trebuindu-i mult material de lucru, și fiind înștiințat de această casă a Născătoarei de Dumnezeu că are mult material, a pus gând ca să o strice. Iar Născătoarea de Dumnezeu ce locuia într-însa n-a îngăduit cele ce gândea împăratul. Căci în noaptea aceea s-a arătat celui ce era ispravnic peste lucru și unui tânăr ce era rudă cu ispravnicul și le-a zis cu groază, să nu cuteze nicidecum a-i strica biserica aceea. Și dacă s-a făcut ziuă, spunând tânărul visul către maica ispravnicului a

înțeles și împăratul, care îndată cum auzi, zise cuvântul acesta: «Nu voi să am judecată cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ci încă voi înnoi casa aceea cu cele ce-i vor trebui». Pentru aceasta, în loc să strice oamenii cei ce au fost trimiși, au curățit baia cu toată nevoința și au înălbit-o. După aceea gătindu-se toate și făcându-se baie mai mare, de avea și scăldătoare și înfierbântând-o, se scăldară împărații: Roman, Constantin și Hristofor, și bucurându-se întăriră baia și cu hrisov de milă să aibă a lua pe fiecare an și a dăruit-o la mânăstirea cea numită a ispravnicului pentru ca să poarte grijă de baie și de biserica Născătoarei de Dumnezeu, monahii mânăstirii aceleia. Și câte minuni adică s-au făcut mai înainte în mai sus zisa biserică a Născătoarei de Dumnezeu, le vom lăsa, dar aici vom povesti una numai ce s-a făcut în vremea noastră.

O femeie oarecare vestită a căzut în boală grea și s-a umflat, și chinuindu-se cu nesuferite dureri, și-a cheltuit toată averea sa la doctori și nimic nu se folosi de la ei. Auzind de minunile ce se făceau la biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, s-a dus și ea acolo; și rămânând acolo câteva zile și nimic folosindu-se, ci bântuită foarte rău de boală, a ieșit și s-a dus la biserica Născătoarei de Dumnezeu cea din Vlaherne și căzând la pământ se ruga zicând: «Miluiește-mă, Maica lui Dumnezeu, ca fiind lipsită de tot ajutorul omenesc, am năzuit la tine». Deci rămânând acolo nouă zile, i s-a arătat în ziua cea de pe urmă o femeie de cinste zicându-i: «O, femeie, ce strigi către mine de mă superi neîncetat?» Iar ea a zis către dânsa: «O, stăpână, știu că pentru păcatele mele mă chinuiesc; dar știind că pentru noi păcătoșii Fiul tău și Dumnezeul nostru S-a pogorât din ceruri, și născându-Se din pântecele tău S-a făcut om; drept aceea am năzuit la tine, ca să aflu milă, eu ticăloasa». Iar Născătoarea de Dumnezeu zise iarăși către dânsa: «Du-te la locașul meu cel mic de la Neorie și acolo îți vei afla vindecarea». Dacă s-a trezit femeia a mulțumit lui Dumnezeu, și s-a dus degrab la Neorie și căzând cu rugăciune la Maica lui Dumnezeu, zicea:

«Miluiește-mă, Stăpână, și plinește milostivirea ta întru mânie». Și după ce a zis acestea a adormit; și a văzut iarăși pe Născătoarea de Dumnezeu ce i se arătase împreună cu un bărbat frumos, care a zis către acela: «Iată femeia cea bolnavă; spintecă-i pântecele»; și acela îndată lovind-o peste pântece cu varga ce ținea în mână, se făcu nevăzut, împreuna cu Născătoarea de Dumnezeu ce se arătase cu dânsul. Deci trezindu-se femeia simți că ieșea dintr-însa miros greu și nesuferit, și îndată dezbrăcându-se de îmbrăcămintele ce purta, intră în baie, și spălându-se a ieșit cu femeile ce erau cu dânsa, sănătoasă și vindecată. Și închinându-se acelui sfânt loc, tămâia cu mirodenii, mulțumind Preasfintei Stăpânei de Dumnezeu Născătoarei, întru slava Celui ce S-a născut dintr-însa, Hristos Dumnezeul nostru.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Fileort.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Mucenic Diadoh.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor șapte fecioare din Gaza, care de sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici: Mina, Faust, Andrei și Iraclie.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților patru Mucenici din Perga Pamfiliei, care siliți fiind a alerga pe așternut de cărbuni aprinși, s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților trei sute șaizeci și șase de Mucenici din Nicomidia, care de sabie s-au săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXARELE
DIN TRIOD ȘI PENTICOSTAR

SINAXARELE DIN TRIOD

DUMINICA VAMEŞULUI ŞI A FARISEULUI

SINAXAR

Pe scurt despre sinaxarele lui Xantopol la slujba Triodului.

Sinaxarele lui Nichifor Calist Xantopol arată pentru fiecare din praznicele vestite ale Triodului pricina pentru care s-au rânduit, cum s-au rânduit, când au luat început şi pentru ce sunt aşa acum. Ele au fost rânduite de Sfinţii şi de Dumnezeu purtătorii Părinţi cu amănunţită grijă; încep de la Duminica Vameşului şi a Fariseului şi ţin până la Duminica Tuturor Sfinţilor.

Se cuvine aşadar ca înainte de cântarea a şaptea a canonului să se citească mai întâi, după cum este datina, sinaxarul din Minei şi apoi sinaxarul Triodului. După citirea sinaxarului din Minei vei spune aşa:

În aceeaşi zi facem pomenire de pilda din Sfânta Evanghelie a Vameşului şi a Fariseului.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, începem astăzi şi Triodul. Triodul a fost întocmit cu înţelepciune şi în chipul cel mai bun şi cum se cuvenea de mulţi dintre Sfinţii şi purtătorii de Dumnezeu Părinţii noştri, făcători de cântări, insuflaţi fiind de Sfântul Duh. Primul dintre toţi Părinţii, care au izvodit cântarea triodică, adică a celor trei cântări, după părerea mea spre a închipui Sfânta şi începătoarea de viaţă Treime, a fost marele poet Cosma. El a izvodit cântările ce se cântă în marea şi sfânta Săptămâna a Patimilor Domnului şi Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu acrostih, după numele fiecărei zile. După pilda lui, şi alţi Părinţi, dar mai mult decât alţii Teodor Studitul şi Iosif Studitul, au alcătuit, cu aceeaşi râvnă ca şi Cosma, cântări pentru celelalte săptămâni ale sfântului şi marelui post al patruzecimii. Cântările lor au fost introduse în cult mai întâi în Mânăstirea Studion. În cea mai mare parte ei au alcătuit şi au cadenţat odele şi celelalte cântări ale Triodului, adunând şi alegând acestea din Sfinţii Părinţi. Aşadar, pentru că duminica se socoteşte cea dintâi dintre zile, după cum Duminica învierii se socoteşte întâia, a opta şi cea din urmă, au făcut foarte bine când au pus luni cântarea întâi, marţi cântarea a doua, miercuri cântarea a treia, joi cântarea a patra,

vineri cântarea a cincea, sâmbătă cântarea a şasea, a şaptea şi celelalte două, a opta şi a noua acestea, pentru că sunt mai de seamă, sunt comune tuturor altelor săptămâni. Tot aşa a făcut şi dumnezeiescul Cosma la canonul din Marea Sâmbătă, căci a alcătuit numai patru cântări: cântarea a şasea, a şaptea, a opta şi a noua. Mai târziu, preaînţeleptul împărat Leon a poruncit lui Marcu monahul, episcopul Idruntului, să-i facă acest canon deplin.

Cartea aceasta se numeşte pe nedrept Triod, căci nu are totdeauna trei cântări, ci are şi canoane depline. După unele păreri, şi-a luat numele său din pricină că cele mai multe canoane au trei cântări sau pentru că, după cum s-a spus, canoanele din săptămâna mare au fost alcătuite la început din trei cântări. Când Sfinţii noştri Părinţi au alcătuit această carte de slujbă, scopul lor a fost ca să ne aducă aminte pe scurt prin întreaga carte a Triodului de toată binefacerea dintru început a lui Dumnezeu faţă de noi: ca să ne amintească nouă că am fost plăsmuiţi de El; că prin călcarea poruncii, dată nouă spre încercare, am fost alungaţi din desfătarea paradisului; că am fost izgoniţi din pricina zavistiei şarpelui şi vrăjmaşului, începătorul răutăţii, doborât din pricina mândriei; că am fost îndepărtaţi de la bunătăţile raiului şi am ajuns să fim conduşi de diavol; că Fiul lui Dumnezeu şi Cuvântul, prin milostivirea milei Sale, a plecat cerurile şi S-a pogorât, a locuit în Fecioară şi S-a făcut om; că ne-a arătat chipul de a ne sui la cer, prin vieţuirea Sa, prin smerenia Sa mai cu seamă, prin postul, prin îndepărtarea de rele şi prin celelalte fapte ale Lui; că a pătimit, a înviat şi S-a suit iarăşi la cer; Că a trimis pe Sfântul Duh Sfinţilor Lui Ucenici şi Apostoli; că Fiul lui Dumnezeu şi Dumnezeu desăvârşit, a fost predicat de ei pretutindenea; că şi dumnezeieştii Apostoli au făcut minuni prin harul Preasfântului Duh; că în acelaşi timp au adunat, prin predica lor, pe toţi sfinţii de la marginile lumii, umplând lumea cea de sus. Acesta a şi fost la început gândul Ziditorului. Prin cele spuse s-a arătat care este scopul Triodului.

Aceste trei sărbători: a Vameşului şi a Fariseului, a Fiului risipitor şi a Înfricoşătoarei Judecăţi, au fost izvodite de Sfinţii Părinţi ca un fel de veghere şi îndemn, ca să ne pregătim şi să fim gata pentru nevoinţele duhovniceşti ale Postului, lepădând îngrijirea noastră cea trufaşă.

Cea dintâi dintre aceste sărbători ne înfăţişează pilda Vameşului şi a Fariseului. Această săptămână se mai numeşte şi vestitoare. În adevăr, după cum cei care vor să meargă la război sunt vestiţi mai dinainte de general despre timpul când va începe lupta, ca să-şi pregătească şi să-şi ascută săbiile, ca să-şi cerceteze toate celelalte arme, ca să îndepărteze orice piedică, spre a se arunca cu râvnă în luptă şi spre a-şi lua cele de trebuinţă de multe ori înainte de luptă, li se ţin ostaşilor cuvântări, li se spun povestiri şi pilde ca să înflăcăreze sufletele lor şi să îndepărteze de la ei lenea, trândăvia, frica şi orice altă primejdie, tot astfel şi Sfinţii Părinţi vestesc mai dinainte, ca printr-o trâmbiţă, lupta ce o vom da prin post împotriva diavolului, spre a curăţi păcatul care a pus stăpânire mai dinainte pe sufletele noastre şi care s-a prefăcut în venin din pricina timpului îndelungat de când ne stăpâneşte; mai mult încă, să ne sârguim să dobândim faptele bune pe care nu le avem şi, întrarmându-ne cum se cuvine, să mergem pregătiţi spre nevoinţele postului. Aşadar, pentru că cea dintâi armă pentru dobândirea virtuţii este pocăinţa şi smerenia, iar cea mai mare piedică, mândria sau îngâmfarea, Sfinţii Părinţi ne înfăţişează în cea dintâi sărbătoare a Triodului această pildă vrednică de credinţă din dumnezeiasca Evanghelie. Prin fariseu ne învaţă să ne ferim de păcatul mândriei sau al îngâmfării, iar prin vameş ne învaţă să ne însuşim smerenia şi pocăinţa, virtuţi potrivnice acestui păcat. Cel dintâi şi cel mai rău dintre păcate este mândria sau îngâmfarea. Din pricina mândriei a căzut diavolul din cer; mai înainte era şi se numea luceafăr luminos; din pricina ei este şi se numeşte întuneric. Tot din pricina

acestui păcat a fost alungat și Adam, începătorul neamului omenesc, din desfătarea raiului. Prin această pildă ne îndeamnă Sfinții Părinți să nu ne mândrim cu faptele noastre bune, să nu defăimăm pe aproapele, ci să fim totdeauna smeriți. Căci Domnul celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har. Și este mai bine ca să se întoarcă cel păcătos decât să se mândrească cel care face fapte bune. «Vă spun vouă, zice Domnul, că s-a coborât vameșul mai îndreptat decât fariseul». Așadar pilda aceasta ne arată că nimeni nu trebuie să se mândrească, chiar dacă face fapte bune; dimpotrivă, să se smerească și să se roage din suflet lui Dumnezeu, chiar dacă ar fi căzut în cele mai mari păcate. Făcând așa, nu este departe de mântuire.

Vameș este omul care ia de la ocârmuire dreptul de a lua vamă; el cumpără acest drept cu multă nedreptate și pentru aceea ia de la oameni vamă mai mare decât se cuvine.

Fariseu este omul care se socotește desăvârșit în toate, depășind pe ceilalți oameni prin știința sa.

Saducheul, care-și are numele de la un oarecare Sadochic, este omul care se crede drept, căci sedec înseamnă dreptate. La evrei erau trei secte: eseienii, fariseii și saducheii; aceștia din urmă nu credeau în înviere, în îngeri și în Duhul Sfânt.

Pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi făcători de cântări, Hristoase, Dumnezeu nostru, miluiește-ne și mântuiește-ne pe noi Amin.

SINAXAR
ÎN DUMINICA FIULUI RISIPITOR

În aceeași zi facem pomenire de pilda Fiului risipitor din Sfânta Evanghelie, pe care dumnezeieștii noștri Părinți au așezat-o în a doua Duminică a Triodului.

Sunt unii oameni care, cunoscând că au săvârșit multe fapte rele, că au trăit din tinerețe în chip destrăbălat, că și-au petrecut viața în beții și desfrânări și că au căzut astfel în adâncul păcatelor, ajung în deznădejde, care este odrasla mândriei. Din pricina deznădejdii nu vor cu nici un chip să se mai sârguiască să fie virtuoși, așa că săvârșesc o mulțime de păcate și cad mereu în aceleași și în mai mari decât acestea. Sfinții Părinți, purtându-se față de astfel de oameni cu multă dragoste și părintește, și voind să-i scoată din deznădejde, au așezat acum, după pilda Vameșului și a Fariseului, pilda Fiului risipitor. Prin aceasta ei le smulg din rădăcină păcatul deznădejdii și-i ridică iarăși spre săvârșirea virtuții; arată prin Fiul cel risipitor, oamenilor încărcați cu multe păcate, îndurarea iubitoare de oameni și preabună a lui Dumnezeu; înfățișează prin pilda spusă de Hristos că nu este nici un păcat care să biruiască voința cea iubitoare de oameni a Domnului.

Doi sunt fiii omului, adică ai Cuvântului lui Dumnezeu întrupat: drepții și păcătoșii. Fiul cel mai mare este omul care stăruie totdeauna în poruncile și în calea bună a lui Dumnezeu și niciodată nu se depărtează de El. Fiul cel mai tânăr este omul care a poftit păcatul, care a tăgăduit prin fapte rușinoase împreună-viețuirea cu Dumnezeu, care a trăit în chip desfrânat, cheltuind iubirea de oameni ce o avea Dumnezeu pentru el, care n-a păstrat în el întreg chipul lui Dumnezeu, care a urmat vicleanului diavol, care a slujit, prin plăcerile sale, voinței diavolului, care n-a putut să-și sature pofta. În adevăr păcatul este fără de saț; prin deprindere, păcatul încântă, prin ceea ce este vremelnic, face plăcere. El se aseamănă cu roșcovele, mâncarea porcilor. Roșcovele, în adevăr, la început sunt dulci, dar mai pe urmă sunt amare și asemănătoare paielor. Tot așa este îndeobște și păcatul. Dar fiul cel risipitor, pentru că pierise de foamea virtuții, și-a venit îndată în fire și vine la tatăl său zicând: «Tată, am păcătuit la cer și înaintea ta! Nu mai sunt vrednic să mă mai numesc fiul tău!». Tatăl îl primește pe cel ce se căiește; nu-l ține de rău; dimpotrivă, îl strânge la piept și-l îmbrățișează, arătându-i îndurările Sale dumnezeiești și părintești. Îi dă haină, adică Sfântul Botez, pecete

și inel, adică harul Preasfântului Duh. Pe lângă aceasta îi dă și încălțăminte, ca să nu mai fie vătămate urmele sale cele după voia lui Dumnezeu de șerpi și de scorpii, ci mai degrabă să poată zdrobi capetele lor. În urmă, Tatăl, cuprins de mare bucurie, junghie pentru el vițelul cel gras, adică pe Fiul Său Cel Unul-Născut, și îi dă să se împărtășească cu trupul și sângele lui. Fiul cel mai mare, minunându-se de milostivirea nemăsurată a Tatălui, cârtește. Dar Tatăl cel iubitor de oameni îl liniștește, întorcându-l de la gândurile lui cu liniște, prin vorbe blânde și binevoitoare, spunându-i: «Tu totdeauna ești cu Mine; tu trebuia să te bucuri și să te veselești împreună cu Tatăl tău, căci acest fiu al Meu a fost mai înainte mort prin păcat, și a înviat, căindu-se de toate cele ce fără judecată le săvârșise; a fost pierdut, pentru că s-a îndepărtat de Mine prin deprinderea păcatelor, dar a fost găsit de Mine, care am suferit din adâncul inimii pentru el și l-am chemat înapoi prin dragostea sufletului Meu».

Această pildă poate să se ia și despre poporul evreu și despre noi.

Sfinții Părinți deci au rânduit în această Duminică pilda Fiului risipitor pentru această pricină: ca să curme deznădejdea și teama de a săvârși fapte bune și ca să îndemne spre pocăință și căință pe păcătoși, ca și pe fiul cel desfrânat. În adevăr, căința este cea mai bună armă și o pavăză puternică pentru înlăturarea săgeților vrăjmașului.

Cu iubirea Ta de oameni cea negrăită, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

SINAXAR
ÎN SÂMBĂTA LĂSATULUI SEC DE CARNE

În aceeași zi dumnezeieștii Părinți au hotărât pomenirea tuturor celor din veac adormiți, întru dreapta credință, în nădejdea învierii veșnice.

Unii oameni adeseori au murit pe neașteptate departe de casă: pe mare, în munți neumblați, în prăpăstii, în crăpăturile pământului, de ciumă, de foamete, în războaie, de foc, de ger și de alte felurite morți. Și se poate că, din pricina sărăciei și a lipsei, n-au avut parte să li

[illegible]

Că slujbele făcute pentru suflete le sunt de folos se vede între multe altele și din istoria Sfântului Macarie.

Sfântul Macarie a găsit pe când mergea pe drum o căpățână uscată a unui elin păgân și a întrebat: Oare, păgânii vreodată au oarecare mângâiere în iad? Căpățâna a răspuns: Au, părinte, mare ușurare când te rogi tu pentru cei răposați.

Marele Macarie, rugându-se lui Dumnezeu, a făcut aceasta pentru că dorea să știe dacă slujbele pentru cei mai dinainte adormiți sunt de vreun folos acestora.

Dar și Grigorie Dialogul a mântuit, prin rugăciunile sale, pe împăratul Traian. Dumnezeu însă i-a spus să nu se mai roage niciodată pentru păgâni.

Mai mult, după cum se istorisește, împărăteasa Teodora, prin rugăciunile sfinților și mărturisitorilor bărbați, a scos din chinurile iadului și a mântuit pe urâtorul de Dumnezeu Teofil. Și Grigorie Teologul, în cuvântul rostit la moartea fratelui său Chesarie, arată că sunt de ajutor pomenile făcute pentru cei răposați. Iar marele Hrisostom, în tâlcuirea la Epistola către Filipeni, spune astfel: «Să purtăm grijă de folosul celor care au răposat. Să le dăm lor ajutorul ce li se cuvine, adică milosteni și prinoase, căci aceasta le aduce ușurare, mare câștig și folos. În adevăr, nu s-au legiuit acestea în zadar și la întâmplare și nici n-au fost predate Bisericii lui Dumnezeu fără rost de preaînțelepții ucenicii Domnului, ca preotul să facă pomenire la înfricoșătoarele Taine de cei în credință adormiți». Și iarăși:

«La împărțeala averii tale, testamentul tău să aibă împreună moștenitor cu copiii și rudele tale și numele dreptului Judecător, iar pomenirea săracilor să nu fie dată la o parte. Eu sunt chezaș de folosul ce-l vei avea». Marele Atanasie spune: «Chiar dacă s-ar risipi în aer cel săvârșit în credință, nu înceta de a aprinde la mormânt candelă și lumânări, chemând în ajutor pe Hristos Dumnezeu. Candela și lumânările sunt primite de Dumnezeu și aduc multă răsplată: dacă mortul a fost un păcătos, ca să-i dezlege păcatele; dacă a fost un om drept, ca să se facă adăugire de răsplată; iar dacă a fost poate cineva străin și sărac, și nu are pe nimeni care să-i poarte de grijă întru acestea, atunci Dumnezeu, Care este drept și iubitor de oameni, va da pe deasupra și aceluia din pricina săraciei, în chip potrivit, milă după cum însuși știe. De altfel și cel care aduce prinoase pentru unii ca aceștia la parte împreună cu ei la răsplată, ca unul ce a arătat dragoste pentru mântuirea aproapelui, că și acela care unge cu mir pe altul, el mai întâi miroase frumos. Și, dimpotrivă, cei care nu îndeplinesc făgăduințele și legămintele făcute de cei morți vor fi negreșit osândiți». După cum spun dumnezeieștii Părinți, sunt de folos celor morți toate cele ce se fac pentru ei până la a doua venire a lui Hristos și mai cu seamă acelora care au săvârșit puține fapte bune în timpul când erau printre cei vii. Și cu toate că dumnezeiasca Scriptură îngrozește uneori, după cum se și cuvine, spre îndreptarea celor mulți, totuși, în mare parte, iubirea de oameni a lui Dumnezeu biruiește. În adevăr, dacă în balanță se va găsi că sunt egale faptele bune cu cele rele, atunci biruiește iubirea de oameni a lui Dumnezeu; iar dacă talerul cu fapte bune atârnă mai puțin, și atunci biruiește marea Lui bunătate.

Trebuie să se știe că dincolo ne vom cunoaște toți unii pe alții și vom cunoaște chiar pe acela pe care nu l-am văzut niciodată, după cum spune dumnezeiescul Hrisostom, care dovedește aceasta din pilda Bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr. Cu toate acestea, nu ne vom vedea sub un chip trupesc; toți vom avea aceeași vârstă; nu ne vom cunoaște după înfățișarea trupului, ci cu ochiul pătrunzător al sufletului, după cum spune Grigorie Teologul în cuvântul rostit la moartea lui Chesarie: «Atunci, preaiubite frate, te voi vedea luminos și slăvit, așa cum de multe ori mi te-ai arătat în vis!». Iar marele și slăvitul Atanasie, deși în întrebările către prefectul Antioh nu spune așa, totuși în cuvântul despre cei adormiți zice: «Și până la învierea obștească s-a dat sfinților să se cunoască unul pe altul și să se bucure împreună; dar păcătoșii sunt lipsiți de acest har; sfinților mucenici li s-a dat să privească și să cerceteze cele ce se fac de noi. La învierea cea de obște însă, când se vor arăta faptele ascunse ale tuturor, toți ne vom cunoaște unii pe alții». Trebuie să se știe că acum sufletele drepților petrec în niște locuri osebite; și, dimpotrivă, sufletele păcătoșilor, la rândul lor, unele se bucură în nădejdea mântuirii, iar altele se întristează în așteptarea cumplitelor chinuri. În adevăr sfinții,

după cum spune dumnezeiescul apostol, «n-au primit încă făgăduința bunătăților, căci Dumnezeu, rânduind mai dinainte ceva mai bun pentru noi, n-a voit ca să ajungă la desăvârșire fără noi».

Trebuie să se știe că nu toți cei care au căzut în prăpăstii, în foc și în mare, și au murit din pricina acestora, și cei care au pierit de frig și de foame, pătimesc acestea din porunca lui Dumnezeu. Hotărârile lui Dumnezeu sunt așa: unele din ele se fac prin bunăvoința Sa, iar altele prin îngăduință; dar și unele și altele se săvârșesc spre înștiințare, amenințare și înțeleptire a celorlalți. Dumnezeu, prin rațiunea Sa mai înainte cunoscătoare, știe și cunoaște totul, și se săvârșesc toate prin voința Lui, după cum spune Sfânta Evanghelie despre păsările cerului. Nu este însă Dumnezeu Cel care hotărăște ca omul să moară într-un chip sau altul, ca unul să moară spânzurat și altul de moarte bună, unul să moară bătrân, iar altul tânăr. Dimpotrivă, Dumnezeu a hotărât o dată pentru totdeauna, îndeobște, lungimea vieții omenești și felurile în care poate muri omul. În curgerea atâtor ani ai vieții omenești, se petrec diferite feluri de morți; Dumnezeu însă nu hotărăște de la început felul morții fiecărui om, ci numai îl cunoaște. Iar dacă marele Vasile vorbește de predestinarea vieții, atunci face aluzie la cuvintele: «Pământ ești și în pământ vei merge». Căci Apostolul spune scriind corintenilor: «Pentru că vă împărtășiți cu nevrednicie, pentru aceea sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi și mulți mor». Iar David spune: «Nu mă smulge în mijlocul zilelor mele!»; și: «Cu palme măsurate ai pus zilele mele». Iar Solomon zice: «Fiule, cinstește pe tatăl tău ca să trăiești mulți ani!»; și iarăși: «Ca să nu mori înainte de vreme». În cartea lui Iov, Dumnezeu zice lui Elifaz: «V-aș fi pierdut pe voi, dar n-am făcut-o din pricina robului Meu Iov». Din aceste locuri din Scriptură, se vede că viața nu are hotar. Iar dacă afirmă cineva aceasta, atunci înțelege prin hotar voința lui Dumnezeu. În adevăr, Dumnezeu adaugă zile cui vrea, iar altuia i le micșorează; pe toate însă le rânduiește spre folos. Iar când Dumnezeu va voi, rânduiește și felul și timpul morții. Prin urmare hotarul vieții fiecărui om, după cum spune marele Atanasie, este voința și sfatul lui Dumnezeu. «Cu acest cuvânt și cu adâncul judecăților Tale, Hristoase, vei tămădui». Se adaugă și spusele marelui Vasile, care zice: «Moartea vine când se împlinește hotarul vieții». Noi însă spunem că hotarul vieții este voința lui Dumnezeu. Căci dacă este hotar vieții, pentru ce ne rugăm de Dumnezeu și de doctori, și ne rugăm pentru copii?

Trebuie să se știe și aceasta, că pruncii morți botezați se bucură de desfătarea bunătăților cerești; iar cei morți nebotezați și pruncii păgânilor nu vor, merge nici în desfătarea raiului, nici în gheenă.

După ce a ieșit sufletul din trup nu se mai îngrijește de cele de aici, ci totdeauna se îngrijește de cele de dincolo.

Facem parastas de trei zile, pentru că în a treia zi omul își schimbă înfățișarea; praznic de nouă zile, pentru că atunci începe să se descompună trupul, afară de inimă; și parastas de 40 de zile, pentru că atunci se pierde și inima. Alcătuirea omului se face tot la fel: în a treia zi se formează inima; în a noua zi se fixează în trup; iar în a 40-a zi, se alcătuiește desăvârșit trupul.

Așază, Stăpâne Hristoase, sufletele celor mai dinainte adormiți, în corturile celor drepți ai Tăi, și ne miluiește pe noi, ca Cel ce ești fără de moarte. Amin.

SINAXAR

ÎN DUMINICA LĂSATULUI SEC DE CARNE

În aceeași zi se face pomenirea venirii a doua, întru slavă, a Domnului nostru Iisus Hristos.

După cele două pilde din duminicile trecute, pilda Vameșului și a Fariseului și pilda Fiului risipitor, dumnezeieștii Părinți au rânduit în această duminică pomenirea celei de a doua veniri a Domnului, pentru ca nu cumva omul, aflând din acele pilde despre iubirea de oameni a lui Dumnezeu, să trăiască fără nici o grijă, spunându-și: «Dumnezeu este iubitor de oameni! Dacă mă voi depărta de păcat, îndată voi dobândi totul». Au rânduit deci dumnezeieștii Părinți în această duminică pomenirea înfricoșătoarei zile a celei de a doua veniri a Domnului, ca, înfricoșându-i pe oameni prin moarte și prin așteptarea chinurilor ce vor să

[illegible]

[illegible]

înaia oară spre a mântui neamul omenesc, iar acum, a doua oară, ca să-l judece dacă a păzit poruncile ce i-au fost date. Nimeni nu știe când va fi venirea Lui. Domnul a ascuns-o chiar apostolilor Săi. Cu toate acestea, a arătat că înainte de venirea Sa vor fi unele semne, lămurite mai pe larg de unii dintre sfinți. Se spune că a doua venire va fi după trecerea celor șapte mii de ani. Înainte de venirea Lui va veni Antihrist. Se va naște, după cum spune Sfântul Ipolit al Romei, dintr-o femeie desfrânată, fecioară cu numele, dintre evrei, din seminția lui Dan, fiul lui Iacov. Se va purta ca și cum ar trăi după Hristos, va face minuni, câte a făcut și Hristos, și va învia morți. Totuși pe toate le va face în chip mincinos, nu cu adevărat; și nașterea, și viața, și toate celelalte minuni, după cum zice Apostolul: «Atunci, zice el, se va descoperi fiul pierzării, cu toată puterea și semne și minuni mincinoase». Dar, după cum spune Ioan Damaschin, nu se va întrupa diavolul, ci va fi un om născut din desfrânare. Va lua asupra sa toată lucrarea Satanei și se va arăta pe neașteptate. Apoi se va arăta bun și blând tuturor. Va fi atunci foamete mare. Va veni, asemănând, în ajutorul poporului; va cerceta dumnezeieștile Scripturi; va ține post și va fi silit de oameni să primească a fi ales împărat. Va iubi mai cu seamă pe poporul evreu, se va așeza în Ierusalim și va zidi templul iudeilor. Cu șapte timpuri înainte, după cum zice Daniel, vor veni Enoh și Ilie, propovăduind poporului să nu-l primească. Antihrist însă îi va prinde și-i va chinui, apoi le va tăia capetele. Cei care vor voi să rămână credincioși vor fugi departe; pe cei pe care îi va găsi în munți îi va ispiti prin demoni. Dar, din pricina celor aleși, se vor micșora cele șapte timpuri. Va fi foamete mare; toate stihiile lumii se vor schimba, încât aproape să dispară toate.

După acestea va fi pe neașteptate venirea Domnului din cer, ca un fulger, mergând înainte-I Crucea lui. Râu de foc clocotitor va merge înainte, curățind tot pământul de necurății. Îndată va fi prins Antihrist și slugile lui și vor fi date focului veșnic. La sunetele de trâmbiță ale îngerilor, vor veni deodată, de la marginile pământului și din toate stihiile, tot neamul omenesc în Ierusalim, căci acesta este centrul lumii, și acolo vor sta tronurile de judecată. Toți oamenii se vor schimba întru nestricăciune cu propriile lor trupuri și suflete; și vor

avea aceeași formă. Însești stihiile lumii vor primi o schimbare în mai bine. Domnul, printr-un singur cuvânt, va despărți pe cei drepți de cei păcătoși. Și vor merge lucrătorii faptelor bune spre a primi viața veșnică, iar păcătoșii, iarăși, spre a primi chinul veșnic. Și nu vor înceta nicicând acestea, nici viața veșnică, nici chinul veșnic.

Dar trebuie să se știe că Hristos nu va întreba atunci nici de post, nici de sărăcie, nici de minuni, cu toate că sunt bune și acestea, ci de cele ce sunt cu mult mai bune decât acestea, de milostenie și de milă. Va spune drepților și păcătoșilor șase lucruri: «Am flămânzit și Mi-ați dat să mănânc; am însetat și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine. Întrucât ați făcut unuia dintre acestia mai mici, Mie ați făcut». Aceste fapte bune poate să le facă oricine după puterea sa. Așadar, atunci toată limba va mărturisi că Domnul este Iisus Hristos întru slava lui Dumnezeu-Tatăl.

Chinurile despre care vorbește Sfânta Evanghelie sunt acestea: acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților, viermele chinurilor lor nu se va sfârși și focul durerilor lor nu se va stinge, și «aruncați-i în întunericul cel mai din afară». Pe toate acestea Biserica lui Dumnezeu hotărât le primește. Biserica lui Dumnezeu socotește că desfătarea și împărăția cerurilor este petrecerea sfinților cu Dumnezeu, strălucirea ce o vor avea și urcarea la Dumnezeu; iar chinul și întunericul și cele asemenea sunt depărtarea de Dumnezeu și mustrarea sufletelor pricinuită de conștiința că au fost lipsite, din pricina nepăsării și a desfătării trecătoare, de strălucirea dumnezeiască.

Cu iubirea Ta de oameni cea negrăită, Hristoase Dumnezeule, învrednicește-ne de glasul Tău cel dorit, numără-ne în rândul celor de-a dreapta Ta și ne miluiește pe noi. Amin.

SINAXAR

ÎN SÂMBĂTA DIN SĂPTĂMÂNA LĂSATULUI SEC DE BRÂNZĂ

În aceeași zi, pomenirea tuturor sfinților bărbați și femei care au strălucit prin sihăstrie.

Cu sărbătorile de până acum, purtătorii de Dumnezeu Părinți ne-au condus cu rânduială și ne-au pregătit să intrăm în marea luptă a postului: prin frica de judecata viitoare ne-au îndepărtat de la desfătare și îmbuibare și ne-au învățat cele dintâi forme ale postului; iar prin săptămâna brânzei, curățindu-ne mai dinainte după cum se cuvine, au rânduit în chip potrivit în mijlocul săptămânii două zile de post, ca să ne îndemne puțin câte puțin la post.

Iată că au mai pus înaintea noastră și pe toți bărbații și femeile care, prin multe nevoințe și osteneli, au trăit cu cuvioșie. Aceasta pentru ca, prin pomenirea lor și a luptelor lor, să ne facă să intrăm cu mai mult curaj în marea luptă a postului. Având ca pildă și călăuză viața lor și dobândind sprijinul și ajutorul lor, vom putea fi gata pentru luptele cele duhovnicești, mai cu seamă când ne gândim că și ei au avut aceeași fire ca și noi. Și după cum generalii, când își pornesc oștile la război, așezându-se în fruntea lor, își îmbărbătează oastea prin cuvintele, pildele și viața bărbaților din vechime, care au luptat cu bărbăție și în chipul cel mai strălucit, iar ostașii, îmbărbătați fiind prin aceste pilde, atacă din tot sufletul pe dușman, cu mărturia bravurii, tot așa fac acum purtătorii de Dumnezeu Părinți: îmbărbătează pentru luptele cele duhovnicești atât pe bărbați cât și pe femei prin viața celor care au trăit cu cuvioșie și așa îmbărbătați îi conduc spre marea luptă a postului. În acest chip unindu-ne

Soborul Cuvioșilor Părinți și Maici

cu luare-aminte la pilda vieţii lor, să săvârşim fiecare după putere multele şi feluritele virtuţi: mai întâi dragostea şi depărtarea minţii de la lucrurile şi faptele necuviincioase; apoi însuşi postul; dar să nu postim numai de mâncări, ci să postim şi cu limba, şi cu ochii şi, ca să spun pe scurt, să ne oprim şi să ne îndepărtăm de la orice faptă rea. Sfinţii Părinţi au aşezat în această zi pomenirea tuturor sfinţilor spre ne înfăţişa pe cei care, prin post şi prin celelalte fapte bune şi folositoare, au bineplăcut lui Dumnezeu, spre a ne îndemna, prin pilda lor, spre nevoinţa virtuţilor şi a ne înarma cu vitejie împotriva patimilor şi demonilor. Sfinţii Părinţi ne dau a înţelege oarecum că, dacă şi noi vom arăta aceeaşi râvnă ca şi ei, nimic nu ne va împiedica de a săvârşi fapte tot atât de mari ca şi ei şi de a fi învredniciţi de aceleaşi răsplătiri, căci şi ei au avut aceeaşi fire ca şi noi.

Unii spun că împăratul Heraclie a rânduit această săptămână a brânzei, pentru că înainte de el se mânca în ea carne. Fiind de şase ani în război cu Chosroe şi cu perşii, a făgăduit lui Dumnezeu că, dacă va birui, va schimba această săptămână şi o va pune între post şi dulce, lucru pe care l-a şi făcut. Dar eu socotesc că s-a rânduit aceasta pentru că a fost izvodită de Sfinţii Părinţi ca un fel de curăţire de mai înainte, ca nu cumva, trecând deodată de la carne şi lăpturi la o mare înfrânare de la mâncare, să ne simţim rău şi să ne vătămăm astfel. [illegible] cu încetul, [illegible] de mâncări grase şi plăcute, să primim [illegible] şi să postim, printr-o mâncare mai uşoară. Şi [illegible] cu privire la cele sufleteşti, [illegible] şi cu privire la cele trupeşti, [illegible] ce ne opresc de la post.

Pentru rugăciunile tuturor cuvioşilor Tăi, Hristoase Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

SINAXAR

În Duminica Lăsatului sec de brânză

În această zi se face pomenirea izgonirii din raiul desfătării a lui Adam cel întâi-zidit.

Sfinţii Părinţi au rânduit pomenirea izgonirii lui Adam din rai la începutul sfântului Post de 40 de zile spre a arăta prin aceasta cât de folositor este pentru firea omenească leacul postului şi, iarăşi, cât de ruşinos lucru este lăcomia şi neascultarea. Aşadar, Părinţii, lăsând la o parte pe celelalte nenumărate făpturi care pentru om au fost făcute, ne-au pus în faţă pe Adam cel întâi-zidit ca să ne arate lămurit, întâi, ce mare rău a săvârşit pentru că n-a postit, al doilea, că de atunci răul a fost introdus şi în firea noastră şi, al treilea, că cea dintâi poruncă a lui Dumnezeu dată oamenilor este porunca postului. Adam n-a păzit porunca, ci, ascultând de pântece, dar, mai bine-zis, de vicleanul şarpe prin Eva, nu numai că n-a ajuns Dumnezeu, ci şi-a atras asupra sa moartea şi a dat pieirii tot neamul omenesc. Din pricina desfătării şi neascultării celui dintâi Adam, Domnul a postit 40 de zile şi a ascultat. Pentru aceasta a şi fost izvodit de Sfinţii Apostoli acest post de patruzeci de zile pentru ca noi, prin paza poruncii, să dobândim cu ajutorul postului nestricăciunea pierdută de Adam, care a pătimit pentru că n-a păzit porunca.

Sau altă explicare: după cum am spus mai sus, scopul Sfinţilor Apostoli a fost de a cuprinde pe scurt toate faptele săvârşite de Dumnezeu de la începutul până la sfârşitul lumii. Pricina tuturor relelor din viaţa noastră este călcarea poruncii şi căderea lui Adam din pricina gustării din pomul cunoştinţei binelui şi răului. Pentru acest motiv Sfinţii Părinţi ne pun înainte acest fapt, ca să fugim, dar, mai bine-zis, ca să nu cădem în desfrâu. Adam a fost zidit de mâna lui Dumnezeu în ziua a şasea; prin suflarea în faţă a fost cinstit să fie chip al lui Dumnezeu; a primit îndată porunca şi a locuit în rai până în ceasul al şaselea din zi. În acea zi a călcat porunca şi a fost izgonit de acolo. [illegible] spune că Adam a stat în rai o sută de ani. Alţii spun că a stat şapte zile sau şapte ani din pricina cinstei ce o are numărul şapte. Iar că Adam a întins mâinile şi s-a atins de fruct în ceasul al şaselea din zi, a arătat-o şi [illegible] Hristos. Care Şi-a întins mâinile pe cruce în ceasul al şaselea din zi, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Dumnezeu [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

SINAXAR
ÎN SÂMBĂTA ÎNTÂIA
A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

[illegible]

Mare prigoană s-a pornit împotriva creștinilor, pe timpul lui Iulian Paravatul. El a stăpânit sceptrul împărăției romane după Constanțiu, fiul lui Constantin cel Mare, și trecuse de la Hristos la închinarea idolilor. Necredinciosul împărat n-a vrut să-i osândească dintr-o dată, nici cu cruzime și nici cu neomenie; dimpotrivă, încerca cu altfel de purtări să-i facă păgâni, căci, pe de o parte îi era rușine să se poarte crud cu ei, iar pe de altă parte se temea să nu se înmulțească mai mult creștinii. De aceea s-a gândit vicleanul și nelegiuitul să-i spurce oarecum pe ascuns. Și știind că poporul nostru, al lui Hristos, mai cu seamă în săptămâna întâi a Postului Mare caută să se curățească și să se apropie mai mult de Dumnezeu, a chemat pe prefectul cetății și i-a poruncit să ridice din piață obișnuitele mâncări, adică pâine și băutură, și să pună în locul lor altele, după ce au fost mai întâi amestecate cu sângele jertfelor idolești și au fost spurcate la facerea lor. A poruncit asta cu gândul că se vor spurca mai cu seamă în aceste zile de curăție cei ce vor cumpăra aceste mâncări de post. Prefectul a adus la îndeplinire îndată porunca: a pus în toată piața mâncări și băuturi pângărite de jertfele și spurcăciunile lor idolești.

Dar ochiul lui Dumnezeu, care vede totul, care prinde pe cei dibaci în viclenia lor și are grijă totdeauna de noi, robii Lui, a răsturnat planurile cele spurcate ale Paravatului. Dum-

Sfinții Mucenici Teodor Stratilat și Teodor Tiron

neren a trimis la Eudoxie, arhiereul cetății, care nu știa nimic de planul împăratului, pe marele lui mucenic, pe Teodor, care era ostaș din ceata tironilor, numit de aceea și Tiron.

Teodor a stat înaintea episcopului aievea, ca un viu și i-a spus așa: «Scoală-te cât mai repede, adună turma lui Hristos și poruncește cu tărie să nu cumpere nimeni nimic din cele puse în piață, căci sunt spurcate de necredinciosul împărat cu sângele jertfelor idolești». Episcopul, nedumerit, l-a întrebat: «Ca ce nu să se hrănească cei care n-au merinde acasă dacă nu vor cumpăra din cele ce se vând în piață?». «Fă-le colivă, i-a răspuns sfântul, ca să le potolești nevoia».

Episcopul, nedumerit iarăși, și neînțelegând ce-i spune, l-a întrebat: «Ce este aceea colivă?». «Grâu fiert, i-a răspuns Marele Teodor, așa numim noi evhaitenii grâul fiert».

Episcopul a vrut să știe cine este acesta care poartă grijă de poporul creștin. Sfântul i-a spus din nou: «Teodor, mucenicul lui Hristos, trimis de El în ajutorul vostru».

Episcopul s-a sculat îndată și a vestit mulțimii cele văzute. Lucrând așa, a păzit neprihănită turma lui Hristos de planurile împăratului dușman și Paravat. El, când a văzut că este vădită viclenia lui și că n-a putut face nimic, destul de rușinat, a poruncit să pună din nou în piață obișnuitele mâncări.

După ce a trecut săptămâna, poporul lui Hristos, înălțând mulțumiri binefăcătorului lor și mucenicului, a săvârșit în această sâmbătă cu colivă pomenirea lui. Și de atunci și până acum, noi credincioșii, ținând minunea, cinstim cu colivă pe Marele Teodor, ca să nu se uite cu timpul o faptă așa de mare a mucenicului.

Pe acest Mare Teodor l-a chinuit cumplit păgânul Vringa, pe timpul împăratului Maximin. Mai întâi a fost supus la mari suferințe. În urmă, sfântul a dat foc templului zeiței păgânilor, iar podoabele templului le-a împărțit la săraci. Cu toate că unii au venit la el cu scopul de a-l sili să se lepede de credință, totuși n-a vrut. Așadar, după ce a pătimit multe, în urmă a fost aruncat într-un cuptor foarte încins. Nepătimind nimic din pricina aceluia, și-a dat lui Dumnezeu duhul său în mijlocul cuptorului.

Cu rugăciunile lui, Dumnezeule, miluiește-ne și ne mântuiește. Amin.

SINAXAR
ÎN DUMINICA ÎNTÂIA A POSTULUI MARE

În aceeași zi, în Duminica întâi a Postului Mare, facem pomenire de înălțarea sfintelor și cinstitelor icoane, petrecută pe timpul de-pururea-pomenire a împăraților din Constantinopol, Mihail și a maicii lui, Teodora, și în vremea patriarhului Constantinopolului, Sfântul Metodie Mărturisitorul.

Leon Isaurul, potrivnic lui Dumnezeu, din părinți de asini și lucrători cu paiele, a pus stăpânire pe sceptrul împărăției Constantinopolului, pe vremea când cel între sfinți Gherman era la cârma Bisericii. Îndată Leon a poruncit de l-a chemat la el și i-a zis: Mi se pare, Înalt Prea Sfinte Stăpâne, că icoanele nu se deosebesc întru nimic de idoli. Poruncește deci să le scoată repede din biserici. Iar dacă sunt adevărate icoanele sfinților, atunci să fie ridicate mai sus, pentru ca să nu le spurcăm necontenit sărutându-le și să cădem astfel în păcat.

Patriarhul a respins aceste cuvinte grozave ce ale împăratului și i-a spus: Să nu fie cu acela, împărate! Am auzit că s-a pornit odată cineva cu furie împotriva sfintelor icoane, iar numele aceluia este Conon. Eu mă numeam așa, a răspuns împăratul, pe când eram copil.

Pentru că Gherman n-a vrut să asculte de porunca lui, împăratul l-a surghiunit de pe scaunul patriarhal și l-a înlocuit cu Anastasie, care-i împărtășea gândul. Și așa s-a iscat atunci lupta împotriva sfintelor icoane.

După ce Leon și-a sfârșit rău viața, a urmat la tronul împărătesc fiul lui, Constantin Copronim, care era pornit cu mult mai multă furie împotriva sfintelor icoane. Pentru ce să mai spunem câte și ce fel de fapte grozavnice a săvârșit și acest nelegiuit? Dar și el și-a sfârșit viața mai rușinos și urmează pe tronul împărătesc fiul său însoțit cu Irina. Dar pentru că și el și-a trăit rău viața, i-au urmat la conducerea împărăției Irina și Constantin. Aceștia, sfătuiți fiind de patriarhul Tarasie, au adunat al VII-lea Sinod Ecumenic și Biserica lui Hristos a căpătat iarăși sfintele icoane. După ce au părăsit și aceștia tronul împărătesc, s-a urcat Nichifor patriciul, apoi Stavrachie, fiul lui, după care a

arhiepiscopul și sinclitul. Cu toții au făcut neîncetată rugăciune către Dumnezeu pentru Teofil, rugându-se cu lacrimi și cu fierbinte rugă. Așa au făcut tot timpul celei dintâi săptămâni a Postului Mare. Același lucru l-a făcut și împărăteasa Teodora, împreună cu femeile și cu ceilalt popor.

În timp ce făceau aceste rugăciuni, vineri, pe la revărsatul zorilor, împărăteasa a adormit și i se părea că se găsește la pietrăriile Crucii și că treceau pe cale, cu mult zgomot, niște oameni care duceau felurite unelte de chin. În mijlocul lor era dus legat cu mâinile la spate și împăratul Teofil. Când l-a văzut, a mers și ea după cei care-l duceau pe Teofil. Ajungând la poarta cea de aramă, a văzut un bărbat strălucitor la față, care sta înaintea icoanei lui Hristos. Teofil s-a oprit înaintea lui. Împărăteasa s-a atins de picioarele acelui bărbat și se ruga pentru împărat. Dar numai ce a deschis Teodora gura, că acel bărbat i-a zis: Mare este, femeie, credința ta! Află că pentru lacrimile și pentru credința ta, încă și pentru rugile și rugămintile robilor Mei și ale preoților Mei, iert pe Teofil, bărbatul tău!

După aceea a spus și celor care-l duceau pe Teofil: Dezlegați-l și dați-l femeii lui!

Împărăteasa l-a luat și a plecat bucurându-se și veselindu-se. Și îndată s-a trezit din somn. Acestea a văzut împărăteasa Teodora.

Iar patriarhul Metodie, în timp ce se făceau rugăciuni și cereri pentru Teofil, a scris pe o hârtie numele tuturor împăraților eretici, între care a pus și numele lui Teofil. Această hârtie a pus-o sub Sfânta masă fără să știe nimeni. Vineri vede și el un înger înfricoșător că intră în biserica cea mare. Se apropie de el și pare că-i spune: Ți-a fost ascultată rugăciunea, episcope! Împăratul Teofil a căpătat iertare! Nu mai supăra pe viitor Dumnezeirea cu el!

Patriarhul vrând să știe de-i adevărată vedenia, s-a sculat din locul unde era, a luat hârtia, a desfăcut-o – o, judecățile lui Dumnezeu! – și a găsit șters cu totul de Dumnezeu numele lui Teofil.

Mult s-a bucurat împărăteasa când a auzit acestea și a cerut patriarhului să adune întreg poporul cu sfintele cruci și cu sfintele icoane în biserica cea mare, ca s-o împodobească din nou cu sfintele icoane și să facă tuturor cunoscută această nouă minune. Și într-adevăr, în- [illegible]

Pentru rugăciunile sfinților Tăi mărturisitori, Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

SINAXAR
ÎN DUMINICA A DOUA A POSTULUI MARE

În aceeași zi, în Duminica a doua a Sfântului și Marelui Post, facem pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Grigorie Palama, arhiepiscopul Tesalonicului.

Acest fiu al dumnezeieștii și neînseratei lumini, cu adevărat om al lui Dumnezeu și minunat serv și slujitor al lui Dumnezeu era originar din Asia, din părinți de neam și slăviți. S-a silit să-și împodobească cu virtute și învățătură nu numai pe omul cel din afară și văzut, ci cu mult mai mult pe cel lăuntric și nevăzut. Pe când era încă în fragedă copilărie a murit tatăl lui. Mama sa l-a învățat și l-a crescut atât pe el, cât și pe frații și surorile lui în învățătura și în legea Domnului și în Sfintele Scripturi. A ajuns însă bun cunoscător și al învățăturii laice, căci a urmat la dascăli învățați. Grigorie, isteț din fire, având o râvnă potrivită, a adunat în scurtă vreme tot felul de cunoștințe, încât, ajungând la vârsta de 20 de ani și socotind pe toate o nimica și mai înșelătoare decât visurile, căuta să alerge sus la Dumnezeu, pricina și dătătorul oricărei înțelepciuni, și printr-o viețuire mai desăvârșită să-și afierosească lui Dumnezeu toată ființa sa. De aceea a descoperit mamei

[illegible]

După mulţi ani, după ce şi-a curăţit desăvârşit şi trupul şi sufletul, cu voia lui Dumnezeu, a primit marele har al preoţiei. Şi săvârşea tainele preoţiei ca unul care n-avea trup şi era, ca să spun aşa, în afară de el însuşi, încât sufletele celor care se uitau la el se pocăiau numai văzându-l. Era cu adevărat mare şi era cunoscut de cei care trăiau după rânduiala lui Dumnezeu ca un purtător de Duh. Se arăta un astfel de om şi celor care vedeau faptele lui; avea putere împotriva demonilor; izbăvea pe cei cuprinşi de înşelăciunea şi uneltirea lor; făcea ca pomii neroditori să dea roade; vedea mai dinainte cele viitoare şi era împodobit şi cu celelalte haruri ale dumnezeiescului Duh. Dar pentru că săvârşirea virtuţii stă în puterea noastră, şi fără încercări nu este nici desăvârşire şi nici arătarea credinţei noastre în Dumnezeu – căci împreună-lucrarea faptei bune şi a dorinţei de bine desăvârşeşte pe omul care trăieşte după Dumnezeu –, a îngăduit Dumnezeu să cadă acest mare bărbat în felurite şi necontenite încercări, pentru ca prin toate acestea să se arate cu adevărat desăvârşit. Ce minte poate să-şi închipuie câte i s-au întâmplat? Ce cuvânt poate să istorisească uneltirile mai mari decât cele dinainte ale cumplitului vrăjmaş şi acuzaţiile şi bârfelile aduse lui de cei împotrivă împotriva lui Dumnezeu? Cine poate să spună cât de mult a luptat pentru credinţă timp de 25 de ani, suferind din partea vrăjmaşilor vătămări şi felurite necazuri?

Sfântul Grigorie Palama

[illegible] Varlaam din Calabria, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] cugetau drept, că acea dumnezeiască lumină este necreată și că toată puterea și lucrarea dumnezeiască nu sunt nicidecum însușiri noi printre însușirile firești ale lui Dumnezeu, pe toți aceștia, prin cuvinte și prin scrieri mari, îi numea închinători la doi dumnezei și închinători la mai mulți dumnezei, după cum se numesc și iudeii, Sabelie și Arie.

Pentru a vădi rătăcirea lui Varlaam, Biserica a trimis la Constantinopol pe dumnezeiescul Grigorie, ca un luptător al credinței și ca un cunoscut apărător, dar, mai bine spus, și ca acuzator și ca acuzat. Dumnezeiescul împărat Andronic al patrulea Paleologul, apărător al dreptei credințe, a adunat un sfânt sinod. Când a venit la acest sinod și Varlaam – cu învățăturile lui eretice spuse mai sus și cu acuzațiile aduse împotriva credincioșilor –, marele Grigorie, plin de dumnezeiescul Duh și îmbrăcat cu putere nebiruită de sus, a astupat acea gură deschisă împotriva lui Dumnezeu și în sfârșit a biruit-o; a prefăcut în cenușă, prin cuvântări arzătoare și prin scrieri, ereziile lui asemănătoare spinilor. Pentru că n-a mai putut suferi rușinea, vrăjmașul dreptei credințe a fugit la latini, de unde a și venit. În sinod Grigorie, după ce a mustrat pe Varlaam, a mustrat și pe Polichindin, și prin cuvântări împotriva lui, a nimicit scrierile acestuia.

Cu toate acestea, partizanii pierzaniei acestora nu încetau de a purta război Bisericii lui Dumnezeu. Spre a le fi stavilă, silit mai mult de sfântul sinod și chiar de împărat, și înainte de toate prin voia dumnezeiască, Grigorie a fost înduplecat să se urce pe scaunul arhiepiscopal și să fie păstor sfintei Biserici a Tesalonicului. Îmbrăcat cu acest har, a dat cu bărbă[illegible]

[illegible]

SINAXAR
ÎN DUMINICA A TREIA A POSTULUI MARE

În această zi, în Duminica a treia a Postului Mare, prăznuim închinarea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci.

Pentru că în timpul postului celui de 40 de zile ne răstignim şi noi oarecum, morţi fiind faţă de patimi, cu simţurile adormite şi potolite din pricina amărăciunii postului, ni se pune înainte cinstita şi de viaţă făcătoare Cruce, ca să ne îmbărbăteze, să ne sprijine, să ne aducă aminte de patima Domnului nostru Iisus Hristos şi să ne mângâie. Dacă Dumnezeu a fost răstignit pentru noi, oare nu trebuie ca şi noi să lucrăm mai mult pentru El? Nevoinţele noastre ni se uşurează când ni se aduce aminte şi de mântuirea slăvită ce ni s-a dat prin Cruce. Căci după cum Mântuitorul nostru urcându-Se pe Cruce a fost slăvit prin felul nevinovat prin care s-au purtat oamenii cu El şi prin amărăciunile ce le-a pătimit, tot aşa trebuie să facem şi noi ca să fim slăviţi împreună cu El, cu toate că îndurăm cu greu nevoinţele postului.

Se mai explică prăznuirea de azi şi în alt chip. După cum cei care călătoresc pe o cale aspră şi lungă, obosiţi de oboseală, dacă întâlnesc pe cale un copac umbros, se odihnesc puţin şezând sub el şi oarecum refăcuţi, termină şi restul drumului, tot aşa şi acum în

[illegible]

Biruitorului.

A fost așezată Sfânta Cruce în săptămâna de la mijloc a postului celui de 40 de zile pentru următoarea pricină: Sfântul Post de 40 de zile se aseamănă cu izvorul cel din Merra, din pricina asprimii, amărăciunii și întristării ce ne face postul. După cum dumnezeiescul Moise, când a băgat lemnul în mijlocul izvorului, l-a îndulcit, tot așa și Dumnezeu, Care ne trece prin Marea Roșie cea spirituală și ne scoate de la nevăzutul Faraon, prin lemnul cel de viață făcător al cinstitei și de viață făcătoarei Cruci, îndulcește amărăciunea postului celui de 40 de zile și ne mângâie pe noi care trăim ca în pustie până ce ne va duce, prin învierea Sa, la Ierusalimul cel spiritual.

Sau altă explicație. Deoarece Crucea se numește și este pomul vieții, iar acel pom a fost sădit în mijlocul raiului, în Eden, în chip potrivit și dumnezeieștii Părinți l-au sădit pe acesta în mijlocul postului celui de 40 de zile ca să ne amintească și de lăcomia lui Adam, dar în același timp să ne arate, prin pomul acesta, și înlăturarea osândei lui. În adevăr, dacă mâncăm din el, nu mai murim, ci trăim.

Prin puterea Crucii, Hristoase Dumnezeule, păzește-ne de ispitele celui viclean, învrednicește-ne să ne închinăm dumnezeieștilor tale Patimi și învierii celei purtătoare de viață, ducând la capăt cu ușurință calea acestui post de 40 de zile și ne miluiește pe noi ca un singur bun și de oameni iubitor. Amin.

SINAXAR

[illegible]

[illegible]

sufletesc, s-a odihnit cu vrednicie în Domnul în anul 605, în vârstă de 80 de ani, lăsând încă și alte multe scrieri.

Pomenirea lui se săvârșește la 30 martie. Dar se prăznuiește și azi, poate din pricini că de la începutul sfântului post de 40 de zile începe în chip obișnuit să se citească în sfintele mănăstiri Scara cuvintelor lui.

Pentru rugăciunile lui, Dumnezeule, miluiește-ne și ne mântuiește. Amin.

SINAXAR
ÎN JOIA DIN SĂPTĂMÂNA A CINCEA A POSTULUI MARE

În aceeași zi, în Joia din săptămâna a cincea a Postului Mare, după o veche predanie, cântăm slujba marelui canon de umilință.

Acest canon, cel mai mare într-adevăr dintre toate canoanele, l-a compus și l-a scris foarte frumos și cu mult meșteșug cel între sfinți părintele nostru Andrei, arhiepiscopul Cretei, numit și Ierusalimiteanul. Acesta era de loc din Damasc. La vârsta de 40 ani, după ce a fost dat la școală și a învățat toate științele care-i dădeau o educație desăvârșită, s-a dus la Ierusalim și a îmbrățișat viața monahală. Trăind cu cuvioșie și bine plăcut lui Dumnezeu, într-o viață liniștită și netulburată, a lăsat Bisericii lui Dumnezeu și alte multe scrieri folositoare vieții, cuvântări și canoane, dar a fost mai cu deosebire iscusit în cuvântări de laudă în cinstea sfinților, a Maicii Domnului și a Domnului nostru Iisus Hristos. Împreună cu alte multe canoane, a alcătuit și acest Mare Canon plin de foarte mare umilință. Culegând și strângând la un loc toată istoria Vechiului și Noului Testament, a alcătuit cântarea aceasta de la Adam până la înălțarea lui Hristos și predica Apostolilor. Prin canonul acesta îndeamnă tot sufletul să râvnească și să urmeze, după putere, toate faptele bune ale istoriei Vechiului și Noului Testament, să fugă de toate faptele rele și să alerge totdeauna la Dumnezeu, prin pocăință, prin lacrimi și mărturisire și prin alte fapte bine plăcute lui Dumnezeu. Atât este de curgător și de armonios acest Mare Canon, încât poate să moaie și cea mai învârtoșată inimă și să o deștepte spre săvârșirea binelui, chiar numai dacă-l cântă cineva cu inima zdrobită și cu potrivită luare-aminte. Andrei Criteanul a alcătuit acest canon pe timpul când și marele Sofronie, patriarhul Ierusalimului, a scris viața Mariei Egipteanca. În adevăr, și această viață ne pune înainte o mare pildă de umilință și dă multă mângâiere celor ce greșesc și păcătuiesc, numai dacă ar voi să se depărteze de rele.

Și s-a rânduit să se cânte și să se citească Marele Canon și viața Cuvioasei Maria Egipteanca în ziua aceasta pentru următoarea pricină: Pentru că Sfântul Post de 40 de zile se apropie de sfârșit și pentru ca nu cumva oamenii, lenevindu-se, să se îngrijească mai puțin de nevoințele cele duhovnicești și să se depărteze cu totul de a trăi în cumpătare, marele Andrei, ca un adevărat învățător, prin cântările Marelui Canon, în care istorisește virtuțile marilor bărbați, precum și întoarcerea la credință a celor răi, pregătește pe cei care se nevoiesc cu postul să se poarte cu mai mult curaj și să se îndrepte cu bărbăție spre nevoințele postului ce-l mai au în față. Iar Sfântul Sofronie, prin minunata povestire despre viața Mariei Egipteanca, înduplecă pe oameni să ajungă din nou cumpătați, îi ridică spre Dumnezeu, îi sfătuiește să nu mai cadă și să nu se deznădăjduiască, chiar dacă au căzut înainte în unele păcate. Și într-adevăr, povestirea vieții Mariei Egipteanca înfățișează cât este de mare iubirea de oameni și dragostea lui Dumnezeu față de cei care doresc din tot sufletul să se întoarcă de la păcatele lor de mai înainte.

Canonul lui Andrei Criteanul se numește Canonul cel Mare poate și din pricina ideilor și gândurilor înalte ce le cuprinde, căci într-adevăr alcătuitorul lui este iscusit și l-a compus într-un chip nespus de frumos, dar și pentru că acest canon, spre deosebire de celelalte canoane, care au câte 30 de tropare și chiar mai puține, are 250 de tropare și fiecare din tropare pricinuiește nespusă plăcere. Prin urmare, cu foarte bună socoteală și potrivit a fost așezat în marele post de 40 de zile acest Mare Canon, care are multă umilință. Părintele nostru Andrei a fost cel dintâi care a adus la Constantinopol acest prea frumos și mare canon, odată cu Viața Cuvioasei Maria, când a fost trimis de Teodor, patriarhul Ierusalimului, să fie de ajutor la al șaselea sobor ecumenic. Cu acest prilej a luptat în chipul cel mai strălucit împotriva monoteliților și, cu toate că era

[illegible]

[illegible]

JOI LA CANONUL CEL MARE
VIAȚA SFINTEI MAICII NOASTRE
MARIA EGIPTEANCA.

Scrisă de Sf. Sofronie, patriarhul Ierusalimului

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

mânăstire; iar aici și-a îndeplinit pustnicească sa cale până la al 53-lea an al vieții. După aceasta însă, după spusele sale, a fost tulburat de gândul că ar fi întru toate desăvârșit și că nu ar avea nevoie să învețe ceva de la altul. Și după mărturisirea sa gândea întru sine astfel:

«Se află oare vreun monah pe pământ, care poate să mă învețe un chip nou de pustnicie, pe care să nu-l cunosc și nu l-am făcut, sau să fie în stare să mă ajute cu ceva? Se găsește oare vreun bărbat din cei care trăiesc înțelepțește în pustie, care să mă întreacă în ce privește fapta și contemplația?»

Pe când spunea bătrânul acestea, i s-a arătat cineva și i-a spus:

«Zosima, bine te-ai nevoit, atât cât era cu putință unui om, și bine ai dus la capăt pustnicescul drum. De altfel nu este nimeni între oameni care să fie desăvârșit. Dar lupta ce-ți stă în față este mai mare decât cea dusă până acum, deși n-o cunoști. Ca să știi însă că sunt încă și multe alte căi spre mântuire, ieși, întocmai ca și Avraam, acel vrednic de respect între patriarhi, din pământul neamului tău și din casa părintelui tău și du-te la mânăstirea ce se află lângă râul Iordanului».

Îndată bătrânul, ascultând de poruncă, a ieșit din mânăstirea în care monahicește din pruncie viețuise. Și ajungând la Iordanul cel între râuri sfânt, a fost condus de cel ce i-a poruncit în acea mânăstire, în care Dumnezeu a hotărât să fie. Bătând cu mâna în poarta mânăstirii i-a ieșit întru întâmpinare mai întâi monahul însărcinat cu paza porții. Portarul l-a dus la stareț. Iar el, când l-a văzut cu haina și chipul cuvioșiei și când face metania obișnuită monahilor, după ce i-a dat binecuvântarea, l-a întrebat:

«De unde vii, frate? Pentru care pricină ai venit la noi, niște sărmani călugări?»

«Să spun de unde am venit, a răspuns Zosima, nu mi-e de folos; dar pentru folosință am venit, Părinte! Am auzit despre voi slăvite și vrednice de laudă lucruri, cu putință să apropie sufletul de Hristos, Dumnezeul nostru».

«Dumnezeu, frate, a zis către el starețul, este singurul care vindecă neputința omenească, și El însuși și pe tine, și pe noi ne va învăța dumnezeieștile Sale voi și ne va îndruma să facem cele ce se cuvine. Omul nu poate fi de folos omului, decât numai să ia aminte fiecare totdeauna de sine și să lucreze cu minte trează ceea ce trebuie, dobândind ajutor, în cele ce face, pe Dumnezeu. Dar dacă, după cum ai spus, dragostea lui Dumnezeu te-a mânat să ne vezi pe noi, smeriți călugări, atunci rămâi cu noi, dacă pentru aceasta ai venit. Iar Păstorul cel Bun, Care Și-a dat sufletul pentru mântuirea noastră și cheamă oile Lui pe nume ne va hrăni pe noi toți prin harul Domnului».

Acestea a spus starețul către Zosima; iar el a făcut iarăși metanie și a cerut binecuvântare; și după ce a răspuns: «Amin», a rămas în acea mânăstire.

Zosima a văzut pe călugări strălucind în fapte și în contemplație, slujind Domnului. Cântarea era necontenită, priveghere a tot timpul nopții, iar în mâini aveau neîntrerupt lucrul și în gură psalmi. Cuvânt deșert nu era printre ei. Grija de lucrurile lumești nu se afla la aceia. Veniturile ce se socotesc și se adună în fiecare an, și grijile cu privire la viață, griji care au în vedere un câștig bănesc, nici cu numele nu erau cunoscute de ei. Ci un singur lucru și cel dintâi era cel râvnit de toți, anume ca fiecare din ei să fie mort cu trupul, după cum au și murit o dată și nu mai trăiesc pentru lume și pentru toate cele din lume. Hrană neterminată aveau cuvintele de Dumnezeu insuflate. Hrăneau însă și trupul, dar numai cu cele de trebuință, cu pâine și apă, pe cât era fiecare înflăcărat de dumnezeiasca dragoste.

Văzându-le pe acestea Zosima, după cum însuși a spus, se întărea foarte mult sufletește, pășind înainte spre desăvârșirea ce-i stătea în față și găsind împreună-lucrători care să lucreze în chip bun voia dumnezeiască.

După ce au trecut multe zile, s-a apropiat timpul pregătirii pentru Sfântul și Marele Post. Atunci monahii se curățeau mai dinainte pentru dumnezeiasca patimă și pentru închinarea învierii lui Hristos. Porțile mânăstirii nu erau deschise niciodată, ci încuiate totdeauna pentru a face monahilor netulburată nevoința pustnicească. Nici nu era voie să se deschidă porțile, afară numai dacă vreun monah ieșea pentru vreo mare trebuință. Locul era pustiu, iar celor mai mulți dintre monahii din vecini le era anevoie să ajungă aici din cauza drumului nu numai greu de străbătut, dar și necunoscut.

În mânăstire se păstra din vechime o rânduială. Socotesc din pricina acestei rânduieli Dumnezeu a adus pe Zosima la acea mânăs-

tire. Care era rânduiala și cum se păzea, vom spune aici.

În Duminica ce se chema și se numea întâi din săptămânile Postului Mare, se săvârșea Sfânta Liturghie ca de obicei și fiecare se împărtășea cu preacuratele și de viață făcătoarele Taine și mâncau puțin, după cum era obiceiul. După aceasta se adunau toți în biserică și, făcându-se îndelungată rugăciune și multe metanii, călugării se îmbrățișau cu sărutare unii pe alții, sărutau și pe stareț, făcându-i metanie, și se rugau să le dea binecuvântarea, care să le fie de ajutor și de sfătuire în nevoințele ce le stăteau înainte.

După ce se săvârșeau acestea, se deschideau porțile mănăstirii și ieșeau toți din mănăstire cântând cu dulce glas: „Domnul este luminarea mea și Mântuitorul meu, de cine mă voi teme? Domnul este scutitorul vieții mele, de cine mă voi înfricoșa?” și celelalte stihuri ale psalmului. Ei lăsau de multe ori un paznic sau doi paznici la mănăstire, nu ca să păzească averea ce se află înăuntru - căci călugării nu aveau ceva care ar fi putut fi luat de hoți -, dar ca să nu lase biserica fără slujbă dumnezeiască.

Fiecare își lua de ale mâncării, după cum putea și după cum voia. Unul lua cu sine pâine pe măsura trebuinței trupului; altul, smochine; altul, finice; altul, legume uscate muiate în apă; altul, nimic, ci numai trupul lui și rasa cu care era îmbrăcat; se hrănea, de câte ori firea îl silea, cu ierburile ce cresc în pustie. Și era păzită această rânduială și lege cu sfințenie de fiecare din ei: de a nu ști unul de altul cum se înfrânează și petrece celălalt. Îndată ce treceau Iordanul se despărțeau unii de alții. Pustiul era mare și nici unul nu se întâlnea cu altul. Dacă unul din ei vedea din depărtare venind pe altul spre el, se abătea din drum și se ducea în altă parte. Trăia pentru el și pentru Dumnezeu, cântând neîntrerupt psalmi și gustând din hrana pe care o avea la îndemână.

Petrecând astfel toate zilele postului se întorceau la mănăstire în duminica dinaintea sărbătorii de viață făcătoarei Învieri a Mântuitorului, duminică pe care Biserica a rânduit-o să se prăznuiască cu stâlpări. Atunci se întorceau fiecare, având rod al ostenelilor sale conștiința sa, care cunoștea cum a lucrat și semințele căror osteneli a adunat. Și nimeni nu întreba pe celălalt cum sau în ce chip a purtat lupta ce i-a stat în față.

[illegible] era rânduiala mănăstirii, și ea se îndeplinea în chip deosebit. [illegible]

Atunci Zosima, potrivit obiceiului rânduielii mănăstirii, a trecut Iordanul, ducând cu sine puține de mâncare pentru nevoia trupului și rasa cu care era îmbrăcat. Canonul său de rugăciune și-l îndeplinea mergând prin pustie, iar când trebuința trupului o cerea, gusta ceva.

Noaptea dormea [illegible] pe pământ, puțin, [illegible] unde-l apuca seara. De dimineață începea din nou să meargă, [illegible] spre același mers. Și avea dorința – după cum spunea – să pătrundă în adâncul pustiei, cu nădejdea să găsească vreun părinte [illegible] care să-l învețe ceea ce dorea. Și își continua drumul cu sârguință, ca și cum ar fi zorit spre o locuință cunoscută și vestită. A mers cale de 20 de zile. Când a venit vremea [illegible] s-a oprit puțin din mers și, privind către răsărit, își făcea obișnuita rugăciune. Căci obișnuia la hotărâte ceasuri ale zilei să întrerupă nevoința mersului și să se odihnească puțin stând în picioare, ca să cânte psalmi și să facă metanii. Așa își făcea el rugăciunea.

Dar pe când cânta psalmi și privea la cer, cu o neîntreruptă privire, vede din coasta din dreapta locului în care sta și se ruga pe la ceasul 12, ivindu-se o umbră ca un trup de om. Mai întâi s-a speriat și tremura din tot trupul, bănuind că vede o nălucire diavolească. După ce a făcut semnul crucii și a dat la o parte frica - căci rugăciunea i se terminase -, și-a întors privirile și vede în adevăr pe cineva mergând spre miazăzi. Vedenia era cu trupul gol, neagră la trup, înnegrită ca din pricina arșiței soarelui; părul capului îi era alb ca lâna, dar și acesta puțin, încât nu trecea mai jos de grumazul trupului. Când a văzut asta Zosima, s-a făcut de bucurie ca o floare și vesel de minunăția priveliștii, a început să alerge spre locul spre care se ducea și vedenia. Cu nespusă bucurie se bucura, căci în toată scurgerea acelor zile n-a putut să vadă chip omenesc, de animal

sau de zburătoare, chip sau umbră pământească, sau umbra vreunei viețuitoare. Căuta deci să cunoască cine este vedenia și din ce loc, pentru că nădăjduia că va vedea mari lucruri.

Vedenia însă, când a înțeles că Zosima vine de departe spre ea, a început să fugă și să alerge spre adâncul pustiei. Zosima, ca și cum și-ar fi uitat de bătrânețe, ba încă netinând seamă nici de oboseala drumului, se îndrepta zărindu-se să ajungă pe cel ce fugea. Unul urmărea, celălalt era urmărit. Mersul lui Zosima însă era mai iute și încetul cu încetul a ajuns mai aproape de cel ce alerga. Când s-a apropiat încât putea să i se audă și vocea, a început Zosima să strige și să dea drumul cu lacrimi la astfel de strigăte:

«Pentru ce fugi de mine, un bătrân și un păcătos? Așteaptă-mă, robule al lui Dumnezeu, orice ai fi, pentru numele lui Dumnezeu, pentru Care locuiești în această pustie! Așteaptă-mă pe mine, neputinciosul și nevrednicul, pentru nădejdea pe care o ai în schimbul ostenelii tale. Stai și roagă-te și binecuvintează pe bătrân pentru Dumnezeu, Căruia nu I-a fost scârbă de nimeni niciodată!».

Pe când Zosima înlăcrimat spunea aceste cuvinte, alergau amândoi spre un loc care avea înfățișarea unui pârâu uscat. Îmi dau cu părerea însă că acolo n-a fost niciodată pârâu -, căci cum s-ar găsi un pârâu în acel loc? - ci că locul a dobândit de la natură o astfel de înfățișare.

După ce-au ajuns amândoi la locul mai sus pomenit, făptura omenească ce fugea înaintea lui s-a coborât în vale și s-a urcat pe malul celălalt. Dar Zosima, obosit și nemai putând să fugă, a stat pe celălalt mal al locului cu înfățișarea de pârâu. Și a adăugat lacrimi la lacrimi și plânsete la plânsete, încât tânguirile lui puteau să ajungă până departe. Atunci arătarea trupească de pe celălalt mal a rostit astfel de cuvinte: «Părinte Zosima, pentru Domnul, iartă-mă, dar nu pot să mă întorc și să mă arăt în fața ta astfel. Sunt femeie și, după cum vezi, goală, iar rușinea trupului meu o am neacoperită. Dar dacă voiești cu tot dinadinsul să dăruiești binecuvântare unei femei păcătoase, aruncă-mi rasa cu care ești îmbrăcat, ca să-mi ascund cu ea neputința femeiască și să mă întorc spre tine și să primesc binecuvântările tale».

Atunci cutremur și rătăcire a minții a cuprins pe Zosima – după cum spunea – când a auzit că-l cheamă pe nume. Căci bărbatul, fiind pătrunzător la minte și preaînțelept în cele dumnezeiești, cunoștea că dacă acea făptură n-ar fi fost luminată de harul profetic, negreșit că nu l-ar fi chemat pe nume pe el, pe care niciodată nu l-a văzut și despre care niciodată n-a auzit.

Cu grabă deci a îndeplinit ce i s-a poruncit; și dezbrăcând haina veche și ruptă ce-o avea, i-a aruncat-o stând întors cu spatele. Iar ea a luat-o și și-a acoperit unele părți ale trupului, care trebuiau să fie acoperite mai mult decât altele.

După aceasta se întoarse spre Zosima și-i zise: «Ce ți-a venit în minte, Părinte Zosima, de a vedea pe o femeie păcătoasă? Ce vrei să afli de la mine sau să vezi la mine, de nu ai pregetat să te obosești atât de mult?».

Zosima, înclinându-și genunchii la pământ, cerea să fie binecuvântat după obicei, iar ea îi făcea metanie. Și amândoi se mișcau spre pământ, fiecare cerând să fie binecuvântat de celălalt. Nimic altceva nu se putea auzi de la amândoi decât «Binecuvintează!».

După multă trecere de vreme, a spus femeia către Zosima: «Părinte Zosima, ție ți se cuvine să binecuvintezi și să te rogi pentru mine, căci tu ești cinstit cu vrednicia preoției; tu de mulți ani stai în fața sfântului altar și de multe ori ai săvârșit dumnezeieștile Taine».

Cuvintele acestea i-au adus lui Zosima mai mare frică și neliniște. Bătrânul tremura, era plin de sudoare și suspina, iar glasul i se tăia. Și grăi cu răsuflare greoaie și întreruptă: «Este lămurit, duhovnicească maică, din felul tău de viață, că te-ai apropiat de Dumnezeu și că în cea mai mare parte ai murit pentru lume. Dar mult mai lămurit este harul dat ție, pentru că m-ai chemat pe nume și m-ai numit preot pe mine, pe care niciodată nu m-ai văzut. Dar pentru că harul nu se cunoaște din vredniciile pe care le are cineva, ci este obișnuit să fie cunoscut din darurile sufletești, pentru aceea, pentru Domnul, binecuvântează-mă și roagă-te pentru mine, care am nevoie de ajutorul tău».

Supunându-se deci stăruinței bătrânului, femeia a zis: «Binecuvântat să fie Dumnezeu, Care se îngrijește de mântuirea oamenilor și a sufletelor!».

Și după ce a zis Zosima: «Amin», s-au sculat amândoi din genunchi, iar femeia a zis bătrânului: «Pentru care pricină, omule, ai venit la mine păcătoasa? Pentru care pricină ai venit

să vezi o femeie lipsită de orice virtute? Afară numai dacă harul Sfântului Duh nu te-a călăuzit să îndeplinești cu timpul vreo slujbă de trebuință trupului meu. Spune-mi cum viețuiesc creștinii astăzi? Cum cârmuiesc împărații? Cum este păstrată Biserica?».

«În puține cuvinte, maică, a spus Zosima către ea, prin rugăciunile tale cuvioase, Hristos a dăruit tuturor pacea statornică. Dar primește rugăciunea nevrednică a bătrânului și roagă-te pentru toată lumea și pentru mine păcătosul, pentru ca să nu-mi fie fără rod întinderea pustiului acestuia».

«Ție ți se cuvine, părinte Zosima, i-a răspuns ea, să te rogi pentru mine și pentru toți, căci, după cum ai spus, ai vrednicia preoțească și spre aceasta ai fost rânduit. Dar pentru că datori suntem să facem ascultare, voi îndeplini cu dragă inimă porunca».

După ce a spus acestea, s-a întors către răsărit și, ridicându-și ochii în sus și înălțându-și mâinile, a început să se roage în șoaptă. Glasul ei nu se auzea lămurit, așa că Zosima n-a putut să înțeleagă nimic din rugăciunea ei. El stătea, după cum spunea, cu privirile aplecate la pământ, tremurând, fără să rostească ceva. Zosima s-a jurat luând pe Dumnezeu martor de cele spuse, că, ridicându-și puțin ochii de la pământ, a văzut-o în timpul rugăciunii ei înălțată cu un cot de la pământ, încât se ruga stând în văzduh. Când a văzut aceasta, l-a cuprins mai mare frică și puternică neliniște; nu îndrăznea să rostească ceva, ci spunea numai el însuși: «Doamne miluiește!». În timp ce bătrânul sta la pământ, un gând de sminteală i-a trecut prin minte. «Oare nu cumva este un duh rău și se face că se roagă?».

După ce femeia și-a terminat rugăciunea, s-a întors, a ridicat pe călugăr și a zis: «Pentru ce, părinte, te tulbură gândurile și te smintești cu privire la mine, că sunt duh și că mă prefac că mă rog? Fii deplin încredințat, omule, că femeie păcătoasă sunt și am fost de altfel întărită cu Sfântul Botez. Nu sunt duh, ci pământ și țărână și, într-un cuvânt, trup care n-a gândit nimic duhovnicesc».

Spunând acestea și-a pecetluit cu semnul crucii fruntea, ochii, buzele și pieptul, zicând astfel: «Dumnezeu, Părinte Zosima, să ne izbăvească de cel rău și de laturile lui, căci mare este puterea diavolului împotriva noastră».

Când bătrânul a auzit și a văzut acestea, s-a aruncat la pământ și a cuprins cu mâinile picioarele ei, spunând cu lacrimi: «Te jur, în numele lui Hristos, Dumnezeul nostru, Care S-a născut din Fecioara, pentru Care goliciunea aceasta o porți, pentru Care ți-ai istovit trupul acesta, să nu ascunzi nimic robului tău, cine ești, de unde, de când și în ce chip ai locuit în pustia aceasta. Nimic să nu ascunzi din faptele tale, ci pe toate să le povestești, ca să faci cunoscute măretiile lui Dumnezeu. Căci după cum este scris, ce folos are înțelepciunea ascunsă și comoara îngropată? Spune-mi toate, pentru Domnul. Nu mi le vei spune pentru laudă sau pentru fală, ci ca să mă încunoștiințezi pe mine, păcătosul și nevrednicul. Cred în Dumnezeu pentru Care trăiești și ai viețuit, că pentru aceasta am fost călăuzit în pustiul acesta, ca Domnul să facă cunoscute faptele tale. Nu este în puterea noastră a ne împotrivi judecăților lui Dumnezeu. Căci, dacă n-ar fi fost bineplăcut lui Hristos Dumnezeul nostru ca să fii cunoscută de mine și să se știe cum te nevoiești, n-ar fi îngăduit să fii văzută de cineva și nici pe mine nu m-ar fi întărit să merg atâta cale, pe mine, care niciodată n-am voit și nici n-am putut să ies din chilia mea».

După ce părintele Zosima a spus acestea și mai multe altele, femeia l-a sculat de la pământ și i-a spus: «Mă rușinez, părintele meu, să-ți spun rușinea faptelor mele. Iartă-mă, pentru Domnul. Dar de vreme ce ai văzut trupul meu gol, atunci să-ți dezgolesc și faptele mele, ca să cunoști de câtă rușine și întinăciune este plin sufletul meu. Nu din pricină de a nu mă lăuda, după cum socoteai, n-am voit să-ți povestesc faptele mele - căci cu ce am a mă lăuda eu, care am fost vas ales al diavolului? Știu însă că, dacă voi începe să-mi povestesc viața, vei fugi de mine, cum fuge cineva de șarpe, și nu vei suferi să auzi faptele nebune săvârșite de mine. Ți le spun, fără să las ceva deoparte. Dar mai întâi, te jur, să nu încetezi de a te ruga pentru mine, ca să găsesc milă în ziua judecății».

Și în timp ce bătrânul lăcrima fără încetare, femeia a început povestirea vieții ei, grăind așa: «Eu, frate, sunt de loc din Egipt. Pe când eram de doisprezece ani și trăiau părinții mei, am lepădat dragostea față de ei și m-am dus în Alexandria. Mi-e rușine să mă gândesc cum de la început mi-am stricat fecioria și cât de nein-

frânată și nesățioasă îmi era patima împreunării. Dar este mai cinstit ca să ți-o spun acum. Aceasta ți-o voi istorisi pe scurt, ca să cunoști firea mea pătimașă și dorul meu după plăceri. Timp de mai bine de șaptesprezece ani, iartă-mă, i-am petrecut în dragoste publică, supusă fiind desfrânării. Și pe adevăr mă jur, nu pentru plată, căci n-am luat nimic de la cei care de multe ori voiau să-mi plătească. Acest chip – de a-mi satisface dorința în dar – l-am născocit pentru a face să atrag luarea aminte a câtor mai mulți asupra mea. Iarăși să nu crezi cumva că nu luam bani pentru că eram bogată. Nu, căci trăiam ca o cerșetoare și adeseori torceam câlți. Aveam însă o poftă nesățioasă și o dorință neînfrânată de a mă tăvăli în noroi. Aceasta socoteam că este scopul vieții, de a batjocori neîncetat trupul.

Ducând deci o astfel de viață, văd într-o vară mulți bărbați din Libia și din Egipt alergând spre mare. Am întrebat pe unul care se afla atunci întâmplător lângă mine: «Unde se zoresc oare bărbații aceștia care aleargă?».

Acela mi-a răspuns: «Se duc cu toții la Ierusalim de sărbătoarea înălțării cinstitei Cruci, care se prăznuiește peste puține zile».

«Oare, nu mă vor lua și pe mine, i-am spus aceluia, dacă voi vrea să-i urmez?». «Dacă ai bani de drum și de hrană, nu te împiedică nimeni». «În adevăr, frate, i-am spus, n-am bani nici de drum și nici de hrană. Dar mă duc și eu și mă urc în una din corăbiile pe care le-au tocmit și mă vor hrăni, chiar dacă nu vor. Trup am, și-l voi da în locul banilor de drum.

Pentru aceasta am voit să plec – și-ți cer iertare, părintele meu – pentru ca să am mai mulți îndrăgostiți la cheremul patimii mele. Ți-am spus, Părinte Zosima, să nu mă silești să-ți spun nerușinarea mea. Mă cutremur. Știe Domnul că te pângăresc și pe tine și văzduhul cu vorbele mele». Zosima, udând pământul cu lacrimi, i-a răspuns: «Spune, pentru Domnul, maica mea! Spune! Să nu întrerupi firul unei asemenea povestiri folositoare».

Iar ea, reluând povestirea, a adăugat acestea: «Așadar, acel tânăr a plecat râzând când a auzit nerușinarea cuvintelor mele. Eu însă, aruncând furca pe care o purtam – căci se întâmpla s-o port din când în când –, am alergat la mare, acolo unde vedeam că se zoresc oamenii. Și văzând pe câțiva tineri, cam zece la număr sau chiar mai mulți, ce stăteau pe țărm (bănuiesc că așteptau pe alți tovarăși de călătorie, căci cei care veniseră înainte se urcaseră în corăbii) cu trupurile și mișcările pline de viață și de putere și părându-mi-se îndestulători pentru scopul ce urmăream, am sărit cu nerușinare, după cum îmi era obiceiul, în mijlocul lor. «Luați-mă și pe mine, le-am spus, unde plecați și nu vă voi fi nefolositoare». După ce am spus și alte cuvinte mai nerușinate, i-am pornit pe toți pe râs. Dar când au văzut stăruința mea în nerușinare, m-au luat și m-au dus în corabia pe care o aveau tocmită – căci între timp au venit și aceia din pricina cărora stăteau pe țărm. Din această clipă am început călătoria pe mare.

Iar cele ce-au urmat după aceasta, cum ți le voi povesti, omule? Ce fel de limbă le va rosti sau ce auz va primi faptele săvârșite în corabie în timpul călătoriei? Cum îți voi povesti faptele pe care i-am silit să le facă nenorociții împotriva voinței lor? Nu există chip de destrăbălare, din cele ce se pot spune și din cele ce nu se pot spune, pentru care să nu fi fost învățătoare acelor nenorociți. Eu, părintele meu, mă minunez cum de n-a înghițit marea destrăbălările mele. Cum de nu și-a deschis pământul gura și nu m-a cufundat de vie în iad pe mine, care am prins în lațuri atâtea suflete. Bănuiesc însă că Dumnezeu căuta pocăința mea, căci nu vrea moartea păcătosului; El este îndelung-Răbdător și așteaptă întoarcerea.

Cu astfel de sârguință am ajuns în Ierusalim. Iar în zilele petrecute în oraș, înainte de sărbătoare, am făcut fapte la fel cu celelalte, dar mai vârtos, și mai rele, căci n-am fost îndestulată cu tinerii pe care i-am avut pe mare și mi-au slujit pe cale, ci m-am folosit și de mulți alții, locuitori din Ierusalim și străini, strângându-i pentru același scop.

Când a sosit sfânta sărbătoare a înălțării Crucii, eu umblam ca și mai înainte de colo-colo, ca să pescuiesc sufletele tinerilor. Foarte de dimineață însă am văzut pe toți că aleargă la biserică. Am plecat și eu mergând împreună cu cei care se grăbeau și am ajuns o dată cu ei în pridvorul bisericii. Când a venit timpul dumnezeieștii înălțări, mă împingeam în mulțime silindu-mă să intru împreună cu poporul. Și m-am apropiat eu ticăloasa cu multă trudă și năduf de ușa prin care se putea intra

în biserica, unde se arăta lemnul de viață făcător. Când să pășesc pragul ușii, toți ceilalți au intrat neîmpiedicați; pe mine însă m-a oprit o putere dumnezeiască, neîngăduindu-mi să intru. Iarăși am încercat; dar am fost respinsă și m-am văzut din nou stând singură în pridvor.

Socotind că din pricina slăbiciunii femeiești s-a întâmplat aceasta, m-am amestecat iarăși cu alții și mă sileam pe cât puteam, făcându-mi loc cu coatele și mă împingeam. Dar m-am ostenit în zadar. Când nemernicul meu picior a călcat din nou pe prag, biserica a primit pe ceilalți fără să împiedice pe cineva, numai pe mine nefericita nu mă primea, ci o putere mare m-a împiedicat, întocmai ca o mulțime orânduită de ostași, careia i s-a poruncit să-mi închidă intrarea. Și am rămas iarăși în pridvor.

După ce am făcut și am pătimit aceasta de trei și de patru ori, am obosit și nu mai aveam putere nici să mă împing, nici să mă îndes, căci trupul meu ostenise foarte tare din pricina înghesuielii. M-am întors deci, am plecat și am stat în colțul curții bisericii. Abia atunci mi-a venit în minte pricina care m-a împiedicat să văd lemnul de viață făcător. Cuvânt mântuitor a atins ochii inimii mele, arătându-mi că noroiul faptelor mele a fost acela care mi-a închis intrarea.

Am început să plâng, să mă tângui și să-mi bat pieptul, scoțând suspine din adâncul inimii mele. Pe când plângeam, văd, deasupra locului în care stăteam se afla icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, și am zis uitându-mă către ea cu statornicie: «Fecioară stăpână, care ai născut după trup pe Dumnezeu Cuvântul. Știu, știu că nu este cuviincios și binecuvântat ca eu, atât de necurată, atât de spurcată, să văd icoana ta, a pururea Fecioarei, a celei curate, care ai trupul și sufletul curate și neîntinate. Este drept să fiu urâtă eu, pierduta, de tine, care ești curățenia, și să te dezguști de mine. Dar de vreme ce după cum am auzit, Dumnezeu, pe Care L-ai născut, pentru aceasta S-a făcut om, ca să cheme pe păcătoși la pocăință, ajută-mi mie, singura care n-am pe cineva într-ajutor. Poruncește să mi se îngăduie să intru în biserică. Să nu mă lipsești să văd lemnul pe care s-a răstignit Dumnezeul cel născut din tine, Care Și-a dat propriul Său sânge preț de răscumpărare pentru mine. Poruncește, stăpână, să-mi fie deschisă și mie ușa dumnezeieștii închinări a Crucii. Dumnezeului născut din tine te dau chezășuitoare că niciodată nu voi mai pângări acest trup prin vreo împreunare rușinoasă, iar, după ce voi vedea lemnul Crucii Fiului tău, mă voi lepăda numaidecât de lume și de toate cele din lume și îndată plec acolo unde tu ca o chezășuitoare a mântuirii mele mă vei povățui și mă vei îndruma».

După ce am spus acestea, am căpătat prin ardoarea credinței un fel de încredințare, și, având deplină nădejde în milostenia Născătoarei de Dumnezeu, m-am mișcat din locul unde am stat și mi-am făcut rugăciunea. Am venit iarăși și m-am amestecat cu cei care intrau. Nu mai era nimeni care să mă dea îndărăt, nimeni care să mă împiedice să mă apropii de ușa prin care se intra în biserică. Frică m-a cuprins și mirare; eram cu totul zdruncinată și tremuram. Când am ajuns la ușa sigilată până atunci pentru mine, toată puterea care la început m-a împiedicat acum îmi înlesnea dinainte intrarea. Astfel am intrat fără osteneală; astfel am ajuns înăuntrul celor sfinte.

Am fost învrednicită cu vederea făcătoarei de viață Cruci, am văzut Tainele lui Dumnezeu și eram gata să primesc pocăința. După ce eu, nenorocita, m-am aruncat la pământ și m-am închinat acelui loc sfânt, am alergat ieșind, zorindu-mă spre chezășuitoarea mea.

Când am ajuns în acel loc în care a fost scris zapisul făgăduinței, mi-am plecat genunchii înaintea pururea Fecioarei și Născătoarei de Dumnezeu și am spus aceste cuvinte:

«Tu, stăpână preabună, ți-ai arătat față de mine iubirea ta de oameni. Nu te-ai dezgustat de rugăciunile unei nevrednice. Am văzut slava pe care nu este drept s-o vedem noi, cei pierduți. Slavă lui Dumnezeu care primește prin tine pocăința păcătoșilor! Dar ce voi gândi mai mult sau ce voi rosti eu, păcătoasa? Este timpul, stăpână, să fie îndeplinită făgăduința pe care am făcut-o. Îndrumează-mă acum unde poruncești. Fii acum învățătoarea mântuirii mele, povățuindu-mă pe calea care duce la pocăință».

Și zicând acestea, am auzit din depărtare un glas: «Dacă vei trece Iordanul, bună odihnă vei găsi». Ascultând această voce și fiind încredințată că aceasta pentru mine s-a întâmplat, am strigat cu lacrimi și am zis Născătoarei de Dumnezeu: «Stăpână, stăpână, nu mă părăsi!».

După ce am strigat acestea, am ieșit din curtea bisericii.

Când am ieșit, un om m-a văzut și mi-a dat trei monede, zicându-mi: «Primește-le pe acestea, maică!». Le-am luat, am cumpărat cu ele trei pâini și le-am socotit drept pâini ale binecuvântării. Și am întrebat pe negustorul care mi-a vândut pâinile:

«Care este, omule, calea care duce la Iordan?». Aflând poarta orașului care duce spre părțile acelea, am ieșit alergând și mergeam lăcrimând. Din întrebare în întrebare am ajuns. După ce am mers toată ziua – căci era pe la ceasurile nouă dimineața, după cât bănuiesc, când am văzut Crucea –, am ajuns pe la apusul soarelui la biserica Sfântului Ioan Botezătorul care se află alături de Iordan. Închinându-mă mai întâi în biserică, m-am coborât îndată la Iordan și mi-am spălat fața și mâinile cu apa aceea sfântă. După aceea m-am împărtășit în biserica înaintemergătorului cu preacuratele și de viață făcătoarele Taine. Am mâncat jumătate dintr-o pâine, am băut apă din Iordan și m-am culcat noaptea pe pământ. A doua zi de dimineață am trecut pe malul celălalt cu o mică barcă pe care am găsit-o acolo. Și iarăși m-am rugat de îndrumătoarea mea să mă călăuzească acolo unde îi este cu bună plăcere.

Așa am ajuns în acest pustiu. De atunci până astăzi m-am depărtat fugind. Sălășluiesc în această pustie, așteptând pe Dumnezeul meu, Care mântuiește de deznădejde și de vifor pe cei care se întorc la El».

«Câți ani sunt, maica mea, i-a spus Zosima, de când sălășluiești în acest pustiu?».

«După cât bănuiesc, a răspuns femeia, sunt patruzeci și șapte de ani de când am ieșit din orașul sfânt».

«Și ce ai găsit sau ce ai avut ca hrană, maica mea?».

«Am trecut Iordanul ducând cu mine două pâini și jumătate. Acestea, încetul cu încetul, uscându-se s-au împietrit și în câtăva vreme mâncându-le le-am terminat».

«Și astfel ai petrecut cu ușurință scurgerea atâtor ani, fără să te tulbure marea schimbare ce s-a săvârșit cu tine?».

«M-ai întrebat acum, părinte Zosima, i-a răspuns femeia, un lucru de care mă cutremur să și vorbesc. Căci dacă îmi voi aminti atât de multele primejdii pe care le-am suferit și de gândurile care cumplit m-au tulburat, mă tem ca nu cumva să fiu iarăși cuprinsă de ele».

«Să nu lași nimic, maica mea, a grăit Zosima, din ceea ce ai să-mi vestești. Căci te-am întrebat de acestea pentru ca să mi le arăți pe toate, fără să lași ceva de o parte».

«Crede-mă, părinte, i-a zis ea, că am petrecut 17 ani în acest pustiu, luptându-mă cu poftele mele nebunești ca și cu niște fiare sălbatice. Când încercam să gust din hrană, doream cărnurile și peștii pe care îi are Egiptul. Doream băutura de vin, atât de plăcută mie, căci am băut mult vin pe când eram în lume. Aici însă nici apă nu aveam să gust. Ardeam de sete în chip groaznic, dar, de nevoie, suferearn. Intra însă în sufletul meu și pofta necugetată a cântecelor desfrânate, tulburându-mă chinuitor să cânt cântecele drăcești pe care le-am învățat. Dar eu îndată lăcrimam și-mi loveam pieptul cu mâinile și-mi aduceam aminte de făgăduința ce-am făcut-o când am plecat în pustie. Mă duceam cu mintea la icoana Născătoarei de Dumnezeu, chezășuitoarea mea, și plângeam în fața ei, cerând să alunge gândurile mele cele rele care atacau astfel nenorocitul meu suflet. După ce lăcrimam îndeajuns și-mi băteam cu putere pieptul, vedeam o lumină care strălucea împrejurul meu. Și din această clipă, peste potopul de gânduri venea o liniște statornică.

Dar cum îți voi povesti, părinte, gândurile care mă mânau iarăși la desfrânare. Foc se aprindea înlăuntrul nefericitei mele inimi; toată mă ardea și mă ațâța spre pofta împreunării. Îndată ce însă un gând ca acesta mă ataca, mă aruncam la pământ și udam pământul cu lacrimi, socotind că apare chezășuitoarea mea, ca o apărătoare în fața mea, călcătoarea de lege, și ceream pedeapsă pentru călcarea făgăduinței. Nu mă sculam de la pământ – se și întâmpla să stau la pământ zi și noapte – până ce nu mă lumina acea dulce lumină și-mi alunga gândurile ce mă tulburau. Ochiul gândirii mele deci îl îndreptam totdeauna, fără încetare, spre chezășuitoarea mea, rugând-o să fie într-ajutor aceleia care trecea prin atâtea primejdii în nesfârșitul pustiului. Și aveam un ajutor și un apărător spre pocăință. Așa am petrecut vreme de 17 ani, luptându-mă cu mii de primejdii. Dar din acea vreme și până astăzi, ajutătoarea mea a fost lângă mine în toate, călăuzindu-mă prin toate».

«N-ai avut nevoie de hrană sau de îmbrăcăminte?», i-a zis Zosima.

«După ce am sfârșit acele pâini, precum ți-am spus mai înainte, m-am hrănit timp de 17 ani cu verdețuri și cu altele ce se găseau în pustie. Iar îmbrăcămintea pe care am avut-o când am trecut Iordanul s-a sfâșiat, rupându-se. Am suferit mare chin și din pricina frigului, dar și din pricina căldurii. Din cauza arșiței ardeam, iar din pricina gerului înghețam și tremuram, așa că de multe ori cădeam la pământ și rămâneam aproape fără suflare și nemișcată. M-am luptat deci cu multe și felurite nevoi și ispite nenorocite.

Din acel timp însă și până acum puterea lui Dumnezeu a păzit în multe chipuri păcătosul meu suflet și smeritul meu trup. Căci am dobândit o hrană neîmpuținată – nădejdea mântuirii mele –, gândindu-mă numai de la câte rele m-a mântuit. Mă hrănesc și mă acopăr cu cuvântul lui Dumnezeu, care ține toate. Nu numai cu pâine va trăi omul, iar cei care au lepădat îmbrăcămintea păcatului cu piatră s-au îmbrăcat, dacă n-au avut acoperământ».

Când a auzit Zosima că a amintit și citate din Scriptură, din cărțile lui Moise, din Iov și din cartea Psalmilor, i-a spus: «Ai citit cartea Psalmilor, maica mea, sau alte cărți?».

Când a auzit acestea, a zâmbit și a zis bătrânului: «Crede-mă, omule, că n-am văzut de când am trecut Iordanul pe alt om decât astăzi, chipul tău. Dar nici fiară sălbatică sau altă vietuitoare n-am zărit de când sunt în acest pustiu. Iar carte n-am învățat niciodată. Nici n-am auzit pe cineva cântând sau citind psalmi. Cuvântul lui Dumnezeu însă, Care este viu și lucrător, dă omului cunoștință. Aici este sfârșitul povestirii mele. Și fac și acum ceea ce am făcut când am început povestirea: te jur și acum, pe întruparea Cuvântului lui Dumnezeu, să te rogi pentru mine păcătoasa».

După ce a spus acestea și și-a sfârșit aici povestirea, s-a pornit să facă metanii.

Bătrânul a strigat iarăși cu lacrimi:

«Binecuvântat este Dumnezeu, Care a făcut lucruri mari și minunate, slăvite și neobișnuite, cărora nu este număr. Binecuvântat este Dumnezeu, Care mi-a arătat cât de multe lucruri dăruiește celor care se tem de El. Cu adevărat, Doamne, n-ai părăsit pe cei care Te caută pe Tine».

Femeia însă nu i-a îngăduit bătrânului deloc să facă metanie, ci i-a zis: «Te jur pe Mântuitorul Hristos, Dumnezeul nostru, omule, să nu spui la nimeni nimic din cele ce-ai auzit, până când Dumnezeu mă va lua de pe pământ. Acum mergi în pace; iar în anul ce vine mă vei vedea iarăși pe mine, și eu pe tine, păzit fiind de harul lui Dumnezeu. Fă dar, pentru Domnul, ceea ce îți poruncesc acum. În Sfântul și Marele Post al anului viitor să nu treci Iordanul, după cum obișnuiți să faceți în mânăstire».

Zosima s-a minunat când a auzit că-i vestește și rânduiala mânăstirii. N-a spus nimic altceva decât: «Slavă lui Dumnezeu care a dat haruri mari celor care-L iubesc pe El».

Femeia i-a grăit: «Rămâi, părinte, după cum am spus, în mânăstire. Căci chiar dacă vei voi să ieși, nu-ți va fi cu putință. Iar în sfânta seară a Cinei celei de Taină, ia trupul și sângele de viață făcător al lui Hristos într-un vas sfințit vrednic de asemenea Taine, și adu-mi-le. Să stai cu ele pe malul Iordanului, care se învecinează cu locuințele omenești. Eu voi veni acolo ca să mă împărtășesc cu darurile de viață făcătoare. N-am mai avut parte de această sfințenie de când m-am împărtășit în biserica înaintemergătorului, înainte de a trece Iordanul. Iar acum o doresc cu o dragoste nestăpânită. Pentru aceea cer și mă rog să nu treci cu vederea cererea mea, ci adu-mi negreșit asemenea Taine de viață făcătoare și dumnezeiești, în același timp în care Domnul a făcut părtași pe ucenici dumnezeieștii Cine. Iar părintelui Ioan, starețul mânăstirii în care locuiești, spune-i aceasta: Ai grijă de tine și de turma ta, căci se petrec acolo unele lucruri care au nevoie de îndreptare. Nu vreau însă ca să i le spui acum acestea, ci când îți va îngădui Domnul».

După ce-a spus bătrânului cuvintele acestea și după ce a zis: «Roagă-te pentru mine!», a fugit iarăși în adâncul pustiei. Zosima și-a plecat genunchii, s-a închinat locului în care au stat picioarele ei și slăvind și binecuvântând pe Hristos, Dumnezeul nostru, s-a întors bucurându-se cu sufletul și cu trupul. Străbătând din nou acea pustie a ajuns la mânăstire în ziua în care obișnuiau să se întoarcă monahii acolo.

În anul acela Zosima a ținut pe toate sub tăcere și n-a îndrăznit să spună nimănui nimic din cele ce-a văzut. În sinea sa însă se ruga lui Dumnezeu să-i arate iarăși chipul acela dorit.

Se mâhnea și se întrista, gândindu-se la lungimea anului și voia ca anul să se facă de-o zi, de era cu putință. Iar când a sosit Duminica de la începutul Sfințitului și Marelui Post, toți ceilalți au ieșit îndată, cântând obișnuita rugăciune, dar pe el l-a apucat o boală cu fierbințeli și l-a silit să rămână în mânăstire. Atunci Zosima și-a amintit de cuvintele cuvioasei: «Chiar dacă vei voi să ieși din mânăstire, nu-ți va fi cu putință». După trecerea câtorva zile, s-a sculat din boală și a rămas mai departe în mânăstire.

Când monahii s-au întors iarăși și s-a apropiat seara Cinei celei de Taină, Zosima a făcut cum i s-a poruncit. Într-un potir mic a luat curatul trup și cinstitul sânge al lui Hristos, Dumnezeul nostru, iar într-un panераș a pus smochine, finice și puțină linte muiată în apă. A plecat deci când s-a făcut seară târziu și s-a așezat pe malul Iordanului, așteptând sosirea cuvioasei. Sfințita femeie zăbovea. Zosima însă n-a adormit, ci privea cu stăruință spre pustie, așteptând să vadă ceea ce dorea să vadă. Și pe când sta jos, zicea bătrânul în sinea sa: «Oare, nu cumva eu nevrednicul am împiedicat-o să vină? Oare, nu cumva a venit și, pentru că nu m-a găsit, s-a întors iarăși?». Zicând acestea a început să plângă cu suspine. A ridicat apoi ochii către cer și a rugat pe Dumnezeu, zicând: «Să nu mă lipsești, Stăpâne, să văd iarăși ceea ce ai îngăduit să văd! Să nu plec gol, ducând cu mine mustrarea păcatelor mele!». Sfârșind rugăciunea cu lacrimi, a trecut la alt gând, căci zicea întru sine: «Dar ce va fi chiar dacă va veni? Nu este nici o barcă. Cum va trece Iordanul și cum va veni la mine? Vai de mine, nevrednicul! Vai de mine, nefericitul! Cine m-a lipsit, în adevăr, de un asemenea bine?».

Pe când bătrânul gândea acestea, iată a venit și cuvioasa femeie. Ea stătea de partea cealaltă a Iordanului, de unde și venea. Zosima s-a sculat, bucurându-se, veselindu-se și slăvind pe Dumnezeu. Și iarăși s-a muncit cu gândul că n-ar putea să treacă Iordanul. O vede însă că însemnă Iordanul cu semnul cinstitei cruci – căci, după cum spunea, în noaptea aceea era lună plină – și, odată cu facerea semnului crucii, a pășit pe apă și mergea pe deasupra apelor, îndreptându-se către el. Zosima voia să-i facă metanie, dar l-a oprit strigând, pe când mergea încă pe apă:

«Ce faci, părinte? Ești preot, și ții în mână și Tainele dumnezeiești!».

Zosima a dat ascultare vorbelor ei. Când a ajuns la uscat, a zis către bătrân:

«Binecuvintează, părinte, binecuvintează!».

El a răspuns tremurând – căci îl cuprinsese spaima la vederea aceea prea minunată:

«Cu adevărat Dumnezeu nemincinos este, căci El a făgăduit că cei care se curățesc pe ei înșiși se vor asemăna lui Dumnezeu, atât cât este cu putință. Slavă Ție, Hristoase, Dumnezeul nostru, Care n-ai îndepărtat rugăciunea mea și mila Ta de la robul Tău. Slavă Ție, Hristoase, Dumnezeul nostru, Care mi-ai arătat prin această roabă a Ta cât de mult mă depărtez de desăvârșire».

Și după ce a spus acestea, femeia i-a cerut să rostească sfântul Simbol al credinței și rugăciunea «Tatăl nostru». După ce a îndeplinit acestea și s-a sfârșit rugăciunea, a dat bătrânului obișnuita sărutare a dragostei. Și astfel s-a împărtășit cu Tainele de viață făcătoare. Apoi și-a ridicat mâinile spre cer, a suspinat cu lacrimi și a strigat așa:

Sf. Zosima împărtășind pe Cuv. Maria Egipteanca

«Acum liberează pe roaba Ta, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că au văzut ochii mei mântuirea Ta!».

După aceea a spus bătrânului:

«Iartă-mă, părinte, dar îndeplinește altă dorință a mea. Acum du-te în mânăstire, păzit fiind de harul lui Dumnezeu. În anul următor vino iarăși la acel pârâu unde m-ai întâlnit mai înainte. Vino, negreșit, pentru Domnul, și mă vei vedea din nou, după cum vrea Domnul».

«Dacă ar fi fost cu putință, i-a răspuns el, să te urmez de acum înainte și să-ți văd mereu cinstita ta față! Îndeplinește însă o singură cerere a bătrânului, și gustă puțină mâncare din cele ce ți-am adus aici».

La aceste cuvinte îi arătă ce avea în paneras. Ea și-a atins vârful degetelor de linte, a luat trei boabe, le-a dus la gură, spunând că ajunge darul Duhului pentru a păstra neîntinată ființa sufletului. Spunând acestea, a zis din nou către bătrân:

«Pentru Domnul, roagă-te, roagă-te pentru mine și adu-ți aminte de mine, ticăloasa!».

Zosima s-a atins de picioarele ei și i-a cerut să se roage pentru Biserică, pentru lume și pentru el. După aceea, cu lacrimi, l-a lăsat și a plecat, în timp ce el suspina și se tânguia. Căci în adevăr nu îndrăznea s-o oprească pe cea cu neputință de oprit. Ea, însemnând din nou Iordanul, a călcat pe ape, și mergând pe deasupra lor, a trecut ca și mai înainte. Bătrânul s-a întors cuprins de bucurie și de frică multă. Se dojenea însă că n-a căutat să afle numele cuvioasei. Dar nădăjduia să-l afle în anul următor.

După trecerea anului, s-a dus iarăși în pustie săvârșind toate, adică după obicei, și alergând la acea minunată priveliște. Mergând de-a lungul pustiei a dat de unele semne care-i arătau că a găsit locul căutat. Și se uita în dreapta și în stânga, plimbându-și privirea în toate părțile, ca un vânător prea iscusit, care vrea să știe unde va vâna animalul cel bun. Dar când a văzut că nu se mișcă nimic de nicăieri, a început iarăși să verse lacrimi și, ridicându-și privirea către cer, s-a rugat spunând:

«Arată-mi, Doamne, comoara Ta nepângărită, pe care ai ascuns-o în pustie. Arată-mi, roga-mă, pe îngerul în trup, de care nu este vrednică lumea!».

După ce s-a rugat astfel, s-a dus la locul care avea chipul unui pârâu și a văzut în partea dinspre răsăritul soarelui pe cuvioasa zăcând moartă. Mâinile îi erau așezate pe piept, iar trupul îi era așezat îndreptat cu fața către răsărit. Alergând *Zosima* spre ea, a spălat picioarele fericitei cu lacrimi, căci nu îndrăznea să atingă altă parte a trupului.

După ce a plâns îndelungat și a rostit psalmi potriviți cu timpul și cu fapta, a făcut o rugăciune de îngropare. Apoi a spus în el însuși: «Se cuvine, oare, să îngrop trupul cuvioasei? Oare, nu-i va displăcea cuvioasei această faptă?». Pe când zicea aceasta, vede o însemnare scrisă pe pământ, care glăsuia astfel:

«Îngroapă, părinte *Zosima*, în acest loc trupul smeritei Maria. Dă țărânei țărâna. Roagă-te mereu către Domnul pentru mine. M-am săvârșit în luna lui Farmuti, după numărătoarea egiptenilor, iar după romani, aprilie, chiar în noaptea Patimii celei mântuitoare, după împărtășirea Cinei celei de taină și dumnezeiești».

Când a citit bătrânul aceste cuvinte s-a bucurat că a aflat numele cuvioasei. A aflat apoi că îndată după ce s-a împărtășit cu dumnezeieștile Taine pe malul Iordanului, s-a dus numaidecât la locul în care s-a săvârșit. Și calea pe care a străbătut-o *Zosima*, obosind, 20 de zile, Maria a făcut-o într-un ceas. Îndată apoi s-a dus către Dumnezeu.

După ce a slăvit pe Dumnezeu și a udat cu lacrimi trupul ei, a zis:

«Este timpul, smerite *Zosima*, ca să săvârșești ce ți s-a poruncit. Cum vei face groapa nefericitule, căci n-ai nimic în mâini potrivit pentru asta!».

Spunând aceasta, a văzut la mică depărtare un lemnișor aruncat în pustie, pe care l-a luat și a început să sape. Pământul fiind uscat, n-a ascultat de bătrânul care se ostenea. Zosima a obosit, udându-se tot de sudoare. Și oftând din adâncul inimii, și-a ridicat ochii și a văzut un leu stând alături de trupul cuvioasei și lingându-i picioarele. Când a văzut fiara, s-a cutremurat, mai ales că și-a adus aminte de cuvintele Mariei care a spus că n-a văzut vreun animal sălbatic. A făcut deci semnul crucii, cu credința că puterea celei ce zace îl va păzi nevătămat. Leul a început să se apropie de bătrân, salutându-l nu numai cu mișcările sale, dar și prin intenția pe care i-o arăta.

Zosima a zis către leu:

«De vreme ce, fiară, marea cuvioasă a îngăduit ca să i se îngroape trupul, iar eu sunt bătrân și nu am putere să fac groapa, căci nu am sapă potrivită pentru această treabă, și apoi nu pot să mă întorc atâta cale ca să aduc o unealtă potrivită, fă așadar cu ghearele tale ceea ce trebuie, ca să dăm pământului trupul cuvioasei».

Și îndată, la cuvântul bătrânului, leul a făcut o groapă atât cât era de ajuns să îngroape trupul.

După ce iarăși bătrânul a spălat cu lacrimi picioarele cuvioasei și după ce s-a rugat mult pentru toate, a acoperit cu pământ trupul ei. De față era și leul. Trupul cuvioasei era gol ca și mai înainte și nu avea nimic altceva decât acea haină ruptă pe care i-a aruncat-o Zosima, cu care Maria, cu fața întoarsă, și-a acoperit unele părți ale trupului ei. După aceea au plecat amândoi: leul a plecat spre adâncul pustiei, ca o oaie, iar Zosima s-a întors, binecuvântând și lăudând pe Hristos, Dumnezeul nostru.

Când a ajuns la chinovie, a povestit toate monahilor fără să ascundă ceva din cele ce a auzit și a văzut. Le-a povestit pe toate cu de-amănuntul de la început, încât toți se minunau de mărețiile lui Dumnezeu și au săvârșit cu frică și cu dor pomenirea cuvioasei. Iar Ioan, starețul mănăstirii, a găsit în mănăstire unele lucruri care aveau nevoie de îndreptare, pentru ca nici în aceasta să nu fie zadarnic cuvântul cuvioasei.

Zosima s-a săvârșit în acea mânăstire, în vârstă de 100 de ani.

Monahii au istorisit prin viu grai din om în om, această povestire și ofereau pilda de obștească folosință celor care voiau să o asculte. Până azi n-am auzit de la nimeni că povestirea aceasta este predată în scris. Eu, ceea ce am auzit din viu grai, aceea fac cunoscut prin această istorisire scrisă. Se poate întâmpla ca și alții să fi scris viața cuvioasei și negreșit mai strălucit decât mine; o asemenea scriere la a mea cunoștință n-a venit. Am scris-o după puterea mea. N-am voit să arăt altceva decât adevărul. Dumnezeu, Care răsplătește cu dărnicie pe cei care scapă la Dânsul, să dea ca răsplată folosul celor care vor citi povestirea, iar pe cel care a poruncit să fie predată în scris să-l învrednicească a-l face părtaș stării și vredniciei acestei fericite, despre care vorbește povestirea, împreună cu toți care au bineplăcut Lui din veac, prin contemplație și fapte.

Să dăm și noi slavă lui Dumnezeu, împăratul veacurilor, ca să ne învrednicească să dobândim milă în ziua judecății, în Hristos Iisus Domnul nostru, Căruia se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, totdeauna, împreună cu Tatăl cel fără de început și cu Preasfântul și bunul și de viață făcătorul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

SINAXAR ÎN SÂMBĂTA DIN SĂPTĂMÂNA A CINCEA A POSTULUI MARE

În aceeași zi, în sâmbătă din săptămâna a cincea a Postului Mare, se prăznuiește imnul Acatist al Preasfintei Stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria!

Pe timpul domniei lui Heraclie, împăratul Bizanțului, Cosroe, împăratul perșilor, a văzut că împărăția bizantinilor este prea slăbită în urma domniei împăratului Foca, tiranul. De aceea a trimis pe unul din satrapii săi, Sarvar cu numele, cu multe mii de ostași, ca să-i supună lui Răsăritul. Cosroe și mai înainte dusese la pieire ca la o sută de mii de creștini. Cucerind deci satrapul Sarvar tot Răsăritul, a ajuns chiar până la Hrisopole, numit azi Scutari.

Împăratul Heraclie, pentru că avea lipsă de bani în vistieria statului, a topit vasele sfinte ale bisericilor, cu făgăduința că va da înapoi mai multe și mai scumpe sfinte vase. Heraclie pornește deci cu corăbiile prin Marea Neagră și intră în ținuturile Persiei; nimicește Persia, iar Cosroe, împreună cu întreaga sa oaste, este bătut cumplit. Nu după multă vreme, Sirois, fiul lui Cosroe, s-a răsculat împotriva tatălui său, a luat conducerea împărăției, omorând pe Cosroe, tatăl lui, și a făcut pace cu Heraclie.

Sf. Ic. a Maicii Domnului «Trandafirul neveștejit»

Hagan, conducătorul avarilor și al sciților, când a aflat că împăratul Heraclie străbătea Marea Neagră spre a se duce în Persia, a rupt pacea cu bizantinii. A strâns nenumărate oști și a năvălit din părțile de miazănoapte asupra Constantinopolului, scoțând strigăte de hulă împotriva lui Dumnezeu. Marea s-a umplut îndată de corăbii și uscatul de pedeștri și călăreți. Patriarhul Serghie îndemna poporul Constantinopolului să nu-și piardă curajul, ci să-și pună din tot sufletul întreaga nădejde în Dumnezeu și în Preacurata Maică, Născătoarea de Dumnezeu. La fel și Bonos patriciul, care era pe atunci în fruntea cetății, pregătea tot ce trebuia pentru izgonirea vrăjmașilor. «Trebuie, spunea el, ca împreună cu ajutorul cel de sus să facem și noi cele ce se cuvin». Patriarhul, purtând împreună cu tot poporul dumnezeiasca icoană a Maicii Domnului, mergea împrejurul cetății, pe deasupra zidurilor. Iar când Sarvar dinspre răsărit, și Hagan dinspre apus au început să asedieze cetatea patriarhul umbla pe deasupra zidurilor cetății, purtând icoana cea nefăcută de mână a lui Hristos și cinstitele și de viață făcătoarele lemne ale Crucii. Hagan a năvălit pe uscat asupra zidurilor cetății Constantinopolului cu o mulțime nenumărată de ostași, bine înarmați încât trebuia să lupte un soldat bizantin cu zece soldați sciți. Dar nebiruita Apărătoare a ajutat ca cei mai mulți dintre sciți să fie uciși de puținii ostași ce se găseau în biserica Izvorul Tămăduirii. Din pricina aceasta, bizantinii, prinzând îndrăzneală și curaj, îi bătea mereu sub conducerea Maicii lui Dumnezeu, cea nebiruită. Cu toate că sciții au văzut că sunt respinși, au cerut locuitorilor Constantinopolului să ceară pace; dar ei n-au vrut. Atunci Hagan le-a spus: «Nu vă înșelați cu Dumnezeul în Care credeți! Neapărat mâine voi lua cetatea voastră!». Auzind această amenințare, locuitorii cetății și-au întins mâinile către Dumnezeu. Hagan și Sarvar s-au înțeles să atace și pe uscat și pe mare. Dar au fost atât de cumplit bătuți de bizantini, încât nu mai dovedeau cei vii să îngroape morții. Corăbiile cele făcute dintr-un singur lemn, pline cu soldați, care se îndreptau, prin golful numit Cornul de Aur, spre biserica din Vlaherne a Născătoarei de Dumnezeu, din pricina unei puternice furtuni ce s-a pornit pe neașteptate pe mare, au fost sfărâmate și scufundate împreună cu toate ce se aflau pe ele. Și se putea vedea minunata lucrare a Preacuratei Maici lui Dumnezeu, căci pe mulți i-a aruncat la țărmul mării, lângă Vlaherne. Poporul, deschizând niște porții, cu femei și cu copii, năvălind vitejește asupra lor, i-a ucis pe toți, fără deosebire. Conducătorii vrăjmașilor s-au întors plângând și tânguindu-se. Poporul cel iubitor de Dumnezeu al Constantinopolului, a făcut priveghere și a cântat toată noaptea imnul Acatist, dând mulțumire Maicii Domnului pentru că l-a ocrotit și a biruit pe dușmani prin puterea ei cea mai presus de fire.

Și de atunci, spre pomenirea acestei biruințe și a minunii acesteia mai presus de fire, Biserica a rânduit să se afierosească Maicii Domnului această sărbătoare. L-au numit Acatist, pentru că întreg poporul și clerul Constantinopolului au cântat atunci acest imn stând în picioare.

După trecerea a 56 de ani, în timpul împăratului Constantin Pogonatul, agarenii venind cu nenumărată oaste au atacat din nou Constantinopolul. Și au asediat cetatea vreme de șapte ani, timp în care au iernat în părțile Cizicului, și au murit mulți de-ai lor. Apoi au plecat și s-au întors cu corăbiile lor; când au ajuns la locul numit Sileo, cu ajutorul Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, au fost toți înecați în mare.

Dar a mai făcut Născătoarea de Dumnezeu și o a treia minune. Pe timpul lui Leon Isaurul, mahomedanii, urmașii lui Agar, în număr mare, au nimicit mai întâi împărăția perșilor, apoi Egiptul și Libia și au atacat pe indieni, etiopieni și spanioli. Mai pe urmă au pornit cu opt sute de corăbii pline de ostași și împotriva orașelor împărăției. Au înconjurat Constantinopolul și aveau de gând să-l nimicească îndată. Poporul credincios al cetății a luat cinstitul lemn al sfintei și de viață făcătoarei Cruci și cinstita icoană a Maicii lui Dumnezeu-Călăuzitoarea și au mers de jur-împrejurul cetății, rugând pe Dumnezeu cu lacrimi să se îndure de ei. Agarenilor le-a venit în gând să-și împartă oastea în două părți: o parte a pornit-o împotriva bulgarilor, unde au căzut mai mult de 20.000, iar altă parte a rămas ca să cucerească Constantinopolul. Fiind însă împiedicați de un lanț de fier care se întindea de la Galata până la zidurile cetății, au ocolit și au ajuns aproape de locul numit Sosten. Acolo a izbucnit un vânt de la miazănoapte, încât cele mai multe

dintre corăbiile lor s-au sfărâmat și s-au înecat. Cei care au mai rămas au suportat o mare foamete, încât au mâncat și carne omenească și muiau băligar și-l mâncau. Apoi au plecat, și când au ajuns în Marea Egee, toate corăbiile lor împreună cu toți ai lor s-au scufundat, căci pornindu-se furtună puternică și agitând marea, a scufundat corăbiile lor și, așa, nenumărate corăbii au pierit și au rămas numai trei ca să dea de veste.

Așadar prăznuim sărbătoarea de astăzi pentru toate aceste minuni mai presus de fire ale Preacuratei Maicii lui Dumnezeu. Se numește Acatist pentru că atunci întreg poporul a cântat în noaptea aceea imnul Maicii Cuvântului stând în picioare, și pentru că la toate celelalte icoase obișnuim să ședem, în timp ce icoasele acestea ale Maicii lui Dumnezeu le ascultăm toți în picioare.

Pentru rugăciunile Apărătoarei și nebiruitei Maicii Tale, Hristoase Dumnezeule, scapă-ne și pe noi de nenorocirile ce ne înconjoară, și ne miluiește pe noi, ca un singur Iubitor de oameni.

ISTORIE DE FOLOS DIN SCRIERI VECHI AȘEZATĂ

Care arată aducerea-aminte de minunea cea mare ce s-a făcut când perșii și barbarii au înconjurat cu oaste Constantinopolul; după judecata lui Dumnezeu, aceștia au pierit și cetatea au lăsat-o nestricată, prin rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare, și de atunci se cântă cântarea de mulțumire, care se numește Acatist.

MINUNEA ÎNTÂI ASUPRA SCIȚILOR ȘI PERȘILOR

Pe vremea lui Heraclie, împăratul grecilor, Cosroe, care avea atunci stăpânia perșilor, a trimis pe Sarvar, voievodul său, cu mulțime de oști în toată latura Răsăritului, care era sub stăpânirea grecească, ca să străbată prin ea ca un fulger oarecare cu foc arzând, topind și pierzând. Deci acesta, cu multă îndrăzneală, fără temere, a umblat prin părțile Răsăritului stricând și pierzând pe grecii care se aflau în ele, nefiind nimeni ca să-l oprească sau să stea împotriva puterii lui celei multe; și încă fiind atunci puterea grecească foarte slabă, pentru cruzimea cea grea și în chip de fiară a lui Foca, zis tiranul, care tirănește iar nu ca un împărat, ținuse de curând stăpânia grecească. Însă ajungând Sarvar și până la Calcedon, a pus oaste împrejurul cetății și tot ce trebuia spre stricarea acelei cetăți mari împărătești a pregătit; că aceea gândea și de aceea se sfătuia și pentru aceea în tot chipul se nevoia. Niște lucruri ca acelea văzând împăratul Heraclie, care după tiranul Foca de curând stătuse împărat, și fiind în mare durere și scârbă, lăsându-și împărăția a mers la Pontul Euxinului (Marea Neagră). Și încă mai strângând oaste, fără de veste, când nimeni nu știa, a mers în ținuturile perșilor. De a cărui mergere împărătească auzind Hagan al sciților, îndată a pornit la război și a umplut marea de corăbii și pământul l-a umplut de oameni călări și pedeștri. Iar pe acei oameni, care rămăseseră în Constantinopol, Serghie, care era patriarh atunci, i-a mângâiat și i-a învățat zicând: îndrăzniți, fiilor, și să punem nădejdea mântuirii noastre întru Dumnezeu și la Dânsul să ridicăm mâinile și ochii noștri din tot sufletul și ne va izbăvi pe noi de relele ce ne-au înconjurat și toate sfaturile barbarilor, care sunt asupra noastră, le va risipi. Cu niște cuvinte ca acestea întărind patriarhul pe oamenii cei ce s-au aflat în cetate, au răbdat fiind întăriți cu credință întru Preacurata Născătoare de Dumnezeu și întru Hristos, Dumnezeul nostru, Care, pentru milostivire, a voit de a luat trup dintr-însa, și așteptând ca să dobândească spre sine mila Lui, au răbdat nădăjduindu-se, căreia s-au învrednicit peste puțin și nu i-au amăgit nădejdea lor. Pentru că un dregător de sfat, anume Vonos, care era pus de împărat spre paza cetății, cât era cu putință a se pricepe împotriva ostașilor acelora, nu s-a lenevit, toate lucrându-le și făcându-le. Căci Dumnezeu voiește ca să nu ședem noi în deșert și fără de lucru, ci să și lucrăm câte ceva și să gândim și noi și să avem toată nădejdea izbăvirii noastre întru Acela, că așa și Iosua, feciorul lui Navi, a poruncit de a făcut înșelăciuni și meșteșugiri asupra gheanilor. Și Ghedeon asupra madiamitenilor a întrarmat ostașii săi cu apă și cu lumânări. Așa și Vonos, sfetnicul cel mare, a întărit zidurile cetății și a gătit toate cele ce trebuiau la război. Iar Serghie patriarhul, luând sfintele icoane ale Maicii lui Dumnezeu și mai vârtos acelea în care era Mântuitorul prunc zugrăvit ținându-se pe mâinile Maicii Sale, a înconjurat pe deasupra zidurile

cetății, acelora adică întărire dându-le, iar barbarilor celor potrivnici groază, fugă și pieire; pe care neprietenii ce năvăliseră asupra cetățenilor, mai pe urmă i-au dat pierderii. Iar de vreme ce perșii care tăbărâseră asupra Calcedonului începuseră a arde orașele cele de pe lângă Calcedon și altele toate a face, câte obișnuiesc prădătorii a face, și orașele a strica, asemenea și sciții ca și perșii făcând; pentru aceea patriarhul iarăși luând icoana cea nefăcută de mână a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și dumnezeiescul veșmânt al Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, încă și lemnele cele de viață făcătoare și umblând împrejur pe zidurile cetății și cu lacrimi rugându-se zicea: Scoală-Te, Doamne, ajută nouă și să se risipească vrăjmașii Tăi și să se stingă ca fumul și să se topească ca ceara de fața focului. Și încă nu trecuseră trei zile după arderea aceea ce făcuse ei, și iată, s-a apropiat de cetate toată oastea sciților. Și atâta era de mare tabăra potrivnicilor și rânduită spre mulțime multă și întărită cu arme și cu paveze, cât, cu adevărat zicând, puteau să stea zece sciți împotriva unui grec. Însă Doamna, stăpâna cea preacurată, care se oștește pentru creștini, ajutătoarea cea grabnică a celor ce o cheamă pe dânsa, cu ostașii ce se întâmplaseră atunci în dumnezeiasca ei biserică, ce se cheamă Pighi, pe mulți din sciții ce se oșteau asupră-le, au ucis. Acest ajutor ce a făcut creștinilor stăpâna cea atotputernică, Maica lui Dumnezeu, nu numai căderea acelor ostași prin greci a adus, ci și întărirea sciților întru nepricepere o a mutat. Și dacă au văzut acei ostași acea cădere a lor atât de mare dinaintea cetății, ce se făcuse atunci, au cunoscut că este semnul începăturii pierderii lor. Deci, din aceasta socotind grecii și umplându-se de mare îndrăzneală, au început a face gătire de război asupra lor în toate zilele, având pe Maica lui Dumnezeu, care le ajută lor și-i face pe dânșii mai tari decât aceia, care și meșteșugirile și puterea sciților tulburau și știința lor de oaste. După acestea, cu voia de obște a patriarhului și a mai-marelui cetății și a tuturor locuitorilor au fost trimiși oarecare din cetate cu daruri ca să grăiască sciților și să-i îndemne pe ei spre pace. Iar Hagan acela, având nărav de fiară, iar nu de om, și mai vârtos fiind cu nărav iubitor de arginți, darurile a luat și negrijindu-se de acea cerere de pace, a trimis solii înapoi cu nici o ispravă, numai aceasta zicându-le lor:

Nu vă amăgiți întru Dumnezeul în Care credeți, căci cu adevărat mâine voi lua cetatea voastră cu mâna mea ca pe o pasăre și vreau să o pustiesc; și din mila mea voi slobozi pe voi toți cu câte o dulamă și vă veți duce din cetate unde veți vrea; iar altă milă afară de aceasta spre voi nu voi arăta. Și a grăit încă și mai înainte acest ticălos și alte cuvinte multe de hulă asupra lui Hristos, Dumnezeul nostru, și asupra celei ce L-a născut pe Dânsul. Deci, niște cuvinte ca acestea auzind de la cei trimiși, locuitorii cei din cetate, toți preoții, clericii, călugării și tot poporul, suspinând din adâncul inimii și alergând la sfintele lui Dumnezeu biserici și ridicându-și mâinile la cer și cu multe lacrimi rugându-se, au zis: Apărătorul nostru, Doamne, Doamne, caută din sfânt locașul Tău și vezi pe acest spurcat barbar și pe cei ce sunt cu dânsul cum îndrăznesc a huli numele Tău cel mare și sfânt; surpă-l pe dânsul, Păzitorul nostru, Doamne, ca să nu zică: unde este Dumnezeul nostru? Că Tu ești Dumnezeul nostru, Care celor mândri le stai împotrivă și cauți spre cei smeriți, că puterea Ta este neasemănată și stăpânia Ta nebiruită. Auzi cuvintele barbarului acestuia care Te hulește pe Tine, Cel ce stăpânești toate, izbăvește cetatea moștenirii Tale și poporul cel numit cu numele Tău. Și așa rugându-se și plângând poporul, Dumnezeu a oprit venirea perșilor la Hagan, care orânduise să fie, ucigând nu puțini dintru aceia pe care trimitea unul la altul și câte două și câte trei zile pe margine a se bate și prin cetate a umbla și a da război n-au încetat, iar cele de treaba obștii, precum se sfătuise, era gata despre amândoi și pe uscat meșteșugurile cele de stricarea zidului le apropia, mașinile de aruncat și altele spre sfărâmarea cetății; iar pe mare rânduia mulțime multă de corăbii persești, așa cât deodată și într-un ceas a lovit cu război asupra cetății, și pe uscat și pe mare; iar când se făcea războiul acesta, atunci Hagan, luând pe câți avea călărași mai aleși, a venit spre părțile gurii mării celei mari și s-a arătat oștilor persești; asemenea și voievodul perșilor s-a arătat lui, acela adică despre Asia, iar celălalt despre Europa, ca niște fiare sălbatice au răcnit asupră cetății, socotind gata a o avea spre vânat loruși. Dar cine va spune

minunile lui Dumnezeu, care s-au făcut atunci? Sau milostivirea spre noi a Preacuratei Fecioare cine va putea să o spună? Pentru că Hagan umplând de corăbii sânul mării ce se cheamă Cheratos și cu ostașii ce erau în ele, încă și cu cei ce se băteau pe uscat, se sileau să răstoarne zidurile cetății și cei ce băteau spre mare despre sânul Cheratului socoteau că în curând vor lua cetatea. Iar Domnul și Dumnezeul nostru cel hulit de dânșii, Care pretutindenea este ca un Dumnezeu, pentru rugăciunile Fecioarei de Dumnezeu Născătoare, care L-a născut pe Dânsul, nădejdile lor netrebnice și deșarte le-a arătat; pentru că atâta mulțime de cei potrivnici sub fiecare latură de zid ostașii grecilor au ucis, cât n-au putut cei vii să ardă pe cei morți, și aceasta s-a făcut celor ce se băteau pe uscat și se sileau pe pământ să răstoarne zidurile, iar corăbiile împreună și cu ostașii ce erau în ele le-a înecat fără de veste Stăpâna de Dumnezeu Născătoarea în preajma dumnezeieștii biserici din Vlaherne, ridicând asupra lor înfricoșător și silnic vifor; pentru că fiind aproape de dumnezeiasca biserica ei, foarte întărâtându-se marea și înălțându-se după voia lui Dumnezeu, pe toți degrab i-a cufundat și i-a înecat împreună cu corăbiile. Și putea să se vadă acolo minune mare și nespusă: că marea și-a înălțat valurile întocmai ca munții și în chipul unei fiare s-a sălbăticit, și tulburându-se asupra vrăjmașilor Maicii lui Dumnezeu, cumplit sărea asupra lor și fără de milă i-a sorbit, așa precum oarecând a făcut egiptenilor care goneau pe Israelul cel de demult, care a trecut pedestru prin ea cu minunată vedere. Așa dând război înainte pentru a sa cetate, Născătoarea de Dumnezeu și apărătoarea a făcut biruință fără de sânge cu această vitejie, degrab înecând pe aceia, care aduseseră acel război asupra moștenirii ei și ridicaseră armă asupra lor; și dând acele arme de război pe repejunile mării; iar pe aceia care își puseseră nădejdea mântuirii spre dânsa păzindu-i ca pe o moștenire a sa fără de nici o primejdie de asuprelile ce le veniseră asupră. Că atunci și însuși mai-marele lor Hagan, văzând cu ochii pieirea ostașilor săi acolo unde într-un loc înalt stând cu călărașii săi cei aleși, s-au bătut cu mâinile peste obraz și peste piept. Iar cei ce erau în cetate și dădeau război împotriva neprietenilor, dacă au văzut pierderea vrăjmașilor ce se făcuse în mare, îndată întărindu-se cu puterea lui Dumnezeu și întrarmându-se cu tăria Fecioarei de Dumnezeu Născătoarea, au deschis porțile cetății și strigând și chiuind au alergat asupra vrăjmașilor. Deci, câtă bucurie și tărie au avut ostașii cetății, atâta frică de mare au avut și barbarii. Și putea să vadă atunci cineva preaslăvita vitejie a Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare, că și copiii și femeile s-au pornit asupra barbarilor și au intrat în mijlocul oștilor vrăjmașilor și atâta ucidere au făcut barbarilor, cât nu este cu putință nici cu cuvântul a socoti. Acolo cu adevărat s-a plinit ceea ce s-a zis: «Unul gonea o mie, iar doi, zece mii». O putere și tărie ca aceasta a dăruit Preacurata Fecioară și Stăpâna de Dumnezeu Născătoarea celor neputincioși și slabi. Iar dacă a apus soarele și a venit noaptea, atunci uneltele cele de război, pe care le aduseseră barbarii pe roate pentru luarea cetății, toate le-au băgat în foc, poruncind țăranilor să le ardă, de vreme ce făcuse cu dânșii milă Născătoarea de Dumnezeu. Iar patriarhul și toți locuitorii cetății, ridicând mâinile la cer, cu lacrimi mulțumire au adus și au zis: Dreapta Ta, Doamne, s-a preaslăvit întru tărie, mâna Ta cea dreaptă, Doamne, a zdrobit pe vrăjmași și întru mulțimea slavei Tale ai sfărâmat pe cei potrivnici. Și așa nebunul Hagan, care venise cu mulțime multă de ostași, s-a întors înapoi cu rușine. Asemenea și voievodul, care adusese acele oști persești punându-și mâna la gură și acoperindu-și fața, căci dintru atâtea mii cu puțin număr rămăsese, și el cu rușine s-a întors la țara sa. Așa slujitoarea dumnezeieștii rânduieli și a bunătății lui Dumnezeu, Preacurata și cea cu totul fără prihană Născătoarea de Dumnezeu, ajutătoarea cea tare a creștinilor, și-a arătat puterea sa pentru apărarea noastră; și atât de mare și slăvită izbăvire ne-a dăruit nouă, căreia, spre aducere-aminte de acea împlinire de bine atât de mare, îi facem această adunare de acum, rugăciune cu tot poporul și praznic cu priveghere, aducându-i cântări cu bună mulțumire, ca praznic; Acatist l-a numit Biserica a toată lumea și l-a așezat să-l prăznuim Maicii lui Dumnezeu pe vremea aceasta, când și biruința s-a făcut prin Maica lui Dumnezeu. Și Acatist l-a numit, adică neședere; pentru că așa au făcut atunci clericii Bisericii și tot poporul cetății, care au stat în picioare.

MINUNEA A DOUA
ASUPRA [illegible]

[illegible]

MINUNEA A TREIA
ASUPRA AGARENILOR

Însă pentru că iarăși puterea lor [illegible] se înălțase foarte mulțime de la Răsărit și de la Apus [illegible] și foarte mulțime [illegible], încât a venit asupra împărăției perșilor și de acolo în Egipt și în Libia, făgăduindu-se creștinilor că nu-i vor sili pe dânșii să se lepede de credința cea dreptcredincioasă și fără prihană, care este în Hristos Dumnezeul nostru; care făgăduință nu au păzit-o ci, încă pe mulți i-au făcut mucenici, pentru că nu voiau să cinstească crucea, ci silea pe creștini să facă aceasta. Și iarăși zic, că au cuprins tot pământul [illegible] și înconjurând India, Europa, Spania, popoarele [illegible] și Libia, mai pe urmă de toate au tăbărât și asupra acestei cetăți împărătești, voind să o ia. Când împăratul Leon Isaurul luase de curând împărăția, care se făgăduiește că le va da loc [illegible] pe dânșii ca să pună și strajile sale la cetate, că se mânia spre mulțimea oștilor și a acelora câți erau de ai lor și câți fuseseră adunați cu plată, de făcuse mulțime multă de oști, și a celor din corăbii; că a fost numărul corăbiilor

[illegible]

strâmtorare pentru lipsa de cele de trebuință oamenilor. Și potrivnicii cu toate cele ce li se întâmplase lor fără nici o fereală mâncau și întru amară nevoie au căzut de foame, cât și trupuri omenești și de dobitoace moarte au mâncat și pentru o nevoie mare ca aceea, mulți din cei vestiți dintr-înșii și viteji fugind în cetate, s-au închinat. Și în ce chip pe egiptenii care goneau pe Israel de demult i-a cufundat întru adânc ca o piatră și a adus peste dânșii apa mării, așa și asupra saracinilor a adus Domnul, fugind ei de la Constantinopol. Că întărindu-se marea cu vânt întunecat și valuri groaznice și arzătoare, a pierdut acele mii de corăbii. Pentru că pe Marea Egee mergând corăbii multe, a căzut fără de veste piatră din cer; că precum fierul când se apropie de foc i se încălzește răceala, așa și piatra aceea căzând în apa mării a făcut-o de s-a înfierbântat și, pentru fierberea aceea, s-a topit smoala corăbiilor celor potrivnici și toți s-au cufundat întru adânc, numai trei corăbii rămânând pentru înștiințare. Și putea să vadă cineva grămezile morților care zăceau lepădați afară pe la toate ostroavele, țărmurile, limanurile și sânurile mării. Deci niște isprăvi ca acestea să se spună și altor popoare, precum zice psalmistul, și toată gura creștinească să cânte cuvânt sfințit:

«Tu, Doamne, ai sfărâmat capetele balaurilor în apă», și spre aceasta să se adauge cu mare glas și cântarea israelitenilor cea de la ieșire: «Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit». Până la acest cuvânt viind și privind la înălțimea minunilor celor preaslăvite ale lui Dumnezeu și Stăpânului și ale singurei Preacuratei, de Dumnezeu Născătoarei, rămân fără glas de spaimă și nu pot a afla cuvinte asemenea lucrurilor ce s-au făcut. Că ce limbă împodobită vorbitoare va putea lăuda după vrednicie pe Fecioara de Dumnezeu Născătoare? Sau în ce chip va slăvi cum se cuvine preaslăvit darul ei sau va putea preaslăvi izvorul milostivirii ei, sau va aduce ei mulțumită? Că se cade nouă cu faptele să aducem mulțumită Maicii lui Dumnezeu; că de acestea se veselește și ea singură și Fiul ei, mai mult decât de fluiere și de organe și de cântările cele muzicești, care sunt, precum zicem, dragostea cea nefățarnică, care este capul Legii și al profeților, iubirea de frați cea neschimbată, milostenia cea fără de întoarcere, fecioria cea dumnezeiască, căsătoria cea după lege, curăția cea fără de prihană, dreptatea cea stătătoare, vitejia cea după lege asupra poftelor, gândul cel tocmit după voia lui Dumnezeu, milostivirea cea fără strâmbătate, înfrânarea fără trufie, smerenia cea cu bună umilință, încă și viața cea fără prihană, năravul cel drept, obiceiul cel smerit, mintea cea cu bună pricepere, gura ce grăiește cele bune, limba care laudă pe Dumnezeu, ochiul cel ce nu se uită la destin, mâinile cele nejefuitoare, picioarele cele negrabnice spre rău, mânia nu cea dobitocească și care trage gândurile prin repejunile nebuniei și altele, cu care omul cel făcut după chipul lui Dumnezeu și este împreunat cu Dumnezeu, se împodobește ca și cu o podoabă de mult preț și frumoasă. Cu acest fel de fapte bune se cade nouă să mulțumim Născătoarei de Dumnezeu, pentru că așa au zis cei înțelepți, că mulțumirea din fapte, iar nu din cuvinte se face. Însă de vreme ce neputința firii noastre și zăticnirea gândului, ne fac pe noi leneși spre osteneala faptelor bune și încet ne atingem de dânsa, cum am zice, cu vârful degetului, pentru aceasta spre dare de mulțumita cea datornică lipsă avem. Deci, măcar și cuvinte de cântări să aducem și, înălțând glasurile noastre și mintea ridicându-ne, așa să zicem cu strigare: Tu dar, o, Stăpână, de Dumnezeu Născătoare, ca ceea ce ai din fire iubire de oameni, n-ai părăsit, apărând, neamul nostru cel creștinesc, ca o Maică iubitoare de fii împreună și milostivă și încă pururea ne dăruiești nouă facerile de bine, mântuindu-ne, acoperindu-ne, păzindu-ne, din nevoi slobozindu-ne și din primejdii izbăvindu-ne. Deci, noi pentru aceasta mulțumim ție și mărturisim darul, nu tăinuim facerile de bine, lăudăm cu mare glas minunile tale, ajutorul tău preaslăvim, purtarea de grijă pentru noi o slăvim, folosința ta o slăvim, pe tine, ajutătoare de bine, făcătoare te avem, milostivirea ta o vestim, și, pomenind darurile tale cele mari ce ai făcut nouă până acum și din câte primejdii ne-am izbăvit prin tine, aceste cântări de mulțumită ca o datorie aducem ție, nu doară că suntem vrednici facerii tale de bine. Însă iubește-le și le primește ca de la niște prunci ce nu pot grăi. Că pentru aceste necazuri de acum, care ne scârbesc pe noi, cerem ajutorul tău cel grabnic și avem nevoie de ocrotirea ta; strică smintelile cele ce sunt între noi;

risipește norul și întunericul, care ne înconjoară pe noi, cu care ca într-un război de noapte suntem răniți și mai ales zicând: ca și cum am fi fără de minte, ne mâncăm trupurile noastre, necunoscând rudeniile, nici gândind de cei de un neam cu noi. Și unele ca acestea îndrăznim a face noi, care ne-am învrednicit a avea un Duh, pe Hristos unul, o credință, un botez, o Biserică și aceleași taine. Ci ca să nu tindem cuvântul mult, pentru aceasta ne rugăm milostivirii tale, Preasfântă Stăpână, ca să luăm poporul tău și moștenirea ta îndurările tale. Și fii rugătoare către Dumnezeul nostru, Cel ce S-a născut din tine, ca să ne ajute nouă să nu pierim de tot și să ne scoată pe noi din ispitele cele ce nu se pot vindeca. Vezi, Stăpână, cu câte lacrimi ne udăm; deci, te milostivește și nu ne lepăda pe noi până în sfârșit. Pentru ce, Împărăteasă, întorci fața ta de la noi și uiți neputința noastră și întristarea? Risipește frica și spaima care vin asupra noastră; alină mânia lui Dumnezeu care s-a pornit asupra noastră și pierderea noastră o potolește și împerecherile care sunt între noi și zarvele le împacă și dă liniște și pace robilor tăi. Că spre multe facerile tale de bine și acestea adăugând, vestim totdeauna minunile tale. Și până aici înotând, slobozind vetrele cuvântului, să stăm în limanul cel tare al tăcerii. Și când ne adunăm, iarăși să facem pomenire de acestea, ca să nu ne arătăm necunoscători de facerea de bine a Stăpânei; nici să facem bunătăți prin fapte numai și leneși fiind prin cuvinte să aducem mulțumită, că dobânda iarăși la noi se va întoarce. Că de vom fi mulțumitori pentru cele ce a făcut spre noi, mare nădejde vom găti nouă spre cele ce vor să fie și vom dobândi bunătățile cele ce nu se pot spune, prin darul și prin iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine slava și puterea, cinstea și închinăciunea, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

SINAXAR ÎN SÂMBĂTA SFÂNTULUI ȘI DREPTULUI LAZĂR

În aceeași zi, în Sâmbăta dinaintea Duminicii Floriilor, prăznuim învierea Sfântului și Dreptului Lazăr cel mort de patru zile, prietenul lui Hristos.

Stihuri:

Plânsul Te vădește, scumpul meu Iisus,
Că ai fire ca și noi Tu, cel pogorât de sus!
Dar că ești și Dumnezeu, ne-ai și arătat,
Când pe Lazăr ce-a murit, din morți l-ai înviat!

Lazăr era evreu de neam, din ceata fariseilor, și, după cum s-a găsit undeva, fiul fariseului Simon, de loc din satul Betania. Domnul nostru Iisus Hristos, pe când petrecea pe pământ pentru mântuirea neamului nostru, S-a împrietenit cu el în astfel de împrejurări: Hristos venea adesea în casa lui Simon și vorbea cu el mai cu seamă despre învierea morților. Cu acest prilej Lazăr s-a împrietenit cu Domnul mai mult; dar nu numai el, ci și cele două surori ale lui, Marta și Maria.

Când s-au apropiat mântuitoarele Patimi, pentru că trebuia să încredințeze lumea mai bine despre taina învierii, Iisus a înviat din morți, pe când se afla dincolo de Iordan, mai întâi pe fiica lui Iair, iar apoi pe fiul văduvei. Între timp Lazăr, prietenul Său, cuprins de o boală grea, a murit. Iisus însă, cu toate că nu era de față, a spus ucenicilor: «Lazăr, prietenul nostru, a adormit!». Iar după puțină vreme a adăugat: «Lazăr a murit!». Atunci a părăsit Iordanul și a plecat în Betania ca să afle știri de la surorile lui. Betania este departe de Ierusalim ca la cincisprezece stadii.

Învierea lui Lazăr

Surorile lui Lazăr l-au întâmpinat și l-au spus: «Doamne, dacă ai fi fost aicea, fratele nostru n-ar fi murit. Dar și acum, dacă ai voi, îl învieși, căci poți!». Iisus a întrebat poporul: «Unde l-ați pus?».

Și îndată toți au pornit la mormânt. Când au ridicat piatra de pe mormânt, Marta a spus: «Doamne, miroase, căci este de patru zile în groapă!».

În urmă Iisus s-a rugat și, vărsând lacrimi, a strigat cu voce mare: «Lazăre, ieși afară!». Și îndată a ieșit mortul; iar după ce a fost dezlegat, a plecat acasă.

Această negrăită minune a deșteptat invidia poporului evreu, care s-a înfuriat împotriva lui Iisus. Iisus s-a dat din nou la o parte și a plecat de acolo. Arhiereii s-au gândit să-l omoare pe Lazăr, pentru că se alăturau mulți de Hristos când îl vedeau pe Lazăr. Dar acesta, cunoscând gândurile lor, a fugit în insula Cipru și a trăit acolo. Mai târziu a fost pus de Apostoli episcop al orașului Chition. Viețuind în curățenie și după voia lui Dumnezeu, a murit din nou după 30 de ani de la învierea sa. A fost îngropat acolo, făcând multe minuni.

Se spune că Lazăr după învierea sa nu mânca altceva decât fructe. Se mai spune că Preacurata Maică a lui Dumnezeu l-a lucrat cu mâinile ei un omofor și i l-a dăruit.

Preaînțeleptul împărat Leon, în urma unei arătări dumnezeiești, a adus sfintele și cinstitele lui moaște în biserica din Constantinopol zidită de el în numele sfântului. Și l-a așezat cu cinste și cu multe podoabe cum se intră în biserică pe dreapta, lângă peretele sfântului altar. Se află încă și acum acolo cinstitele lui moaște și răspândesc mireasmă bine plăcută.

S-a rânduit ca să se prăznuiască în această și învierea lui, pentru următoarea pricină: Sfinții și de Dumnezeu purtători Părinții noștri, dar, mai bine spus, Sfinții Apostoli, voind să pună, pentru curățire după postul cel de 40 de zile, Sfintele Patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos, au pus această minune mai presus de fire, pentru că au socotit mai cu seamă această minune drept începătură și pricină a urii iudeilor împotriva lui Hristos.

Singur Evanghelistul Ioan a scris despre această minune; ceilalți evangheliști nu o amintesc pentru motivul că Lazăr trăia încă și putea fi văzut de toți. Se mai spune că Ioan spre deosebire de ceilalți evangheliști a scris despre nașterea cea fără de început a lui Hristos. Ioan a vrut să dovedească că Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu, că a înviat și că va fi învierea morților. Iar lucrul acesta se dovedește mai cu seamă prin învierea lui Lazăr.

Lazăr n-a spus nimic despre cele din iad pentru că nu i s-a îngăduit să vadă cele de acolo, sau, dacă le-a văzut, i s-a poruncit să tacă. Din această pricină orice decedat de curând se numește Lazăr. De asemenea îmbrăcămintea de înmormântare se numește lazarome; cuvântul lasă să se înțeleagă că are să se facă și cu noi minunea făcută cu Lazăr. Căci dacă el a înviat la cuvântul lui Hristos și a trăit din nou, tot așa și noi, deși am murit, la trâmbița cea din urmă vom învia și vom trăi veșnic.

Pentru rugăciunile prietenului Tău Lazăr, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

SINAXAR
ÎN DUMINICA FLORIILOR

În această zi, în Duminica Floriilor, prăznuim strălucita și slăvita sărbătoare a intrării în Ierusalim a Domnului nostru Iisus Hristos.

Stihuri:

Pe mânzul asinei șezând Cel ce cerul prin cuvânt l-a desfășurat.

Intrarea în Ierusalim

Dezleagă pe oameni, care prin păcat de dobitoace s-au alăturat.

După învierea lui Lazăr din morți, mulți dintre cei ce au văzut minunea au crezut în Hristos. Dar în sinagoga iudeilor se hotărăște și uciderea lui Hristos și a lui Lazăr. Iisus, deci, fuge și face loc răutății. Iudeii s-au gândit să-L omoare de sărbătoarea Paștilor. Și cu toate că Iisus avea destul timp să fugă, totuși a venit cu șase zile înainte de Paști în Betania, unde era Lazăr cel ce murise. Acolo s-a făcut ospăț și a mâncat împreună cu El și Lazăr. Iar sora lui, Maria, a turnat mir pe picioarele lui Hristos. A doua zi a trimis pe ucenicii Săi să-I aducă asina și mânzul ei. Și, într-adevăr, Cel care are cerul de tron, S-a urcat pe mânzul asinei și a intrat în Ierusalim. Copiii evreilor, și ei chiar, așterneau înaintea Lui haine și ramuri de finic; unii le aruncau, iar alții le purtau în mâini și strigau, mergând înaintea Lui: «Osana, Fiului lui David, binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, împăratul lui Israel!». Acest lucru s-a întâmplat pentru că Preasfântul Duh le-a mișcat inimile lor spre lauda și slava lui Hristos. Prin stâlpări, adică prin ramuri fragede, s-a arătat mai dinainte biruința lui Hristos împotriva morții, căci era obiceiul ca învingătorii în lupte sau în războaie să fie cinstiți și însoțiți în procesiuni triumfale cu ramuri de copaci, pururea verzi. Mânzul de asină ne închipuie pe noi, poporul care ne tragem din păgâni. Hristos șezând pe mânzul asinei și odihnindu-Se pe el este proclamat înălțător de trofee, biruitor și împărat al întregului pământ. Despre această sărbătoare grăia profetul Zaharia: «Bucură-te, fiica Sionului, iată împăratul tău vine blând, șezând pe asină și pe mânz, fiul celei de sub jug». Iar David spune iarăși despre copii: «Din gura pruncilor și a celor ce sug Ți-ai pregătit laudă». Când a intrat Iisus în Ierusalim, spune Scriptura, s-a cutremurat tot Ierusalimul. Iar mulțimea, fiind ațâțată de arhierei spre răzbunare, avea de gând să-L omoare. El însă ascunzându-Se, a dispărut din fața lor. Când S-a arătat din nou, le grăia în pilde.

Prin milostivirea Ta nespusă, Hristoase Dumnezeul nostru, fă-ne biruitori asupra patimilor noastre dobitocești și învrednicește-ne să vedem și biruința Ta cea luminată asupra morții, precum și învierea Ta cea strălucitoare și de viață făcătoare, și ne miluiește pe noi. Amin.

SINAXAR
ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI DE LUNI

În Sfânta și Marea Luni se face pomenire de fericitul Iosif cel preafrumos și de smochinul care s-a uscat prin blestemul Domnului.

Stihuri la preafrumosul Iosif:

Iosif cel curat
Noian de bunătăți s-a arătat.
Grâu a împărțit
Și drept-stăpânitor el s-a vădit.

Stihuri la smochinul cel uscat:

Smochin de roade duhovnicești lipsit
Pe sinagogă Hristos o a vădit.
Hristos o blestemă și o usucă.
Boala ei de noi departe să se ducă!

De astăzi încep Sfintele Patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos. Înainte de altele, este luat, ca preînchipuire a Domnului, Iosif cel preafrumos. Iosif a fost un fiu mai mic al patriarhului Iacov, născut din Rahila. Invidiat de frații săi din pricina unor visuri, a fost ascuns mai întâi într-o groapă. Tatăl lui este înșelat de fiii lui printr-o haină muiată în sânge, spunându-i că Iosif a fost răpit și a fost mâncat de fiare sălbatice. În urmă a fost vândut ismailiților cu treizeci de arginți, iar aceștia la rândul lor îl vând lui Putifar, mai-marele eunucilor faraonului Egiptului. Pentru că stăpâna lui s-a mâniat pe el din pricina curățeniei tânărului, că n-a voit să săvârșească nelegiuirea, a fugit lăsând în mâna ei haina sa. Ea l-a grăit de rău stăpânului său, așa că Iosif a căpătat temniță grea și lanțuri. Apoi, în urma tâlmăcirii unor visuri, a fost scos din închisoare, înfățișat faraonului și a fost pus domn peste tot Egiptul. Cu prilejul împărțirii grâului a fost recunoscut iarăși de frații săi. Trăind într-un chip minunat toată viața lui, a murit în Egipt și s-a arătat ca un om plin de înțelepciune, pe lângă alte fapte bune ale sale.

Iosif este preînchipuirea lui Hristos. Și Hristos a fost urât de iudeii cei de același neam cu El, a fost vândut de ucenicul Lui cu 30 de arginți, a fost închis într-o groapă întunecoasă, în mormânt. Sculându-Se de acolo prin El însuși împărățește peste Egipt, adică peste tot păca-

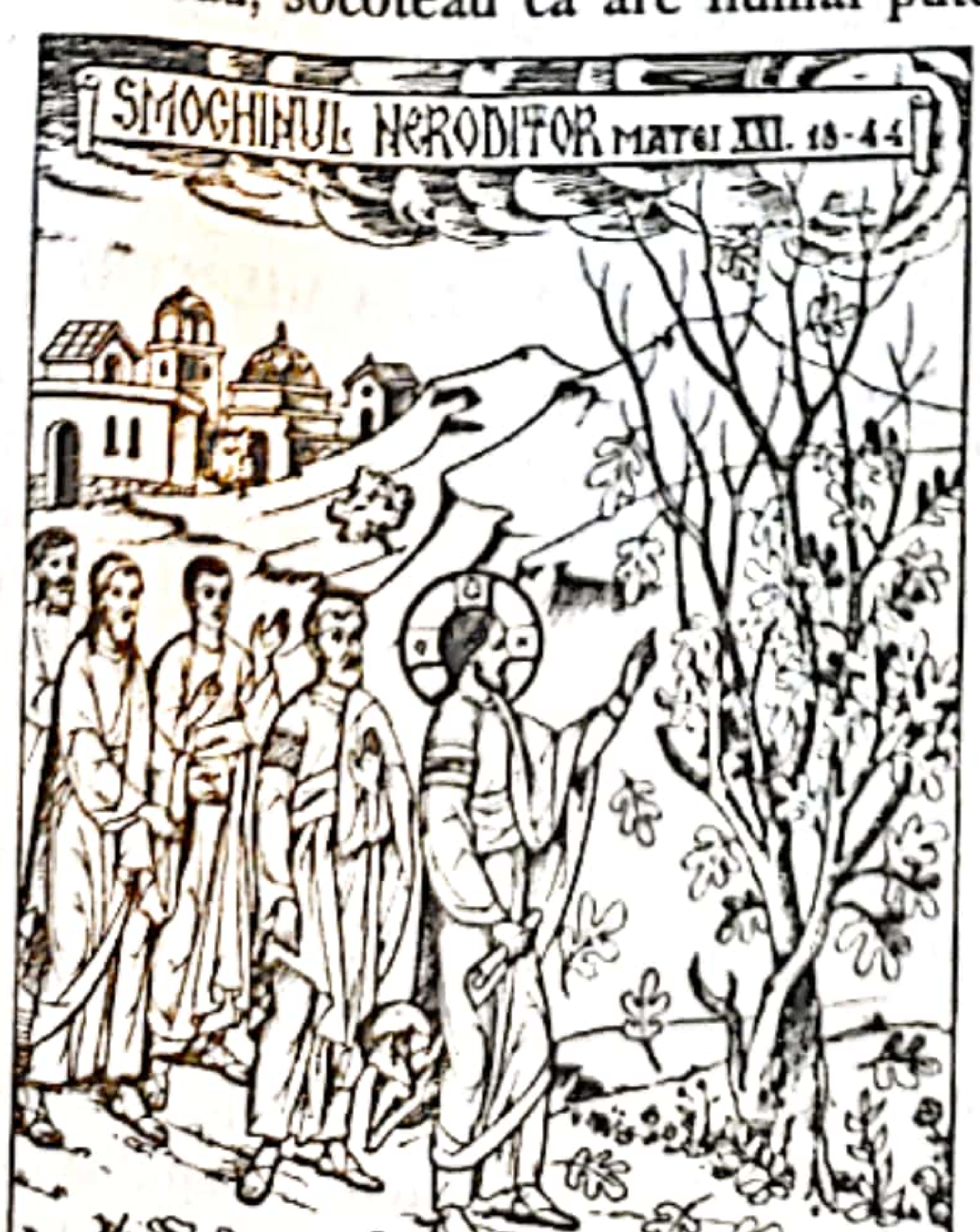
tul, îl învinge cu putere, conduce toată lumea și ca un iubitor de oameni ne răscumpără prin darea hranei celei de taină, dându-Se pe El însuși pentru noi și ne hrănește cu pâinea cerească, cu trupul Lui cel purtător de viață.

Pentru această pricină facem în această zi pomenire de preafericitul Iosif.

În aceeași zi mai facem pomenire și de smochinul cel care s-a uscat, pentru că dumnezeieștii evangheliști Matei și Marcu adaugă după întâmpinarea Domnului cu stâlpări în Ierusalim această minune. Marcu spune: «Iar a doua zi ieșind ei din Betania, Domnul a flămânzit. Și văzând un smochin de departe, având frunze, a mers să vadă de va găsi ceva în el. Venind la el, n-a găsit nimic decât frunze, că nu era încă vremea smochinelor. Și a zis Iisus smochinului: Nimeni să nu mai mănânce rod din tine în veac». Iar Matei spune: «Iar a doua zi, întorcându-se în cetate a flămânzit. Și văzând un smochin lângă cale, a venit la el și n-a găsit nimic în el decât numai frunze. Și i-a zis lui: în veci să nu se mai facă rod în tine. Și îndată s-a uscat smochinul».

Sinagoga iudeilor este asemenea unui smochin, în care Mântuitorul n-a găsit rod potrivit, ci numai umbra legii; de aceea a luat și legea de la ei și i-a făcut cu totul nevrednici.

Dar dacă cineva ar întreba: Pentru ce oare un pom înverzit s-a uscat prin blestem dacă n-a greșit cu nimic? unul ca acesta să afle că iudeii care-L vedeau pe Hristos că făcea tuturor totdeauna bine și că n-a făcut nimănui nici cel mai mic rău, socoteau că are numai puterea

de a face bine, și nicidecum puterea de a face rău. Dar Stăpânul, fiind iubitor de oameni, n-a vrut să arate asupra oamenilor că poate face rău. Ca să convingă deci poporul cel nerecunoscător că are putere îndestulătoare și spre a pedepsi, ca un bun, nu vrea să-Și arate puterea Sa de a pedepsi cu omul, ci cu ceva care are o fire neînsuflețită și nesimțitoare.

Mai este însă și o pricină tainică a uscării smochinului, ajunsă până la noi din bătrâni înțelepți, după cum zice Isidor Pelusiotul. Pomul călcării poruncii a fost smochinul. Din frunzele lui și-au făcut acoperământ strămoșii noștri călcători de poruncă. Din pricină că n-a fost blestemat atunci, a fost blestemat acum de Hristos, ca un iubitor de oameni, ca să nu mai facă rod, care este pricina păcatului. Iar că păcatul se aseamănă cu smochina este lucru destul de limpede: are dulceața plăcerii, lipiciunea păcatului, iar în urmă, usturimea și iuțimea conștiinței.

Istoria smochinului a fost așezată aici pentru a ne îndemna la umilință, după cum istoria lui Iosif a fost așezată pentru a ne înfățișa pe Hristos. Fiecare suflet lipsit de orice roadă duhovnicească este un smochin. Dacă Domnul nu găsește în el odihnă, a doua zi, adică după viața aceasta de acum, îl usucă prin blestem și-l trimite în focul veșnic. Smochinul uscat din Sfânta Evanghelie este ca un stâlp cu totul uscat, care îngrozește pe cei care nu fac rod potrivit de virtute.

Pentru rugăciunile preafrumosului Iosif, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

SINAXAR
ÎN SFÂNTA ȘI MAREA MARȚI

În Sfânta și Marea Marți se face pomenire de cele zece fecioare din Sfânta Evanghelie.

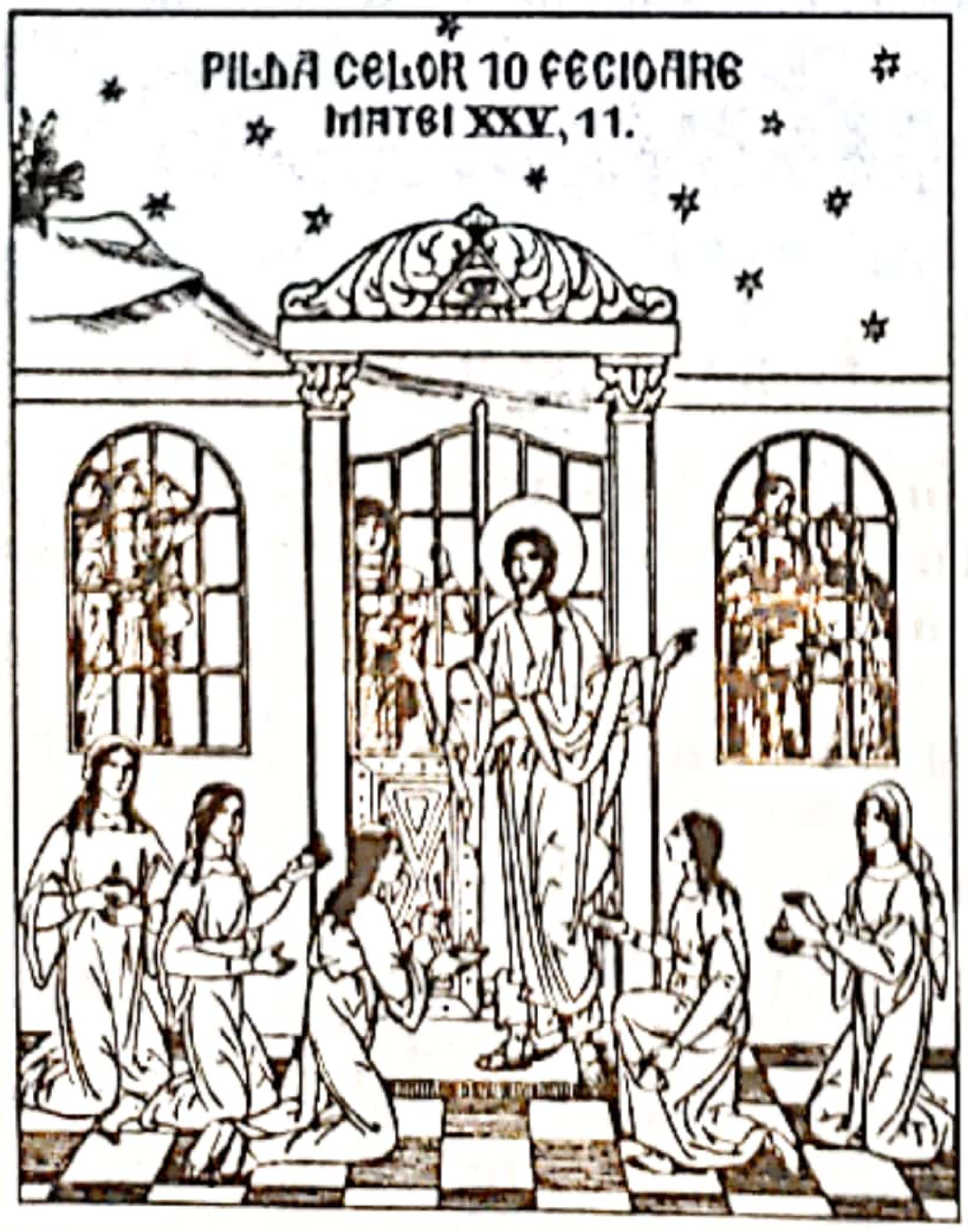
Stihuri:

Marea Marți pe cele zece fecioare înainte ne pune
Și ele biruință aduc dreptului Stăpân.

Pe când Domnul nostru Iisus Hristos Se suia la Ierusalim și Se ducea la Patimă, a spus ucenicilor Săi mai multe pilde. Unele dintre ele sunt îndreptate către iudei. Pilda celor zece

fecioare însă a spus-o pentru a ne îndemna spre milostenie, și în același timp, spre a ne învăța să fim pregătiți oricând înainte de sfârșitul vieții.

Domnul a vorbit mult despre fecioare și despre femei - și fecioria are mult merit și este într-adevăr cinstită; dar pentru ca nu cumva cineva trăind în feciorie să nu se îngrijească și de celelalte virtuți și mai cu seamă de milostenie, prin care se vădește strălucirea feciorie, Domnul spune pilda aceasta. Pe cinci dintre ele le numește înțelepte, căci împreună cu fecioria au avut și îmbelșugatul untdelemn al milosteniei. Pe celelalte cinci le numește nebune, căci, deși ele aveau virtutea fecioriei, nu aveau în aceeași măsură și milostenia. Deci sunt numite nebune chiar dacă au săvârșit cea mai mare virtute, dar nu s-au îngrijit de cea mai importantă, așa că în nimic nu se deosebesc de desfrânate. Desfrânatele sunt biruite de trup, iar ele au fost biruite de bani. Pe când se scurgea noaptea acestei vieți, au adormit toate fecioarele, adică au murit. În adevăr moartea se numește somn. Pe când dormeau ele, strigăt mare s-a făcut la miezul nopții; cele care aveau untdelemn din belșug au intrat cu Mirele la deschiderea ușilor, iar cele nebune, pentru că nu aveau untdelemn din belșug, îl căutau după ce s-au sculat din somn. Cele înțelepte, deși voiau, n-au putut să le dea untdelemn în clipa intrării, așa că le-au răspuns zicând: «Nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă; duceți-vă la cei ce vând – adică la săraci – și

cumpărați». Dar nu era ușor lucru, căci după moarte, asta nu mai este cu putință. Același lucru îl arată învederat Iisus și în parabola despre bogatul nemilostiv și săracul Lazăr. Fecioarele nebune se apropie fără lumină și, bătând în ușă, strigă așa:

«Doamne, Doamne, deschide-ne nouă!». Iar însuși Domnul le dă acest răspuns înfricoșător zicându-le: «Duceți-vă, nu vă cunosc pe voi! Căci cum veți putea vedea pe Mire dacă nu aveți ca zestre milostenia?».

Pentru aceasta deci au rânduit purtătorii de Dumnezeu Părinți să se așeze în această zi pilda celor zece fecioare, ca să ne îndemne să veghem necontenit și să fim gata să ieșim în întâmpinarea adevăratului Mire prin fapte bune, dar mai cu seamă prin milostenie, pentru că neștiute sunt ziua și ceasul sfârșitului vieții. Tot astfel prin istoria vieții lui Iosif, să trăim în curăție, iar prin minunea uscării smochinului, să aducem rod duhovnicesc. Dacă vom săvârși o singură virtute, cea mai mare chiar, și nu ne vom griji de celelalte, și mai cu seamă de milostenie, nu vom intra cu Hristos în odihna veșnică, ci vom fi întorși rușinați. Și în adevăr nu-i lucru mai lipsit de sfințenie și mai plin de rușine decât ca fecioria să fie biruită de bani.

Dar, o, Hristoase, numără-ne pe noi împreună cu fecioarele cele înțelepte, rânduiește-ne în aleasa Ta turmă și ne mântuiește pe noi. Amin.

SINAXAR
ÎN SFÂNTA ȘI MAREA MIERCURI

În Sfânta și Marea Miercuri dumnezeieștii Părinți au hotărât să se facă pomenire de femeia cea păcătoasă, care a uns cu mir pe Domnul, pentru că lucrul acesta s-a întâmplat puțin înainte de mântuitoarea patimă.

Stihuri:

Femeia ce-a turnat mir pe-al lui Hristos trup,
Smirna și aloea a preînchipuit.

Când Iisus S-a suit în Ierusalim și era în casa lui Simon leprosul, o femeie păcătoasă, s-a apropiat de El și a turnat pe capul Lui acel mir de mare preț. Pomenirea ei s-a pus în această

zi, pentru ca, după cuvântul Mântuitorului, să se predice pretutindenea și tuturor fapta ei cea plină de multă învățătură. Ce a îndemnat-o, oare, la asta? Dragostea pe care ea a văzut că o are Hristos pentru toți, prietenia Lui cu toți oamenii și mai cu seamă faptul de acum, când L-a văzut că intră în casa unui lepros, pe care legea îl socotea necurat și poruncea să fie îndepărtat dintre oameni. Se gândea deci femeia că-i va vindeca și boala ei, după cum a vindecat-o pe a aceluia. Și într-adevăr, pe când ședea la masă, I-a turnat pe capul Lui mir în valoare cam de trei sute de dinari. Ucenicii, dar mai ales Iuda, au certat-o. Hristos însă i-a luat apărarea ca să nu îndepărteze gândul ei cel bun. În urmă, Hristos face pomenire de îngroparea Sa spre a întoarce pe Iuda de la vânzare și a învrednici pe femeie de marea cinste de a se propovădui pretutindeni, în toată lumea, fapta ei bună.

Trebuie să se știe că femeia aceasta pare că este una și aceeași la toți Evangheliștii, dar nu este așa.

După cum spune dumnezeiescul Hrisostom, la cei dintâi trei Evangheliști este vorba de una și aceeași femeie, numită îndeobște femeia cea păcătoasă. La Evanghelistul Ioan însă nu e vorba de această femeie, ci de altă femeie, care are o viață curată, Maria, sora lui Lazăr, pe care n-ar fi iubit-o Hristos de-ar fi fost o păcătoasă. Maria, spre deosebire de celelalte, cu șase zile înainte de Paști, pe când Domnul ședea la masă în casa ei din Betania, a întrebuințat mir și l-a turnat pe dumnezeieștile Lui picioare și I le-a șters cu părul capului ei, arătând față de Hristos un respect nespus de mare, oferindu-I mirul ca lui Dumnezeu. Ea știa bine că la jertfe se aducea untdelemn lui Dumnezeu, preoții se ungeau cu mir, iar Iacov altădată a uns cu untdelemn stâlpul închinat lui Dumnezeu. I-a adus Lui acest mir și l-a dăruit Învățătorului ca lui Dumnezeu, pentru că l-a sculat din morți pe fratele ei. Din pricina asta nici Domnul nu-i tăgăduiește vreo răsplată. Într-adevăr, cu acest prilej numai Iuda murmură, din pricina iubirii sale de arginți.

Cealaltă femeie, adică cea păcătoasă, după cum au istorisit Sfinții Evangheliști Matei și Marcu, a turnat acel mir de preț pe capul lui Iisus, cu două zile înainte de Paști, pe când Iisus era în Betania și iar pe când ședea la masă, dar în casa lui Simon leprosul. Pe aceasta femeie păcătoasă și ucenicii s-au supărat, pentru că se gândeau bine la dorința lui Hristos de a face milostenie. Mai mult: acestei femei păcătoase i s-a dat și răsplata de a se duce vestea despre fapta ei bună în toată lumea.

Prin urmare unii spun că este vorba de una și aceeași femeie, pe când învățătorul Hrisostom spune că este vorba de două femei.

Sunt însă unii care spun că e vorba de trei femei: două cele amintite mai sus, care I-au turnat mir nu cu mult înainte de Patima Domnului, iar o a treia cu mult înainte de acestea, dar, mai bine spus, prima care a turnat mir pe Hristos, aproape pe la mijlocul predicării evanghelice; ea era și desfrânată și deci păcătoasă. Aceasta a venit în casa fariseului Simon, și nu a lui Simon leprosul; i-a turnat numai mir pe picioarele lui Hristos; de fapta ei s-a scandalizat numai fariseul; și, în sfârșit, ei îi dăruiește Mântuitorul iertarea păcatelor. Despre această păcătoasă amintește numai dumnezeiescul Luca, pe la mijlocul Evangheliei sale, după cum s-a spus mai sus. Căci după ce istorisește fapta acestei femei păcătoase, adaugă îndată aceste cuvinte: «După aceasta Iisus a mers prin orașe și sate, binevestind și propovăduind împărăția lui Dumnezeu». Din aceste cuvinte se vede că fapta acestei femei păcătoase nu s-a întâmplat în timpul Patimilor. Prin urmare, și din pricina timpului, și din pricina celor ce L-au primit pe Hristos, și din pricina persoanelor și din pricina caselor, dar încă și din pricina chipului în care au turnat mirul, urmează că au fost trei femei: două păcătoase, iar a treia, sora lui Lazăr, Maria, care strălucea printr-o viață curată. În privința caselor: una este casa fariseului Simon, alta casa lui Simon leprosul în Betania, și alta iarăși casa surorilor lui Lazăr, Maria și Marta, tot în Betania. Din acestea rezultă iarăși că Hristos a luat parte la două cine în Betania: una cu șase zile înainte de Paști, în casa lui Lazăr, când a mâncat împreună cu El și Lazăr, după cum istorisește „fiul tunetului", zicând așa: «Cu șase zile înainte de Paști, a venit Iisus în Betania, unde era Lazăr, cel ce murise și pe care Hristos l-a înviat din morți. Și I-au făcut lui acolo cină și Marta slujea, iar Lazăr era unul din cei ce ședeau cu El la masă. Iar Maria, luând o litră de mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Iisus, și I-a șters picioarele lui cu

părul capului ei». Cealaltă cină I s-a făcut Lui cu două zile înainte de Paști, pe când Hristos era tot în Betania, în casa lui Simon leprosul; atunci s-a apropiat de El femeia păcătoasă și a turnat mirul cel de mare preț. Că aceasta s-a petrecut cu două zile înainte de Paști, o arată Sfântul Evanghelist Matei, când scrie că Hristos a spus ucenicilor:

«Știți că după două zile sunt Paștile». Iar mai jos puțin, Sfântul Evanghelist Matei adaugă: «Și fiind Iisus în Betania în casa lui Simon leprosul s-a apropiat de el o femeie păcătoasă, având un alabastru cu mir de mare preț și l-a turnat pe capul Lui pe când ședea la masă». Tot așa spune și Marcu: «Și după două zile erau Paștile și Azimile; și pe când era în Betania în casa lui Simon leprosul și ședea la masă, a venit o femeie» și celelalte.

Sunt și unii care susțin că femeia care a uns cu mir pe Domnul, despre care vorbesc cei patru Evangheliști, este una și aceeași persoană. Ei socotesc că Simon fariseul și Simon leprosul sunt una și aceeași persoană și fac din el tatăl lui Lazăr și al surorilor sale, Maria și Marta. Mai susțin că este una și aceeași cină; apoi că este una și aceeași casă, cea din Betania, a lui Simon, care a pregătit foișorul cel așternut, unde a avut loc Cina cea de taină.

Părerea acestora însă nu este dreaptă. I s-au dat lui Hristos două mese în Betania, în afară de Ierusalim; una cu șase zile, iar alta cu două zile înainte de Paștile evreilor, după cum s-a spus. Atunci, și femeile au adus lui Hristos mir și l-au turnat pe El în chipuri diferite. Cina cea de taină și foișorul cel așternut au fost pregătite în Ierusalim și cu o zi înainte de Paștile evreilor și de pătimirea lui Hristos. Unii spun că au pregătit cina în casa unui om necunoscut; alții, că au pregătit-o în Sfântul Sion, în casa ucenicului Ioan, cel care și-a rezemat capul pe pieptul lui Iisus. Aici, în adevăr, au fost ascunși ucenicii de frica iudeilor; aici, după înviere, a pus Toma degetul în coasta lui Hristos; aici a avut loc Pogorârea Sfântului Duh în ziua Cincizecimii, și încă alte fapte nespuse și tainice.

Femeia păcătoasă care a uns cu mir picioarele Mântuitorului

Se pare însă, și este adevărat, că este mai exactă susținerea lui Hrisostom, că două sunt femeile care au turnat mir pe Hristos. Una despre care vorbesc cei trei Evangheliști, o femeie desfrânată și păcătoasă; ea a turnat mir pe capul lui Iisus. Alta, cea din Evanghelia după Ioan, este Maria, sora lui Lazăr; ea a adus mir și l-a turnat numai pe dumnezeieștile picioare ale lui Hristos. Altele sunt cinele din Betania, și alta este Cina cea de taină. Și se vede asta din aceea că, după ce se istorisește fapta femeii păcătoase, Mântuitorul trimite pe ucenici în Ierusalim ca să pregătească Paștile: «Mergeți, le-a spus El, în cetate la cutare și spuneți-i: Învățătorul zice: La tine vreau să fac Paștile cu ucenicii». Și iarăși: «Și vă va întâmpina un om cu un ulcior cu apă... și el vă va arăta un foișor mare așternut. Acolo pregătiți-l. Iar ei plecând... au aflat precum le zisese și au pregătit Paștile» adică Paștile evreilor, care băteau la ușă. Și Mântuitorul a venit și le-a sărbătorit împreună cu ucenicii Lui, după cum zice dumnezeiescul Hrisostom. Apoi după ce s-a făcut Cina cea de taină și după ce între timp a spălat picioarele ucenicilor, s-a așezat din nou la masă și ne-a înființat pe aceeași masă Paștile nostru, după cum spune Ioan Gură de Aur. Dumnezeieștii Evangheliști, Ioan împreună cu Marcu, au arătat și cum era mirul. L-au numit «curat și de mare preț». Prin «curat» este obiceiul să se arate ceea ce este nefalsificat și neamestecat. Poate că acest cuvânt era numele celui mai bun mir și de mare preț. Marcu adaugă că femeia în grabă a spart vasul, care era strâmt la gură; un astfel de vas îl numește alabastru. Acest vas, după Sfântul Epifaniu, era de sticlă și făcut fără toartă; un astfel de vas se numește amforă. Mirul acela era făcut din multe materii: flori de smirnă, scorțișoară bine mirositoare, stânjenei, trestie aromată și untdelemn.

Dar Tu, Hristoase Dumnezeule, care ai fost uns cu mir spiritual, slobozește-ne de patimile ce vin asupra noastră și miluiește-ne pe noi ca un singur bun și de oameni iubitor, Amin.

SINAXAR ÎN SFÂNTA ȘI MAREA JOI

În Sfânta și Marea Joi, dumnezeieștii Părinți, care au rânduit pe toate bine, urmând predaniilor dumnezeieștilor Apostoli și Sfintelor Evanghelii, ne-au predat să prăznuim patru lucruri: sfânta spălare a picioarelor, Cina cea de taină, adică predarea înfricoșatelor Taine, rugăciunea cea mai presus de fire și vânzarea Domnului.

Stihuri la sfânta spălare a picioarelor:

Dumnezeu, ale ucenicilor picioare seara le-a spălat.

Al cărui picior altădată, prin Eden, la amiază a umblat.

Stihuri la Cina cea de taină:

Îndoită-i cina: și Paștile legii, dar și Paști-nou,

Căci Domnul aduce nouă spre hrănire, trup și sânge al Său.

Stihuri la rugăciunea cea mai presus de fire:

Tu Te rogi, Hristoase, Dumnezeul meu,

Picături de sânge-s pe-ntreg chipul Tău!

Pari că Tu asculți de-a morții tocmeli,

Dar pui toate astea pe dușman roșeli!

Stihuri la vânzarea Domnului:

La ce trebuie săbii, oameni rătăciți?

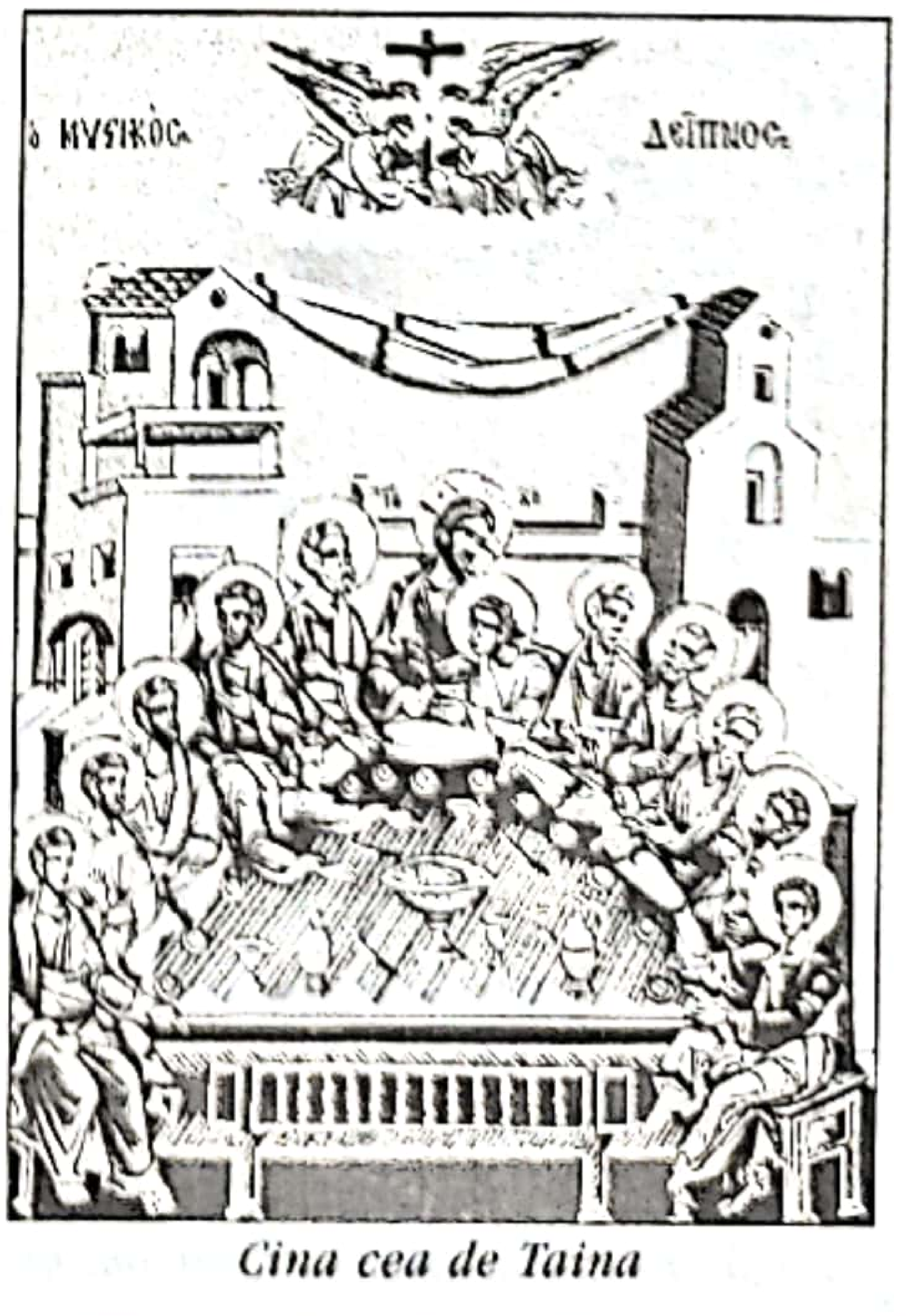
Pentru ce cu bețe la Domnul veniți?

Oare nu de voie în lume-a venit

Și prin a Sa moarte El ne-a mântuit?

Paștile evreiesc avea să se serbeze Vineri; era deci potrivit ca adevărul să urmeze preînchipuirii, adică atunci să se jertfească și Paștile nostru, Hristos. După cum spun dumnezeieștii Părinți, Domnul a luat-o înainte și a sărbătorit Paștile iudaic împreună cu ucenicii Săi Joi seara. În adevăr la evrei se socotește o singură zi și seara de Joi și toată Vinerea. După cum au spus unii, Domnul a sărbătorit atunci împreună cu ucenicii Lui Paștile Legii Vechi. Unul din cei care susțin aceasta este și dumnezeiescul Hrisostom. Ucenicii au stat mai întâi în picioare încinși la brâu, încălțați, cu toiegele în mână, gata de drum; și au îndeplinit și toate celelalte porunci ale Legii, pentru ca nu cumva Domnul să pară că este un călcător de lege. Zevedeu a pregătit tot ce trebuia pentru sărbătorirea Paștelui. Marele Atanasie spune, deși alții sunt de altă părere, că Zevedeu era acela care ducea urciorul cu apă. În urmă, arătând ucenicilor Săi cele mai înalte porunci, a predat în foișor, pe când se lăsa noaptea, taina Paștelui nostru. «Iar dacă s-a făcut seară, Iisus S-a așezat la masă cu cei 12 ucenici». Vedeți deci că acesta nu era Paștile iudaic, căci era cină, pâine, băutură și sta jos la masă și toate mâncărurile erau pregătite la foc? înainte de a începe cina, așa spune dumnezeiescul Hrisostom, «s-a sculat de la cină și-a dezbrăcat haina cea de deasupra și a turnat apă în vasul de spălat». Și El singur a spălat picioarele tuturor. Prin aceasta a vrut să-l facă pe Iuda să se rușineze, iar celorlalți să le aducă aminte să nu umble după întâietăți. După ce le-a spălat picioarele, îi îndemna la aceasta zicând:

«Cel care vrea să fie întâiul să fie în urma tuturor», dându-se El însuși pildă. Se pare că Hristos a spălat picioarele lui Iuda înaintea celorlalți Apostoli. În urma tuturor a venit și la Petru. Acesta, având mai multă dragoste de Hristos, nu L-a lăsat să-i spele picioarele; dar în urmă îi îngăduie să-i spele nu numai picioarele, ci și mâinile și capul. Așadar după ce le-a spălat picioarele, arătând prin smerenia Sa o

Cina cea de Taina

înălțime sufletească neobișnuită. S-a îmbrăcat din nou cu haina Sa. S-a așezat la masă și-i sfătuiește pe ucenici să se iubească unii pe alții și să nu umble după întâietate. La sfârșitul mesei amintește și despre vânzare. Iisus îi spune încet numai lui Ioan: «Acela este căruia Eu întingând pâinea i-o voi da». Mântuitorul i-a spus în șoaptă lui Ioan, căci dacă ar fi aflat Petru, ca unul ce era mai înflăcărat decât toți ceilalți, ar fi ucis pe Iuda. Iar Matei spune: «Cel ce a întins mâna odată cu mine în blid». Și așa s-a întâmplat. După puțin timp, luând pâinea a zis: «Luați, mâncați»; la fel și paharul, zicând: «Beți din acesta toți, acesta este sângele Meu al Legii celei Noi. Aceasta s-o faceți întru pomenirea Mea». Cu toate că a făcut acestea, totuși a mâncat și a băut cu ei. Observăm că Domnul numește trupul lui pâine, și nu azimă. Să se rușineze cei care folosesc azimă la sfânta jertfă. După cină a intrat Satana în Iuda; mai înainte îl încercase numai, dar acum s-a sălășluit de tot în el. Și dumnezeiasca Scriptură spune că s-a dus și s-a tocmit cu arhiereii să-L vândă pe treizeci de arginți.

La sfârșitul cinei S-a dus cu ucenicii în Muntele Măslinilor, într-un loc numit Ghetsimani. Printre multe altele Iisus le-a spus: «Voi cu toții vă veți sminti în noaptea aceasta». Petru a zis: «Dacă se vor sminti cu toții, eu nu mă voi lepăda de tine!». Era întuneric, adică în puterea nopții. Și Hristos i-a răspuns lui Petru: «Înainte de a cânta cocoșul a doua oară, te vei lepăda

Rugăciunea din grădina Ghetsimani

de Mine de trei ori». În această noapte, cocoșul cântă [illegible] o dată, [illegible] și de trei ori. S-a și întâmplat asta, căci Dumnezeu voind [illegible] Petru a fost [illegible] de o frică [illegible]. Pentru aceasta Domnul s-a încredințat lui Petru [illegible] ca să fie [illegible] a cunoscut [illegible]. Întreita lepădare a lui Petru închipuiește [illegible] omenirii [illegible] Dumnezeu. Prima lepădare înfățișează porunca pe care a călcat-o Adam, a doua, călcarea legii scrise; iar a treia, însăși întruparea Cuvântului. Mântuitorul a iertat lepădările lui Petru, [illegible] prin întreita lui pocăință, prin întreita întrebare ce i-a pus: «Petre, Mă iubești?».

În cele din urmă, Hristos le-a spus ucenicilor: «Întristat este sufletul Meu până la moarte». S-a depărtat apoi de ei la o mică distanță și S-a rugat, zicând de trei ori: «Părinte, dacă este cu putință, să treacă paharul acesta de la Mine, dar nu cum voiesc eu, ci cum vrei Tu. Facă-se voia Ta». A spus aceste cuvinte ca om, iar pe de altă parte ca să înșele pe diavol, pentru ca diavolul să-L socotească numai om, temându-se ca nu cumva prin moartea lui Hristos să [illegible]. Când S-a întors la ucenicii Săi, i-a găsit cufundați în somn. Îndreptându-se către Petru, i-a spus așa: «Nici un ceas n-ați putut să privegheați împreună cu Mine», ceea ce înseamnă cu alte cuvinte: «Petre și tu împreună cu ceilalți, tu, care ai spus că ai să lupți pentru Mine până la moarte». Trecând apoi dincolo de pârâul Cedrilor, unde era o grădină, s-a așezat acolo împreună cu ucenicii lui.

Domnul obișnuia să vină adeseori aici. De aceea Iuda cunoștea locul. Iuda luând câțiva soldați din cohortă, urmat de mulțime, a venit la Iisus. Ca semn de recunoaștere le-a dat sărutarea. Iuda a dat acest semn pentru că de multe ori când iudeii încercau să-L prindă, El pleca nevăzut din mijlocul lor. Dar acum Iisus mai întâi a ieșit la ei și le-a spus: «Pe cine căutați?». Și nu-L recunoșteau, deși nici împiedica noaptea, pentru că Scriptura spune că erau luminați și aveau făclii aprinse. De frică au căzut la pământ și s-au dat înapoi. El s-au apropiat din nou și Hristos iar i-a întrebat. Iuda L-a sărutat, dar Iisus i-a zis: «Prietene, pentru ce ai venit?». Cu alte cuvinte, i-a zis: «Potrivită vreme este pentru ceea ce ai venit». Apoi spune

[illegible]

[illegible]

[illegible]

mai drag Varava decât Iisus. În sfârșit Pilat L-a dat iudeilor, după ce mai întâi L-a biciuit pe Iisus. Este apoi dat soldaților, îmbrăcat cu hlamidă roșie, încununat cu cunună de spini, și în mâini I-au pus trestie. A fost batjocorit de soldați care-I spuneau: «Bucură-te, împăratul iudeilor!». După ce L-au batjocorit așa, Pilat a spus din nou: «Nu găsesc în El nici o vină de moarte». Ei însă au spus: «Noi îl osândim pentru că s-a numit pe Sine Fiul lui Dumnezeu». Pe când spuneau acestea, Iisus tăcea. Mulțimea a strigat lui Pilat: «Răstignește-L, răstignește-L!». Ei voiau să-L dea unei morți necinstite, ca să îndepărteze din mijlocul lor amintirea Lui cea bună. Pilat își bătea joc oarecum de ei zicându-le:

«Pe împăratul vostru să-L răstignesc?». Ei au răspuns: «N-avem alt împărat decât Cezarul». Iudeii, pentru că n-au reușit nimic cu hulele lor, aduc în discuție pe Cezarul, ca cel puțin așa să-și sature furia lor. Într-adevăr au spus: «Tot cel care se face pe sine împărat se împotrivește Cezarului». În timpul acesta femeia lui Pilat, înfricoșată de visuri, a trimis la Pilat să-i spună: «Să nu faci nimic Dreptului Acestuia!». Căci ea, din pricina lui Iisus, suferise mult în timpul nopții. Pilat s-a spălat pe mâini, lepădându-se prin asta de vina sângelui. Iudeii însă au strigat: «Sângele Lui peste noi și peste copiii noștri!. Dar dacă-L slobozești pe El nu ești prieten Cezarului!». Așadar Pilat L-a legat, deși știa bine că este nevinovat, L-a osândit la moarte pe cruce, și l-a slobozit pe Varava. Când a văzut Iuda aceasta, aruncând arginții a plecat și, ducându-se, a luat o frânghie și s-a spânzurat.

Ostașii L-au bătut peste față cu trestia și I-au pus în spate crucea. Apoi au silit pe Simon Cirineanul să-I ducă crucea. Au ajuns pe la ceasul al treilea la locul Căpățânii și acolo L-au răstignit. A fost răstignit împreună cu doi tâlhari ca să fie și El socotit un făcător de rele. Pentru a-L înjosi, soldații au împărțit hainele Lui, iar pentru cămașa Sa, care era făcută dintr-o bucată și nu avea nici o cusătură, au aruncat sorți, săvârșind cea mai mare nelegiuire. Dar pe lângă acestea, și pe când era pe cruce își băteau joc de El, zicând: «O, Cel ce strici Templul și în trei zile îl zidești, mântuiește-Te pe Tine!». Și iarăși: «Pe alții a mântuit, dar pe Sine nu poate să Se mântuiască». Și iarăși: «Dacă ești împăratul lui Israel, coboară-Te acum de pe cruce și vom crede în Tine!». Iudeii, dacă ar fi crezut în cele ce spuneam, ar fi trebuit să se apropie de El fără nici o îndoială, căci într-adevăr Hristos era recunoscut de întreaga fire nu numai ca împărat al lui Israel, ci și al întregii lumi. Ce însemna, oare, întunecarea soarelui în ceasul al treilea adică în miezul zilei? Ce însemna cutremurarea pământului? Ce însemna despicarea pietrelor, care au mustrat învârtoșarea inimii iudeilor? Ce însemna învierea multor trupuri, care ne-a învederat credința în învierea obștească și puterea Celui ce-a pătimit? Ce însemna sfâșierea în două a catapetesmei Templului, ca și cum și ea ar fi fost supărată din pricina Celui care a fost slăvit în ea și pătimește acum? Ce însemnau apoi celelalte lucruri descoperite, dar care n-au putut fi văzute? Așadar în ceasul al treilea, după cum spune dumnezeiescul Marcu, a fost răstignit. Din ceasul al șaselea până în ceasul al nouălea s-a făcut întuneric. Longhin sutașul, când a văzut aceste lucruri minunate și mai cu seamă întunecarea soarelui, a strigat cu voce mare: «Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta!». Unul dintre tâlhari îl insulta pe Iisus; celălalt însă îl ținea de rău cu asprime pe acesta și a mărturisit pe Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu. Mântuitorul i-a răsplătit credința lui și i-a făgăduit petrecerea în rai împreună cu El. În sfârșit, după ce a fost insultat din destul, Pilat a scris pe Cruce și cuvintele: «Împăratul iudeilor». Deși iudeii s-au împotrivit să scrie așa, zicând că El s-a

Răstignirea Mântuitorului

[illegible] nimic rău de fier. Una din cruci este acuma [illegible]. Sângele și trestia pe crucea lui Hristos [illegible], scrisă cu litere roșii, vechea [illegible]. Se spune că în locul în care a fost răstignit Hristos se afla căpățâna lui Adam. Pricina pentru care locul în care a fost răstignit Domnul se numește locul Căpățânii este aceasta: pe vremea potopului, căpățâna lui Adam a fost scoasă afară din pământ și [illegible] despuiată de carne și [illegible] era o vedenie înspăimântătoare pentru cei care o vedeau. Solomon, din respect pentru strămoș, împreună cu toată oastea, a acoperit-o cu foarte multe pietre. De aceea a și fost numit de atunci locul acela «pardosit cu pietre». Unii sfinți chiar spun, pe temeiul predaniei, că și Adam a fost îngropat acolo de un înger. Așadar, acolo unde era stârvul, acolo s-a așezat vulturul Hristos, veșnicul împărat. Noul Adam a tămăduit prin lemn pe vechiul Adam, ce căzuse prin lemn.

Prin milostivirea Ta cea mai presus de fire, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

SINAXAR ÎN SFÂNTA ȘI MAREA SÂMBĂTĂ

În Sfânta și Marea Sâmbătă, prăznuim îngroparea Mântuitorului nostru Iisus Hristos și pogorârea la iad, prin care neamul nostru fiind chemat din stricăciune a fost mutat spre viața veșnică.

Stihuri:

Ostași, degeaba mai păziți mormântul.
Căci pe Cel ce-i viața nu-L ține pământul!

Cele 40 de zile ale Postului Mare întrec pe celelalte zile, iar săptămâna mare este cea mai importantă și iarăși săptămâna mare culminează cu Sfânta și Marea zi de Sâmbătă. Se numește săptămâna mare nu pentru că zilele ei ar fi mai mari sau ar avea mai multe ceasuri, ci pentru că de-a lungul ei s-au săvârșit, și mai cu seamă azi, minunile mari și mai presus de fire și faptele neobișnuite ale Mântuitorului nostru. Căci, după cum la început facerea a lumii, Dumnezeu săvârșind toate lucrurile, și în urmă, în ziua a șasea, a creat pe om, făptura cea mai de seamă, iar în ziua a șaptea S-a odihnit de toate lucrurile lui și a sfințit ziua, numind-o Sâmbătă, care se tâlcuiește odihnă, tot așa și în lucrarea lumii celei spirituale, săvârșind toate în chipul cel mai bun, în ziua a șasea a creat din nou pe omul stricat și înnoindu-l iarăși prin Crucea cea de viață purtătoare. S-a odihnit încă o dată cu o odihnă desăvârșită de toate lucrurile lui dătătoare de viață și mântuitoare. Cuvântul lui Dumnezeu a stat cu trupul în mormânt, iar cu sufletul lui curat și dumnezeiesc S-a pogorât și în iad. Su-

Pogorârea Mântuitorului la iad

fletul a fost despărțit prin moarte de trup și l-a dat în mâinile Tatălui. Iar Tatălui i-a dat și propriul Său sânge, fără să-l fi cerut, iar sângele lui a fost preț de răscumpărare pentru noi. Sufletul Domnului n-a fost ținut în iad ca sufletele celorlalți sfinți. Cum putea, oare, să fie ținut, o dată ce n-avea asupra lui, ca ceilalți drepți, nimic din păcatul strămoșesc? Dar nici dușmanul nostru, diavolul, n-a luat sângele prin care am fost răscumpărați, cu toate că noi eram în stăpânirea lui. Cum putea, oare, să ia sângele lui din altă parte decât de la Dumnezeu? Dar, oare, tâlharul de diavol putea să-l ia chiar pe Dumnezeu? Domnul nostru Iisus Hristos a locuit trupește în mormânt și cu Dumnezeirea, care era strâns unită cu trupul. A fost împreună cu tâlharul în rai, a fost și în iad, după cum s-a spus, împreună cu sufletul lui îndumnezeit. Într-un chip mai presus de fire Hristos Dumnezeu necuprins era cu Tatăl, împărățind împreună cu Duhul. Era pretutindeni. Dumnezeirea n-a suferit nimic în mormânt.

după cum n-a suferit nimic pe Cruce. Trupul Domnului a suferit şi stricăciune, adică despărţirea sufletului de trup, dar nicidecum stricăciune în înţelesul unei putreziri a trupului şi o nimicire desăvârşită a mădularelor. Iar Iosif, coborând de pe Cruce sfântul trup al Domnului, l-a înmormântat într-un mormânt nou, astupând cu o piatră intrarea mormântului. În adevăr, iudeii s-au dus Vineri la Pilat şi i-au spus: «...Ne-am adus aminte că înşelătorul acela a spus pe când trăia că după trei zile se va scula. Ni se pare că este bine ca prin puterea ta să porunceşti să se întărească mormântul cu ostaşi». Dacă este un înşelător, pentru ce, iudeilor, I-aţi ascultat cu râvnă cuvintele Lui pe când trăia? Dar când a spus Hristos: «Mă voi scula»?. Poate că iudeii au scos asta din pilda cu Iona. Negreşit ei sunt fără de judecată când cer să fie întărit mormântul ca să nu se fure cumva trupul. O, cât sunt de lipsiţi de judecată! Nu ştiau că ceea ce făceau în sprijinul lor, o făceau împotriva lor! Pilat a dat poruncă, şi ei împreună cu o ceată de ostaşi au întărit mormântul şi l-au şi pecetluit. Şi s-a făcut asta pentru a nu se pune la îndoială învierea Domnului, o dată ce erau străine şi paza şi pecetea. Dar deodată iadul se strânge şi se cutremură, când simte puterea mai tare a Domnului; şi după puţină vreme S-a sculat Hristos, piatra cea tare şi din capul unghiului, şi a scos pe cei ţinuţi din veac din iad.

Cu pogorârea Ta nespusă, Hristoase Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi, Amin.

SINAXARELE DIN PENTICOSTAR

SINAXAR
ÎN DUMINICA SFINTELOR PAȘTI A ÎNVIERII DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

În Sfânta și Marea Duminică a Paștilor prăznuim învierea cea dătătoare de viață a Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Numim sărbătoarea de azi Paști, după cuvântul care în vechiul grai evreiesc însemnează trecere; fiindcă aceasta este ziua în care Dumnezeu a adus, la început, lumea dintru neființă întru ființă. În această zi smulgând Dumnezeu pe poporul israelitean din mâna; Faraonului, l-a trecut prin Marea Roșie și, tot în această zi, S-a pogorât din ceruri și S-a sălășluit în pântecele Fecioarei. Iar acum, smulgând tot neamul omenesc din adâncul iadului, l-a suit la cer și l-a adus iarăși la vechea vrednicie a nemuririi.

Dar pogorându-Se la iad, Domnul nu a înviat pe toți câți erau acolo, ci numai pe cei care au voit să creadă în El; și sufletele sfinților din veac, ținute cu sila de iad, le-a slobozit și a dăruit tuturor putința să se urce la ceruri.

Drept aceasta, bucurându-ne peste fire, prăznuim cu strălucire învierea, închipuind bucuria, cu care s-a îmbogățit firea noastră prin îndurarea milostivirilor lui Dumnezeu. De asemenea dându-ne unul altuia obișnuita sărutare de înviere, prăznuim și risipirea vrajbei, arătând prin aceasta unirea noastră cu Dumnezeu și cu îngerii Săi.

Iar învierea Domnului, așa s-a petrecut: La miezul nopții, pe când străjerii păzeau mormântul, pământul s-a cutremurat și un înger s-a pogorât și a răsturnat piatra de pe mormânt. Ostașii văzând acestea, s-au înspăimântat și au fugit; numai după aceea s-a petrecut venirea femeilor la mormânt, sâmbătă după miezul nopții, aproape de revărsatul zorilor. Învierea a cunoscut-o. Întâi Maica lui Dumnezeu, care, după cum grăiește Evanghelia de la Matei, ședea la mormânt împreună cu Maria Magdalena. Dar spre a nu se arunca îndoială asupra învierii, din pricina dragostei de mamă pentru Fiul său, de aceea zic Evangheliștii că Domnul S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena. Ea a văzut și pe îngerul, care sta pe piatră și plecându-se, a văzut și pe cei dinăuntrul mormântului, care

[illegible]

Pentru rugăciunile Maicii Tale, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

SINAXAR ÎN DUMINICA TOMII

[illegible]

o întoxim şi o prăznuim nu numai în fiecare an, ci şi pururea, în fiecare a opta zi. Astfel, Duminica de azi este întâia înnoire a învierii, care cu drept cuvânt se poate numi şi a opta, şi cea dintâi. A opta, ca una care se face la opt zile după Paşti; iar întâia, ca una ce este începătoare a celorlalte. A opta, iarăşi, fiindcă este cinstită ca icoană a acelei zile fără de sfârşit, a veacului viitor, care va fi desigur şi cea dintâi şi una singură, nemaifiind despărţită de vreo noapte.

Iar cu Toma, aşa a fost: Când Hristos S-a arătat Ucenicilor, în seara zilei în care a înviat, Toma nu era de faţă, fiindcă, de frica iudeilor, încă nu se adunase cu ceilalţi laolaltă. Dar, la câtăva vreme după aceasta, venind şi aflând de venirea lui Hristos, nu numai că nu a dat crezare celorlalţi Ucenici, cum că L-au văzut pe El înviat, dar nici n-a crezut de fel, că Hristos a înviat, cu toate că era unul din cei doisprezece. Dar Dumnezeu, Cel ce toate le chiverniseşte spre bine, [illegible]

[illegible]

na ta și pune-o în coasta Mea și nu mai fi necredincios, ci credincios». Iar Toma, cercetând cu băgare de seamă și încredințându-se prin pipăire (căci i s-a îngăduit să vadă și să facă acestea spre încredințare, deși Domnul era cu trup desăvârșit nestricăcios și îndumnezeit), a strigat: «Domnul meu și Dumnezeul meu!». Una pentru trup, iar alta pentru Dumnezeire. Iar Hristos a zis lui: «Fiindcă M-ai văzut, ai crezut; fericiți sunt cei ce n-au văzut și au crezut».

Iar Geamăn se numește Toma ori pentru că s-a născut împreună cu altul, ori pentru că a șovăit să creadă învierii, sau pentru că avea la mâna dreaptă două degete lipite din fire, adică cel din mijloc și cel de lângă el, numit arătător, ca și cum ar fi zis cineva că avea să se îndoiască și să pipăie pe Domnul cu ele. Alții zic însă, cu mai multă dreptate, că numele Toma se tâlcuiește Geamăn. Aceasta este cea de a treia arătare a lui Hristos.

A patra arătare a Mântuitorului, după înviere, s-a petrecut pe Marea Tiberiadei, în timp ce Ucenicii pescuiau; când S-a împărtășit și din mâncarea cea pregătită pe Dumnezeiescul foc, precum Singur știe, vădind învierea cu și mai multă tărie. După aceea S-a arătat la Emaus; iar a șasea oară S-a arătat în Galileea, celor unsprezece, precum se zice, făcând semne multe și mai presus de fire înaintea Ucenicilor Săi după înviere (căci acestea nu le-a arătat multora); iar Evangheliștii au lăsat la o parte toate acestea de a le scrie, pentru că nu era cu putință să le cunoască oamenii cei mulți, care trăiau în lume, ca unele care erau cu totul mai presus de fire.

Pentru rugăciunile Apostolului Tău Toma, Hristoase Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

SINAXAR

ÎN DUMINICA A TREIA DUPĂ PAȘTI, A MIRONOSIȚELOR

În această zi, a treia Duminică după Paști, prăznuim sărbătoarea Sfintelor femei Mironosițe. Facem încă și pomenirea lui Iosif din Arimateea, care era ucenic în ascuns al Domnului, și a lui Nicodim ucenicul, care venise noaptea la Mântuitorul.

Dintre toți aceștia, femeile Mironosițe sunt martorii nemincinoși și cei dintâi ai învierii, iar Iosif și Nicodim, ai înmormântării: adică ai faptelor care sunt pentru credința noastră cele mai de seamă și cele mai cuprinzătoare.

Nicodim, pentru că nu avusese aceleași simțăminte cu iudeii, a fost dat afară îndată din sinagogă; iar Iosif, după îngroparea trupului Domnului, a fost aruncat de iudei într-o prăpastie, de unde a fost scos cu putere, dumnezeiască și a fost dus în Arimateea, care era locul său de naștere. Hristos, după ce a înviat, S-a arătat lui Iosif, care se afla în lanțuri, și l-a încredințat și mai mult despre taina învierii. Și cu toate că a suferit multe din partea iudeilor, nu a răbdat să treacă sub tăcere cele cu privire la taina învierii, ci a învățat cu îndrăzneală, pe toți, cele întâmplate. Se spune, astfel, că tot acest Nicodim, cel dintâi, ar fi făcut cunoscut, în scris, cu de-amănuntul, cele cu privire la Patimile lui Hristos și cele cu privire la înviere, ca unul care făcea parte din sinagogă, și care cunoștea cu de-amănuntul sfaturile și judecățile iudeilor, și într-un singur cuvânt, toate. Și, din pricina aceasta, precum am zis, ca martori nemincinoși ai înmormântării, au fost așezați laolaltă cu femeile care au mărturisit învierea, după cea dintâi încredințare a Tomii; căci aceea s-a rânduit mai înainte, ca una care a avut loc, după cum se știe, la opt zile.

Aceste femei au mărturisit cele dintâi Învierea și au vestit-o Ucenicilor. Căci se cuvenea ca aceea, care căzuse mai întâi sub păcat și tare moștenise blestemul, să vadă mai întâi învierea și să audă bucuria, ea însăși, care auzise mai întâi blestemul: «Întru dureri vei naște fii». Ele s-au numit Mironosițe, deoarece Iosif și Nicodim, îngropând, Vineri, prea în grabă, trupul Domnului, fiindcă Paștile băteau la uși și era mare ziua acelei Sâmbete, ei, deși îl unseseră cu miruri, după obiceiul iudeilor, totuși nu făcuseră lucrul așa cum se cuvenea. Ci ei puseseră numai aloe și smirnă, și înfășurându-L cu giulgiu, îl așezaseră în mormânt.

Pentru aceasta, femeile Mironosițe, având, ca niște ucenițe, dragoste fierbinte pentru Hristos, cumpărând miruri de mult preț, au venit noaptea la mormânt, atât de frica iudeilor, cât și din pricina obiceiului, ca să-L plângă și să-L ungă cu miresme în zorii zilei și să împlinească atunci, ceea ce nu se putuse face, din prici-

[illegible] la îngropare, iar după ce au ajuns ele la mormânt, îngerești arătare au văzut: Doi îngeri strălucitori șezând înăuntrul mormântului [illegible]. După aceea au văzut pe Hristos și l-au închinat. Magdalena însă, [illegible] lui Hristos.

Mironosițe au fost multe, dar Evangheliștii însemnează numai pe cele mai însemnate [illegible] pe celelalte. Acestea erau: mai întâi de toate Maria Magdalena, din care Hristos alungase șapte demoni și care, după Înălțarea Domnului, ducându-se la Roma, după cum se spune, a făcut o mare mustrare pe Pilat și pe arhierei, înaintea cezarului Tiberiu, pentru cele de ei împotriva lui Hristos. Murind mai apoi în Efes, a fost îngropată acolo, iar sfintele ei moaște au fost aduse în Constantinopol de preaînțeleptul Leon.

A doua Mironosiță a fost Salomeea, fiica lui Iosif Logodnicul, care a avut soț pe Zevedeu, din care s-au născut Ioan Evanghelistul și Iacov. Iosif a avut patru fii: Iacov, numit cel mic, Iosi, Simon și Iuda, și trei fiice: Estera, Tamar și Salomeea a lui Zevedeu. Astfel, când auzi vorbindu-se în Evanghelie de Maria, mama lui Iacov cel mic și a lui Iosi, să te gândești că aceea este Născătoarea de Dumnezeu, căci Născătoarea de Dumnezeu se socotește mamă a copiilor lui Iosif. De aci se poate înțelege că Ioan Evanghelistul este nepot de soră al lui Hristos.

Sfintele femei Mironosițe: Maria lui Cleopa, Marta, sora lui Lazăr, Ioana, Maria, sora lui Lazăr, Maria lui Iacov, Salomeea, Iosif din Arimateea, Maica Domnului, Nicodim, Maria Magdalena.

A treia dintre Mironosițe este Ioana, femeia lui Huza, care era ispravnic și iconom al casei împăratului Irod. A patra Mironosiță este Maria și a cincea Marta, surorile lui Lazăr; a șasea, Maria lui Cleopa și a șaptea, Suzana. Au mai fost încă și multe altele, care, după cum istorisește dumnezeiescul Luca, slujeau lui Hristos și Ucenicilor lui, din avutul lor.

Deci, Biserica lui Dumnezeu a primit să prăznuiască, după Sfântul Apostol Toma, și pe acestea, ca pe cele ce au propovăduit învierea, și au adus multe mărturii pentru credința noastră, întru încredințarea și dovedirea lămurită a învierii lui Hristos, ca pe unele care au văzut cele dintâi pe Hristos înviat din morți și au propovăduit tuturor învățătura cea mântuitoare și au petrecut viața întru Hristos, în cel mai bun chip și precum se cuvenea unor femei care au fost ucenițe ale lui Hristos.

Cu rugăciunile Sfintelor Mironosițe, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

SINAXAR

ÎN DUMINICA A PATRA DUPĂ PAȘTI A SLĂBĂNOGULUI

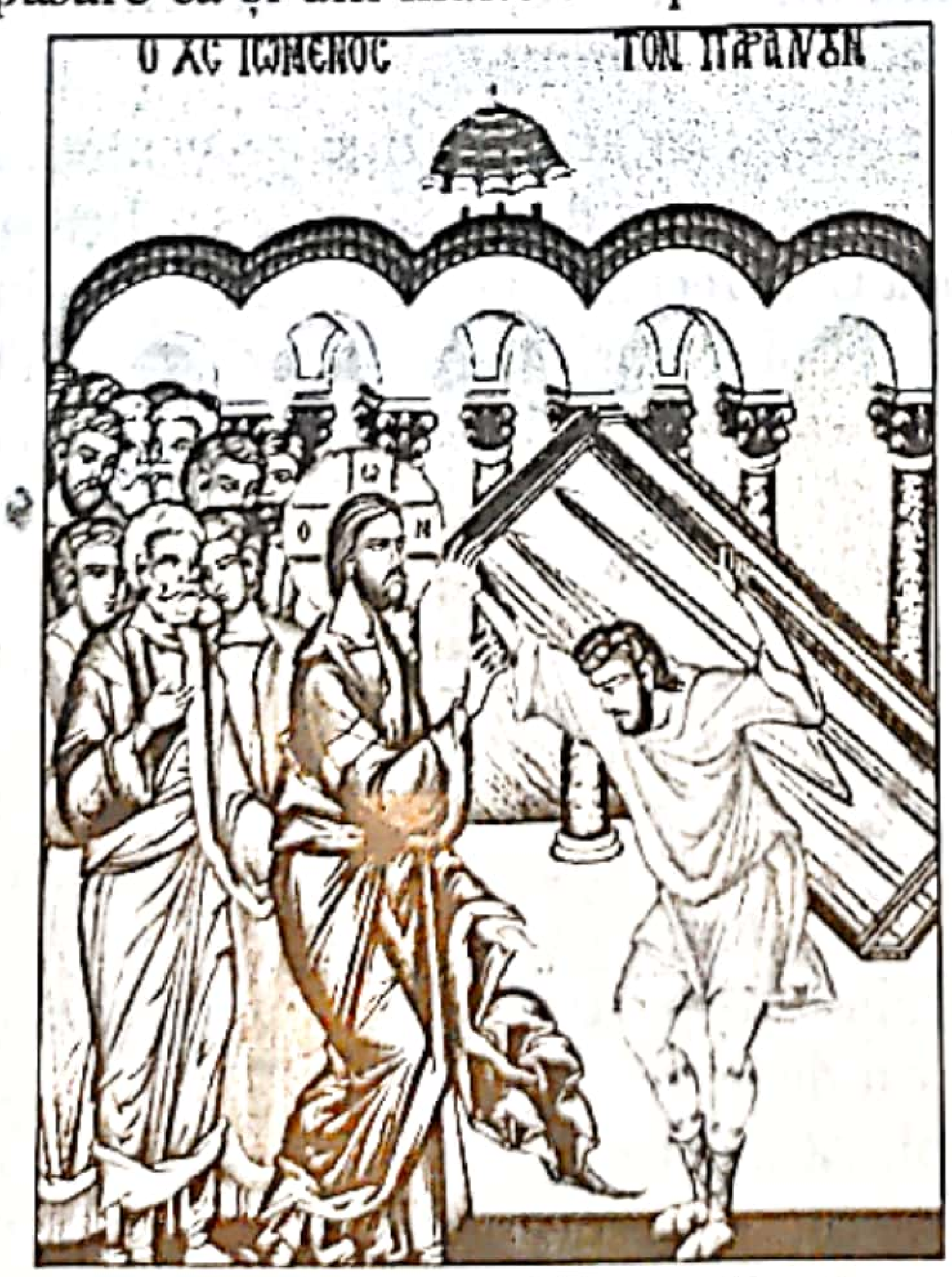
În această zi, Duminica a patra după Paști, facem pomenirea slăbănogului și prăznuim, ca atare, minunea vindecării lui, făcută de Domnul.

S-a așezat în această zi și pomenirea minunii acesteia, fiindcă Hristos a săvârșit-o în vremea Cincizecimii iudeilor. Astfel, aflându-se în Ierusalim, cu prilejul sărbătorii acesteia, a venit la scăldătoarea cea cu cinci pridvoare, pe care o zidise Solomon, și căreia i se mai spunea și scăldătoarea oilor pentru că aici se spălau măruntaiele oilor junghiate spre jertfă la templu; cel ce intra în ea, după ce îngerul venea o dată pe an, tulbura apa, se făcea sănătos.

Și venind acolo, a aflat un om zăcând de 38 de ani, pentru că nu avea pe nimeni care să-l arunce în apă. Din acest fapt învățăm, mai întâi, cât de bună este răbdarea și așteptarea, și apoi, că deoarece Dumnezeu avea să dea Botezul curățitor de toate păcatele, rânduise în Legea Veche să se săvârșească minuni prin

mijlocirea apei, astfel încât, atunci când avea să vină Botezul, să poată fi primit cu ușurință. Deci, Iisus a venit la acel slăbănog ce Se numea Iaron și l-a întrebat: «Vrei să te vindeci?», dar acesta I-a răspuns că n-are cine să-l ajute. Iar Iisus știind bine că suferința acestuia durează de atâta timp, i-a zis: «Ridică-ți patul tău și umblă». Și slăbănogul îndată s-a ridicat însănătoșit, și luându-și patul pe umeri, pentru ca fapta aceasta să nu pară o nălucire, a pornit spre casa lui. Dar fiind zi de sâmbătă, era împiedicat de iudei să meargă. El însă aducea în sprijinul său pe Cel care îl vindecase și Care îi spusese să umble sâmbăta, cu toate că nu știa cine era Acela. Căci Iisus, după cum se spune, fiindcă se adunase acolo mulțime multă, S-a dat la o parte, îndepărtându-Se.

După aceasta Iisus l-a aflat în templu, și i-a zis: «Iată, te-ai făcut sănătos; deacum să nu mai greșești, ca să nu-ți fie ție mai râu». Unii zic, fără sa aibă însă dreptate, că Hristos ar fi spus aceasta deoarece acesta avea să-L lovească mai târziu peste obraz, atunci când Iisus se va găsi în fața arhiereului Caiafa, și că, din cauza aceasta, el urma să primească pedeapsa focului veșnic, mai rea decât aceea pe care o avusese mai înainte, mergând în ea, nu numai treizeci și opt de ani, ci de-a pururea. Mai adevărat este însă că, prin aceste cuvinte, Domnul a arătat că suferința slăbănogirii i-a venit acestuia de pe urma păcatelor, căci nu toată suferința vine de pe urma păcatelor, ci și din boală naturală, din lăcomia de mâncare, din nepăsare ca și din multe alte pricini.

Vindecarea slăbănogului

Deci, slăbănogul, cunoscând că Cel ce l-a însănătoșit este Iisus, s-a dus și a spus acestea iudeilor, care, întărâtându-se de mânie, căutau să ucidă pe Hristos, pentru că, vezi Doamne, strica odihna sâmbetei. Iar Hristos le-a grăit lor multe, arătându-le că este un lucru drept a face bine și sâmbăta; și că El este Cel ce a poruncit să fie păzită sâmbăta, ca Unul care este asemenea Tatălui, și că, precum Tatăl încă lucrează, tot așa lucrează și El (Ioan, cap. V).

Să se știe apoi că acest slăbănog este altul decât acela din Evanghelia de la Matei (cap. IX). Ca vindecarea aceluia s-a petrecut în casă, ajutat fiind de oameni, iar Domnul, cu acest prilej a grăit; «Iartă-ți-se ție păcatele»: pe când vindecarea acestuia s-a săvârșit în pridvor, și acesta nu a avut om care să-l arunce în scăldătoare, precum spune Sfânta Evanghelie, ci și-a ridicat singur patul, ca și acela.

Vindecarea slăbănogului se prăznuiește acum fiindcă și ea s-a petrecut în răstimpul Cincizecimii, ca și a orbului și ca și întâmplarea cu samarineanca.

Astfel prăznuim pe Toma și pe Mironosițe, spre dovedirea Învierii lui Hristos din morți; pe celelalte, petrecute până la Înălțare prăznuim fiindcă au fost săvârșite în chip deosebit, în timpul prăznuirii de către iudei a Cincizecimii. Și pentru că astfel, cel puțin, le amintește Sfânta Evanghelie de la Ioan.

Cu îndurarea Ta cea nesfârșită, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

SINAXAR

ÎN MIERCUREA ÎNJUMĂTĂȚIRII PRAZNICULUI

În a patra săptămână, a slăbănogului, prăznuim sărbătoarea înjumătățirii Cincizecimii.

Prăznuim sărbătoarea aceasta spre cinstirea celor două mari sărbători, a Paștilor și a Rusaliilor, ca pe una care le unește și le leagă pe amândoua. Și această prăznuire a luat ființă astfel: După ce Hristos a săvârșit minunea cea mai presus de fire, asupra slăbănogului, iudeii căutau să-L omoare, chipurile scandalizați din cauza sâmbetei, căci sâmbătă se făcuse aceasta. Deci, Iisus a plecat în Galileea

ta, petrecând în munţii de acolo, a săvârşit minunea săturării cu cinci pâini şi doi peşti a cinci mii de oameni, afară de femei şi copii. Coborând după aceea, sosind sărbătoarea Corturilor (care la iudei era de asemenea un praznic mare), s-a suit în Ierusalim şi se ferea să fie văzut de oameni. Dar la înjumătăţirea acestui praznic, mergând la templu, învăţa pe oameni şi toţi cei ce se aflau acolo se minunau de învăţătura Lui şi, plini de uimire, ziceau: Cum ştie Acesta carte, fără să fi învăţat? Dar El, fiind un nou Adam, avea aceeaşi ştiinţă ca şi Adam cel dintâi; apoi, iarăşi, ca Dumnezeu, era plin de toată înţelepciunea. Deci, toţi cârteau şi erau porniţi spre uciderea Lui. Dar Iisus, mustrându-i ca pe unii care numai se făceau că apără sâmbăta, le-a zis: Pentru ce căutaţi să Mă ucideţi? Şi aducând iarăşi vorba despre cele spuse mai înainte, le-a zis: Dacă vă străduiţi pentru lege, pentru ce vă mâniaţi asupra Mea? Că dacă am făcut pe om sănătos sâmbăta, am făcut pentru că şi Moise legiuieşte aceasta, adică să fie dezlegată sâmbăta când e vorba de tăierea împrejur. Deci, vorbindu-le multe despre aceasta, şi arătând că El este făcător al legii şi deopotrivă cu Tatăl, în cea din urmă zi mare a praznicului a fost, cu toate acestea, lovit cu pietre de ei, dar piatra nu s-a atins ... de El. După aceasta depărtându-Se de acolo, a aflat pe cel orb din naştere şi i-a dat vedere.

Să se ştie că iudeii aveau trei praznice. Cel dintâi praznic erau Paştile, care se săvârşeau în prima lună, ca amintire a trecerii prin Marea Roşie. Al doilea praznic era Cincizecimea, care amintea petrecerea în pustie, după trecerea prin Marea Roşie; că până ce au primit legea prin Moise, ei au petrecut cincizeci de zile în pustie. Ziua aceasta mai era respectată de ei şi în cinstea numărului de şapte. Al treilea praznic al lor era acela al Corturilor, întru amintirea cortului pe care Moise, văzându-l în norul de pe munte, l-a ridicat, construindu-l cu ajutorul meşterului Veseleil şi care a fost terminat în şapte zile. Acest praznic mai amintea şi cea dintâi culegere a roadelor câmpului, după încetarea rătăcirii prin pustie. Deci, la mijlocul răstimpului dintre cele două mari praznice, Iisus, stând în mijlocul lor, a strigat cu glas mare: De însetează cineva, să vină la Mine şi să bea.

Hristos umblă pe mare

Deoarece deci, prin această învăţătură, Hristos S-a dovedit pe Sine Mesia, făcându-Se Mijlocitorul şi împăciuitorul nostru cu Părintele Său, cel veşnic, pentru această pricină, sărbătorind praznicul de acum şi amintindu-l înjumătăţirea Cincizecimii, lăudăm pe Mesia Hristos şi punem înaintea tuturor cinstirea făcută din cele două mari praznice. Din această pricină se pare că şi Duminica Samarinencei se prăznuieşte după această sărbătoare. Că acolo, ca şi aici se spun multe despre Mesia Hristos şi despre apă şi despre sete, iar Ioan Evanghelistul pune întâlnirea cu samarineanca mai înainte de vindecarea orbului.

Cu îndurarea Ta cea nemăsurată, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

SINAXAR

ÎN DUMINICA A CINCEA A SAMARINENCEI

În această zi, Duminica a cincea după Paşti, prăznuim sărbătoarea samarinencei.

Deoarece în această zi Iisus S-a mărturisit în chip lămurit pe Sine Mesia, adică Hristos, sau mai clar, Mesia pe care-l aşteptau iudeii, de aceea s-a aşezat acest praznic în săptămâna de la înjumătăţirea Cincizecimii, şi pentru că El a făcut minunea de la vindecarea orbului în Duminica următoare acesteia.

Hristos a stat de vorbă cu femeia samarineancă la fântâna lui Iacob, pe care o săpase acest Iacob şi o dăduse lui Iosif, fiului său.

Locul acela era un loc ales, aproape de muntele Somor, și pe acolo locuiau în multe cetăți samarinenii. Nu samarinenii sunt aceia care au locuit întâi acel munte, ci israeliții. Aceștia împotrivindu-se lui Dumnezeu, pe vremea împăratului Faches, au fost supuși la biruri de către asirieni, care au pus stăpânire pe acel loc, după două năvăliri, una după alta. Pe vremea împăratului Osie, israeliții s-au aliat cu egiptenii; dar asirianul aflând aceasta, i-a dus pe ei în Babilon, iar în locul acela a hotărât să locuiască felurite neamuri. Dumnezeu însă a făcut să vină asupra străinilor acelora lei, iar împăratul asirienilor luând cunoștință de acest lucru, le-a trimis lor un preot dintre iudei (că aceștia erau încă robi acolo), care să-i induplece să primească legea lui Dumnezeu. Acele neamuri s-au îndepărtat îndată de idoli, dar au primit numai cele cinci cărți ale lui Moise, lepădând pe prooroci și pe celelalte cărți din Scriptura Veche. Aceștia s-au numit și samarineni, după numele muntelui Somor. Ei erau urâți de iudeii, care s-au întors din robie, deoarece se arătau numai pe jumătate iudei. Aceștia nu aveau legături cu ei, socotindu-i vrednici de tot disprețul. De aceea și pe Hristos îl numeau de multe ori samarinean, ca Unul care, ca și aceia, după socotința lor, strica unele părți din lege.

Deci, Domnul a venit în Sihar cam pe la ceasul al șaselea din zi și, obosit fiind de drum, S-a oprit să Se odihnească; și în timp ce ucenicii se duseseră să cumpere mâncare, o femeie oarecare din cetate a venit ca să scoată apă. Iisus a cerut femeii apă; ea însă și-a arătat mirarea, spunându-i că iudeii nu au nici o părtășie cu samarinenii; căci îl cunoscuse și după vorbă și după port că nu era samarinean. Dar Iisus o îndrumează către cele înalte, aducând vorba despre apa duhovnicească, care este apa cea îmbelșugată și curățitoare, că Duhul își găsește totdeauna asemănarea cu apa și cu focul. Femeia, însă, fiind sigură că El nu are o astfel de apă, pentru că nici ciutură nu avea cu El și pentru că și fântâna era adâncă, îi spune aceasta. Apoi, aduce vorba și despre strămoșul Iacob, că, adică, acela a săpat fântâna și că au băut dintr-însa și el și urmașii lui, înfățișând ca atare belșugul de apă al fântânii și mai ales că este la îndemână și rece. Hristos, ca să nu sperie pe femeie, nu-i spune despre Sine că este mai mare decât Iacob, ci aduce vorba din nou despre apă, înfățișând, mai departe, cât de presus de toate este aceasta, de vreme ce, dacă va bea cineva din apa aceasta, nu va înseta niciodată.

Femeia cere lui Hristos să-i dea această apă; El însă îi spune să se ducă și să-și cheme bărbatul, întrucât cuvintele pe care avea să i le spună aveau nevoie de o pătrundere mai temeinică. Ea însă tăgăduiește că ar avea bărbat. Dar Cel ce știe toate grăiește: «Bine ai spus: că cinci bărbați ai avut, așa precum îngăduie legea, iar al șaselea, pe care îl ai acum, de vreme ce trăiești cu el în nelegiuire, nu-ți este bărbat».

Unii au crezut că cei cinci bărbați ar însemna cele cinci cărți ale lui Moise, pe care samarinenii le primiseră, iar al șaselea ar însemna cuvintele lui Hristos, pe care acea femeie încă nu le avea, de vreme ce încă nu se revărsase harul. Alții socotesc că cei cinci bărbați ar fi cele cinci legi date de Dumnezeu: cea din rai, cea de după alungarea din rai, cea din vremea lui Noe, cea din zilele lui Avraam și cea din vremea lui Moise; iar a șasea, Evanghelia, care încă nu se răspândise. În sfârșit, alții înțeleg prin cei cinci bărbați, cele cinci simțuri.

Femeia răspunde Domnului, numindu-L prooroc; apoi îl întreabă și despre locul unde s-ar cuveni să se închine lui Dumnezeu: în Somor sau în Ierusalim? Că samarinenii, ca unii ce erau nedesăvârșiți, nu-și puteau închipui că Dumnezeu este pretutindeni, ci socoteau că Dumnezeu petrece numai acolo unde se închinau ei, adică în muntele Garizim, pentru că acolo s-a dat binecuvântarea de Dumnezeu; sau

Hristos vorbește cu Samarineanca

pentru că acolo Avraam, pentru prima dată zidi lui Dumnezeu jertfelnic. După cum și iudeii, la rândul lor, ziceau: Numai în Ierusalim se cade să ne închinăm lui Dumnezeu; de aceea se și adunau acolo de pretutindeni, la praznice. Hristos răspunde femeii, zicând: «Din iudei este mântuirea lumii; dar Dumnezeu este nematerialnic și cei ce se vor învrednici să se închine Lui, nu i se vor mai închina cu jertfe sângeroase, ci în Duh și în adevăr». Sau și așa: Vor cunoaște pe Dumnezeu nu singur, ci în Duhul cel Sfânt și în Fiul; că Acesta este adevărul. Femeia îi vorbește din nou: «Auzim din Scripturi că va veni Mesia, Care este Hristos». Dar Iisus, cunoscând bunăvoința femeii și că samarinenii știau și ei cele cu privire la Mesia, din cărțile lui Moise și mai ales din locul acesta: «Că proroc va ridica vouă Domnul Dumnezeu», ca și din multe altele, zice: Eu sunt Mesia!

Sfârșindu-se vorba, iată că veniră și ucenicii și se umplură de uimire, văzând nesfârșita îngăduință a Domnului, Care vorbea cu femeia; apoi știindu-L flămând, pe de o parte din pricina oboselii, iar pe de alta din pricina zădufului, L-au rugat să mănânce. El însă le-a grăit lor despre hrana veșnică, adică despre mântuirea oamenilor și în ce fel se cade ca ei să secere în ostenelile proorocilor.

Femeia ducându-se în cetate și spunând acolo cele ce i se întâmplaseră, toți de acolo s-au ridicat și au venit la Hristos, încredințați că femeia nu s-ar fi învinuit pe sine, de nu ar fi cunoscut vreun lucru mare, și, rugându-L îndelung, L-au înduplecat să petreacă la ei două zile. Și rămânând El acolo, a făcut multe minuni, care nu au fost scrise de Evangheliști, din pricina mulțimii lor.

Aceasta este samarineanca, numită mai târziu, de Hristos, Fotini, și care împreună cu cei șapte copii ai săi s-au încununat cu cununa muceniciei, în vremea lui Neron împăratul, după ce a fost încercată cu mult chin, cu crestături, cu tăierea sânilor, cu zdrobirea brațelor, cu înfigere de așchii de trestie pe sub unghii, cu turnare de plumb topit pe gât și cu alte chinuri fără de număr.

Să se mai știe: colacul de piatră al acelei fântâni a fost adus cu cinste de acolo, de împăratul Justinian și a fost pus la fântâna marelui palat al Cuvântului lui Dumnezeu, adică a bisericii Sfintei Sofii, precum și piatra pe care a șezut Hristos, când a vorbit cu samarineanca. Acestea stau până astăzi amândouă în fața naosului, la intrarea dinspre răsărit a bisericii, spre stânga, vindecând tot felul de boli, mai ales ale celor care suferă de friguri, și sunt apărătoare de frigurile mistuitoare.

Cu rugăciunile mucenicei Tale Fotini, Hristoase Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

SINAXAR

ÎN DUMINICA A ȘASEA A ORBULUI

În această zi, Duminica a șasea după Paști, prăznuim minunea Domnului Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cea cu orbul din naștere.

Această minune, ca și cea cu samarineanca și cu slăbănogul, s-a făcut prin apă și s-a întâmplat astfel: Vorbind Hristos cu iudeii și arătându-le că El este deopotrivă cu Tatăl și mai înainte de Avraam, aceia au aruncat cu pietre asupra Lui. Atunci El, depărtându-se de acolo, a întâlnit pe un orb rătăcind, care era așa din naștere, având numai forma și orbitele ochilor. Deci când l-a văzut Mântuitorul cum este, a fost întrebat de Ucenici (care îl auziseră spunând slăbănogului de la scăldătoarea oilor: «Iată te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai greșești», cum și că «păcatele părinților se răsfrâng asupra fiilor»): «Învățătorule, cine a păcătuit, el sau părinții lui, de s-a născut orb?».

De altfel, pe atunci, stăruia părerea unui oarecare filozof epicurean, cum că sufletele ar ființa de mai-nainte, și că, păcătuind, ele se coboară în chip nematerialnic în trupuri. Dar Hristos, respingând asemenea păreri, a zis: «Nici acesta n-a greșit, nici părinții lui, ci ca să se arate întru el lucrările lui Dumnezeu».

Spunând acestea, Hristos a scuipat în țărână, a făcut tină, a uns cu ea orbitele ochilor orbului și i-a poruncit să se ducă și să se spele la fântâna Siloamului. Prin aceasta Hristos a arătat că El este Cel care la început, luând țărână din pământ, a plăsmuit pe om; și pentru că, dintre toate părțile trupului, ochiul este cel mai de seamă, El plăsmuiește ceea ce nu era, făcând dovada că tot El este Acela care dă puterii sufletești mișcare.

Nu a uns pe orb cu apă, ci cu scuipat, spre a se ști că tot harul venea de la gura Celui care a scuipat și, al doilea, că trebuia să-l trimită să se spele în apele Siloamului. Hristos îndeamnă pe orb să se spele, spre a nu se pune vindecarea pe seama țărânei și tinei acesteia, și îl trimite la Siloam ca să aibă mulți martori ai acestei vindecări: că ducându-se el, uns la ochi cu tină, avea să fie întâlnit de multă lume. Unii spun că spălându-se, tina cea făcută cu scuipat nu s-ar fi îndepărtat, ci că prin atingere cu apa, ea s-ar fi prefăcut în puterea văzătoare a ochilor.

Siloam se tâlcuiește «trimis», pentru că apa aceasta se afla în afara cetății Ierusalimului. Pe vremea lui Iezechia, vrăjmașii înconjurând cetatea Ierusalimului și cuprinzând Siloamul, apa s-a tras înapoi de acolo. Mai înainte ca cei dinăuntrul cetății să sape fântâni și puțuri (pentru adunarea apelor), dacă cineva era trimis acolo din porunca proorocului Isaia, apa ieșea din nou la suprafață din abundență, și putea lua apă. Dacă însă altcineva, fie chiar și vreunul dintre vrăjmași, voia să ia din ea, curgerea apei se oprea. Așa se întâmpla tot prin puterea lui Isaia.

Hristos, ca să arate tuturor că El este Dumnezeu, de aceea trimite pe orb la Siloam, și acesta dobândește pe dată lumina ochilor. Unii își dau cu părerea că Siloam se tâlcuiește «trimis» și din pricina acestui orb, care a fost trimis acolo de Hristos.

Orbul, îndată ce s-a spălat, a dobândit, deci, vedere, printr-o putere negrăită, care a rămas

Vindecarea orbului

necunoscută chiar și lui, care a simțit urmările acestei taine. Vecinii și cunoscuții lui, îndoindu-se că este cu adevărat, se mai îndoiau încă. Dar unii mărturiseau că el este cel ce mai înainte fusese orb, iar ceilalți îl întrebau cine este acela care i-a dat vederea, el le spunea, iar ei aflare, că Hristos a fost vindecătorul suferinței lui. Deci fariseii, auzind de această vindecare minunată, hulesc din nou pe Mântuitorul, ca pe Unul ce nu păzește sâmbăta; că într-o sâmbătă, după cum se pare, făcuse și această minune cu orbul. Și s-a făcut neînțelegere între dânșii, căci unii, ținând seama de minunile săvârșite, credeau Iisus este de la Dumnezeu; iar alții, ținând seama că nu păzește sâmbăta, ziceau: Nu este de la Dumnezeu.

Cei ce nu aveau păreri bune despre Hristos, au întrebat pe orb: Tu ce spui despre Dânsul? Iar el a mărturisit cu glas tare că este Prooroc, vrednic de mare cinste la Dânsul. Iar alții n-au dat nici un fel de crezare că orb fiind, Hristos l-ar fi dat vindecare. Și au trimis să cheme la el și pe părinții lui, poate din cauză că nu voiau să dea crezare vecinilor orbului. Și, de unde ei voiau ca, tot dimpotrivă, să acopere minunea ce se făcuse cu orbul, o făceau și mai văzută, deoarece părinții au mărturisit toate, chiar dacă, temându-se să nu fie dați afară din sinagogă, i-au îndrumat să-l cerceteze pe fiul lor, care este destul de în vârstă ca să poată răspunde. Atunci aceia au zis din nou orbului: Dă slavă lui Dumnezeu, că de acolo ți-a venit vindecarea, iar nu de la Hristos că acesta este un păcătos, fiindcă strică sâmbăta. Orbul, însă, voind să dovedească prin fapte că Iisus este Dumnezeu, a zis: Eu nu știu aceasta, un lucru știu că orb fiind, acum, prin mijlocirea Lui, văd.

Deci, aceia i-au zis din nou: Cum ți-a deschis ochii? El, însă, supărat de atâtea întrebări, nu spunea lucrurile cu de-amănuntul, ci pe scurt, zicând că dacă n-ar fi fost de la Dumnezeu, nu ar fi putut face o astfel de minune. Aceia însă tăcând l-au ocărât, ca pe unul ce s-a mărturisit ucenic al Aceluia, zicând că: Nimeni nu a deschis ochii vreunui orb din naștere; căci și alți orbi au dobândit vederea, însă nimeni n-a dat vedere unui orb din naștere. Și batjocorindu-l, l-au alungat din sinagogă. După aceasta, întâlnindu-l Iisus, i-a zis: Tu crezi în Fiul lui Dumnezeu? Iar el, înțelegând cine este Cel ce stă de vorbă cu dânsul și că prin mijlocirea Lui a do-

[illegible]

Cu ale lor [illegible], Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

SINAXAR
ÎN DUMINICA CELOR TREI SUTE OPTSPREZECE PURTĂTORI DE DUMNEZEU PĂRINŢI DIN NICEEA

În această zi, duminica a şaptea după Paşti, prăznuim întâiul sinod ecumenic, din Niceea, al celor trei sute optsprezece purtători de Dumnezeu Părinţi.

Prăznuim sărbătoarea de azi din următoarea pricină: Domnul nostru Iisus Hristos, după ce S-a întrupat [illegible] şi a săvârşit [illegible] negrăita iconomie cea pentru noi, S-a întors iarăşi la scaunul Părintesc. Sfinţii voind însă a arăta că Fiul lui Dumnezeu S-a făcut cu adevărat om şi că S-a înălţat la ceruri om şi Dumnezeu desăvârşit şi S-a aşezat de-a dreapta măririi în cele înalte, şi că acest sinod al Sfinţilor Părinţi L-a propovăduit şi L-a mărturisit pe Fiul de o fiinţă şi de o potrivă cinstire cu Tatăl; pentru aceste motive, după slăvita înălţare, au rânduit sărbătoarea de faţă, [illegible] a Părinţilor care au propovăduit pe Acela Care S-a înălţat cu trupul, Dumnezeu adevărat şi om desăvârşit în trup.

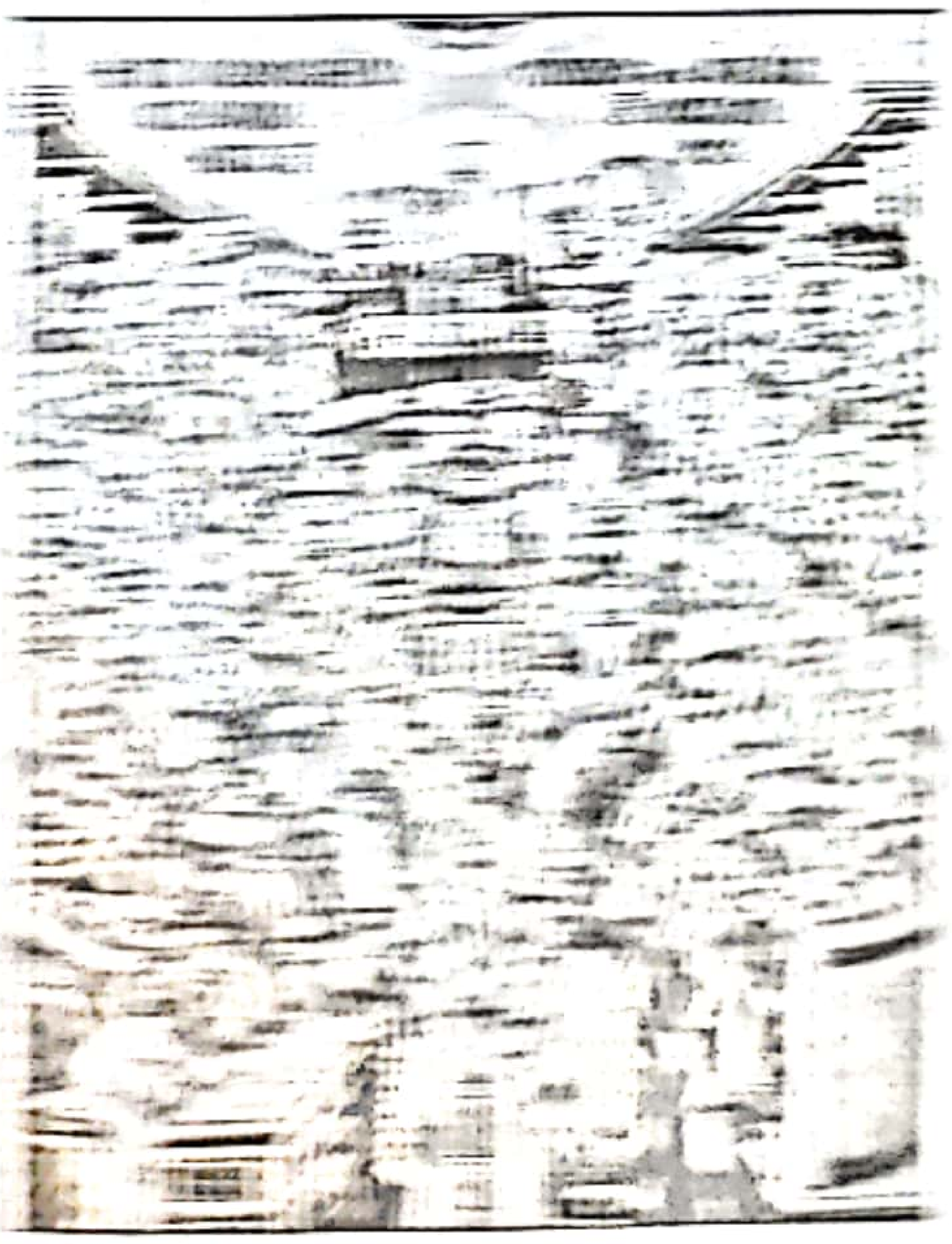
Sinodul acesta a fost pe vremea lui Constantin cel Mare, în al douăzecilea an al domniei lui, după încetarea prigoanei creştine de către păgâni. Constantin a început a împărăţi întâi la Roma, dar mai târziu, în anul 5838 de la facerea lumii, a zidit cetatea cea prea frumoasă care îi poartă numele. Tot atunci s-au început şi cele privitoare la Arie. Acesta era originar din Libia şi venise la Alexandria şi fusese hirotonit diacon de Sfântul sfinţitul Mucenic Petru al Alexandriei. Arie a început însă a huli împotriva Fiului lui Dumnezeu, bârfind cu glas tare că El ar fi făptură, născut din nefiinţă, şi că s-ar găsi departe de dumnezeiasca vrednicie, şi că în chip greşit se numeşte Înţelepciunea şi Cuvântul lui Dumnezeu, împotrivindu-se, după cum credea el, nelegiuitului Sabelie, care zicea că Dumnezeirea este o singură persoană şi un singur ipostas, care este când Tată, când Fiu, când Duh Sfânt. Arie, hulind în felul acesta, marele Petru l-a îndepărtat din preoţie, văzând pe Hristos, pe [illegible] ca un prunc îmbrăcat în haine rupte. Care însemna că Arie este cel ce l-a rupt.

Venind Ahila arhiepiscop al Alexandriei după Petru, a iertat din nou pe Arie, la făgăduinţa acestuia că se va îndrepta. Pe lângă aceasta l-a hirotonit preot şi l-a pus la şcoala din Alexandria. După moartea lui Ahila, a ajuns arhiepiscop Alexandru, care, aflând că Arie învaţă aceleaşi huliri, şi încă şi mai rele, l-a scos din Biserică, depunându-l prin sobor.

[illegible] spune că Arie mai învăţa că Hristos ar fi schimbător, şi [illegible] că Hristos ar fi luat asupra Sa un trup neînsufleţit şi fără minte. Este scris că Arie a înşelat pe mulţi cu învăţăturile lui nelegiuite şi că a atras de partea lui pe Eusebiu al Nicomidiei, pe Paulin al Tirului, pe Eusebiu al Cezareei şi pe alţii. El a pornit împotriva lui Alexandru, iar Alexandru, făcând cunoscute în toată lumea învăţăturile pline de hulire ale lui Arie şi caterisirea lui, pe mulţi i-a ridicat la împotrivire.

Deci, fiind tulburată Biserica şi neavând oamenii grijă şi dragoste pentru biruinţa dogmei, marele Constantin a adunat la Niceea, din toate părţile lumii, pe cheltuiala statului, pe Părinţii despre care este vorba, şi chiar şi el s-a dus acolo. Astfel, toţi Părinţii adunându-se şi fiind chemat şi împăratul, el a luat loc nu pe tron împărătesc, ci pe un scaun mai prejos de vrednicia lui. Şi grăind ei despre cele ale lui Arie, l-au supus anatemei atât pe el, cât şi pe toţi cei ce gândeau la fel cu el. Iar Cuvântul lui Dumnezeu a fost mărturisit de Sfinţii Părinţi ca fiind de aceeaşi fiinţă şi de aceeaşi cinstire şi împreună fără de început cu Tatăl. Aceştia au alcătuit şi Simbolul credinţei, ducându-l până la articolul: «Cred şi întru Duhul Sfânt...», căci partea următoare va fi plinită de Sinodul al doilea ecumenic. Tot acel întâi Sinod a întărit pe lângă acestea şi sărbătorirea Paştilor, arătând cum şi când trebuie să-l săvârşim şi că nu trebuie să-l sărbătorim odată cu iudeii, cum era obiceiul mai înainte. Şi au întocmit şi 20 de canoane pentru întărirea Bisericii. Iar marele şi întocmai cu Apostolii împărat Constan-

[illegible]

[illegible]

După ce marele Constantin s-a mutat către Domnul, și sceptrul împărăției era ținut de fiul său Constanțiu, Arie a venit la împărat, zicând că vrea să lase toate răutățile și să se unească cu Biserica lui Dumnezeu. Deci, scriindu-și hulele pe o tăbliță, și-a legat-o de gât și, ca și cum s-ar fi supus Sinodului, avea cu mâna tăblița, [illegible]

[illegible]

SINAXAR

ÎN DUMINICA RUSALIILOR

În această zi, Duminica a opta după Paști, prăznuim Sfânta Cincizecime.

[illegible]

seamnă «trecere». Şi sărbătoarea aceea o preînchipuia pe a noastră, care este trecerea şi întoarcerea din nou de la întunericul păcatului, la rai.

Apoi, evreii prăznuiau Cincizecimea spre aducere aminte de suferinţele lor din pustiu, cum şi de multele necazuri prin care au trecut, până să ajungă în pământul făgăduinţei. Că numai după aceea s-au îndulcit de roade, de grâu şi de vin. Nouă, însă, Cincizecimea ne arată ieşirea din răutatea necredinţei şi intrarea în Biserică; că atunci ne împărtăşim şi noi cu Trupul şi Sângele Stăpânului. Unii spun că evreii sărbătoreau Cincizecimea din pricinile arătate mai sus; dar alţii cred că Cincizecimea ar fi fost orânduită de evrei pentru cinstirea numărului şapte, după cum s-a spus. Că acest număr adunat de şapte ori cu el însuşi, dă numărul de 50 de zile, fără una. Cinstirea Cincizecimii de către evrei atârna nu numai de numărarea zilelor, ci de a anilor, în care ei sărbătoreau Jubileul; aceasta cădea după trecerea a de şapte ori şapte ani. În acel an ei lăsau pământul nesemănat şi vitele la odihnă, iar robilor dobândiţi cu bani, li se dădea libertatea să plece.

A treia sărbătoare era Sărbătoarea Corturilor, care se prăznuia după strângerea bucatelor de pe câmp, adică la trecerea a cinci luni de la Prăznuirea Paştilor. Această sărbătoare se prăznuia spre aducere aminte de ziua în care Moise a ridicat întâia oară cortul cel văzut

Cincizecimea

prin nori în Muntele Sinai şi făcut de marele meşter Veseleil. Săvârşeau acest praznic făcând corturi, iar cei ce locuiau la ţară, mulţumeau lui Dumnezeu, după adunarea roadelor ostenelilor lor. Se pare că şi David a scris psalmii cei pentru linuri (recunoştinţă), pentru aceste zile.

Sărbătoarea aceasta închipuia învierea noastră cea din morţi; când, după ce corturile trupurilor noastre se vor strica, iarăşi se vor alcătui, şi ne vom îndulci de roadele ostenelilor noastre, prăznuind în corturile cele veşnice.

Se cuvine să mai ştim, că în ziua aceasta, săvârşindu-se Praznicul Cincizecimii, Duhul Sfânt S-a coborât peste ucenicii Domnului. Şi fiindcă Sfinţii Părinţi au socotit să despartă praznicele pentru măreţia Preasfântului şi de viaţă făcătorului Duh, căci El este unul din Sfânta şi de viaţă începătoare Treime, iată că şi noi vom vorbi mâine, despre felul cum a venit Duhul Sfânt.

Pentru rugăciunile Sfinţilor Apostoli, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

SINAXAR
ÎN LUNEA RUSALIILOR,
ADICĂ A SFÂNTULUI DUH

În această zi, în Lunea Rusaliilor, prăznuim pe însuşi Preasfântul de viaţă Făcătorul şi întru tot puternicul Duh, Unul din Treime, Dumnezeu, Cel de o cinstire, de o fiinţă şi de o slavă cu Tatăl şi cu Fiul.

În ziua Cincizecimii S-a pogorât Duhul Sfânt, în chip de limbi de foc, peste Sfinţii Apostoli, în foişorul unde stăteau ei, şi s-a aşezat peste fiecare dintr-înşii. Pentru cinstirea Sfântului Duh, dumnezeieştii Părinţi, care pe toate bine le-a tocmit, cu prilejul Cincizecimii, au rânduit o sărbătoare deosebită, în această zi a Rusaliilor.

Mântuitorul făgăduise înainte de patima Sa venirea Sfântului Duh, zicând: «De folos este ca Eu să Mă duc; că de nu Mă voi duce Eu, Mângâietorul nu va veni». Şi iarăşi: «Voi ruga pe Tatăl şi alt Mângâietor va trimite vouă: Duhul adevărului, Care din Tatăl purcede». Iar după patimă, înainte de înălţarea La cer, iarăşi a zis:

«Iar voi să rămâneți în Ierusalim, până când vă veți îmbrăca cu putere de sus». Deci, făgăduindu-le pe Mângâietorul, acum L-a trimis lor pe Acesta.

Pe când Ucenicii se găseau în foișor, în ziua Cincizecimii, cam pe la ceasul al treilea din zi, s-a făcut pe neașteptate tunet din cer, în așa fel, încât a străbătut mulțimea adunată la Ierusalim, din toată lumea; și Duhul Sfânt S-a văzut în chip de limbi de foc, pogorând nu numai peste cei doisprezece Apostoli, ci și peste cei șaptezeci de ucenici; și aceștia au început să grăiască în limbi străine, fiecare din Apostoli grăind limbile tuturor neamurilor. Astfel, nu numai cel de alt neam auzea pe Apostol grăind în limba sa proprie, ci și Apostolul înțelegea și grăia limba fiecărui neam. Din pricina aceasta mulțimea socotea că sunt beți, că neînțelegând cum fiecare Apostol poate grăi tuturor în limba fiecăruia, îl socotea pe acela beat. Alții, însă, se mirau zicând: Ce înseamnă aceasta? Mulțimea, adunată la Ierusalim pentru praznic, era din toate părțile pământului: parți, mezi și elimiți, care fusesră robiți puțin mai înainte, de Antioh.

Deci, Duhul Sfânt a venit după ce au trecut zece zile de la Înălțare, iar nu îndată după Înălțare, spre a face pe Ucenici să-L aștepte cu și mai multă înflăcărare. Tradiția zice că în fiecare zi venea să se închine acelui Trup îndumnezeit al lui Hristos câte una din cetele îngerilor. Deci, după împlinirea celor nouă zile, împăcarea fiind săvârșită prin Fiul, în a zecea zi a venit în lume și Mângâietorul. În ce privește pogorârea Duhului după cincizeci de zile de la Paști, aceasta ar fi în amintirea Legii Vechi; că Israel a primit cele zece porunci după un timp de cincizeci de zile de la trecerea prin Marea Roșie. Să se mai țină seamă și de asemănări: Acolo era un munte, aici un foișor; acolo s-a văzut foc, aici limbi de foc; iar în locul tunetului și negurei din Sinai, aici s-a auzit un vuiet de vifor năprasnic.

Duhul Sfânt S-a pogorât în chip de limbi de foc, ca să arate că este în legătură cu Cuvântul cel viu; sau pentru că Apostolii trebuiau să învețe mulțimile și să le aducă la Hristos și prin mijlocirea cuvântului, S-a pogorât apoi, în chip de foc, ca să arate pe de o parte, că Dumnezeu este foc mistuitor, iar pe de alta, pentru nevoia de curățire; și S-a împărțit în limbi, pentru haruri. Și precum odinioară a amestecat pe cei ce știau numai o limbă și i-a împărțit în mai multe limbi tot așa și acum, celor ce cunoșteau numai o limbă, le-a dat să cunoască multe limbi, ca să adune pe cei ce erau de diferite limbi, risipiți în toate laturile lumii. Faptul s-a petrecut într-o zi de sărbătoare, pentru a fi cât mai mulți cei adunați și ca prin ei vestea să se răspândească pretutindeni; apoi și pentru ca cei ce se aflau acolo de Paști și văzuseră cele săvârșite atunci asupra lui Hristos, să aibă de ce să se minuneze. Faptul s-a petrecut apoi în ziua Cincizecimii, fiindcă se cuvenea ca tot în timpul în care se dăduse Legea cea Veche, să se reverse și harul Duhului; după cum și Hristos săvârșind un nou Paște propriu, făcuse în loc de Paștile cel obișnuit, Paștile cel adevărat.

Duhul nu S-a așezat pe buzele Apostolilor, ci pe capetele lor, căci capul este ocârmuitorul și partea cea mai aleasă a trupului și cuprinde în el mintea, de la care și limba își trage graiul. Pe de altă parte, este ca și cum Duhul Și-ar lăsa glasul prin limbă, așezându-Se asupra capetelor Apostolilor și rânduindu-i astfel învățători ai tuturor celor de sub soare. Vuietul care a avut loc și focul s-a întâmplat din pricină că ele au fost și în Sinai, arătând prin aceasta, că și atunci și acum Duhul este Același, dând Legea și orânduind toate. Mulțimea s-a tulburat de vuietul suflării, fiindcă socotea că vine îm-

Sfânta Treime

plinirea tuturor celor prevestite de Iisus, inimilor, cu privire la nimicirea lor. Se spune «ca de foc», ca să nu cugete cineva despre Duhul Sfânt că ar fi avut vreo însușire trupească.

Apostolii au fost învinuiți de beție. Dar Petru, sculându-se și vorbind în mijlocul mulțimii, a dovedit că lucrul acesta nu este adevărat, aducând mărturie cuvântul proorocului Ioil. Astfel a înduplecat dintre ei, cu cuvântul, ca la trei mii, să vină la Hristos.

Sfântul Duh Se numește Mângâietor, ca Unul Care are putere să ne mângâie și să ne aline; căci pe El L-am primit în locul lui Hristos. Și El mijlocește, cu graiuri nespuse, pentru noi către Dumnezeu, ocrotindu-ne ca un iubitor de oameni, ca și Hristos, căci și Hristos este Mângâietor. Că zice Apostolul: «Avem Mângâietor către Dumnezeu pe Iisus». De aceea, Duhul Sfânt Se mai numește și «alt Mângâietor». Se numește altul, pentru că este de aceeași ființă. Căci unul și altul se spune numai despre cei ce sunt de aceeași ființă. Despre cei ce sunt de ființe deosebite nu se poate grăi așa, fără să li se arate, îndată, și ființa pe care o au. Sfântul Duh este întru toate una cu Tatăl și cu Fiul; de aceea, El este și împreună-Ziditor a toate și chiar al învierii aceleia viitoare. Și face toate câte voiește: sfințește, împarte, înnoiește, trimite, înțelepțește, unge pe prooroci și, pe scurt zicând toate, El fiind liber, atotputernic, bun, drept, ocârmuitor. Prin El este toată înțelepciunea, viața, mișcarea, orice participă la sfințenie și la orice fel de viață. Într-un cuvânt, toate câte are Tatăl și Fiul are și El, afară de nenaștere și naștere, de vreme ce El purcede de la Tatăl.

Duhul revărsându-Se, așadar, peste tot trupul, lumea s-a umplut de tot felul de daruri și prin El toate neamurile au fost călăuzite la cunoștința lui Dumnezeu; și toată boala și toată neputința au fost alungate.

Hristos a dat Ucenicilor Săi Duhul în trei rânduri: înainte de patimă, dar nu prea vădit; mai vădit după înviere, prin suflare; iar acum li L-a trimis pe El, în chip de limbi de foc; ceva mai mult, Duhul pogorându-Se, i-a luminat mai desăvârșit și i-a sfințit pe ei, ca prin aceștia să-și apropie toate marginile lumii.

Cu venirea Sfântului Duh și pentru rugăciunile Apostolilor Tăi, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

SINAXAR

ÎN DUMINICA TUTUROR SFINȚILOR

În această zi, Duminica întâi după Rusalii, prăznuim praznicul Tuturor Sfinților, celor de pretutindeni, din toată lumea, din Asia, Libia și Europa, de la Miazănoapte și de la Miazăzi.

Dumnezeieștii noștri Părinți au așezat să prăznuim, după Pogorârea Sfântului Duh, sărbătorirea de azi, ca și cum ar fi vrut să arate că venirea Preasfântului Duh a lucrat prin Apostoli niște lucruri atât de mari, încât a sfințit și a înțelepțit pe cei ce au ajuns ca noi și, așezându-i din nou în locul cetei aceleia îngerești căzute, i-a adus, prin Iisus Hristos, la Dumnezeu: pe unii, adică, prin mucenicie și sânge, iar pe alții prin trăire și viață virtuoasă. Duhul Sfânt săvârșind, astfel, fapte mai presus de fire.

Sfântul Duh S-a pogorât în chipul focului, ca unul ce are, în firea lui, înclinarea de la ceea ce este mai sus spre ceea ce este mai jos; iar țărâna, cu firea ei înclinată spre cele de jos, adică frământătura noastră, este înălțată la cele cerești.

Cu puțin mai înainte, trupul luat și îndumnezeit de Dumnezeu-Cuvântul a fost înălțat și a șezut de-a dreapta slavei părintești; iar acum, după făgăduință, îi atrage la Sine pe toți cei ce vor, așa cum ne arată lucrarea mântuitoare a Dumnezeu-Cuvântului și rostul cel mai din urmă al venirii Sale în trup, printre noi, și al iconomiei. Că pe cei câștigați mai de mult din credință, îi aduce la unirea și la prietenia cu Dumnezeu, iar dintre nenumărați a adus lui Dumnezeu, ca pe o pârgă a firii omenești, pe cei care în multe chipuri au bine-plăcut Lui. Într-acest fel deci, așa prăznuim sărbătoarea Tuturor Sfinților.

În al doilea rând, prăznuind această sărbătoare, noi cinstim și pe mulți alții, care, deși au bine-plăcut lui Dumnezeu prin virtutea lor cea desăvârșită, totuși, din cine știe ce pricină, sau poate din pricina unor împrejurări lumești, au rămas neștiuți de oameni, cu toate că au multă slavă înaintea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, sunt mulți care au viețuit după voia lui Hristos, și în India, în Egipt, în Arabia, în Meso-

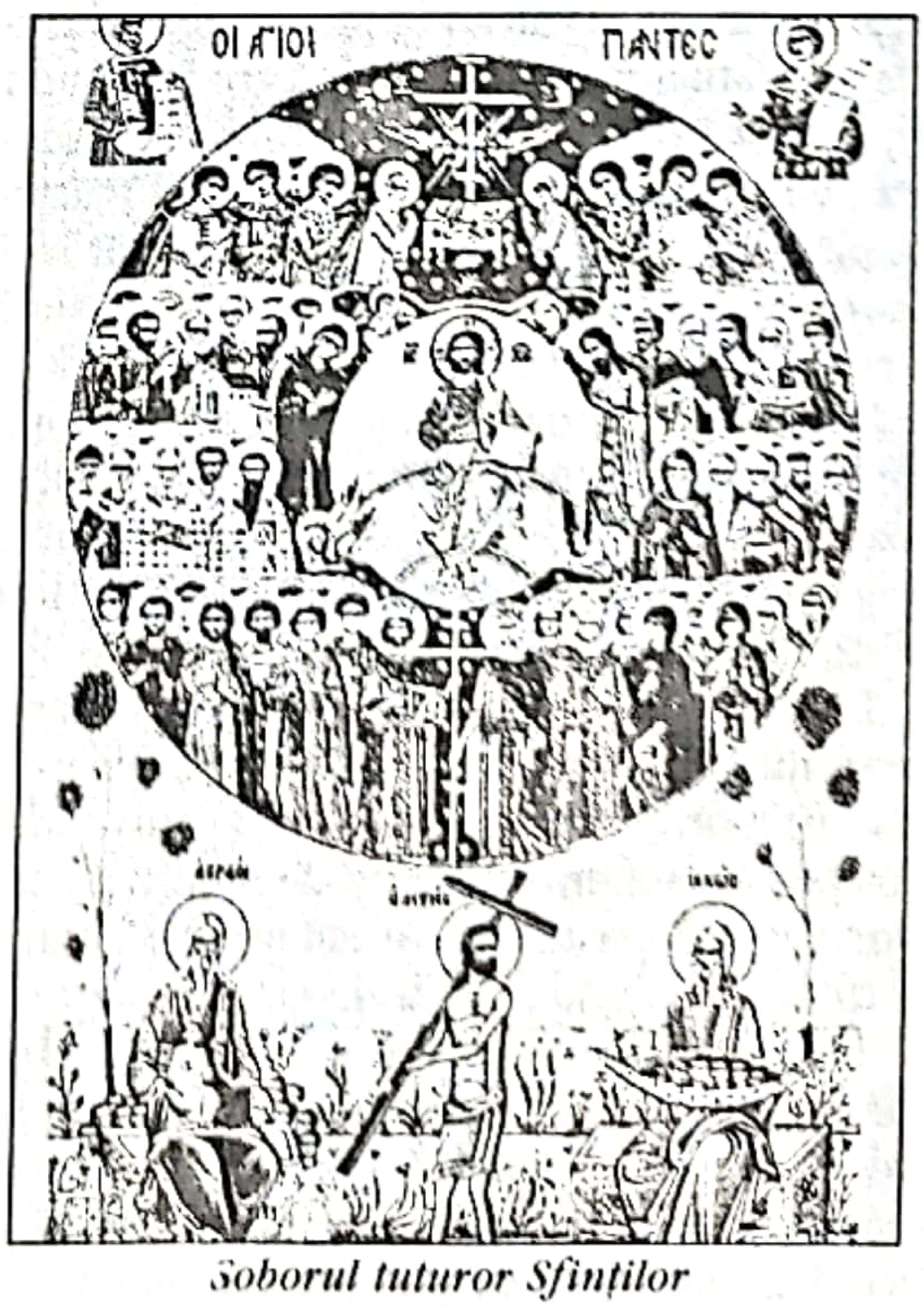
potamia, în Frigia, în părțile de sus ale Mării Negre, cum și în tot Apusul, până chiar și în insulele britanilor și, pe scurt grăind, în Răsărit și în Apus, a căror cinstire nu era ușor de făcut, după cum se cuvine și după obiceiul Bisericii, din pricina mulțimii lor. Deci, pentru ca să primim și ajutorul acelora, al tuturor care au bine-plăcut lui Dumnezeu, în orice parte a pământului, iar, pe de altă parte, și pentru Sfinții care se vor adăuga mai târziu, dumnezeieștii Părinți au așezat să prăznuim praznicul Tuturor Sfinților, care cuprinde în sine pe toți cei dintâi și pe toți cei de mai târziu, pe cei cunoscuți și pe cei necunoscuți, pe care Duhul Sfânt, sălășluindu-Se întru ei, i-a sfințit.

În al treilea rând, prăznuirile Sfinților, ce se fac în fiecare zi în parte, trebuiau adunate într-o singură zi spre a se arăta că ei au luptat pentru un singur Hristos și că toți s-au găsit pe aceeași cale a virtuții, și astfel s-au încununat după vrednicie, ca niște slujitori ai unui singur Dumnezeu. Ei au alcătuit Biserica, împlinind lumea cea de sus și încurajându-ne și pe noi a ne sârgui să ducem cu toată râvna aceeași luptă, care este deosebită și de mai multe feluri, potrivit cu puterea fiecăruia. Spre care nevoiască-se fiecare, după puterea și cu toată osârdia lui.

În cinstea tuturor acestor Sfinți din veac, Leon, preaînțeleptul și vrednicul de laudă împărat, a zidit o biserică măreață și foarte frumoasă înăuntrul cetății Constantinopolului, aproape de biserica Sfinților Apostoli. După cum se spune, el ar fi zidit această biserică pentru Teofana, soția lui cea dintâi, care ar fi bineplăcut lui Dumnezeu în chip desăvârșit, petrecându-și viața, lucru de mirare, chiar în mijlocul tulburărilor și al palatelor împărătești. Astfel, după ce împăratul a făcut cunoscut Bisericii scopul său, aceasta nu s-a plecat voii lui. Adică, s-a împotrivit îndată părerii împărătești, sub cuvânt că nu este cu cale a număra între Sfinți, și a cinsti numaidecât pe Teofana, în așa fel încât să i se sfințească chiar și o biserică, peste măsură de frumoasă, celei care până ieri, numai cu câteva zile mai înainte, trăise sub ispita înfumurării și a desfătării împărătești și că, deși a bine-plăcut lui Dumnezeu, totuși încă nu a sosit vremea a i se da cinstire și închinare ca unui sfânt. Preaînțeleptul împărat, împărtășind părerea întregii Biserici, a hărăzit Tuturor Sfinților biserica zidită de el, zicând: «Dacă și Teofana este sfântă, să fie și ea socotită cu toți Sfinții».

Socotim, deci, că prăznuirea sărbătorii de azi, de aici mai ales și-a luat începutul, cu toate că s-ar fi putut întâmpla ca ea să fi fost și mai înainte. Pentru aceasta ea este așezată ca o încheiere a Triodului și a Penticostarului, înconjurând întocmai ca un zid toate praznicele, fără osebire. Că buna rânduială și tocmeala Bisericii, deși începuse din vechime și se închegase puțin câte puțin, precum trebuie, totuși ea s-a orânduit fi s-a așezat în întregime în zilele acestui împărat, așa cum este rânduiala și așezământul ei de acum. Triodul, ca să vorbim pe scurt, cuprinde într-însul tâlcuirea cu grijă, în cuvinte nespuse, a tuturor celor făcute de Dumnezeu pentru noi: căderea diavolului din cer pentru neascultarea cea dintâi; alungarea lui Adam din rai și păcatul; toată iconomia, cea pentru noi, a lui Dumnezeu-Cuvântul. Iar Penticostarul ne arată cum am fost ridicați din nou la ceruri, prin Sfântul Duh, și cum, acolo, am înlocuit ceata îngerească cea căzută, lucru care e știut ci s-a făcut prin toți Sfinții.

Să se mai știe că acum prăznuim toate câte Duhul Sfânt, cu dăruiri de bine, a sfințit: sufletele cele prea înalte și sfințite, adică cele nouă

Soborul tuturor Sfinților

cete, pe strămoși și patriarhi, pe proroci și pe sfinții apostoli, pe mucenici și ierarhi, pe sfinții mărturisitori și pe cuvioșii mucenici, pe cuvioși, pe drepți și pe toate cetele sfintelor femei și pe toți ceilalți Sfinți necunoscuți, împreună cu care să fie și cei ce se vor adăuga în viitor. Dar, mai presus de toți și între toți și cu toți Sfinții, pe Sfânta Sfinților, pe Preasfânta și cea fără de asemănare mai mărită decât cetele îngerești, pe Doamna și Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria.

Cu rugăciunile Preacuratei Tale Maici, Hristoase Dumnezeule, și cu ale Tuturor Sfinților celor din veac, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, ca un bun și de oameni iubitor. Amin.

SINAXAR ÎN DUMINICA TUTUROR SFINȚILOR ROMÂNI

Întru această a doua Duminică după Pogorârea Duhului Sfânt facem pomenirea Sfinților Români

Sfinții Părinți și Dascăli ai Bisericii Ortodoxe au înscris în calendar, prin secolul al cincilea, îndată după Duminica în care prăznuim Pogorârea Duhului Sfânt, amintirea și cinstirea „Tuturor Sfinților", dând în acest fel mărturie peste timp despre evlavia credincioșilor față de sfinții Bisericii știuți și mai ales cei neștiuți care au bineplăcut înaintea lui Dumnezeu.

Duminica Tuturor Sfinților este așadar Duminica în care, Atotțiitorul Dumnezeu „Cel ce cunoaște mulțimea stelelor cărora le-a dat nume, singur știe după nume și după neam pe toți cei care I-au făcut voia.

Drept aceea, multe Biserici dreptmăritoare, ca să întărească mai mult amintirea și cinstirea sfinților știuți după numele lor, dar mai ales pe aceea a mulțimii fără de număr a sfinților neștiuți, au rânduit o duminică și pentru prăznuirea sfinților din acele neamuri.

Văzând că acest lucru este de mult folos pentru zidirea duhovnicească și întărirea în credință a dreptmăritorilor creștini, precum și spre slava Bisericii, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, cu puterea lui Dumnezeu, Celui în Treime lăudat și închinat, a rânduit ca în a doua Duminică după Pogorârea Duhului Sfânt să prăznuim „Duminica Sfinților Români", în care să cinstim pe acei dintre fiii neamului nostru, sfinți știuți de Bunul Dumnezeu și care prin viețuirea, pătimirea și mărturia lor pentru Hristos, au ajuns „prieteni" și „casnici" ai lui Dumnezeu.

În această Duminică, în chip evlavios cinstim cu cântări de laudă și cântări duhovnicești pe toți sfinții ierarhi, preoți și diaconi slujitori ai Bisericii Ortodoxe Române care s-au săvârșit muceniceste sau au mărturisit și apărat cu jertfelnicie credința ortodoxă, neamul și țara. Chemăm în ajutorul nostru pe toți sfinții cuvioși și cuvioase care cu rugăciune, post și lacrimi s-au nevoit, trăind chip îngeresc și care, prin pilda vieții lor înalță duhovnicește sufletele noastre. Vărsăm lacrimi de suferință pentru toți sfinții martiri și pentru toți aceia care prin sângele și patimile lor au primit cununa sfințeniei. Ne întrarmăm cu rugăciunile tuturor sfinților români uciși de oștile păgâne sau ale altor asupritori și cu ale celor căzuți în amară robie pentru credința străbună, Biserică și neam. Învățăm și mărturisim dreapta credință din prisosul lucrării Sfinților care luptând cu arma cuvântului au apărat Evanghelia lui Iisus și Biserica Sa.

Plecăm cu smerenie genunchii noștri și ne rugăm Bunului Dumnezeu, împreună cu toți ceilalți sfinți odrăsliți de neamul nostru care au sporit în dragostea pentru Hristos Domnul, cu fapta, cu rugăciunea și cu virtutea creștină și pe care Milostivul Dumnezeu i-a scris în cartea veșniciei.

Șirul acestor sfinți este însă neîntrerupt în iconomia lui Dumnezeu până la sfârșitul veacurilor și sporește neîncetat. Asemenea lor și nouă ne este datoria, ca fii dreptcredincioși ai Bisericii, ca fiecare dintre noi, ducând viață în sfințenie, pe cât ne este cu putință, nădăjduim să avem părtășie cu sfinții la viața și fericirea veșnică de care să ne învrednicească Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, cu rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, ale sfinților îngeri, ale sfinților de neam român și ale tuturor sfinților.

Cu ale căror rugăciuni, Doamne, Iisuse Hristoase, mântuiește-ne și ne miluiește pe noi. Amin.

CUPRINS

VIEȚILE SFINȚILOR DE PESTE TOT ANUL DUPĂ MINEIE

SINAXARELE DIN TRIOD ȘI PENTICOSTAR